

Giới thiệu Tuyệt Thế Kiếm Thần

Dịch giả: Nhóm Hoa Tư Dẫn

Diễn biến truyện Tuyệt Thế Kiếm Thần được Hắc Ám Hòa Long miêu tả vô cùng chân thực, sống động. Với nền tảng ban đầu vô cùng vững chắc, truyện có diễn biến lôi cuốn, tình tiết được tác giả khéo léo đẩy lên tạo thành những cao trào nhưng lại không gây ức chế cho độc giả.

Thiên Linh đại lục lấy võ tu làm chủ đạo. Cường giả có thể ngao du thiên hạ, uy chấn sơn hà, tiến thì sát trá phong vân khiến cho nhật nguyệt đổi sắc!

Lâm Thần là một tông sư võ học trẻ tuổi của Thần Châu đại địa. Hắn mang theo một chiếc đỉnh nhỏ đi đến thế giới này, trở thành đệ tử ngoại môn của Nhạn Nam Vực Thiên Cực.

Hãy cùng nhau theo dõi hành trình chinh phục dị giới của chàng thiếu niên tông sư võ học Lâm Thần, xem hắn sáng tạo ra truyền kỳ võ đạo mới tại dị giới nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lâm Thần

Bên trong một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Hì..

Lâm Thần hít vào một hơi lạnh, đầu truyền đến sự đau đớn khủng khiếp, dường như vừa mới bị người khác gõ một cái ám côn vào người, muốn mở mắt ra nhưng cảm giác mí mắt vẫn nặng như bị núi đè.

"Đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng vừa nãy ta còn đang luyện quyền, chẳng lẽ có người ở trong bóng tối đánh lên ta?"

Đột nhiên, một số lượng rất lớn các ký ức hỗn độn phức tạp hiện ra từ sâu thẳm trong tâm trí, Lâm Thần hơi hoảng hốt, tâm trí bị xáo trộn như một đồng bột giấy, chóng mặt không thể suy nghĩ tiếp được.

Hơn hai mươi năm khổ luyện võ học đã tạo cho Lâm Thần một ý chí vô cùng kiên cường, dưới sự đau đớn và hoang mang dữ dội như vậy nếu là người bình thường thì đã không chịu nổi mà ngất xỉu từ lâu rồi.

Cảm giác như là đã trải qua đến mấy chục năm, lại thật giống như chỉ vừa mới qua trong nháy mắt, trong đầu Lâm Thần các ký ức chậm rãi hồi phục.

Lâm Thần cảm nhận được những ký ức đột ngột hiện lên trong tâm trí, hắn khó có thể tin rằng bản thân là từ xã hội hiện đại xuyên đến một thế giới khác.

"Không ngờ người này cũng tên là Lâm Thần." Lâm Thần kinh ngạc trong lòng.

Đây là một thế giới xem trọng võ thuật, bản thân dựa vào quan hệ của gia tộc, bước vào Ứng Nam tông, trở thành một tên đệ tử ngoại môn ở Thiên Cực tông, mỗi ngày chăm chỉ tu luyện. Đáng tiếc võ học thiên phú thực sự của Lâm Thần chỉ có một nửa, từ sáu tuổi bắt đầu tu luyện đến mười lăm tuổi, ròng rã chín năm, chỉ từ Luyện Thể cảnh tầng thứ nhất sơ kỳ tu luyện tới Luyện Thể cảnh tầng thứ tư hậu kỳ.

Mặc dù tài năng bình thường nhưng Lâm Thần không có một tia suy nghĩ nào là muốn từ bỏ hay mềm yếu, đặc biệt là khi được nhận vào Thiên Cực tông sau hơn một năm, hắn tu luyện càng thêm khắc khổ, một lòng muốn thăng cấp thành đệ tử nội môn, muốn leo càng cao hơn trên con đường võ đạo.

Ba ngày trước, Lâm Thần nhận được hai chai chất lỏng Bồi Nguyên dịch phân phát cho đệ tử mỗi tháng, gặp phải một đám ý mạnh hiếp yếu, bắt Lâm Thần giao ra một bình chất lỏng Bồi Nguyên dịch. Lâm Thần không muốn giao Bồi Nguyên dịch ra nên đã cùng đối phương xảy ra tranh chấp.

Vốn dĩ trong số đệ tử ngoại môn, thực lực của Lâm Thần hơi thấp, hướng hồ đối phương người lại đông, cuối cùng hắn mang theo cơ thể bị trọng thương trở về nơi ở, dùng thuốc chữa thương. Ba ngày sau, vết thương trên người Lâm Thần cũng chẳng có gì, chỉ là trên đầu đã trúng ám côn, vẫn cứ hỗn loạn, cuối cùng chẳng biết vì sao mà Lâm Thần thời hiện đại lại đi tới nơi này và chiếm lấy thân thể hắn.

Sau khi nhớ ra, Lâm Thần khẽ lắc đầu: *"Đây là thân thể người tiền nhiệm của ta, đó là một chàng trai kiên trì chịu khổ, chỉ là có hơi cổ hủ, yên tâm đi, thù này ta nhất định sẽ báo cho người."*

Suy nghĩ mới vừa dứt, đột nhiên sâu trong ký ức lại thu hút được sự chú ý của hắn, theo cảm nhận của Lâm Thần lòng mày không khỏi nhú lại.

"Gia tộc quy định, nếu trước mười bảy tuổi chưa trở thành đệ tử nội môn, nhất định phải trở về gia tộc quản lý chuyện làm ăn?" Lâm Thần nhàu mày càng thêm dữ dội.

Tiền thân của Lâm Thần là con thứ nhà họ Triệu, một trong ba gia tộc lớn trong Vũ Thành, tuy rằng thiên phú tư chất của hắn đều rất bình thường, thế nhưng cha của hắn cũng đã lợi dụng quan hệ đưa hắn đưa vào Thiên Cực tông. Những tài năng xuất sắc của thế hệ trẻ các gia đình cũng đã bước vào các tông môn lớn.

Trong ký ức của Lâm Thần thì trong số đó tư chất tốt nhất là Triệu Hùng và Triệu Tuyết, lần lượt gia nhập Thuần Dương môn và Thương Long cốc của Thiên Cực tông, nửa năm trước lúc gặp mặt thì bọn họ đều đã là tu vi Luyện Thể cảnh tầng tám sơ kỳ, so với Lâm Thần không biết là mạnh hơn bao nhiêu lần.

Với năng lực của họ, trở thành đệ tử nội môn dễ như ăn cháo, còn Lâm Thần không phải trường hợp đó, thiên phú và tư chất của hắn giống nhau, tuy rằng chăm chỉ khổ luyện nhưng yêu cầu của Thiên Cực tông về đệ tử nội môn khá cao, muốn trước mười bảy tuổi thăng cấp thành đệ tử nội môn, đối với Lâm Thần mà nói thực sự không phải một chuyện đơn giản.

Thiên Cực tông đệ tử vô số, đệ tử ngoại môn muốn trở thành đệ tử nội môn, ngoại trừ trước hai mươi tuổi tu vi đạt đến Thiên Cương cảnh thì chỉ có một con đường là xông vào bí cảnh ở Thiên La sơn! Thành công thì tiến vào nội môn, thất bại cũng chỉ có thể chờ đợi bí cảnh Thiên La sơn mở ra một lần nữa.

Chỉ là bí cảnh Thiên La sơn cũng không phải nói muốn xông là có thể xông vào, tất cả đệ tử ngoại môn mười sáu tuổi, cần phải có năm trăm điểm công hiến mới có thể đổi lấy một lần cơ hội xông vào bí cảnh Thiên La sơn, vượt qua mười sáu tuổi thì lại phải có một ngàn điểm công hiến, sau mười bảy tuổi, khi tuổi tác tăng thêm một tuổi, đều cần thêm năm trăm điểm công hiến.

Người tiền nhiệm của Lâm Thần đã gia nhập Thiên Cực tông một năm rưỡi, mỗi ngày ngoại trừ những tu luyện cần thiết ở ngoài, thời gian còn lại đều ở trong phòng suy nghĩ biện pháp kiếm điểm công hiến về nên cho tới bây giờ, đủ điểm công hiến chỉ có một trăm ba mươi ba điểm, cách tiêu chuẩn xông vào bí cảnh Thiên La sơn còn kém ba trăm sáu mươi bảy điểm nữa mới đủ.

Vốn dĩ Lâm Thần cũng khá là thành thật giao ra một bình Bồi Nguyên dịch, nhưng lần này sờ đi không chịu lấy Bồi Nguyên dịch giao cho những người kia là bởi vì hắn đã gần tới mười sáu tuổi, nếu năm nay như không thể kiếm đủ năm trăm điểm công hiến, đợi qua sang năm, sẽ cần phải có một ngàn điểm công hiến mới có thể có cơ hội xông vào bí cảnh Thiên La sơn.

Vì lẽ đó hắn muốn dùng hai bình Bồi Nguyên dịch để tăng cao tu vi, có thể kiếm lấy càng nhiều điểm công hiến, giành được cơ hội được xông vào bí cảnh Thiên La sơn trong năm nay. Lâm Thần dung hợp trí nhớ của đời trước, suy nghĩ một cách tự nhiên liền hiểu được ý muốn của người tiền nhiệm.

Tuy rằng Lâm Thần thiên phú không tốt, nhưng đối với võ thuật lại hết sức si mê, tiến vào Thiên Cực tông, ở trong tông liền toàn tâm toàn ý khổ luyện không ngừng, muốn thăng cấp thành đệ tử nội môn, theo đuổi con đường võ đạo càng thêm mạnh mẽ.

"Không ngờ mình cùng cái tên này tính cách cũng đúng là giống nhau đến mấy phần." Kiếp trước, Lâm Thần chính là người tiếng tăm lừng lẫy khắp đất Thần Châu, là tông sư võ học trẻ tuổi, cao thủ Nội Gia quyền, đối với võ học vô cùng si mê, muốn đột phá để đạt tới đỉnh cao nhưng không có cơ hội.

Giờ khắc này đến với một thế giới của võ thuật, Lâm Thần làm sao có thể không hưng phấn? Cũng chỉ có nơi như thế này mới có thể khiến hắn thể hiện tài năng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chiếc đỉnh nhỏ bí ẩn

Ở Thiên Cực tông, có thể chuyên tâm theo đuổi võ thuật, còn về gia tộc quản lý chuyện làm ăn, phải đối phó với tất cả mọi thứ phức tạp, khẳng định không có lợi cho tu luyện, quan trọng hơn là Thiên Cực tông còn nằm ở trên một toà linh mạch, Thiên Địa linh khí vô cùng nồng nặc, tu luyện ít mà hiệu quả nhiều, nhưng bên ngoài lại có rất ít hào quang mạnh như vậy.

Tuy rằng hiện tại Lâm Thần còn chưa đầy mười bảy tuổi nhưng chỉ còn lại thời gian hai năm. Nếu như năm nay không giành được cơ hội xông vào bí cảnh Thiên La sơn thì sang năm độ khó sẽ càng lớn hơn. Nếu như hai năm cũng không thể thành công, vậy cũng chỉ có thể dựa theo an bài của gia tộc, trở thành một phó tế nhỏ của gia tộc, mà như vậy theo đuổi con đường võ đạo sẽ trở nên rất gian nan.

Lâm Thần trước đây không muốn tiếp thu tình huống như thế, Lâm Thần bây giờ càng không muốn nhìn thấy điều này!

"Xem ra, việc cấp bách là mau chóng kiếm lấy đủ năm trăm điểm công hiến." Lâm Thần tự nói.

"Tiền thân của ta đây tiêu hao một năm rưỡi, tích góp không tới một trăm năm mươi điểm công hiến, hay là hắn liều lĩnh bỏ qua nguy hiểm tiến vào Mặc Liên sơn săn giết yêu thú kiếm điểm công hiến."

"Muốn nhanh chóng tích đủ điểm cống hiến, chỉ có đi tông môn lãnh nhiệm vụ, tiến vào Mặc Liên sơn săn giết yêu thú cấp cao, bây giờ cách thời gian xông vào bí cảnh Thiên La sơn còn có ba tháng, nói cách khác, trong ba tháng ta nhất định phải mau chóng tăng cao thực lực, săn giết yêu thú cấp cao thu được điểm cống hiến, sau đó xông qua bí cảnh Thiên La sơn..."

Nghĩ về điều này, Lâm Thần hít một hơi thật sâu, ánh mắt có chút hưng phấn. Kiếp trước, hắn khổ luyện võ học hơn hai mươi năm, vẫn cân nhắc làm sao để tu luyện chân khí trong cơ thể, nhưng Thiên Địa linh khí mỏng manh như vậy, căn bản không thích hợp tu luyện chân khí, không cách nào đột phá võ đạo đỉnh cao.

Mà ở Thiên Linh đại lục này, Thiên Địa linh khí so với kiếp trước nồng nặc hơn rất nhiều lần, mạnh mẽ đến khiếp sợ, di động biến đổi nhiều không kể xiết.

"Kiếp trước, ta có thể ở trong Thiên Địa linh khí mỏng manh của đại lục Thần Châu trở thành một tông sư lớn của võ học, đời này, Thiên Linh đại lục linh khí sung túc như vậy, ta cũng có thể trở thành một cường giả đỉnh cao của Thiên Linh đại lục!"

Lâm Thần trong mắt hiện ra ánh sáng tự tin, lập lòe tỏa sáng.

Hắn hai mắt khép hờ, cảm nhận được bên trong đan điền này từng tia từng sợi chân khí, nội tâm vô cùng kích động.

Nhưng mà lúc này, trong não đột nhiên truyền đến một trận tiếng ong ong, làm tinh thần hắn nhất thời có chút hoảng hốt.

Lâm Thần nhắm mắt quan sát bên trong thân thể, thấy sâu thẳm trong tâm trí của mình, một cái đỉnh nhỏ màu vàng ba chân trôi nổi trên không, từ bên trong đỉnh tỏa ra sương mù nhàn nhạt chậm rãi khuếch tán bao phủ toàn bộ não vực, giống như thiên địa này đều bị lớp sương mù này bao trùm.

"Chiếc đỉnh nhỏ này... tại sao lại ở trong đầu của ta?" Nhìn đỉnh nhỏ trong đầu, Lâm Thần trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Trong đầu nổi lên một cái đỉnh nhỏ, Lâm Thần cũng không xa lạ, đây là do kiếp trước trên người có đeo theo một cái đỉnh nhỏ chính là đồ vật tổ truyền. Thời điểm Lâm Thần luyện quyền, mang theo cái đỉnh nhỏ này có thể khiến người ta cảm thấy bình ổn tâm thần.

Chỉ là chiếc đỉnh nhỏ này tại sao lại theo mình xuyên không, còn sáp nhập vào trong tâm trí của chính mình?

Sương mù khuếch tán càng ngày càng nhiều, ngày càng trở nên êm dịu hơn, chỉ chớp lát sau, được não vực hấp thụ từng chút, mỗi lần hấp thụ một phần, não vực liền mở rộng thêm một ít.

Lâm Thần mở mắt ra, trong lúc nhất thời càng cảm giác tinh thần thoải mái, hai con mắt như hai ngôi sao, tất cả trước mắt thay đổi càng rõ ràng, hai lỗ tai càng thêm thông tuệ, thậm chí là âm thanh cách nhau khá xa giờ khắc này cũng có thể nghe được rõ ràng như gần ở bên tai vậy.

Khi người đứng đầu thay đổi xiềng xích của nó, nó trở nên nhanh nhẹn hơn, nhanh hơn và nhận tăng trở nên cấp tính hơn.

"Chiếc đỉnh nhỏ này tựa hồ rất có ích lợi đối với ta!"

Lịch sử của chiếc đỉnh nhỏ ba chân này, Lâm Thần kiếp trước cũng không biết rõ ràng, không biết từ thế hệ tổ tiên đã bắt đầu truyền thống này, nó đã được truyền lại trong tay của chính mình, bởi vì đối với luyện quyền rất có ích, Lâm Thần vẫn luôn mang theo bên cạnh.

Giờ khắc này, đỉnh nhỏ ba chân tỏa ra sương mù khiến Lâm Thần rất thoải mái, lợi ích nó mang đến thật là không cách nào có thể nói bằng lời.

Suy nghĩ một lúc lâu, vẫn không thể biết rõ chuyện này là thế nào, Lâm Thần cũng không thèm nghĩ ngợi nữa, vươn mình rời khỏi giường, rửa mặt rồi xách kiếm đi tới trong sân.

"Ba tháng sau chính là thời điểm xông vào bí cảnh Thiên La sơn, ta nhất định phải mau chóng tăng cao thực lực."

Trong ký ức của Lâm Thần, cảnh giới cao nhất của võ học tông cộng chia làm chín tầng, tầng một luyện da, tầng hai luyện thịt, tầng ba luyện gân, tầng bốn luyện cốt, tầng năm luyện tủy, tầng sáu luyện máu, tầng bảy luyện tạng, tầng tám luyện tinh, tầng chín luyện khí. Trong đó Luyện Thể cảnh là cơ sở bắt đầu của thời kỳ tu luyện.

Sau Luyện Thể cảnh chính là Thiên Cương cảnh.

Trong sân, Lâm Thần cầm kiếm đứng lặng, trong miệng tự nói:

"Tiền thân của ta khi tiến vào Thiên Cực tông trước sau vẫn luyện tập Thất Tinh liên hoàn kiếm, mà đã học được tầng thứ nhất đến tầng thứ sáu, chỉ là vẫn còn ở mặt trên của tầng thứ bảy, trước sau không thể luyện thành."

"Thanh kiếm này được chia thành bảy tầng, kiếm chiêu thi triển ra bảy tầng kéo dài không dứt, luyện tới đại thành, có thể thả ra chiều dài kiếm khí hơn một thước, uy lực vô cùng lớn. Trong trí nhớ của ta, đã từng có đệ tử dựa vào Thất Tinh liên hoàn kiếm thả ra kiếm khí mạnh mẽ, đánh bại cao thủ hơn hai cảnh giới. Mà tiền thân sở dĩ bại vào Thiên Cực tông vẫn luyện tập Thất Tinh liên hoàn kiếm này, chính là muốn luyện tới đại thành Thất Tinh liên hoàn kiếm, sau đó xông vào bí cảnh Thiên La sơn."

Lâm Thần khẽ lắc đầu:

"Xông vào bí cảnh Thiên La sơn phần lớn đều là các đệ tử ngoại môn Luyện Thể cảnh tầng thứ tám, tầng thứ chín đỉnh cao, Thất Tinh liên hoàn kiếm này e là vẫn chưa đủ để đối phó."

Lâm Thần nhắm mắt lại, triển khai tâm pháp đồ Thất Tinh liên hoàn kiếm ở trong đầu, chỉ chốc lát sau hai con mắt của hắn đột nhiên mở, trong tay Tinh Cương kiếm đâm ra, triển khai Thất Tinh liên hoàn kiếm tầng thứ nhất, lần này thì triển ra động tác thật nhẹ nhàng, cảm giác vô cùng tự nhiên không gượng gạo như Lâm Thần trước đây.

Giống như nước chảy thành sông.

Này!

Một chiếc lá rụng lướt qua bị Tinh Cương kiếm chém thành hai nửa, tạo ra một tiếng kêu nhẹ.

Lâm Thần dường như không nghe thấy, vẫn cứ triển khai Thất Tinh liên hoàn kiếm.

Tầng thứ nhất, tầng thứ hai, tầng thứ ba... tầng thứ sáu, tầng thứ bảy!

Dần dần, Lâm Thần thi triển Thất Tinh liên hoàn kiếm thoát khỏi ràng buộc, động tác càng lúc càng nhanh, nó di chuyển càng lúc càng nhanh, càng linh hoạt hơn, giống như đã vô cùng hiểu biết về Tinh Cương kiếm, thực hiện luyện tập hàng trăm ngàn lần.

Triển khai Thất Tinh liên hoàn kiếm đến tầng thứ bảy, một đạo kiếm khí có chiều dài gần một thước từ bên trong Tinh Cương kiếm lao ra, bắn phá trên một tảng đá khổng lồ.

Ầm!

Tảng đá nổ tung.

"Cuối cùng đã luyện thành!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Khiêu chiến

Sau khi thu kiếm Lâm Thần đứng bất động, con ngươi của Lâm Thần liên hiện lên một niềm vui sướng cùng khó tin: "*Lúc trước chỉ có thể luyện đến tầng thứ bảy của Thất Tinh liên hoàn kiếm, bây giờ ta chỉ luyện tập một lần thôi mà không ngờ lại có thể luyện thành công một cách dễ dàng đến như vậy?*"

Không suy nghĩ nhiều Lâm Thần lập tức luyện tập lại một lần nữa, kiếm pháp thi triển càng ngày càng điêu luyện hơn, đường kiếm mượt mà như đang lướt trên mặt nước. Chỉ có điều hắn không biết rằng trong lúc luyện tập Thất Tinh liên hoàn kiếm thân thể bất ngờ phát sốt, linh khí từ bốn phía của trời đất giống như đã tìm thấy được một chỗ thoát khí vậy, điên cuồng tiến vào thân thể của hắn.

Pặc... Pặc... Pặc!

Một âm thanh giống hệt như âm thanh rang đậu vang lên khiến một người đang đắm chìm luyện kiếm như Lâm Thần liên thức tỉnh.

"*Hoàn cảnh tu luyện Luyện Thể cảnh tầng thứ tư đỉnh cao lại bị phá hỏng?*"

Lâm Thần ngây người nhưng sau đó thì lại rất vui mừng. Tu vi từ Luyện Thể cảnh tầng thứ tư sơ kỳ trong lúc hắn luyện kiếm đã đột phá lên Luyện Thể cảnh tầng thứ tư đỉnh cao.

Nếu là thường ngày, hắn muốn tu luyện thành công được một tầng phải mất khoảng từ năm đến sáu tuần. Thậm chí là có dùng Bồi Nguyên dịch, Linh Nguyên hoàn hỗ trợ thì cũng phải mất từ ba đến bốn tuần, lúc đó thì có thể tu luyện nâng thêm được một tầng.

Tuy nhiên trong lần luyện kiếm này đã có được sự đột phá, so với trước kia thì tốc độ tu luyện không biết đã tăng nhanh hơn bao nhiêu lần rồi.

Lâm Thần thở dài một hơi, đè nén kích động trong lòng xuống, mắt nhắm chặt cảm nhận bên trong đan điền có từng sợi từng sợi của chân khí, không những gia tăng rất nhiều công lực mà quan trọng hơn hết chính là hơi thở đã ổn định hơn lúc trước, sau khi tu luyện thành công thì cần phải luyện tập vững chắc.

Xương cốt toàn thân lại càng cứng rắn hơn, hắn đã đạt đến giới hạn cao nhất của tu luyện xương cốt.

Quá trình tu luyện xương cốt của Luyện Thể cảnh tầng thứ tư đã luyện thành, bước tiếp theo chính là tiến đến tu luyện tủy của tầng thứ năm. Nhưng chẳng qua công lực tu luyện của ta vừa mới lên cấp, không phù hợp với mức độ tu luyện quá nhanh, không những không tốt đối với sức khỏe mà ngược lại là hại thân. Lâm Thần mở to mắt, nhìn xa xăm sau đó nở một nụ cười trên gương mặt.

Không thể luyện thành chân khí nhưng chiêu thức võ thuật lại có thể luyện được. Vừa nãy luyện tập Thất Tinh liên hoàn kiếm, ta lại dễ dàng phá vỡ điểm mấu chốt, luyện thành công tầng thứ bảy, đưa ra được những chiêu thức lợi hại có thể đỡ được hàng trăm tấn đá!

Nếu như ta nhớ không sai, bên trong Tầng Thứ Các ngày nay vẫn còn rất nhiều sách võ thuật cao cường, ta lại càng muốn đi xem, nói không chừng lại có thể thu hoạch được một số lợi phẩm.

Nghĩ đến đây, Lâm Thần trong lòng lại không còn kiên nhẫn được nữa, ăn xong liền nóng nảy chạy nhanh đến Tầng Thứ Các ở giữa núi.

...

Tầng Thứ Các trải dài trên một vùng đất toàn màu xanh nằm ở lưng chừng núi.

Người xếp hàng trước cửa của Tầng Thứ Các đông nghẹt, để vào bên trong Tầng Thứ Các chọn ra được một số loại sách có giá trị và hiếm gặp. Ngoài ra cũng có một số người giống như Lâm Thần vào Tầng Thứ Các chỉ để tìm sách quý thôi.

Trong lòng Lâm Thần cảm thấy hưng phấn nhìn một loạt lên các giá sách to lớn bên trong Tầng Thứ Các, đang chuẩn bị tiến vào thì có một âm thanh lạnh lùng lại được vang lên từ phía sau lưng của hắn.

- Lâm Thần, ngươi đứng lại ngay cho ta!

Lâm Thần dừng bước, hướng mắt nhìn về phía sau, lại nhìn thấy trên con đường nhỏ có ba thanh niên đang đi tới, người thanh niên đi đầu có một hàng chân mây rậm rạp đang nhìn chằm chằm vào người hắn.

- Ngươi thật sự đã đột phá?

Ngay tại lúc này, ba người thanh niên hung dữ này đã đi đến trước mặt Lâm Thần.

Ba người đi lướt qua đều bị giật mình khi cảm nhận được hơi thở của Lâm Thần.

- Cái tên tiểu tử này ba ngày trước rõ ràng chỉ mới là Luyện Thể cảnh tầng bốn sơ kỳ thôi mà, sao hôm nay lại có thể đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bốn hậu kỳ!

Ba người nhìn nhau.

Cần phải biết rằng một tháng trước Lâm Thần mới tiến vào tu luyện Luyện Thể cảnh tầng thứ tư đỉnh cao, chỉ vỏn vẹn có một tháng mà Lâm Thần đã có thể tu luyện thành công thì thật sự không tồi.

- Chỉ là may mắn mà đột phá được thôi, dựa theo tư chất của hắn ta cho dù có đột phá tu vi, thực lực cũng không mạnh đến đâu cả.

Ba tên thanh niên hung dữ cảm thấy bất an trong lòng khi nhìn thấy biểu cảm nhàn nhả của Lâm Thần, trầm ngâm lạnh lùng một tiếng nói:

- Lâm Thần, ngươi nên biết lý do tại sao hôm nay chúng ta lại đến tìm ngươi.

- Ta không có thời gian ở đây nói chuyện phiếm với các ngươi.

Trong giây lát ánh mắt của Lâm Thần lạnh lùng, nhưng rất nhanh lại trở về như bình thường, thần sắc cũng như mọi ngày.

- Ta cũng không có hứng thú để biết các ngươi tìm ta để làm gì, ta chỉ biết một điều rằng: Chó ngoan thì không cần đường, các ngươi ngay bây giờ biết điều thì tránh khỏi mất ta ngay, ta sẽ còn có thể tha thứ được cho các ngươi lần này.

Nếu như Lâm Thần nhớ không sai thì ba tên thanh niên hung dữ đó mấy ngày trước đã làm "tiền thân" của hắn bị thương và là ba người đã cướp Bồi Nguyên dịch.

Người thanh niên có hàng chân mây rậm tên là Lý Xuyên, còn hai người kia là hai đệ tử ngoại môn đi theo hắn ta học việc.

Trong ký ức của Lâm Thần thì Lý Xuyên chính là người ý vào việc mình có một người đại ca là đệ tử nội môn, bình thường hay đi cướp bóc Bồi Nguyên dịch của các đệ tử ngoại môn không hề có thể lực che chở phía sau, nếu như có ai cả gan không giao nộp Bồi Nguyên dịch thì phải nộp tiền bồi thường gấp đôi, lúc trước hắn ta đã dùng quyền lực để thu tiền bồi thường, lần này Lý Xuyên gặp Lâm Thần chính là tự lấy đá đập vào chân mình.

Chẳng qua, Lâm Thần của lúc trước cũng đã có một lần dám từ chối, huống hồ gì là Lâm Thần của ngày hôm nay?

Ba người bọn Lý Xuyên khi nghe Lâm Thần nói đến câu này đã nổi cơn giận, hai người thanh niên kia đang tức giận chỉ muốn tiến lên để dạy dỗ Lâm Thần, chỉ là đã bị Lý Xuyên dùng tay cản lại.

Hắn ta kêu lên một tiếng cười nói.

- Thật sự không nghĩ đến, mới không gặp nhau có ba ngày mà ngươi lại có bản lĩnh cao đến vậy, ngươi dám tạo phản với ta à.

- Cũng tốt, nhân dịp ngươi đã khai thông thành công thì hôm nay Lý Xuyên ta sẽ cùng ngươi bồi dưỡng, nếu như ngươi có thể đỡ nổi ba chiêu của ta thì từ nay về sau ta sẽ không đến tìm ngươi làm phiền nữa nhưng nếu ngươi thua thì hãy quỳ xuống xin tha, sau này phải ngoan ngoãn mà giao nộp không chỉ là một bình mà là hai bình Bồi Nguyên dịch ra.

Lý Xuyên chuẩn bị tư thế ứng chiến nhìn Lâm Thần, công lực tu luyện của hắn ta vốn dĩ cao hơn Lâm Thần hai bậc, hắn chính là Luyện Thể cảnh tầng thứ năm trung kỳ, huống hồ vừa nãy mới cướp thành công một lượng lớn đan dược, đừng nói là ba chiêu, hắn ta tin chắc rằng chỉ cần một chiêu thì Lâm Thần sẽ bại trận.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thất Tinh Liên Hoàn Kiếm

Lâm Thần nhìn thoáng qua Lý Xuyên, cười lạnh mà nói:

- Tổng môn là đưa đan dược cho ta, vốn dĩ đó là của ta, ngươi là cái thứ gì, ta tại sao phải giao nộp cho ngươi? Ngoài ra, ta nhắc nhở ngươi thêm một lần nữa, ngay lập tức biến mất khỏi mắt ta, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.

- Được, ngươi có bản lĩnh!

Lý Xuyên tức giận, sắc mặt đanh lại.

- Tiểu tử, ngươi giỏi lắm. Hôm nay ta không dạy dỗ ngươi, làm cho ngươi phải nằm liệt trên giường suốt ba tháng liền thì ta sẽ lấy tên của mình viết ngược lại!

Lời nói vừa nói ra, liền thấy thân thể của Lý Xuyên chuyển động, tiến lên phía trước thì hai tay bị Lâm Thần chụp lại ngay lập tức!

- Là Bạch Cốt Chảo!

Chiêu thức võ thuật cao đẳng.

Những người đang quan sát cuộc thi đấu của Lý Xuyên liền trở nên phấn khích mà hò hét.

- Lâm Thần ngươi chết chắc rồi.

Lâm Thần liền lùi người về phía sau, đầu ngã về phía trước.

- Nếu như ngươi muốn tìm đến cái chết thì ta sẽ tiễn ngươi đi một đoạn.

Tuy rằng đối phương có tu vi cao hơn Lâm Thần nhưng võ công lúc trước của Lâm Thần đều là do tổ sư truyền lại thì việc đối đầu với Lý Xuyên cũng không có khó khăn gì.

Keng!

Tiếng bảo kiếm vang lên.

Chuyện gì thế này?

Ngay lúc này, Lý Xuyên cảm thấy có gì đó không đúng. Trong nháy mắt Lâm Thần rút kiếm ra, thần khí của thanh bảo kiếm tỏa ra tạo cho Lý Xuyên một áp lực lớn. Chuyện này từ trước đến nay vẫn chưa xảy ra bao giờ.

Nhìn thấy Lý Xuyên ngây người, Lâm Thần liền đứng yên, vẻ mặt nhàn nhã mà nói:

- Nếu biết sợ rồi thì hãy mau biến mất khỏi mắt ta, ta không có thời gian lãng phí cùng các ngươi ở nơi này.

- Ngươi đi chết đi.

Lý Xuyên tức giận, gầm lên một tiếng, cả người bắt đầu hướng về phía trước, một tay đánh từ dưới lên, một tay đánh từ trên xuống mà một người bình thường không thể nào làm được.

Móng vuốt của Lý Xuyên xuất ra những chiêu thức mạnh mẽ và đầy khí lực. Nếu như đổi lại là đệ tử của hắn ta thì tất nhiên là không có cách nào có thể đỡ nổi chiêu này của Lý Xuyên, thậm chí là còn bị trọng thương. Nhưng thật đáng tiếc, người hắn ta gặp phải lại là Lâm Thần.

Trong lúc Lý Xuyên đang sử dụng những móng vuốt sắc nhọn tấn công vào người Lâm Thần, thân thể của Lâm Thần di chuyển, thanh bảo kiếm trong tay Lâm Thần liền lóe sáng lên, ánh sáng thần khí phát ra từ thanh bảo kiếm kéo dài đến cả một mét, khiến cho những người đang đứng cạnh Lý Xuyên bị thổi bay đi mất.

Đúng lúc Lâm Thần vừa mới học được tầng thứ bảy của Thất Tinh liên hoàn kiếm.

- A...

Một âm thanh vang lên, miệng của Lý Xuyên trong ngoài đều là máu tươi, thân thể bị đánh bay, ngã xuống một bậc thang cách đó không xa, miệng phun ra một bãi máu tươi, gương mặt trở nên trắng bệch.

Hai người đứng kế bên Lý Xuyên đang chăm chú quan sát, trong một phút đã trở nên ngây người, không biết có nên tin vào những gì đang nhìn thấy không, mở mắt thật to kinh ngạc mà nhìn Lâm Thần.

- Cái này... cái này, Lâm Thần đã xuất chiêu thức gì mà lại có thể thổi bay Lý Xuyên ca thế?

Hai người kia đứng lặng người quên luôn cả việc phải đi hỗ trợ Lý Xuyên một tay. Cũng khó mà trách hai người đó được, trong ấn tượng của họ, thiên phú võ học và sức lực của Lâm Thần đều rất bình thường không có gì đặc biệt, đừng nói đến việc bại trận dưới tay đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ năm đỉnh cao, cho dù là có thi đấu cùng với đệ tử cùng trình độ đi chăng nữa thì chưa chắc đã thắng được.

Mà trong thời khắc này, Lâm Thần lại chỉ cần xuất một chiêu liền đánh bay Lý Xuyên - người có tu vi cao hơn hắn ta tận hai cấp.

Không màng đến sự kinh ngạc của hai người, Lâm Thần nâng một tay lên, "sắc" một tiếng, Tinh Cương kiếm đã được thu vào trong vỏ kiếm. Bỗng nhiên, một âm thanh trong trẻo vang lên khiến hai người đang bất ngờ và kinh hãi bừng tỉnh. Hai người trở mắt nhìn Lâm Thần rồi nhanh chóng đi đến bên cạnh Lý Xuyên hỗ trợ một tay.

- Đồ xấu xa! Cái tên tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi, lại dám gài bẫy ta.

Lý Xuyên khi vừa bị đánh ngã chông gọng, trong phút chốc liền lớn giọng chửi mắng, sắc mặt cực kỳ tức giận. Xem ra, nếu như không phải Lâm Thần đột nhiên ra tay bất ngờ, thì hắn ta làm sao có thể bị một tên tu vi còn thấp hơn đệ tử của mình đánh bay.

- Còn cả hai tên ngu đần kia!

Nhìn thấy hai tên tùy tùng bên cạnh làm một bộ dáng sợ hãi đối với Lâm Thần, Lý Xuyên càng thêm tức giận nói:

- Còn không mau đánh hắn bầm dập cho ta!

Lý Xuyên đau đến nhe răng méo miệng, nơi ngực hắn có một vết kiếm thật dài, máu thịt lẫn lộn đau đớn cực kỳ, trong thời gian ngắn không có cách nào khỏi được, làm cho hắn càng tức giận hơn.

- Xuyên ca, cái tên tiểu tử kia nói cho cùng cũng là thấp hơn ngươi hai tầng, mà bây giờ ngươi lại không phải là đối thủ của hắn... Theo ta thấy, chúng ta nên quay về tìm huynh đệ Lý Sơn. Sau đó lại tìm hắn tính sổ...

Nghe xong, những người khác liền ngơ ngàng và kinh ngạc, chỉ là chữ cuối cùng kia vẫn chưa được thốt ra đã bị Lưu Xuyên giáng một cái bạt tai.

- Mau biến đi cho ta!

Miệng của Lý Xuyên rung lắc bầy.

Hai người giật mình, vâng vâng dạ dạ, bất đắc dĩ nhìn về hướng Lâm Thần, không cần biết lúc này Lý Xuyên có phải bất cẩn hay không. Nhưng cuối cùng thì vẫn bị Lâm Thần đánh bại rồi, đặc biệt phải biết rằng Lâm Thần so với Lý Xuyên thì Lâm Thần là người tu luyện thấp hơn hai cấp, lại có khả năng đánh bại một người có tu vi cao hơn mình hai cấp, thì sức mạnh của hắn ta cũng không phải dạng vừa đâu.

Còn hai người bọn họ, bởi vì tu luyện mới chỉ tới Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, thực lực so với Lý Xuyên còn thua xa thì làm sao có thể là xứng làm đối thủ của Lâm Thần?

- Hà?

Nhìn thấy hai tên tùy tùng kia đang đi tới, Lâm Thần hừ lạnh một tiếng, hai con ngươi lạnh lùng nhìn sang.

Hai người tay chân rung lắc bầy, tim đều giống như bị moi hết ra ngoài. Chỉ e là Lâm Thần sẽ bất thành linh mà rút kiếm ra đối phó với bọn họ bằng những chiêu thức kỳ dị đó nhưng lại có một sức công phá rất mạnh của bảo kiếm.

Một lúc sau, trên sân liền tràn ngập thuốc súng, bầu không khí nghiêm nghị, dường như chỉ cần thêm một khắc nữa thôi là sẽ có một trận đánh nhau.

Ngay chính thời khắc này, bất ngờ một ông lão mặc y phục trắng bước ra từ trong Tầng Thụ Các, sắc mặt khó coi nhìn sang Lâm Thần và ba người còn lại.

- Các người thật to gan lớn mật mà, lại dám ở trước cửa Tầng Thụ Các mà dùng binh khí đánh nhau!

Ba người bọn Lý Xuyên quay đầu lại nhìn thấy ông lão mặc áo màu trắng, sắc mặt liền thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Khai khiếu

"Hơi thở thật mạnh! Tu vi của lão giả này không biết đã đạt đến cảnh giới gì rồi?"

Lâm Thần rung mình hướng mắt nhìn lão giả mặc áo bào trắng kia.

"Nếu như bây giờ đối đầu với lão, sợ là mình sẽ không đủ sức đánh trả!"

Hai tên tay sai của Lý Xuyên, sắc mặt cũng biến đổi khi nhìn thấy lão giả mặc áo bào trắng xuất hiện, nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt bớt nặng nề hơn nhiều. Lão giả áo bào trắng là trưởng lão của Tầng Thụ Các, thực lực thâm sâu khó đoán, địa vị trong Thiên Cực tông không thấp, bọn họ cũng không dám đối phó với Lâm Thần ngay trước mặt lão.

Tất nhiên, đối với hai người mà nói là bớt đi một trận đầu kịch liệt.

Nhưng cách đó không xa, về mặt của Lý Xuyên tức đến nổi phôi, sau khi nhìn thấy lão giả áo bào trắng, hai con mắt đảo qua đảo lại nước mắt nước mũi kêu khóc, bộ dạng biến đổi đến kinh ngạc.

- Trưởng lão, Lâm Thần kia không nề tình đồng môn, nhẫn tâm ra tay với đệ tử, thậm chí còn muốn ở đây chém chết đệ tử, nhất kiếm trên ngực đệ tử có thể làm chứng. Vương Lâm và Lý Lương cũng có thể làm chứng, khẩn cầu trưởng lão làm chủ.

- Chính mình nhẫn tâm ra tay trước? Còn đòi làm chứng sao?

Lâm Thần cười lạnh một tiếng.

Lý Xuyên không biết xấu hổ, rõ ràng trước đó là hắn khiêu khích trước, giờ lại nói chính mình mưu sát đồng môn.

Hai tay sai của Lý Xuyên một bên nghe lỏm có chút sững sờ, một trong hai người cười gian một tiếng, ánh mắt chột lóc lên nói:

- Trưởng lão, đệ tử Vương Lâm có thể làm chứng, chính là Lâm Thần đã thương Xuyên ca.

- Đúng đó, đệ tử Lý Lương cũng có thể làm chứng, nếu như ban nãy không phải Vương Lâm và con ra sức ngăn cản, e là Xuyên ca đã bị Lâm thần chém chết ở đây rồi.

- Việc này là thật chứ?

Nghe xong ba người bọn họ nói, sắc mặt lão giả áo bào trắng tối sầm lại, Thiên Cực tông quy định rất rõ ràng, giữa những đệ tử đồng môn không được phép giết nhau, mà giờ lại có đệ tử gan to bằng trời, biết quy định vẫn phạm!

- Thừa trưởng lão, việc này là do ba người bọn họ khiêu khích trước, cũng là Lý Xuyên động thủ trước, đệ tử chỉ tự vệ, sợ dĩ đệ tử đã thương Lý Xuyên là vì đệ tử vừa học được Thất Tinh liên hoàn kiếm, chưa làm chủ được lực đạo, lúc xuất kiếm không cẩn thận đã thương hắn.

Lâm Thần hơi cúi đầu, về mặt bình tĩnh nói.

- Ngươi nói dối! Trưởng lão, lời của Lâm Thần không đáng tin, trước đó hắn thừa dịp đệ tử không chú ý, bất ngờ rút ra thanh kiếm dài gần một trượng, hắn không làm chủ được lực đạo chỗ nào, xem ra là cố ý còn có thể nghe được.

Lý Xuyên nghe vậy, liền phản bác.

- Bất ngờ rút kiếm dài gần một trượng?

Nghe xong hai người nói, lão giả áo bào trắng không lớn tiếng quát Lâm Thần như Lý Xuyên dự tính, trái lại về mặt có vẻ vui.

- Lâm Thần, ngươi quả thực đã luyện thành Thất Tinh liên hoàn kiếm?

Lâm Thần gật đầu.

- Vừa mới luyện thành.

- Làm một lần cho ta xem.

Trong ngữ khí của lão giả áo bào trắng, có một cảm giác không thể chờ đợi được nữa.

- Vâng.

Lâm Thần cười nhạt một tiếng, rút kiếm ra bước một bước về phía trước, tay phải cầm kiếm đâm chéo một đường, chỉ một thoáng, ánh kiếm đã phản chiếu bốn phía, lúc luyện đến tầng thứ bảy thì bắn nhanh một đạo kiếm khí dài gần một trượng, vọt thẳng lên trời, khiến cho ba người bọn Lý Xuyên sợ hết hồn.

Thu kiếm lại, vẻ mặt Lâm Thần vẫn bình thản.

- Ha ha, được lắm, quả là khiến cho người khác bất ngờ, tuy kiếm pháp này chỉ thuộc trung đẳng, nhưng độ khó khi luyện không thua gì võ thuật thượng đẳng, mấy năm qua đều không có ai luyện đến tầng thứ bảy, không ngờ ngươi lại luyện thành công.

Thấy tình hình này, lão giả áo bào trắng nhất thời cười ha hả, mừng không nói lên lời.

Ông ta gật đầu tán thưởng, lại nói tiếp.

- Người có thể luyện thành tầng thứ bảy, là người có thiên phú hơn người, trước kia tên tiểu tử nhà ngươi thiên phú bình thường, không ngờ lâu dần cũng thông suốt thành tài, xem ra cũng là một nhân tài tốt, sau này có vấn đề gì cứ đến tìm ta.

- Đa tạ trưởng lão, đệ tử nhất định sẽ nhớ lời chỉ dạy của trưởng lão.

Lâm Thần sau khi cúi đầu khiêm tốn, tiếp tục nói.

- Trưởng lão, đệ tử còn có một chuyện bẩm báo.

- Ồ, có chuyện gì cứ nói.

Lão giả áo bào trắng gật đầu, liếc mắt qua Lý Xuyên một cái, lại thấy bộ dạng hoang mang của hắn, nhất thời hừ lạnh một tiếng, trong lòng có suy tính rồi.

- Mấy ngày trước, lúc đệ tử nhận lấy Bồi Nguyên dịch của tông môn, bị Lý Xuyên ám hại, muốn cướp Bồi Nguyên dịch của đệ tử, căn bản đệ tử muốn khoan dung độ lượng, nhưng bọn họ hùng hổ dọa người, vu khống đệ tử, mong trưởng lão làm chủ.

Lâm Thần ngừng một chút, dừng đình nói.

- Ngươi nói lão.

Lâm Thần vừa nói xong, Lý Xuyên một bên đã gào lên.

- Ngươi im miệng lại cho ta.

Sắc mặt lão giả áo bào trắng tối sầm lại quát.

Cả người Lý Xuyên run lên, suýt chút nữa ngã quỵ trên đất, lão giả áo bào trắng là trưởng lão của Tầng Thứ Các Thiên Cực tông, tu vi thâm hậu, chỉ ít là trên Thiên Cương cảnh, Lý Xuyên luyện đến Luyện Thể cảnh tầng thứ năm mới có thể chống đỡ được.

Lão giả áo bào trắng thấy bộ dạng nhu nhược của Lý Xuyên, sắc mặt càng khó coi, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Lý Xuyên, ngươi còn muốn che đậy đến khi nào!

- Đệ... đệ tử biết sai.

Nghe lão giả áo bào trắng quát xong, sắc mặt Lý Xuyên nhất thời càng thêm trắng, hai đầu gối run rẩy nói.

- Hừ, ba người các ngươi ra tay với đệ tử đồng môn, lại còn vu cáo đệ tử đồng môn, theo quy môn, nên đến hình đường nhận hình phạt, nhưng ta lượng thứ cho các ngươi vì phạm lần đầu, phạt ba người bởi thường cho Lâm Thần ba trăm linh thạch hạ phẩm, các ngươi có tiếp nhận hay không?

Sắc mặt lão giả áo bào trắng khó coi hừ một tiếng.

Chương 6: Tàng thư các

Vừa nghe lời này, sắc mặt ba người Lý Xuyên bỗng chốc trở nên trắng bệch, linh thạch là loại đá chứa rất nhiều Thiên Địa linh khí, có thể dùng để trao đổi, cũng có thể dùng để tu luyện, có thể chia ra hạ phẩm, trung phẩm và cực phẩm.

Đệ tử Thiên Cực tông hấp thụ nguồn linh thạch đều là làm nhiệm vụ của tông môn, mà ba trăm linh thạch có thể khiến đệ tử ngoại môn liên tục làm nhiệm vụ trong mấy tháng liền, điều này khiến ba người bọn họ khiếp sợ.

- Vừa hay đệ tử thiếu chút linh thạch để mua đan dược, không có ý kiến.

Lâm Thần thấy lão giả áo bào trắng nhìn mình, liền gật đầu.

Cơ thể Lâm Thần trước đó do gian khổ lấy điểm tích lũy, trên người có tổng cộng mấy chục khối linh thạch hạ phẩm, dùng để mua đan dược căn bản là không đủ, vừa hay Lâm Thần đang cần dùng gấp đan dược để hỗ trợ việc nâng cao tu luyện, hiện tại trưởng lão của Tàng Thư Các phạt Lý Xuyên bởi thường ba trăm khối linh thạch hạ phẩm cho mình, Lâm Thần đương nhiên không có ý kiến.

Lý Xuyên nghe Lâm Thần nói xong, khóe miệng thoáng co giật, hai mắt tối lại, xuyt té xỉu, hai mắt hấn trần ngập sự thù hận nhìn trừng trừng Lâm Thần, cắn răng nghiến lợi nói.

- Đệ tử chịu phạt!

Tiếp theo liền lấy trong áo ra một viên cổ giới, không cam lòng đưa cho Lâm Thần.

Cổ giới này tên là nạp giới, khắc họa bí pháp, trong đó có một không gian mây thước, không gian bên trong quá nhỏ, chế tác đơn giản, cũng không phải quá quý giá, rất nhiều đệ tử ngoại môn đều có để dùng.

Lâm Thần nhận lấy, dùng ý thức quét qua một lần, thấy bên trong vừa hay có ba trăm khối linh thạch hạ phẩm, liền gật đầu một cái.

Nhìn hoàn cảnh này, Lý Xuyên không khỏi oán hận trừng Lâm Thần một cái, sau khi cúi đầu bái lão giả áo bào trắng, ba người cùng nhau không cam lòng mà rời đi.

Ba người Lý Xuyên vừa đi, liền nhìn thấy hai đệ tử ngoại môn mười bảy tuổi từ bên trong Tàng Thư Các đi ra, vẫn thì thầm bàn tán với nhau.

- Vương huynh, đệ nghe nói mấy ngày trước huynh làm nhiệm vụ của tông môn, kiếm hơn ba mươi điểm tích lũy.

Một vị đệ tử vóc người cao gầy ngưỡng mộ nói.

- Ha ha, ta cũng là may mắn, nếu như không phải Điện sư huynh chăm sóc ta, ta cũng không có cách nào hoàn thành cái nhiệm vụ kia, ây da... Chu huynh, huynh năm nay mười sáu tuổi, đôi một ngàn điểm công hiến đề vào bí cảnh Thiên La sơn hẳn là đủ rồi chứ.

Tên họ Vương cười lớn một tiếng nói.

- Đến giờ, ta mới có không tới năm trăm điểm tích lũy, đến một ngàn điểm công hiến vẫn còn lâu đấy, ngược lại là Vương huynh, hiện tại gần như là có một ngàn điểm công hiến rồi, dựa vào thực lực của Vương huynh, qua bí cảnh Thiên La sơn hoàn toàn không thành vấn đề, đến lúc Vương huynh tiến vào nội môn rồi, vẫn mong quan tâm đến sư đệ nhiều a.

Đệ tử tên Chu Phong buồn khổ nói một câu, có hơi nịnh bợ.

- Nói hay lắm, khoảng thời gian này ngươi cũng giúp ta không ít việc, chỉ cần ta tiến vào nội môn, khó khăn của ngươi ta có thể giúp nhất định sẽ không từ chối.

Hai người to nhỏ một tiếng, bỗng thấy Lâm Thần bên cạnh lão giả áo bào trắng, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, cung kính nói:

- Đệ tử Vương Nhất Phàm bái kiến trưởng lão.

- Đệ tử Chu Phong bái kiến trưởng lão.

Hai người đáng vẻ cung kính kính, tựa hồ đối với lão giả áo bào trắng rất là kính nể, đồng thời lại đánh giá Lâm Thần, hiển nhiên sẽ rất nghi ngờ một đệ tử ngoại môn Luyện Thể cảnh tầng thứ tư, làm sao mà có thể cùng trưởng lão Các Thủ của Tàng Thư Các đi chung với nhau.

- Ừm, đi thôi.

Lão già áo bào trắng lạnh nhạt gật đầu một cái.

- Đệ tử xin cáo lui.

Hai người vẻ mặt cung kính xin lui, sau khi nhìn Lâm Thần một cái, hướng phía trước mà đi.

Nghĩ đến nơi này, Lâm Thần vẫn đứng cạnh lão già áo bào trắng không nhúc nhích, nhưng vẻ mặt có chút trầm mặc.

"Chỉ còn ba tháng nữa là đến thời điểm vào bí cảnh Thiên La sơn rồi, mà điểm tích lũy của mình còn chưa đủ một trăm năm mươi, đối với cơ hội đổi năm trăm điểm công hiến, còn kém hơn một nửa."

Nghĩ đến đây, Lâm Thần nắm chặt tay, mắt nhìn Tàng Thư Các phía sau lão già áo bào trắng.

"Mình nhất định phải mau chóng nâng cao thực lực, kiếm thêm điểm tích lũy".

- Lâm Thần, người chỉ cần dựa vào Thất Tinh liên hoàn kiếm, muốn vượt qua bí cảnh Thiên La sơn còn có hơi khó khăn, lần này người tới đây, là nghĩ đến Tàng Thư Các chọn bí tịch chứ?

Lão già áo bào trắng phát hiện sự thay đổi của Lâm Thần, đột nhiên nói.

- Vâng, đệ tử cũng nghĩ vậy, cho nên muốn muốn đến Tàng Thư Các chọn môn võ thích hợp để nâng cao thực lực của mình.

- Ừm! Nhưng đệ tử ngoại môn chỉ có thể chọn võ Hoàng Mịch hạ đẳng và trung đẳng, Hoàng Mịch thượng đẳng, cùng Địa Mịch hạ đẳng cần năm trăm, tám trăm và một ngàn hai trăm điểm tích lũy, người muốn đổi môn võ, vẫn nên chọn Hoàng Mịch hạ đẳng, hoặc trung đẳng đi.

Lão già áo bào trắng cười nói.

- Môn võ đổi bằng điểm tích lũy?

Bây giờ hẳn lại nghĩ cách tích lũy năm trăm điểm công hiến để xông vào bí cảnh Thiên La sơn nào có thừa mà đổi. Lâm Thần hít một hơi thật sâu, cười khổ nói:

- Đệ tử chọn môn võ Hoàng Mịch trung đẳng.

- Ồ, như vậy cũng được, Hoàng Mịch trung đẳng cũng không thiếu uy lực mạnh mẽ, người đi theo ta.

Lão già áo bào trắng sững sờ, chợt hiểu ra khả năng của Lâm Thần bây giờ không có thừa điểm tích lũy, liền gật đầu đi đến Tàng Thư Các.

Tàng một Tàng Thư Các.

- Linh Xà quyền - Hoàng Mịch trung đẳng, khi luyện thành, song quyền có thể như linh động như linh xà, công kích khó có thể dự đoán.

Giữa hai hàng sách thứ ba và thứ tư, Lâm Thần hai tay nâng một quyển mười mấy tờ thư tịch, hơi nhướn mày.

- Cách thức tấn công của Linh Xà quyền này không thích hợp với con, từ bỏ.

- Liệt Phong chương - Hoàng Mịch trung đẳng, luyện thành công, có thể một chương xuất ra cuồng phong, uy lực vô cùng...

- Thanh Vân bộ, thân pháp của Hoàng Mịch trung đẳng...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Huyền kiếm

Sau nửa canh giờ, Lâm Thần ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên mặt đất bày ra hơn mười mấy quyển kinh thư, ánh mắt hắn bắt chợt lóe sáng.

Hơn mười mấy quyển kinh thư này, đều là đích thân hắn tự mình tuyển chọn ra, trong đó bất cứ môn võ thuật nào chỉ cần luyện thành, uy lực sẽ là vô biên, Lâm Thần tuy rằng muốn mượn hết những quyển sách này, nhưng thâm tâm hắn cũng biết tham thì thâm, với lại, tông môn cũng không cho phép hắn mượn một lúc nhiều quyển như vậy.

Lâm Thần hít một hơi sâu, nhìn xuống một quyển kinh thư hơn hai mươi trang bên phải hần tự nghĩ: “Nội công của ta hiện giờ là một phần công pháp gia truyền, Hoàng Mịch cao cấp Thanh Minh Huyền Dương công, tạm thời không cần thay đổi, thân pháp lựa chọn Thanh Vân bộ, Thanh Vân bộ luyện đến đại thành, lướt một cái hơn trăm mét, là thân pháp trung kỳ trong Hoàng Mịch, cũng được tính là khá lắm rồi, về phần công kích...”

“Ba tháng sau là xông vào bí cảnh Thiên La sơn, ta cũng nên tự mình tuyển chọn võ thuật thích hợp nhất với ta, mà còn có thể tăng cường võ kỹ trong đầu của ta.”

Nghĩ xong, hần liền ngồi xuống bắt đầu chọn ra một quyển kinh thư thích hợp với bản thân hần nhất.

Lúc này, khi hần vừa ngồi xuống, thì thấy tại hàng thứ tư từ dưới đếm lên, có một quyển sách màu vàng nằm yên ở đó, xem ra có vẻ cũ kỹ.

“Những quyển kinh thư này đều do các đệ tử chép lại rồi, lẽ ra không thể nào còn có quyển nào có bìa màu vàng cũ như vậy mới phải.” Lâm Thần nghĩ xong, liền đến tầng thấp nhất của giá sách mà lấy quyển kinh thư màu vàng lên xem.

Kinh thư cũ như vậy rồi, nhìn như là từ thời cổ vậy, còn bám nhiều bụi như vậy, có lẽ đã rất lâu rồi không ai đụng tới, ngoài ra, quyển sách này cũng rất mỏng, chỉ có vài trang, so với những quyển mấy chục trang khác, thậm chí so với các quyển kinh thư võ thuật mười mấy trang khác đều hoàn toàn không giống.

Lâm Thần trong lòng càng hiếu kỳ hơn, liếc mắt một cái, đã mở ra trang đầu tiên của quyển sách, bỗng nhiên đập vào mắt hần hai chữ:

Huyền Kiếm!

Xung quanh hai chữ này, còn có rất nhiều chữ nhỏ hơn, vẽ ra giống như là một trận pháp đồ vậy.

Hần kiểm chế tính khí, từ từ giờ từng trang một, nửa khắc sau, Lâm Thần cũng bắt đầu đọc, trên mặt lộ rõ sự vui mừng.

“Kiếm pháp này, rõ ràng là võ thuật đỉnh cao của Hoàng Mịch!”

Theo lý, võ thuật đỉnh cao Hoàng Mịch thì không thể xuất hiện tại tầng một của Tầng Thư Các được. Nhưng võ thuật này khi Thiên Cực tông khai tông, có một vị trưởng lão đã dành cả đời tâm huyết để tạo nên, vị trưởng lão này lúc còn sống, có cầu xin tông chủ rằng, hi vọng võ thuật mà trưởng lão này tạo ra, có thể cung cấp miễn phí cho các môn đệ của toàn Thiên Cực tông, cho dù là ngoại môn hay nội môn, tất cả các đệ tử đều được tu luyện nó.

Vì thế, tâm huyết võ thuật cả đời của vị trưởng lão này mới được lưu truyền lại. Cho nên hôm nay Lâm Thần mới có cơ hội lấy được bí quyết của môn kiếm pháp này.

Nhưng bởi vì này môn võ thuật này có phương thức công kích cực kỳ quái dị, hơn nữa tu luyện rất khó khăn, mấy trăm ngàn năm qua, ít có đệ tử nào tu luyện môn võ thuật này, mà trong số các đệ tử lựa chọn tu luyện môn võ thuật này, có thể tu luyện thành công lại càng ít, nên đã rất lâu rồi, Huyền kiếm này cơ hồ càng không có người hỏi thăm.

"Môn võ thuật này là võ thuật Hoàng Mịch đỉnh cao, tất nhiên nó có chỗ cường đại, các đệ tử khác không thể luyện thành, nhưng không có nghĩa là ta cũng không thể luyện thành. Hơn nữa, môn võ thuật này so với môn võ thuật lúc trước ta theo tu luyện có vài phần tương tự, ta quyết định sẽ tu luyện môn kiếm pháp này!"

Lâm Thần cười to một tiếng, cầm lấy Thanh Vân bộ và Huyền kiếm này, bước ra khỏi Tầng Thư Các.

Vừa đi tới cửa, bạch bào lão giả nhìn thấy trên tay Lâm Thần cầm quyển Huyền kiếm liền nói:

- Lâm Thần, môn Huyền kiếm này đúng là thuật pháp cao cấp trong Hoàng Mịch, nhưng để tu luyện nó thì vô cùng khó khăn, có thể sánh ngang với võ thuật Huyền Mịch cấp thấp, ngươi thật sự muốn chọn nó chứ?

Lâm Thần cười gật đầu, thấy vậy bạch bào lão giả vừa lắc đầu vừa nói:

- Lâm Thần, ngươi gia nhập tông môn chưa bao lâu, có thể là chưa hiểu rõ. Huyền kiếm này, xưa kia cũng có đệ tử vì tu luyện võ thuật Hoàng Mịch cấp cao, nhưng kết quả lại lãng phí thời gian và tinh lực rất lớn mà vẫn không thu hoạch được gì, lại còn phải tốn thêm thời gian để đi tu luyện môn võ thuật khác.

- Mặc dù ngươi có thể luyện thành Thất Tinh liên hoàn kiếm, nhưng không có nghĩa là ngươi sẽ có thể luyện thành công Huyền kiếm được.

Bạch bào lão giả dừng một lúc, rồi nói:

- Ta nói với ngươi như vậy, là để ngươi tránh được vết xe đổ của những bậc tiền bối đi trước, ngươi có hiểu không?

- Đa tạ ý tốt của trưởng lão, lời của trưởng lão, đệ tử đều hiểu, nhưng đệ tử sẽ không hối hận, mà đệ tử còn có lòng tin là sẽ luyện thành công môn Huyền kiếm này.

Lâm Thần cười, thần sắc như bình thường mà nói.

Lâm Thần không biết luyện môn Huyền kiếm này có bao nhiêu khó khăn, nhưng hần đối với bản thân có mười phần tự tin, kiếp trước lúc còn trẻ hần đã

là thành tựu của một thể hệ võ học tông sư, dựa vào khổ luyện đêm ngày và khả năng thiên phú. Tuy rằng xuyên qua thế giới này, nhưng Lâm Thần vẫn tin, khả năng lĩnh hội xuất chúng trong võ học sẽ không có gì thay đổi cả, việc tu luyện công pháp khó khăn này, hẳn muốn thử trước rồi hãy nói.

Bạch bào lão giả bèn lắc đầu, thở dài một cái rồi nói:

- Những đệ tử trước kia khi tu luyện môn võ này ai ai cũng đều rất tự tin, đến cuối cùng không thu hoạch được gì cả, đều là do người lựa chọn, ta cũng không phí lời nữa.

Lâm Thần biết là bạch bào lão giả vẫn không tin hẳn có thể tu luyện thành môn Huyền kiếm này, nhưng mà hẳn cũng không muốn nói nhiều nữa, bèn nói một tiếng cảm ơn rồi đi ra hướng cửa ra.

Trở về ngôi nhà gỗ, Lâm Thần tập trung vào hai quyển kinh thư, bắt đầu nghiên cứu.

Thời gian nhanh chóng trôi qua

Ba ngày sau.

Trong sân.

Lâm Thần tay cầm Tinh Cương kiếm đứng yên, bất ngờ, hắn bước tới một bước, Tinh Cương kiếm trong tay chuyển động, nhanh chóng chém xoẹt xoẹt vào không trung. Dần dần, tốc độ kiếm của hắn càng ngày càng nhanh, lúc sau chỉ còn nhìn thấy ảo ảnh của Tinh Cương kiếm mà thôi, ảo ảnh này của Tinh Cương kiếm lia về phía trước, đồng thời vang lên một tiếng rầm rầm, đất cát xung quanh vỡ tung.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Thần vui mừng nghĩ: "Huyền kiếm này ngoài việc có sức công phá lớn, đòn đánh ra còn vô cùng nhanh nhẹn, hủy hoại cả không trung, kẻ địch không cách nào đoán được đòn công kích thực sự nằm ở đâu, từ khi nào thì xuất hiện!"

"Điểm này, so với Mê Tung quyền mà ta luyện ở thế giới trước đều có sự vi diệu tương đồng."

Lâm Thần đôi mắt hiểu biết với võ học cực kỳ phong phú, đối các loại võ học đều có hiểu biết, mà Huyền kiếm này phương thức công kích, cùng Mê Tung quyền giống nhau, đối với người khác rất khó tu luyện Huyền kiếm, đến tay Lâm Thần, lại có vẻ đơn giản rất nhiều.

Bất quá Huyền kiếm này cũng có chút huyền diệu, phương thức tâm pháp chuyển động so với các loại võ thuật khác hoàn toàn bất đồng, Lâm Thần tốn hết ba ngày, mới hiểu được phương thức tâm pháp vận chuyển quả thực huyền diệu, cuối cùng mới luyện thành!

Lâm Thần hít vào một hơi, thu kiếm lại đứng lặng, chỉ thấy hắn tiếp theo vận khí bước về phía trước, chớp mắt, liền nhìn thấy hắn xuất hiện cách đó sáu mươi thước.

"Thanh Vân bộ đại thành, một lược trăm mét, ta hiện tại thi triển Thanh Vân bộ, một lược có thể đi trước sáu mươi thước, dĩ nhiên là chuyện nhỏ rồi."

Tầm quan trọng của thân pháp không cần nói cũng biết, công tốt thủ tốt, là tuyệt kỹ bảo mệnh. Lâm Thần ba ngày này chuyên tâm nghiên cứu kỹ Huyền kiếm, đồng thời cũng không thể bỏ quên tu luyện Thanh Vân bộ.

Ba ngày qua, Lâm Thần không chỉ có tu luyện Thanh Vân bộ cho có thành tựu, còn nghĩ không biết có bao nhiêu đệ tử luyện thành công Huyền kiếm, với tốc độ này, toàn bộ ngoại môn Thiên Cực tông, tuyệt đối là không có người địch lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Công hiệu của tiểu đỉnh

Lâm Thần mày hơi nhíu lại: "Nhưng hiện tại thời gian xông vào bí cảnh Thiên La sơn còn không đủ ba tháng, mà điểm cống hiến của ta còn chỉ có một trăm ba mươi ba điểm, với thực lực hiện tại, muốn trong vòng ba tháng tích lũy đủ hơn ba trăm điểm cống hiến, chỉ sợ có điểm khó khăn, huống chi xông vào bí cảnh Thiên La sơn cần phải có thực lực bất phàm mới được."

"Quản không được nhiều như vậy, việc cấp bách là tích lũy không đủ điểm cống hiến, sáng sớm ngày mai ta nhất định phải đi nhận nhiệm vụ tông môn!"

Trong lòng đã hạ quyết tâm, Lâm Thần tiếp tục ở trong sân luyện tập Huyền kiếm tầng thứ nhất.

Chạng vạng, Lâm Thần khoanh chân ngồi ở trên giường, lẳng lặng cầm hai bình thạch anh lớn nhỏ trong tay, xuyên qua bình thạch anh, rõ ràng có thể nhìn thấy bên trong bình còn non nửa bình chất lỏng màu nhạt.

Lâm Thần trầm mặc một lúc, đột nhiên mở nắp một cái bình ra, nhất thời một cỗ mùi thơm nồng đậm tràn ngập cả phòng.

“Linh khí thật nồng đậm.” Lâm thần trong lòng kinh ngạc, mở ra cái bình phía trước, hần liền đoán trước trong đó ẩn chứa linh khí, nhưng không ngờ linh khí nồng đậm như thế, phải biết rằng giờ phút này cả phòng đều bị mùi thơm này bao trùm, hít một hơi, đều cảm thấy có linh khí bị hút vào trong bụng.

Lâm thần nghĩ một lát, rồi há miệng nhẹ nhàng hớp một hơi, lập tức một luồng nước lạnh lẽo, tựa như nước lạnh mùa đông chạy vào cổ.

Sau đó, Lâm Thần lập tức nhắm chặt mắt.

Trong cơ thể hần chân khí chậm rãi di chuyển khắp nơi, theo đan điền đi tới tứ chi, chân khí đi tới đâu, Lâm Thần đều cảm thấy hơi nóng truyền tới đó, âm áp vô cùng.

Thanh Minh Huyền Dương công là võ thuật Hoàng Mịch cấp cao, võ giả tu luyện có thể liên tục vận chuyển linh khí rất lớn, mỗi một lần tuần hoàn, là có thể hấp thu một tia Thiên Địa linh khí, hóa thành linh khí cho mình dùng, chuyển hoá thành đan điền chân khí của võ giả.

Mà võ giả dùng đan dược tu luyện, hấp thu Thiên Địa linh khí tu luyện phải đơn giản một ít, chỉ cần trực tiếp dẫn đường một lượng lớn chân khí vận chuyển luyện hóa vào đan dược là được.

Chỉ là...

Lâm Thần còn không có bắt đầu luyện, hần lại nuốt Bồi Nguyên dịch vào, trong đầu hần liền đột nhiên truyền đến một luồng lực lượng mãnh liệt hút, rất nhanh đã hấp thu hết Bồi Nguyên dịch mà hần nuốt vào.

"Sao lại thế này?" Thanh linh xảy ra biến hóa, làm cho Lâm Thần nhảy dựng lên.

Trong đầu hần làm thế nào lại truyền đến một luồng lực lượng hút mãnh liệt?

Lâm Thần cúi đầu lông mày hơi hơi dựng lên, hít sâu một hơi rồi điều động ý niệm xem xét trong đầu chính mình, bèn nhìn thấy trong đầu hần chính là tiểu đỉnh rất nhanh hấp thu nguyên dịch mà hần nuốt vào, thời gian không đến nửa khắc, Bồi Nguyên dịch liền bị hấp thu không còn một giọt.

"Tại sao có thể như vậy, tiểu đỉnh trong đầu ta, Bồi Nguyên dịch toàn bộ bị nó hấp thu sao?"

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Lâm Thần biến ảo không ngừng, hần đứng lên. Tiểu đỉnh hút hết Bồi Nguyên dịch mình nuốt vào, về sau có hay không cũng hút đi đan dược mình nuốt vào. Nếu là như vậy, mình về sau chẳng phải là không thể dùng đan dược hỗ trợ tu luyện hay sao?

Không có đan dược hỗ trợ, tốc độ tu luyện so với có đan dược hỗ trợ tốc độ tu luyện sẽ chậm đi không biết bao nhiêu.

Lâm Thần sắc mặt vô cùng âm trầm, ý niệm lại vừa động, chuyển tới trên đầu tiểu đỉnh, nhưng mà lúc này, hần cũng nhìn thấy, từ trong tiểu đỉnh mạnh mẽ phun ra một ít linh khí.

"Này..." Lâm Thần ánh mắt trùng lớn.

Không dám nghĩ nhiều, Lâm Thần nhanh chóng khởi động Thanh Minh Huyền Dương công làm cho tiểu đỉnh phun ra linh khí.

Một lần tuần hoàn.

Hai lần tuần hoàn.

Làm xong lần thứ sáu tuần hoàn, Lâm Thần mới chậm rãi dẫn đường cho chân khí trở về đan điền trong cơ thể.

Lâm Thần hít sâu một hơi, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc: "Linh khí nồng đậm thật tốt, trước kia thân thể dùng một lọ Bồi Nguyên dịch, cũng phải làm mười hai vòng tuần hoàn mới luyện hóa xong. Mà luyện làm cho tiểu đỉnh phun ra linh khí, số lượng không nhiều lắm, lại làm cho ta phải làm sáu lần tuần hoàn. Thiên Địa linh khí nồng đậm tinh thuần như thế, chỉ sợ chỉ có cực phẩm Bồi Nguyên dịch mới có thể so sánh."

Trong trí nhớ của Lâm Thần, muốn có một lọ thượng phẩm Bồi Nguyên dịch đã khó, cực phẩm Bồi Nguyên dịch lại trăm năm khó gặp, mà tiểu đỉnh phun ra Thiên Địa linh khí, lại có thể so sánh với cực phẩm Bồi Nguyên dịch.

Chính là, tiểu đỉnh như thế nào lại đột nhiên phun ra Thiên Địa linh khí nồng đậm như thế?

"Chẳng lẽ là tiểu đỉnh hấp thu Bồi Nguyên dịch ta nuốt vào, sau đó..."

Lâm Thần hơi hơi trầm ngâm một chút, đột nhiên, hần vươn tay cầm lấy một lọ Bồi Nguyên dịch uống một ngụm, rồi sau đó tiếp tục khoanh chân mà ngồi.

Cùng lúc đó, hần điều động ý niệm, nhìn chăm chăm vào tiểu đỉnh trong đầu.

Một khắc sau, Lâm Thần liền nhìn thấy từ bên trong tiểu đỉnh, lại truyền ra một luồng lực lượng hút cực lớn, trong chớp mắt liền đưa Bồi Nguyên dịch hần nuốt vào hấp thu sạch sẽ.

Lại một lúc sau, từ bên trong tiểu đỉnh đột nhiên phun ra một luồng linh khí nồng đậm.

"Không nghĩ tới tiểu đình trong đầu ta còn có công hiệu này!"

Thấy tình hình như vậy, Lâm Thần lộ ra thần sắc hưng phấn. Vừa rồi hắn liền đoán, tiểu đình là bởi vì hấp thu Bồi Nguyên dịch hắn nuốt vào, trải qua chiết xuất tinh lọc, lúc này mới phun ra linh khí nồng đậm. Mà vừa rồi hắn làm thí nghiệm, kết quả không thể nghi ngờ hắn đã đoán đúng.

Sau sáu lần tuần hoàn như vậy, Lâm Thần hai mắt nhắm chặt đột nhiên mở ra.

"Trải qua việc tiểu đình chiết xuất Bồi Nguyên dịch, trong đó ẩn chứa linh khí, so với chưa chiết xuất Bồi Nguyên dịch nồng đậm hơn ít nhất mấy chục lần." Lâm Thần hai mắt mở ra phát ra một tia sáng.

"Nói cách khác, một lọ Bồi Nguyên dịch loại xấu, bị tiểu đình chiết xuất qua, ít nhất có thể so sánh với một lọ cực phẩm Bồi Nguyên dịch chính gốc."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Luyện tùy chi cảnh

Đề nén sự kích động ở trong lòng xuống, Lâm Thần trầm ngâm, sau một lát hắn như có đôi chân mày, lẩm bẩm:

"Tiểu đình bên trong đầu ta có lẽ không phải là chỉ có công hiệu như vậy không đâu."

Bí mật của chiếc đình nhỏ này, Lâm Thần đến bây giờ vẫn chưa thấu hiểu hết, nhưng mà hắn tin rằng sớm muộn gì hắn cũng làm rõ được hết các công dụng của tiểu đình trong đầu hắn mà thôi.

Không nghĩ nhiều, Lâm Thần lúc này nhắm mắt lại, vui vẻ cảm thụ ngưng linh khí đã trải qua chiết xuất của tiểu đình mà hắn vừa nuốt lúc này, dung nạp dòng linh khí đến đan điền.

Lâm Thần cảm thụ từ từ, quả thực chân khí tại đan điền của hắn lớn mạnh không ít, thậm chí có thể mơ hồ cảm thấy, từng đợt từng đợt chân khí xuyên thấu qua xương tiến vào cốt tủy bên trong.

Thấy tình hình này, Lâm Thần trong lòng vui vẻ, trong chín tầng Luyện Thể cảnh, tầng thứ tư là luyện cốt, thứ năm là luyện tủy, mà dấu hiệu gia nhập Luyện Thể cảnh tầng thứ năm, đó là chân khí nhập tủy!

"Tính ra như thế coi như là mình đã bước chân bước vào Luyện Thể cảnh tầng thứ năm, có lẽ... tối nay sẽ đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ năm cũng không phải là không có khả năng a."

Nghĩ đến đây, Lâm Thần liếc mắt về một bình Bồi Nguyên dịch khác bên cạnh, bỗng dung hắn hít một hơi thật sâu, thần sắc vui sướng cảm lấy bình Bồi Nguyên dịch bên cạnh, há miệng uống hết.

Rồi sau đó, hắn ngồi khoanh chân lại, hai mắt khép hờ, trở nên bất động. Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Sau nửa canh giờ.

Lâm Thần khoanh chân ngồi ở trên giường, đột nhiên từ cơ thể hắn phát ra một luồng khí, mỗi luồng khí phát ra ngày một mạnh hơn, biến thành một màn sương mù bao phủ cả căn phòng, tựa như biển mây.

Ngoài ra, da hắn còn phun ra một số lượng vật chất màu đen, toàn tâm hắn bứt rứt tựa như có con kiến cắn xé xương tủy truyền ra ngứa ngáy, làm cho nét mặt hắn hơi mất tự nhiên.

Một lúc sau, Lâm Thần rồi đột nhiên mở mắt ra, phát ra một tiếng thống khoái, như là muốn hét lên hét nổi vui sướng trong lòng hắn vậy.

Đột phá, Luyện Thể cảnh tầng thứ năm, Luyện Tùy chi cảnh!

Lâm Thần sắc mặt vui vẻ:

"Theo ta được biết, ở giai đoạn tu vi này của ta, cho dù là có thiên phú tu luyện đi nữa mà muốn tăng lên tu vi đỉnh phong, ít nhất cũng cần thời gian hai tháng, mà ta chỉ trong vòng ba ngày liên tục tăng lên hai cấp, nếu bọn họ biết được tốc độ tu luyện này của ta, không biết là sẽ kinh ngạc đến mức nào nữa."

Lâm Thần trong lòng vô cùng vui vẻ, vào trong tu viện tắm rửa qua loa, trở lại căn phòng nhỏ đánh một giấc ngon lành.

Ngày thứ hai.

Lâm Thần dậy sớm, gói một ít đồ dùng cần thiết, đi về phía chợ nhỏ.

Vốn dĩ hôm nay Lâm Thần muốn đến nhiệm vụ đường để lãnh nhiệm vụ nhằm tích thêm điểm công hiến, nhưng hiện tại hắn đã biết tiểu đình trong đầu hắn có thể chiết xuất ra được tinh hoa đan dược nên không thể lãng phí công hiệu này được. Vì vậy Lâm Thần thay đổi chủ ý, đi đến chợ nhỏ trước, mua một ít Bồi Nguyên cứng rắn và các loại đan dược phụ trợ, dùng để tu luyện tăng thêm tu vi.

"Cũng may là ta nhận ở chỗ Lý Xuyên có được gần ba trăm linh thạch hạ phẩm, nếu không chi sợ là mua đan dược cũng không mua được".

Lâm Thần tự nói, nhanh chân bước đi.

...

Cùng lúc đó.

Trong Tầng Thứ Các lúc này, lão giả áo trắng trấn thủ Tầng Thứ Các hai mắt đang khép hờ đột nhiên mở to, cười nhẹ nhìn vào cô nương chừng mười bốn, mười lăm tuổi đứng trước mặt.

Nhưng vị cô nương kia thì đang mang một bộ dạng nổi giận đùng đùng, trong tay cầm một thanh kiếm, nhìn thấy lão giả áo trắng đang nhìn mình cười, cô nương kia liền uất ức nói:

- Nhị gia gia, con không muốn luyện kiếm pháp này nữa!

- Ha ha, Vân Nhi à, ta thấy Thất Tinh liên hoàn kiếm này rất tốt, tại sao con lại không muốn luyện nó nữa?

Lão giả áo trắng nhìn vị cô nương đang trong bộ dạng bất mãn kia quả thật rất đáng yêu, cười lớn mà nói.

- Nhị gia gia, gia gia lại chưa luyện qua, làm sao biết được đây là kiếm pháp tốt chứ. Hơn nữa gia gia lại còn không biết kiếm pháp này khó luyện đến thế nào, hơn nữa tháng nay con chăm chỉ khổ luyện, mà vẫn chưa học được tầng thứ bảy, ta thật đang hoài nghi có phải là tầng thứ bảy này là có thể luyện được hay không nữa.

Thiếu nữ Vân Nhi than lên một tiếng, phẫn uất nói.

Nửa tháng trước, lão giả áo trắng giao Thất Tinh liên hoàn kiếm cho Vân Nhi, người cũng được xem như là có tố chất thiên phú võ học rất cao, chưa tới thời gian nửa tháng, liền học Thất Tinh liên hoàn kiếm đến tầng thứ sáu, nhưng đến tầng thứ bảy, luyện mãi vẫn chưa được, Vân Nhi cảm thấy vô cùng phẫn nộ, bèn tới chỗ lão giả áo trắng một trận.

- Tu vi của ngươi hiện tại đã bước tới Thiên Cương cảnh sơ kỳ, thiên phú võ học của ngươi cũng gọi là hơn người, ta vốn nghĩ ngươi có thể lĩnh ngộ được tầng thứ bảy của Thất Tinh liên hoàn kiếm này mới đúng chứ.

- Nhưng mà ngươi cũng không cần phải nổi giận, không giấu gì nha đầu ngươi, Thất Tinh liên hoàn kiếm này năm đó ta cũng luyện qua, vương ở tầng thứ bảy này ta phải luyện hơn ba tháng trời, chăm chăm không thể đột phá, cho nên ta cũng liền sửa lại luyện kiếm pháp khác.

- Cái gì? Nhị gia gia người thật sự đã luyện qua kiếm pháp này sao? Hơn nữa còn không thể luyện thành?

Vân Nhi vẻ mặt kinh ngạc, thực lực của lão giả áo trắng trước mắt Vân Nhi biết rất rõ, chả lẽ kiếm pháp này có thể làm khó được lão sao?

- Ha ha, chuyện này cũng không phải là chuyện hay ho gì, ta làm sao có thể lừa tiểu nha đầu ngươi chứ?

Lão giả áo trắng cười nói.

- Hừ...

Vân Nhi có chút bất mãn.

- Ngay cả Nhị gia gia người cũng chưa thể luyện thành, còn đưa cho ta luyện, còn không phải là muốn cười nhạo ta hay sao?

Lão giả áo trắng chậm rãi lắc đầu.

- Trong cùng một cấp kiếm pháp, Thất Tinh liên hoàn kiếm này uy lực rất lớn, vì vậy rất nhiều đệ tử chọn luyện thứ, chẳng qua người có thể luyện có thể luyện thành tầng thứ bảy còn ít hơn. Ta nghĩ đến tiểu nha đầu ngươi, nghĩ ngươi có thể luyện thành, cho nên cho ngươi thử xem... Nếu không thể luyện cũng không phải là chuyện gì mất mặt lắm, nhất định sẽ có kiếm pháp phù hợp với ngươi mà.

- Ta cho rằng căn bản là không ai có thể luyện thành kiếm pháp này đâu, thật sự là quá khó khăn!

Vân Nhi bĩu môi nói.

- Tiểu nha đầu nhà ngươi...

Lão già áo trắng bắt đầu đi liếc nhìn Vân Nhi nói:

- Mấy ngày trước, ta tận mắt thấy một vị đệ tử ngoại môn Luyện Thể cảnh tầng thứ tư luyện thành công kiếm pháp này, còn đánh bại ba tên đệ tử khác có tu vi còn cao hơn cả hần ta nữa a.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chợ phiên

Làm sao có thể?

Vân Nhi trừng mắt, không tin.

- Con là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ còn luyện chưa thành, hần mới Luyện Thể cảnh tầng thứ tư đã luyện thành, còn đánh bại ba tên đệ tử khác có tu vi còn cao hơn cả hần ta nữa, chuyện đó cũng được sao?

Lão già áo trắng gật đầu nói:

- Tên tiểu tử kia tuy là thiên phú bình thường nhưng hần rất có nghị lực, tu luyện Thất Tinh liên hoàn kiếm đã hơn một năm, vài ngày trước rốt cuộc cũng đã đột phá thành công rồi.

- Nhưng mà tên tiểu tử đó mấy ngày trước còn đến chỗ ta lựa chọn luyện Huyền kiếm, có tham vọng hơi cao. Tuy rằng không biết hần làm thế nào mà luyện thành chiêu thức thứ bảy đó, nhưng chỉ sợ có một ít may mắn ở trong đó. Hiện tại, Huyền kiếm đích thị là môn pháp khó nhất, quả thực là tự mình làm khó bản thân mà, như vậy có khả năng sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của hần về sau mà thôi.

Bạch bào lão lắc đầu, thở dài nói.

Vân Nhi lắc đầu, liếc mắt.

- Nhị gia gia, hần có thể luyện thành Thất Tinh liên hoàn kiếm nhưng không có nghĩa là sẽ có khả năng luyện thành Huyền kiếm mà.

- Cái này con nói cũng có lý.

Lão già áo trắng trầm tư nói.

- Tên tiểu tử kia quả thực có nghị lực, cũng không nhất định không thể thành công, có người... có lẽ trời sinh là đã cứng đầu như vậy rồi.

- Nhị gia gia, người nói xem người kia tên là gì?

Vân Nhi có chút tò mò hỏi.

- Hần tên là Lâm Thần.

Lão già áo trắng cười nói.

- Gia nhập Thiên Cực tông đã một năm, vẫn chỉ là đệ tử ngoại môn, nhưng mà ta có linh cảm hần sẽ không bị giới hạn tại ngoại môn, nếu hần thật sự có thể luyện thành Huyền kiếm, tương lai chắc chắn sẽ có một ít thành tựu.

- Ô, con đã hiểu rồi.

Vân Nhi nghe xong liền cầm thanh kiếm, bước nhanh về phía cửa.

Lão già áo trắng thấy vậy, lắc đầu cười nói:

- Vân Nhi trở về hãy cố gắng tu luyện, tuy rằng con không thể luyện thành Thất Tinh liên hoàn kiếm thì cũng không sao cả. Tu vi của con vẫn là có hơi thấp, ta hi vọng con có thể trở thành đệ tử trẻ tuổi đại diện cho Thiên Cực tông của chúng ta.

- Con biết rồi Nhị gia gia, con đi ra chợ một chuyến, gặp lại Nhị gia gia sau a.

Vị cô nương tên gọi Vân Nhi đó tựa hồ có chút chịu không nổi lão già áo trắng lải nhải, cũng không quay đầu lại mà nói một câu, nhanh chân chạy xuống núi.

Lão già áo trắng thấy vậy thì cười, lắc đầu lẩm bẩm:

- Vân Nhi, cần phải chăm chỉ luyện tập, luận về tư chất và thiên phú, chỉ sợ tu vi đã sớm đạt đến Thiên Cương cảnh hậu kỳ, nha đầu kia chỉ là do ham chơi.

....

Lâm Thần đi vào chợ, chỉ thấy tiếng người ồn ào, người đi lại rất đông, trong đó không chỉ có đệ tử của Thiên Cực tông, còn có rất nhiều võ giả, vô cùng náo nhiệt.

Lâm Thần không nhìn đông nhìn tây, mà tiến thẳng đến một tiệm tên là Thiên Thanh đan dược.

Trong trí nhớ của Lâm Thần, cửa tiệm này là cửa tiệm tốt nhất ở đây, đan dược cũng vô cùng phong phú, hẳn trước kia cũng thường xuyên tới nơi này dạo xem, chỉ là không có tiền mua.

Tiến vào cửa hàng, lúc này liền có một vị thị nữ trẻ tuổi đón mời, nhìn thấy Lâm Thần, trên mặt lúc này cười nói:

- Công tử, bồn tiệm có Tụ Khí đan, Linh Nguyên hoàn tốt nhất thích hợp cho võ giả Luyện Thể tu luyện, Giải Độc đan lúc làm nhiệm vụ có thể dễ giải độc, Kim Sang dược, Hộ Tâm hoàn bảo hộ ý thức, không biết công tử cần loại đan dược nào?

Lâm Thần trong lòng đã sớm có tính toán trước, nghe vậy nhẹ nhàng xoa tay một cái nói:

- Cho ta mười hạt Linh Nguyên hoàn, năm hạt Tụ Khí đan, Giải Độc đan cùng Kim Sang dược mỗi loại ba phân.

Những loại đan dược này, đều là thích hợp cho hắn tu luyện lúc này, Linh Nguyên hoàn cùng Tụ Khí đan là để dùng phụ trợ tu luyện, nhưng mà Tụ Khí đan là hiệu quả nhất, mà hắn mua Giải Độc đan cùng Kim Sang dược là vì chuẩn bị cho việc làm nhiệm vụ bên ngoài.

Thị nữ nghe xong sững sốt, nàng nghi ngờ nên nhìn Lâm Thần liếc mắt một cái, chần chừ nói:

- Công tử, mười hạt Linh Nguyên hoàn giá trị sáu mươi khối linh thạch hạ phẩm, năm hạt Tụ Khí đan giá trị một trăm khối linh thạch hạ phẩm, Giải Độc đan cùng Kim Sang dược tổng cộng hai mươi khối linh thạch hạ phẩm, toàn bộ cộng lại đúng một trăm tám mươi khối linh thạch hạ phẩm, công tử khẳng định là cần mua chứ?

Nhìn thấy ánh mắt thị nữ, Lâm Thần cũng hơi sững sốt, làm sao mà mình tới cửa tiệm mua đồ, đối phương dường như còn có chút chần chừ? Nhưng mà Lâm Thần cũng tự nhìn lại bản thân, rốt cuộc cũng hiểu được dụng ý của vị thị nữ kia.

Lâm Thần tuy rằng là con cháu thế gia, nhưng thân thể không dày, bởi vì ngày thường si mê luyện võ, có tiền đều dùng cho việc tu luyện, đối với bề ngoài không hề để ý tới, bởi vậy vẻ ngoài nhìn có vẻ như rất bần xìn.

Hơn nữa tu vi của hắn cũng không cao, mở miệng mua đan dược trị giá một trăm tám mươi khối thạch, thị nữ hỏi nhiều một câu, bởi vì nhìn Lâm Thần cũng không có vẻ như là có thể trả được một giá trị lớn như vậy.

Lâm Thần cũng không để ý đến, vung tay lên, lấy ra hai trăm khối linh thạch đưa ra quầy, lấp lánh tỏa sáng.

Hắn cười nói:

- Linh thạch ta đây có không phải ít, ngại cứ việc đi lấy. Ngoài ra, lấy thêm cho ta mười bình Bồi Nguyên dịch, nhanh lên nhé.

- Mười bình Bồi Nguyên dịch?

Thị nữ nhìn thấy Lâm Thần đưa ra số linh thạch đó, biết được chính mình đã lỡ lời, trước mặt quả thật là một kẻ giàu có. Nàng tuy rằng trẻ tuổi, nhưng có hơi từng trải, trên mặt liền mỉm cười, hơi biết lỗi mà nói:

- Xin công tử chờ một chút, tiểu nữ đi lấy đan dược cho công tử.

Nói xong, thị nữ xoay người, đến phía sau lấy đan dược, hoàn thành một cuộc mua bán giá trị hơn hai trăm khối linh thạch, hoa hồng của ả có lẽ cũng không phải là ít.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thanh kiếm gãy

Lâm Thần đợi một lát thì thấy hầu gái kia ôm một cái hộp gỗ tới, Lâm Thần nhìn qua gật đầu nói:

- Đúng là các loại thuốc này, tất cả trị giá bao nhiêu linh thạch?

- Tổng cộng là hai trăm lẻ năm viên linh thạch hạ phẩm, làm tròn thành hai trăm viên, năm viên kia coi như cửa hàng của ta biếu tặng công tử, mong ngài lần sau lại đến ạ.

Lâm Thần bình tĩnh nhìn hầu gái xinh đẹp này, gật đầu nói:

- Có cơ hội sau này lại đến.

Lâm Thần bèn cười một tiếng, rồi bước ra ngoài phố.

Ngoài chợ hôm nay vô cùng nhộn nhịp, Lâm Thần vừa đi vừa xem xét xung quanh, khi gần đến cửa chợ thì đột nhiên hắn dừng lại.

Bởi vì Lâm Thần cảm thấy cái tiểu đỉnh trong đầu mình vừa chấn động một cái.

Nơi này tuy là gần cửa chợ nhưng vẫn rất đông đúc, Lâm Thần theo cảm giác bèn tiến sang một quầy hàng ở phía bên trái hắn.

Càng đi đến gần quầy hàng, Lâm Thần càng cảm thấy tiểu đỉnh trong đầu chấn động càng mạnh, giống như đang khao khát cái gì đó...

Bước vài bước đến sát quầy hàng, Lâm Thần nhận ra ở đây chỉ bày một món hàng, là một thanh kiếm gãy trông khá cũ kỹ dài chừng nửa mét, mũi kiếm đã biến mất, chỉ còn lại nửa thân dưới và chuôi kiếm.

Lúc này, Lâm Thần đã xác định thứ làm tiểu đỉnh trong đầu mình chấn động chính là thanh kiếm gãy này.

"Thanh kiếm này có vấn đề." Lâm Thần suy nghĩ mãi, nhưng vẫn không thể hoàn toàn chắc chắn.

- Người anh em có hứng thú với thanh kiếm gãy này à?

Chủ quầy hàng là một người trung niên tầm bốn mươi tuổi, vừa mới rồi còn đang ngủ gật, khi thấy có khách đến gần bèn đơ đả hỏi.

- Hà hà, người anh em, thanh kiếm gãy này có lai lịch không tầm thường đâu đấy. Nó là do một người bạn của ta tìm thấy ở trong di tích cổ xưa. Đây chính là vũ khí mà các dũng sĩ mạnh mẽ thời cổ đã từng dùng đó.

- Di tích cổ xưa?

Lâm Thần cảm thấy ngạc nhiên. Di tích cổ xưa là những di tích còn tồn tại từ thời kỳ cổ xưa đến nay. Những nơi đó đều vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng tồn tại nhiều cơ hội, của cải có giá trị.

Lâm Thần lúc này ngồi xổm xuống, xem xét tỉ mỉ thanh kiếm gãy.

Thanh kiếm này xem ra rất cũ kỹ, nhưng lại không có dấu vết rỉ sét. Lâm Thần nhìn một lúc cũng không nhận ra nó được làm bằng gì, chỉ cảm thấy vô cùng lạnh lẽo khi chạm vào.

Hắn xem xét thanh kiếm một lát vẫn không thấy có gì lạ, nhưng khiến cho tiểu đỉnh trong đầu phản ứng thì chứng tỏ thanh kiếm này sẽ có điểm gì đó phi thường.

- Xem ra là một món đồ cổ.

Lâm Thần tự nhủ, sau đó hỏi chủ cửa hàng:

- Thanh kiếm này giá bao nhiêu?

- Người anh em rất thẳng thắn, ta thích những người như ngươi. Vậy nhé, thanh kiếm này dù bị gãy nhưng vẫn là món đồ cổ quý giá, ta bán cho ngươi chỉ với ba trăm viên linh thạch hạ phẩm.

Chủ hàng cười to báo giá, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng. Thanh kiếm này đúng là của bạn hắn tìm thấy trong di tích cổ xưa. Nhưng chỉ là ở ngay rìa ngoài di tích, căn bản chính là loại đồ vật không ai coi trọng. Chủ hàng đã xem xét thanh kiếm nhiều ngày qua, thấy nó chỉ là đã tồn tại từ lâu đời, chứ không hề có gì đặc biệt. Thế là hắn bèn mở quầy hàng bán. Thanh kiếm chẳng có gì đặc biệt lại bị chào giá cao, nên mấy ngày hôm nay vẫn chưa bán được.

Nghe xong chủ hàng báo giá, Lâm Thần mỉa mai hỏi:

- Ngươi coi ta là trẻ con ba tuổi à, thanh kiếm đồng nát này cũng đòi ba trăm linh thạch hạ phẩm á? Nếu không vì trong nhà có người thích đồ cổ, thứ kiếm này có cho ta ta cũng không cần nhé.

Nói xong Lâm Thần bèn dứt khoát bước đi.

- Này, này, người anh em, đừng đi vội, giá tiền có thể thương lượng được mà.

Chủ hàng thấy hắn bỏ đi liền cuống lên, thanh kiếm gãy này hắn bày ở đây đã bốn ngày, mãi mới có người hỏi, làm sao có thể bỏ lỡ được.

Lâm Thần ngừng lại, thực ra hắn chỉ giả vờ chứ không phải đi thật, vì thanh kiếm này hắn nhất định phải lấy được. Nhưng giá ba trăm viên linh thạch hạ phẩm là quá cao, giờ hắn cũng không có đủ tiền nữa.

- Người nói giá thật đi, ta cũng không có thời gian mặc cả với người ở đây.

Lâm Thần giả vờ thiếu kiên nhẫn vẫy tay nói.

- Hai trăm năm mươi viên.

Chủ hàng dè dặt báo giá.

Lâm Thần tròn mắt nhìn chủ hàng.

- Nếu không thì hai trăm... một trăm thôi cũng được.

Chủ hàng lúc này thật sự muốn khóc. Thanh kiếm này hắn cũng vất vả lắm mới tìm đến, ai ngờ lại là loại rác rưởi không ai muốn. Giờ hắn cũng chỉ muốn bán ngay nó đi cho xong.

Xung quanh nhiều người nghe thấy tiếng báo giá của chủ hàng, sau khi nhìn sang thanh kiếm kia xong thì đều cảm thấy coi thường.

- Ta còn tưởng là thứ gì, thanh kiếm rác rưởi này mà cũng đòi ba trăm viên linh thạch hạ phẩm!

- Người anh em, người đừng mắc lừa. Thanh kiếm gãy này không có giá trị, hắn đang lừa người đấy.

Nghe những lời này, chủ hàng bèn cuống lên, càng sợ Lâm Thần nghe lời đám người kia không mua nữa. Hắn bèn cầm thanh kiếm nhét vào tay Lâm Thần, vẻ mặt buồn bã nói:

- Người đừng nghe bọn họ, thanh kiếm này quả thật là món bảo bối. Thôi, ta thấy người và thanh kiếm này có duyên, ta bán cho người giá chỉ năm mươi viên linh thạch hạ phẩm.

Nghe xong, Lâm Thần cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng bề ngoài hắn vẫn lạnh nhạt trả lời:

- Đồng ý, năm mươi viên linh thạch hạ phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiết linh vân

Thấy Lâm Thần thực sự lấy năm mươi viên linh thạch hạ phẩm ra đưa mình, chủ hàng bèn thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Người xem bốn phía nhìn thấy Lâm Thần thật sự mua thanh kiếm gãy kia, đều đồng loạt chửi thầm:

- Đồ phá của.

Lâm Thần không thèm để ý người xung quanh, lấy linh thạch đưa cho chủ hàng rồi cầm kiếm gãy định quay người bước đi, bỗng nghe thấy tiếng một thiếu nữ vang lên:

- Từ từ đã, bán lại thanh kiếm gãy này cho ta đi.

Người xung quanh lại sững sờ, ở đâu ra thêm một cái đồ phá của nữa? Chỉ thấy một cô nương tầm mười bốn, mười lăm tuổi bước tới, mặt mũi thanh tú, nàng mặc váy dài trắng như tuyết, khí chất đẹp đẽ tinh khiết. Nhưng nàng càng bước đến gần, Lâm Thần càng cảm thấy một luồng áp lực mạnh mẽ lan tỏa đến hắn.

"Chân khí thật là dày đặc, cô nương này lại là võ giả cấp Thiên Cương cảnh."

Lâm Thần cảm thấy kinh dị, vì cô nương này xem ra cũng chạc tuổi hắn, vậy mà sức mạnh lại vượt xa hắn rất nhiều. Nàng chắc chắn là một thiên tài. Cô gái mặc váy trắng đi đến trước mặt Lâm Thần, nhìn hắn chăm chú hỏi:

- Ta muốn mua thanh kiếm này, người ra giá đi.
- Ra giá? Không, thanh kiếm gãy này ta mang đi tặng, không thể bán cho người.

Lâm Thần lắc đầu từ chối.

- Đi tặng?

Cô gái cau mày, lại nói tiếp:

- Người vừa rồi mua được thanh kiếm gãy này với giá năm mươi viên linh thạch hạ phẩm, ta trả cho người hai trăm viên linh thạch hạ phẩm, người tặng lại thanh kiếm cho ta được không?

Nếu như là thứ khác, Lâm Thần nhượng lại cũng không sao, lại có thể quen biết với cô nương võ giả cấp Thiên Cương cảnh này. Nhưng thanh kiếm gãy này là thứ khiến cho tiểu đình có phản ứng, Lâm Thần làm sao đưa nó cho người khác được. Thấy Lâm Thần không nói gì, cô nương mặc váy trắng lại nói:

- Ta có thể thêm một trăm viên nữa, người thấy sao?

- Cái gì?

Lúc này người xung quanh quả thật vô cùng ngạc nhiên, chẳng ai ngờ rằng cô nương đó chấp nhận trả đến ba trăm viên linh thạch hạ phẩm để mua thanh kiếm đồng nát này.

Tên phá của kia vừa dùng năm mươi viên linh thạch hạ phẩm mua kiếm, giờ bán lại là có thể lời thêm hai trăm năm mươi viên nữa! Ánh mắt tốt như thế ai còn dám nói hấn là thứ đồ phá của nữa. Còn chủ hàng lúc trước, bây giờ đã hoàn toàn ngây dại cả người ra, vẻ mặt chẳng chừng, hấn giờ phút này vô cùng tự trách mình sao lại bán thanh kiếm đi sớm như thế.

Nhắc lại, cô gái này chính là Tiết Linh Vân vừa mới đi ra từ Tầng Thụ Các của Thiên Cực tông. Nàng tuy còn ít tuổi nhưng ánh mắt rất tốt, chỉ cần liếc qua nàng có thể thấy thanh kiếm gãy này là món đồ cổ có giá trị, rất thích hợp để tặng cho những người yêu thích sưu tầm đồ cổ như gia gia của nàng. Lâm Thần nhìn cô gái, không rõ vì sao đối phương muốn mua lại thanh kiếm gãy này, chẳng lẽ cũng nhận ra thanh kiếm gãy này có điểm đặc thù? Điều này là không thể, vì chính Lâm Thần cũng phải dựa vào tiểu đình mới phát hiện thanh kiếm này đặc biệt, nhưng đặc biệt ở đâu hấn còn chưa thấy. Cô gái này tuy là võ giả cấp Thiên Cương cảnh, nhưng nàng cũng không thể thấy được điểm đặc thù của thanh kiếm được. Lâm Thần cẩn thận nghĩ trong chốc lát rồi mở miệng nói:

- Cô nương, thanh kiếm gãy này ta vô cùng thích, đừng nói là ba trăm viên linh thạch hạ phẩm, dù là ba ngàn viên linh thạch hạ phẩm, ta cũng không bán. Dù sao ngàn vàng cũng không đổi được niềm vui.

- Ngàn vàng không đổi được niềm vui?

Tiết Linh Vân không biết câu này có ý gì, nhưng nàng biết không thể mua được thanh kiếm gãy này. Với giá ba ngàn linh thạch hạ phẩm thì dù nàng đi cửa hàng bán đồ cổ cao cấp nào cũng đủ để mua được một món đồ cổ có giá trị, sao phải mua thanh kiếm bán ở vỉa hè không rõ xuất xứ này?

- Ba ngàn viên linh thạch hạ phẩm, người cũng thật là biết cách trả giá, ta không mua nữa người giữ lại chơi đi.

Tiết Linh Vân nhìn Lâm Thần mỉm cười hỏi tiếp.

- Nhìn đáng về người, người là đệ tử ngoại môn của Thiên Cực tông à?

- Đúng vậy.

Lâm Thần không biết đối phương muốn hỏi cái gì, chỉ có thể trả lời thẳng thắn.

- Người là đệ tử ngoại môn, vậy người có biết một người tên là Lâm Thần không?

Tiết Linh Vân tự nhiên nhớ đến tên người đệ tử mà trưởng lão ở Tầng Thụ Các nói đến, bèn hỏi.

Lâm Thần ngăn cả người ra, cô gái váy trắng này hấn là đệ tử nội môn của Thiên Cực tông. Nữ đệ tử mười lăm tuổi đã đến cấp độ Thiên Cương cảnh cho dù là trong đám đệ tử nội môn cũng có địa vị cực cao, sao lại quan tâm đến đệ tử ngoại môn làm gì? Huống hồ nếu như hỏi người khác thì cũng không sao, nhưng người mà nàng chú ý lại là mình!

"Nàng sao lại biết rõ tên của ta? Hình như còn cảm thấy rất hứng thú đối với ta." Lâm Thần trong đầu nghĩ mãi không rõ, nhưng hấn không muốn phiền phức, cũng không muốn phí thời gian, vì vậy chỉ có thể giả vờ nói:

- Xin lỗi, ta chưa nghe thấy cái tên đó bao giờ.

- Cũng đúng, đệ tử ngoại môn nhiều như vậy, tùy tiện tìm một người lại hỏi Lâm Thần, thật là hão huyền quá.

Tiết Linh Vân lại nhìn thoáng Lâm Thần rồi cười nói:

- Ngươi nhớ kỹ, ta gọi là Tiết Linh Vân, về sau chúng ta không chừng còn sẽ có cơ hội gặp mặt.

Nói xong nàng xoay người bước đi, rồi biến mất trong đám người. Lâm Thần nhìn nàng bước đi, trong lòng vẫn rất tò mò. Tuy nhiên hắn còn có rất nhiều việc cần làm, thời gian đã không đủ, vì thế sẽ không đi làm những việc không có kết quả. Nhưng đối phương đã biết tên hắn, thì sớm muộn nàng cũng sẽ tìm đến, lúc đó hắn sẽ biết.

"Tiết Linh Vân, ta sẽ nhớ kỹ cái tên này, chẳng những là một thiếu nữ thiên tài, còn là một cô nương xinh đẹp." Lâm Thần cười cười, cũng quay người rời đi. Bỏ lại một đám người xem kinh ngạc cùng một ông chủ hàng hồn bay phách lạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nhiệm vụ

Bốn giờ sau, Lâm Thần đi ra từ nơi nhận nhiệm vụ, hắn suy nghĩ trong chốc lát rồi đi thẳng về dãy núi Mặc Liên ở phía bắc của Thiên Cực tông. Lâm Thần đã chọn hơn mười nhiệm vụ ở Thiên Cực tông, ví dụ như thu thập đôi sừng của Tê Thiết Ngưu được mười hai điểm công hiến, lại ví dụ như ngắt lấy hoa Thiên Viêm năm mươi năm tuổi được mười điểm công hiến. Các loại nhiệm vụ đều phong phú, nhưng có cùng đặc điểm là độ khó rất cao.

Tê Thiết Ngưu là yêu thú cấp hai bậc trung, tương đương với võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, muốn giết nó không hề dễ dàng. Còn có hoa Thiên Viêm năm mươi năm tuổi, hướng dẫn nhiệm vụ đã ghi rõ hoa này mọc ở trong phạm vi lãnh địa của yêu thú Ô Giáp Sư Thửu, nếu ta ngắt lấy hoa Thiên Viêm thì khó tránh khỏi sẽ bị bọn chúng tấn công.

Ba ngày sau, trong rừng rậm, Lâm Thần khom người trốn ở trong một cây cỏ thụ khổng lồ, lợi dụng lá cây to lớn nhằm che khuất thân thể của mình. Cây cỏ thụ ở đây, cây nào cũng cao chừng ba trăm mét, to lớn hùng vĩ vô cùng. Mà ở trước mặt hắn không xa, thì là một con chuột bụi dài khoảng hai mét, sau lưng mọc đầy gai nhọn.

Chuột Lưng Nhọn, yêu thú cấp hai bậc trung, tương đương với võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ năm hậu kỳ đỉnh cao, lột da giống chuột này có thể được năm điểm công hiến.

Lâm Thần hai mắt sáng ngời, hắn vừa mới đến dãy núi Mặc Liên, không ngờ lại gặp yêu thú trong danh sách nhiệm vụ, chỉ cần giết và lấy da nó có thể đạt được năm điểm công hiến, làm sao hắn có thể bỏ qua. Giờ phút này con Chuột Lưng Nhọn kia đang lạch bạch đi giữa rừng rậm, nhưng mà khi nó đi đến chỗ ẩn nấp của Lâm Thần dưới cây cỏ thụ, gai lông của nó bỗng dựng đứng lên vì cảm thấy cực kỳ bất an.

- Chít... chít...!

Chuột Lưng Nhọn không thể cảm giác được nguy hiểm đến từ đâu, nhưng nó vẫn hoảng sợ đảo mắt nhìn xung quanh, rồi bỗng tăng tốc chạy thẳng, thoát khỏi nơi nguy hiểm này. Là yêu thú họ chuột, tốc độ chạy trốn của Chuột Lưng Nhọn rất nhanh, nhưng Lâm Thần đời nào để nó chạy thoát. Chỉ nghe "phanh" một tiếng, Lâm Thần đập vào cành cây to lấy đà nhảy bật về phía chuột Lưng Nhọn, cùng lúc đó kiếm trong tay cũng múa lên.

Thứ thứ bảy của Thất Tinh liên hoàn kiếm!

Từ thân Tinh Cương kiếm bắn ra một vết dài kiếm khí đến hai mét, vô cùng chính xác đánh trúng đầu chuột bụi. Chuột Lưng Nhọn không kịp kêu một tiếng đã lăn ra chết.

"May là sức mạnh của ta lại tăng lên, không thì còn phải phí nhiều công sức mới giết được con chuột Lưng Nhọn này." Lâm Thần bước đến gần, nhìn con chuột khổng lồ đã chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

Lâm Thần hiện tại là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, với sức mạnh của hắn, muốn đơn độc giết chết Chuột Lưng Nhọn yêu thú cấp hai bậc trung là hầu như không thể. Nhưng hắn đã luyện thành tầng thứ bảy Thất Tinh liên hoàn kiếm, hơn nữa hắn đánh trúng đầu là điểm yếu chí mạng của Chuột Lưng Nhọn, mới khiến nó chết ngay lập tức.

Tiếp đó không hề chần chừ, Lâm Thần đổi tay cầm kiếm thép thành dao găm, lột sạch bộ da của Chuột Lưng Nhọn rồi dùng bao vải gói kỹ. Thân hình hắn nhảy mấy cái, biến mất trong rừng sâu.

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt đi qua nửa tháng. Tại một khoảng rừng rậm, mấy tên võ giả đang di chuyển hết sức cẩn thận, vừa đi vừa quan sát xung quanh. Bọn họ phần lớn là võ giả cảnh giới Luyện Thể cảnh tầng thứ ba, tầng thứ tư, đẳng cấp không cao, ngoài ra còn trông giống như là những kẻ tán tu không theo môn phái nào hết.

Bỗng dưng một con chim có thân hình khổng lồ xuất hiện tại trên bầu trời, cả người dài gần ba mét, trên người mọc đầy vảy cứng sắc nhọn, đúng là yêu thú cấp hai bậc trung Ô Giáp Sư Thửu. Con yêu thú này hình như không trông thấy đám người ở phía dưới, kêu to mấy tiếng lại bay về phía xa.

Thấy cảnh này, mấy người võ giả đều thở phào một hơi, trong số yêu thú cấp hai bậc trung thì Ô Giáp Sư Thửu là khó đối phó nhất. Bởi vì thứ nhất chúng là yêu thú biết bay, trừ khi có công kích tầm xa như cung nỏ, nếu không rất khó đánh trúng. Thứ hai Ô Giáp Sư Thửu là yêu thú sống bầy đàn, chúng bình thường đều sống thành bầy mấy chục con, thậm chí mấy trăm con.

- Nơi này là lãnh địa của Ô Giáp Sư Thửu, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!

Một người trong đám nói nhỏ xong, đang muốn kéo cả bọn rời đi. Lúc này đột nhiên một bóng người từ trên cây nhảy xuống vị trí ngay trước đám người kia gần trăm mét. Thấy thế, mấy võ giả kia đều cầm chắc vũ khí, cảnh giác nhìn về người mới xuất hiện. Chỉ thấy người thanh niên kia hoàn toàn không nao núng, cũng không để ý đến đám người, chỉ từ tốn bước đến dưới một cây cổ thụ, thò tay hái một cây hoa màu đỏ tươi.

- Thiên Viêm hoa năm mươi năm!

nhìn thấy bông hoa đỏ tươi trong tay thanh niên, mấy người võ giả đều giật mình, hoa Thiên Viêm là loại thảo dược chỉ mọc trong lãnh địa của Ô Giáp Sư Thửu, bản thân đã rất khó hái, huống chi là loại đã có năm mươi năm tuổi. Thanh niên kia ngắt lấy hết hoa xong chỉ liếc mấy người một cái, rồi nhảy lên cây biến mất không thấy đâu nữa.

Mấy người võ giả kia vẫn dờ dẩn đứng nguyên tại chỗ không kịp phản ứng, bọn hắn không biết thanh niên kia ẩn nấp ở xung quanh khi nào, cũng không biết thanh niên làm sao biết chỗ kia có hoa Thiên Viêm. Hết thầy đều không hề có dấu hiệu, nhưng có một điều chắc chắn là nếu như đối phương muốn đánh lén họ thì vô cùng dễ dàng. Nghĩ tới đây cả đám đều cảm thấy rừng mình hoảng sợ trong lòng.

Thanh niên kia, tự nhiên chính là Lâm Thần!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đều là người làm xong sao?

Bên ngoài dãy núi Mặc Liên phần lớn là yêu thú từ cấp một đến cấp ba, thích hợp cho đám võ giả cảnh giới Luyện Thể cảnh rèn luyện, vì vậy Lâm Thần trong thời gian làm nhiệm vụ thường xuyên có thể gặp đám võ giả đi vào rèn luyện săn thú.

Thông thường Lâm Thần nếu có thể tránh thì sẽ cố gắng tránh né, nếu là thật sự không tránh được thì chỉ có thể xuất hiện, như vừa rồi ngắt lấy hoa Thiên Viêm. Lúc ấy hoa Thiên Viêm ở ngay trước mặt đám người kia, nếu như Lâm Thần không xuất hiện, như vậy hoa Thiên Viêm sẽ bị đối phương phát hiện hái mất.

"Cho tới bây giờ trong mười sáu nhiệm vụ ta đã làm được mười lăm cái, tổng cộng giá trị một trăm ba mươi tám điểm công hiến, Tiếc nhất là không tìm được Tê Thiết Ngu, con yêu thú này giá trị mười điểm công hiến." Lâm Thần tự nhủ. Thực sự là tìm không thấy, cũng không còn cách nào.

"Tính cả đời trước lưu lại một trăm ba mươi ba điểm công hiến, ta trước mắt có tổng điểm công hiến là hai trăm bảy mươi mốt, còn kém hai trăm hai mươi chín điểm là đủ năm trăm điểm đủ đổi lấy cơ hội vào bí cảnh ở Thiên La sơn!"

"Bây giờ cách thời hạn cuối cùng vào bí cảnh Thiên La sơn còn hai tháng nữa, ta vẫn có thể kiếm được đầy đủ số điểm này."

Lâm Thần tự nghĩ xong bèn quyết định không lãng phí thời gian nữa. Hắn bèn tăng tốc độ trở lại Thiên Cực tông.

Ba ngày sau, tại nơi tiếp nhận nhiệm vụ của Thiên Cực tông, khi Lâm Thần lấy hết toàn bộ tài liệu nhiệm vụ nộp lên, nơi này lập tức xôn xao. Trưởng lão ở nơi tiếp nhận nhiệm vụ kinh dị nhìn Lâm Thần hỏi:

- Lâm Thần, tất cả những nhiệm vụ này đều là người hoàn thành một mình à?

Lâm Thần cười nhạt đáp:

- Đúng là như vậy!

Nghe Lâm Thần khẳng định xong, vị trưởng lão này lại càng ngạc nhiên. Nếu như Lâm Thần nói hắn cùng người khác làm xong nhiệm vụ thì trưởng lão cũng không có gì lạ. Nhưng mười lăm nhiệm vụ này rõ ràng chỉ do một người hoàn thành, vậy thì khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Đám đệ tử Thiên Cực tông ở xung quanh đều nhìn Lâm Thần như một con quái vật. Một ít đệ tử đẳng cấp cao khi nhìn ra cấp độ của Lâm Thần thì ngạc nhiên nói:

- Vị sư đệ này chỉ là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, lại làm được nhiệm vụ giết yêu thú cấp hai bậc trung, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Yêu thú cấp năm bậc trung đã tương đương với võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ năm đỉnh cao, giết một con không nói, giết nhiều con thì không thể nào là may mắn được. Đặc biệt là Lâm Thần hái được hoa Thiên Viêm năm mươi năm tuổi, đây là buộc phải xâm nhập lãnh địa của Ô Giáp Sư Thửu.

Lâm Thần không để ý đến đám đông đệ tử kinh ngạc, đội trưởng lão xác nhận nhiệm vụ của hắn hoàn thành, lại tăng thêm hơn trăm điểm công hiến rồi hắn lại bắt đầu chọn lựa nhiệm vụ mới. Lúc này Lâm Thần chọn hai mươi tám nhiệm vụ, tổng cộng giá trị gần ba trăm điểm công hiến, nếu như làm xong, mục tiêu năm trăm điểm công hiến của Lâm Thần sẽ đủ rồi. Bốn phía các đệ tử lại há hốc mồm nhìn một mình Lâm Thần chọn lựa một đám nhiệm vụ giá trị gần ba trăm điểm công hiến.

Đừng nói là một người, coi như là năm người hợp tác cũng không dám nói nhất định có thể hoàn thành nhiều nhiệm vụ như thế. Lâm Thần chọn lựa nhiệm vụ xong lại vội vàng đi về phía dãy núi Mặc Liên, tiếp tục hoàn thành mục tiêu của mình.

Đội Lâm Thần đi rồi, đám đệ tử và trưởng lão ở nơi tiếp nhận nhiệm vụ mới hết bàng hoàng, người khác là tiếp nhận từng cái một nhiệm vụ, một mình Lâm Thần tiếp nhận mấy chục nhiệm vụ.

Cùng lúc đó, trong một sân nhỏ ở ngoại môn của Thiên Cực tông, Lý Xuyên lúc này đã lành vết thương, mặt mũi tràn đầy phấn uất đứng trước mặt một người thanh niên gầy gò, bốn phía có mấy người đệ tử đều là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu trở lên.

- Tiểu Xuyên, người nói là gã Lâm Thần đó không muốn giao ra Bồi Nguyên dịch, còn làm người bị thương?

Thanh niên gầy gò đeo một thanh trường kiếm, trầm ngâm nhìn Lý Xuyên rồi nói.

Lý Xuyên hung hăng gật đầu đáp:

- Đúng vậy, Mã ca, tên Lâm Thần thật quá hung hăng không biết trời cao đất rộng là gì.

Nguyên bản Lý Xuyên nghe được anh trai của hắn là Lý Sơn đã đi rèn luyện ở bên ngoài trở về, liền tới nơi này tìm Lý Sơn, nhưng hắn không gặp Lý Sơn, lại gặp được Mã Lương bạn tốt của Lý Sơn. Mã Lương là đệ tử ngoại môn, nhưng cấp độ đã đạt tới Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao, xét về thực lực có thể đứng trong mười người hàng đầu ngoại môn của Thiên Cực tông.

- Cho nên, người đến đây là muốn nhờ anh người đi đối phó Lâm Thần?

Mã Lương xong thân nhiên nói.

Dứt lời, Lý Xuyên cảm thấy mặt vừa nóng vừa rất, hắn đúng là có ý này, nhưng giờ ngẫm lại, không khỏi cảm thấy hổ thẹn. Đại ca của hắn là Lý Sơn, là đệ tử nội môn, lại đi bắt nạt một người đệ tử ngoại môn nếu bị người ta biết chẳng phải là sẽ bị cười đến rụng cả răng à.

- Mã Lương, người vừa nói ai làm em ta bị thương?

Đúng lúc này, đột nhiên một thanh âm mạnh mẽ vang lên, rồi một thanh niên khôi ngô từ cửa xuất hiện. Nhìn thấy người tới, Lý Xuyên bèn vui vẻ nói:

- Đại ca!

Thanh niên khôi ngô kia không phải ai khác đúng là anh trai của Lý Xuyên - Lý Sơn!

Lý Sơn hai mươi tuổi, là đệ tử nội môn của Thiên Cực tông, đã là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, chỉ thiếu chút nữa liền có thể tiến vào Thiên Cương cảnh.

Nhưng mà võ giả Luyện Thể cảnh muốn tiến vào Thiên Cương cảnh cũng không phải dễ dàng như vậy, Lý Sơn kẹt tại Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao đã một năm rưỡi, vẫn như cũ không thể tiến thêm. Hắn vì đột phá mà một mực ở tại bên ngoài làm nhiệm vụ của Thiên Cực tông để kiếm điểm công hiến, hôm nay vừa mới trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lý sơn

Sơn ca ca.

Mã Lương quay về Lý Sơn gật gù đầu, cười nói.

- Ta cũng là vừa mới biết được, tiểu Xuyên ở tại ngoại môn thu Bồi Nguyên dịch, gặp một ít phiền toái.

- Hóa ra là như vậy.

Lý Sơn gật đầu, không nói thêm gì.

Mã Lương liền chấp tay nói:

- Sơn ca ca, ta còn phải đi dãy núi Mặc Liên có việc, ta đi trước đây.

Hai tháng rưỡi sau chính là thời điểm vào bí cảnh ở núi Thiên La, Mã Lương thực lực tuy nhiên trong top mười của ngoại môn, nhưng hắn cũng không có gì nắm chắc sẽ vượt qua được bí cảnh Thiên La sơn. Vì thế hắn một mực nghĩ các biện pháp tăng cao thực lực của mình.

- Người đi đi, cẩn thận một chút, trước khi lên núi Thiên La đừng để bị thương đấy.

Lý Sơn nhắc nhở.

- Cảm ơn Sơn ca ca đã nhắc nhở.

Mã Lương cung kính chấp tay cảm tạ, rồi xoay người rời đi. Mã Lương vừa đi, Lý Xuyên liền vội gào thét:

- Ca, cái tên Lâm Thần kia quá không biết điều! Người không biết, lúc ấy thật hung hãn, không chỉ làm ta bị thương, còn cướp đi của ta ba trăm viên linh thạch hạ phẩm.

- Hắn làm người bị thương, còn cướp người ba trăm viên linh thạch hạ phẩm? Người nói rõ cho ta xem.

Nghe vậy, sắc mặt Lý Sơn trầm xuống, Lý Xuyên là đệ đệ ruột của hắn, coi như là Lý Xuyên không đúng thì cũng không ai được làm gì hắn.

- Ca, chuyện là như thế này...

Lý Xuyên một năm một mười kể lại chuyện đã xảy ra một lần. Nghe xong Lý Xuyên nói, Lý Sơn suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Căn cứ theo miêu tả của người, Lâm Thần tư chất thiên phú bình thường, cấp độ của hắn còn thấp hơn người hai bậc, nếu không phải là thiên tài thì sao có thể làm người bị thương?

Lý Xuyên nghe xong lời này sắc mặt lập tức đỏ lên, hắn khúm núm nói:

- Ca, ta cũng không nghĩ tới, là tên Lâm Thần luyện Thất Tinh liên hoàn kiếm thành công rồi.

- Cái gì.

Lý Sơn mặt biến sắc, khó tin nói:

- Thất Tinh liên hoàn kiếm tu luyện rất khó, trong tông môn cũng không có nhiều người có thể luyện thành công, hắn là một đệ tử ngoại môn có thể tu luyện thành công sao?

Bốn phía các đệ tử khác cũng đều biến sắc mặt, trong lòng đều kinh ngạc thiên phú võ học của Lâm Thần.

- Tiểu Xuyên, hắn dám đánh người bị thương, chúng ta sẽ trả lại gấp mười lần cho hắn, người bây giờ mang mấy người đi cho tên nhóc ấy nhớ lâu một chút.

Hiểu rõ chuyện đã xảy ra sau đó, Lý Sơn trầm giọng nói. Lâm Thần tu luyện Thất Tinh liên hoàn kiếm thành công, nhưng không có nghĩa là Lý Sơn sợ gì Lâm Thần, dù sao đẳng cấp của Lâm Thần so với Lý Sơn vẫn rất thấp. Đương nhiên, hắn không có ý định tự mình ra tay, trong mắt hắn, Lâm Thần dù là thân phận, hay là thực lực, đều không xứng làm đối thủ của hắn.

- Ca, đệ đi ngay đây!

Lý Xuyên có thể nói là hận Lâm Thần vô cùng, bị Lâm Thần đánh bị thương không nói, còn mất ba trăm viên linh thạch hạ phẩm, hiện tại được Lý Sơn cho phép chính mình báo thù, Lý Xuyên không do dự nữa. Hắn bèn mang theo năm tên võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đi ra khỏi cửa vòm hướng chỗ ở Lâm Thần đi đến. Chỉ là khi đến nơi mới biết Lâm Thần đã sớm ra ngoài rèn luyện, căn bản không ở trong nhà. Lý Xuyên chỉ đành không cam lòng trở lại nơi ở của Lý Sơn.

- Thế mà lại vắng mặt.

- Người yên tâm, Lâm Thần làm người bị thương, ta nhất định khiến hắn trả giá gấp mười gấp trăm lần! Nhưng người cũng quá làm ta thất vọng rồi, người mạnh hơn hai đẳng cấp, lại có người giúp đỡ mà vẫn bị hắn đánh cho không thể phản kháng.

- Đạ ca, đệ... đệ...

Lý Xuyên lúng túng, mặt mũi tràn đầy xấu hổ nói.

- Không cần phải nói, từ ngày mai, người gọi thêm hai người, đến dãy núi Mặc Liên rèn luyện, chờ các người từ đó trở về, Tiểu Xuyên, ta hi vọng nhìn thấy người thay đổi. Còn nữa, một khoảng thời gian ngắn tới đừng tới tìm ta, ta muốn bế quan tu luyện một thời gian.

Lý Sơn khoát tay áo, đánh gãy lời Lý Xuyên mà nói.

- Ca, ngươi muốn đột phá?

Nghe xong Lý Sơn nói, Lý Xuyên lúc này thần sắc vui vẻ hỏi. Lý Sơn gật đầu nói:

- Lúc trước, có một thời gian ngắn ở tại dãy núi Mặc Liên làm nhiệm vụ, giết một con yêu thú cấp ba đỉnh cao, đan điền đã có chuyển biến.

Nói đến đây, Lý Sơn lật tay lấy ra một khối đá thủy tinh, trầm giọng nói:

- Ngươi cất kỹ viên đá kia, nếu gặp được nguy hiểm, nhớ bóp nát nó.

- Vâng, ca.

Lý Xuyên không tình nguyện nhận lấy viên đá thủy tinh. Cái này là đá thủy tinh - đá truyền tin, tên như ý nghĩa, tác dụng là báo tin cho người khác. Đá truyền tin có hai viên lớn nhỏ, bóp nát bất cứ viên nào trong đó, một viên khác cũng sẽ bị nghiền nát, mà người nắm giữ viên đá truyền tin còn lại cũng có thể nhận được tin tức, do đó thông qua mối liên hệ giữa hai viên đá để tìm đến viên còn lại.

Nửa tháng sau, tại dãy núi Mặc Liên. Tại một nơi rừng rậm, Lâm Thần lặng yên di chuyển, trong nội tâm suy nghĩ: "Hai mươi tám nhiệm vụ, ta đã làm được mười cái, còn thiếu mười tám cái."

Liên tục không ngừng nghỉ làm nhiệm vụ của tông môn khiến cho Lâm Thần cực kỳ mệt mỏi. Một tháng vừa qua hần hầu như không có nghỉ ngơi tốt. Tại dãy núi Mặc Liên hần không chỉ phải cảnh giác các loại yêu thú, mà còn phải đề phòng những võ giả khác.

Võ giả ở chỗ này rèn luyện không có một người nào là người hiền lành. Thậm chí có một ít người vì nhanh chóng kiếm linh thạch còn chuyên môn đi vào dãy núi Mặc Liên săn giết các võ giả khác để cướp đoạt tài nguyên. May là sau nhiều cố gắng, hiện nay Lâm Thần đã có gần bốn trăm điểm công hiến trong tay. Ngay khi Lâm Thần đang suy nghĩ, bỗng một tiếng yêu thú gầm gừ vang lên:

Ừm... ừm bò... ờ...!

Một con quái vật cao hai mét, dài gần bốn mét thuộc yêu thú loài bò xuất hiện phía trước Lâm Thần không xa. Chỉ thấy đỉnh đầu nó có đôi sừng bén nhọn, da lông ngăm đen dày nặng tựa như khối sắt mà lại cứng rắn vô cùng. Dễ nhận ra con yêu thú có lực phòng ngự rất mạnh. Lâm Thần quan sát trong chốc lát, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng: "Yêu thú Tê Thiết Ngưu cấp hai đỉnh cao! Thật đúng lúc, lần trước ta tìm người nửa tháng không được, hiện tại ta không tìm, người lại xuất hiện."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hắc lân cự mãng

Tháng trước, Lâm Thần nhận mười sáu nhiệm vụ, hoàn thành mười lăm nhiệm vụ, chỉ có nhiệm vụ chém giết Tê Thiết Ngưu là chưa hoàn thành. Lúc đó không phải là Lâm Thần không giết được Tê Thiết Ngưu mà là hần không tìm được Tê Thiết Ngưu, nên không có cách nào tiến hành chém giết.

Hiện tại nếu đã gặp được Tê Thiết Ngưu, Lâm Thần đương nhiên sẽ không khách khí.

Hần dùng sức giẫm hai chân một cái, thân thể bay lên không trung, cùng lúc đó, Lâm Thần rút Tinh Cương kiếm bên hông ra kêu loảng xoảng.

- Ừm ờ...

Nhìn thấy kẻ địch tập kích, Tê Thiết Ngưu nổi giận gầm lên một tiếng, hai con mắt như hai cái đèn lồng thật lớn, con ngươi đang gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Thần, trong mắt lộ ra một tia châm chọc giống như đang trào phúng Lâm Thần không tự biết lượng sức mình, lấy trứng chọi đá.

Tê Thiết Ngưu là yêu thú cấp hai đỉnh cao, tương đương với võ giả tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, da dày thịt béo, sức phòng ngự cường đại, tồn tại ngạnh ngang. Trong dĩ vãng, Tê Thiết Ngưu cũng không phải là chưa từng gặp qua võ giả có ý đồ với nó, nhưng những võ giả kia đều bỏ mình nơi đất khách.

Tê Thiết Ngưu gầm nhẹ một tiếng, chẳng những không chạy trốn, trái lại còn hướng Lâm Thần vọt tới.

- Đến hay lắm! Huyền kiếm của ta vẫn không tìm được vật thích hợp để thí nghiệm, hôm nay nếu đã gặp được một con yêu thú cấp hai cao cấp như vậy, chi bằng dùng ngươi để thí nghiệm Huyền kiếm của ta đi.

Lâm Thần cười lớn một tiếng, Tinh Cương kiếm trong tay nhanh chóng được hần múa ra, Huyền kiếm trong phút chốc được triển khai ra.

Trong chốc lát, giữa bầu trời kiếm ánh không ngừng phóng ra, nhiều đến nỗi không đếm hết được, thức thứ nhất của Huyền kiếm tu luyện tới cảnh giới tiểu thành có thể biến ảo ra năm trăm đạo kiếm ánh, tu luyện tới cảnh giới đại thành, lại càng có thể biến ảo ra hàng nghìn kiếm ánh, uy lực lớn vô cùng.

Xoạt... xoạt... xoạt...

Mấy trăm đạo kiếm ánh từ bốn phương tám hướng nhắm Tê Thiết Ngưu đánh tới, tác dụng của mấy trăm đạo kiếm ánh này đều là mê hoặc kẻ địch, lực công kích chân chính chỉ có một đạo.

Tê Thiết Ngưu nhìn thấy kiếm ánh bốn phía, nhất thời ánh mắt lộ ra vẻ mê man, có điều nó hiển nhiên cực kỳ tin tưởng vào sức phòng ngự của chính mình, Tê Thiết Ngưu không có dừng lại, vẫn nhanh chóng phóng tới hướng của Lâm Thần.

Chỉ là một khắc sau đó, lại nghe được một tiếng “xì, xì...”, trên đầu to lớn của Tê Thiết Ngưu đột nhiên xuất hiện các lỗ máu to nhỏ hình một bàn tay, máu tươi chảy ra vô cùng khủng bố.

- Ủm ò...

Hai con mắt như đèn lồng của Tê Thiết Ngưu tràn đầy vẻ hoảng sợ, nó làm thế nào cũng không nghĩ Lâm Thần trước mặt nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng Tê Thiết Ngưu lại không chịu nổi, rên rỉ ngã trên mặt đất, khí tức toàn thân hoàn toàn biến mất.

Liếc mắt nhìn Tê Thiết Ngưu trên mặt đất một cái, mặt Lâm Thần không biến sắc, thu hồi Tinh Cương kiếm, chờ một lát cắt các bộ phận Tê Thiết Ngưu xuống, bọc lại gọn gàng, dự tính mang đến chợ bán.

Nhiệm vụ của tông môn chỉ yêu cầu thu thập sừng của Tê Thiết Ngưu, mà da cùng móng của Tê Thiết Ngưu còn có thể mang ra chợ bán đổi lấy linh thạch. Lâm Thần liếc mắt nhìn gói hàng phía sau lưng, giờ khắc này các gói hàng linh khinh các hài cốt to to nhỏ nhỏ, nếu bán ra toàn bộ giá trị tuyệt đối không thua kém năm trăm linh thạch hạ phẩm.

Làm xong tất cả những thứ này, Lâm Thần liền muốn rời đi, nhưng mà lúc này đột nhiên có một luồng hương thơm nhàn nhạt tràn ngập hấp dẫn sự chú ý của hắn.

“Linh khí thật nồng đậm.” Lâm Thần kinh hãi, ở dãy núi Mặc Liên có linh khí nồng đậm tỏa ra, không ngoài một khả năng là nơi này có linh thảo.

Về mặt Lâm Thần hơi động, men theo mùi thơm trong khí đi kiểm tra, vòng qua một mảnh cây cối, một thác nước kỳ vĩ xuất hiện trước mặt hắn.

Thác nước cao ngàn trượng, nước chảy như trụ, nước chảy va chạm ầm ầm tạo ra âm thanh nổi lên không dứt. Lâm Thần chỉ là đánh giá cao một lát liền nhắm hai mắt lại, nhìn về phía bờ, trên bờ thác nở một đóa kỳ hoa.

"Trăm phần trăm là Giáng Hương thảo." Lâm Thần khiếp sợ.

Giáng Hương thảo là linh dược luyện chế rất nhiều đan dược, Giáng Hương thảo niên đại trăm năm lại cực kì hiếm thấy. Lâm Thần nhìn thấy Giáng Hương thảo trước mặt, lấy ra đi bán ít nhất cũng có giá trị một trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Nghĩ tới đây, Lâm Thần cười nhạt đang muốn đi tới hái Giáng Hương thảo, chỉ là sau một khắc...

Oành!

Bọt nước bắn tung tóe, một cột nước to bằng cánh tay từ trong thác nước bắn ra lướt về phía Lâm Thần.

Mặt Lâm Thần biến sắc, không chần chờ một bước hướng về phía trước, sử dụng Thanh Vân bộ bước ngang qua miễn cưỡng tránh thoát khỏi công kích của cột nước.

Cũng trong lúc đó, một con trăn to lớn “oành” một tiếng từ trong thác chui ra, hai con mắt lạnh lẽo trợn ngược nhìn Lâm Thần. Mãng xà này thân rắn dài đến năm mươi mét, toàn thân đều được bao phủ bởi một tầng vảy giáp đen thui, dưới ánh mặt trời lấp lánh cực kỳ.

Lâm Thần chỉ là nhìn mãng xà một chút, nhất thời trong lòng cả kinh: “Yêu thú cấp hai cao cấp Hắc Lân Cự Mãng, chẳng trách Giáng Hương thảo ở đây lâu như thế đều không có người hái, hóa ra là có Hắc Lân Cự Mãng bảo hộ.”

Yêu thú cấp hai cao cấp tương đương với võ giả tu vi Luyện Thể cảnh cấp thứ sáu đỉnh cao, một Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu gặp phải nó, chỉ có con đường chết.

Ngay lúc Lâm Thần kinh ngạc trong lòng, Hắc Lân Cự Mãng đột nhiên thân thể cuộn một cái, đuôi rắn khổng lồ mạnh mẽ hướng Lâm Thần quét ngang, nhất thời làm cho cuồng phong gào thét, hơi nước tràn ngập, đôn đánh này nếu mà đánh trúng, Lâm Thần không chết cũng sẽ trọng thương.

- Muốn chết.

Lâm Thần quát một tiếng chói tai, triển khai Thanh Vân bộ, đồng thời di động thân thể, kiếm trong tay của hắn cũng nhanh chóng được huy động đến.

- Huyền kiếm!

Huyền kiếm thứ nhất được triển khai lần thứ hai, nhất thời mấy trăm đạo kiếm ánh lấp lóe không ngừng, đều điên cuồng hướng đuôi Hắc Lân Cự Mãng quét tới.

Oành...

Sau một khắc, kiếm ánh cùng đuôi Hắc lân Cự Mãng va chạm vào nhau, nhưng mà làm hấn cảm thấy bất ngờ chính là công kích của Huyền kiếm chỉ là đâm vào đuôi Hắc Lân Cự Mãng một cái, miễn cưỡng phá tan phòng ngự, Hắc Lân Cự Mãng bị đánh trúng, bị đau dưới phản xạ có điều kiện thu hồi đuôi lại, để Lâm Thần tránh khỏi một kiếp.

Thấy tình hình như vậy, Lâm Thần rung mình: “Hắc Lân Cự Mãng này, phòng ngự thật mạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kiếm kính

"Với thực lực của ta bây giờ e không phải là đối thủ của Hắc Lân Cự Mãng." Lâm Thần nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía, hấn không phải là người lỗ mãng, nếu không phải đối thủ là Hắc Lân Cự Mãng, như vậy thì chỉ tạm thời tránh được mũi kiếm.

Chỉ là lúc Lâm Thần tìm đường lui, Hắc Lân Cự Mãng lại quấy đuôi tấn công lần nữa.

Vừa nãy tuy sự tấn công của Lâm Thần có thể đẩy lùi Hắc Lân Cự Mãng, nhưng cùng lúc cũng chọc giận nó, bình thường Lâm Thần đều không chịu được sự tấn công của Hắc Lân Cự Mãng, nó xông đến tấn công càng mạnh hơn, Lâm Thần lại càng không phải là đối thủ.

Ào ào!

Đuôi lớn quấy điên cuồng, tạo nên vô số bọt nước vô cùng rực rỡ.

Thấy thế, hai mắt Lâm Thần giật giật, bắt đầu thi triển Thanh Vân bộ, cùng lúc đó Tinh Cương kiếm trong tay hấn vung lên, chiêu thứ nhất của Huyền kiếm nhanh chóng phóng ra.

Trong lòng Lâm Thần hiểu rõ, dựa vào lực tấn công chiêu thức thứ nhất của Huyền kiếm, không thể chém giết Hắc Lân Cự Mãng, tuy nhiên, hấn sử dụng chiêu thức tiếp theo của Huyền kiếm, khiến phát sinh sự việc ngoài ý muốn.

Gầm!

Một đạo "Kiếm khí" cuồng phong đột nhiên từ trong tay Lâm Thần phát ra, một kiếm khiến đuôi của Hắc Lân Cự Mãng bị chém một nhát rất lớn, đau đớn kịch liệt khiến Hắc Lân Cự Mãng gào thét không ngớt.

Lâm Thần sững sờ.

"Kiếm khí thật sắc nhọn! Không đúng, cái kia không phải kiếm khí, là..." Cơ thể Lâm Thần chấn động, khó có thể tin nổi.

Là "kiếm kính!"

Kiếm kính không giống với kiếm khí, kiếm khí bất kỳ người luyện võ nào cũng đều có thể tu luyện được, nhưng muốn nắm giữ kiếm kính cần phải có ngộ tính cực mạnh, quan trọng hơn chính là, kiếm kính là hình thái ban đầu của kiếm ý, có thể nắm giữ kiếm kính, điều này nghĩa là nhất định có cơ hội lĩnh ngộ kiếm ý!

Ở Thiên Linh đại lục, có thể nắm giữ kiếm ý không có người nào mà không phải là kỳ tài kiếm đạo, toàn bộ Thiên Cực tông cũng chưa từng nghe nói có ai có thể lĩnh ngộ kiếm ý, cho dù là Thiên Cực tông, những kẻ có thể lĩnh ngộ được kiếm ý chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hắc lân Cự Mãng bị thương, gào thét điên cuồng, nhìn chăm chăm Lâm Thần nhưng lại không dám tùy tiện tấn công.

Lâm Thần đứng tại chỗ có chút ngơ ngẩn người, cỗ kiếm kính này làm sao lại đột nhiên xuất hiện? Có vẻ như là bộc phát ra từ chính chiếc nhẫn của mình?

"Từ trong nạp giới phát ra?" Lâm Thần đột nhiên giơ tay phải lên, nhìn trên nạp giới áp út, nạp giới là Lâm Thần lấy được từ trong tay Lý Xuyên, không tính là quý giá.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần hơi chuyển hướng suy nghĩ một lát, lấy toàn bộ đồ vật dùng trong nạp giới ra, đồ vật bên trong cũng vén vén có mấy chục khối linh thạch hạ phẩm, mấy bộ quần áo, một ít đan dược cùng với một thanh đoạn kiếm.

Đoạn kiếm!

Đoạn kiếm xem ra hết sức bình thường, thế nhưng sau khi Lâm Thần lấy đoạn kiếm ra, đột nhiên chiếc tiểu đỉnh trong đầu lại chấn động một lần nữa!

Từng sợi từng sợi sương mù từ bên trong chiếc đỉnh nhỏ đó loan ra, thông qua kinh mạch trong cơ thể Lâm Thần, đến bàn tay cầm kiếm, cuối cùng toàn bộ tràn vào bên trong đoạn kiếm!

Sau một tiếng thở, chỉ thấy chuôi đoạn kiếm này đột nhiên bay lên, lơ lửng trên không, thân kiếm không ngừng rung lắc, Lâm Thần lúc này có thể cảm nhận rõ ràng được, bên trong đoạn kiếm ẩn chứa kiếm kính!

Đoạn kiếm bên trong dĩ nhiên ẩn chứa có kiếm kính. Lâm Thần kinh ngạc, trên mặt không thể che giấu sự vui mừng.

Nhưng mà không đợi Lâm Thần tiếp tục mừng rỡ, đột nhiên đoạn kiếm nổ ra mấy đạo kiếm kính, bốn phía bị kiếm kính điên cuồng cán quấy, Hắc Lâm Cự Mãng kia nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng không có cách nào ngăn cản kiếm kính đánh lên cơ thể của nó, chỉ chốc lát sau, cơ thể khổng lồ của Hắc Lâm Cự Mãng bị kiếm kính cắt thành mấy khúc, chết tại chỗ.

Kiếm kính vây quanh Lâm Thần, nhìn thấy tình hình này, dù là trong lòng Lâm Thần bình tĩnh, cũng không khỏi có chút sốt sắng.

"Những kiếm kính này, sẽ không phải hướng đến ta tấn công chứ?" Nếu những kiếm kính này hướng về phía hấn tấn công, không mất nhiều thời gian, hấn sẽ ngay lập tức thịt nát xương tan.

Lâm Thần vừa dứt lời, kiếm kính bốn phía chung quanh hấn như có người khống chế, đột nhiên hướng đến người hấn, thấy tình cảnh này, Lâm Thần không khỏi rung mình, sau một khắc, Lâm Thần chỉ cảm giác lỗ chân lông mình mở rộng, sau đó là đau đến thấu xương tủy.

- A!

- Đau, đau quá!

Đau đến kịch liệt, Lâm Thần điên cuồng hét lên, loại đau đớn đó, không khác nào có vô số kim nhọn đâm ở trên cơ thể của chính mình, hơn nữa còn không ngừng chọc ngoáy, tiếp đến lại sát một nắm muối ở phía trên.

Lúc đó trên cơ thể Lâm Thần chảy ra rất nhiều máu tươi, hai con mắt đỏ ngầu, tóc tai bù xù, nằm trên đất không ngừng lăn lộn.

Điều này chỉ là mang tới sự thống khổ cho bản thân.

Linh hồn của Lâm Thần, cũng như người thường, khó có thể chịu đựng được sự thống khổ!

- Ha ha, ha ha!

- Giết giết giết!

Trong suy nghĩ của Lâm Thần, vốn vẹn là một thanh kiếm, tàn sát thiên quân vạn mã, điên cuồng giết chóc, sau khi khiến cho tinh thần Lâm Thần chấn động, nó lại bắt đầu xé rách tinh thần của Lâm Thần.

Lâm Thần nhìn thấy rõ ràng, đó là một thanh kiếm nhỏ đen nhánh hoàn hảo như lúc đầu, đang chậm rãi, từng điểm từng điểm cắt chém tinh thần của hấn, tựa hồ như băm vằm tinh thần của hấn thành tám mảnh.

Nhưng thanh kiếm nhỏ đen nhánh mỗi lần cắt chém linh hồn hấn, đều làm cho Lâm Thần hiểu rõ hơn về kiếm kính, sự ràng buộc dường như được phá bỏ, trong lòng chợt hiểu ra.

- A!

Một lúc sau, không chịu nổi sự đau thấu xương thấu thịt, liền ngất đi.

Nếu như có người ở đây, nhìn thấy toàn bộ quá trình Lâm Thần dung hợp kiếm kính, nhất định sẽ rất kinh ngạc, kiếm kính tan vào thân thể của kẻ luyện võ, đừng nói nhìn thấy, nghe đều chưa từng nghe nói, toàn bộ Thiên Linh đại lục cũng chưa bao giờ ghi chép về phương diện này.

Lâm Thần đứng là biết, thanh kiếm nhỏ đen nhánh kia, hấn là chuôi của đoạn kiếm này.

Kiểm Hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Nội đan

Ở Thiên Linh đại lục, là võ giả mạnh mẽ có kiếm linh sẽ nắm giữ được chính linh hồn của mình, tuy nhiên muốn kiếm linh có được kiếm hồn không phải là một chuyện dễ dàng, ngắn gọn mà nói, một thanh kiếm linh ít nhất phải cần một trăm năm, mà ngắn gọn hơn, một thanh kiếm linh có kiếm hồn, không phải mất năm trăm năm, căn bản là không có khả năng thành công.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Thần tỉnh dậy sau khi bất tỉnh, nhanh chóng liếc mắt nhìn bốn phía, lại thấy từng mảng đồ vỡ, giống như nơi đây vừa có hai kẻ luyện võ giao đấu kịch liệt, Lâm Thần sững sờ, chợt nhớ tới chuyện đã xảy ra, tự giác nhìn lại cơ thể mình.

- Vẫn tốt, cơ thể không có gì đáng ngại.

Lâm Thần liếc mắt nhìn, thấy trên người mình không hề bị thương, thở phào một hơi nhưng trên y phục của hắn có rất nhiều vết máu, hiển nhiên việc xảy ra trước đó cũng không phải ảo ảnh.

Lâm Thần kiểm tra một lát, một lúc sau, hai mắt của hắn đột nhiên sáng lên, chỉ là hơi trầm ngâm, đôi mắt Lâm Thần nhanh chóng khép lại, kiểm tra lại tỉ mỉ bên trong cơ thể mình.

Chỉ chớp lát sau, hắn mở mắt ra, sắc mặt ánh lên vẻ quái dị.

"Trong cơ thể ta, có thêm ba đạo kiếm kính." Lâm Thần cảm nhận được ba đạo kiếm kính bên trong đan điền, kinh ngạc nói.

Những kiếm kính này, hẳn là trước đó đã được đoạn kiếm phát ra? Sức mạnh của kiếm kính Lâm Thần vẫn mơ hồ, cho dù là yêu thú Hắc Lân Cự Mãng kia ở mức cao nhất của trung đẳng, cũng bị kiếm kính chém chết dễ như trở bàn tay.

"Không quản được nhiều như vậy, ta nắm giữ kiếm kính, chung quy là chuyện tốt." Lâm Thần lắc đầu một cái, vẻ mặt hưng phấn.

"Kiếm kính là hình thái ban đầu của kiếm ý, ta nắm giữ kiếm kính, cũng chẳng khác nào có khả năng lĩnh ngộ được kiếm ý." Kiếm ý vô hình vô dạng, chỉ có thiên tài trong thiên tài mới có thể lĩnh ngộ, giờ khắc này Lâm Thần có thể nắm giữ kiếm kính, gọi hắn là thiên tài cũng không quá đáng.

Kìm nén sự phấn khích trong lòng, Lâm Thần cúi đầu nhặt chuỗi đoạn kiếm lên, trong lòng tự nói: "Không biết người đã từng là chủ nhân của đoạn kiếm này đã đạt tới cảnh giới gì?"

Lâm Thần hít sâu một cái, lấy đoạn kiếm, linh thạch cùng với đan dược thu vào nạp giới, còn những quần áo kia, từ lúc kiếm kính điên cuồng tấn công đã bị rách hết rồi.

Làm xong tất cả những thứ này, Lâm Thần ngẩng đầu nhìn về phía thi thể của Hắc Lân Cự Mãng cách đó không xa.

Cây Giáng Hương thảo lúc trước đã bị kiếm kính chặt đứt, thổi bay không còn tung tích, nhưng Lâm Thần ngược lại không cảm thấy tiếc, so với việc nắm giữ kiếm kính, cây Giáng Hương thảo có đáng là gì.

Đối với thi thể của Hắc Lân Cự Mãng..

"Hắc Lân Cự Mãng này vừa nãy ở trong cuồng phong của kiếm kính, cũng bị chém đứt thành vô số khúc, không có giá trị." Lâm Thần khẽ lắc đầu, giá trị to lớn nhất của Hắc Lân Cự Mãng chính là nó có vây và răng nhọn, nhưng ít vây và răng nhọn đó đều đã bị kiếm kính chặt đứt, không có một chỗ là hoàn hảo, căn bản không hề có một chút giá trị.

Lâm Thần bắt đắc dĩ, xoay người muốn rời đi, nhưng mà lúc này, bỗng nhiên một quả cầu thu hút sự chú ý của hắn.

Đó là một quả cầu màu đen, từ bên trong tỏa nhẹ ra linh khí, xem ra vô cùng kì lạ.

"Ồ, lại là nội đan!" Lâm Thần thán phục một tiếng, thật cẩn thận bước nhanh đi tới nhắc quả cầu màu đen kia lên, Lâm Thần đột nhiên cười lớn.

Quả nhiên là nội đan của Hắc Lân Cự Mãng, những yêu thú bình thường đều là cấp ba trở lên trong cơ thể mới có thể xuất ra nội đan, Hắc Lân Cự Mãng này cùng lắm là cấp hai đỉnh cao, không nghĩ tới cũng có một viên nội đan.

Nhưng nội đan của yêu thú là một thứ tốt, là nguyên liệu chủ yếu để luyện ra đan dược quý giá, như viên nội đan của Hắc Lân Cự Mãng này, đổi thành linh thạch, không ít hơn năm trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Nội đan của Hắc Lân Cự Mãng có thể là thu hoạch ngoài ý muốn, Lâm Thần đã rất thỏa mãn, không có khát vọng gì quá nhiều, hắn xoay người một cái nháy mắt, biến mất.

Mấy ngày sau, trong rừng rậm, Lâm Thần đứng bên cạnh thi thể của một con Ô Giáp Sư Thử, Ô Giáp Sư Thử này trên ngực có một cái lỗ thủng to, từ bên trong dường như tỏa ra khí của kiếm kính, hắn liếc mắt nhìn thi thể, tự nói: "Kiếm kính quả nhiên mạnh mẽ, có kiếm kính trợ giúp, tốc độ làm nhiệm vụ của ta cũng nhanh hơn rất nhiều."

Dựa vào thực lực của Lâm Thần bây giờ, muốn chém giết Ô Giáp Sư Thử có thể bay nhất định là khó, nhưng hắn có kiếm kính trợ giúp, gặp phải Ô Giáp Sư Thử, hầu như là một chiều kiếm đã hạ, mà chém con Ô Giáp Sư Thử này, sau khi Lâm Thần thu thập lông vũ, có thể thu được sáu điểm công

hiển.

Cắt đi những bộ phận có giá trị của Ô Giáp Sư Thử, cắt vào túi phía sau, Lâm Thần bước nhanh ra khỏi nơi này.

Trước tiên ta đi chợ một chuyến, mang những hài cốt của yêu thú này đi xử lý, không thì cả ngày cũng một bao đồ to như vậy, cũng thật phiền toái.

Nghĩ là làm, Lâm Thần trực tiếp hướng phía chợ mà đi.

Chỉ là vừa mới đi không bao lâu, hần đột nhiên liền ngừng lại, hai mắt híp lại nhìn ba đệ tử của Thiên Cực tông phía trước.

Đối phương đồng thời cũng kinh ngạc nhìn Lâm Thần.

- Ha ha! Lâm Thần, Mặc Liên son lớn như vậy, chúng ta cũng có thể gặp nhau, xem ra là trời cao nhất định muốn ngươi chết ở trong tay ta.

Ở ngay phía trước, cách Lâm Thần không xa, Lý Xuyên chỉ vào Lâm Thần, sắc mặt hung bạo cười lớn.

Vốn là Lý Xuyên bị Lý Sơn yêu cầu đến Mặc Liên son rèn luyện, là muốn ra ngoài chơi một chút, nhưng hần vạn lần không ngờ tới, ở bên trong dãy núi Mặc Liên cũng có thể gặp phải Lâm Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Sát ý

Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc rồi.

Lý xuyên trừng mắt hung tợn nhìn Lâm Thần, nếu như là một tháng trước, ở trong nội môn gặp phải Lâm Thần, Lý Xuyên tuyệt đối không dám nói như vậy, lần này hần to gan như vậy là vì có hai tên võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu phía sau, chính là Trình Minh và Uông Bằng.

Hai người là do Lý Sơn bắt đến dãy Mặc Liên son lịch luyện, ban đầu Lý Xuyên chính là muốn dạy dỗ Lâm Thần, chỉ vì Lâm Thần đứng lúc không có ở trong tông môn mà bỏ qua, bây giờ gặp phải, hai người đương nhiên sẽ không dễ yên ngồi xem.

- Tiểu Xuyên, hần chính là Lâm Thần mà ngươi nói? Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, ta xem chẳng qua chỉ có vậy.

Trình Minh nhìn Lâm Thần một chút.

- Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ?

Nghe hần nói xong, Lý Xuyên trong lòng thất kinh, nhưng hần nhớ rất rõ, lúc Lâm Thần đã thương hần, vẫn là Luyện Thể cảnh tầng thứ tư đỉnh cao.

Nhưng có hai người Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu phía sau làm chỗ dựa, hần cũng không sợ, lẽ nào Lâm Thần còn có thể ở trước mặt hai người Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu mà gây sự?

Lý xuyên gật đầu lia lịa nói.

- Không sai, hần chính là Lâm Thần, hóa thành tro ta cũng nhận ra.

Lâm Thần nhìn kỹ Lý Xuyên một chút, cũng không nói lời nào, xoay người đi sang hướng khác.

- Đứng lại!

Nhìn thấy Lâm Thần muốn rời đi, Lý Xuyên trên mặt nhất thời lộ ra vẻ dữ hung dữ.

- Lâm Thần, hôm nay gặp phải ta, ngươi còn muốn bình yên mà rời đi sao?

- Ồ?

Lâm Thần thấy tình hình không dễ dàng, dừng bước lạnh lùng nói.

- Ngươi muốn thế nào?

- Ha ha!

Nghe Lâm Thần nói xong, Lý Xuyên cười lớn một tiếng, âm trầm nói.

- Ngươi muốn rời khỏi nơi này cũng đơn giản thôi, giao hết những vật trên người ngươi ra đây, sau đó tự cắt một tay, nếu không, ta liền phế đan điền của ngươi, để ngươi hoàn toàn biến thành một tên vô dụng rác rưởi.

Thứ có giá trị nhất trên người Lâm Thần chính là gói hàng chứa đầy yêu thú, nếu giao nó cho Lý Xuyên, như vậy đừng nói đổi lấy linh thạch, điểm tích lũy khao khát nhất của Lâm Thần trong đó một phần cũng không lấy được.

- Lý Xuyên, khẩu khí của ngươi cũng thật là lớn! Ta cũng nói rõ cho ngươi biết, bây giờ cắt ngay cho ta, ta có thể coi như ngươi chưa nói gì.

Lâm Thần cười lạnh một tiếng.

- Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ta có thể đánh bại ngươi một lần, thì cũng có thể đánh bại ngươi lần thứ hai.

- Chà chà.

Trình Minh trên mặt lộ ra thần sắc khinh thường.

- Đầu tiểu tử ngươi có phải là có vấn đề rồi không, không biết tự lượng sức, dám ở chỗ này ăn nói hàm hồ.

Nghe Trình Minh nói, con ngươi của Lý Xuyên đảo một vòng, trình trọng nói.

- Trình ca, Uông ca, chỉ cần các huynh giúp đệ ra tay bắt được Lâm Thần, đệ đồng ý đưa hai trăm khối linh thạch hạ phẩm cho hai huynh.

- Đều là huynh đệ, làm sao chúng ta có thể nhỏ mọn lấy linh thạch của tiểu Xuyên.

Uông Bằng vẫn không nói lời nào, nghe vậy ánh mắt sáng lên, nói một đằng làm một nẻo.

- Quyết định vậy đi.

Lý Xuyên vung tay lên, lấy ra hai trăm khối linh thạch hạ phẩm đặt trên đất, hắn đã không thể chờ đợi được nữa, muốn tự tay phế bỏ Lâm Thần.

Nhìn thấy Lý Xuyên thật sự lấy ra hai trăm khối linh thạch hạ phẩm, con mắt của Trình Minh và Uông Bằng càng sáng hơn, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có thể thấy rõ vẻ phấn khích.

Dựa vào thực lực tu luyện của hai người bọn, đối phó Lâm Thần còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Mà chỉ cần bắt được Lâm Thần, mỗi người bọn họ liền có thể có được một trăm khối linh thạch hạ phẩm, còn có cách nào nhanh hơn so với cách lấy linh thạch này sao?

- Tiểu Xuyên, ngươi chờ một lát, chúng ta sẽ thu phục tiểu tử này!

Uông Bằng cười nhẹ một tiếng, suy nghĩ có hơi dao động, đưa tay thu một trăm khối linh thạch hạ phẩm trên mặt đất vào trong nạp giới của hắn.

Sau khi Trình Minh thu linh thạch vào nạp giới, liền rút đại đao sau lưng ra, hắn vừa đi về phía Lâm Thần, vừa thâm trầm nói với Lâm Thần.

- Tiểu tử, đừng trách chúng ta ác độc, là chính ngươi đắc tội với người không nên đắc tội.

Hai người đi tới trước Lâm Thần một khoảng rồi ngừng lại, vẻ mặt hung dữ, cả hai nổi giận gầm lên một tiếng.

- Phá trảm!

- Nhất đao trảm!

Hai người lúc này sử dụng kỹ năng của từng người, đại đao điên cuồng chém về phía Lâm Thần.

Hai tên điếc không sợ súng.

Lâm Thần hừ lạnh một tiếng, phút chốc rút Tinh Cương kiếm sau lưng ra, cùng lúc đó xuất ra chiêu thứ nhất của Huyền kiếm, chỉ một thoáng, trên không không ngừng sáng chói, không ngừng hoa mắt.

Ầm ầm!

Âm thanh nặng nề vang lên, lại thấy Tinh Cương kiếm cùng đại đao của hai người giao nhau giữa không trung, bắn ra một trận tia lửa chói mắt.

Cơ thể Trình Minh và Uông Bằng loáng một cái, cùng bị đẩy về phía sau, đồng thời nhìn Lâm Thần trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

- Tiểu tử này thực lực thật mạnh!

Kiểm pháp của hắn là loại gì, vừa này nếu như không phải ta cẩn thận, chỉ sợ cũng bị kiếm của hắn đã thương bên trong.

Hai người trong lòng người khiếp sợ, đứng tại chỗ cũng không dám làm cản tấn công bừa Lâm Thần nữa.

Cách đó không xa Lý Xuyên có chút hoảng hốt, với thực lực của hắn vẫn chưa thể nhìn ra môn đạo trong đó, nhưng nhìn thấy Trình Minh và Uông Bằng không thể tiếp tục tấn công, nhất thời ở phía sau sốt ruột hô lớn.

- Trình ca, Uông ca, các người tiến công đi, Lâm Thần cùng Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, lẽ nào các người lại không làm gì được hắn?

Hai người nghe vậy cười khò một tiếng, liếc nhìn nhau, lần thứ hai hướng đến Lâm Thần tấn công.

- Phá trăm!

- Nhất đao trăm!

Hai người lại một lần nữa xuất chiêu, lần này, bọn họ chọn tấn công từ các hướng khác nhau, hơn nữa trong đó còn mang theo một tia sát khí như có như không.

Muốn bắt giữ Lâm Thần e là không dễ như vậy, chỉ có đã thương hắn mới có thể.

Chỉ là Lâm Thần trà trộn ở dãy Mặc Liên sơn hơn một tháng, chém giết yêu thú không đến một trăm cũng đến tám mươi, hắn đã sớm rèn luyện, đối với sát khí vô cùng nhạy cảm, sát khí bên trong hai tên này lộ ra, Lâm Thần lập tức cảm nhận được.

- Xem ra không cho các người mở rộng tầm mắt, các người là sẽ không chịu rời đi.

Lâm Thần sắc mặt trầm xuống, sát ý tự nhiên mà sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thuấn sát

Tuy nhiên, lực tu luyện của Lâm Thần chung quy so với hai người vẫn thấp hơn một bậc, sự chênh lệch tu luyện cho dù là Huyền kiếm cũng khó mà bù đắp. Dựa vào Huyền kiếm, Lâm Thần cùng lắm là giữ cho không bị đánh bại, căn bản là không có cách nào làm đã thương hai người kia.

Đại đao của Trình Minh và Uông Bằng gần trong gang tấc, một lúc sau liền đã trúng Lâm Thần, nhưng chính lúc này... Lâm Thần đột nhiên đá ra một bước, đồng thời Tinh Cương kiếm trong tay nhanh chóng đâm ra, mà từ bên trong Tinh Cương kiếm, thì lại phát ra hai đạo kiếm kính cuồng phong, điên cuồng tấn công về phía hai người kia.

Mắt hai người đó cùng giật giật, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt từ đáy lòng phát ra, chỉ là kiếm kính kia đến quá nhanh, hai người muốn lui lại cũng đã không kịp.

- A!

- Chân của ta.

Tiếng kêu gào thảm thiết như lợn chọc tiết vang lên.

Hai bóng người cùng té lăn trên đất, sắc mặt đều trắng bệch, vô cùng sợ hãi, hai người này, trên bả vai Trình Minh có thêm một vết thương, trên đùi Uông Bằng cũng xuất hiện vết thương.

Một nhát kiếm, đã thương hai tên Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu.

Lý Xuyên phía sau sắc mặt sợ hãi thét lên một tiếng không thể tin được, căn bản hắn cho rằng dùng hai tên Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu để đối phó Lâm Thần là quá mức khuếch đại, nhưng ai mà biết Lâm Thần một chiêu kiếm đã thương hai người, khiến hai người trong nháy mắt mất đi sức chiến đấu.

Hai chân Lý Xuyên mềm nhũn, suýt chút nữa co quắp ngã trên mặt đất.

- Uy lực của kiếm kính quả nhiên mạnh mẽ.

Lâm Thần lạnh nhạt liếc hai tên võ giả đang nằm trên đất một cái, sau đó đi tới bên cạnh hai người, tự nhiên đưa tay ra gỡ nẹp giới trong tay hai người xuống. Giết người cướp của, cướp đoạt bảo vật trong đó là một phân đoạn rất quan trọng, Lâm Thần làm sao có thể quên.

Ý niệm của Lâm Thần quét qua hai viên nạp giới một chút, bên trong tổng cộng có gần hai trăm khối linh thạch hạ phẩm, ba hạt Linh Nguyên hoàn, mười bình Bồi Nguyên dịch, Trình Minh và Uông Bằng làm sao có thể nghĩ tới, bọn họ không những không bắt giữ được Lâm Thần, trái lại tài vật của mình lại bị Lâm Thần vơ vét, thật là trộm gà không xong còn mất cả nắm gạo.

Nhìn thấy Lâm Thần tiện tay thu hồi hai viên nạp giới, hai người nhất thời tức giận, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng thêm trắng xám.

Mà Lâm Thần, sau khi thu hồi hai viên nạp giới, đứng lên từng bước đi đến chỗ Lý Xuyên.

- Lâm Thần, ngươi, ngươi đừng tới đây!

Lý Xuyên sắc mặt càng thêm sợ hãi, không khác nào trước mặt không phải một người, mà là một cái ác ma.

Lâm Thần cười lạnh một tiếng.

- Bây giờ, ngươi còn muốn phế đan điền của ta không?

Nghe vậy, sắc mặt Lý Xuyên nhất thời mặt cắt không còn một giọt máu, hai tên Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đều bị Lâm Thần một chiêu kiếm đã thương, hắn mới Luyện Thể cảnh tầng thứ năm trung kỳ mà đối phó Lâm Thần, chính là tự tìm đường chết.

- Ngươi, ngươi muốn thể nào mới có thể để ta rời đi?

Lý Xuyên run mình một cái, sắc mặt sợ hãi nói.

Giao nạp giới của ngươi ra, mặt khác tự cắt một tay.

Lâm Thần lạnh nhạt mở miệng.

- Việc này không thể được!

Vừa mới nghe Lâm Thần nói, Lý Xuyên lúc này rống to lên, sắc mặt tái nhợt vô cùng phẫn nộ. Để hắn tự cắt một tay, so với giết hắn còn khó chịu hơn, lần trước bị Lâm Thần đã thương nằm trên giường gần ba tuần, điều này hắn cũng không muốn thử lại lần nữa.

Lý Xuyên không khỏi có chút hối hận khi tìm Lâm Thần gây chuyện, không nghĩ tới chính mình lại bị Lâm Thần áp chế như vậy, đột nhiên, trong mắt Lý Xuyên sáng lên, hắn đột nhiên lấy sau lưng ra thêm một viên thạch đầu thủy tinh, sau đó dùng sức, viên thạch đầu thủy tinh kia trong phút chốc đã vỡ tan tành.

Mà tất cả những điều này, Lâm Thần lại không hề biết.

"Đại ca đã nói với ta, nếu như ta gặp phải phiền phức mà ta không thể giải quyết, thì liền bóp vỡ thứ này. Bây giờ ta xem như đã bóp vỡ nó, như vậy không mất quá nhiều thời gian thì sẽ có người tới đây."

Trong mắt Lý Xuyên có một tia sát khí lóe lên không dễ nhìn thấy, hắn tự nghĩ nói.

"Nhưng bây giờ ta cần hao tổn sức lực, kéo dài thời gian chờ người kia đến đây." Thầm nghĩ xong, Lý Xuyên ngẩng đầu lên, sắc mặt vẫn vô cùng sợ hãi, hắn khiếp đảm nói.

- Lâm Thần, ngươi không thể làm như thế, ngươi phải biết, huynh của ta là đệ tử nội môn của Thiên Cực tông, hắn đã là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, nếu như ngươi dám gây bất lợi cho ta, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Mặc dù Lý Xuyên có thể ở ngoài Thiên Cực tông làm xà beng làm bãi, chính là bởi vì hắn có một ca ca là đệ tử nội môn.

Lâm Thần trong lòng hiểu rõ, nhưng hắn cũng không sợ, hắn lạnh nhạt nói.

- Nếu như hắn không muốn hối hận, vậy hãy để cho hắn đến đây đi.

- Ngươi!

Lý Xuyên giận dữ, Lâm Thần càng không để tâm đến ca ca của hắn.

Lâm Thần không muốn phí lời, đang muốn động thủ lấy nạp giới của Lý Xuyên, nhưng mà lúc này, đột nhiên một bóng người từ trong bụi cây cạnh đó vọt ra!

Người tới ước chừng là một thanh niên hai mươi tuổi, vóc một thanh trường kiếm, tên đó nhìn thấy hai võ giả nằm trên đất, ánh mắt đảo qua vết thương trên người bọn họ, đôi mắt giật giật.

- Kiếm khí thật mạnh...

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lý Xuyên, hơi sững sờ.

- Tiểu Xuyên, hóa ra là ngươi. Ta còn tưởng rằng là vị huynh đệ kia bóp nát tít thạch.

Lý Xuyên thấy người tới, sắc mặt vui vẻ, hắn mau chóng nhảy ra một bước, nhanh đến thanh niên bên cạnh nói.

- Mã ca, là ta bóp nát tít thạch. Tiểu tử này chính là Lâm Thần, hắn đã đã thương hai vị huynh đệ kia, còn uy hiếp đệ giao nạp giới ra, không làm vậy liền phế đan điền của đệ. Mã ca, huynh nhất định phải báo thù cho đệ.

Thanh niên này, chính là Mã Lương, là bạn tốt của Lý Sơn anh trai Lý Xuyên, là một trong mười đại cao thủ ngoại môn!

- Tiểu tử này chính là Lâm Thần?

Nghe Lý Xuyên nói xong, Mã Lương quan sát kỹ Lâm Thần một chút, phát hiện Lâm Thần này chẳng qua mới chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ mà thôi, điều này làm cho Mã Lương trong lòng càng thêm khiếp sợ!

- Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, có thể phát ra kiếm khí mãnh liệt như vậy, đã thương hai người Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Nguy hiểm

Người thanh niên trẻ kia chính là Mã Lương - bằng hữu tốt của Lý Sơn.

Lâm Thần cùng ba người bạn Lý Xuyên tranh đấu, trong khi Mã Lương đang làm nhiệm vụ của tông môn ở gần đó, cảm nhận được đã truyền tin đang bị phá hỏng, biết được có người gặp nạn, hắn liền lập tức chạy tới.

"Tiểu tử này tài năng thiên phú thật là kinh người!" Mã Lương kinh ngạc trong lòng, ba người bạn Lý Xuyên, mỗi người tu vi đều cao hơn Lâm Thần nhưng vẫn bị Lâm Thần đánh không còn sức lực nào. Nếu như đổi lại là Mã Lương, tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, cũng không phải lập tức có thể đạt tới Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ.

Có điều Mã Lương cũng không để ý, hắn bái vào Thiên Cực tông mấy năm qua, gặp qua không ít đệ tử có tài năng thiên phú kinh người, nhưng có thể trưởng thành đến cuối cùng đã ít lại càng ít.

- Lá gan của tiểu tử ngươi rất lớn, lại dám đã thương huynh đệ của ta.

Mã Lương làm rõ tình huống xong, tay chỉ về phía Lâm Thần lãnh đạm nói.

- Ngươi là ai?

Lý Xuyên trong lòng cười gằn một tiếng, mặt không có cảm xúc nói.

- Mã đại ca ngay cả tên gọi ngươi cũng không biết!

Có Mã Lương làm chỗ dựa, lá gan Lý Xuyên lại lớn lên, dữ tợn nói:

- Lâm Thần, ta cho ngươi biết, vị này chính là Mã Lương đại ca! Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao, trong mười đệ tử đại cao thủ ngoại môn xếp hạng thứ chín, một tay Diệt Sơn kiếm pháp uy danh hiển hách. Ngươi nếu như thức thời, liền giao ra thứ trên người ngươi, sau đó tự cắt một cánh tay!

- Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao sao?

Lâm Thần hai mắt nhắm lại, trong mắt lộ ra một vẻ nghiêm nghị. Trước đó cùng đánh nhau với hai người Trình Minh, Ưng Bằng, Lâm Thần là vận dụng kiếm khí mạnh mẽ một lần đánh bại bọn họ, nếu như là liễu mạng, tuy rằng có thể thắng, nhưng là là thắng thảm.

Mà Mã Lương, thực lực so với hai người Trình Minh, Ưng Bằng hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Mã Lương nhìn Lâm Thần một chút, vẻ mặt hồ hững. Lấy thân phận của hắn, tự nhiên xem thường tự động thù đối phó Lâm Thần, cũng không muốn ở đây làm lỡ thời gian hắn làm nhiệm vụ tông môn, hắn thiếu kiên nhẫn phát phát tay nói:

- Biết sợ, hãy mau giao ra thứ trên người ngươi, chỉ cần có thể để ta thoả mãn, ta có thể buông tha ngươi.

- Sợ?

Lâm Thần yên lặng nở nụ cười. Hắn tuy rằng chỉ có tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, nhưng tu vi cũng không ngang với sức chiến đấu thực tế. Khoảng thời gian này ở Mặc Liên sơn rèn luyện, hắn chém giết không ít quái vật cấp hai bậc trung trở lên. Lúc này Lâm Thần đối với thực lực của chính mình rất tin tưởng, cho dù là đối mặt với võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, cũng không có chút nào e ngại.

Lâm Thần chẳng muốn nhiều lời, chỉ thấy hắn khẽ quát một tiếng, Tinh Cương kiếm lóe lên, ở giữa không trung lưu lại từng đạo từng đạo tàn ảnh, nhanh chóng hướng Mã Lương mà đánh tới.

Thấy tình hình như vậy, Mã Lương không khỏi ngẩn ra, trên mặt hiện lên qua một vẻ giận dữ.

Chỉ là một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ năm, nếu như là ở ngày bình thường, bị hắn trừng một chút, e là đều phải run sợ một hồi lâu, ai ngờ đến Lâm Thần không cho hắn mặt mũi như vậy, không nói hai lời trực tiếp động thủ.

Chỉ là sau một khắc, Mã Lương nhìn thấy Lâm Thần vung kiếm giữa bầu trời lưu lại từng đạo tàn ảnh, nhất thời vẻ tức giận trên mặt còn mang theo mấy phần kinh ngạc.

- Huyền kiếm? Không nghĩ tới tiểu tử này lại luyện thành Huyền kiếm!

Trước đây Mã Lương cũng tu luyện qua Huyền kiếm, nhưng kết quả lại là hao phí ba tháng không thu hoạch được gì, cuối cùng không thể không đổi qua tu luyện Điện Sơn kiếm pháp độ khó thấp một ít.

- Tiểu tử này đúng là có chút bản lĩnh!

Mã Lương nặng nề hừ lạnh một tiếng, trong lòng quyết định chú ý, hắn muốn dễ dàng phá giải sự công kích của Lâm Thần, hung hăng làm Lâm Thần nhục nhã một phen.

Huyền kiếm, chú trọng nhất chính là tốc độ, tốc độ nhanh đến cảnh giới nhất định, kiếm vung vẩy lưu lại tầng tầng tàn ảnh, không hiểu kiếm này đối với võ giả có chỗ nào lợi hại, chỉ có thể tưởng tượng và biết rằng là mấy thanh kiếm đó đồng thời vung vẩy.

Mã Lương đã tu luyện qua Huyền kiếm, hắn biết rõ cái môn kiếm pháp này lợi hại chỗ nào. Lúc Tinh Cương kiếm của Lâm Thần sắp công kích, hắn hạ thanh kiếm xuống, quát lên một tiếng như một con gió, chuẩn xác không có sai sót múa trên thân kiếm công kích nhanh chóng.

Sức mạnh to lớn lan truyền đến trên người Lâm Thần, sắc mặt hắn hơi đổi. Thân thể Lâm Thần hướng về sau bay ngược lại, tại thời điểm đáp đất, hai chân Lâm Thần ảo diệu ngồi xổm xuống một hồi, dời đi sức mạnh to lớn trên người một cách dễ dàng.

"Không nghĩ tới tên Mã Lương này nhãn lực lợi hại như vậy, nhanh như vậy liền tìm được kiếm ảnh bên trong công kích chân chính!" Lâm Thần vẩy vẩy cánh tay bị chấn động đau đớn, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Nhìn thấy dáng vẻ Lâm Thần khá là chật vật, Mã Lương trái lại càng coi trọng Lâm Thần. Hắn vừa nãy vận dụng sáu phần mười chân khí trong cơ thể để ra chiêu kiếm này, muốn một lần phá tan công kích của Lâm Thần, đồng thời còn muốn đá thương Lâm Thần, ai biết Lâm Thần lại là ngăn cản được.

- Đánh tốt lắm!

Ba người bọn Lý Xuyên xem không hiểu lợi hại trong đó, nhìn thấy Mã Lương một chiêu kiếm dễ như ăn cháo đẩy lùi Lâm Thần, nhất thời hai mắt sáng ngời, cùng nhau khen hay.

Mã Lương quay đầu lại trừng ba người Lý Xuyên, trong lòng buồn bực, hắn vận dụng sáu tầng chân khí vẫn không thể nào bắt được Lâm Thần đã là rất mất thể diện rồi, ba người Lý Xuyên còn chính ở chỗ này reo hò khen hay.

Ba người Lý Xuyên đầu co rút lại, trong lòng có chút không hiểu ra sao, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Mã Lương vừa quay đầu, liền nhìn thấy Lâm Thần cầm trong tay Tinh Cương kiếm, một chiêu kiếm thẳng tắp hướng hắn đâm tới. Tinh Cương kiếm mang theo một tia khí thế, phảng phất như là một con yêu thú hung mãnh vô cùng, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt từ đáy lòng hắn tự nhiên mà sinh ra.

"Làm sao có khả năng! Tiểu tử này thi triển là kiếm pháp gì, khí thế mạnh như vậy!" Hai mắt Mã Lương co rút lại, trường kiếm trong tay vừa nhấc, vẽ ra điểm điểm ánh kiếm, mũi kiếm mạnh mẽ điểm ở trên thân tinh cương kiếm của Lâm Thần.

Keng!

Chỗ tương giao của hai thanh kiếm tia lửa lấp lánh, xé ra vài đạo cuồng phong ác liệt.

Sau một khắc, thân thể Mã Lương hướng về sau lui hơn mười bước, thân hình chật vật, trong miệng đầy máu, sắc mặt khiếp sợ lẫn phần nộ.

Lâm Thần nhìn thấy Mã Lương chống đỡ đòn đánh này rơi xuống, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ đáng tiếc. Vừa nãy hắn thi triển chiêu kiếm đó là một đòn đánh đỉnh cao, trong đó chứa đựng kiếm khí mạnh mẽ, nhưng vẫn là bị Mã Lương chống đỡ được.

Kiếm khí trong cơ thể Lâm Thần mạnh mẽ tổng cộng có thể tung ra được ba đạo, trước đối phó Trình Minh, Ưông Bằng sử dụng hai đạo, trong cơ thể còn lại một đạo kiếm khí cuối cùng.

- Lại dám dă thương ta! Tiểu tử, ngươi là đang muốn chết ở đây sao?

Mã Lương đầy mặt vẻ dữ tợn. Hắn tâm tính cao ngạo, một người tu vi so với hắn thấp hơn hai cảnh giới, võ giả hướng hắn chủ động xuất kích, đã làm cho hắn rất là phẫn nộ, hiện tại lại dă thương hắn, nếu như truyền ra ngoài, hắn còn mặt mũi nào nữa!

Về mặt Mã Lương rất khó coi:

- Tiểu tử, ngươi chọc giận ta, hiện tại, ngươi hối hận cũng đã muộn!

- Nhất Diệp son!

Mã Lương gầm lên một tiếng, triển khai một màn võ thuật, trường kiếm điên cuồng hướng Lâm Thần đánh xuống, không hề che giấu chút nào ý muốn giết người.

Chỉ là chớp mắt, Lâm Thần liền cảm thấy thanh kiếm của Mã Lương phảng phất đã biến thành một ngọn núi, điên cuồng đè xuống, một luồng cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có tự nhiên mà sinh ra.

Đòn đánh này của Mã Lương nếu một khi Lâm Thần bị đánh trúng, không chết cũng sẽ trọng thương ngã xuống đất!

Lúc này, trong đầu Lâm Thần nào vực hấp thu sương mù tựa hồ đạt tới một điểm giới hạn, vì một tiếng tốc độ hấp thu sương mù trong não vực của hắn tăng nhanh, từ hơi hồng biến sắc thành một mảnh hồng rực. Đồng thời, trước mắt Lâm Thần đột nhiên sáng ngời, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi một chi tiết nhỏ trong động tác của Mã Lương, trong lòng nhanh chóng tính toán, Mã Lương kế tiếp công kích vào nơi nào.

Thanh Vân bộ!

Mã Lương một chiêu kiếm hướng Lâm Thần chém xuống, nhưng Lâm Thần phảng phất đã đoán được điểm đến của công kích, chân đạp mây dễ dàng tránh thoát khỏi.

Lâm Thần thân thể lóe lên, chớp mắt liền biến mất không thấy, xuất hiện lần nữa, dĩ nhiên là ở ngoài trăm thước!

- Lại tránh khỏi!

Mã Lương sững sờ, trong mắt lóe ra vẻ khó tin. Vừa nãy chiêu kiếm của hắn có thời cơ tốt vô cùng, chính là Lâm Thần muốn tránh cũng không được, nguyên bản không chê vào đâu được, nhưng lại bị Lâm Thần tránh thoát.

Cùng Mã Lương bất đồng là khuôn mặt vui mừng của Lâm Thần:

- Thanh Vân bộ đại thành!

Nghe được Lâm Thần nói những lời này, Mã Lương sắc mặt phát lạnh, Lâm Thần là ở thời điểm chiến đấu với hắn đột phá, khó trách hắn có thể tránh thoát khỏi sự công kích của chính mình. Có điều như vậy, chính mình càng không thể lưu lại hắn.

- Tiểu tử này còn đang Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, liền có thể dă thương ta, như vậy chờ hắn trưởng thành, ta thì càng không phải là đối thủ của hắn! Nhân cơ hội này, không giết cũng phải phế bỏ hắn!

Mã Lương gầm nhẹ một tiếng, chân khí trong cơ thể phun trào, trường kiếm trong tay điên cuồng hướng Lâm Thần đánh tới.

- Tam Diệp Sơn!

Mã Lương gầm nhẹ một tiếng, trường kiếm trong tay liên tục huy vũ ba lần, nhất thời giữa bầu trời phảng phất xuất hiện ba ngọn núi hùng vĩ, hướng Lâm Thần nghiền ép xuống.

Chính là Diệp Sơn kiếm pháp thức thứ hai!

Đối mặt đòn đánh này, Lâm Thần toàn lực triển khai đại thành Thanh Vân bộ, miễn cưỡng né qua hai kiếm. Đang lúc tránh né kiếm thứ ba, Lâm Thần tiếp sau không còn chút sức lực nào, chiêu kiếm này cơ hồ là dấn vào thân thể hắn đánh xuống, nhưng chiêu kiếm này trên là cuồng bạo kiếm khí, quét ngang lồng ngực Lâm Thần, tỏa khắp ra một tầng sương máu, khiến hắn đau thấu xương.

"Cứ tiếp tục đánh như vậy không phải là biện pháp." Lâm Thần cố nén đau đớn. "Tu vi Mã Lương so với ta cao hơn nhiều lắm, còn tiếp tục như vậy ta không chết thì cũng phải trọng thương, phải nghĩ biện pháp rồi đi!"

Nếu là tiếp tục đánh như vậy, Lâm Thần sớm muộn sẽ bị Mã Lương đánh bại.

Chỉ là giờ khắc này Mã Lương liên tục triển khai võ kỹ, không cho hắn cơ hội rời đi!

Trong rừng rậm Mã Lương đều là triển khai tất cả các võ kỹ, trong đó có mấy đạo kiếm khí, tùy ý tán loạn bên dưới, càng là nhắm về phía Lâm Thần! Lâm Thần trong lòng cả kinh, chân đạp Thanh Vân bộ nhanh chóng né tránh. Những kiếm khí này uy lực không nhỏ, bộ ngực hắn chính là bị kiếm khí

gây thương tích.

Lâm Thần tránh né bên dưới, liền tiếp tránh khỏi mấy đạo công kích, nhưng là đánh trúng trên lưng hắn, lại đánh trúng gói hàng vật liệu yêu thú, cắt ra một cái vết nứt thật dài, không ít vật liệu yêu thú từ trong rơi ra ngoài.

"Đáng chết!" Lâm Thần tâm trạng cả kinh, trong gói hàng là vật liệu yêu thú, rất nhiều thứ là hắc dùng để đổi điểm công hiến, những vật liệu yêu thú này rơi xuống, hắc nhất định phải một lần nữa làm lại nhiệm vụ tông môn, sẽ làm lỡ rất nhiều thời gian.

Lâm Thần theo bản năng đưa tay sờ vết nứt của gói hàng trên lưng một hồi, nhưng mà tay vừa bỏ qua, liền tìm thấy một viên cầu to bằng nửa cái nắm đấm nhỏ bé. Lâm Thần quay đầu nhìn lại, ánh mắt hơi ngưng lại: "Hắc Lân Cự Mãng nội đan!"

Nội đan của yêu thú chính là tài liệu luyện chế đan dược tuyệt hảo, Hắc Lân Cự Mãng là cấp hai cao nhất yêu thú, nội đan của nó được hiệu không thể nghi ngờ, nếu vỡ giã nát vào, tu vi tất nhiên sẽ ở trong thời gian ngắn tăng vọt.

Có điều, nội đan yêu thú xưa nay đều là được luyện chế thành các loại đan dược, không có ai sẽ trực tiếp dùng. Bởi vì nội đan yêu thú đều có thú tính cực mạnh, nếu là trực tiếp ăn vào, sẽ bị thú tính lưu lại bên trong nội đan ảnh hưởng, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến nội thương, nặng thì sẽ cho người trở thành mất đi tâm trí hình người tâm thú!

Những thứ đồ này, cơ hồ là mỗi võ giả đều biết, ai cũng sẽ không đưa cái mạng nhỏ của chính mình ra làm trò đùa. Thế nhưng Lâm Thần lúc này đối mặt với sự bức bách của Mã Lương, không thể không đánh chủ ý lên viên nội đan này được.

Nuốt vào nội đan yêu thú này, tu vi của ta đương nhiên sẽ tăng lên, thế nhưng trong nội đan lưu lại thú tính ảnh hưởng cũng không phải chuyện đùa, thật sự là quá mức hung hiểm.

Trực tiếp nuốt chừng nội đan yêu thú nguy hiểm quá lớn, Lâm Thần cũng không dám dễ dàng thử nghiệm.

Chỉ là, không chờ hắn tiếp tục do dự, cách đó không xa Mã Lương lần thứ hai cầm trong tay trường kiếm công kích mà tới.

- Lâm Thần, chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Liều mạng

Ngũ Diệp Sơn.

Mã Lương rống giận, nhanh chóng vung kiếm liên tục năm lần, ngay lập tức năm ngọn núi cùng áp đến một lúc.

Mã Lương thi triển chiêu thức kiếm pháp áy tên gọi Diệp Sơn kiếm pháp, tổng cộng chia làm năm chiêu thức, Diệp Sơn kiếm pháp cùng với thất tinh liên hoàn kiếm mà Lâm Thần tu luyện có một ít tương tự giống nhau, cách thức mạnh hơn thi triển liên tục không dứt, khó lòng phòng bị.

Mà lúc này sắc mặt Mã Lương nổi lên gân xanh, mơ hồ còn có chút biến thành màu đen, dễ dàng nhận ra cũng là sử dụng toàn lực.

Nhìn thấy Mã Lương công kích lần nữa, trên mặt Lâm Thần hiện lên một quyết định "liều mạng".

Đối với nguy cơ trước mặt, Lâm Thần không có nhiều thời gian suy nghĩ, nuốt chừng viên yêu thú nội đan, chỉ ít còn có một chút cơ hội sống sót, một khi mà bị Mã Lương đánh trúng, hậu quả khó mà lường được!

Lâm Thần mở miệng trực tiếp nuốt nội đan Hắc Lân Cự Mãng một cái. Nội đan vào miệng, một luồng nồng nặc mùi tanh nhất thời tràn ngập khoang miệng, hắc cổ nén buồn nôn, vận chân khí trong cơ thể, bắt đầu nhanh chóng luyện hóa nội đan Hắc Lân Cự Mãng.

Một lúc sau, Lâm Thần cảm thấy khí thế trên người đột nhiên tăng nhiều, cùng lúc đó, tu vi của hắn càng là trong phút chốc đột phá...

Luyện Thể cảnh tầng thứ năm trung kỳ.

Luyện Thể cảnh tầng thứ năm trung kỳ.

Sau một khắc thời gian, tu vi của Lâm Thần luyện từ thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, đột phá đến thể cảnh tầng thứ năm đỉnh cao.

"Đột phá! Thực lực bây giờ của ta, sợ rằng so với sự đột phá tu luyện còn mạnh hơn!" Lâm Thần trong lòng vui vẻ, chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể tràn đầy không gì sánh được, tinh khí dồi dào.

Nhưng trong mơ hồ, chân khí trong người dường như cuồng bạo đang nổi lên, hai mắt Lâm Thần cũng chút bất tri bất giác hơi đỏ lên.

"Đây chính là bị ảnh hưởng thú tính của nội đan, ta phải mau rời đi nơi đây!" Lâm Thần bỗng nhiên ngừng đầu, tìm cách tấn công chính diện về phía Mã Lương.

Lúc này, thanh kiếm của Mã Lương vung lên giữa không trung gần hạ xuống, hần nhìn thấy tu vi của Lâm Thần đột nhiên đột phá tăng lên, trong lòng không khỏi kinh hãi, giữa không trung thanh kiếm hơi chậm lại.

- Liên tục đột phá hai cấp! Người vừa mới ăn là nội đan của yêu thú?

Sắc mặt Mã Lương kinh dị, quá điên cuồng, người đây quả thực là muốn chết!

- Huyền kiếm!

Thanh kiếm trong tay Mã Lương dừng lại trong chớp lát, Lâm Thần nâng thanh kiếm thếp lên, nhất thời tiến công.

Ngay sau đó, liên tục ba tiếng tiếng va chạm vang lên "bang bang bang", Mã Lương nắm chặt thanh kiếm tay run một cái, thần sắc khiếp sợ hướng về sau liền lùi lại hơn mười bước.

Bên kia, Lâm Thần cũng giống vậy hướng lui về sau hơn mười bước, sắc mặt có hơi ửng đỏ, mở miệng liền chọt nổi giận gầm lên một tiếng!

Kết quả từ hai người đánh nhau, Mã Lương tuy là vẫn như cũ chiếm thế thượng phong, nhưng cũng không chiếm giữ ưu thế áp đảo như lúc đầu.

"Điều đó không có khả năng!" Hần cứ thế mà chặn Ngũ Diệp Sơn của ta! Sắc mặt Mã Lương khó coi không gì sánh được, chính mình dùng hết toàn lực của Ngũ Diệp Sơn, mà lại bị Lâm Thần chặn, một chiêu này, cho dù là lão luyện gắng gượng sợ rằng cũng phải bị thương!

Chứng kiến Lâm Thần tức giận, sắc mặt Mã Lương biến đổi thất thường. "Hần vừa rồi tự nhiên cắn nuốt nội đan của yêu thú để tăng tu vi, tiểu tử này không muốn sống nữa! Đơn giản là người điên!"

Mã Lương vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, Lâm Thần dám cắn nuốt nội đan của yêu thú để tăng tu vi. Quan trọng hơn chính là, Lâm Thần cắn nuốt yêu thú nội đan xong, tu vi liên tục đột phá hai cấp, hơn nữa cả người mơ hồ có dấu hiệu nổi điên, hần hiện tại cũng không dám nói nhất định có thể đánh bại Lâm Thần!

Cách đó không xa ba người bọn Lý Xuyên á khẩu, không dám tin nhìn Lâm Thần. Lâm Thần tu vi lần nữa đột phá, một kiếm ngăn cản công kích của Mã Lương, cho bọn hần cảm giác rung sợ cực độ, phải biết rằng hai tháng trước, Lâm Thần còn chỉ là một kẻ không có tiếng tăm gì, là đệ tử ngoại môn Luyện Thể cảnh tầng thứ tư đỉnh cao.

Sau đó, Lâm Thần tức giận, hai mắt thay đổi càng thêm huyết hồng, mặt lạnh như băng lại, thú tính khát máu xông lên đầu!

"Chết tiệt! Thú tính bùng nổ thật nhanh!" Cẩm Tinh Cương kiếm trong tay, Lâm Thần đứng lặng âm thầm cắn răng chịu đựng. Thú tính của Hắc Lân Cự蟒 xâm nhập vào ý nghĩ Lâm Thần, làm cho hần sắc mặt hần biến đổi, đồng thời thân thể cũng một hồi lay động.

Mã Lương nhìn thấy Lâm Thần sắc mặt không bình thường, vẻ mặt hần chợt hiện lên vẻ vui mừng. Tiểu tử này cắn nuốt nội đan của yêu thú bạo phát thú tính, hiện tại chính là cơ hội tốt để giết hần!

Có điều là Mã Lương phản ứng nhanh, Lâm Thần phản ứng càng nhanh hơn, hần mạnh mẽ hít một hơi, bởi vì là người của hai thế giới có linh hồn mạnh mẽ, cứng rắn dằn nén nội tâm của thú tính. Ngay sau đó, Lâm Thần vừa nhắc Tinh Cương kiếm trong tay, vô số kiếm ảnh hưởng Mã Lương đánh tới.

Mã Lương thấy thế, mặt biến sắc, không dám khinh thường, tay cầm thanh kiếm toàn lực ngăn cản.

Mà Lâm Thần chớp mắt một cái, hơi thở đột nhiên phát tác, thân thể mạnh mẽ lui về phía sau, trong chớp mắt liền biến mất ở trong rừng rậm.

Thú tính bạo phát, kéo dài thời gian càng lâu, đối với Lâm Thần lại càng bất lợi, hiện tại Lâm Thần phải tìm một chỗ yên tĩnh, áp chế thú tính trong cơ thể xuống!

- Chết tiệt!

Mã Lương dễ dàng phá vỡ trùng điệp kiếm ảnh của Lâm Thần, mới biết được đây căn bản là một hư chiêu, mà lúc này Lâm Thần đã rời đi.

Việc này không phải hay ho! Mã Lương sắc mặt âm trầm không gì sánh được.

...

Ba người bọn Lý Xuyên đưa mắt nhìn nhau, cũng không ngờ tới Lâm Thần lợi hại như vậy, tu vi đột nhiên đột phá, ngay cả Mã Lương đều không làm gì được hần.

- Mã ca, làm sao bây giờ?

Lý Xuyên đi tới bên người Mã Lương, thần sắc thấp thòm hỏi.

- Ngươi còn hỏi ta làm sao bây giờ! Nếu như không phải tại ngươi, ta sao lại có thể mất mặt lớn như vậy!

Mã Lương sắc mặt tức giận, lần này hẳn bị thua thiệt nhiều, thế nhưng đối mặt với đệ đệ của Lý Sơn, hẳn lại không có biện pháp tức giận.

Lý Xuyên bị quát mắng một câu, cũng không dám phản bác, một bên là Trình Minh, Uông Bằng cúi đầu không dám lên tiếng.

- Chuyện ngày hôm nay, ai cũng đều không được nói ra! Lý Xuyên, việc này ngươi có thể nói cho ca ngươi biết, nhưng mà giới hạn ở nơi này.

Mã Lương không hề nén được tức giận. Lâm Thần đứng là phiền toái, thù đã nảy sinh, phải nghĩ biện pháp giải quyết!

Trong rừng rậm, Lâm Thần chân dùng Thanh Vân bộ chạy như điên, một lát sau, Lâm Thần đi tới chỗ thác nước đã chém giết Hắc Lân Cự Mãng.

Lâm Thần thân thể kóe lên, chạy đến một khối nhám thạch bằng phẳng phía sau thác nước, cặp mắt hấn huyết hồng, nhãn thần băng lãnh mang theo sát ý nồng nặc.

Thời khắc này, Lâm Thần cảm giác như mình biến thành một Hắc Lân Cự Mãng, chạy ở trong rừng rậm, đi lại làm cho yêu thú sợ hãi bỏ chạy, giống như không gì sánh được.

Lâm Thần hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, nói thật ra đáng sợ nhất chính là thú tính của yêu thú! Nếu như không phải linh hồn so với ngày trước lớn mạnh hơn rất nhiều, e rằng trong chốc lát cơ thể ta đã bị thú tính của yêu thú đồng hóa!

Nội đan là tinh hoa của yêu thú, còn sót lại ý niệm của yêu thú. Yêu thú thích giết chóc, hung tàn không gì sánh được, ý tưởng thú quý, sau đó tìm cách xưng danh vô giả là yêu thú man rợ!

Trực tiếp cắn nuốt nội đan, yêu thú bên trong nội đan sẽ nghĩ cách đi vào bên trong cơ thể người để bùng nổ, linh hồn mạnh mẽ có thể đè xuống những ý nghĩ đó, nhưng mà sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, bị chấn thương bên trong. Mà linh hồn mạnh mẽ cũng sẽ bị những ý nghĩ của yêu thú ảnh hưởng đến ý chí, cuối cùng mất đi nhân tính, biến thành người hình yêu thú.

Liên quan đến tính mạng của mình, Lâm Thần không dám khinh thường chút nào. Hắn nhanh chóng khoanh chân, đôi mắt nhắm chặt, toàn lực ngăn cản thú tính của Hắc Lân Cự Mãng sót lại xâm lấn ý nghĩ.

Trong đầu Lâm Thần, thú tính của Hắc Lân Cự Mãng hóa thành một con mắng xà giả dối, điên cuồng tấn công bộ não của hắn. Mỗi một lần công kích, thân thể của Lâm Thần cũng vì đó run lên. Bất quá Lâm Thần là người của hai thế giới, kỷ ức đời trước cùng linh hồn hòa hợp, hẳn bây giờ linh hồn so với người thường còn mạnh hơn nhiều, trong chốc lát, Hắc Lân Cự Mãng không còn cách nào công phá não vực Lâm Thần, chỉ có thể sản sinh ra một ít ảnh hưởng.

"Hắc Lân Cự Mãng tạm thời không làm gì được ta, nhưng nếu như không nhanh chóng diệt trừ, sẽ để tai họa về sau!"

Hắc Lân Cự Mãng là yêu thú cấp hai đỉnh cao, nó ở dãy núi Mặc Liên này chiếm cứ nhiều năm, chém giết không biết bao nhiêu yêu thú, nó còn sót lại những ý nghĩ không gì sánh được, cho dù linh hồn Lâm Thần cường đại, cũng không làm gì được nó.

Nếu bây giờ để cho thú tính của Hắc Lân Cự Mãng lưu lại ở trong người, sợ rằng nó sẽ không ngừng lớn mạnh, đó là lí do mà nhất định phải vào lúc này một lần đánh tan!

Lâm Thần vận động chân khí trong cơ thể, lưu chuyển đến não vực bao vây hư ảnh của mắng xà lại. Chỉ là hư ảnh của mắng xà tuy là bị bao vây, lại không sợ chút nào, nổi giận gầm lên một tiếng, dễ dàng xuyên qua chân khí bao quanh, công kích lần nữa vào não vực Lâm Thần.

Thấy tình hình này, Lâm Thần lắc đầu một cái, chân khí muốn chặn lại thú tính của yêu thú nhưng hiệu quả quá kém. Nếu để cho Lâm Thần một mạch dùng linh hồn áp chế lại thú tính của Hắc Lân Cự Mãng, hẳn cũng không nguyện ý, như thế lại tổn hao linh hồn của chính mình.

"Đã như vậy, vậy thử xem sức mạnh của Huyền kiếm!" Lâm Thần trong lòng cũng sớm có tính toán, sức mạnh của thanh kiếm này sắc bén, hẳn là đúng lúc này khắc chế thú tính còn lưu lại của nội đan, đủ để giết chết hư ảnh của Hắc Lân Cự Mãng.

Lâm Thần nín thở tập trung suy nghĩ, lúc này trong tâm thức của hắn, đã khôi phục một luồng sức mạnh của thanh kiếm, hiện tại hắn thúc giục sức mạnh của thanh kiếm tiến vào trong não vực.

Sức mạnh của Huyền kiếm không gì sánh được, sợ ý một chút sẽ bị thương chính mình, Lâm Thần cũng là thận trọng điều khiển, không dám khinh thường chút nào.

Dưới sự điều khiển của Lâm Thần, sức mạnh của Huyền kiếm cuối cùng cũng đi tới bên cạnh ý nghĩ giả dối của Hắc Lân Cự Mãng, mà lúc này ý nghĩ giả dối lại có chút hoảng sợ muốn trốn khỏi.

Lâm Thần không muốn lãng phí thời gian, nhẹ nhàng di chuyển sức mạnh của linh hồn, sức mạnh của Tinh Cương kiếm hướng phía ý nghĩ giả dối của Hắc Lân Cự Mãng trực tiếp kích đi!

Một đòn bên dưới, hư ảnh mắng xà bị sức mạnh của Huyền kiếm chém thành hai khúc. Sức mạnh của Tinh Cương kiếm di chuyển, làm cho hư ảnh

mãng xà tê liệt toàn bộ, trực tiếp đánh tan hoàn toàn hư ảnh mãng xà,

Lâm Thần trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nghĩ ngợi nói: "Sức mạnh Huyền kiếm quả nhiên hữu hiệu!"

Huyền kiếm mật mờ, chém hết thiên hạ gian ác! Sức mạnh của Huyền kiếm đối với yêu thú trong nội đan còn lưu lại thú tính, quả nhiên có tác dụng áp chế.

Có điều là, nếu như không có linh hồn mạnh mẽ điều khiển, người bình thường tuyệt đối không dám dùng sức mạnh của thanh kiếm tới giết yêu thú này, e rằng ý nghĩ của nó vẫn còn, Huyền kiếm trước hết ngược lại sẽ phế bỏ người điều khiển.

Hư ảnh mãng xà bị xé nát nát bấy, Lâm Thần cũng liền thu hồi sức mạnh Huyền kiếm, lúc này não vực của tiểu đình lại bỗng nhiên sáng lên, hư ảnh mãng xà tan vỡ, bỗng chốc bị tiểu đình hút vào trong đó.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Lâm Thần không rõ chuyện gì xảy ra, tiểu đình quá mức thần bí, nhưng mà nói như vậy đều là chuyện tốt, Lâm Thần một bên kinh ngạc, một bên dưới đáy lòng mơ hồ đang mong đợi.

Vì vậy, Lâm Thần ngồi bó gối, mặc dù ý nghĩ của Hắc Lâm Cự Mãng vỡ vụn, thế nhưng kéo dài hơi lâu, lúc này chân khí trong cơ thể Lâm Thần vẫn còn có hơi xao động.

Lâm Thần dùng một viên Thanh Tâm đan được trừ ma, vận động công pháp, bình phục lại thân thể xao động một cách chậm rãi.

Sau nửa canh giờ, chân khí trong cơ thể Lâm Thần không còn xao động, tu vi cũng vững chắc.

Lúc này, bên trong chiếc đình nhỏ, một luồng tinh hoa linh khí chậm rãi nhẹ nhàng bay ra.

"Cái này... Thật là linh khí!" Lâm Thần hai mắt hiện lên một tia tinh quang, tức khắc vận dụng công pháp, mang toàn bộ các loại linh khí thu nạp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Gói hàng

"Thật không ngờ, tiểu đình hấp thụ tàn ý của Hắc Lâm Cự Mãng, cũng có thể hóa thành linh khí!"

"Cẩn nuốt nội đan của Hắc Lâm Cự Mãng, làm cho tu vi của ta từ Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, một mạch đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ năm hậu kỳ." Lâm Thần thầm nghĩ trong lòng, "Hiện tại những linh khí này, nói không chừng có thể khiến cho tu vi của ta lại đột phá một lần."

Cẩn nuốt nội đan của Hắc Lâm Cự Mãng tuy là làm cho Lâm Thần đột phá tu vi, nhưng hắn cũng suýt nữa bỏ mạng. Yêu thú càng mạnh, nội đan tinh chế càng nồng nặc, thú tính cũng càng mạnh. Lâm Thần lần này cẩn nuốt nội đan của Hắc Lâm Cự Mãng là yêu thú cấp hai đỉnh cao, nếu như là yêu thú cấp ba, hắn chỉ sợ cũng chịu đựng không nổi.

Không phải vận bất đắc dĩ, tốt nhất vẫn là không nên trực tiếp cắn nuốt nội đan của yêu thú.

Tiểu đình hấp thụ sau đó phun ra linh khí, chân khí trong cơ thể Lâm Thần từ từ vận chuyển, lần lượt kết thành tuần hoàn.

Hiện tại có đầy đủ thời gian, Lâm Thần tập luyện vô cùng tỉ mỉ, nhân tiện tập luyện chuyển hóa tới chân khí, tinh chế luôn một lần.

Nửa giờ sau xong, khí thể trên người Lâm Thần chợt tăng mạnh, trên da tiết ra ra nhè nhẹ chất màu tím đen.

- Hô...

Lâm Thần mở mắt ra, phun ra một ngụm khí, vẻ mặt mừng rỡ khi đột phá Luyện Thể cảnh tầng thứ năm đỉnh cao.

"Không nghĩ tới, lần này cũng là trong họa gặp may, tu vi lập tức thăng cấp nhiều như vậy." Lâm Thần đứng dậy nhảy xuống sông rửa sạch những vết bẩn màu tím đen trên người.

Mã Lương, Lý Xuyên, còn có Lý Sơn ca ca của Lý Xuyên, chuyện lần này Lâm Thần ta nhớ kỹ. Lâm Thần là người của hai thế giới, còn chưa bao giờ bị người ta bức bách đến lúc khốn cùng như vậy, trong lòng hắn rất rõ ràng, chuyện lần này sẽ không thể dễ như vậy.

"Tuy là ta vẫn chưa chịu thiệt, thế nhưng lần này đã kết thành thù oán, coi như ta muốn thu tay lại, đối phương cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn nữa ta cũng cần bản không muốn thu tay lại! Chộc tới Lâm Thần ta, bất kể người là mười đại cao thủ ngoại môn, đệ tử nội môn tinh anh, đều phải trả cho ta cái giá thật lớn."

Lâm Thần vốn cũng không phải là loại người hiền lành, đối phương nếu trêu chọc trên đầu hắn, vậy thì đến cùng người nào đó sẽ hối hận!

Rửa sạch thân thể, Lâm Thần lên bờ kiểm tra lại bọc đồ của hắn. Trong lúc cùng Mã Lương đại chiến, cái bọc bị rách ra một đạo, rách không biết bao nhiêu vật liệu.

Lâm Thần kiểm tra một hồi, nhướn mày nói: "Vật liệu nhiệm vụ của tông môn cần thiết rơi mất một phần ba! Ta muốn xoay sở đủ điểm cống hiến, đành đi nhận nhiệm vụ làm lại."

Làm lại nhiệm vụ tông môn phải mất rất nhiều thời gian tu luyện. Bây giờ cách ngày xông vào bí cảnh Thiên La sơn chỉ có hơn một tháng. Lâm Thần cần tăng cao thực lực, thời gian có thể nói là gấp gáp.

Suy tính trong chốc lát, Lâm Thần quyết định luyện tập Huyền kiếm trước, sau đó sẽ đi thu thập tài liệu nhiệm vụ tông môn cần.

Trước cùng Mã Lương đại chiến, làm cho Lâm Thần cảm thấy Huyền kiếm chưa đủ, Huyền kiếm coi trọng là tốc độ, kẻ địch không kịp phản ứng kịp trước kiếm của đối phương sẽ bị chém chết, mà chiêu này của hắn tốc độ rõ ràng còn chưa đủ.

Còn có thể nhanh hơn!

Không muốn suy nghĩ nhiều, hắn rút Tinh Cương kiếm ra, luyện tập dưới thác nước.

Thời gian từng giờ trôi qua, sáng sớm bình minh cùng đêm tối, trời đất hợp nhất.

Lâm Thần dùng đan dược tu luyện. Buổi sáng cùng buổi chiều, Lâm Thần luyện tập Huyền kiếm.

Chớp mắt đã qua ba ngày sau.

Dưới thác nước, Lâm Thần đứng lặng yên, bỗng nhiên một khúc mộc côn từ trên thác nước đánh xuống, tốc độ cực nhanh. Nhìn thấy vật này hai mắt Lâm Thần chợt rùng mình, nhanh chóng rút Tinh Cương kiếm ra, một kiếm đánh ra, sau đó trong phút chốc loảng xoảng "bang" một tiếng thu Tinh Cương kiếm vào vỏ. Rút kiếm, xuất kiếm, thu kiếm, toàn bộ động tác làm liền một mạch, không có chỗ nào là không tốt.

Sau một khắc, liền nhìn thấy dưới thác nước giữ lại một mảnh mộc côn, "răng rắc" một tiếng cắt thành hai đoạn, sau đó bị rơi dòng sông cuốn đi.

Khoảng thời gian Lâm Thần ở dưới thác nước luyện kiếm, thường xuyên có thể nhìn thấy có cái gì từ trên thác nước hướng xuống. Thác nước cao nghìn trượng, lực nước rơi xuống có thể tưởng tượng được tốc độ, muốn bắn trúng nó thì so với tốc độ của nó phải nhanh hơn, hơn nữa lại yêu cầu nhãn lực cực mạnh. Dù sao mấy thứ này đánh tới với tốc độ quá nhanh, nếu như ánh mắt không đủ lợi hại, căn bản là không có cách bắt được cái bóng của nó.

Ban đầu, Lâm Thần cũng đã thử dùng Huyền kiếm đánh gãy đồ vật từ trên thác nước, nhưng không phải là không có cơ hội, mà là tốc độ tấn công không đủ, mười lần không trúng một lần!

Mà bây giờ, Lâm Thần tùy ý một kiếm, liền có thể đánh trúng mảnh mộc côn trên thác nước chảy xuống!

Thời gian cấp bách người thường nên đi thu thập tài liệu của nhiệm vụ tông môn, Lâm Thần lúc này thu dọn lại cái túi, đang muốn đi vào rừng cây, chợt nghe một tiếng thú rống gừ gừ vang lên, Lâm Thần không khỏi ngừng lại.

Một khắc ngay khi tiếng thú gào vừa dứt, một con yêu thú từ trong rừng rậm vọt ra thân cao gần một trượng, toàn thân da lông phảng phất như sắt.

Bây giờ con yêu thú đứng ở bên bờ, hai mắt vô cùng sắc bén, làm cho người khác có cảm giác hoảng sợ, khí thế trên người nó, càng làm Lâm Thần cảm thấy không thể so sánh với Hắc Lân Cự Mãng.

Lâm Thần trông thấy con yêu thú, liền chớp mắt nói rừng mình nói: "Thiết Trảo thú cấp hai đỉnh cao."

Cái thác nước này trước kia là lãnh thổ của Hắc Lân Cự Mãng, tuy là Hắc Lân Cự Mãng đã chết đi, nơi đây vẫn lưu lại hơi thở của nó, vậy nên yêu thú không dám qua đây, có khả năng Thiết Trảo thú cùng là yêu thú cấp hai đỉnh cao, không sợ Hắc Lân Cự Mãng.

Thiết Trảo thú nhìn thấy Lâm Thần, nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức hướng Lâm Thần một móng cào xuống.

Tới thật đúng lúc! Nhiệm vụ tông môn mặc dù không có Thiết Trảo thú, chẳng qua yêu thú cấp hai đỉnh cao là tư liệu tham khảo, bán ra cũng có giá trị không ít linh thạch.

Lâm Thần cười lớn một tiếng. Nếu như là nửa tháng trước, đối mặt với Thiết Trảo thú cấp hai đỉnh cao, Lâm Thần chỉ sợ không phải đối thủ. Nhưng bây giờ Thanh Vân bộ của hắn đã đại thành, tu vi đạt được Luyện Thể cảnh tầng thứ năm đỉnh cao, hoàn toàn không sợ yêu thú cấp hai đỉnh cao.

Tinh Cương kiếm trong tay Lâm Thần rất nhanh đâm ra, một kiếm quang thoáng qua, ngay sau đó "bang" một tiếng, Lâm Thần thần sắc vẫn như bình thường đứng tại chỗ, ánh mắt chưa hề di chuyển, mà Tinh Cương kiếm bỗng chốc đã vào vỏ.

Mà lúc này, móng vuốt của Thiết Trảo thú vẫn còn giữa không trung. Nhưng không chờ móng vuốt hạ xuống, trên đầu nó chợt "oành" một mảnh máu, đầu to lớn phịch một tiếng rơi xuống đất, cũng không kịp kêu lên một tiếng, chết ngay tại chỗ.

Một kiếm, nháy mắt giết chết Thiết Trào thú!

Lần này, Lâm Thần hiển nhiên sớm có dự liệu, thân hình hắn lóe lên, cắt vật liệu có ích trên thân thể Thiết Trào thú đi, sau đó xoay người nhún nhảy, biến mất trong rừng rậm.

Hai ngày sau, một chỗ trong rừng rậm, Lâm Thần cầm trong tay Tinh Cương kiếm, một kiếm chém giết một con Thiết Viên cả người lông lá, thành công ngắt lấy Bạch Ngọc thảo trăm năm mà nhiệm vụ tông môn cần.

Sau năm ngày, trên một cây đại thụ, Lâm Thần bỗng nhiên nhảy xuống, một kiếm chém giết độn thổ trừ danh Thiết Giáp thú.

...

Hơn mười ngày sau, Lâm Thần máu me khắp người trở về chỗ thác nước.

Lấy bao lớn phía sau lưng để dưới đất, Lâm Thần thở phào, nghĩ ngợi nói. "Hao phí thời gian hơn mười ngày, cuối cùng là thu thập đủ tài liệu nhiệm vụ tông môn cần xong rồi!"

Lâm Thần trong lúc thu thập tài liệu, còn gặp ba con yêu thú cấp hai đỉnh cao, nếu như là quá khứ, Lâm Thần là tận lực tránh né, tuyệt đối không cùng yêu thú cấp hai đỉnh cao phát sinh chiến đấu. Mà lần này, Lâm Thần gặp phải ba con yêu thú cấp hai đỉnh cao, không chút do dự rút kiếm kết liễu tánh mạng của bọn chúng, bây giờ thì thể ba con yêu thú cũng được Lâm Thần gói trong gói hàng cùng rất nhiều tài liệu yêu thú.

Đột phá tu vi, Thanh Vân bộ đại thành, Huyền kiếm tăng thêm một bước, hiện tại Lâm Thần chém giết yêu thú cấp hai đỉnh cao, trên cơ bản không phí bao nhiêu sức lực.

Bây giờ cách thời gian vào bí cảnh Thiên La Sơn khoảng hai mươi ngày, thời gian tăng cao thực lực không còn nhiều.

Lâm Thần tự nghĩ, hơi trầm ngâm một lúc, Lâm Thần quyết định ngày mai liền đi tụ tập một chuyến, mang tài liệu không phải của nhiệm vụ tông môn xử lý xong, sau đó trở về tông môn.

Xác định xong, Lâm Thần nhảy xuống sông rửa sạch thân thể.

Liên tục rèn luyện hai tháng, làm cho tinh thần Lâm Thần sớm đã mệt mỏi không chịu nổi. Không chỉ có phải đề phòng yêu thú, còn phải cảnh giác những võ giả khác. May mà, chính là khổ cực cuối cùng cũng có báo ơn, hiện tại xông vào bí cảnh Thiên La sơn cần năm trăm điểm công hiến đã xoay sở đủ.

Lâm Thần trầm ngâm nghĩ, thân thể chìm vào giữa sông, ý thức lơ lửng trên trời, đúng là đã ngủ say.

Lâm Thần ngủ say chưa tới một canh giờ, một bên bờ sông đột nhiên truyền đến một âm thanh "ầm", cùng với tiếng yêu thú khê kêu.

Một con yêu thú thân cao hai thước, toàn thân bộ lông đen thui, móng vuốt sắc bén không gì sánh được đi tới bên bờ, dường như không có sức cử động nữa, phù phù một tiếng té xuống đất.

Bây giờ vành mắt con yêu thú lộ vẻ mặt gấu mèo, thoát nhìn lên trên Lâm Thần cảm thấy rất giống với gấu trúc.

Có điều con này "gấu trúc" này trên người bị thương rất nặng, trên lưng cắm hai cái tiễn, trên cánh tay phải có một vết đao rất sâu, máu tươi chảy ra rách rách, ngoài ra trên ngực của nó rách từng mảnh giống như bị lửa thiêu vậy, bộ lông đen rơi mất một mảng rất lớn.

Hả?

Nghe được động tĩnh, Lâm Thần đột nhiên từ trong giấc ngủ tỉnh táo.

"Có yêu thú?"

Lâm Thần thuận tay sờ soạng Tinh Cương kiếm một bên hông, đang muốn xông lên chém giết con yêu thú kia, lúc này bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm huyền ảo.

- Đại ca, con gấu trúc tiền mang độc, nó không xong rồi!

- Ha ha, chém giết con gấu này, chúng ta mỗi người có thể phân chia hai trăm khối linh thạch hạ phẩm, mẹ kiếp chuyến đi này thật xứng đáng!

- Ô, các ngươi xem, bên bờ có một gói hàng thật lớn.

Thanh âm huyền ảo rất nhanh hạ xuống, nghe được câu nói sau cùng, Lâm Thần theo bản năng sờ sau lưng mình một cái, bỗng nhiên nhớ tới gói hàng của hắn còn đặt ở bên bờ.

- Ha ha! gói hàng lớn như vậy, bên trong chứa không biết bao nhiêu vật liệu yêu thú! Con gấu này cũng thật là phúc tinh của chúng ta nha.

Một tiếng cười ha ha tiếng vang lên.

Lâm Thần ngẩng đầu nhìn lại, mơ hồ có thể chứng kiến bốn nhân ảnh. Trong đó một người cầm đầu to lớn vạm vỡ đang chậm rãi hướng bọc đồ của hắn đi tới.

Thấy tình hình này, Lâm Thần không chần chờ, hắn hai chân dùng sức, nhờ mồm núi đá giữa lòng sông nhún một cái liền xông ra ngoài.

Bá!

Tạo nên một mảnh bọt nước.

Lâm Thần thân thể vững vàng dừng lại bên bờ.

Bốn người này chợt nhìn thấy từ đáy sông lao ra một người, không nhìn được nhất thời sợ run lên, trong lòng toát ra một hơi khí lạnh, nếu như Lâm Thần thừa dịp bọn hắn không chú ý, đánh lên bọn họ, hậu quả khó mà lường được.

Bất quá sau một khắc, bốn người này nhìn ra tu vi của Lâm Thần, đều là khẽ thở ra một hơi, thần sắc quái dị.

Lâm Thần thật không có suy nghĩ nhiều như vậy, nói rằng:

- Gói hàng này là của ta, các ngươi đi đi.

- Ngươi?

Trong bốn người tên cầm đầu to lớn vạm vỡ phồng miêng một cái, chuyển giọng nói.

- Bao hàng trên chẳng lẽ viết tên của ngươi? Huống chi, thời điểm ta thấy bao hàng ngươi có thể không ở bên.

Lúc này tên cầm đầu to lớn trong miêng nói, bước chân lần thứ hai bước ra, muốn lấy đi bao hàng.

- Đứng lại!

Lâm Thần vẻ mặt bất động, trong lòng biết những người này có ý gì, trong miêng nói rằng.

- Là của ta chính là của ta, không phải ta sẽ không tranh cãi làm cái gì. Huống chi, trong bọc này có vật gì của ta, ta biết rất rõ ràng, không thể khiến các ngươi không tin.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Giao dịch

Nghe được lời nói của Lâm Thần, kẻ cầm đầu to lớn vạm vỡ ngừng lại, cười khà khà một tiếng rồi nói.

- Tiểu tử, ta cho ngươi biết không những gói hàng này, vật trên người ngươi ta cũng muốn. Ngươi nếu như thức thời một chút, liền giao ra vật trên người, nếu không... đừng trách chúng ta không khách khí.

- Ha ha, tiểu tử ngươi nhanh lên, nếu chọc đại gia không vui, một kiếm chém đầu ngươi.

- Một Luyện Thể cảnh tầng thứ năm chừng chỉ là đồ bỏ đi, nói lời vô ích với hắn làm cái gì, trực tiếp giết cho qua chuyện.

Ba người còn lại la hét.

Sắc mặt Lâm Thần tối lại.

Trong khoảng thời gian ở dãy Mặc Liên sơn rèn luyện thể trạng, hắn tuy rằng chưa từng đánh nhau với võ giả, nhưng gặp qua không ít võ giả, chính mắt nhìn thấy võ giả vì cướp đoạt linh thảo mà chém giết lẫn nhau.

Mà bây giờ đám người kia muốn giết người cướp của, cướp giật của hắn mọi tài liệu làm liên lụy tới nhiệm vụ tông môn, đây là điều Lâm Thần không muốn thấy!

Bốn người này ngoại trừ kẻ cầm đầu cơ thể to lớn vạm vỡ, là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, ngoài ra ba kẻ kia đều là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đỉnh cao.

Tuy là tu vi của bọn hắn cao so với Lâm Thần, nhưng Lâm Thần đột phá tu vi, thực lực lớn mạnh chém giết yêu thú cấp hai đỉnh cao dễ như trở bàn tay,

đối mặt với bốn người này, hắn không sợ chút nào.

Lâm Thần hít một hơi, mặt không chút thay đổi nói.

- Như vậy là không thể thương lượng rồi?

Tên cầm đầu to lớn vạm vỡ cười lớn một tiếng nói.

- Đường nhiên là có, hoặc là ngươi chết, hoặc là chủ động giao ra thứ ở trên người ngươi.

- Đã như vậy cũng chỉ có giết!

Bá!

Tên cầm đầu lời nói mới vừa dứt, bỗng nhiên ở trước mặt hắn hiện lên một thanh kiếm, Tinh Cương kiếm bắn nhanh ra một kiếm khí dài một thước, thẳng tắp đâm về phía ngực tên cầm đầu to lớn.

Nhưng phản ứng của hắn cũng rất nhanh, nhanh chóng giơ đại đao trong tay, một đao hướng Lâm Thần bổ tới.

Hỏa đao chém!

Võ kỹ thi triển, tên cầm đầu cầm đại đao trong tay mang theo hơi nóng cuộn cuộn chém xuống một đao. Tên cầm đầu to lớn với kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hắn dùng một đao này tấn công Lâm Thần ở phía chính diện.

Phịch!

- Kiếm pháp tốt!

Tên cầm đầu to lớn sắc mặt kinh ngạc liên tiếp lui về phía sau, chỉ cảm thấy hai cánh tay tê dại không gì sánh được.

Phá giải hết tấn công của Lâm Thần, tên cầm đầu to lớn thở nhẹ một cái. Vừa rồi trong nháy mắt Lâm Thần đột nhiên đánh ra, nếu như không phải hắn phản ứng nhanh, bây giờ đã phơi thây rồi.

Chỉ là tên cầm đầu to lớn còn chưa kịp thở ra, bỗng nhiên một thanh kiếm thoáng qua. Trước tiên thi triển Thất Tinh liên hoàn kiếm là vì thu hút chú ý của tên cầm đầu, sau đó Lâm Thần toàn lực vận dụng chiêu này, dốc hết mười phần chân khí một lần nữa chém giết tên cầm đầu.

Công kích của hắn nhanh vô cùng, ở trên không lưu lại vô số tàn ảnh, cơ hồ như là chớp sáng liên rơi vào trước mặt tên cầm đầu.

Chính là Huyền kiếm!

Tên cầm đầu hai tròng mắt trừng lớn, tê cả da đầu, muốn giơ đao ngăn cản, nhưng mà đại đao hắn chưa kịp giơ lên, thanh kiếm của Lâm Thần đã dừng lại trên đầu của hắn.

Răng rắc!

Tên cầm đầu tròng mắt, không cam lòng nhìn chằm chằm Lâm Thần, phịch một tiếng thân thể ngã trên mặt đất.

Một cao thủ Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, trong phút chốc bị Lâm Thần chém chết!

Cao thủ chiến đấu, tranh giành từng giây. Lâm Thần giết tên cầm đầu, nói đền thì dài dòng, nhưng trên thực tế không qua được một lúc. Ở phía sau ba tên võ giả chưa phản ứng, thì tên cầm đầu đã là một thi thể rồi.

- Đại ca bị giết!

- Hắn chỉ là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ năm, giết hắn đi, báo thù cho đại ca!

- Giết hắn đi, lấy đi đồ trên người hắn.

Ba người còn lại nổi giận gầm lên một tiếng, mỗi người rút vũ khí ra, hướng Lâm Thần đánh tới.

Lâm Thần cười nhạt, trong đám người này, đối với hắn mới uy hiếp là tên cầm đầu thì đã chết dưới kiếm của hắn rồi, ba người còn lại không đáng sợ.

- Chết!

Lâm Thần chân đạp mây xanh, thân thể chớp nhoáng rất nhanh, Tinh Cương kiếm chém ra, nhắm vào võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu mà chém. Thân thể hắn lần nữa lóe lên, xuất hiện ở phía sau tên Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu, Tinh Cương kiếm nhắm vào tên võ giả, tên này bị chém thành hai khúc ngay tại chỗ.

Liên tục giết hai người, làm cho tên võ giả cuối cùng này một hồi hoảng sợ.

- Khốn kiếp, tiểu tử này giả làm heo ăn thịt hổ, chạy!

Người này không chút do dự nào, hướng trong rừng rậm mà bỏ chạy, trong lòng phần nộ hoảng sợ. Tu vi Lâm Thần tuy là Luyện Thể cảnh tầng thứ năm nhưng thực tế sức chiến đấu của hắn e rằng có thể sánh ngang với võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy.

Vừa rồi là hắn tuyên chiến, làm sao có thể để cho địch bỏ chạy được.

Lâm Thần cười lạnh một tiếng, chân dùng Thanh Vân bộ, thân hình lóe lên đuổi theo người này, bây giờ thần sắc của tên kia hoảng sợ, cũng không kịp rên lên một tiếng, bị Lâm Thần một kiếm chém chết.

Giết người này xong, Lâm Thần nhanh nhẹn ở trên người bọn họ lấy toàn bộ đồ vật, giết người cướp của, giết người xong không cướp của sao được.

Hết thấy gồm hơn một ngàn hai trăm viên linh thạch hạ phẩm, mười bảy hạt Tụ Khí đan. Lâm Thần trên mặt thoáng hiện lên vẻ vui mừng, một ngàn hai trăm viên linh thạch hạ phẩm, đổi thành trước kia Lâm Thần sợ rằng một năm cũng không thể kiếm được, mà bây giờ không tới một khắc đồng hồ liền kiếm được nhiều linh thạch như vậy.

Mười bảy hạt Tụ Khí đan giá trị giống nhau, lần trước Lâm Thần mua đan được còn dư lại không nhiều, hiện tại bây giờ có được mười bảy hạt Tụ Khí đan vừa vặn có thể dùng để tăng tu vi.

Ngoài ra, Lâm Thần còn tìm ra một quyển võ kỹ Hoàng Mịch ở trên người tên cầm đầu. Lâm Thần mặc dù không luyện đao, nhưng có thể nghiên cứu. Trong chốc lát hắn bất ngờ, vừa rồi tên cầm đầu thi triển một chiêu thức Liệt Diễm trăm.

Xem qua quyển Liệt Diễm trăm một lần, Lâm Thần liền thuận tay ném vào trong nạp giới, sau đó rút kiếm ra đi hướng ngược lại bên chỗ tiểu Bạo Hùng.

Lúc bốn tên võ giả truy sát tiểu Bạo Hùng tới chỗ này, bọn họ e rằng cũng không nghĩ đến không những không giết chết Tiểu Bạo Hùng, ngược lại còn bỏ mạng ở chỗ này.

Chiến đấu với võ giả không phải nguoi chết chính là ta vong! Lâm Thần không phải thích giết chóc, nhưng cũng không sợ chiến đấu. Huống chi nếu như hắn bây giờ không giết võ giả, chính là đối phương giết hắn rồi.

Lúc này Tiểu Bạo Hùng té trên mặt đất, nó trông thấy Lâm Thần hai ba nhát chém chết bốn tên võ giả, nhất thời ánh mắt lộ ra một vẻ hoảng sợ. Thấy Lâm Thần cầm thanh kiếm trong tay đi tới, Tiểu Bạo Hùng nhất thời trong mắt xuất hiện một luồng hoảng sợ, nhưng trong mơ hồ lại toát ra một tia trấn tĩnh!

- Trấn tĩnh?

Lâm Thần chứng kiến Tiểu Bạo Hùng trong mắt lóe lên một tia trấn tĩnh, không khỏi sùng sốt, hắn chợt lắc đầu nói.

- Đùa gì thế! Một con yêu thú làm sao có thể hiểu "trấn tĩnh" được.

Lâm Thần từ khi gia nhập tông môn liền thường xuyên đến dãy núi Mặc Liên, đối với yêu thú ở đây có hơi hiểu rõ. Ở trong ký ức của hắn tiểu Bạo Hùng thành niên là yêu thú to lớn vũ lực hung ác. Nhưng trước mắt hắn tiểu Bạo Hùng này vẫn chỉ là yêu thú cấp hai còn chưa trưởng thành.

Lâm Thần cầm thanh kiếm trong tay đang chuẩn bị ra tay với tiểu Bạo Hùng, nhưng khi đến gần tiểu Bạo Hùng bỗng nhiên khẽ kêu một tiếng, vẻ mặt khẩn cầu nhìn Lâm Thần.

Chứng kiến tiểu Bạo Hùng cầu xin qua ánh mắt, Lâm Thần cảm thấy sùng sốt. Tiểu Bạo Hùng lẽ nào đầu óc mở mang có thể nghe hiểu tiếng người.

Hết thấy yêu thú đều là bởi theo bản năng đối, với ngôn ngữ của nhân loại cùng với các loại hành vi, chúng nó đúng là một chữ cũng không biết.

Mà giờ khắc này Lâm Thần nhìn trong mắt của tiểu Bạo Hùng thấy được sự trấn tĩnh cùng với van xin.

Rống!

Tiểu Bạo Hùng gầm nhẹ một tiếng, móng nhọn đang nắm chặt chậm rãi thả lỏng, trên lòng bàn tay có một quả linh giới trung phẩm. Rồi sau đó tiểu Bạo Hùng ngẩng đầu về mặt hi vọng nhìn Lâm Thần.

Lâm Thần nhìn vào lòng bàn tay của tiểu Bạo Hùng hít vào một hơi. Đây là trữ vật linh giới trung phẩm

Lâm Thần mừng rỡ như điên không nghĩ tới tiểu Bạo Hùng trong tay lại có một viên trữ vật linh giới, hơn nữa còn là giá trị to lớn như vậy.

Trữ vật linh giới là không gian cất trữ đồ vật. Chẳng qua cùng so sánh với nạp giới, trữ vật linh giới phải mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Bên trong trữ vật linh giới rộng lớn, có thể chứa đựng được nhiều thứ hơn, với lại vật liệu chế tạo ra nó rất quý giá. Luyện chế một viên trữ vật linh giới ngoài vốn vật liệu quý giá còn cần một thầy pháp kinh nghiệm phong phú. Cho dù là như vậy tỷ lệ luyện chế thành công viên trữ vật linh giới cũng không lớn.

Đây là thứ vô cùng quý giá, lại rất ít, giá trị bên ngoài của nó đương nhiên đắt vô cùng, một viên hạ phẩm trữ vật linh giới, một gia tộc nhỏ muốn mua e rằng táng gia bại sản cũng không thể mua nổi một viên.

Về phần bên trong của viên trữ vật linh giới, đủ để cho gia tộc họ Lâm ra sức thèm khát.

Lúc này tiểu Bạo Hùng không biết đến từ nơi nào, mà lấy được một viên trung phẩm trữ vật linh giới.

Tiểu Bạo Hùng lấy trữ vật linh giới trong tay để dưới đất, nhẹ nhàng đẩy theo hướng Lâm Thần, về mặt cầu khẩn tha thiết.

Lâm Thần hí hóp đôi mắt một cái nói:

- Ngươi là muốn dùng trữ vật linh giới làm giao dịch, đổi lại một mạng cho ngươi.

Tiểu Bạo Hùng ngẩng đầu suy nghĩ một chút, tựa hồ đang hiểu lời nói của Lâm Thần, một lát sau nó nghiêm khắc gật đầu một cái.

Gặp tình hình này Lâm Thần không nhịn được kinh ngạc. Không nghĩ tới Tiểu Bạo Hùng này dĩ nhiên có thể nghe hiểu tiếng người.

Hơi kinh ngạc, Lâm Thần tiếp tục nói:

- Tốt, cái trữ vật linh giới này ta lấy làm giao dịch, đồng thời chữa thương cho ngươi.

Nếu như là những kẻ khác, tất nhiên sẽ lấy đi trữ vật linh giới trung phẩm, tiện thể giết chết tiểu Bạo Hùng. Nhưng Lâm Thần không muốn, giết tiểu Bạo Hùng đi bán ra tới đa cũng chỉ đáng giá mấy trăm khối linh thạch hạ phẩm, hiện tại bây giờ Lâm Thần cũng không thiếu linh thạch hạ phẩm.

Quan trọng hơn chính là Lâm Thần có trực giác tiểu Bạo Hùng này không đơn giản.

Nghe được lời nói của Lâm Thần, tiểu Bạo Hùng nhẹ thở hắt ra, hòn đá trong lòng cũng nhẹ đi.

Lâm Thần chứng kiến dáng dấp Tiểu Bạo Hùng, không khỏi có chút dở khóc dở cười. Bộ mặt của tiểu Bạo Hùng này rất giống với gấu mèo. Phối hợp thêm với bộ dạng của nó liền tạo ra vẻ khôi hài.

Cắt trữ vật linh giới xong, Lâm Thần mở miệng nói:

- Tiểu tử, ngươi nằm đừng nhúc nhích, để ta kiểm tra thương thế của ngươi.

Tiểu Bạo Hùng gật đầu phối hợp.

Lâm Thần nhìn thấy tiểu Bạo Hùng liền biết nó bị thương rất nặng, bây giờ nhìn kỹ Lâm Thần không khỏi giật mình một cái.

Sau lưng tiểu Bạo Hùng bị ba cái mũi tên sắc bén cắm vào, trên ba mũi tên rõ ràng bôi kịch độc, sau lưng tiểu Bạo Hùng một mảng lớn máu và thịt đã biến thành màu tím đen, trừ cái đó ra trên người của nó còn có nhiều chỗ có vết đao kiếm, trầy da sứt thịt.

Loại vết thương này, nếu như đặt ở trên người sợ rằng sớm đã chết. Tiểu Bạo Hùng ngoan cường chịu đựng đến bây giờ, nhưng nếu không trị liệu kịp thời nó chắc chắn phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Cổ đồng luyện thể quyết

Lâm Thần hít một hơi nói:

- Hiện tại bây giờ ta sẽ rút ba mũi tên ra, trong quá trình làm có thể có hơi đau đớn.

Tiểu Bạo Hùng thần sắc kiên nghị nhìn Lâm Thần mặt không sợ hãi.

Lâm Thần thấy vậy, đưa tay nắm chặt một mũi tên trong đó hai tay dùng sức, "phốc" một tiếng, tiểu Bạo Hùng thân thể run lên, mũi tên kia đã được rút ra, chỗ mũi tên cắm vào là một mảnh máu thịt be bét.

Trên mũi tên vẫn còn một ít huyết nhục. Lâm Thần cầm ném nó qua một bên, làm theo cách trên, liên tiếp rút mũi tên ra ngoài.

Rút mũi tên ra xong, Lâm Thần lập tức chuẩn bị tốt thuốc giải độc, ngược lại miệng vết thương sau lưng tiểu Bạo Hùng liên tiếp chảy máu khi rút ra ba

mũi tên ra, đau đớn khó có thể tưởng tượng. Lúc này tiểu Bạo Hùng cũng không rên một tiếng, ý chí kiên cường làm cho Lâm Thần cũng vì đó khâm phục.

Âm thầm khen ngợi một tiếng, Lâm Thần thoa thuốc lên những vết thương bị đao kiếm đâm trọng thương trên cơ thể tiểu Bạo Hùng.

Giằng co gần nửa canh giờ, vết thương trên người tiểu Bạo Hùng cuối cùng cũng ổn định lại. Mà lúc này tiểu Bạo Hùng mệt mỏi không chịu nổi chậm rãi ngủ.

Hô!

Lâm Thần thở nhẹ một hơi, vẻ mặt lộ ý cười nhìn trừ vật linh giới trong tay.

Trong khoảng thời gian ở Mặc Liên sơn rèn luyện, Lâm Thần chiếm được không ít nạp giới, ở chỗ Trình Minh, Ưông Bằng liền tìm được hai viên, sau đó liền tiếp giết bảy võ giả lại tìm ra hơn mười viên nạp giới. Không gian cho nạp giới quá nhỏ, sử dụng vô cùng bất tiện, hiện tại có trừ vật linh giới công hiệu sử dụng được tăng lên rất nhiều.

Lâm Thần nghĩ cách thăm dò bên trong trừ vật linh giới.

Vù vù!

Giống như sóng gợn trên mặt nước, không gian rung động, bị ý niệm của Lâm Thần bắt được.

Sau một khắc, Lâm Thần nhìn thấy không gian của linh giới trừ vật.

Đây là một khối lập phương đúng chuẩn, với chiều dài và chiều rộng ba mét, toàn thân phát ra một màu trắng nhàn nhạt, tựa như vết cắt kim loại trong hư không tản ra, so với phòng khách của người bình thường thì lớn hơn.

Trong không gian đặt hai quyển sách cùng với ánh sáng nhàn nhạt của đồng linh thạch có góc cạnh.

Bây giờ trên đồng linh thạch tràn ngập một tầng màu bạc trắng sương mù mờ mờ lung linh ảo.

"Mùi linh khí nồng nặc, chẳng lẽ đây là linh thạch trung phẩm." Lâm Thần hít một hơi, trực tiếp cầm viên linh thạch trong tay quan sát tỉ mỉ.

Lúc này linh thạch óng ánh trong suốt hiện lên ánh sáng nhàn nhạt, từng luồng linh khí từ trong nhẹ nhàng bay ra, mùi nồng nặc vô cùng.

"Dùng chân khí thử một lần." Lâm Thần trong lòng hơi động, chỉ nhìn như vậy căn bản nhìn không ra. Hắn chậm rãi vận chuyển chân khí trong cơ thể, gói hàng nằm trong linh thạch trung phẩm, Lâm Thần liền cảm nhận một luồng năng lực tinh thuần từ trong linh thạch thẩm thấu qua cánh tay tràn đầy toàn thân.

Lâm Thần không dám hấp thu quá nhanh, trong linh thạch chứa Thiên Địa linh khí nồng đậm không gì sánh được, trong nháy mắt hấp thu tất cả, tốc độ tuy là chậm nhưng có thể chắc chắn...

Đích thị là linh thạch trung phẩm không thể nghi ngờ!

Chân khí trong cơ thể kết hợp cùng linh thạch, trên mặt Lâm Thần lộ ra ý cười ha hả.

Linh thạch sinh ra từ trong lòng đất hướng về tâm linh, dựa vào sự phong phú của trời đất chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm cùng cực phẩm, có thể dùng để mua bán, cũng có thể dùng tu luyện.

Trước đây Lâm Thần rất ít khi dùng linh thạch hạ phẩm tu luyện bởi vì linh thạch hạ phẩm không hề so được với đan dược. Nhưng linh thạch trung phẩm lại khác, linh thạch trung phẩm là của trời đất, ở giữa là mấy chục linh thạch hạ phẩm, dùng linh thạch trung phẩm tu luyện hiệu quả gấp đôi.

Lâm Thần ước chừng bên trong linh thạch trung phẩm có ba trăm viên bên trái và phải, linh thạch trung phẩm chuyển đổi ra linh thạch hạ phẩm là tỉ lệ một so với một ngàn, tất cả là ba chục ngàn viên linh thạch hạ phẩm.

Ba chục ngàn viên linh thạch hạ phẩm đủ để duy trì gia tộc loại nhỏ chi tiêu nửa năm, tuyệt đối là một khoảng tiền không nhỏ! Huống chi linh thạch trung phẩm vốn là ít thấy, thực sự chuyển đổi ước tính tuyệt đối không chỉ là ba chục ngàn viên linh thạch hạ phẩm.

"Tiền bạc nhất định phải cất giữ ở nơi bí mật! Nếu chưa đủ sức mạnh không thể để lộ ra ngoài."

Lâm Thần âm thầm nhắc nhở chính mình, cầm linh thạch trong tay cất vào nơi kín đáo, ánh mắt của hắn dừng lại trên hai cuốn sách giữa không gian.

Nhìn hai cuốn sách nằm trong tay, hắn suy nghĩ.

Lâm Thần mở trang tiêu đề nhìn tỉ mỉ rồi đứng lên.

Bí quyết "Cổ Đồng Luyện Thể", công pháp Huyền Mịch cấp thấp, chia làm bốn phần:

Tầng thứ nhất, tu luyện cơ thể mạnh mẽ.

Tầng thứ hai, bảo hộ thân thể.

Tầng thứ ba, đồng nát trọng sinh.

Tầng thứ tư, Cổ Đồng kim thân.

Lưu ý: Cổ Đồng Luyện Thể quyết kết hợp với Cổ Đồng Tinh Hoa có thể đạt được kết quả tốt.

Công pháp Huyền Mịch cấp thấp.

Lâm Thần vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

Bí mật sâu xa của công pháp Hoàng Mịch cấp thấp, nếu như ở Thiên Cực tông, đệ tử ngoại môn căn bản không có tư cách nhận được, cho dù là đệ tử nội môn, cũng có rất ít đệ tử học được công pháp Huyền Mịch cấp thấp, bởi vì tu luyện công pháp Huyền Mịch cấp thấp, cần một khoản điểm cống hiến cao, một số đệ tử căn bản không có cách xoay sở đủ.

Mà giờ khắc này trước mặt Lâm Thần chính là một quyển công pháp Huyền Mịch cấp thấp.

Cổ đề xuống kích động trong lòng, Lâm Thần trầm ngâm: "Cổ Đồng Luyện Thể quyết phối hợp với Cổ Đồng Tinh Hoa tu luyện, có thể tạo được không ít công hiệu, có điều là Cổ Đồng Tinh Hoa này không chỉ là đất giả không mua được mà lại còn cực kỳ hiếm thấy."

Nếu như không phải là cuốn sách quý giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ về Tinh Hoa Cổ Đồng, Lâm Thần e rằng chưa từng nghe nói về việc này.

Có điều có Cổ Đồng Tinh Hoa dĩ nhiên tốt nhưng nếu không có nó, Lâm Thần tự tin bản thân hẳn cũng có thể tu luyện bí quyết Cổ Đồng Luyện Thể thành công.

Lâm Thần trầm ngâm một lát, quyết định tạm hoãn trở việc về tông môn, ở chỗ này nâng cao thực lực.

Không muốn kéo dài thời gian, Lâm Thần lấy bí quyết ra tập luyện, tỉ mỉ nghiên cứu.

Cổ Đồng Luyện Thể quyết là công pháp Hoàng Mịch cấp thấp, khó khăn trong tu luyện không phải thấp, chẳng qua một khi việc tu luyện thành công, sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Tầng thứ nhất, tu luyện cơ thể mạnh mẽ.

Tầng thứ hai chính là bảo hộ thân thể, cái gọi là bảo hộ thân thể chính là phải luyện sức mạnh, có thể tấn công và phòng thủ, không chỉ có một lực lớn trong cơ thể, một quyền có thể làm vỡ mấy nghìn cân đá, còn có thể dễ dàng ngăn cản tấn công của địch.

Tiếc là trên người ta không đủ đan dược để tập luyện. Một số võ giả tu luyện công pháp, đều sẽ mua một lượng lớn đan dược để phối hợp tu luyện, Lâm Thần có lòng tin tu luyện công pháp này, nhưng tu luyện bây giờ không có sự trợ giúp của đan dược tốc độ sẽ chậm hơn rất nhiều.

Àn!

Nhưng mà sau một khắc, hai mắt Lâm Thần bỗng nhiên sáng lên, hắn bước ra một bước, đứng ở dưới thác nước. "Lần trước ta tu luyện, chính là không ngừng kích động tiềm lực của chính mình, thách thức bản thân sau cùng luyện thành các loại võ học. Mặc dù hiện tại ta không có đan dược hỗ trợ, nhưng ta hoàn toàn có khả năng sử dụng thác nước này để luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết!"

Thách thức giới hạn kích phát khả năng tiềm tàng.

Thác nước này cao tới hơn một nghìn trượng, lực nước chảy có thể nói vô cùng kinh khủng. Cách luyện tập tốt nhất đó chính là khiêu chiến giới hạn của bản thân.

Lâm Thần vừa mới đứng ở dưới thác nước, nhất thời liền cảm thấy một áp lực đè xuống toàn thân, chỉ cần hắn hơi buông lỏng cũng sẽ bị dòng nước to lớn này cuốn đi.

Ầm ầm!

Nước chảy xuống bên tai không ngừng vang lên ầm ầm, Lâm Thần cắn chặt răng, chân khí trong cơ thể bắt đầu chuyển động theo Cổ Đồng Luyện Thể quyết tầng thứ nhất.

Ở tại thác nước tu luyện tuy là nguy hiểm nhưng hiệu quả tốt đến kì lạ. Chưa tới một canh giờ Lâm Thần liền luyện thành tầng thứ nhất của Cổ Đồng Luyện Thể quyết, một tia sức mạnh hiện ra trên cơ thể. Lợi dụng tia sức mạnh này hắn dùng năng lượng hướng dòng nước lớn xuôi về chuyển động như thường.

Đôi chân hơi sụt xuống, Lâm Thần ngồi chồm hổm lên ngay chỗ tảng đá lớn.

Thời gian từng giờ trôi qua, Lâm Thần ở dưới thác nước tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết, mà bên bờ tình trạng vết thương của tiểu Bạo Hùng cũng khôi phục cơ bản, chỉ làm cho Lâm Thần cảm thấy nghi ngờ là tiểu Bạo Hùng thương tích khôi phục lại chưa rời đi.

Nhưng mà bây giờ Lâm Thần bận tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết, cũng không còn để ý tới tiểu Bạo Hùng.

Giữa trưa ngày Thứ năm.

Uống!

Dưới thác nước Lâm Thần bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn, nhảy lên bờ về mặt nghiêm nghị hướng mồm đá dưới thác nước đánh xuống một quyền.

Lúc này phần trên của cơ thể Lâm Thần, theo tiếng quát to của hắn bắp thịt liền nhô ra từng khối.

Ầm!

Sau một khắc, nắm đấm đánh vào trên mồm đá, mồm đá lay động một hồi từ đó nứt ra một cái khe dài đến mấy thước.

Hao phí năm ngày, Cổ Đồng Luyện Thể quyết tầng thứ hai cũng luyện thành.

Một quyền năm nghìn cân, cho dù là yêu thú cấp hai đỉnh cao cũng sẽ bị đánh chết. Quan trọng hơn chính là tầng thứ hai bảo hộ cơ thể đã luyện thành. Lâm Thần sau này trong chiến đấu tính mệnh đa phần được đảm bảo, vì vậy khi tấn công căn bản là không có cách phá vỡ bảo hộ cơ thể của hắn.

Lâm Thần tính toán thời gian, hiện tại cách thời gian xông vào bí cảnh Thiên la sơn khoảng nửa tháng nữa, thời gian cấp bách, hắn cần tăng cao thực lực và bắt đầu chuẩn bị cho việc vào bí cảnh Thiên la sơn, không thể tiếp tục ở nơi này làm lỡ thời gian.

Lâm Thần nhảy xuống bãi đá, vừa vận thu thập đồ đạc xong, lúc này chợt nghe một âm thanh truyền tới.

- Rống!

Trong rừng rậm tiểu Bạo Hùng phía xa nhìn Lâm Thần.

Trong khoảng thời gian Lâm Thần tu luyện, tiểu Bạo Hùng thường xuyên đi ra ngoài, mỗi lần xuất hiện không đến hai canh giờ thì lại vòng vèo. Điều này làm cho Lâm Thần cảm thấy tò mò, tiểu Bạo Hùng này thương thế đã phục hồi mình cũng không có ý định giết nó, vì sao nó còn không rời đi!

Lâm Thần hơi ngần ngại một chút, hướng tiểu Bạo Hùng vẫy tay ra hiệu nó qua đây. Tiểu Bạo Hùng thấy thế lập tức hai chân đạp một cái, chỉ chốc lát liền chạy đến trước mặt Lâm Thần.

Nhưng mà không đợi Lâm Thần mở lời hỏi, hắn liền thấy tiểu Bạo Hùng giờ móng vuốt lên, chỉ về phía bên trái của cơ thể mình đồng thời đôi mắt gấu trúc hưng phấn nhìn Lâm Thần.

Nhìn tiểu Bạo Hùng như vậy Lâm Thần không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

- Rống rống!

Tiểu Bạo Hùng nhìn thấu nghi ngờ trong mắt Lâm Thần, nhất thời lo lắng, hai móng vuốt ở giữa không trung không ngừng khoa tay múa chân đồng thời trong miệng gầm thét liên tục.

- Tiểu tử ngươi là muốn nói ta đi với ngươi?

Lâm Thần nhìn hồi lâu cuối cùng cũng hiểu rõ ý tứ tiểu Bạo Hùng, hắn chỉ chỉ dãy Mặc Liên sơn, mở miệng nói.

Lâm Thần lời nói vừa mới ra khỏi miệng, tiểu Bạo Hùng liền lập tức gật đầu hi vọng nhìn hắn.

Gặp tình hình này Lâm Thần không khỏi cảm thấy kinh ngạc, tiểu Bạo Hùng này dĩ nhiên để cho mình đi theo nó, xem ra chính mình thật đúng là không thể đánh giá thấp sự thông minh của nó.

Lâm Thần trong lòng nghĩ như vậy, trong miệng nói ra.

- Ngươi để cho ta đi với ngươi, có phải là có chuyện tốt? Nếu là chuyện tốt ngươi liền gật đầu một cái.

Lâm Thần nói xong tiểu Bạo Hùng dĩ nhiên cũng là gật đầu.

- Được rồi được rồi, nhưng hãy để ta nói trước, ta không có nhiều thời gian lãng phí ở chỗ này, nhiều nhất hai canh giờ nếu như sau hai canh giờ còn chưa thấy ngươi nói ra chuyện tốt ta liền rời đi.

Lòng hiếu kỳ của Lâm Thần bị tiểu Bạo Hùng dụ dỗ, hắn hơi trầm ngâm mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Địa ma bò cạp

Ngay lập tức, tiểu Bạo Hùng ở phía trước mở đường, Lâm Thần công gói hàng to lớn, theo phía sau tiểu Bạo Hùng hướng chỗ rừng sâu đi đến.

Tiểu Bạo Hùng thân thể không lồ, bắt đầu chạy nhưng tốc độ cực nhanh, sau một canh giờ tiểu Bạo Hùng mang theo Lâm Thần đi mấy chục ki-lô-mét, đi tới dưới một sơn cốc.

Thung lũng này ở chỗ sâu giao với ngoại vi dãy Mặc Liên sơn, có điều làm cho người ta bất ngờ chính là, nơi đây địa hình hiểm yếu không có yêu thú qua lại. Hơn nữa trong không khí ở thung lũng tràn ngập một lượng lớn sương mù trắng "Như Vân Tự Huyền."

Ở bên trong thung lũng đi lại không bao lâu, tiểu Bạo Hùng liền dẫn Lâm Thần tiến vào bên trong một hang núi đen kịt.

Mới vừa tiến vào trong sơn động, Lâm Thần liền cảm thấy một trận vừa khô vừa nóng, không khí theo đó cũng mỏng dần, phảng phất như một lò nung.

Càng đi xuống, bốn phía nhiệt độ càng cao, Lâm Thần không thể không thả ra cơ thể bằng đồng, mạnh mẽ chống lại nhiệt độ cao, nhưng tiểu Bạo Hùng không phản ứng nào, tựa hồ đối với nhiệt độ cao có thể miễn dịch. Một người một thú cứ như thế cất bước, thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ, đã đi tới một cái động thấp.

Dung nham sôi trào, nhiệt độ cực cao, một mảnh hỏa diễm đập vào mắt.

"Nơi này lại là một tòa núi lửa đang hoạt động." Lâm Thần kinh ngạc nhìn dung nham sôi trào trước mắt, có điều càng làm cho hắn kinh ngạc chính là sát rìa chỗ dung nham sôi trào lại có một hòn đá, có một bình chất lỏng nhỏ.

Dòng chất lỏng này hiện ra màu nhũ bạch, ước chừng chỉ có non nửa bình, mà ở hai bên bình chất lỏng này lại có hai con Địa Ma Bò Cạp đang nằm ngủ say.

Lâm Thần hơi rung mình: "Địa Viêm nhũ."

Địa Viêm nhũ cực kỳ hiếm thấy, là vật liệu quý giá trong luyện đan, quan trọng hơn là trong bí tịch Cổ Đồng Luyện Thể quyết ở thời điểm giới thiệu Cổ Đồng Tinh Hoa còn đặc biệt nhắc tới, nếu kỳ chủ muốn có tài liệu luyện chế thì phải có Địa Viêm nhũ này.

Hô hấp Lâm Thần có chút dồn dập, Cổ Đồng Luyện Thể quyết phối hợp với Cổ Đồng Tinh Hoa tu luyện hiệu quả tốt vô cùng, Địa Viêm nhũ này là vật liệu chủ yếu để luyện chế Cổ Đồng Tinh Hoa, nếu là mình ăn Địa Viêm nhũ này vào, tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết, e rằng tốc độ sẽ tăng cường cực kỳ cao.

"Địa Viêm nhũ bảo bối này, quý giá hiếm thấy, hiện tại nếu đã gặp được thì không thể buông tha. Có điều, muốn có được Địa Viêm nhũ, trước hết phải qua được cửa ải của Địa Ma Bò Cạp này." Lâm Thần mạnh mẽ đưa mắt từ trên Địa Viêm nhũ rời đi, rơi vào hai con Địa Ma Bò Cạp đất.

Hai con Địa Ma Bò Cạp dưới đất, hình thể so với tiểu Bạo Hùng không thua kém chút nào, toàn thân đỏ rực, cái đuôi to lớn đối chọi cực kỳ lợi hại, một đòn hạ xuống không phải là chuyện chơi. Rất rõ ràng là hai con Địa Ma Bò Cạp này chính là đang thủ hộ Địa Viêm nhũ này, muốn có được Địa Viêm nhũ kia, nhất định phải chém giết hai con Địa Ma Bò Cạp này.

Lâm Thần khẽ nhíu mày: "Hai con Địa Ma Bò Cạp này là yêu thú cấp ba bậc thấp, bằng vào thực lực của ta, tiêu hao một ít thời gian thì có thể chém giết một con Địa Ma Bò Cạp kia, nhưng đồng thời đối mặt với hai con, chỉ sợ ta không phải là đối thủ."

Lâm Thần cau mày, quay đầu nhìn về phía bên cạnh tiểu Bạo Hùng. Giờ khắc này tiểu Bạo Hùng đang trừng một đôi mắt gấu trúc, tập trung nhìn gắt gao vào Địa Viêm nhũ kia, hiển nhiên cũng muốn có được Địa Viêm nhũ.

Nó nhìn thấy Lâm Thần nhìn sang, nhất thời găm nhẹ hai tiếng, đặc ý nhìn Lâm Thần.

Thấy tình hình như vậy, hai mắt Lâm Thần đột nhiên sáng ngời, cười hai tiếng, thấp giọng nói:

- Tiểu tử, xem ra ngươi cũng muốn có được Địa Viêm nhũ, có điều hai con Địa Ma Bò Cạp kia cũng không phải ngồi không. Muốn lấy được Địa Viêm nhũ chúng ta trước hết phải chém giết hết hai con Địa Ma Bò Cạp a.

Tiểu Bạo Hùng gật đầu tán đồng, sau đó kiên kỵ nhìn về phía hai con Địa Ma Bò Cạp đất.

- Ta có một biện pháp chém giết hai con Địa Ma Bò Cạp này.

Lâm Thần dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Sau khi đánh nhau, người kiềm chế lại một con Địa Ma Bò Cạp, ta sẽ bằng tốc độ nhanh nhất chém giết một con Địa Ma Bò Cạp khác, chỉ cần chém giết một con trong đó, con còn lại sẽ không đủ gây ra sợ hãi.

Nếu như một người Lâm Thần, tự nhiên không phải là đối thủ của hai con Địa Ma Bò Cạp, nhưng chỉ cần tiểu Bạo Hùng quán lấy một con, Lâm Thần sẽ tranh thủ thời gian, không hẳn là không thể một lần chém giết hai con Địa Ma Bò Cạp này.

Có điều tiểu Bạo Hùng nhỏ hơn, kiềm chế lại một con Địa Ma Bò Cạp nguy hiểm không phải nhỏ. Dù sao Địa Ma Bò Cạp cũng là yêu thú cấp ba bậc thấp, thực lực so với tiểu Bạo Hùng cấp hai đỉnh cao mạnh hơn không ít.

Đương nhiên, chỉ cần Lâm Thần chém giết một con Địa Ma Bò Cạp với tốc độ nhanh, sau đó đi giúp nó, tiểu Bạo Hùng chưa chắc sẽ có nguy hiểm.

Nghe Lâm Thần nói xong, tiểu Bạo Hùng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, tựa hồ đang nghĩ tới tính khả thi của biện pháp này, một lát sau nó gật đầu đồng ý.

- Được.

Lâm Thần nói.

- Nếu hợp tác vậy rồi, vậy chúng ta nên nói một lát nữa phân chia Địa Viêm như thế nào. Sau đó đại chiến, ta là chủ lực, ta muốn sáu phần, người bốn phần, thế nào?

Lâm Thần vốn đang cho rằng con tiểu Bạo Hùng sẽ cò kè mặc cả với hắn một phen, nhưng ngoài ý liệu, Lâm Thần vừa nói xong, nó cũng không có do dự liền đáp ứng.

Thương lượng đã định, Lâm Thần lập tức rút ra Tinh Cương kiếm, đồng thời cùng tiểu Bạo Hùng đi tới rìa dung nham.

Mà theo bóng Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng xuất hiện, hai con Địa Ma Bò Cạp cũng nhanh chóng tỉnh lại, lập tức đứng lên, hung ác nhìn tiểu Bạo Hùng phát ra âm thanh "kỳ kỳ..."

Đồng thời, hai con Địa Ma Bò Cạp này giờ lên cái đuôi châm sau lưng sắc bén vô cùng, nhắm ngay Lâm Thần và tiểu Bạo Hùng.

Rống...

Nhìn thấy đuôi châm hai con Địa Ma Bò Cạp lạnh lẽo, tiểu Bạo Hùng trong mắt không khỏi lộ ra một tia sợ hãi, có điều rất nhanh tia sợ hãi này liền biến mất, thay vào đó là vẻ dữ tợn, tàn bạo.

- Kỳ...

Hai con Địa Ma Bò Cạp kêu một tiếng, con chân dài đột nhiên hơi động, thân thể vô cùng nhanh chóng hướng Lâm Thần bên này phóng tới.

Hai con Địa Ma Bò Cạp tựa hồ là đã thương lượng với nhau kỹ càng rồi vậy, con kia bên trái trực tiếp tấn công về phía tiểu Bạo Hùng.

Bên phải thì con còn lại điên cuồng hướng Lâm Thần lướt tới.

- Tiến lên.

Lâm Thần gầm nhẹ một tiếng, Tinh Cương kiếm trong tay nhanh chóng đánh ra, ở giữa không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh, con Địa Ma Bò Cạp điên cuồng chém xuống.

Ầm..

Tinh Cương kiếm của Lâm Thần chuẩn xác không có sai sót công kích Địa Ma Bò Cạp kia, uy lực to lớn, trực tiếp một chiêu kiếm chém đuôi châm của Địa Ma Bò Cạp thành hai đoạn.

- Kỳ kỳ...

Chiều kiếm này của Lâm Thần đánh gãy đuôi châm của Địa Ma Bò Cạp, nhưng cùng lúc cũng triệt để chọc giận con Địa Ma Bò Cạp, dưới sự tức giận phát ra âm thanh điên cuồng sắc bén.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong động này đều là âm thanh của nó, trôi nổi qua lại. Âm thanh sắc bén này khiến cho Lâm Thần một trận choáng váng.

"Âm thanh kỳ dị này của Địa Ma Bò Cạp dĩ nhiên có thể khiến người ta chấn động tâm linh." Lâm Thần kinh hãi trong lòng, mạnh mẽ cắn lưỡi một cái, cả người tỉnh táo lại.

Lâm Thần bị âm thanh kỳ dị này làm cho choáng váng trong chớp mắt, trong lúc đó con Địa Ma Bò Cạp đột nhiên giờ một chân to lớn lên, điên cuồng hướng thân thể Lâm Thần kẹp lại.

Gọng kìm to lớn lập lòe hồng quang nhàn nhạt, vô cùng sắc bén, quan trọng hơn là tốc độ kia cực kỳ nhanh, trong phút chốc trên thân thể của hắn liền hiện ra màu đồng nhàn nhạt.

Đừng!

Âm thanh nặng nề vang lên, Địa Ma Bò Cạp kim kẹp ở trên da Lâm Thần, mặc cho Địa Ma bò Cạp dùng sức cũng không thể làm tổn thương thân thể của Lâm Thần.

Thấy tình hình như vậy, trên mặt Lâm Thần lộ ra vẻ mỉm cười.

Cổ Đồng Luyện Thể quyết quả nhiên phi phạm, chính mình luyện tới tầng thứ hai "Cổ Đồng hộ thể", ngay cả Địa Ma Bò Cạp cấp ba bậc thấp cũng không thể công phá phòng ngự của chính mình.

Trong cuộc chiến sinh tử giành giật từng giây, nụ cười trên mặt Lâm Thần phút chốc tắt ngấm. Tinh Cương kiếm trong tay đánh ra lần thứ hai, đồng thời hần mạnh mẽ thả ra kiếm trong cơ thể, bám vào Tinh Cương kiếm ở trên tấn công về phía lồng ngực của Địa Ma Bò Cạp.

Phốc...

Sau một khắc liền nhìn thấy Địa Ma Bò Cạp bên dưới đột nhiên hí lên một tiếng, thân thể cao lớn trong nháy mắt bị cắt làm hai đoạn.

Chém giết con Địa Ma Bò Cạp này, Lâm Thần lập tức đã chạm đích, giờ phút này tiểu Bạo Hùng đang cùng một con Địa Ma Bò Cạp khác đại chiến. Tiểu Bạo Hùng mặc dù chỉ là yêu thú cấp hai bậc cao, so với con Địa Ma Bò Cạp thấp hơn một đẳng cấp, nhưng khi bạo phát cũng miễn cưỡng kéo dài thời gian với con Địa Ma Bò Cạp này, để cho Lâm Thần tranh thủ thời gian chém giết con Địa Ma Bò Cạp kia.

Có điều tiểu Bạo Hùng chung quy so với Địa Ma Bò Cạp thấp hơn một đẳng cấp, qua một phen đại chiến trên người cũng bị thương.

- Rống..

Ngay cả khi như vậy, tiểu Bạo Hùng cũng không lùi về sau, nó giờ lại trào lên mang theo một trận cuồng phong hướng Địa Ma Bò Cạp vồ xuống.

Có điều lợi trào vẫn không chộp được lên người Địa Ma Bò Cạp, liền nhìn thấy một luồng ánh kiếm, theo đạo ánh kiếm này, thân thể Địa Ma Bò Cạp trong nháy mắt bị chém thành hai nửa cũng không kịp rống lên một tiếng, bỏ mình tại chỗ.

Thân thể Địa Ma Bò Cạp ngã xuống, liền hiện ra bóng người Lâm Thần.

- Rống..

Nhìn thấy Lâm Thần liên tục chém giết hai con Địa Ma Bò Cạp, tiểu Bạo Hùng nhất thời hưng phấn gầm lên một tiếng, vẻ mặt khát vọng nhìn đến hòn đá chứa Địa Viêm nhũ, lại hướng nhìn Lâm Thần.

Dĩ nhiên con tiểu Bạo Hùng này là muốn thu hoạch chiến lợi phẩm.

Lâm Thần cười lớn một tiếng nói:

- Được! Hiện tại chúng ta đi phân chia Địa Viêm nhũ này.

Tiểu Bạo Hùng vội vã gật gật đầu.

Lập tức Lâm Thần lấy ra hai chiếc lọ, dựa theo thương lượng ban đầu mà phân chia Địa Viêm nhũ trên mặt đất một cách gọn gàng.

- Tiểu tử, đây là phần của ngươi.

Lâm Thần đưa lọ chứa bốn phần mười Địa Viêm nhũ cho tiểu Bạo Hùng.

Tiểu Bạo Hùng khà khà cười một tiếng, giờ tay lên nhận lấy, sau đó tìm nơi hẻo lánh, về mặt hưng phấn trực tiếp nuốt hết.

- Cái tên này.

Lâm Thần lắc đầu cười một cái, ở chỗ cách tiểu Bạo Hùng không xa khoanh chân ngồi xuống.

Chợt hần lấy ra Cổ Đồng Luyện Thể quyết bí tịch, lật tới trang giới thiệu Cổ Đồng Tinh Hoa tí mỉ nhìn lại.

Một lát sau, Lâm Thần ngẩng đầu lên, cầm Địa Viêm nhũ trong tay hít sâu một hơi nói:

- Tu luyện Cổ Đồng Tinh Hoa phối hợp với Cổ Đồng Luyện Thể quyết hiệu quả vô cùng tốt a, ta dùng Địa Viêm nhũ này tu luyện, không biết có thể hay không giúp ta tu luyện đến tầng thứ ba.

Nếu như tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết tới tầng thứ ba "đồng nát trọng sinh" thì lần này xông vào bí cảnh Thiên La sơn mức độ thành công rất cao a.

Không nghĩ nhiều, Lâm Thần nuốt Địa Viêm nhũ xuống, theo Địa Viêm nhũ đi vào, Lâm Thần cảm giác một trận khô nóng từ trong cơ thể truyền đến.

Cảm nhận được tia khô nóng này, sắc mặt Lâm Thần khẽ vui mừng, hần cấp tốc đứng lên, ở ngay tại chỗ dựa theo Cổ Đồng Luyện Thể quyết tâm pháp đồ vận chuyển lại.

Đồng thời, hần đánh ra từng quyền từng quyền, đánh tới Mê Tung quyền.

Cùng triển khai quyền pháp, Cổ Đồng Luyện Thể quyết có thể luyện hóa Địa Viêm nhũ tốt hơn.

Cứ như vậy Lâm Thần không ngừng đánh ra Mê Tung quyền, đồng thời vận chuyển Cổ Đồng Luyện Thể quyết theo tâm pháp đồ, thoáng một cái đã qua mấy ngày, Lâm Thần luyện hóa Địa Viêm nhũ trong cơ thể đến thất thất bát bát, còn có một ít sáp nhập vào huyết dịch và nhục thể bên trong, để cho thân thể hần càng thêm cường tráng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tiểu bạo hùng tham lam

Lâm Thần đánh ra một quyền.

Đùng... đùng...

Chỗ nắm đấm đi qua, đều vang lên một trận phá hủy, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Thần nhất thời vui mừng.

Tầng thứ hai đại thành.

Dựa theo Cổ Đồng luyện thể quyết được miêu tả trên bí tịch, Cổ Đồng Luyện Thể quyết một khi đại thành tầng thứ hai, một quyền của võ giả đạt chín ngàn cân, có thể đánh tan không khí, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Điều duy nhất đáng tiếc chính là không thể một lần tu luyện tới tầng thứ ba "đồng nát trọng sinh." Lâm Thần dường như cũng đã đoán trước được điều này, nếu có thể dễ dàng tu luyện tới tầng thứ ba như vậy, thì đây cũng không phải là công pháp Huyền Mịch bạc thấp rồi.

Lâm Thần luyện hóa Địa Viêm nhũ trong cơ thể xong liền ngẩng đầu nhìn về phía tiểu Bạo Hùng.

Con tiểu Bạo Hùng này phương thức tu luyện cũng thật là quái dị, từ lúc nuốt Địa Viêm nhũ nó vẫn cứ ngủ như vậy, hiện tại cũng không có dấu hiệu thức tỉnh. Lâm Thần nhìn một hồi cũng không hiểu được tình huống này. Có điều tiểu Bạo Hùng không có thức tỉnh Lâm Thần cũng không có ý định rời đi, dù sao tiểu Bạo Hùng chính là ngủ để tu luyện, nếu như phía trước có yêu thú vậy thì cực kỳ không ổn rồi.

Thấy tiểu Bạo Hùng vẫn không có dấu hiệu thức tỉnh, Lâm Thần thẳng thắn tu luyện "Huyền kiếm" ở chỗ này.

Tổ chất thân thể của Lâm Thần tăng cao, tốc độ hần vận kiếm có thể càng nhanh hơn, đương nhiên hiện tại triển khai một chiêu tốc độ của Huyền kiếm, hần còn chưa phải là cực hạn.

Xuy... xuy... xuy...

Bên trong hang núi, Lâm Thần không ngừng rút kiếm, đâm kiếm, thu kiếm, tới tới lui lui luyện tập không ngừng. Võ giả luyện tập võ kỹ, thông thường đều chiếu theo tâm pháp đồ trong bí tịch để tu luyện. Mà Lâm Thần lại không giống như vậy, trước kia Lâm Thần đã yêu thích võ học, lâu dần cũng suy nghĩ ra rất nhiều điều tâm đắc, bởi vậy đã cải thiện không ít võ kỹ cường đại.

Giờ khắc này, mỗi một lần Lâm Thần vận kiếm, tốc độ không chỉ có thật nhanh, hơn nữa lại còn im hơi lặng tiếng, so với quá khứ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

"Huyền kiếm ta tu luyện tới mức này, e là đã vượt qua cảnh giới đại thành trong bí tịch." Nhìn thấy tàn ảnh luyện kiếm lưu lại, Lâm Thần không khỏi gật đầu hài lòng.

Có thể tu luyện Huyền kiếm tới tình trạng này, linh hồn của hần vẫn còn thua kém hơn nhiều.

Lâm Thần tính toán, linh hồn càng cường đại thì sức lĩnh ngộ càng cao.

Ngay lúc này, đột nhiên bên trong hang núi nổi lên một trận gió mạnh, thổi đá vụn bay hỗn loạn. Mà cổ gió mạnh đó chính là tiểu Bạo Hùng gây ra.

- Hà?

Lâm Thần rung mình, quay đầu nhìn về phía tiểu Bạo Hùng kinh ngạc nói:

- Thiên Địa linh khí thật nồng nặc, cái tên này muốn đột phá?

Rống..

Bất thành linh tiểu Bạo Hùng từ dưới đất đứng lên, trong miệng phát ra một tiếng rít gào trầm trầm, theo tiếng rít gào đó, Thiên Địa linh khí từ bốn phía nhất thời điên cuồng hướng vị trí của tiểu Bạo Hùng chui vào.

"Cái tên này đột phá lại cần nhiều ngày và nhiều linh khí như vậy." Lâm Thần hít vào một hơi, bỗng dừng trong lòng hơi động, tự suy nghĩ nói: "Nhiều như vậy, ta hấp thu một ít linh khí, hẳn là không ảnh hưởng đến tiểu Bạo Hùng lên cấp chứ."

Tiểu Bạo Hùng lên cấp hấp thu Thiên Địa linh khí không chỉ có tinh khiết, nồng đậm hơn nữa còn cực kỳ nhiều, tổn thất một ít đối với tiểu Bạo Hùng lên cấp hoàn toàn không ảnh hưởng a.

Lâm Thần đi đến chỗ cách tiểu Bạo Hùng không xa, khoanh chân ngồi xuống, khởi động Thanh Minh Huyền Dương công, hấp thu bình thường, tu luyện khổ sở mới có thể tụ tập Thiên Địa linh khí.

Thiên Địa linh khí cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong các kinh mạch của cơ thể Lâm Thần, sau đó dựa theo Thanh Minh Huyền Dương công làm cho Thiên Địa linh khí tuần hoàn, cuối cùng lắng đọng ở đan điền.

Tăng lên, tăng lên, lại tăng lên!

Theo Thiên Địa linh khí truyền vào, tu vi Lâm Thần tăng lên với một tốc độ kinh người, trong cơ thể hắn chân khí ngày càng hùng hậu, trong lúc mơ hồ chạm tới Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, chỉ cần vượt qua cánh cửa này, Lâm Thần lập tức có thể trở thành Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đỉnh cao.

Ngay lúc Lâm Thần dự định đột phá tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, bỗng dừng Thiên Địa linh khí bốn phía biến mất cực kỳ nhanh, đồng thời bên tai truyền đến tiếng gầm hưng phấn của tiểu Bạo Hùng.

- Hà?

Tu luyện bị gián đoạn, Lâm Thần mở mắt ra, có hơi tức giận, thu công lại đứng lên, quay đầu nhìn về phía tiểu Bạo Hùng.

Chỉ thấy tiểu Bạo Hùng hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đứng ở nơi đó, miệng há rộng trực tiếp nuốt vào toàn bộ Thiên Địa linh khí chưa kịp tiêu tán.

Rống..

Tiểu Bạo Hùng rít gào một tiếng, cử động dừng việc hấp thụ Thiên Địa linh khí lại. Tiểu Bạo Hùng hấp thụ một lượng lớn linh khí, nhất thời trong cơ thể vang lên một tràng tiếng đùng đùng đùng, thân thể của nó bỗng nhiên lớn hơn gần một mét, so với mấy ngày trước cường đại hơn mấy lần.

Yêu thú cấp ba bậc cao, cái tên này thậm chí còn đột phá luôn cả cấp hai. Lâm Thần hít vào một hơi, tiểu Bạo Hùng ăn Địa Viêm nhũ vào, không ngờ tu vi lại tăng vọt như vậy.

Lâm Thần kinh ngạc nhìn tiểu Bạo Hùng đột phá tu vi, tiểu Bạo Hùng quay đầu nhìn Lâm Thần với vẻ thòm thèm.

Tuy rằng Lâm Thần đã ăn Địa Viêm nhũ, nhưng huyết dịch bên trong cơ thể vẫn chứa đựng được hiệu quả của Địa Viêm nhũ.

Thấy tình hình này, Lâm Thần cười lạnh một tiếng nói:

- Cái tên nhà ngươi nếu như dám có ý đồ xấu với ta, ta bảo đảm sẽ dùng kiếm trong tay ta khắc ở trên thân thể ngươi một đóa hoa a.

Nghe Lâm Thần nói xong, tiểu Bạo Hùng phì mũi một hơi, khinh thường nhìn Lâm Thần chốc lát, lợi trào hướng Lâm Thần ngoắc ngoắc.

Thấy vậy, Lâm Thần không khỏi tức điên mà cười nói:

- Được, vậy để ta đánh cho ngươi phục.

Lâm Thần giờ nắm đấm lên hiện ra màu đồng nhàn nhạt, một quyền hướng tiểu Bạo Hùng đấm xuống.

Tiểu Bạo Hùng không kiêng kỵ tí nào, giờ lợi trào lên liền hướng Lâm Thần chớp tới. Tiểu Bạo Hùng đột phá tu vi, lợi trào của nó uy lực bất phàm, nếu đổi lại là một người khác e là chỉ có một kết cục: Chết.

Đáng tiếc, đối thủ của nó là Lâm Thần.

Cú đấm này của Lâm Thần ẩn chứa cường lực đạt tới chín ngàn cân, một quyền đánh nát cự thạch ngàn cân đều rất dễ dàng, lợi trào của tiểu Bạo Hùng vừa chạm vào nắm đấm của Lâm Thần, nhất thời thân thể nó liền bị đánh bay vào vách động làm rơi xuống không ít đá vụn, nhìn nó vô cùng chật vật.

Lâm Thần cũng bị bức lui về sau mấy bước, vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Thật là lợi hại. Một quyền của ta cũng là chín ngàn cân, cũng không thể làm tổn thương đến cái tên này, có điều cho dù người lợi hại đến đâu cũng vô dụng, bởi vì là ta sử dụng kiếm. Nếu ta sử dụng kiếm chiêu, coi như không thể đánh bại người nhưng làm cho người chần chịt vết thương hằn là không thành vấn đề.

Một quyền vừa này, Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng chỉ có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân, người này cũng không thể làm gì người kia được.

Tiểu Bạo Hùng nghe Lâm Thần nói xong, nhất thời tức giận rít gào một tiếng không cam lòng, hai chân nó giẫm một cái, chớp mắt liền chạy ra khỏi sơn động.

Lâm Thần kinh ngạc nhìn lối ra sơn động, mở miệng nói:

- Cái tên này tính tình cũng quá trẻ con, đánh không thắng là nổi giận, trong con tức giận dĩ nhiên lại rời đi rồi.

Lâm Thần có hơi hối hận lúc đầu.

Khoảng thời gian này, hắn cùng tiểu Bạo Hùng sống chung một chỗ, trong lòng đã cho rằng con tiểu Bạo Hùng này là đồng bọn, hiện tại tiểu Bạo Hùng rời đi, hắn cũng không muốn ở lại nơi này nữa. Thu dọn một ít đồ đạc, Lâm Thần liền chuẩn bị đi tới chợ.

Nhưng hắn vừa ra tới cửa sơn động, đột nhiên nghe được một trận tiếng gầm từ ngoài thung lũng truyền đến, men theo tiếng gầm..

- Hà?

Lâm Thần hơi nhướng mày, sau một khắc hắn liền nhìn thấy thân thể tiểu Bạo Hùng khôi ngô trốn từ trong rừng rậm ra. Giờ phút này tiểu Bạo Hùng xem ra khá là chật vật, trên người vướn đầy dây dãi màu sắc, bộ lông bị máu nhiễm đỏ tươi, vẻ mặt cực kỳ tức giận, mà theo sự xuất hiện của nó, từ bốn phía nhất thời truyền đến tiếng hét phẫn nộ.

- Súc sinh chết tiệt, lại dám cướp đồ của chúng ta.

- Cướp đồ của chúng ta phải trả giá thật lớn, chúng ta cùng tiến lên, giết nó.

...

Theo tiếng nói truyền đến, ba bóng người từ trong rừng rậm lao ra, chớp mắt liền xuất hiện bên trong sơn cốc, cách Lâm Thần hơn trăm mét. Mà lúc này, tiểu Bạo Hùng cũng dừng ở bên người Lâm Thần.

Tổng cộng có ba người, tu vi đều là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, bọn họ nhìn thấy Lâm Thần không khỏi hơi bất ngờ.

-Ồ... Nơi này vẫn còn có một võ giả.

- Tiểu Bạo Hùng kia đứng ở bên cạnh tiểu tử này, lẽ nào tiểu tử này cùng đầu Bạo Hùng kia là một phe.

Tiểu Bạo Hùng đứng bên người Lâm Thần, nghe ba người nói thế, nhất thời rít gào một tiếng, tròn mắt nhìn qua.

Lâm Thần không nghĩ tới tiểu Bạo Hùng lại đột nhiên trở về, có điều nó sợ đi quay trở về đây, hiển nhiên là hi vọng Lâm Thần giúp nó vượt qua cửa ải khó này.

Hiểu rõ tâm tư của tiểu Bạo Hùng, Lâm Thần dở khóc dở cười, có điều giờ khắc này đã bị tiểu Bạo Hùng kéo xuống nước, Lâm Thần không muốn quản cũng phải quản. Hắn chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía ba người đối diện.

Ba người đối diện cũng đưa mắt nhìn trên người Lâm Thần, một người trong đó cười lạnh nói:

- Khả khả, lá gan của tiểu tử người cũng rất lớn a, lại dám một mình tiến vào dãy Mặc Liên sơn.

Lâm Thần nhìn người này một lúc, ba người này hiển nhiên nhìn thấy Lâm Thần chỉ có một mình, muốn đánh lạc sự chú ý của hắn, có điều Lâm Thần cũng không có sợ hãi, hắn lạnh nhạt nói:

- Ha ha, nếu như hiện tại các người thức thời rời đi, ta có thể buông tha cho các người.

- Buông tha cho chúng ta?

Giống như nghe được câu chuyện cười lớn vậy, ba người bắt đầu cười ha ha, một người trong đó đưa đẩy nói:

- Chỉ dựa vào người, Luyện Thể cảnh tầng thứ năm đỉnh cao?

- Người có thể thử xem.

Nếu như là Lâm Thần ba tháng trước, đối mặt với ba võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, lâm Thần e là khó thoát khỏi cái chết. Nhưng Lâm Thần bây giờ đã đột phá tu vi, võ kỹ đại thành, thực lực vượt xa quá khứ, ba người này tuy rằng so với Lâm Thần tu vi đều cao hơn, nhưng Lâm Thần không sợ hãi.

Nghe nói như thế, ba người cười ha ha, một người trong đó cười lạnh nói:

- Trên lưng tiểu tử này có một gói hàng lớn như vậy, bên trong khẳng định là có vật liệu đáng giá của yêu thú, giết hắn những thứ này chính là của chúng ta a.

- Đúng, giết hắn.

Hai người khác phụ họa.

Lâm Thần cũng không nói gì, nhàn nhạt nhìn ba võ giả này.

Ba người đối diện thấy Lâm Thần như thế, nhất thời có một loại cảm giác bị xem thường, cái cảm giác này làm cho họ vô cùng khó chịu. Không muốn phí lời, ba người chia ra hai bên, trong đó hai người nhắm vào tiểu Bạo Hùng, tên còn lại hướng Lâm Thần đánh tới.

Hiển nhiên, dưới cái nhìn của bọn họ, uy hiếp đối với tiểu Bạo Hùng lớn hơn lâm Thần nhiều. Dù sao tiểu Bạo Hùng cũng là yêu thú cấp ba bậc cao, mà tu vi Lâm Thần chỉ ở Luyện Thể cảnh tầng thứ năm đỉnh cao.

- Luyện Thể cảnh tầng thứ năm, khả khả... tiểu tử nguoi lẽ nào không biết thiết luật của Mặc Liên sơn sao? Thực lực không đủ, tuyệt đối không nên một mình bước vào Mặc Liên sơn.

Người này cười lạnh hướng Lâm Thần xông tới, bày ra tư thế một quyền đánh xuống Lâm Thần. Một quyền này của hắn đánh ra uy vũ vô cùng, trên nắm tay từng sợi từng sợi ánh sáng màu xanh nhạt, xem ra là đang muốn thi triển một loại võ kỹ nào đó

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ngọc lan thảo

Hiện tại, lấy tu vi và thực lực của hắn, muốn chém giết Lâm Thần thực sự dễ như ăn cháo. Tuy rằng trong lòng hắn xem thường nhưng vẫn cứ vận dụng sáu phần mười chân khí trong cơ thể, không có ý định lãng phí thời gian với Lâm Thần.

Lâm Thần cũng bày ra tư thế, đâm ra một quyền, cũng là muốn dùng nắm đấm liều mạng với hắn.

Thấy tình hình như vậy, tên võ giả này không khỏi khịt mũi xem thường, trên người tiểu tử này có một thanh kiếm, rõ ràng là người tu luyện kiếm pháp, nhưng giờ khắc này hắn lại không rút kiếm, trái lại dùng nắm đấm chống trả quả thực là muốn chết mà.

Nhưng mà một khắc sau đó, nắm đấm của Lâm Thần cùng với võ giả này đồng thời chạm nhau, võ giả này lập tức biến sắc, cùng lúc đó thân thể hắn liền lùi về sau hơn mười bước, khoe miệng phun ra một tia máu tươi.

- Làm sao có khả năng?

Tên võ giả khó tin nhìn Lâm Thần.

Hắn vận dụng sáu thành chân khí trong cơ thể, không những không chém giết được Lâm Thần, trái lại còn bị Lâm Thần kích thương.

Hắn không biết rằng hắn vận dụng sáu thành chân khí nhưng Lâm Thần cũng chưa sử dụng toàn lực. Vừa này Lâm Thần triển khai cú đấm kia chỉ là sử dụng để thăm dò, thông qua cú đấm này, lâm Thần cũng đại khái đoán được thực lực của tên võ giả này.

- Muốn chết! dám dẫm thương ta, hôm nay ta không giết tiểu tử nguoi, ta sẽ không làm nguoi.

Tên võ giả này rất nhanh tỉnh lại từ trong khiếp sợ, vẻ mặt tức giận rít gào, cho rằng vừa rồi là chính mình bất cẩn khinh địch, thực lực người trước mặt này không kém, nhưng vẫn không phải là đối thủ của hắn.

- Đi chết đi cho ta.

Chân khí trong người tuôn ra, hai con mắt đỏ kè, dưới sự tức giận hắn liên tục hướng Lâm Thần đánh ra ba quyền, quát lên từng trận cuồng phong. Đường nhiên lần này là hắn vận dụng hết mười phần chân khí.

Nhìn thấy người này công kích như phát điên, trong lòng Lâm Thần không khỏi hơi động. Cổ Đồng luyện thể quyết tầng thứ ba đồng nát trọng sinh, cần

phải mạnh mẽ đánh nát cơ thể đồng, sau đó sẽ dung hợp lại cùng nhau, làm cho càng thêm tinh khiết, cứng rắn, tại sao chính mình không lợi dụng cơ hội này tu luyện Cổ Đồng luyện thể quyết tầng thứ ba?

Lâm Thần quay đầu nhìn tiểu Bạo Hùng một cái, thấy tiểu Bạo Hùng đang cùng hai võ giả kia giằng co không xong, cũng không có dấu hiệu đầu không lại, hần tạm thời yên tâm.

- Hay là dùng nguoi là ma đao thạch.

Cười lạnh một tiếng, thân thể Lâm Thần chấn động, trên da nhất thời hiện ra nhàn nhạt màu cổ đồng, sau đó hần liền tục đánh ra ba quyền, cùng liều mạng với tên này.

Rầm... rầm... rầm...

Nhất thời, trong rừng rậm vang lên tiếng va chạm nặng nề của nắm đấm.

Lâm Thần càng đánh càng khoan khoái, chỉ cảm thấy trong cơ thể đồng mạnh mẽ ngày càng cô đọng, chỉ cần cô đọng đến mức nhất định sẽ bị phá nát, đến lúc đó Lâm Thần sẽ đột phá Cổ Đồng luyện thể quyết lên tầng thứ ba đồng nát trọng sinh.

Vừa vặn ngược lại với Lâm Thần, tên võ giả này càng đánh càng khó chịu. Mặc dù hần là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, chân khí cơ thể hùng hậu nhưng là không chịu nổi sự điên cuồng như vậy của Lâm Thần.

Làm cho hần khó chịu nhất, vẫn là Lâm Thần cùng hần liều mạng, lông tóc cũng không bị tổn hại, hơn nữa ngày càng có tinh thần, căn bản là không có dấu hiệu thua cuộc.

- A...

Trong lòng tức giận, tên võ giả này hơi bất cẩn bị Lâm Thần liên tục mấy đòn đánh trúng ngực, kêu thảm một tiếng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra sau mấy trượng, chết tại chỗ.

Lâm Thần có hơi tiếc nuối, chột nhìn về phía hai người kia.

Mặt khác, hai võ giả kia nhìn thấy Lâm Thần đánh chết đồng bọn của họ, không khỏi sợ hết hồn.

- Này, lão Lâm bị tên tiểu tử kia đánh chết rồi.

- Đáng chết, tiểu tử này là quái thai sao, lão Lâm là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy cũng không phải đối thủ của hần. Chúng ta đi gọi người báo thù cho lão Lâm.

Hai người tức giận mắng một tiếng, trong lòng định rút lui, lấy thực lực hai người bọn họ đối phó với yêu thú cấp ba bậc cao tiểu Bạo Hùng vốn dĩ đã là rất miễn cưỡng, hiện tại Lâm Thần còn chém chết tên còn lại, nếu tiếp tục thì bọn họ không phải là đối thủ.

Rống...

Chỉ là lúc này, tiểu Bạo Hùng đột nhiên giơ trào lên, một trào Chop vào võ giả phía sau lưng. Người võ giả này không ngờ tới tiểu Bạo Hùng lại đột nhiên tập kích hần, lúc này muốn tránh né thì đã muộn, bị tiểu Bạo Hùng một trào bắt trúng, không kịp rên một tiếng, chết tại chỗ.

- Khốn nạn. Tiểu tử, ta nhớ kỹ nguoi, sau này chớ có để ta bắt gặp, nếu không ta sẽ giết chết nguoi.

Tên cuối cùng kinh hãi đến biến sắc, nổi giận gầm lên một tiếng, không nói hai lời thi triển bộ pháp muốn đào tẩu.

Thấy vậy, lâm Thần cười lạnh một tiếng, chân đạp Thanh Vân bộ, chớp mắt xuất hiện tại trăm thước bên ngoài, rút ra tinh cương kiếm, một kiếm đánh xuống.

Cái gọi là trả thảo bắt trừ căn, gió xuân thổi lại xảy ra. Nếu như hiện tại để hần ta chạy thoát, như vậy chính là tự mình tìm phiền phức. Hướng chi tên này đã nói rõ là muốn báo thù.

Bộ pháp đại thành.

Cuối cùng, tên này không ngờ tới lâm Thần có một bộ pháp như thế, trong chớp mắt liền đuổi theo hần, giờ trường kiếm lên muốn chống trả, nhưng trường kiếm của hần chưa được nâng lên liền nghe được loảng xoảng một tiếng, tinh cương kiếm của Lâm Thần đã cho vào võ.

- Nhanh...

Tên võ giả này chỉ nhìn thấy trên không trung có mấy đạo kiếm tàn ảnh thì đã bỏ mình.

Rống... rống...

Tiểu Bạo Hùng nhìn thấy tên võ giả cuối cùng đã chết, nhất thời hưng phấn gầm nhẹ, nó lên đến bên người Lâm Thần, hai cái lợi trào ở giữa không trung

không ngừng lắc lư.

- Người nói trên người ba tên này có bảo bối?

Lâm Thần nhìn một hồi hồi.

Tiểu Bạo Hùng lập tức gật đầu.

- Được rồi được rồi, ta ngược lại muốn xem xem trên người ba tên này có bảo bối gì có thể làm cho người nhớ như vậy.

Lâm Thần gật đầu, bước nhanh tới bên cạnh thi thể ba người, tìm thấy ba cái nẹp giới, dùng ý niệm thăm dò vào trong. Bên trong nẹp giới có tổng cộng hơn chín trăm khối linh thạch hạ phẩm, một số vật liệu yêu thú, mười chín viên Tụ Khí đan.

Ngoài ra còn có năm cái linh hộp.

Linh hộp là hộp gỗ đựng linh thảo a.

Hộp gỗ có thể phòng ngừa khí tiết của linh thảo phát ra ngoài. Tâm ý Lâm Thần hơi động, năm cái linh hộp nhất thời xuất hiện ở trong tay hắn.

Lâm Thần mở nắp hộp ra, một mùi hương thơm ngát từ trong bay ra.

- Ngọc Lan thảo!

Lâm Thần sửng sốt, bất ngờ hô lên. Ngọc Lan thảo là tài liệu luyện đan cực kỳ quý hiếm, có tẩy tủy phạt cốt, có tác dụng tăng cường chân khí trong cơ thể.

Lâm Thần hiện tại đã là Luyện Thể cảnh tầng thứ năm đỉnh cao, có Ngọc Lan thảo, lên Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ dễ như trở bàn tay.

Đúng lúc này, tiểu Bạo Hùng gầm nhẹ một tiếng, hai cái lợi đao trên không trung quơ qua quơ lại, đồng thời vẻ mặt mong đợi cực kỳ.

Lâm Thần nhìn một hồi lâu, mới hiểu ra ý tứ của tiểu Bạo Hùng.

Nguyên lai, tiểu Bạo Hùng rời đi khỏi sơn động, trong con tức giận lao nhanh hơn mười dặm, vừa vặn lúc này gặp phải ba người võ giả đang chờ Ngọc Lan thảo trưởng thành. Ngay tại thời khắc Ngọc Lan thảo trưởng thành, tiểu Bạo Hùng hưng phấn xông tới, cướp đi một cây nuốt vào tại chỗ.

Ba người này đợi nửa ngày mới đợi được Ngọc Lan thảo trưởng thành, ai ngờ bị tiểu Bạo Hùng cướp mất một cây, ba người tức giận điên cuồng truy sát tiểu Bạo Hùng. Có điều tiểu Bạo Hùng là yêu thú cấp ba bậc cao, ba người này trong thời gian ngắn không thể chém giết tiểu Bạo Hùng, trái lại tiểu Bạo Hùng còn trốn được ra ngoài. Ba người một đường điên cuồng đuổi theo tiểu Bạo Hùng, lúc này mới gặp Lâm Thần.

- Được rồi, được rồi... sau này đừng có cướp giật bất cứ thứ gì của võ giả nữa.

Lâm Thần nói:

- Tiểu tử, nơi này có năm cây Ngọc Lan thảo, ta muốn ba cây, cho người hai cây.

Lâm Thần đưa cho tiểu Bạo Hùng hai cây Ngọc Lan thảo, tiểu Bạo Hùng không có tranh luận, dù sao thì trước đó nó cũng đã nuốt một cây Ngọc Lan thảo, hơn nữa nếu không có Lâm Thần giúp e là nó đã chết dưới tay ba võ giả kia rồi.

Tiểu Bạo Hùng cầm hai cây Ngọc Lan thảo, quay về phía Lâm Thần nở nụ cười, nhảy một cái vào trong rừng rậm, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Lâm Thần lắc đầu cười cười, hít sâu một hơi: "Bây giờ là thời điểm đột phá Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu rồi."

Lần thứ hai đi vào sơn động, tìm một chỗ bằng phẳng, khoanh chân ngồi xuống.

Lâm Thần tay cầm một cây Ngọc Lan thảo, tinh tế đánh giá một lát, hít một hơi, há miệng nuốt cây Ngọc Lan thảo này vào.

Nuốt Ngọc Lan thảo xong, Lâm Thần lập tức nhắm chặt hai mắt, thi triển Thanh Minh Huyền Dương công, bắt đầu vây quanh các đại kinh mạch trong cơ thể, làm thành mười hai cái vòng tuần hoàn lớn.

Vòng thứ nhất.

Vòng thứ hai.

...

Theo vòng tuần hoàn lớn số lần càng tăng nhanh, chân khí trong cơ thể Lâm Thần ngày càng đậm, càng hùng hậu, nhưng mà rõ ràng Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đang ở trước mắt lại chậm chạp không thể nhảy tới.

"Còn chưa đủ sao?" Lâm Thần biết, nguyên nhân chính là chân khí không đủ sung túc. Hắn đưa tay lấy thêm một cây Ngọc Lan thảo, há mồm nuốt xuống.

Bắt đầu đại tuần hoàn lần thứ hai.

Sau mười hai vòng, chân khí trong cơ thể Lâm Thần ngưng tụ tới cực điểm, cự ly đột phá chỉ thiếu một ít nữa. Dĩ nhiên đây là nửa bước vào võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu.

Có điều lúc này bởi vì chân khí trong cơ thể kịch liệt bành trướng làm cho sắc mặt Lâm Thần đỏ cực kỳ.

"Lúc này không đột phá, sau này muốn đột phá liền khó khăn hơn rất nhiều. Bước cuối cùng này, ta nhất định phải nhảy tới." Lâm Thần cắn răng một cái, cố nén lại sự khó chịu trong cơ thể, nuốt thêm một cây Ngọc Lan thảo cuối cùng. Sau đó hắn lập tức nhắm mắt thực hiện vòng tuần hoàn.

Vòng thứ nhất.

Vòng thứ hai.

Vòng thứ ba.

...

Làm như vậy được năm vòng, cơ thể lâm Thần đột nhiên vang lên một tiếng trầm thấp, chân khí ở đan điền đột nhiên khuếch tán, nhanh chóng hòa vào huyết dịch trong cơ thể.

Cùng lúc đó, khí thể trên người Lâm Thần đột nhiên tăng mạnh.

"Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu rốt cuộc cũng đột phá." Lâm Thần mở hai mắt, hiện lên một tia hưng phấn.

Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu là cảnh giới luyện huyết dịch, chân khí trong cơ thể bất kể là số lượng hay chất lượng so với tầng thứ năm mạnh hơn rất nhiều. Lâm Thần hơi nhắm mắt, nhất thời có thể cảm nhận được chân khí ở các đại kinh mạch trong cơ thể cứ ầm ầm mà chảy qua.

Lâm Thần dọn dẹp cơ thể một hồi, thu thập đồ vật xong xuôi, trực tiếp hướng rừng rậm đi tới.

Hai ngày sau.

Bên dưới ngọn núi Thiên Cực tông chỗ lối vào chợ.

Đoàn người ở bốn phía vang lên ồn ào, từng người từng người trợn mắt há miệng nhìn Lâm Thần cổng một cái túi to lớn.

Chợ này nằm sát Mặc Liên sơn, mỗi ngày đều có võ giả cống gói hàng chứa đầy yêu thú từ bên trong sơn mạch đi ra, nhưng gói hàng lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Ôi trời ơi, nhiều vật liệu yêu thú như vậy, tiểu tử này làm sao làm được vậy?

- Ta không có nhìn lầm a, tiểu tử này mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ a, hơn nữa nhìn khí thể trên người hắn, giống như là vừa mới đột phá không lâu a.

Một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao nhìn tu vi của Lâm Thần, thất thanh kêu lên.

Người võ giả này nhất thời thu hút được sự chú ý của rất nhiều võ giả, tu vi Lâm Thần mới chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, hơn nữa còn là một người...

Không ít võ giả lộ ra ánh mắt tham lam, nhìn tới gói hàng trên lưng Lâm Thần. Có điều phần lớn võ giả đều là khiếp sợ, Lâm Thần một mình cống một cái bao lớn như vậy, hoàn hảo không có tổn hại gì từ trong Mặc Liên sơn đi ra.

Những võ giả này đều hiểu rất rõ, bên trong Mặc Liên sơn không có quy tắc, chỉ có cường giả vi tôn, từng lâm pháp tắc, nói như vậy, lưu lại bên trong Mặc Liên sơn càng lâu, nguy hiểm lại càng lớn. Lâm Thần thu thập một bao lớn vật liệu yêu thú như vậy, tất nhiên là hao tổn không ít thời gian, nhưng mà hắn lại đi ra an toàn, vậy thực lực của hắn mạnh bao nhiêu?

Những võ giả này trong lòng đều khiếp sợ.

Về mặt Lâm Thần không có cảm xúc, trực tiếp hướng vào bên trong cửa hàng đan dược đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đoán thể đan

Bên trong trưng bày một nhà đan dược, rất nhiều võ giả đang mua đan dược bên trong tỏ vẻ kinh ngạc, Lâm Thần đặt gói hàng to lớn lên trên quầy.

- Công tử, công tử xác định muốn bán toàn bộ sao?

Chưởng quỹ hơn sáu mươi tuổi bên trong quầy nhìn gói hàng Lâm Thần đặt ở trên quầy, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn mở cái cửa hàng này đã vài chục năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy có một võ giả lấy ra một lần nhiều vật liệu yêu thú đến vậy.

Lâm Thần gật gù nói:

- Bán toàn bộ.

Chưởng quỹ rất nhanh khôi phục vẻ mặt nói:

- Tốt, công tử chờ một lát.

Nói xong, hắn mở gói hàng ra, cầm lên từng cái nói:

- Bách Linh thảo ba cây, trị giá năm mươi sáu khối linh thạch hạ phẩm.

- Da lưng Tê Thiết Ngưu, ừm... tấm da này rất hoàn chỉnh, coi như tám mươi khối linh thạch hạ phẩm...

...

Những vật liệu yêu thú bên trong là các bộ phận cần thiết trong nhiệm vụ tông môn được Lâm Thần chọn lựa trước đây.

Lâm Thần lẳng lặng chờ đợi. Bỗng dung hai mắt chưởng quỹ đột nhiên sáng ngời, cầm lấy hai cái đuôi chim to lớn sắc bén nói:

- Đây là đuôi chim của Địa Ma Bò Cạp.

- Công tử thật lợi hại, hai cái đuôi chim của Địa Ma Bò Cạp còn mang theo độc tố, hiển nhiên là mới chết chưa quá mười ngày.

Tiếng chưởng quỹ vừa dứt, trong cửa hàng nhất thời vang lên tiếng bàn tán huyên náo.

- Địa Ma Bò Cạp là yêu thú cấp ba bậc thấp, cực kỳ hung ác, bình thường xuất hiện tại sâu trong Mặc Liên sơn, võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy gặp phải đều không thể giết chết, người mới chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, liền chém giết hai con Địa Ma Bò Cạp này sao?

Đúng vào lúc này, một thanh âm kinh ngạc của thiếu nữ truyền đến.

Lâm Thần không suy nghĩ trả lời:

- Không sai, lúc đó ta là Luyện Thể cảnh tầng thứ năm đỉnh cao, xác thực theo chân chúng nó đánh rất khổ cực, giống như là đối mặt với lưỡi kiếm vậy.

Lời vừa nói xong, Lâm Thần không khỏi sững sờ, hắn đang nói chuyện với ai? Lâm Thần theo tiếng nói nhìn lại, liền nhìn thấy một khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp, một thân váy áo trắng như tuyết.

Nhìn thấy thiếu nữ này, Lâm Thần lại sững sờ, kinh ngạc nói:

- Là cô nương.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là người lần trước cùng Lâm Thần tranh đoạt đoạn kiếm - Tiết Linh Vân.

Tiết Linh Vân cũng không nghĩ tới sẽ là Lâm Thần, nàng nhìn nhìn khuôn mặt Lâm Thần, hơi ngẩn ra, có điều rất nhanh phản ứng lại, cười cười gật đầu nói:

- Vừa nãy nhìn thấy bóng lưng rất quen thuộc, hóa ra là người.

Trong miệng nói như vậy, nhưng lòng nàng vô cùng hiếu kỳ. Lần gặp đầu tiên, Lâm Thần đối mặt nàng rất đúng mực, không bị khí thế và khuôn mặt của nàng mê hoặc, lần thứ hai gặp lại, Lâm Thần phảng phất như là mới vừa từ chiến trường đi ra, cả người sát khí nồng nặc, mang về rất nhiều vật liệu yêu thú.

Càng làm cho nàng kinh ngạc chính là thời điểm lần trước nàng nhìn thấy Lâm Thần, lúc đó Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, mới mấy tháng không gặp, hiện tại Lâm Thần dĩ nhiên lại là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ.

Tăng lên đầy đủ một cảnh giới.

"Hai tháng nâng tu vi lên một cảnh giới, Luyện Thể cảnh tầng thứ năm đỉnh cao chém chết hai con Địa Ma Bò Cạp, vị sư đệ này thiên phú lại kinh người như vậy, nhưng cũng chỉ ở ngoại môn không có tiếng tăm gì, chỉ sợ là hấn muốn xông vào Thiên La sơn bí cảnh để nổi tiếng đi." Tiết Linh Vân thầm nghĩ.

- Ha ha, lần thứ hai gặp gỡ chính là duyên phận, ta muốn mời sư đệ ăn cơm rau dưa, không biết sư đệ có thể cho ta một chút mặt mũi hay không a.

Tiết Linh Vân là đệ tử thiên tài nội môn của Thiên Cực tông, cũng đồng dạng chỉ có thiên tài ưu tú mới xứng đáng làm bằng hữu của nàng, Lâm Thần biểu hiện bất phàm, tiềm lực to lớn, trong lòng nàng cũng là muốn kết giao.

- Sư tỷ mời, sao dám không đi.

Lâm Thần cười nhẹ một tiếng nói:

- Sao lại có thể để sư tỷ trả tiền được, không bằng sư đệ mời khách, cũng là để bày tỏ chuyện áy náy lần trước.

Lúc này, chương quỹ đã kiểm kê xong vật liệu yêu thú, đưa cho Lâm Thần một viên nạp giới nói:

- Tổng cộng là ba ngàn hai trăm khối linh thạch hạ phẩm, không biết công tử có cần mua ít đan dược không?

Bình thường ở chỗ này bán tài liệu yêu thú, võ giả đều sẽ tùy tiện mua một ít đan dược.

Lâm Thần nhận lấy nạp giới, hướng lên quầy đan dược đánh giá vài lần.

- Bây giờ còn chưa tới buổi trưa, ăn cơm có hơi sớm, không bằng sư đệ trước tiên mua ít đan dược đi.

Tiết Linh Vân tâm tư hoạt bát, đoán được tâm tư của Lâm Thần, cười nói.

Lâm Thần áy náy cười cười:

- Vậy thì làm phiền sư tỷ chờ trong chốc lát.

Vừa nãy bán ra những vật liệu yêu thú, tổng cộng Lâm Thần có gần sáu ngàn khối linh thạch hạ phẩm, ba trăm khối linh thạch trung phẩm.

Vốn Lâm Thần định mua một ít đan dược tu luyện, nhưng trong tay có linh thạch, Lâm Thần tự nhiên lại nghĩ đến mua đan dược dùng để tu luyện.

Chương quỹ thấy thế, lúc này cười nói:

- Công tử, tiệm chúng ta gần đây nhất mới có thêm hai loại đan dược là trung phẩm Tụ Khí đan và Đoán Thể đan...

Hai mắt Lâm Thần sáng ngời nói:

- Nha, các người còn có trung phẩm Tụ Khí đan?

Đan dược phân ra tứ phẩm, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm. Lâm Thần trước đây dùng Tụ Khí đan cuối cùng là hạ phẩm Tụ Khí đan, thích hợp nhất cho võ giả Luyện Thể cảnh tầng một tới tầng năm. Hiện tại, Lâm Thần đã đột phá tu vi đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu, phối hợp với trung phẩm Tụ Khí đan là thích hợp nhất.

Chương quỹ gật đầu nói:

- Cũng là gần đây nhất mới luyện chế ra, không biết công tử cần bao nhiêu?

Lâm Thần hơi trầm ngâm nói:

- Nơi này các người có bao nhiêu?

Chương quỹ sững sờ, bất quá hấn rất nhanh phản ứng lại, mở miệng nói:

- Trung phẩm Tụ Khí đan so với đan dược bình thường luyện rất khó, vì lẽ đó hiện tại tạm thời chỉ có ba bình, một bình một ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Một bình Tụ Khí đan chứa bên trong mười hạt. Trải phẳng tính xuống, một hạt trung phẩm Tụ Khí đan cần một trăm khối linh thạch hạ phẩm, không thể không nói là cực kỳ đắt giá. Có điều Lâm Thần nghĩ, đan dược phẩm chất càng cao, luyện chế càng khó, tự nhiên giá cả càng đắt.

- Ủ, ta muốn toàn bộ.

Lâm Thần hơi suy nghĩ, tiếp tục nói:

- Không biết Đoán Thẻ đan là cái gì vậy?

- Được, công tử.

Trên mặt chường quỹ hiện lên một vẻ vui mừng, an bài hầu gái đi lấy đan dược, sau lại trả lời:

- Nói vậy là công tử không biết Luyện Thẻ cao a, Đoán Thẻ đan này công hiệu cũng tương tự Luyện Thẻ cao, cũng có thể tăng cường tổ chất thân thể của võ giả, có điều Đoán Thẻ đan hiệu quả mạnh hơn Luyện Thẻ cao mấy lần, luyện chế Đoán Thẻ đan vô cùng khó, tiệm chúng tôi hiện nay chỉ có một viên để trữ hàng.

Nghe chường quỹ nói xong, sắc mặt Lâm Thần hiện lên một tia vui mừng, võ giả tu luyện luyện thể công pháp bình thường đều sẽ dùng Luyện Thẻ cao để phối hợp tu luyện, Đoán Thẻ đan này hiệu quả còn mạnh hơn so với Luyện Thẻ cao, chính là thứ mà Lâm Thần đang cần.

Có điều Đoán Thẻ đan luyện chế khó như vậy, chắc chắn giá cả cũng đắt vô cùng, Lâm Thần hỏi:

- Đoán Thẻ đan này trị giá bao nhiêu linh thạch?

Chường quỹ cân nhắc một lát nói:

- Không làm khó công tử, vì Đoán Thẻ đan rất khó luyện chế, cửa hàng của chúng tôi hao phí rất nhiều vật liệu quý hiếm, một ngàn tám trăm khối linh thạch hạ phẩm, một phần cũng không thiếu.

- Được, ta muốn.

Loại đan dược này rất có hiệu quả trong việc tăng cường tổ chất thân thể, bình thường đều là ở trên phiên đấu giá bán ra, cửa hàng này có thể nắm giữ một viên, tuyệt đối không thể bỏ qua. Huống hồ chường quỹ này chào giá cũng không phải là quá đắt, nếu đặt ở những nơi khác, e là giá cả ít nhất cũng phải hơn mấy trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Lấy linh thạch trong nạp giới bỏ lên quầy, Lâm Thần cười nói:

- Phiên chường quỹ lại cho ta mười bình Luyện Thẻ cao.

...

Từ cửa hàng đan dược đi ra, Lâm Thần sờ sờ tay trên nạp giới linh đan, tâm tình hật tốt nói:

- Người có tiền tháng ngày thật không tồi a, tiêu cũng tiêu thoải mái.

- Giống như ngươi vậy, đệ tử thiên tài kiếm lời từ linh thạch còn không gọi là dễ dàng sao?

Tiết Linh Vân thầm nghĩ trong lòng, cười nói:

- Ta biết phía trước có một tửu lâu Bảo Khánh rất ngon, không bằng đi chỗ đó nếm thử đi.

- Có thể được sư tỷ tán thưởng như vậy, tửu lâu này chắc chắn không kém đâu.

Lâm Thần mỉm cười gật đầu đồng ý.

Bảo Khánh tửu lâu.

Tửu lâu này cũng không lớn, có điều thực khách lại rất nhiều, phòng khách dường như không có bàn trống, phòng nhỏ lại càng đầy từ sớm, chỉ có lầu ba còn một vị trí không tốt lắm vẫn chưa có ai ngồi, vì vậy có thể thấy được, tửu lâu này chính là mĩ vị a.

Tiểu nhị dẫn dắt lên, Lâm Thần cùng Tiết Linh Vân lên trên ngồi vào chỗ của mình, Lâm Thần gọi ba món chay, một món mặn cùng với một ít món tráng miệng.

- Thật không dám giấu diếm, tại hạ chính là Lâm Thần, mong sư tỷ lượng thứ.

Lâm Thần nhìn Tiết Linh Vân, áy náy nói.

Lần trước tại thời điểm mua đoãn kiếm, Tiết Linh Vân từng hỏi thăm qua Lâm Thần. Lâm Thần cũng không biết Tiết Linh Vân tìm hắn để làm gì, vì để tránh phiền phức, Lâm Thần mới giả vờ không biết.

Nhưng mà Lâm Thần không nghĩ tới lần thứ hai đến chợ, lại tái ngộ với Tiết Linh vân, hảo cảm của Lâm Thần đối với Tiết Linh vân tăng lên, hơn nữa hai người muốn cùng nhau ăn cơm, nếu như không biết tên đối phương, như vậy lúc nói chuyện sẽ không vui vẻ.

Nghe Lâm Thần nói xong, ánh mắt Tiết Linh vân lóe lên tia kinh ngạc, có điều rất nhanh đã biến mất, trên mặt cười nói:

- Nhân chi thường tình, hẳn là ta hỏi thăm quá đường đột, nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm như vậy.

Tiết Linh Vân dừng một lát lại nói:

- Tại hạ Tiết Linh Vân, đệ tử nội môn Thiên Cực tông.

Nghe nói như vậy, trong lòng Lâm Thần hơi kinh hãi.

Tuy rằng Lâm Thần ở bên ngoài mỗi ngày khổ tu, tuy là không quan tâm tới chuyện bên ngoài, nhưng một số ít đệ tử thiên tài của Thiên Cực tông hẳn vẫn có nghe nói.

Tiết Linh Vân, đệ tử nội môn thiên tài trong Thiên Cực tông, mười bốn tuổi xông vào bí cảnh Thiên La sơn lấy danh phận đệ nhất tiến vào nội môn, một năm sau đột phá tu vi, thành công thăng lên cấp Thiên Cương cảnh, ở trong ngoại tông có thể nói là đại danh鼎鼎 cao, lại có kẻ tò mò, đưa nàng cùng ba đệ tử thiên tài trong bốn tông môn lớn, cùng xưng là tứ Tiểu Long. Ngoài ra, nàng còn có một thân phận cao quý cực kỳ, nàng là cháu gái Tông chủ Thiên Cực tông đương nhiệm.

- Hóa ra là Tiết sư tỷ, Tiết sư tỷ tuổi còn trẻ đã đột phá đến Thiên Cương cảnh, tương lai thành tựu không thể đoán trước a.

Lâm Thần rất nhanh khôi phục sự yên lặng, cười nói.

Ứng Nam tông là một trong năm tông lớn, đệ tử đông đảo, nhân tài đông đúc, Tiết Linh Vân lại có danh hiệu này, có thể thấy rằng tư chất của nàng rất cao.

- Lâm sư đệ mới đúng là thiên tài, nếu như ta nhớ không nhầm, hai tháng trước Lâm sư đệ vẫn ở tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ năm sơ kỳ, hiện tại đã là Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ rồi, cùng so sánh với Lâm sư đệ, ta cảm thấy không bằng a.

Tiết Linh Vân hé miệng cười nói, lời nàng nói đúng là chân thật từ đáy lòng. Nàng từ Luyện Thể cảnh tầng thứ năm đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu, thời gian có thể nói là dài hơn Lâm Thần rất nhiều.

Lúc này tiểu nhị mang đồ ăn lên, Lâm Thần uống một ngụm trà nói:

- Sư tỷ khiêm tốn, chi cần là đệ tử thiên tài của Ứng Nam tông, so với chúng ta thì có rất nhiều, huống chi Thiên Linh đại lục chỉ là một tiểu quốc trong Ứng Nam tông, chúng ta càng nên cố gắng mới đúng.

Nghe Lâm Thần nói xong, Tiết Linh Vân không khỏi ngơ ngác, trong lời nói này, nàng có thể hiểu ra, Lâm Thần theo đuổi võ đạo với ý chí điên cuồng. Càng nhìn Lâm Thần càng cảm giác thiếu niên trước mắt này khó có thể nhìn thấu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trả thù

Đúng rồi, còn có một việc không biết lần trước sư tỷ tìm ta là có chuyện gì?

Lâm Thần ngẩng đầu nhìn Tiết Linh Vân hỏi.

Trước đó Tiết Linh Vân hỏi dò thông tin của hắn bị hắn từ chối, hiện tại lại gặp nhau lần nữa, Lâm Thần bèn hỏi rõ nguyên nhân. Tiết Linh Vân cười nhẹ đáp:

- Chuyện này là có liên quan đến việc ngươi luyện thành Thất Tinh liên hoàn kiếm.

Trong lòng Lâm Thần lập tức đã hiểu rõ nguyên nhân.

- Môn Thất Tinh liên hoàn kiếm này ta cũng tu luyện, nhưng thiên phú võ học của ta cũng không tốt như của sư đệ. Ta tu luyện nửa tháng cuối cùng đều không thể tu luyện thành công tầng thứ bảy.

Tiết Linh Vân tiếp tục nói.

- Ta vốn dĩ còn tưởng rằng không có ai có thể tu luyện thành công tầng thứ bảy này. Lúc đó ta đi qua Tầng Thử Các, Nhị trưởng lão ở đó nói cho ta biết, một người đệ tử ngoại môn gọi là "Lâm Thần" không chỉ tu luyện thành công, mà còn dùng kiếm pháp này đánh bại đệ đệ có đẳng cấp cao hơn hẳn.

- Mấy tháng qua ta không ngừng khổ tu, tuy đã bước đầu luyện được tầng thứ bảy này, nhưng còn chưa thực sự thành công. Vì thế ta đến tìm sư đệ là

vì muốn hỏi người vài điều về Thất Tinh liên hoàn kiếm tàng thứ bảy.

Tiết Linh Vân bình tĩnh đáp.

- Quả là thế.

Lâm Thần trầm nghĩ, hần hần như đoán được mọi chuyện, chỉ duy nhất khiến hần bất ngờ chính là Tiết Linh Vân cũng đang tu luyện môn kiếm pháp này. Hần gật đầu nói:

- Thất Tinh liên hoàn kiếm chia làm bảy tầng, bảy tầng đều có liên quan đến nhau, khi sử dụng thì liên miên không ngừng. Tinh túy của môn kiếm pháp này là ở hai chữ "nhanh, chuẩn". Chỉ cần làm được hai điểm này thì việc tu luyện thành là không khó.

Tiết Linh Vân suy nghĩ trong chốc lát rồi ngẩng đầu lên nói:

- Thì ra là thế, thiên phú võ học của sư đệ thật là giỏi, khó trách người chọn tu luyện cái môn "Huyền kiếm" cực kỳ khó kia.

Lâm Thần mỉm cười không nói. Đám võ giả trong đại sảnh lúc này vừa uống rượu vừa lớn tiếng nói chuyện giải trí, chủ yếu là chút ít chuyện kỳ dị các nơi.

- Ai, cứ như thiên phú của ta ở địa phương này còn tạm được, một khi đi đến nơi khác chẳng đáng gì.

Một người võ giả tuổi còn trẻ ở bàn bên cạnh Lâm Thần bỗng dừng thở dài nói. Ba người khác ngồi cùng bàn thanh niên bạn nghe vậy ngẩng đầu lên, một cô gái nói ra:

- Nhị ca vẫn còn vì chuyện thuốc mà buồn phiền à?

Người thanh niên bị gọi là nhị ca kia lắc đầu chán nản nói:

- Chuyện thuốc nói gì thì nói cũng không thể bằng tư chất thiên phú được. Các người còn nhớ trận chiến rõ nửa năm trước giữa Đàm Phi Bằng cùng Từ Lỗi không?

- Chuyện này đương nhiên chúng ta nhớ rõ. Từ Lỗi kẻ đứng đầu trong đám đệ tử trọng tâm của Thương Long cốc, Đàm Phi Bằng cũng là đứng đầu trong số đệ tử trọng tâm của Thuận Dương môn. Trận chiến của hai người này tuy nhiên là đánh hòa nhau, nhưng cũng làm cho thanh danh của hai người họ vang vọng khắp Ưng Nam tông.

Thiếu nữ từ từ nói ra.

Năm tông môn lớn ở Ưng Nam Tông, theo thứ tự là Thiên Cực tông, Thuận dương môn, Thương Long Cốc, Xích Vân tông cùng với Vô Song điện. Năm môn phái lớn này đệ tử nhiều vô số, thiên tài đông đúc, nhưng tài giỏi không ai bằng khiến phần đông võ giả ở Nhạn Nam Vực nhớ kỹ lại vô cùng ít. Trong đó Đàm Phi Bằng của Thuận Dương môn cùng Từ Lỗi của Thương Long Cốc là hai trong số ít đó. Thanh niên kia gật đầu nghiêm túc nói:

- Người nói đúng, nhưng quan trọng nhất là hai người bọn họ này sau cuộc đại chiến đó đều có linh ngộ. Đàm Phi Bằng lại tu luyện thành công Đại Bằng chương, thực lực tăng lên có thể sánh ngang với võ giả cảnh giới Chân Đạo.

Câu chuyện của thanh niên kia nhanh chóng thu hút các võ giả đang ăn uống trong sảnh, thậm chí một vị võ giả còn nhin không được hỏi.

- Trời, tin tức này của người anh em là thật à. Đàm Phi Bằng tu luyện Đại Bằng chương là võ kỹ Huyền Mịch cấp cao nhất, giờ lại tu luyện thành công chẳng phải là trở thành người mạnh nhất trong số các cao thủ tuổi trẻ ở Ưng Nam tông sao?

- Ha ha, ta còn lừa mọi người làm gì?

Thanh niên lắc đầu nói tiếp:

- Đàm Phi Bằng có phải là cao thủ trẻ tuổi số một không thì ta cũng không biết, vì sau trận chiến ấy Từ Lỗi cũng có chỗ hiểu ra, và cũng đột phá từ cảnh giới Thiên Cương Cảnh đỉnh cao đến cảnh giới Chân Đạo!

- Hà? Đột phá đến cảnh giới Chân Đạo?

Thanh niên kia vừa dứt lời, trong đại sảnh tiếng nói chuyện đều trở nên ồn ào hơn. Đàm Phi Bằng tuy đã luyện thành công môn võ thuật Đại Bằng chương Huyền Mịch cao nhất. Nhưng là môn võ thuật Huyền Mịch cấp cao nhất cực kỳ hiếm hoi, đa số võ giả đang ngồi trong sảnh đều không biết môn võ thuật như thế sẽ tu hành khó khăn và cũng mệt mỏi như thế nào, nhưng Từ Lỗi đã đột phá đến cảnh giới Chân Đạo, những võ giả ở đây ngày ngày tu luyện vất vả, đều rất rõ đẳng cấp và sức mạnh càng cao thì việc đột phá càng khó.

Do đó khi nghe Từ Lỗi đã đột phá đến cảnh giới Chân Đạo thì ai cũng bất ngờ. Một số võ giả trong mắt tràn đầy hâm mộ và ghen ghét đối với Từ Lỗi và Đàm Phi Bằng, đồng thời thầm tính toán chính mình lúc nào mới có thể đạt tới cảnh giới Từ Lỗi cùng Đàm Phi Bằng như thế. Nghe trong đại sảnh rất nhiều võ giả khen ngọt trầm trồ, nhiều người chỉ muốn về nhà tiếp tục rèn luyện sớm có ngày tăng lên cảnh giới đó, để thiên hạ biết đến tên mình. Tiết Linh Vân lúc này cũng là đang im lặng nghiêng tai lắng nghe một lúc, bỗng nàng quay đầu thấy Lâm Thần điềm nhiên từ tốn nâng chén trà lên nhẹ nhàng mà uống, dường như đối với câu chuyện xôn xao quanh không để ý gì cả.

- Sự đệ đường như không cảm thấy hứng thú đối với đám thiên tài của Úng Nam tông à?

Tiết Linh Vân nhìn về mặt của Lâm Thần, không nhận được hỏi một câu. Thông thường, võ giả đối với những thiên tài có thiên phú cao hơn mình đều có đề ý. Nhưng Lâm Thần lại hoàn toàn thân nhiên, không hề giống với các võ giả khác. Trừ phi là do thiên phú của hắn còn cao hơn cả Đàm Phi Bằng và Từ Lỗi. Nghĩ tới đây Tiết Linh Vân cảm thấy giật mình, vì nếu thật là như vậy thì thiên phú của Lâm Thần còn đến mức nào?

Chỉ thấy Lâm Thần cười nhạt nói:

- Như ngươi cũng không hề đề ý còn gì?

- Đẳng cấp của ta đã là cảnh giới Thiên Cương sơ kỳ, cùng Từ Lỗi cùng Đàm Phi Bằng tuy kém nhưng không nhiều, nên ta không cần hâm mộ.

Tiết Linh Vân trả lời.

Nàng không cần hâm mộ, Lâm Thần càng không cần hâm mộ. Lâm Thần tu luyện từ cảnh giới Luyện Thể tầng thứ bốn đỉnh cao lên đến cảnh giới Luyện Thể tầng sáu sơ kỳ chỉ mất không đến ba tháng, gần Từ Lỗi kia dù có cưỡi ngựa cũng không thể so với hắn được.

Huống chi, tiểu đỉnh trong đầu vẫn không ngừng tản mát ra sương mù nuôi dưỡng não vực của hắn. Có thể nói theo thời gian trôi qua thiên phú võ học của hắn sẽ dần đạt tới mức độ kinh người. Lâm Thần cười nhạt một tiếng, nâng chén trà lên tiếp tục thưởng thức.

Quán rượu này hương vị đồ ăn quả thực không tệ, lại khiến cho một kẻ mới lang thang lâu ngày trong dãy núi Mặc Liên như Lâm Thần ăn uống vui vẻ đến quên trời đất. Qua một lúc, thanh toán tiền ăn xong Lâm Thần cùng Tiết Linh Vân đi ra quán rượu. Vừa nãy hai người đã thương lượng sẽ cùng nhau trở lại tông môn, nên lúc này hai người đi qua chợ, thẳng hướng về Thiên Cực tông.

Ven đường là một đám núi non cảnh đẹp như tranh vẽ, hai người vừa đi vừa nói chuyện, căn bản cần hai ngày mới có thể về đến tông môn, hai người chỉ đi hết hơn một ngày là đến. Trên đường đi cùng trò chuyện, hai người càng trở nên quen thuộc hơn, đã không hề xưng "sư đệ" "sư tỷ", mà là gọi thẳng tên nhau.

Sau khi vào Thiên Cực tông, hai người từ biệt, Tiết Linh Vân đi vào nội môn tìm ông ngoại của nàng, vì trước đó nàng đã mua được một món đồ cổ, giờ cần phải mang lễ vật sang. Mà Lâm Thần thì quay lại phòng nhỏ của chính mình. Cùng lúc đó, trong một cái sân khác trong Thiên Cực tông, hai người Lý Sơn, Mã Lương đang ngồi trò chuyện cạnh một chiếc bàn đá.

Gần ba tháng qua, giờ phút này khí thế trên người Lý Sơn dường như đã mạnh mẽ hơn nhiều, ngồi im một chỗ lại làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm. Mà đẳng cấp của hắn rõ ràng đã tiến vào cảnh giới Thiên Cương Cảnh sơ kỳ. Lúc này, đột nhiên cửa sân nhỏ sầm một tiếng bị người đẩy ra, chỉ thấy Lý Xuyên về mặt khó coi chạy đến. Lý Sơn về mặt trầm xuống nói:

- Vội vàng cái gì!

Mã Lương cũng quay đầu, nhìn về phía Lý Xuyên. Nếu là trước đây, bị Lý Sơn quát như vậy Lý Xuyên nhất định sẽ im lặng không dám lên tiếng. Nhưng là giờ phút này hắn càng vội vàng hơn vội tới trước mặt hai người, lo lắng nói:

- Ca, Mã ca, vừa rồi ta nhìn thấy Lâm Thần cùng Tiết sư tỷ cùng nhau về đến tông môn!

Lý Sơn nhướng mày, Mã Lương sắc mặt cũng lập tức trầm xuống, ánh mắt như muốn giết người. Chuyện vừa rồi ở dãy núi Mặc Liên, va chạm giữa bọn Mã Lương, Lý Xuyên với Lâm Thần thì Lý Sơn đã biết rõ, giờ phút này vừa nghe đến Lâm Thần quay lại tông môn chỉ thấy hắn lạnh lùng nói:

- Ngươi đi tìm hai người mang thẳng nhóc kia tới.

- Thế nhưng mà Tiết sư tỷ cùng Lâm Thần kết bạn trở về tông môn, chúng ta bây giờ tìm người đối phó Lâm Thần liệu có ổn không?

Lý sông về mặt mắt tự nhiên hỏi.

Thiên Cực tông đệ tử đông đúc, nữ đệ tử họ Tiết cũng có rất nhiều, nhưng nghe xong lời này Lý Sơn mới ngạc nhiên hỏi:

- Tiết sư tỷ? Tiết sư tỷ nào?

Lý sông ghen lấy một hơi:

- Chính... chính là vị đệ tử thiên tài trong nội môn Tiết Linh Vân Tiết sư tỷ đấy!

- Tiết Linh Vân.

Lý Sơn nghe xong giật mình đứng bật dậy khỏi ghế, về mặt cũng trở nên cực kỳ tối tăm, quát hỏi:

- Lâm Thần như thế nào sẽ đi cùng với Tiết Linh Vân?

Mã Lương cũng lập tức đứng lên, sắc mặt giận dữ vô cùng nhìn Lý Xuyên. Lý Xuyên bị Lý Sơn cùng Mã Lương nhìn như vậy thì có chút bối rối giọng trở nên không chắc chắn đáp:

- Ca, Mã ca, ta cũng là vừa mới thấy, hơn nữa nhìn cách hai người bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, giống như... giống như bạn bè thân thiết.

- Bạn bè thân thiết, sao có thể?

Mã Lương giật mình nói. Lý Xuyên về mặt cũng buồn rầu, chỉ đáp:

- Ta, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Ca, Mã ca, hiện tại chúng ta làm gì bây giờ?

Lý Sơn sầm mặt, hẳn tuy là đệ tử nội môn của Thiên Cực tông, nhưng hẳn chỉ mới vừa đột phá đến cảnh giới Thiên Cương, cùng loại đệ tử nội môn thiên tài như Tiết Linh Vân căn bản không thể so sánh được. Mà vốn hắn định đợi Lâm Thần về lập tức bắt đến rồi bí mật đánh cho tàn phế đi. Ai biết đột nhiên Tiết Linh Vân lại có liên quan đến Lâm Thần, khiến cho hắn xem xét lại. Lý Sơn trầm ngâm một chút bèn cười lạnh nói:

- Không sao, quen biết Tiết Linh Vân thì sao, âm mưu không được thì ta dùng dương mưu vậy.

- Như vậy có được không?

Lý Xuyên lo lắng nhìn Lý Sơn, dùng âm mưu còn lo lắng bị người ta phát hiện, nếu dùng dương mưu chẳng phải là tự sát sao. Nghe Lý Xuyên nói xong, Lý Sơn trợn mắt nhìn hắn nói:

- Sao chúng ta là anh em ruột mà ngươi lại dằn như vậy?

Hít sâu một hơi, Lý Sơn bình tĩnh nói tiếp:

- Lâm Thần trong khoảng thời gian này còn đang làm nhiệm vụ tông môn để kiểm điểm cống hiến đúng không? Còn nửa tháng nữa là đến ngày xông vào bí cảnh núi Thiên La, hẳn nhất định sẽ đến, lúc đó các ngươi chặn đánh hắn trong núi Thiên La để trừ hậu họa luôn.

- Cách hay!

Hàng năm đệ tử xông vào bí cảnh trong núi Thiên La rất nhiều, luôn có người bị thương thậm chí tàn phế. Bọn người Lý Sơn muốn vào núi Thiên La chặn đánh Lâm Thần thì quả thật là một cách tốt nhất. Lý Xuyên nghe xong cảm thấy vui vẻ, hẳn chỉ muốn nhìn thấy cảnh Lâm Thần bị đánh phải quỳ xuống cầu xin mình. Mã Lương cũng sáng cả mắt cười nói:

- Hay, Sơn ca, ta lại đi tìm người hỗ trợ, đến lúc đó Lâm Thần chỉ cần tiến vào bí cảnh thì đừng hòng lành lặn đi ra!

Ba người thương lượng cẩn thận xong đều cảm thấy ăn chắc Lâm Thần. Mà trong khi đó Lâm Thần không hề hay biết gì, hắn đang ở trong phòng suy nghĩ về việc dùng Đoán Thể đan để tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Năm thành

Ngày tiếp theo, Lâm Thần đi vào sân nhỏ phía sau rừng trúc. Cái rừng trúc này khá rộng lớn thích hợp để Lâm Thần tu luyện bí quyết Cổ Đồng Luyện Thể ở đây. Lâm Thần tìm khối tảng đá xanh rồi ngồi lên, sau đó hắn rút lấy Đoán Thể đan ra bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu.

"Đoán Thể đan này dùng để hỗ trợ việc tu luyện bí quyết Cổ Đồng Luyện Thể, nhưng không biết viên thuốc này có thể giúp ta đột phá đến tầng thứ ba của môn bí quyết này không. Nếu có thì việc tiến vào nội môn tới đây sẽ càng thêm dễ dàng."

Lâm Thần tự nhủ. Với tư cách là một trong năm tông môn lớn nhất Ứng Nam tông, Thiên Cực tông đệ tử nhiều vô cùng, trong đó không thiếu những người đệ tử ở ngoại môn muốn gia nhập nội môn. Mà phải biết rằng theo lệ cũ chỉ có đệ tử ngoại môn xông qua được bí cảnh của núi Thiên La thì mới được gia nhập nội môn.

Nhưng muốn xông qua bí cảnh núi Thiên La thành công vô cùng gian nan, khó khăn trùng điệp chỉ có những người mạnh nhất mới có thể vượt qua được. Nhưng bí quyết Cổ Đồng Luyện Thể mạnh mẽ cực kỳ, nếu Lâm Thần luyện đến tầng thứ ba là Đồng nát Trọng Sinh, một nắm đấm có sức mạnh vạn cân thì việc xông qua bí cảnh núi Thiên La sẽ chắc chắn hơn nhiều. Lâm Thần nghĩ xong bèn hít sâu một hơi, thân hình nhanh nhẹn nhảy từ tảng đá xuống rút kiếm ra luyện kiếm pháp. Trước khi dùng Đoán Thể đan, Lâm Thần cần đảm bảo ý chí và thân thể có phong độ cao nhất, để còn thừa thể đột phá cấp ba của bí quyết Luyện Thể Cổ Đồng.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt.

Lâm Thần thân thể di động theo thân kiếm, khi thì nghiêng về trước, khi thì ngửa ra sau, trong tay hắn Tinh Cương kiếm cũng không ngừng xoay tròn, trên không trung để lại từng bóng kiếm, cực nhanh đâm ra rồi lại cực nhanh rút lại. Trong rừng trúc không ít lá trúc bị Lâm Thần kiếm thép chém thành

hai khúc, phát ra tiếng vang rất nhỏ. Múa kiếm vừa xong, Lâm Thần dậm mạnh về phía trước, năng lượng trong cơ thể bùng nổ rồi lại bám vào thân Tinh Cương kiếm tạo thành luồng kiếm kính hướng về một tảng đá xanh lớn chằm tới.

- Àm!

Kiếm kính đánh trúng tảng đá xanh, tiếp theo một tiếng nổ mạnh vang lên, tảng đá xanh kia cũng vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ!

...

Bên ngoài sân nhỏ. Tiếng tảng đá xanh vỡ vụn truyền đến. Tiết Linh Vân đang bước đến gần cửa nghe thấy liền sững sờ, vẻ mặt nghiêm nghị nghĩ: "Luồng kiếm kính thật là sắc bén! cái sân nhỏ này hẳn là nơi ở của Lâm Thần, chẳng lẽ kiếm kính này là do hắn làm ra?"

Tiết Linh Vân do dự một chút, bèn tiếp tục cất bước đi tới. Trong rừng trúc, Lâm Thần đã tra kiếm vào vỏ rồi trầm ngâm nhìn mặt đá xanh vỡ vụn nghĩ: "Kiếm kính của ta tuy chỉ có thể phóng ra ba lần, nhưng so với lúc giao chiến với Mã Lương đã mạnh hơn không ít, không biết lúc này ta đã nắm giữ được mấy phần?"

Thời gian qua, trong dãy núi Mặc Liên, Lâm Thần trừ mỗi ngày khổ tu bên ngoài, cũng chưa từng ngừng tu luyện kiếm kính, tranh thủ sớm ngày luyện thành kiếm kính, tiến vào giai đoạn kiếm ý. Lâm Thần hít sâu nhằm điều chỉnh hơi thở, khi hắn đang chuẩn bị dùng Đoán Thể đan thì bỗng có tiếng bước chân rất nhỏ đến gần. Bước chân này cực kỳ nhỏ, rõ ràng là người tới cố tình làm ra. Nhưng mà não vực của Lâm Thần lúc nào cũng được sương mù trong đỉnh nhỏ nuôi dưỡng, khiến cho linh hồn của hắn đã trở nên mạnh mẽ vô cùng, âm thanh dù có nhỏ nữa hắn vẫn có thể nghe thấy được.

- Ai?

Lâm Thần bỗng quay người lại thì thấy Tiết Linh Vân mỉm cười đứng cách hắn không xa.

- Tai của sư đệ thật tốt! Lăng Ba Vi Bộ của ta gần đây tu luyện thành công, âm thanh di chuyển trở nên nhỏ bé vô cùng, dù là võ giả cùng đẳng cấp với ta cũng khó phát hiện được. Không nghĩ tới ngươi có thể nhận ra nhanh thế.

Tiết Linh Vân thấy Lâm Thần quay lại thì cười nói. Lâm Thần cũng mỉm cười, biết Tiết Linh Vân còn chưa nói xong nên chỉ lẳng lặng nghe tiếp không lên tiếng. Quả nhiên Tiết Linh Vân tiếp tục nói:

- Hôm nay vốn là định hỏi ngươi một ít về Thất Tinh liên hoàn kiếm. Nhưng khi đi đến ngoài cổng, nghe tiếng ngươi luyện kiếm nên chưa được mồi đã tiến vào, ngươi sẽ không trách ta chứ?

- Tiết sư tỷ tới chơi ta vui còn chưa đủ làm sao lại trách tội đây.

Lâm Thần lắc đầu cười nói.

Tiết Linh Vân đột nhiên tới chơi khiến Lâm Thần cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng cũng không có gì khó chịu. Mỗi lần gặp nàng, Lâm Thần luôn luôn có cảm giác vui vẻ dễ chịu. Tiết Linh Vân lúc này nhìn quanh rừng trúc, chỉ thấy xung quanh một đồng lá cây, đất đá bừa bộn. Nhưng đặc biệt là xung quanh rừng trúc, dường như vẫn còn lưu lại từng luồng kiếm khí tỏa sáng lấp lóe. Thấy vậy, Tiết Linh Vân con ngươi chột co lại, khiếp sợ nói:

- Đây là... kiếm khí thật mạnh mẽ! không biết sư đệ tu luyện cái kiếm pháp gì, lại có uy lực lớn như vậy.

- Sư tỷ đừng cười, ta gần đây hơi hiểu một chút kiếm kính, vừa rồi dùng chính là công kích bằng kiếm kính.

Lâm Thần nói.

- Kiếm kính? Ngươi vậy mà lĩnh ngộ kiếm kính!

Thấy Lâm Thần không hay nói đùa, Tiết Linh Vân lập tức khiếp sợ nói. Bởi vì kiếm ý rất khó hiểu mà lại hư ảo, cả vạn người luyện kiếm chưa chắc có một người hiểu được kiếm ý. Kiếm kính với tư cách là hình thái ban đầu của kiếm ý, dễ hiểu nó khó không kém gì hiểu kiếm ý. Càng quan trọng hơn là hiểu kiếm kính liền cho thấy trong tương lai Lâm Thần có khả năng rất lớn hiểu được cả kiếm ý! Tiết Linh đã gặp nhiều đệ tử thiên tài, nhưng nàng còn chưa gặp ai hiểu được kiếm ý. Lâm Thần có thể hiểu kiếm kính đối với nàng quả thật là điều vô cùng ngạc nhiên.

- Gần ba trăm năm qua, Ưng Nam tông của chúng ta còn chưa bao giờ xuất hiện thiên tài có thể hiểu kiếm kính, thiên phú của sư đệ thật là mạnh mẽ!

Tiết Linh Vân vô cùng khâm phục nhìn Lâm Thần nói:

- Vậy ngươi chém ta một kiếm xem, để ta nhìn xem kiếm kính của ngươi đến đâu nào!

- Tốt!

Lâm Thần cười cười, soạt một tiếng rút kiếm thép ra. Tiết Linh Vân toàn thân rung động, chân khí trong cơ thể bắt đầu phun trào, trong chớp mắt liền tạo thành một cái vòng bảo vệ màu trắng bạc bên ngoài thân thể.

Sau đó, vẻ mặt nàng chờ mong nói:

- Sư đệ, người tiến công đi!

Chân khí trong cơ thể võ giả cảnh giới Thiên Cương rất mạnh mẽ, có thể phóng ra bên ngoài cơ thể. Võ giả có thể điều khiển chân khí biến ảo thành nhiều hình thái, yếu thì thành những vật thể nhỏ, mạnh có thể biến thành vũ khí, vòng bảo vệ. Thấy Tiết Linh Vân đã chuẩn bị xong, Lâm Thần gật gù đầu khẽ quát một tiếng:

- Cẩn thận!

Cùng lúc đó, kiếm thép trong tay hắn đâm thẳng về đằng trước, tạo nên mấy bóng kiếm trên không trung rồi trong nháy mắt liền xuất hiện tại trước mặt Tiết Linh Vân.

- Kiếm thật nhanh!

Tiết Linh Vân trên mặt càng kinh ngạc.

Àm!

Kiếm thép của Lâm Thần cực kỳ chuẩn xác đánh vào vòng bảo vệ, tạo nên từng đợt gợn sóng vô hình. Kiếm đầu tiên rút lại, cả người Lâm Thần lui hơn mười bước về sau, mà kiếm khí của hắn đánh vào vòng bảo vệ của Tiết Linh Vân cũng bật ngược trở lại. Tiết Linh Vân biết rõ Lâm Thần đánh ra kiếm này chỉ là thăm dò, nhưng nàng vẫn ngạc nhiên vì tốc độ vung kiếm của hắn. Chỉ thấy vẻ mặt nàng nghiêm nghị, chân khí trong cơ thể tuôn trào tiếp tục gia cố vòng bảo vệ trên người, chuẩn bị đỡ tiếp các công kích của Lâm Thần.

- Kiếm kính!

Lâm Thần hít sâu một hơi, sắc mặt bình tĩnh, chỉ thấy thân thể của hắn hơi chấn động liền trào ra một luồng kiếm kính bám vào trên thân kiếm thép, mạnh mẽ hướng Tiết Linh Vân đánh tới. Chiều này của Lâm Thần vừa phóng ra, trong không khí như xuất hiện một luồng uy thế nhằm thẳng vào trên người Tiết Linh Vân. Bị uy thế của kiếm kính uy áp bao phủ, vẻ mặt của Tiết Linh Vân bỗng trở nên tái nhợt. Kiếm kính còn chưa đánh đến Tiết Linh Vân, vòng bảo vệ trên người nàng liền vang lên âm thanh xuy, xuy, xuy, phảng phất sắp bị nghiền nát ra từng mảnh. Tiết Linh Vân biến sắc cảm thấy nguy cơ cực lớn đang tiến đến, sợ hãi kêu:

- Cẩn thận!

Nghe thấy tiếng kêu, kiếm thép trong tay Lâm Thần chợt đổi hướng, luồng kiếm kính cũng chuyển thành chém ở trước mặt Tiết Linh Vân rồi vỡ thành cái hồ to. Luồng kiếm kính hung hãn vẫn tỏa ra bốn phía. Trong đó một hai đạo năng lượng nhỏ xiu... xiu... hai tiếng bắn thẳng về phía Tiết Linh Vân. Nhìn thấy mấy đạo kiếm kính bay đến, Tiết Linh Vân trong lúc hoảng sợ bèn dùng chân khí biến thành thanh kiếm chém thẳng vào kiếm kính ở phía trước.

Soẹt...

Một đòn của võ giả Thiên Cương Cảnh, chỉ cần uy thế là đủ để cho võ giả cảnh giới Luyện thể tầng thứ sáu trọng thương. Một kiếm của Tiết Linh Vân vừa đánh xuống Lâm Thần liền cảm thấy hô hấp khó khăn, chân khí trong cơ thể cũng có dấu hiệu trì trệ. Một kiếm này nếu là hướng Lâm Thần đánh tới hậu quả sẽ rất nguy hiểm. Chỉ thấy Lâm Thần hai tay rung động đang muốn ngăn cản uy thế của Tiết Linh Vân, lại phát hiện nhẫn chứa đồ rung lên, cùng với đó là một luồng năng lượng mạnh mẽ phóng thẳng lên trời.

- Hông rồi, là kiếm hồn đang xung kích!

Lâm Thần biến sắc, không nghĩ tới một kiếm này của Tiết Linh Vân lại đưa tới kiếm hồn bên trong thanh kiếm gãy gãy đứt, nó muốn xông ra ngoài thanh kiếm gãy để nghiền nát uy thế của Tiết Linh Vân! Lâm Thần vô cùng rõ ràng sự mạnh mẽ của Kiếm hồn này, chỉ cần đánh ra thì Tiết Linh Vân chắc chắn sẽ bị thương.

Lâm Thần không kịp nghĩ nhiều bèn điều khiển lực lượng linh hồn trong cơ thể bao trùm lấy nhẫn chứa đồ, ngăn chặn sự xung kích của kiếm hồn ra bên ngoài. Chỉ là... trong nhẫn chứa đồ, đoạn kiếm bị áp chế dường như càng gãy đứt hơn, từng đợt uy thế mạnh mẽ như tiếng chuông không lồ vang thẳng vào linh hồn của Lâm Thần. Cùng lúc đó, kiếm hồn trong đoạn kiếm gãy tiếp tục xung kích mạnh hơn, dường như nếu không nghiền nát Tiết Linh Vân thì không bỏ qua. Lâm Thần vẫn cố gắng giữ vững nhẫn chứa đồ.

Đồng, đồng, đồng, đồng... Kiếm hồn không ngừng xung kích.

Mỗi một lần xung kích qua đi sắc mặt của Lâm Thần càng trở nên nhợt nhạt vô cùng. Nhưng mà đồng thời qua từng lần kiếm hồn xung kích, lực lượng linh hồn của Lâm Thần lại càng trở nên thuần túy hơn, kiếm kính trong cơ thể cũng càng ngày càng cô đọng, đồng thời hiểu biết của Lâm Thần đối với kiếm kính càng sâu sắc.

Mà trong cơ thể hắn đã phóng ra hai đạo, chỉ còn một đạo kiếm kính cuối cùng lại đã khôi phục toàn bộ, không chỉ thế còn tăng thêm không ít. Phát hiện những biến hóa trong cơ thể, Lâm Thần cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Hắn bỗng bình tĩnh điều khiển lực lượng linh hồn lao ra bên ngoài cơ thể rồi khuếch tán ra xung quanh. Ngay lập tức sự vật trong vòng trăm mét đều hiện rõ trong đầu hắn, tạo thành một bức tranh rõ ràng chân thực vô cùng. Điều này trước kia Lâm Thần hoàn toàn không làm được!

Trước đây mặc dù lực lượng linh hồn của hắn cũng rất mạnh nhưng còn chưa thể đạt tới trình độ khuếch tán xung quanh như thế. Ngoài ra kiếm kính trong cơ thể hắn trải qua quá trình bị kiếm hồn xung kích như vừa rồi đã tăng lên rất nhiều, đến hiện tại có thể phóng ra liên tục năm đạo kiếm kính!

Đúng vào lúc này công kích của Tiết Linh Vân cũng ngừng lại, kiếm hồn cũng biến mất theo uy thế của Tiết Linh Vân.

- Thật là lợi hại! Ngươi thế mà đã nắm giữ đến tầng thứ ba của kiếm kính.

Tiết Linh Vân lúc này vẫn còn thấy sợ, do ban đầu nàng cho rằng Lâm Thần dù hiểu kiếm kính cũng không nhiều lắm, ai ngờ đến hần đã nắm giữ được tầng thứ ba của kiếm kính.

- Cảm ơn sư tỷ!

Nghe Tiết Linh Vân nói xong, Lâm Thần ngẫm nghĩ liền cảm thấy vừa rồi kiếm kính trong cơ thể hần nhờ kiếm hồn rèn luyện, xung kích, đã có thể phóng ra năm đạo, như vậy có thể coi như hần đã nắm giữ tầng thứ năm của kiếm kính à? Lúc này hần cười nhẹ một tiếng nói với Tiết Linh Vân:

- Còn phải cảm ơn sư tỷ lần nữa! Nhờ kiếm vừa rồi của sư tỷ mà ta có thể nhanh chóng nắm giữ tầng thứ năm của kiếm kính.

Quả thật vừa rồi nhờ một kiếm kia của Tiết Linh Vân khiến cho kiếm hồn trong kiếm gãy gọn dứt, Lâm Thần vì áp chế kiếm hồn xung kích mà khiến cho lực lượng linh hồn và kiếm kính đều được rèn luyện và trở nên mạnh mẽ hơn. Đặc biệt Lâm Thần có thể nắm giữ đến tầng thứ năm của kiếm kính.

- Tầng thứ năm?

Tiết Linh Vân vừa ngạc nhiên vừa khiếp sợ nói:

- Ý ngươi là vừa rồi ngươi lại tiến bộ, hiểu được tầng thứ năm của kiếm kính?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Toái đồng trọng sinh

Tiết Linh Vân dùng ánh mắt khó tin nhìn Lâm Thần, chỉ qua một lần thử sức hần lại hiểu thêm về kiếm kính, thiên phú của người này quả thật là khủng khiếp!

Giờ phút này Tiết Linh Vân đột nhiên hiểu tại sao mấy ngày trước trong quán rượu mọi người nói chuyện về đám thiên tài của Ứng Nam tông thì Lâm Thần lại không đề ý. Nàng hít sâu một hơi bình tĩnh nói:

- Thiên phú sư đệ tốt như thế, nếu lại đạt được sự bồi dưỡng trọng điểm của tông môn thì tương lai sẽ vô cùng tốt!

Nàng ngụ ý là muốn mạng việc của Lâm Thần báo cho tông môn. Chỉ thấy Lâm Thần lắc đầu, cười nói:

- Cảm ơn ý tốt của sư tỷ, nhưng ta chỉ đi con đường của ta, mong sư tỷ giữ kín chuyện này.

Được tông môn bồi dưỡng đương nhiên là tốt, nhưng một khi chuyện Lâm Thần nắm giữ kiếm kính truyền đi tất nhiên sẽ đưa tới rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Hướng hồ lần xông qua bí Cảnh núi Thiên La sắp tới, Lâm Thần dù không tiết lộ hần nắm giữ kiếm kính thì hần cũng nắm chắc có thể thông qua bí Cảnh núi Thiên La, trở thành đệ tử nội môn của Thiên Cực Tông.

Tiết Linh Vân nghe được Lâm Thần nói liền sững sờ, thật hay một câu ta chỉ đi con đường của ta! Nếu không có ý chí kiên cường, vững vàng thì làm sao nói ra được lời như thế. Tiết Linh Vân lại khuyên vài câu, nhưng thấy vẻ mặt tự tin mà kiên cường của Lâm Thần, nàng cũng đáp ứng không tiết lộ nữa.

Thiên tài như Lâm Thần dù cho nàng không tiến cử, hần cũng có thể trở thành đệ tử hạch tâm của Thiên Cực tông! Liền đó hai người tiếp tục trò chuyện, lần này Tiết Linh Vân là tới hỏi. Lâm Thần vài vấn đề về Thất Tinh liên hoàn kiếm, Lâm Thần bèn nói những điểm quan trọng của Thất Tinh liên hoàn kiếm rồi ngay tại chỗ biểu diễn một lần. Trải qua quan sát, Tiết Linh Vân cũng có chút rõ ràng, bèn đứng nguyên tại chỗ rèn luyện. Khi nàng đánh ra thức thứ bảy, đồng thời một đạo kiếm khí gần hai mét theo bảo kiếm của nàng bắn thẳng lên trời cao.

- Tầng thứ bảy đã thành công!

Về mặt Tiết Linh Vân trở nên vô cùng vui vẻ. Tu luyện Thất Tinh liên hoàn kiếm rất khó, nhưng một khi tu luyện thành công thì uy lực cũng mạnh mẽ vô cùng. Tiết Linh Vân lại là võ giả cảnh giới Thiên Cực, nàng đánh ra Thất Tinh liên hoàn kiếm thì uy lực so với Lâm Thần còn mạnh thêm không ít.

- Cảm ơn sư đệ!

Tiết Linh Vân trên mặt vui mừng nói. Lâm Thần lắc đầu, bỗng dưng nhớ tới bí quyết Cổ Đồng Luyện Thể tầng thứ ba Toái Đồng Trọng Sinh. Nếu hần

luyện được bí quyết Luyện Thể Cổ Đồng đến tầng thứ ba thì việc xông qua Bí Cảnh núi Thiên La càng dễ dàng hơn.

Nhưng mà bí quyết Luyện Thể Cổ Đồng tăng lên cấp thứ ba khó khăn vô cùng, dù cho Lâm Thần có Tụ Khí đan phụ trợ, cũng không chắc chắn có thể đột phá trong thời gian ngắn. Nhưng là nếu có một vị võ giả cảnh giới Thiên Cương giúp đỡ thì sao?

Vì thế Lâm Thần liền mang chuyện bí quyết Luyện Thể Cổ Đồng nói cho Tiết Linh Vân. Nếu như Tiết Linh Vân đồng ý giúp Lâm Thần tiêu hóa Đoán Thể đan rồi rèn luyện đồng kính trong cơ thể hắn thì thành công sẽ chắc chắn hơn nhiều. Nghe Lâm Thần nói xong, Tiết Linh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Được, để ta tấn công, ngươi tập trung rèn luyện tâm pháp, nếu không chịu được thì nhắc ta một tiếng.

Tiết Linh Vân dù sao cũng là võ giả cảnh giới Thiên Cương, cao hơn cả một cảnh giới lớn so với Lâm Thần. Nếu nàng dùng hết sức thì Lâm Thần còn chưa kịp phản ứng sẽ bị đánh trọng thương.

Nghe Tiết Linh Vân nói xong, Lâm Thần gật đầu, chợt hắn hít sâu một hơi, thân hình rung động đồng thời bên trên da bỗng lóe ra hào quang nhàn nhạt màu đồng. Tiếp đó, hắn đưa tay rút viên Đoán Thể đan bỏ vào miệng nuốt xuống. Vừa nuốt xong, Lâm Thần lập tức cảm thấy mùi thơm nhát tràn đầy khoang miệng, đồng thời lồng ngực của hắn bỗng nóng bừng lên, tỏa nhiệt như bếp lò. Lâm Thần quay về Tiết Linh Vân gật đầu, ra hiệu nàng có thể tấn công.

- Tốt!

Thấy Lâm Thần đã chuẩn bị xong, Tiết Linh Vân bèn duỗi tay ra, bàn tay chộp về hướng ngực Lâm Thần. Bàn tay này của nàng không nhanh không chậm, nhưng khi chạm vào ngực Lâm Thần, lập tức hắn cảm thấy một luồng sức mạnh va vào. Lâm Thần liền làm ra phản ứng, luồng sức mạnh kia bị tản ra các nơi trong cơ thể. Nhưng kể cả như vậy, sức mạnh xung kích vẫn lan tràn khắp thân thể của Lâm Thần.

Ầm... ầm...!

Xương cốt trong người Lâm Thần phát ra từng tiếng giống như rang đậu. Hắn cảm thấy luồng lửa nóng trong ngực đã giảm hẳn. Luồng lửa nóng này chính là dược hiệu của Đoán Thể đan, luồng lửa nóng này giảm xuống có nghĩa là đan dược đã được hấp thu. Nhưng còn mất một thời gian nữa mới có thể hấp thu hoàn toàn.

Lâm Thần tiếp tục gật đầu nhìn Tiết Linh Vân, ra hiệu nàng có thể tiếp tục công kích. Thấy vậy, Tiết Linh Vân lại trở nên kinh ngạc. Vừa rồi nàng vận dụng khoảng một phần hai mươi lực lượng trong cơ thể, lại bị Lâm Thần dễ dàng đỡ được, mà có vẻ như còn có thể chịu đựng thêm.

- Ngươi hãy cẩn thận, lúc này ta sẽ dùng một phần mười chân khí!

Tiết Linh Vân cảm giác Lâm Thần còn có thể chịu được, bèn nói ra. Vừa mới dứt lời nàng lại đánh ra một đòn, đòn đánh chưa đến đã tạo thành một luồng gió lớn, rõ ràng là mạnh mẽ hơn đòn đánh trước.

Ầm!

Bàn tay nàng lại vỗ vào ngực Lâm Thần.

Một luồng sức mạnh cực lớn lại xung kích vào Lâm Thần, rồi được hắn điều khiển để lan tỏa đi khắp các nơi trong cơ thể.

Theo một chương này đánh xuống, Lâm Thần cảm giác được luồng lửa nóng kia đã giảm đi rất nhiều, ngay sau đó, thân thể của hắn lại vang lên một trận "bùm bùm" có thể cảm nhận được sức mạnh thân thể tăng lên rõ rệt.

"Sức mạnh thân thể rõ ràng đã tăng lên rất nhiều."

Lâm Thần đánh ra một quyền, hắn mơ hồ cảm nhận tầng thứ ba "Toái đồng trọng sinh" đã đạt tới, nhưng muốn đột phá, công kích của Tiết Linh Vân như vậy vẫn chưa đủ.

- Phiền tỷ tỷ gia tăng sức mạnh.

Lâm Thần đứng tại chỗ, vẻ mặt quyết liệt nói.

Tiết Linh Vân nghe vậy, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Một chương vừa rồi nàng dùng một thành chân khí, đều bị Lâm Thần cản lại. Nếu như là một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu khác, e là bị một chương này đã trọng thương không dậy nổi.

Tiết Linh Vân hơi do dự, ngưng trọng nói:

- Lần này ta dùng ba phần mười chân khí, sự đệ cẩn thận.

Một chương đập xuống lần thứ hai.

Một chưởng đánh ra cuồng phong phản phật, chân khí dào dạt, từng tia uy thế, một chưởng này theo hướng Lâm Thần tiến tới.

Thấy tình hình này, Lâm Thần không những không sợ hãi, trái lại hai mắt càng thêm sáng ngời, trên mặt hiện lên một vẻ hưng phấn.

Àm..

Lòng bàn tay của Tiết Linh Vân đặt trên ngực Lâm Thần, Lâm Thần cảm thấy như có một tòa núi lớn đặt ở trên lồng ngực của hắn vậy, trong phút chốc không thể thở nổi, sắc mặt biến thành màu tím.

- Lâm Thần.

Nhìn thấy sắc mặt Lâm Thần đỏ lên, Tiết Linh Vân hoảng hốt, hơi hồi hận vì đã hướng Lâm Thần đánh ra một chưởng này.

Võ giả Thiên Cương cảnh dùng ba phần mười chân khí cho một chưởng, cho dù là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao cũng sẽ bị trọng thương, mà hiện tại, Lâm Thần chỉ là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ.

Bị một chưởng này đánh trúng, sắc mặt Lâm Thần đồng thời cũng biến đổi, trong chớp mắt đánh tan một dòng khí nóng vừa xuất hiện nơi ngực.

Dược hiệu của Đoán Thể đan được Lâm Thần luyện hóa cấp tốc. Đồng thời sức mạnh thân thể của hắn tăng cường với tốc độ cực nhanh.

Keng... keng... keng..

Về mặt Tiết Linh Vân lo lắng, đang muốn vận chân khí cho Lâm Thần đã thông kinh mạch, nhưng lúc này chợt nghe thấy từ trên người Lâm Thần truyền đến một âm thanh giống như búa gõ vào kim loại.

- Hà?

Tiết Linh Vân choáng váng, hai con mắt nhìn Lâm Thần không chớp.

Giờ phút này, hai mắt Lâm Thần khép hờ, trên người hiện ra ánh sáng màu đồng, theo âm thanh này, ánh sáng màu đồng trên da hắn chậm rãi tan dần.

Cổ Đồng Luyện Thể quyết tầng thứ ba "Toái đồng trọng sinh" chính là làm cho cơ thể vỡ vụn, sau đó ngưng luyện lại càng cứng rắn hơn.

Leng keng... leng keng..

Âm thanh vẫn không ngừng truyền đến từ trong cơ thể Lâm Thần.

Ước chừng khoảng nửa phút đồng hồ sau, ánh sáng màu đồng trên cơ thể Lâm Thần hoàn toàn biến mất, sau một khắc, hắn đột nhiên mờ mắt, phát ra một tiếng hét thật dài.

Theo tiếng hét này, ngực hắn bỗng dưng tỏa ra một ánh sáng màu đồng vô cùng sáng, ắt đầu từ ngực hướng về quanh thân phóng đi ra ngoài, mãi đến khi bao phủ cả thân thể hắn.

Tầng thứ ba.

Lâm Thần cúi đầu liếc mắt nhìn nắm đấm phát ra tia sáng màu đồng, sắc mặt hiện lên vẻ vui mừng.

- Chúc mừng sư đệ lên cấp.

Một bên, Tiết Linh Vân mỉm cười nhìn Lâm Thần, trong lòng đối với Lâm Thần càng thêm khâm phục. Vốn dĩ còn tưởng rằng Lâm Thần không tiếp nổi một chiêu cuối cùng của nàng, nhưng ngoài dự đoán, Lâm Thần không chỉ tiếp nhận mà còn mượn lực chưởng của nàng luyện hóa hoàn toàn Đoán Thể đan, thăng cấp thành công Cổ Đồng Luyện Thể quyết lên tầng thứ ba.

Lâm Thần xoay người chấp tay nói:

- Đa tạ sư tỷ đã hỗ trợ một ít sức lực.

Tiết Linh Vân lắc đầu cười nói:

- Ngươi không cần phải cảm ơn ta. Ngươi có thể mượn chưởng lực của ta luyện hóa Đoán Thể đan, tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể là bản lĩnh của ngươi.

Trong mắt Tiết Linh Vân lóe lên một sự khâm phục.

Phải biết rằng đang ở trong đánh nhau mà mượn sự công kích của kẻ địch để tu luyện công pháp là vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận sẽ chết không có chỗ chôn thân.

Tiết Linh Vân vung tay, cười nói:

- Đến, thử xem thực lực của người khi lên cấp.

Lâm Thần cười lớn một tiếng, hắn vừa đột phá công pháp, đang muốn thử xem uy lực của tầng thứ ba "Toái đồng trọng sinh." Lời vừa nói xong, thân thể Lâm Thần hơi động, trong cơ thể vận chuyển tâm pháp đồ của Cổ Đồng Luyện Thể quyết, một quyền hướng Tiết Linh Vân đánh xuống.

Thấy thế, Tiết Linh Vân duỗi ra một bàn tay, nắm đấm hướng Lâm Thần đi tới.

Đừng!

Nắm đấm cùng bàn tay tương giao giữa không trung. Sau một khắc liền nhìn thấy Tiết Linh Vân cau mày, đột nhiên một lượng lớn chân khí từ trong cơ thể chuyển ra ngoài, mà theo chân khí của nàng vận chuyển ra ngoài, Lâm Thần nhất thời cảm thấy trên nắm tay một luồng sức mạnh truyền đến, thân thể không kịp được lui về sau mấy bước.

Hít sâu một hơi, màu đồng trên da âm Thần chậm rãi tan biến.

- Dĩ nhiên là ép ta vận dụng hơn ba phần chân khí. Cú đấm này của sư đệ có ít nhất mười ngàn cân.

Tiết Linh Vân về mặt hơi kinh ngạc nói.

Cổ Đồng Luyện Thể quyết lên tầng thứ ba, một quyền Lâm Thần đánh ra mười ngàn là điều chắc chắn, quan trọng hơn là không có một loại công kích nào có thể phá tan phòng ngự của Lâm Thần, sinh mệnh được đảm bảo.

Sau mấy ngày, Lâm Thần vẫn ở trong rừng trúc, cùng Tiết Linh Vân luyện tập, hắn cũng có Cổ Đồng Luyện Thể quyết tầng thứ ba trong mấy ngày qua, tùy ý đánh ra một quyền đều có sức lực vạn cân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: So tài

Giữa trưa, Lâm Thần tạm biệt Tiết Linh Vân, trực tiếp đi đến phòng nhận nhiệm vụ.

Bây giờ chỉ còn hơn mười ngày nữa là tới thời điểm xông vào bí cảnh Thiên La sơn. Lâm Thần nhất định phải giao tài liệu của nhiệm vụ tông môn để lấy thêm điểm cống hiến.

Nếu bỏ lỡ lần này, hắn phải trở về quản lý chuyện làm ăn theo sự sắp xếp của gia tộc.

Sau nửa canh giờ, Lâm Thần thở nhẹ một hơi đi ra từ phòng nhiệm vụ nội môn, trên mặt hắn hiện lên vẻ vui mừng: "Tất cả được sáu trăm ba mươi tám điểm cống hiến, xông vào bí cảnh Thiên La sơn chỉ cần năm trăm điểm cống hiến."

Khó cực mấy tháng qua chính là vì để tích đủ năm trăm điểm cống hiến, giờ khắc này nhìn thấy điểm cống hiến nhiều hơn một trăm ba mươi tám điểm so với điểm cống hiến để vào bí cảnh Thiên La sơn, Lâm Thần thật sự vui mừng.

Có điều, năm trăm điểm cống hiến này cũng chỉ có thể đổi lấy một cơ hội xông vào bí cảnh Thiên La sơn, có thể xông qua bí cảnh Thiên La sơn để tiến vào nội môn thành công hay không thì chưa nói được.

Dù sao, số lượng đệ tử ngoại môn rất nhiều, mặc dù nói xông vào bí cảnh Thiên La sơn đều có điều kiện, nhưng rất nhiều đệ tử có thể tích đủ năm trăm điểm cống hiến, trong số đó chắc chắn sẽ có đệ tử có thực lực cao cường, chỉ có các đệ tử đứng đầu mới được xông vào bí cảnh Thiên La sơn.

Huống chi, đối phó với mười đại cao thủ ngoại môn cũng không phải dễ.

Không suy nghĩ nhiều, sau khi rời khỏi phòng nhiệm vụ tông môn Lâm Thần liền đi tới Tầng Thư Các.

Bí tịch Thanh Vân bộ cùng Huyền kiếm còn chưa trả lại. Tông môn có quy định, đệ tử trả bí tịch không đúng thời hạn sẽ bị phạt, Lâm Thần rung mình khi nghĩ tới hình phạt.

Lâm Thần trực tiếp đi vào trong Tầng Thư Các.

Tầng Thư Các chia làm năm tầng, đệ tử ngoại môn chỉ có thể vào tầng thứ nhất chọn công pháp, ở đây đều là công pháp Hoàng Mịch cấp thấp tới cấp trung. Đệ tử ngoại môn muốn đi vào tầng thứ hai phải có đủ điểm cống hiến mới được vào, bên trong là võ kỹ Hoàng Mịch cấp cao đến Huyền Mịch cấp thấp.

Lên trên nữa thì chỉ có đệ tử nội môn mới có thể đi vào, nhưng ở đây muốn mượn một quyển bí tịch thì phải đổi rất nhiều điểm cống hiến.

Hai mắt Lâm Thần hơi nóng, sau khi hần tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết, khát vọng đối với võ kỹ cấp cao càng gầy càng nhiều.

Tuy rằng tu luyện võ kỹ cấp cao rất khó, nhưng uy lực vô cùng mạnh mẽ. Thậm chí võ kỹ cấp cao có thể làm cho các võ giả vượt cấp giết người.

Có điều muốn tu luyện võ kỹ cấp cao, ngoài điểm cống hiến còn phải là đệ tử nội môn Thiên Cực tông. Nói cách khác, cho dù có đủ điểm cống hiến mà không phải là đệ tử nội môn cũng không tu luyện được võ kỹ cấp cao.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, có rất nhiều chuyện chỉ khi tiến vào nội môn mới có thể thực hiện được.

Giờ khắc này, lầu một của Tầng Thứ Các có rất nhiều đệ tử đang chọn võ kỹ, Lâm Thần bước vào liền nhìn thấy Tầng Thứ Các chủ đang quay lại nhìn mình.

Nhìn thấy người đến, trên mặt lão giả áo bào trắng lộ ra ý cười nói:

- Từ khi truyền lại Huyền kiếm đến nay, đệ tử tu luyện thành công đã ít lại càng ít, chỉ có thiên tài trong thiên tài mới có thể tu luyện thành công. Hiện tại Lâm Thần ngươi muốn đổi cái khác tu luyện cũng không muộn, ngươi vào bên trong chọn một quyển kiếm pháp đi.

Nghe nói thế, Lâm Thần bất đắc dĩ nở nụ cười. Lão giả áo trắng vẫn không tin hần có thể luyện thành công Huyền kiếm.

Lâm Thần lắc đầu nói:

- Đa tạ ý tốt của trưởng lão, Huyền kiếm đúng là rất khó tu luyện, có điều uy lực của nó vô cùng mạnh mẽ, đệ tử không muốn đổi võ kỹ khác.

Lão giả áo trắng sững sờ, trên mặt hiện lên vẻ nuối tiếc, lão cho rằng Lâm Thần quá bướng bỉnh. Hần đang muốn mở miệng thì trong lầu bỗng vọng vang lên một tiếng hỏi thăm.

- Ôi, Hoàng sư huynh, người nói lần này xông vào bí cảnh Thiên La sơn, ai sẽ đứng thứ nhất?

Một đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ năm trung kỳ đang nói chuyện với một đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ.

Đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ nói:

- Nơi này là Tầng Thứ Các, người nói nhỏ thôi.

Hần dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định là đệ nhất đại đệ tử Viên Phi, ta nghe nói Viên sư huynh gần đây đang bế quan, không biết là đang đột phá tu vi hay là đang tu luyện võ kỹ.

- Viên sư huynh?

Đệ tử kia cũng bất ngờ, suy nghĩ một lát lại nói:

- Hoàng sư huynh nói đúng lắm, tu vi của Viên sư huynh bây giờ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao, nếu như hần đột phá lên đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ, e là cho dù là có hai Bùi sư huynh cũng không phải là đối thủ của hần.

Đại đệ tử ngoại môn Viên Phi là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao, từng chém giết rất nhiều đạo tặc Luyện Thể cảnh tầng thứ tám, thực lực mạnh mẽ cực kỳ.

Bùi Lương Bình là đệ tử ngoại môn xếp thứ hai, tu vi của hawsoncngx à Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao, nhưng thực lực vẫn không bằng Viên Phi.

Lâm Thần hơi trầm tư, lấy bí tịch Thanh Vân bộ cùng Huyền kiếm trong lòng ngực ra để lên một bên quầy.

Thấy thế, lão giả áo trắng lắc đầu một cái nói:

- Lâm Thần, còn mấy ngày nữa là xông vào bí cảnh Thiên La sơn, ngươi có nắm chắc hay không?

- Ta nghĩ Huyền kiếm có thể ứng phó được.

Lâm Thần không muốn nhiều lời, hướng lão giả hơi chấp tay rồi đi ra ngoài.

Rời khỏi Tầng Thứ Các, Lâm Thần trở lại phòng, sau đó lấy kiếm đi tới Diễn Võ đường luyện tập.

Ở ngoại môn Thiên Cực tông, mỗi một ngày đều có trưởng lão truyền thụ võ kỹ, trưởng lão quy định buổi chiều hôm nay sẽ truyền thụ võ kỹ.

Hiện tại thời gian xông vào bí cảnh Thiên La sơn chỉ còn có vài ngày, Lâm Thần nhân cơ hội này đi nghe trưởng lão giảng dạy võ kỹ, luyện tập một ít

kiếm pháp.

Bên trong Diễn Võ đường.

Lúc này cách thời gian trường lão giảng bài còn nửa canh giờ, nhưng nơi đây đã tụ tập rất nhiều đệ tử, toàn bộ Diễn Võ đường đều đông nghịt người.

Lâm Thần tìm một chỗ khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ chờ đợi.

Sau nửa canh giờ, một lão giả mặc áo bào trắng đi ra từ trong đại điện của Diễn Võ đường.

Lão giả này ngồi ở trung tâm của Diễn Võ đường, là võ giả Thiên Cương cảnh, hắn vừa khoanh chân ngồi xuống liền giờ một thanh kiếm lên nói:

- Hôm nay giảng giải kiếm pháp.

- Kiếm pháp quan trọng nhất là nhanh, tàn nhẫn, chính xác. Rất nhiều đệ tử ngoại môn biết bề ngoài mà không biết bên trong, nhanh... chính là tốc độ nhanh, bất kể là xuất kiếm hay thu kiếm...

Đệ tử bốn phía nghe rất cẩn thận, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua hai canh giờ.

- Hôm nay bà giảng kết thúc ở đây.

Đang lúc rất nhiều đệ tử chăm chú lắng nghe, vị lão giả đột nhiên đứng lên đi vào trong đại điện.

Bên trong Diễn Võ đường, rất nhiều đệ tử vẫn còn đang thêm thường, cũng có rất nhiều đệ tử tìm chỗ vắng người rút trường kiếm của mình ra luyện tập.

Lâm Thần hiện lên vẻ đăm chiêu sau khi nghe xong bài giảng. Bất luận là tu luyện loại võ kỹ nào cũng không thể cầu nệ quá mức, tu luyện kiếm pháp có thể sáng chế chiêu mới, thi triển kết hợp kiếm pháp cùng bước đi uy lực sẽ lớn hơn rất nhiều.

Đệ tử bên trong Diễn Võ đường đều đứng lên, cảm kích trở về tiểu viện của mình, Lâm Thần từ trong dòng người đi ra bên ngoài.

Nhưng mà Lâm Thần vừa mới đi ra ngoài Diễn Võ đường, bỗng nghe được một âm thanh truyền tới.

- Lâm Thần.

Nghe được âm thanh từ phía sau hắn truyền đến, Lâm Thần dừng bước, xoay người liền nhìn thấy Mã Lương cùng Lý Xuyên lạnh lùng nhìn hắn. Tiếng gọi vừa rồi là của Lý Xuyên.

Nhìn thấy hai người này, Lâm Thần hơi sững sờ, vừa nãy đệ tử bên trong Diễn Võ đường rất nhiều, hắn cũng không chú ý tới Mã Lương và Lý Xuyên.

Đệ tử bốn phía đều nhìn thấy bầu không khí nòng nặc sát khí, tất cả đều lui lại bên cạnh quan sát.

Vốn dĩ là Lý Xuyên cùng Mã Lương đến nơi này nghe giảng bài, không nghĩ rằng vô tình gặp được Lâm Thần. Sắc mặt Mã Lương liền thay đổi khi nhìn thấy Lâm Thần, hắn hận không thể dạy dỗ Lâm Thần một trận để đòi lại thể diện đã mất ở đây Mặc Liên sơn.

Lý Xuyên hận Lâm Thần thấu xương, hắn hận không thể lập tức đánh chết Lâm Thần.

Hai người không nhẫn nại được gọi Lâm Thần lại, muốn nhân cơ hội này dạy dỗ hắn một trận.

- Nha! Hóa ra là Lý huynh cùng Mã huynh, không biết hai vị có ý kiến gì?

Lâm Thần nhìn thấy hai người này, trên mặt hiện lên một ý cười nhạt, lạnh lùng nói.

Mã Lương cười lạnh một tiếng nói:

- Ý kiến thì không dám, chỉ là muốn cùng Lâm sư đệ so tài một lát, không biết ý của lâm sư đệ thế nào?

- Chỉ là so tài thôi sao?

Nụ cười trên mặt Lâm Thần càng rõ, làm cho người ta có một cảm giác quý dị.

- Đúng! Lần trước ngươi trốn từ trong tay của Mã ca, lần này ta xem ngươi trốn đi đâu.

Lý Xuyên hung dữ nói.

Nhưng mà hắn vừa nói xong, nhất thời bốn phía bàn tán xôn xao, đệ tử bốn phía kinh ngạc nhìn Lý Xuyên, lại nhìn Mã Lương cùng Lâm Thần.

- Mã Lương là ai?

Hắn ta là một trong mười đại cao thủ của đệ tử ngoại môn, thực lực vô cùng mạnh. Một số đệ tử nói rằng Mã Lương cùng Lý Xuyên rời đi, một số cho rằng có thể hắn sẽ đánh nhau một trận.

Nhưng mà tu vi của Lâm Thần cũng là Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, lại rời đi trong lúc đánh nhau với Mã Lương, hình như chưa từng bị thiệt thòi.

- Khoảng thời gian trước ở dãy Mặc Liên sơn, nếu như không phải Lâm Thần nuốt nội đan yêu thú, thực lực của hắn không thể đã thương Mã ca, chứ đừng nói tới việc đánh lui Mã ca để chạy trốn...

Lý Xuyên thấy Mã Lương lúng túng lại mở miệng giải thích, nhưng mà mới nói một nửa chợt phát hiện ra càng giải thích càng xấu mặt, trong phút chốc phôi bày toàn bộ sự tình ngày đó.

Yên lặng.

Vô cùng yên lặng!

Đệ tử bốn phía nhìn Lâm Thần với vẻ mặt khó tin.

Vốn dĩ mọi người còn nghĩ rằng Lâm Thần chỉ là trốn từ trong tay Mã Lương, hiện tại nghe Lý Xuyên nói ra mới biết sự tình không hề đơn giản.

Lâm Thần không chỉ trốn từ trong tay Mã Lương, mà còn một chiêu bức lui Mã Lương.

Mã Lương ở một bên trừng mắt tức giận nhìn Lý Xuyên, hận không thể tát chết Lý Xuyên. Mà Lý Xuyên phát hiện mình lỡ lời, thấp thỏm ngậm chặt miệng đứng tại chỗ không dám cử động.

Mã Lương quay đầu lạnh lùng nhìn Lâm Thần nói:

- Đúng, chỉ là so tài, nếu ngươi thắng, ta đưa ngươi một bình Tụ Khí đan trung phẩm.

Sự tình đã đến mức này, nếu như không dạy dỗ Lâm Thần e là ở trong ngoại môn Mã Lương khó có thể ngẩng đầu. Nhưng hắn lại sợ Lâm Thần không đầu nên lấy ra một bình Tụ Khí đan trung phẩm đánh cược, dụ dỗ Lâm Thần đồng ý.

Thấy tình hình như vậy, Lâm Thần cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói:

- Lãnh địa tông môn, há lại để cho ngươi đánh đánh giết giết, nếu trong lúc đánh nhau tổn thương đến người, trưởng lão trách phạt, ngươi và ta ai gánh chịu?

Mấy tháng khổ tu, từ lâu Lâm Thần đã không còn sợ Mã Lương, chỉ là bí cảnh Thiên La sơn sắp mở, Lâm Thần có thể ở trên bí cảnh Thiên La sơn giáo huấn bọn họ, cần gì phải sinh sự trong lúc quan trọng này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ngao Hân

Lâm Thần vừa nói xong, Lý Xuyên liền lộ ra vẻ mặt nóng ruột như muốn lập công chuộc tội, mở miệng nói:

- Cái này ngươi yên tâm, chúng ta là theo quy định của tông môn so tài, trưởng lão cũng sẽ không hỏi đến.

Suy nghĩ một lát, Lý Xuyên nói tiếp:

- Nếu ngươi bị thương, ta đưa ngươi một bình thuốc chữa thương.

Mã Lương nghe Lý Xuyên nói như vậy thì sắc mặt đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Đã như vậy, Lâm đệ sao lại không đánh một trận?

Lâm Thần cười lớn nói:

- Ngươi muốn chiến, vậy liền chiến.

Thấy vậy, trên mặt Mã Lương nhất thời hiện lên vẻ vui mừng, chỉ sợ Lâm Thần không ứng chiến.

Lý Xuyên cũng âm thầm vui mừng. Thời gian này hắn vẫn đi theo sau Mã Lương, hiểu rất rõ thực lực của Mã Lương, hiện tại thực lực của Mã Lương đã

tăng gấp hai lần so với lúc ở Mặc Liên sơn, hấn tu luyện thành công Đệp Sơn kiếm pháp tăng thứ tư đỉnh cao, đang chạm tới tầng thứ năm sơ kỳ.

- Được, chúng ta so tài ở đây.

Mã lương sợ Lâm Thần đôi ý, liền vội vàng rút trường kiếm nói.

Đệ tử bốn phía đều lui về sau, dọn ra cho Lâm Thần và Mã Lương một cái sân rộng.

- Nhất Đệp sơn!

Vừa dứt lời, Mã lương liền sử dụng tới Đệp Sơn kiếm pháp. Một chiêu đánh ra nhất thời xuất hiện một ngọn núi hùng vĩ, trực tiếp hướng âm Thần đè xuống.

Mặc dù đòn đánh này Mã Lương công kích tới Lâm Thần, nhưng đệ tử bốn phía tu vi hơi thấp đều bị áp bức đến mức sắc mặt trắng bệch.

- Khí thế thật mạnh, kiếm pháp của Mã sư huynh xem ra đã đột phá.

- Mã sư huynh mạnh như vậy, Lâm Thần lại có thể trốn thoát, thực sự là thiên tài.

Rất nhiều đệ tử nhỏ giọng bàn tán.

Lâm Thần đối mặt với đòn đánh của Mã Lương không hề hoang mang, lúc công kích của Mã Lương sắp rơi lên người Lâm Thần, liền nhìn thấy trên người Lâm Thần xuất hiện từng đạo ánh sáng màu đồng, làm cho người ta cảm giác rất thần kỳ.

Ầm!

Sau một khắc, trường kiếm của Mã Lương đánh trúng người Lâm Thần phát ra một âm thanh nặng nề vô cùng.

Về mặt Lâm Thần không biến sắc, đứng tại chỗ không hề di động.

Rào...

Đệ tử bốn phía ồn ào một trận, về mặt khó tin nhìn Lâm Thần.

- Nay, sao có thể có chuyện đó được, dùng thân thể ngăn cản một đòn.

Mã Lương tròn mắt, con ngươi rụt lại, về mặt hơi điên cuồng.

Tâm tính hấn cao ngạo, một tay Đệp Sơn kiếm pháp uy danh hiển hách ở ngoại môn, một đòn của hấn tràn đầy tự tin nhưng lại không phá tan được phòng ngự của Lâm Thần, chệch lệch to lớn làm mất tự tin trong lòng hấn khiến hấn phát điên.

Lý Xuyên ở một bên lạch bạch lùi về sau mấy bước, trên mặt sợ hãi vô cùng.

Ngày đó ở Mặc Liên sơn, chính mắt hấn chứng kiến đại chiến của Lâm Thần với Mã Lương, Lâm Thần vô cùng chật vật mới tránh khỏi công kích của Mã Lương, nhưng hiện tại Lâm Thần lại dễ dàng chống lại công kích của Mã Lương như vậy.

- Tam Đệp sơn...

- Ngũ Đệp sơn...

Hai mắt Mã Lương đỏ lên, hận không thể một kiếm chém Lâm Thần làm hai khúc, công kích hướng Lâm Thần mà tới.

Ầm ầm...

Hai công kích liên tục đánh lên người Lâm Thần, trường kiếm phát ra uy lực mạnh mẽ làm cho Lâm Thần lùi về sau hai bước nhưng về mặt vẫn không thay đổi.

Lâm Thần tu luyện Cô Đồng Luyện Thể quyết đến tầng thứ ba, không chỉ cả người mang sức lực to lớn, mà ngay cả lực phòng ngự cũng tăng mạnh, công kích của Mã Lương không có cách nào đánh tan phòng ngự của Lâm Thần.

Nhìn thấy mình vẫn sừng sững bất động dưới sự công kích của Mã Lương, Lâm Thần gật đầu hài lòng, chợt hấn bước lên phía trước hai bước, cười nhạt nói:

- Ngươi tấn công ba lần rồi, bây giờ tới phiên ta.

Nói xong, chân hấn đạp Thanh Vân bộ, thân thể bay về phía trước, trong chốc lát đã xuất hiện trước mặt Mã Lương.

...

Trên một con đường nhỏ tối tăm ở Thiên Cực tông.

Hai bên san sát đại thụ, cành lá xum xuê, ở dưới ánh sáng óng ánh sắc sỡ nhìn đẹp vô cùng.

Con đường nhỏ này nối liền núi Huyền Ngọc của Thiên Cực tông cùng Diễn Võ đường, có điều bình thường rất ít người đi trên con đường này, bởi vì con đường này liên thông tới nơi ở của nữ đệ tử nội môn - núi Huyền Ngọc. Đệ tử nội môn tu luyện bận bịu, trừ khi trưởng lão có việc dặn dò, nếu không bình thường sẽ không biết tới Diễn Võ đường ở ngoại môn.

Mà giờ khắc này trên con đường nhỏ lại có hai bóng người vô cùng xinh đẹp.

Một người trong đó là Tiết Linh Vân, bên cạnh là một thiếu nữ khoảng mười sáu tuổi, hai mắt sáng long lanh, trên người mặc một bộ áo trắng như tuyết, là bạn tốt của Tiết Linh Vân.

Là đệ tử thiên tài trong nội môn, bạn tốt của Tiết Linh Vân đương nhiên sẽ không kém, người bạn này cũng là đệ tử nội môn thiên tài, tu vi là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Ngao Hân bỗng nhiên thở phò nói:

- Linh Vân, ngươi làm cái gì vậy? Không để cho ta tu luyện mà lại dẫn ta đi nơi nào?

Tiết Linh Vân cười tủm tỉm nói:

- Đi ngoại môn a.

Ngao Hân sửng sờ, kinh ngạc nói:

- Chúng ta đi ngoại môn làm gì?

Tiết Linh Vân lôi kéo tay Ngao Hân đi tiếp, trong miệng lại nói:

- Đi ngoại môn, cho ngươi làm quen với một đệ tử ngoại môn.

- Cái gì?

Nghe nói như thế, Ngao Hân lập tức dừng bước, kinh ngạc nhìn Tiết Linh Vân:

- Linh Vân, ngươi không sao chứ, ngươi kéo ta đến đây chính là để nhìn thấy một đệ tử ngoại môn trong khi ta còn đang tu luyện a.

- Nếu như cũng giống các đệ tử khác, khẳng định chuyến đi này của ngươi không đáng.

Linh Vân cũng không tức giận, cười nói

- Ta mang ngươi đi gặp người này, hẳn ta không giống các đệ tử ngoại môn khác, ngay cả ta còn phải thán phục hẳn một tiếng a.

- Thật hay giả?

Ngao Hân nghi ngờ hỏi.

Trong lòng Ngao Hân hiểu rất rõ, Tiết Linh Vân là đệ tử nội môn thiên tài, đối với các đệ tử nội môn khác căn bản không có để ý, cho dù là đệ tử nội môn thiên tài rất nhiều nhưng cũng rất ít người lọt vào mắt Tiết Linh Vân.

Mà giờ khắc này, Tiết Linh Vân nói với nàng có một đệ tử ngoại môn làm cho nàng thán phục.

- Không chỉ có vậy, chúng ta so với vị sư đệ này cùng lắm cũng chỉ là tu luyện lâu ngày, tu vi cao hơn một ít mà thôi.

Tiết Linh Vân gật gù nói.

Nghe Tiết Linh Vân nói xong, Ngao Hân đột nhiên nở nụ cười nói:

- Linh vân, nếu như ngoại môn thật sự có đệ tử như vậy, tông môn sao lại không biết? Ta nghĩ là ngươi nhìn lầm người rồi.

Trên mặt Ngao Hân rõ ràng là không tin.

Tiết Linh vân cũng không nói nhiều, tiếp tục kéo tay Ngao Hân, vừa đi vừa nói:

- Đến nơi ngươi tự mình nhìn thấy liền biết ta có nhìn lầm hay không.

Ngao Hân bắt đầu đi bị Tiết Linh vân kéo đi, không đi một chuyến không được.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đi đến ngoại môn. Sau gần nửa canh giờ, hai người ruột cuộc cũng đi đến Diễn Võ đường ở ngoại môn.

Nhưng mà mới vừa ra khỏi con đường nhỏ, Tiết Linh Vân cùng Ngao Hân ngầy ngẩn cả người.

- Sao ở đây lại đông người như vậy?

Giờ khắc này trước cửa Diễn Võ đường tập trung hơn trăm người, hơn nữa càng lúc đệ tử càng tới nhiều hơn, mỗi người đối với chuyện xảy ra bên trong đều vô cùng hứng thú.

Tiết Linh Vân không rõ vì sao, nàng cùng với Lâm Thần vừa cáo biệt lúc sáng, nghe Lâm Thần nói giờ nọ muốn đến Diễn Võ đường nghe giảng, nên mới mang theo Ngao Hân đến phía trước Diễn Võ đường.

Hai người vận dụng Vân Ba Vi Bộ, nhảy lên trên một tảng đá to, nhìn lại phía đám người.

Ầm ầm..

Đúng vào lúc này, hai đạo âm thanh nặng nề từ phía trong truyền đến.

Giữa đám người, toàn thân Lâm Thần tỏa ra ánh sáng màu đồng hơi nhạt, vẻ mặt bất động dễ dàng chống lại công kích lần thứ hai của Mã Lương.

Đệ tử bốn phía nhất thời ồ lên một tiếng, vẻ mặt vô cùng bội phục nhìn Lâm Thần.

Thấy tình hình như vậy, Ngao Hân ồ lên một tiếng nói:

- Đúng là công pháp Cổ Đồng Luyện Thể. Đệ tử kia thực lực có thể sánh ngang với Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, hai lần công kích đều bị người này chống đỡ được.

Ngao Hân là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, thực lực mạnh mẽ, kiến thức cũng rộng, chớp mắt liền thấu tu vi của Lâm Thần.

Nàng rất nhanh tỉnh lại, quay đầu hỏi Tiết Linh Vân:

- Linh Vân, chẳng lẽ người nói đệ tử ngoại môn kia chính là hắn?

Tiết Linh Vân nhìn Lâm Thần từ trong đám người, đầu tiên là sững sờ, chợt trên mặt lộ ra nụ cười nhạt. Nghe Ngao Hân hỏi, Tiết Linh Vân khẽ gật đầu, cười nói:

- Đúng vậy.

Khoảng thời gian này, Tiết Linh Vân một mực ở bên cạnh Lâm Thần, biết rất rõ thực lực của Lâm Thần. Phải biết rằng Lâm Thần không chỉ nắm giữ kiếm kính mạnh mẽ, con tu luyện công pháp Huyền Mịch cấp thấp Cổ Đồng Luyện Thể quyết, người mang sức lực vạn cân, lực phòng ngự mạnh mẽ, một loại công kích không thể phá tan sức phòng ngự của hắn.

Giờ khắc này đối phó với Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ - Mã Lương, Lâm Thần căn bản không cần vận dụng kiếm pháp, chỉ cần dựa vào Cổ Đồng Luyện Thể quyết là có thể hoàn toàn chiến thắng.

...

Tại lúc hai người đang nói chuyện, Lâm Thần trong đám người đột nhiên cười một lớn một tiếng, chân bước lên phía trước, hướng Mã Lương nổ ra một quyền.

Nhìn thấy nắm đấm của Lâm Thần lướt tới, và mặt Mã Lương hiện lên vẻ điên cuồng, tóc tai bù xù, chân khí trong cơ thể tuôn ra, hiển nhiên là muốn triển khai toàn bộ tuyệt chiêu.

- Thất Diệp son!

- Lâm Thần, là người ép ta. Một chiêu này ta vốn là sử dụng khi xông vào bí cảnh Thiên La sơn, nhưng bây giờ người tự tìm đường chết, vậy thì người không oán trách ta được rồi.

Mã Lương tuy rằng khiếp sợ sức mạnh phòng ngự của Lâm Thần, nhưng hắn vẫn còn tuyệt chiêu chưa sử dụng. Diệp Sơn kiếm pháp tầng thứ tư gần đây hắn đã tu luyện thành công, uy lực mạnh mẽ vô cùng, hắn tin tưởng một đòn này của hắn sẽ làm cho Lâm Thần phải trọng thương tại chỗ.

Nhưng sau đó, Mã Lương đã không làm được nhiều như vậy.

Lâm Thần nhìn thấy sắc mặt điên cuồng của Mã Lương, bên khóe miệng lộ ra một nụ cười châm chọc.

Sau một khắc...

Leng keng.

Phảng phất tiếng kim loại va chạm cùng nhau, ngay lúc nắm đấm của Lâm Thần giao nhau với trường kiếm vang lên một hồi âm thanh leng keng.

- A...

Theo tiếng kim loại vang lên, tay Mã Lương đang nắm chặt trường kiếm duy trì thế tấn công đột nhiên thân thể bay ngược về phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt khiếp sợ ngã trên mặt đất.

Yên tĩnh... Diễn Võ đường lại lâm vào tình trạng quỷ dị lần thứ hai, đệ tử bốn phía đều sợ hãi nhìn đám người Lâm Thần.

- Được lắm, thiên tài a.

Về mặt Ngao Hân khiếp sợ nói:

- Người sư đệ này chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, lại tu luyện công pháp Cổ Đồng Luyện Thể quyết thành công như vậy, lợi hại, khâm phục a.

Nhìn thấy bộ dáng giật mình của Ngao Hân, trong lòng Tiết Linh Vân cười thầm một tiếng, nếu để cho nàng biết Lâm Thần còn nắm giữ năm phần kiếm pháp mạnh mẽ, không biết nàng sẽ kinh ngạc như thế nào?

Tiết Linh Vân khẽ gật đầu, cười nói:

- Theo ta được biết, hắc ám hiệu nhất là kiếm pháp, tu luyện công pháp này chỉ là mới không đầy một tháng.

- Cái gì?

Ngao Hân tròn to mắt nhìn Tiết Linh Vân nói:

- Một tháng, hắc ám có thể luyện công pháp tới mức này, một quyền đánh trọng thương Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ a? Nếu là như vậy thì kiếm pháp của hắc ám lợi hại bao nhiêu?

- Linh Vân, hắc ám tên gọi là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Sát Ý

Được, ta nhớ kỹ tên hắc ám. Quay về ta liền đề cử cho sư phụ, thiên phú như hắc ám còn hơn cả thiên tài, nếu là ở bên ngoài vậy thì thực sự đáng tiếc...

Ngao Hân kích động, liên tục nói.

Nghe nói như vậy, Tiết Linh Vân nhớ lại Lâm Thần đã từng từ chối nàng dẫn hắc ám tới tông môn, lúc này nàng lắc đầu một cái vội la lên:

- Đừng đừng. Chính hắc ám chọn con đường hắc ám đi, chúng ta không cần xem vào.

- Chuyện này...

Ngao Hân mày nhử miệng nói:

- Vậy người gọi ta tới đây làm gì?

Tiết Linh Vân cười nói:

- Mang người đến kết giao bằng hữu, không muốn người với hắc ám trở thành kẻ thù...

Hơi trầm ngâm một lát, nàng nói tiếp:

- Để tránh sau này khỏi chịu thiệt thòi.

Nghe lời nói ấy, Ngao Hân lập tức sững người, nhìn Tiết Linh Vân thấp giọng nói:

- Ý của ngươi là thiên phú của hần...

Tiết Linh vân hơi gật đầu, xoay người nhìn Lâm Thần ở giữa đám người.

Ánh sáng màu đồng trên người Lâm Thần chậm rãi tản đi, nhìn Mã Lương không có cảm xúc gì.

Giờ khắc này, Mã Lương nửa nằm trên đất, tóc tai bù xù, hai con mắt đỏ rực, vô cùng chật vật. Hần trợn mắt, chỉ một ngón tay về phía Lâm Thần muốn chửi một câu, nhưng không thể nói được, sắc mặt đỏ chót.

Mã Lương không bao giờ nghĩ tới, nửa tháng trước Lâm Thần còn bị hần đánh cho chật vật, dựa vào nội đan yêu thú để trốn thoát từ trong tay hần, giờ khắc này lại một quyền đánh bay hần, thực lực dĩ nhiên cao hơn hần rất nhiều.

Lâm Thần liếc mắt nhìn Mã Lương một cái, xoay người đi về phía Lý Xuyên không nhìn thấy vẻ phẫn nộ của Mã Lương.

So với Mã Lương, biểu hiện của Lý Xuyên càng khiến người ta cảm thấy xấu hổ.

Hần nhìn thấy Lâm Thần đang tiến lại, sắc mặt hiện lên vẻ kinh hoàng, luống cuống vội vàng gào to:

- Lâm... Lâm Thần, ngươi đừng qua đây.

Một bộ dạng không thể lập tức chạy trốn.

Lâm Thần lạnh nhạt nói:

- Ta tới thì thế nào?

Nói xong, Lâm Thần bước lên một bước.

Lý Xuyên sững sờ, nếu Lâm Thần đến đây thật, hần không có cách nào ngăn cản, bỗng nhiên Lý Xuyên nhớ tới chuyện gì đó, hần đưa tay vào áo lấy ra một viên pha lê, dùng sức bóp vỡ.

Đá truyền tin!

Lý Xuyên này đã không còn biết xấu hổ, so tài là do bọn hần nói ra, hiện tại đánh không thắng lại tìm người tới đối phó với Lâm Thần.

Đệ tử bốn phía nhìn thấy Lý Xuyên bóp nát đá truyền tin, nhất thời hô lên.

Mã Lương ở một bên nghe nói thế, sắc mặt càng thêm lúng túng. Vốn dĩ thua ở trên tay Lâm Thần đã rất mất mặt, bây giờ Lý Xuyên lại làm ra chuyện mất mặt như vậy, xem như hoàn toàn mất hết mặt mũi.

Sắc mặt Mã Lương âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức đứng lên đá bay tên Lý Xuyên ngu ngốc.

Tuy rằng hần biết bóp nát đá truyền tin là không đúng, nhưng hần hoàn toàn bị Lâm Thần dọa sợ, hơn nữa tận mắt thấy Mã Lương cũng không phải là đối thủ của Lâm Thần, trong lúc hốt hoảng bóp nát đá truyền tin thông báo cho ca ca Lý Sơn của hần.

Biết là không đúng nhưng dù sao cũng đã bóp nát đá truyền tin rồi, so với việc mất đi mặt mũi thì hần sợ bị Lâm Thần hành hung một trận hơn.

Hần cắn răng, hung dữ nói:

- Lâm Thần, ngươi đừng có hung hăng. Ta cho ngươi biết, đại ca của ta là võ giả Thiên Cương cảnh, hần sẽ lập tức tới ngay, nếu ngươi dám gây bất lợi cho ta, ta đảm bảo ngươi sẽ hối hận cả đời.

- Thật sao?

Mặt Lâm Thần không có cảm xúc gì, chậm rãi bước từng bước đến chỗ Lý Xuyên, đồng thời trên người hần cũng tỏa ra khí thế mạnh mẽ điên cuồng bao trùm Lý Xuyên.

Hiện tại tu vi Lý Xuyên là Luyện Thể cảnh trung kỳ, tương đương với tu vi của Lâm Thần. Lâm Thần đi một bước, hần cảm thấy uy thế trên người mình càng nặng.

Uy thế này bao trùm làm cho Lý Xuyên toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, cực kỳ hoảng sợ.

Khoảng cách giữa Lâm Thần và Lý Xuyên còn chưa tới mười mét, Lý Xuyên không chịu nổi nữa liền hét lên:

- Lâm Thần, ngươi đứng lại đó cho ta. Đừng tới đây. A...

Âm thanh cuối cùng hạ xuống, trong không khí đột nhiên tràn ngập mùi nước tiểu.

Tất cả mọi người sững sờ.

Chợt một trận cười vang lên.

Đệ tử bốn phía nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Lý Xuyên, thực sự không nhìn được, từng người đều bắt đầu cười ha ha.

- Đồ vô dụng.

Lông mày Lâm Thần hơi nhíu lại, vốn dĩ hắn chỉ muốn dọa Lý Xuyên, không ngờ Lý Xuyên lại sợ hãi như vậy, hắn chỉ tỏa ra khí thế trên người đã dọa Lý Xuyên sợ đến mức tiêu ra quần.

Lâm Thần vừa xoay người, cũng không thèm nhìn Lý Xuyên một cái, nhưng mà bỗng nhiên một đạo âm thanh lại vang lên:

- Đứng lại.

Theo âm thanh kia, mấy đệ tử từ ngoài đi vào, tu vi mỗi người đều là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy trở lên.

Dẫn đầu là một đệ tử khoảng hai mươi tuổi, cả người hơi tản ra uy thế, đệ tử nào tới gần hắn đều cảm thấy không thể chịu nổi, sắc mặt khó chịu lui về sau.

Hắn liếc nhìn Mã Lương bị thương nặng nằm trên đất, lại nhìn Lý Xuyên một bên sợ đến nỗi tiêu cả ra quần, sắc mặt nhất thời thay đổi đến đáng sợ.

Mã Lương ngẩng đầu liếc nhìn hắn, trên mặt lộ ra một vẻ xấu hổ.

Lý Xuyên nhìn thấy có người đến, sắc mặt vui mừng nói:

- Ca, người rốt cuộc cũng tới. Hắn chính là Lâm Thần, người hãy mau dạy dỗ hắn.

- Vô liêm sỉ.

Nhìn thấy bộ dáng này của Lý Xuyên, Lý Sơn nhất thời tức giận, nếu như không phải Mã Lương cùng Lý Xuyên không nghe lời hắn, tìm đến Lâm Thần gây rắc rối thì hắn đâu phải đích thân đi đến chỗ này.

Hiện tại, Lý Xuyên biết bản thân gây ra lỗi lớn, nhất thời để cho Lý Sơn giận dữ. Hắn không nói hai lời, trực tiếp tát một cái lên mặt Lý Xuyên.

Trong phút chốc trên mặt Lý Xuyên in hằn năm ngón tay, khuôn mặt tức giận không cam lòng.

Không để ý tới Lý Xuyên, Lý Sơn quay đầu nhìn về phía Lâm Thần, trầm giọng nói:

- Tiểu tử ngươi thật to gan. Nói là dựa theo quy định của tông môn so tài, ngươi lại ra tay nặng như thế, tâm địa độc ác. Không trừng phạt ngươi một lần, tương lai chỉ sợ là ngươi lại không coi ai ra gì.

Chuyện xảy ra ở đây Lý Sơn đã biết rõ trên đường đi, căn bản đã hiểu rõ, Mã Lương cùng Lý Xuyên xúi giục trước, trong lúc so tài bên Mã Lương tấn công liên tục ba lần đều bị Lâm Thần phá giải, nhưng mà một quyền của Lâm Thần liền đánh Mã Lương trọng thương.

Lý Sơn kinh ngạc trong lòng, thiên phú của Lâm Thần quả là không bình thường, nhưng mà hắn quyết tâm diệt trừ Lâm Thần.

Đệ tử thiên phú kinh khủng như thế, nếu để trưởng thành chỉ sợ không chỉ là Mã Lương bị đánh trọng thương, ngay cả Lý Sơn cũng thua dưới tay hắn.

- Đúng, nhất định phải trừng phạt, nếu không sau này hắn sẽ coi trời bằng vung.

- Lý Sơn vừa nói xong, đám đệ tử hắn mang tới liền kêu to, hết sức phối hợp với Lý Sơn diễn trò.

Tiết Linh Vân cùng Ngao Hân ở bên ngoài thấy thế, sắc mặt vô cùng lạnh lẽo. Hành động của Lý Sơn làm cho các nàng không thể nhịn nổi nữa. Hai người cũng không nói nhiều, trực tiếp đi về phía đám người.

Tiết Linh Vân cùng Ngao Hân xuất hiện, nhất thời bốn phía rơi loại tung bưng.

Rất nhiều đệ tử quay đầu nhìn hai thiếu nữ. Tiết Linh Vân cùng Ngao Hân không chỉ là đệ tử nội môn thiên tài, hơn nữa còn là hai đại mỹ nữ, bình thường không dễ gì gặp được, mà giờ khắc này hai người cùng xuất hiện ở đây.

- Lâm Thần, ta giới thiệu với ngươi một vị thiên tài, vị này chính là Ngao Hân, Ngao sư tỷ.

Tiết Linh Vân cùng Ngao Hân đi tới trước mặt Lâm Thần, Tiết Linh Vân quay về phía Lâm Thần mỉm cười nói.

- Chuyện này...

Lý Sơn, Mã Lương cùng Lý Xuyên lập tức ngậy người, bọn họ có thể đối phó với Lâm Thần nhưng tuyệt đối không dám trêu chọc Tiết Linh Vân cùng Ngao Hân, tuy rằng Lý Sơn cũng là đệ tử nội môn, nhưng so với hai người Tiết Linh Vân căn bản không cùng một cấp bậc.

Giờ khắc này nhìn thấy hai người đồng thời xuất hiện trò chuyện với Lâm Thần, ba người bọn Lý Sơn không khỏi kêu khổ, hiện tại đi không được và không đi cũng không được.

Đệ tử bốn phía đều trừng mắt há miệng.

Lâm Thần xem ra rất thân thiết với Tiết Linh Vân. Quan trọng hơn là Tiết Linh Vân lại dẫn Ngao Hân đi kết bạn với một đệ tử ngoại môn.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, biểu hiện của Tiết Linh Vân và Ngao Hân thật không bình thường, phải biết rằng có bao nhiêu đệ tử nội môn muốn nịnh bợ các nàng nhưng đều bị các nàng bỏ mặc.

Lâm Thần cũng hơi sửng sốt, tuy rằng hắn đã sớm chú ý tới hai nàng nhưng không nghĩ tới hai nàng lại biết đi ra vào thời điểm này.

Có điều Lâm Thần cũng phản ứng rất nhanh, tâm tư liên tưởng dụng ý của Tiết Linh Vân và Ngao Hân, khẽ gật đầu nói:

- Chào Ngao sư tỷ.

- Ngươi là bằng hữu của Linh Vân thì cũng là bằng hữu của ta, cũng không cần gọi sư tỷ, ngươi gọi ta là Ngao Hân được rồi.

Ngao Hân tính cách mạnh mẽ, nhìn thấy Lâm Thần đáp lời liền cười nói.

Lâm Thần cười cười, gạt gù đồng ý.

- Đây là một bình Tụ Khí đan trung phẩm, mong rằng Lâm huynh nhận lấy.

Lý Sơn ở một bên chờ, thấy Tiết Linh Vân và Ngao Hân căn bản là không muốn nhìn thấy hắn, trên mặt liền toát mồ hôi lạnh. Suy nghĩ một lát hắn ra hiệu cho Mã Lương lấy ra một bình Tụ Khí đan trung phẩm đưa cho Lâm Thần.

Mặc dù thời gian Lý Sơn ở nội môn cũng không lâu, thế nhưng hắn biết không thể đắc tội với Tiết Linh Vân và Ngao Hân, nếu như chọc giận hai người, không cần đến hai người động thủ thì đã tuôn ra một nhóm đệ tử tìm hắn gây phiền phức rồi.

Phải biết bên trong môn phái, thiên tài theo đuổi hai nữ đệ tử này rất nhiều, nếu như Lý Sơn đắc tội với Tiết Linh Vân cùng Ngao Hân, những đệ tử thiên tài này tuyệt đối sẽ tìm cách biểu hiện mình.

Bởi vậy, cho dù Tiết Linh Vân cùng Ngao Hân vừa mới đến đây, không hề liếc mắt nhìn Lý Sơn một cái, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của hắn, ba người Lý Sơn lạnh cả người, trong lòng sợ hãi.

Lâm Thần nếu muốn đan dược từ bọn họ, cũng không truy cứu thì hai nàng cũng không truy cứu, nhưng nếu hắn không muốn, cho dù là hai nàng không quan tâm nhưng hắn cũng chỉ có thể kìm nén tức giận mà chống đỡ.

May mà Lâm Thần không làm lớn chuyện này, không thèm nhìn ba người Lý Sơn một cái, đưa tay thu hồi đan dược rồi cùng với hai người Tiết Linh Vân đi ra ngoài.

Tiết Linh Vân không thèm nhìn Lý Sơn đã làm cho Lý Sơn nhục nhã, bây giờ Lâm Thần cũng không coi Lý Sơn ra gì, càng làm cho hắn tức giận thêm.

Thời khắc này, sát cơ của Lý Sơn đối với Lâm Thần lại thêm một phần.

...

Trong một tiêu đình bên ngoài Diễn Võ đường, Lâm Thần cùng Tiết Linh Vân và Ngao Hân ngồi một bên thưởng thức phong cảnh.

- Đa tạ hai vị đã giải vây giúp ta.

Lâm Thần chấp tay nói.

- Chờ ta xong qua bí cảnh Thiên La sơn, ta nhất định mời hai vị đi đệ nhất lầu ăn uống một bữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thiên la sơn bí cảnh

Tiết Linh Vân cùng Ngao Hân hiểu ý nở nụ cười. Lâm Thần lại cùng bọn họ nhàn nhã hàn huyên một hồi, rồi cáo từ trở về phòng, từ giờ tới lúc xong vào Thiên La sơn bí cảnh chỉ còn mấy ngày, Lâm Thần dự định tranh thủ thời gian này điều chỉnh trạng thái của mình.

Nhìn bóng lưng Lâm Thần, trên mặt Ngao Hân lộ ra một nụ cười:

- Nói là cảm ơn chúng ta, nhưng ta cảm giác nếu không có chúng ta, hắc đối mặt Lý Sơn cũng sẽ không thua thiệt đâu.

...

Lúc nghe giảng ở Diễn Võ đường, Lâm Thần rất có cảm ngộ, giờ trở về phòng hắn lập tức lấy tinh cương kiếm ra, ở trong sân luyện tập kiếm pháp.

Mấy ngày sau đó, Lâm Thần vẫn luôn ở trong tiểu viện tu luyện.

Nhưng mà Lâm Thần không biết, việc hắn cùng Mã Lương đại chiến ở Diễn Võ Đường đã một truyền mười, mười truyền một trăm, nhanh chóng truyền ra toàn bộ ngoại môn.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ ngoại môn không ai không biết, một đệ tử ngoại môn là Lâm Thần lấy tu vi luyện thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ đánh bại đệ tử xếp hạng chín ngoại môn, Mã Lương!

Phải biết rằng Mã Lương có thể đứng hạng chín đệ tử ngoại môn, thực lực đó không phải nói khoác. Hắn đã từng một đòn chém chết yêu thú cấp ba. Chỉ là thời khắc này lại để thua bởi một đệ tử ngoại môn không có tiếng tăm gì.

Nhất thời danh tiếng của Lâm Thần tăng mạnh, thanh danh hiển hách.

Chỉ là cũng do danh tiếng tăng nhanh, mười đại đệ tử ngoại môn để phái ra thân tín của mình thăm dò lai lịch của Lâm Thần, lo lắng hắn khi vào Thiên La sơn bí cảnh sẽ gây ra chướng ngại đến thứ hạng của bọn họ.

Trên đỉnh núi ngoại môn quan lâm có một biệt viện, bên trong viện một người mặc y phục màu xanh, chừng mười năm mười sáu đang vung đao tu luyện, chiêu thức của hắn mạnh mẽ phóng khoáng, so với những võ giả bình thường tu luyện đao kỹ không khác biệt lắm, nhưng nhìn kỹ, trong chiêu thức của hắn có chút bất đồng.

Mỗi lần hắn múa đao, đều có từng luồng khí thể không thấy rõ dung hợp trong đó, phoáng khoáng thoải mái, lại ẩn giấu kín đáo, giống như đao mà không phải đao, giống như kiếm mà không phải kiếm.

Ở ngoại môn, có thể thi triển ra khí thể như vậy, chỉ có đao pháp đệ tử, đệ nhất đệ tử ngoại môn, Viên Phi!

Viên Phi sinh ra trong thế gia giàu có, là con trai trưởng, mười bốn tuổi gia nhập Thiên Cực tông, một năm ngắn ngủi, đã từ luyện thể cảnh tầng thứ bảy đột phá đến luyện thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, là một trong những thiên tài đệ tử ngoại môn có tiềm lực nhất.

Luyện đao một lúc, Viên Phi ngừng lại, quay đầu về phía kia, đột nhiên có một võ giả luyện thể cảnh tầng thứ bảy trung kỳ đi tới.

- "Chuyện đó làm đến đâu rồi?" Viên Phi thu lại đại đao trong tay, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

- "Phi ca, ta nghe ngóng được, Lâm Thần ba tháng trước chỉ là một đệ tử ngoại môn không có tiếng tăm gì, lúc đó tu vi của hắn chỉ là luyện thể cảnh tầng thứ bốn hậu kỳ. Sau đó không biết tại sao, hắn đột nhiên khai khiếu, không chỉ tính cách thay đổi, ngay cả thiên phú cũng trong nháy mắt biến hóa, không tới ba tháng ngắn ngủi, có thể từ luyện thể cảnh tầng thứ bốn hậu kỳ luyện tới luyện thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ." Võ giả cung kính nói.

- "Không tới ba tháng?" Nghe nói như thế, ánh mắt Viên Phi không khỏi lộ ra một tia hứng thú. Vốn dĩ hắn chỉ là nghe nói Lâm Thần đánh bại Mã Lương, cảm thấy thú vị, liền phái người đi thăm dò một chút, nhưng mà giờ điều tra, lại đột nhiên phát hiện Lâm Thần có vẻ không đơn giản.

Viên Phi gật gù.

- "Nói tiếp."

- "Vâng, Phi ca." Võ giả về mặt kính ngưỡng nhìn Viên Phi nói.

- "Ngoài ra, nghe đồn Lâm Thần đem Thất Tinh Liên Hoàn kiếm cùng Huyền kiếm tu luyện tới đại thành, ngay cả ngày đó lúc hắn cùng Mã Lương đại chiến, thi triển luyện thể công pháp, cũng là tháng gần nhất mới bắt đầu tu luyện..."

"Thất Tinh Liên Hoàn kiếm, Huyền kiếm, luyện thể công pháp?"

Nghe xong, đáy mắt Viên Phi không nhịn được lộ ra một vẻ kinh ngạc. Tuy rằng hắn tu luyện đao pháp, nhưng trong ngoại môn uy danh của Thất Tinh Liên Hoàn kiếm cùng Huyền kiếm, hắn biết rất rõ, trong những bằng hữu tu luyện kiếm pháp hắn quen, không một ai có thể tu luyện hai môn võ này thành công.

Càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, Lâm Thần tu luyện luyện thể công pháp, tháng gần đây nhất mới bắt đầu tu luyện.

Viên Phi phất tay, nói:

- "Được rồi, ngươi cũng đi tu luyện đi."

Võ giả thấy thế, hơi khom người, đi ra phía ngoài.

- "Thú vị, thú vị!"

Chờ tên võ giả đi rồi, Viên Phi đi đến bên cạnh một cái bàn đá, bưng chén trà lên uống một ngụm, chậm rãi nói:

- "Ba tháng, tu vi đột phá đến luyện thể Cảnh tầng thứ sáu, Thất Tinh Liên Hoàn kiếm, Huyền kiếm đại thành, cả luyện thể công pháp cũng tu luyện tới mức độ nhất định, như vậy tốc độ tu luyện, e là cho dù mười đại đệ tử nội môn, cũng không ai có thể sánh kịp."

...

Ban đêm.

Bên ngoài ánh trăng trắng nõn, xuyên qua cửa sổ căn phòng nhỏ, chiếu nghiêng lên chiếc giường gỗ.

Ở trong phòng, Lâm Thần ngồi xếp bằng trên giường, nuốt xuống một viên tụ khí đan trung phẩm, sau đó tay trái cầm một khối linh thạch trung phẩm, hai con mắt khép hờ tu luyện.

Đan dược vào miệng, hóa thành một dòng lũ lớn, phát tán theo kinh mạch của hắn.

Một lát sau, tiểu đình trong đầu Lâm Thần bỗng truyền đến một lực hút mạnh, chớp mắt hút hết toàn bộ dòng tụ khí đan trong cơ thể.

Trải qua quãng thời gian tu luyện này, Lâm Thần phát hiện, đan dược cấp càng cao, thời gian tiểu đình tinh luyện đan dược càng dài. Thời gian nhàn rỗi chờ tiểu đình tinh luyện, Lâm Thần dùng linh thạch trung phẩm tu luyện đơn giản.

Chân khí trong cơ thể dựa theo Thanh Minh Huyền Dương công dịch chuyển một chút, chậm rãi hấp thu thiên địa linh khí trong linh thạch.

Thiên địa linh khí bên trong linh thạch trung phẩm cực kỳ khổng lồ, Lâm Thần không dám một lần hấp thu toàn bộ, khống chế tốc độ luyện hóa một chút.

Ước chừng sau khoảng thời gian nửa chung trà, một luồng linh khí vô cùng tinh thuần từ tiểu đình trong đầu Lâm Thần đột nhiên phun trào ra toàn bộ kinh mạch của hắn.

Thấy tình hình này, Lâm Thần không chút hoang mang, chặt đứt chân khí trong cơ thể liên kết với linh thạch, sau đó điều động chân khí ngược lại luyện hóa từ linh khí tinh thuần bên trong tiểu đình phun ra.

Chân khí ở trong cơ thể Lâm Thần lần lượt làm đại chu thiên tuần hoàn, theo thời gian trôi đi, chân khí trong cơ thể Lâm Thần biến hóa càng ngày càng hùng hậu, mơ hồ chạm đến dấu hiệu bình cảnh.

Sau gần nửa canh giờ.

"Hô..." Lâm Thần mở mắt ra, há mồm phun ra một ngụm trọc khí.

"Liên tục mấy ngày tu luyện, chân khí trong cơ thể rốt cục tăng không ít." Lâm Thần hơi nhắm mắt, kiểm tra chân khí trong cơ thể, trên mặt lộ ra một ý cười.

So với mười đại đệ tử ngoại môn, Lâm Thần thiếu hụt nhiều nhất chính là tu vi quá thấp so với bọn họ, mà tu vi thấp, chân khí trong cơ thể Lâm Thần tự nhiên cũng thiếu rất nhiều.

Cũng bởi vậy, đối với việc Lâm Thần vào Thiên La sơn bí cảnh khá là bất lợi. Dù sao bên trong Thiên La sơn bí cảnh không chỉ là cùng những đệ tử khác cạnh tranh, còn phải đối mặt với những thế lực khác nhau.

Hiện giờ chân khí trong cơ thể hắn tăng nhanh một chút, như vậy phần yếu thế này cũng là giảm thiểu một phần.

Ngày thứ hai, Lâm Thần ở trong sân tu luyện kiếm pháp, mấy ngày nay, buổi tối hắn dùng tụ khí đan trung phẩm tu luyện, ban ngày tu luyện kiếm pháp, chân khí trong cơ thể đồng thời tăng nhanh, hắn đối với kiếm pháp cũng càng ngày càng thông thạo.

Đặc biệt là kiếm kính.

Thông qua mấy ngày khổ luyện, Lâm Thần đã có thể đưa kiếm kính giấu vào bên trong kiếm pháp, võ giả bình thường, không cách nào nhìn ra được Lâm Thần nắm giữ kiếm kính.

Thời gian trôi đi, cuối cùng tin tức mở Thiên La sơn bí cảnh từ Thiên Cực điện của Thiên Cực tông truyền ra.

Hết thấy đệ tử ngoại môn, phạm là điểm cống hiến đạt đến năm trăm, đều có thể vào Thiên La sơn bí cảnh. Mà lần này phần thưởng vào Thiên La sơn bí cảnh khá là phong phú, mười người đứng đầu không chỉ có thể gia nhập nội môn, học một môn võ kỹ trong Tàng Thư Các, còn có thể được Thiên Cực

tông phụ trợ luyện chế tu luyện đan dược!

Còn mười người tiếp theo, thì không được phần thưởng này.

Nghe được tin này, toàn bộ ngoại môn nhất thời hừng hực lên, từng người đều như bị kích thích, muốn tranh cướp vị trí mười người đứng đầu Thiên La sơn bí cảnh lần này.

Cùng lúc đó, trong sân, Mã Lương đang cùng một thanh niên tuấn tú đứng một chỗ, nói chuyện phiếm.

Thanh niên tuấn tú bên cạnh Mã Lương tu vi ở luyện thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, trên người hắt tóa ra sát khí nhàn nhạt, loại sát khí này, nếu không trải qua sinh tử hiểm nguy, chưa từng giết người thì không thể nào có được.

- "Tên Lâm Thần kia ngày mai nhất định sẽ tham gia Thiên La sơn bí cảnh?" Hai người nói chuyện một hồi, thanh niên tuấn tú đột nhiên mở miệng nói.

- "Tin này không sai được! Lâm Thần mấy tháng qua vẫn vất vả tích lũy điểm công hiến, chính là vì muốn qua Thiên La sơn bí cảnh tiến vào nội môn, hẳn không thể không đi."

Mã Lương khẽ gật đầu, trong mắt loé ra một tia lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Diệp huynh, người ở ngoại môn xếp hạng thứ bảy, thực lực mạnh mẽ, chỉ cần hai ta liên thủ, đối phó Lâm Thần tuyệt đối không phải việc khó."

Thanh niên tuấn tú này, chính là đệ tử ngoại môn đứng thứ bảy Diệp Minh Tuấn.

Diệp Minh Tuấn khoảng thời gian này vẫn ở bên ngoài rèn luyện, hôm nay vừa mới trở về, nhưng mà hắn vừa trở về, liền nghe nói bạn cũ của hắn Mã Lương thua trong tay một tên đệ tử ngoại môn luyện thể cảnh tầng thứ sáu. Trong lòng thấy kinh ngạc, liền đến đây tìm Mã Lương dò hỏi.

Sau khi nói rõ tình huống, Mã Lương mời Diệp Minh Tuấn trợ giúp hắn, đồng thời ở trong Thiên La sơn bí cảnh đối phó với Lâm Thần.

Diệp Minh Tuấn vui vẻ nhận lời, đối với hắn mà nói, ở trong Thiên La sơn bí cảnh giải quyết Lâm Thần, chẳng qua là tiện tay thôi.

Nghe Mã Lương nói xong, Diệp Minh Tuấn cười nhạt một tiếng nói: "Mã huynh, Lâm Thần này bắt quá tu vi chỉ ở luyện thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, còn muốn hai ta liên thủ? Việc này người yên tâm giao cho ta, đến lúc đó người xem ta thu phục hắn thế nào."

Nếu như là một tháng trước, Diệp Minh Tuấn nói lời này Mã Lương tuyệt đối không có nghi ngờ, nhưng thực lực của Lâm Thần thực sự tăng lên quá nhanh, bởi vậy Mã Lương đề cho cẩn thận, vẫn kiên trì muốn cùng Diệp Minh Tuấn cùng đối phó Lâm Thần.

...

Sáng sớm.

Lâm Thần đơn giản rửa mặt qua, liền nhắc theo tinh cương kiếm đi ra khỏi phòng, đi về phía Thiên Cực tông Thiên La sơn bí cảnh.

Thiên La sơn bí cảnh ở vị trí trung tâm của Thiên Cực tông, là một ngọn núi vô cùng hùng vĩ, trên ngọn núi này, có cung điện, sơn động, rừng rậm, tạo nên một thế giới khác.

Thiên La sơn bí cảnh tồn tại từ khi Thiên Cực tông khai tông. Chính là tông chủ đời thứ nhất của Thiên Cực tông, triển khai công pháp thần thông, ở trên ngọn núi này bố trí các loại cấm chế, sau đó mấy tông chủ kế nhiệm, lại vô ý ở trong di tích thời thượng cổ, phát hiện ra rất nhiều con rối có thực lực từ luyện thể cảnh tầng một đến tầng chín, liền đem những người rối này thả vào trong Thiên La sơn bí cảnh, vì vậy mới hình thành Thiên La sơn bí cảnh bây giờ.

Lâm Thần sau khi đem điểm công hiến đổi thành cơ hội vào Thiên La sơn bí cảnh, liền tìm một viên đại thụ ngồi khoanh chân nghỉ ngơi.

Thời gian trôi qua, đệ tử tới cũng càng ngày càng nhiều, bọn họ cũng không phải đều đến để vào Thiên La sơn bí cảnh, một phần lớn, là đến xem trò vui.

Những đệ tử này, hoặc là khoanh chân ngồi tĩnh tọa nhắm mắt dưỡng thần, hoặc thần sắc kích động, hoặc thấp thỏm bất an, mỗi một người đều có dáng vẻ khác nhau. Nhưng lại không ai bàn luận, từng người trên mặt đều có vẻ sốt sắng nhìn ngọn núi hùng vĩ trước mặt.

Khoảng nửa canh giờ sau, chủ trì Thiên La sơn bí cảnh lần này, một vị trưởng lão ngoại môn cuối cùng cũng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vây chặt lâm thần

Vị trưởng lão trên người mặc một bộ thanh y, mang theo nụ cười ôn hòa, toàn thân tỏa ra uy thế nhàn nhạt.

Trưởng lão xuất hiện, đệ tử bốn phía đều quay đầu, về mặt hưng phấn hướng bên này nhìn sang.

- Các vị, hôm nay là ngày bí cảnh Thiên La sơn nửa năm mở ra một lần, lần này đệ tử tham gia tổng cộng có hơn ba trăm người, ta sẽ tuyên bố quy tắc và phần thưởng...

Trưởng lão chậm rãi mở miệng, tiếng nói của hắn cũng không lớn, nhưng đệ tử phía dưới đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Trưởng lão đầu tiên là tuyên bố số người vào Thiên La sơn bí cảnh lần này, sau đó chính là quy tắc tính điểm.

Thời gian Thiên La sơn bí cảnh mở ra là hai canh giờ, sau hai canh giờ, cửa ra của Thiên La sơn bí cảnh sẽ mở, đến thời điểm đó dựa theo thứ tự đệ tử đi ra trước sau, lần lượt xếp hạng.

Lần này Thiên La sơn bí cảnh tổng cộng chia làm mười hạng, mười người đứng đầu ngoại trừ có thể thăng cấp thành đệ tử nội môn, còn có thể thu được đan dược và có tư cách tiến vào Tàng Thư Các chọn bí tịch.

Nhưng căn cứ thứ tự khác nhau, phần thưởng từng người cũng có chút khác biệt. Người thứ nhất có thể được thưởng một viên Địa Linh đan cực phẩm, người thứ hai một viên Địa Linh đan thượng phẩm, người thứ ba là một viên Địa Linh đan trung phẩm.

Người thứ nhất tiến vào Tàng Thư Các có thể miễn phí chọn một quyển võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, người thứ hai, tuy rằng cũng có thể chọn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp nhưng cần trả giá một phần ba điểm công hiến, còn người thứ ba, là cần một nửa điểm công hiến.

Ngoài ra, bảy người từ thứ bốn đến thứ mười, mỗi người cũng được mua một viên Địa Linh đan hạ phẩm, giá thấp hơn một chút so với giá gốc, có tư cách dùng điểm công hiến đổi lấy võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp.

Nghe hết bảng khen thưởng này, Lâm Thần hai mắt không khỏi sáng ngời. Địa Linh đan là đan dược cao cấp độc nhất của Thiên Cực tông, ăn vào có thể tích lũy lượng lớn chân khí trong cơ thể, giảm thiểu thời gian tu luyện một tháng.

So với thiên tài nội môn, Lâm Thần liệt vào hạng thời gian tu luyện ngắn, nếu hắn có được Địa Linh đan này, như vậy tu luyện lên dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng càng làm cho Lâm Thần hưng phấn hơn, chính là có thể tiến vào Tàng Thư Các chọn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp!

"Tuy rằng sau khi ta tiến vào nội môn, cũng có thể sử dụng điểm công hiến đổi lấy võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, nhưng nếu ở đây qua Thiên La sơn bí cảnh ở trong mười vị trí đầu, như vậy có được Huyền Mịch cấp thấp võ kỹ dễ dàng hơn nhiều."

Đệ tử nội môn muốn đổi võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, cần một số điểm công hiến khổng lồ. Mà một khi ở đây đạt được mười vị trí đầu trong Thiên La sơn bí cảnh, sẽ không tốn lượng lớn điểm công hiến, đối với Lâm Thần mà nói không khác gì một miếng bánh ngọt lớn.

Nhưng Lâm Thần muốn đứng được trong mười vị trí đầu, cũng không phải dễ dàng như vậy. Lần này trong số đệ tử tham gia Thiên La sơn bí cảnh, rất nhiều người đều giấu diếm thực lực, vốn dĩ có thể thông qua Thiên La sơn bí cảnh tiến vào nội môn, nhưng lại lưu lại đến hiện tại, chính là vì muốn vào được mười vị trí đầu, lấy phần khen thưởng này!

Nhưng cũng không phải là không có cơ hội, chỉ cần trước khi cửa Thiên La sơn bí cảnh mở ra, chạy tới chỗ cánh cửa, Lâm Thần không hẳn không thể tranh cướp vị trí thứ một, thứ hai.

- Bên trong Thiên La sơn bí cảnh rải rác có linh vật có thể tăng cao thực lực, hiện tại những đệ tử tham gia Thiên La sơn bí cảnh xin chuẩn bị kỹ lưỡng.

Thanh y trưởng lão tiếp tục nói.

- À, lần trước ta suýt chút nữa qua được Thiên La sơn bí cảnh, lần này ta nhất định có thể!

- Ta cũng vậy, nhưng nghe nói lần này trong Thiên La sơn bí cảnh không chỉ có người rồi, còn có thú rồi thực lực càng mạnh hơn, có chút khó a.

Đệ tử bốn phía nhất thời sôi sùng sục, từng người thầm cắn răng, tranh thủ ở đây vượt qua Thiên La sơn bí cảnh thành công tiến vào nội môn.

Răng rắc, răng rắc, răng rắc...

Theo lời trưởng lão hạ xuống, mấy người chấp sự đứng trước cửa Thiên La sơn bí cảnh lui lại một bên tạo lối vào.

Một loạt người rồi xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Những con rối này thân cao hai mét, toàn thân do Huyền Mộc tạo thành, trong tay hoặc là cầm đao, hoặc là cầm kiếm, từng người đứng thẳng không nhúc nhích.

Đối với thứ này Lâm Thần cũng không cảm thấy kinh ngạc, con rối người này chính là kết quả mà Khôi Lỗi Phong để lại từ thời thượng cổ, tuy không có trí tuệ, nhưng cũng có thể nhận biết được sinh vật xung quanh, mà ra đòn công kích.

Thiên Cực tông cũng là mấy trăm năm trước, một vị tông chủ ra ngoài trong lúc vô tình có được phương pháp luyện chế, nhưng đáng tiếc là những con rối này thực lực cũng không mạnh, chỉ tương đương với võ giả Luyện Thể cảnh, bởi vậy Thiên Cực tông liền đưa chúng đến thử thách đệ tử ngoại môn.

- Tiến lên!

Trong đám người, cũng không biết là ai hô một câu, liền có mấy chục đệ tử hướng lối vào Thiên La sơn bí cảnh chạy như điên.

Lối vào là một cái cửa lớn rộng mấy chục thước, ở ngoài cửa, có thể cảm nhận được hàn ý những người rối trong đó mang đến.

Ầm ầm ầm..

Bên tai truyền đến một trận thanh âm vũ khí chạm nhau, hiển nhiên người bên trong đã cùng người rối giao chiến.

Lâm Thần xen lẫn trong dòng người, chậm rãi đi tới lối vào Thiên La sơn bí cảnh.

Vượt qua lối vào, bên trong là một quảng trường hùng vĩ, bốn phía quảng trường có không ít con đường nhỏ. Đệ tử chỉ cần đi thẳng xuống, sẽ đến lối ra Thiên La sơn bí cảnh. Đương nhiên, muốn thông qua những con đường này đến cửa ra, nhất định phải trải qua các cửa ải của người rối.

- Khai Sơn toái thạch!

Ở cách chỗ Lâm Thần không xa, một thiếu niên cầm đại đao trong tay, hướng một con rối bỏ xuống.

Con rối liều mạng, giờ trường kiếm lên đâm tới ngực của hắn.

Thấy tình hình này, mặt thiếu niên biến sắc, cuống quýt thu hồi đại đao, chống đỡ đòn công kích của con rối.

Ầm

Thanh âm nặng nề vang lên, đại đao cùng trường kiếm giao nhau, thiếu niên bị đẩy lui ra hơn mười bước, sắc mặt tái nhợt khó coi.

- Tê, người rối năm nay quá mạnh!

Một ít đệ tử mới vừa vào quảng trường thấy thế, đều hít vào một hơi.

Lâm Thần đứng là cảm thấy một chút thần kỳ, những con người rối này rõ ràng không có trí khôn, nhưng sử dụng kiếm pháp lại đúng quy củ, uy lực bất phàm.

Lắc đầu một cái, Lâm Thần đang muốn bước nhanh rời đi, bỗng nghe được bên tai phong thanh tiếng đao truyền đến.

Một người rối cầm trong tay một thanh đại đao, chém tới hướng Lâm Thần.

Lưỡi đao lạnh lẽo nhắm thẳng, khiến vài võ giả thực lực yếu ớt xung quanh run lên.

- Há?

Lâm Thần trong nháy mắt xoay người, thuận thế một quyền hướng ngực con rối đánh tới.

Ầm

Thân thể nó theo hướng sau bay ngược ra ngoài, ngã trên mặt đất, phát ra thanh âm trầm thấp không nhúc nhích.

Lâm Thần không thèm nhìn con rối một chút, hai chân đạp ra, hướng con bên trái quảng trường bước nhanh tới.

- Mẹ kiếp, kiếm khách giết chết người rối!

Võ giả bốn phía thấy thế, nhất thời hai mắt trừng lớn, kinh ngạc nhìn bóng lưng Lâm Thần đi xa.

Sau khi Lâm Thần tiến vào, một chỗ khác trong quảng trường, ba đệ tử cũng theo lối này vào trong.

Lối đi này rất rộng rãi, giờ khắc này bên trong đã có không ít đệ tử, đang cùng người rối đại chiến.

Lâm Thần vung ra nắm đấm, đánh lui một con rối phía sau, chân khí trong cơ thể hắn vận chuyển, chân đạp Thanh Vân bộ, giữa đám người rối nhanh chóng chạy về phía trước.

- Giết, sớm biết trước ta đã tu luyện một bộ khinh công, nếu vậy giờ đã ở phía trước rất xa rồi.

Có đệ tử nhìn bóng thấy Lâm Thần qua lại trong đám người rối, chớp mắt biến mất không còn tăm hơi, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ. Tốc độ của Lâm Thần rất nhanh, chỗ nào có thể tránh được đám người rối liền tách ra, nếu thực sự không tránh được, Lâm Thần liền một quyền đưa chúng đánh bay.

Ước chừng sau thời gian nửa chén trà nhỏ, Lâm Thần đi tới cuối lối đi.

Phần cuối có ba lối rẽ, phóng tầm mắt nhìn, bất kể là lối nào, cũng đều uốn lượn khúc chiết, phảng phất như mê cung, quan trọng hơn chính là, bên trong những thông đạo này, đều có rất nhiều người rồi.

Những con rối này thực lực mạnh, số lượng nhiều, một khi bị chúng vây nhốt, cho dù là Lâm Thần, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà thoát thân.

Lâm Thần chọn một đường có vẻ người rồi ít một chút, đang muốn đi vào, bỗng một loạt tiếng bước chân ầm ập từ phía sau truyền đến.

Trong chớp mắt, ba bóng người liền vọt tới bên cạnh Lâm Thần, tạo thành tam giác vây quanh hắn.

- Khả khả, Lâm Thần, liên tục hai lần để người chạy thoát, bây giờ ở trong Thiên La sơn bí cảnh, ta xem ngươi làm sao thoát được!

Ba người này, chính là Mã Lương, Lý Xuyên cùng với bạn tốt của Mã Lương - Diệp Minh Tuấn. Ba người sau khi tiến vào quảng trường, liền chú ý đến Lâm Thần, theo dõi suốt dọc đường, rốt cục trước khi Lâm Thần tiến vào một con đường khác vây bắt hắn. Lý Xuyên dưới sự kích động, hung hãn nói.

Mã Lương sắc mặt âm trầm nhìn Lâm Thần, lần trước ở Diễn Võ đường, hắn bị Lâm Thần ở ngay trước mặt rất nhiều đệ tử ngoại môn đánh trọng thương, mất hết mặt mũi, khiến đáy lòng hắn đối với Lâm Thần sinh ra thù hận, hận không thể lập tức chém chết Lâm Thần.

Trong ba người, chỉ có Diệp Minh Tuấn gương mặt tuấn tú thần sắc hờ hững.

Diệp Minh Tuấn đánh giá Lâm Thần một chút nói:

- Có chút thực lực, tiểu tử, hiện tại đập đầu nhận sai, tự phế tu vi, chúng ta còn có thể giữ lại cho ngươi một mạng.

Tuy rằng Lâm Thần từng đánh bại Mã Lương, nhưng Diệp Minh Tuấn cũng không để tâm đến. Tu vi của hắn là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, bàn về thực lực, mạnh hơn Mã Lương không ít.

Hơn nữa hắn biết rõ, Mã Lương tính cách vô cùng tự kiêu, có lẽ bị Lâm Thần làm tức giận, do bất cẩn mới thua trong tay Lâm Thần. Bởi vậy Diệp Minh Tuấn nhìn ra, Lâm Thần có chút thiên phú võ học, nhưng vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Lâm Thần liếc Diệp Minh Tuấn một chút, nhàn nhạt nói:

- Câu này nên là ta nói, các ngươi bây giờ rời đi, ta còn có thể tha cho các ngươi.

Diệp Minh Tuấn là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám, nhưng thực lực bây giờ của Lâm Thần đã vượt xa quá khứ, đối phó Mã Lương, hắn còn chưa xuất ra toàn lực, làm sao có khả năng sẽ sợ Mã Lương hay Diệp Minh Tuấn?

- Tiểu tử, ngươi đây là đang tự tìm đường chết!

Gương mặt tuấn tú của Diệp Minh Tuấn thoáng một tia khó coi, vốn dĩ hắn cho rằng Lâm Thần nhìn thấy mình, sẽ sợ hãi đập đầu xin tha, sau đó hắn sẽ phế bỏ tu vi của Lâm Thần, nhưng Lâm Thần lại vẻ mặt hờ hững, đối với hắn không uly kị chút nào.

Mã Lương âm trầm nói:

- Diệp huynh, nói với hắn phí lời, chúng ta cùng lên, phế bỏ tiểu tử này!

Mã Lương hận không thể lập tức giết Lâm Thần, hắn rút trường kiếm ra, đột nhiên hướng Lâm Thần một chiêu đâm tới.

Gần như là trong chớp mắt Mã Lương rút ra trường kiếm, hai tay Lâm Thần đột nhiên chuyển động, bang một tiếng, Tinh Cương kiếm ra khỏi vỏ, đồng thời, một luồng kiếm khí dài một thước từ trên Tinh Cương kiếm trực tiếp hướng Mã Lương đánh tới.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Cong!

Mã Lương cảm thấy một nguồn sức mạnh từ trên tay truyền đến, thân thể không tự chủ lùi về sau hơn mười thước mới dừng lại.

Lâm Thần đứng tại chỗ, mặt không biến sắc, như chưa hề động thủ.

Theo tổ chất thân thể tăng lên, Lâm Thần sử dụng Thất Tinh Liên Hoàn kiếm uy lực cũng càng lúc càng lớn, dưới đòn đánh này, dù Mã Lương là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao, cũng bị đánh bay ra ngoài.

- Ô, phía trước xảy ra chuyện gì vậy?

- Là Lâm Thần cùng mấy người Mã Lương, Mã Lương không phải đã thua trong tay Lâm Thần sao, hắn thế nào lại còn dám tới đây gây sự?

Đang lúc này, bỗng mây bóng người từ trong thông đạo vọt ra, nhìn thấy Mã Lương bị đánh bay, lại thấy Lý Xuyên cùng Diệp Minh Tuấn bao vây Lâm Thần, hơi sững sờ, thấp giọng nghị luận.

Nghe được mấy lời đó, dù là Mã Lương giữ được bình tĩnh, giờ khắc này sắc mặt cũng không khỏi đỏ lên, nếu như không phải là Lâm Thần, hẳn làm sao có thể mất mặt đến mức như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Đại huyền đan

Lâm Thần, để mạng lại!

Lửa giận trong lòng Mã Lương dâng lên, ba bước gộp làm một, vọt tới trước mặt Lâm Thần, một chiêu kiếm pháp trong phút chốc đánh tới.

Sau khi thấy mặt kẻ đuổi theo, Lâm Thần không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian, cơ thể thả ra một đạo kiếm kính, giấu bên trong Tinh Cương kiếm, hướng Mã Lương một chiêu đâm tới.

Đòn này của Lâm Thần nhìn thì bình thường, không có một chút nào đặc sắc, nhưng trong đó ẩn chứa một luồng khí thế ác liệt đến cực điểm, bên kia hai mắt Diệp Minh Tuấn đột nhiên rụt lại, đáy lòng sinh ra cảm giác ớn lạnh.

- Địa Liệt chương!

Diệp Minh Tuấn khẽ quát một tiếng, muốn phối hợp với Mã Lương bên phải đánh bay Lâm Thần.

- A!

Chỉ là, đòn công kích của Diệp Minh Tuấn vừa mới thi triển ra, liền nghe được một tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Mã Lương kêu lên một tiếng, thân thể hướng sau lùi mạnh, trên cánh tay trái của hắn đột ngột xuất hiện một lỗ, máu tươi róc rách chảy.

Cũng trong lúc đó, đòn đánh của Diệp Minh Tuấn cũng rơi trên người Lâm Thần.

Ầm!

Người Lâm Thần hiện ra ánh sáng màu đồng, bị đòn này của Diệp Minh Tuấn đánh trúng, thân thể không kịp được lùi về sau mấy bước, nhưng mặt vẫn không biến sắc, đứng bất động.

Gương mặt tuấn tú của Diệp Minh Tuấn cứng lại, không thể tin nhìn thấy toàn thân Lâm Thần hiện ra ánh sáng màu đồng.

- Làm sao có khả năng!

Dưới công kích toàn lực của mình, Lâm Thần lại không bị thương chút nào, còn có thể làm trọng thương Mã Lương.

Không đợi Diệp Minh Tuấn tiếp tục kinh ngạc, ngăn cản xong một chương này Lâm Thần lập tức xoay người, Tinh Cương kiếm trong tay nhanh chóng đánh về phía hắn.

Giữa không trung, một vết ánh kiếm lóe qua, khí thế ác liệt đến cực điểm trong phút chốc bao phủ trên người Diệp Minh Tuấn.

- Đây là kiếm pháp gì?

Diệp Minh Tuấn rung mình, hắn thấy rõ ràng, vừa nãy Lâm Thần chính là triển khai một chiêu này đánh trọng thương Mã Lương, thực lực của hắn cùng Mã Lương gần như nhau, Lâm Thần này một chiêu có thể đánh trọng thương Mã Lương, như vậy cũng có thể đã thương hắn.

Diệp Minh Tuấn tê cả da đầu, giờ bàn tay lên muốn cản lại, nhưng sau một khắc, Diệp Minh Tuấn đột nhiên cảm thấy cánh tay đau xót, thân thể không thể không chế nhanh chóng bay về phía sau.

Hai kiếm, trong nháy mắt hạ gục hai đệ tử ngoại môn nằm trong mười vị trí đầu!

Trong đường nhỏ phút chốc yên tĩnh lại, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập gấp gáp của nhau, đệ tử bốn phía từng người hai mắt tròn lên, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lâm Thần.

Vừa nãy Lâm Thần cùng Mã Lương, Diệp Minh Tuấn giao đấu tốc độ quá nhanh, mọi người căn bản không thấy rõ là chuyện gì xảy ra. Thế nhưng Mã Lương cùng Diệp Minh Tuấn đều là đệ tử ngoại môn trong danh sách mười đệ tử đứng đầu, thực lực mạnh mẽ cực kỳ, mà giờ khắc này, hai người liên

thủ lại, vẫn thua trong tay Lâm Thần.

- A, Lâm Thần, ngươi, ngươi lại dám dẫm thương Mã ca, Diệp ca!

Lúc này, Lý Xuyên ở một bên đột nhiên mở miệng, muốn nói vài câu hung ác nhưng lại run rẩy.

Lý Xuyên từ khi mới bắt đầu, đã đứng ở một bên quan sát, không phải hắn không ra tay đối phó Lâm Thần, mà là hắn căn bản cho rằng Lâm Thần không thể chiến đấu tới tầng này.

Hắn hy vọng ở bên trong Thiên La sơn bí cảnh đối phó Lâm Thần, chính là dựa vào Mã Lương cùng Diệp Minh Tuấn, giờ khắc này Lý Xuyên thấy hai người không những không có thể dạy dỗ Lâm Thần, trái lại còn bị Lâm Thần đánh thành trọng thương, mặt hắn nhất thời trở nên trắng bệch, trên trán mồ hôi lạnh rơi xuống.

Nghe được thanh âm này, Lâm Thần quay đầu qua, nhìn về phía Lý Xuyên.

Thấy Lâm Thần nhìn sang, đáy lòng Lý Xuyên run lên, nhớ tới hành động trong thời gian này đối với Lâm Thần, trong lòng hắn càng sợ hãi, chỉ lo Lâm Thần trả thù mình, hắn đột nhiên lớn tiếng nói:

- Lâm Thần, có nhiều đệ tử ở đây như vậy, lẽ nào ngươi còn muốn giết chúng ta!

- Chúng ta không thấy gì hết!

Giờ khắc này đệ tử tụ tập nơi đây đã có mấy chục người, những người này vừa nghe đến Lý Xuyên, nhất thời từng người một vội vàng quay đầu đi, giống như thật sự là không nhìn thấy Lâm Thần phía trước chờ hắn.

Đùa gì thế. Đệ tử ngoại môn ở trong mười người đứng đầu Mã Lương cùng Diệp Minh Tuấn đều không phải là đối thủ của Lâm Thần, bọn họ đắc tội Lâm Thần, không phải là tự chuốc khổ sao?

Lâm Thần khẽ lắc đầu một cái, mỉm cười nói:

- Yên tâm, ta sẽ không giết các ngươi, giết các ngươi chỉ làm bản thanh kiếm trong tay ta.

Miệng vừa nói, Lâm Thần đột nhiên nhanh chân bước ra, đi tới trước mặt Lý Xuyên túm cổ áo hắn mang cả người nhấc lên.

- Lâm Thần, ngươi... ngươi muốn làm gì! Ngươi đã nói ngươi không giết chúng ta, lẽ nào ngươi muốn đổi ý!

Vốn là nghe được Lâm Thần nói vậy, Lý Xuyên trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Lâm Thần đột nhiên túm hắn giờ lên, Lý Xuyên nhất thời căng thẳng kêu lên sợ hãi.

- Ta nói rồi, không giết ngươi, đương nhiên sẽ không giết ngươi.

Lâm Thần cười một tiếng, đột nhiên hai tay dùng sức, mang Lý Xuyên ném vào con đường có nhiều người rồi nhất.

- A...

Lý Xuyên kêu lên thảm thiết, bóng của hắn trong nháy mắt bị người rồi trong con đường che đi.

Sau đó, Lâm Thần bước nhanh tới chỗ Mã Lương cùng Diệp Minh Tuấn, cười nhạt nói:

- Các ngươi cũng đi cùng hắn đi!

Mã Lương cùng Diệp Minh Tuấn xanh mặt, trong lòng đối với Lâm Thần oán hận đến cực điểm, bọn chúng bị thương nặng, căn bản là không có cách phản kháng, tùy ý Lâm Thần túm lấy ném mạnh vào trong đám người rồi.

- A!

- Lâm Thần, ngươi nhất định sẽ hối hận!

Chỉ một thoáng, trong con đường đó vang lên tiếng kêu thảm thiết, âm thanh thê thảm đến cực điểm.

Đệ tử xung quanh thấy thế, dồn dập rung mình một cái, ánh mắt thương hại nhìn về phía ba người Mã Lương. Ba người này bị Lâm Thần ném vào trong đám người rồi, chỉ sợ nửa cái mạng cũng không còn.

Phải biết những con rối này không có trí khôn nhưng thực lực lại mạnh mẽ, tuy rằng sự công kích của bọn chúng không đến nỗi khiến Mã Lương ba người bọn họ mất mạng, nhưng cũng có thể làm cho bọn họ trọng thương càng nặng thêm, quan trọng hơn chính là bọn họ nhất định phải ở đây mạnh mẽ chống đỡ hai canh giờ, sau hai canh giờ, những con rối này sẽ tự ngừng công kích.

Lâm Thần không chờ nghe Mã Lương chửi bới, chân đạp Thanh Vân bộ, hướng đường ít người rồi nhất đi đến.

Theo Lâm Thần rời đi, đệ tử tụ tập ở đây cũng dồn dập ai đi đường nấy.

Lâm Thần ở đây cùng ba người Mã Lương làm lỡ không ít thời gian, bây giờ cách thời điểm Thiên La sơn bí cảnh mở ra chỉ có không tới nửa canh giờ, hẳn nhất định phải tăng nhanh tốc độ, nếu không mười vị trí đầu chỉ sợ không có phần hân.

Chân vừa chân đạp Thanh Vân bộ, Lâm Thần vừa đẩy lùi người rồi bốn phía, so với những đệ tử khác tốc độ nhanh hơn không ít, nhanh chóng đi đến cuối lối đi.

Khoảng nửa khắc đồng hồ sau, Lâm Thần rốt cục cũng đi tới lối ra này.

Cuối lối đi là một ngõ nhỏ chật hẹp, hai bên là hai toà cung điện hoa lệ. Trong ngõ hẻm, có mười mấy con đáng dấp trông như thú rói.

Ngõ nhỏ quá mức chật hẹp, thú rói bên trong lại từng con từng con thân thể khổng lồ, bởi vậy Lâm Thần muốn dựa vào Thanh Vân bộ đi, độ khả thi không cao.

May mà bên trong số lượng thú rói không nhiều, Lâm Thần nhìn ngõ nhỏ đánh giá một chút, không do dự đạp bước đi vào.

Răng rắc, răng rắc...

Thú rói trong hẻm cảm nhận được Lâm Thần đến, trong phút chốc toàn bộ chuyển động. Hoặc giờ lên móng vuốt sắc bén, hoặc dùng đuôi gỗ to lớn, hướng Lâm Thần điên cuồng lướt tới.

Lâm Thần mặt không biến sắc, thân thể hân chấn động, trên da nổi lên ánh sáng màu đồng chói mắt, nhanh chóng đón lấy, đuổi ra song quyền, cùng đánh lên những con rói này.

Những con thú rói này nếu so với người rói phía ngoài, thì người rói dùng đao mạnh hơn một chút, nhưng ở trước mặt Lâm Thần, vẫn là không đáng chú ý.

Ầm ầm ầm ầm...

Trong ngõ hẻm âm thanh nặng nề kéo dài không dứt, mỗi một lần thanh âm vang lên, đều có một con thú rói bị đánh bay ra ngoài.

Chờ Lâm Thần xuyên qua bày thú rói vây chặt, thời gian trôi qua không tới mấy phút đồng hồ.

"Không biết nơi này cách lối ra có còn xa lắm không." Lâm Thần thầm nghĩ một tiếng, dựa theo kinh nghiệm của đệ tử vào Thiên La sơn bí cảnh trước kia, chỉ cần trên đường không trì hoãn quá nhiều thời gian, tốc độ tiến lên trong tình huống bình thường, hai canh giờ gần như có thể nhìn thấy cửa ra.

Lâm Thần tốc độ đi so với đệ tử bình thường nhanh hơn không ít, nhưng hẳn cũng không cách nào xác định chỗ này cách cửa ra Thiên La sơn bí cảnh bao xa.

Lâm Thần nhấc chân lên muốn đi tiếp, nhưng lúc này, hân đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt vui mừng nhìn về một góc tường ngay phía trước.

- Há? Đây là Đại Huyền đan!

Ở dưới góc tường, có một cái bình thủy tinh, bên trong chứa một cái đĩa ba hạt đan dược to bằng móng tay màu vàng.

Đại Huyền đan cùng Tụ Khí đan, đều có thể tăng cường chân khí trong cơ thể võ giả, nhưng Đại Huyền đan này cấp còn cao hơn Tụ Khí đan nhiều, nguyên liệu điều chế Đại Huyền đan quý giá, trong đó thậm chí còn có tinh hoa nội đan của yêu thú cấp ba, đối với võ giả muốn đột phá tu vi cực kỳ hữu hiệu.

Võ giả tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trở xuống dùng Đại Huyền đan, tu vi sẽ có tăng lên, nếu là một lần dùng ba viên, tu vi chắc chắn sẽ đột phá!

Tu vi của Lâm Thần bây giờ là Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, nếu hân dùng ba hạt Đại Huyền đan này, sẽ lập tức đột phá cảnh giới một cách dễ dàng.

Nhưng mà, Lâm Thần vừa nhặt ba hạt Đại Huyền đan này lên, bỗng dưng, một tiếng quát khê từ đầu khác của con hẻm truyền đến:

- Thả Đại Huyền đan xuống, ngươi có thể rời đi!

Âm thanh vừa hạ xuống, liền nhìn thấy một thanh niên mười bảy mười tám tuổi từ bên kia đi tới.

Lâm Thần ngẩn ra, quay đầu, đánh giá thanh niên này một chút.

Thanh niên này trên người mặc một trường bào màu trắng, phong độ ngời ngời, tỏ rõ vẻ kiêu ngạo.

Thanh niên thấy Lâm Thần không nghe lời hân, lập tức thả xuống đại Huyền đan, hân không khỏi khê cau mày, trầm giọng nói:

- Ta là Chung Cao, ta muốn lấy Đại Huyền đan này!

Thật là một biểu hiện tự phụ coi thường người khác, hoàn toàn không coi Lâm Thần là gì.

- Chung Cao, Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ, xếp hạng bốn trong danh sách mười đệ tử ngoại môn?

Lâm Thần hai mắt hơi híp lại, mở miệng nói.

Chung Cao nghe lời Lâm Thần nói, trên mặt vẻ kiêu ngạo càng rõ, nói:

- Xem ra ngươi cũng có chút kiến thức, biết danh hiệu của ta.

Lâm Thần cười lớn một tiếng nói:

- Hóa ra là Chung huynh, nhưng tại hạ còn có việc, thứ không thể tiếp, cáo từ.

Một hơi nói xong, Lâm Thần vận lên Thanh Vân bộ, liền xoay người rời đi.

Nghe xong, Chung Cao không khỏi sững sờ, trên mặt lộ ra tia tức giận.

Vốn dĩ là hắn muốn báo ra tên của mình, để có thể không đánh mà thắng, lấy được Đại Huyền đan từ trên tay Lâm Thần, ai ngờ Lâm Thần mặc dù biết uy danh của hắn ở ngoại môn, nhưng lại không thêm quan tâm, nhất thời hắn cảm thấy bị Lâm Thần sỉ nhục, trong lòng không khỏi giận dữ.

Giờ khắc này nhìn thấy Lâm Thần xoay người muốn rời khỏi, Chung Cao lập tức lạnh lùng quát một tiếng:

- Không biết thời cuộc! Tiểu tử, không để lại Đại Huyền đan, ngươi nghĩ ngươi có thể rời đi sao?

Lời nói xong, hắn vận dụng sáu thành chân khí trong cơ thể, một quyền hướng Lâm Thần đánh tới.

Chung Cao công kích rất nhanh, chớp mắt liền xuất hiện ở trước mặt Lâm Thần.

Bất đắc dĩ, Lâm Thần đã chuẩn bị dùng Thanh Vân bộ rời đi lại dừng lại, rút ra Tinh Cương kiếm, một chiêu kiếm đánh về phía Chung Cao.

Tinh Cương kiếm ở giữa không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh, chuẩn xác không có sai sót công kích ở trên tay Chung Cao.

Cong!

Giống như là đánh lên một khối thép vậy, một nguồn sức mạnh từ Tinh Cương kiếm truyền đến cơ thể Lâm Thần, không kim hãm được lùi về sau mấy bước, nhưng cùng lúc, hắn cũng theo nguồn sức mạnh này, hướng cuối con hẻm chạy như điên.

Một bên khác, Chung Cao thân thể cũng lùi về sau mấy bước, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn mặc dù tâm tính kiêu ngạo, nhưng đối với thực lực của chính mình cũng rất rõ ràng. Bình thường, một quyền của hắn dùng sáu thành chân khí, tuyệt đối có thể đã thương võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu, nhưng Lâm Thần lại dễ dàng đón lấy, rồi trả lại theo quyền lực của hắn, lùi về sau rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Ngọc bội thần bí

Chung Cao nhìn về phía cuối hẻm, giờ khắc này bóng dáng Lâm Thần đã biến mất không còn tăm hơi, nhưng bên tai còn vọng lại tiếng cười lớn của hắn.

- Chung huynh thật có thực lực, tại hạ vừa được ba hạt Đại Huyền đan, vẫn cần thời gian để luyện hóa nên không thể tiếp Chung huynh luận bàn võ kỹ ở đây, ngày khác gặp lại, nhất định để cho Chung huynh suốt đời khó quên.

Nghe được lời này của Lâm Thần, Chung Cao sắc mặt không khỏi âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước.

Lâm Thần xuyên qua ngõ nhỏ, lại đến một ngã ba. Bên trái, phía trước, bên phải, đều có một con đường.

Bên trong Thiên La sơn bí cảnh đường nối đường rất nhiều, nhưng mỗi một con đường đều có thể dẫn đến cửa ra, bởi vậy võ giả ở bên trong không cần lo sẽ bị lạc.

Lâm Thần chọn một con đường, chân đạp Thanh Vân bộ, vượt qua vách tường cao tới mấy trượng, đi vào trong một tòa tiểu viện.

Nơi này với các đường bên cạnh đều có nhiều phòng ốc, nơi Lâm Thần lựa chọn bước vào, chỉ là một tòa tiểu viện nhìn tầm thường nhất trong đó.

Sau đó, hần hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lấy ra ba hạt Đại Huyền đan, trên mặt nở nụ cười đắc ý.

Ba viên Đại Huyền đan hiện ra màu vàng óng nhàn nhạt, to bằng móng tay cái, Lâm Thần vừa mới lấy ra, liền cảm thấy một luồng Thiên Địa linh khí tinh thuần tràn ngập không khí.

Ba hạt Đại Huyền đan, nếu Lâm Thần luyện hóa toàn bộ, tu vi tất nhiên sẽ tăng lên rất nhiều. Mà giờ khắc này đúng lúc vào Thiên La sơn bí cảnh, Lâm Thần một khi tu vi tăng lên, như vậy khả năng hần tiến vào mười vị trí đầu trong Thiên La sơn bí cảnh lớn hơn rất nhiều.

Không do dự, Lâm Thần há mồm nuốt một hạt Đại Huyền đan xuống.

Theo Đại Huyền đan đi vào bụng, trong cơ thể Lâm Thần lập tức xuất hiện một dòng linh khí lớn, cùng lúc đó, tiểu đỉnh trong đầu hần đột nhiên truyền đến một lực hút lớn, hút sạch toàn bộ dòng linh khí vừa xuất hiện.

Một lát sau, tiểu đỉnh trong đầu Lâm Thần đột nhiên chấn động, một luồng Thiên Địa linh khí cực kỳ tinh khiết từ trong tiểu đỉnh tràn ra, chảy theo toàn bộ kinh mạch trong cơ thể hần.

"Ô, Thiên Địa linh khí thật là tinh thuần!"

Lâm Thần tinh thần chấn động, trên mặt lóe qua một vệt vui mừng.

Trải qua tinh luyện của tiểu đỉnh Thiên Địa linh khí Đại Huyền đan so với trung phẩm Tụ Khí đan không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Mà càng tinh khiết, khả năng Lâm Thần đột phá tu vi càng cao.

Chân khí trong cơ thể dựa theo Thanh Minh Huyền Dương công làm tuần hoàn, Lâm Thần bắt đầu luyện hóa từng chút Thiên Địa linh khí đã qua tiểu đỉnh tinh luyện.

Một vòng tuần hoàn, hai vòng tuần hoàn...

Theo từng cổ Thiên Địa linh khí bị luyện hóa, chân khí bên trong đan điền của Lâm Thần cũng càng ngày càng hùng hậu, khi Lâm Thần luyện hóa toàn bộ cổ Thiên Địa linh khí toàn bộ, thân thể hần đột nhiên vang lên một trận bùm bùm, khí thế toàn thân mơ hồ tăng lên trên không gì.

"Rốt cục đột phá rồi!"

Lâm Thần mừng rỡ.

Khoảng thời gian này, mỗi ngày Lâm Thần đều dùng trung phẩm Tụ Khí đan tu luyện, nhưng tu vi vẫn không có đột phá, giờ khắc này sau khi ăn vào Đại Huyền đan, tu vi của hần lập tức từ Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu trung kỳ.

Tu vi đột phá, chân khí trong đan điền của Lâm Thần cũng tăng không ít, quan trọng hơn chính là, chân khí trong cơ thể hần ổn định, tu vi không có gì bất ổn.

Lâm Thần hít nhẹ một hơi, đè xuống hưng phấn trong lòng, quay đầu, ánh mắt rơi vào trong bình thủy tinh còn lại hai viên Đại Huyền đan.

Còn có hai viên Đại Huyền đan!

"Ăn vào hai viên Đại Huyền đan này, tu vi của ta hẳn là có thể có tăng lên." Lâm Thần thầm nghĩ, nếu như là những người khác, thì không thể liên tiếp dùng Đại Huyền đan tu luyện. Dù sao bên trong Đại Huyền đan Thiên Địa linh khí vô cùng khổng lồ, võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu nếu ăn vào, e là không những không thể tăng cao tu vi, ngược lại sẽ bị cổ Thiên Địa linh khí khổng lồ này khiến kinh mạch bên trong bị tổn thương.

Còn Lâm Thần, trải qua tiểu đỉnh tinh luyện Thiên Địa linh khí tinh khiết cực kỳ, Lâm Thần luyện hóa lên căn bản không phí bao nhiêu sức lực, hơn nữa tu vi của hần bây giờ tất nhiên đã vững chắc, bởi vậy Lâm Thần liên tiếp dùng Đại Huyền đan, không cần lo lắng sẽ bị cổ linh khí này làm tổn thương kinh mạch.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần lấy ra một hạt Đại Huyền đan, há miệng ăn vào lần thứ hai.

Tiểu đỉnh trong đầu lần thứ hai truyền đến lực hút lớn, mang luồng Thiên Địa linh khí khổng lồ trong cơ thể hấp thu sạch sẽ. Một lát sau, lại một luồng Thiên Địa linh khí cực kỳ tinh khiết từ trong tiểu đỉnh vọt ra.

Lâm Thần mặt không biến sắc, chân khí trong cơ thể dựa theo Thanh Minh Huyền Dương công làm vòng tuần hoàn.

Tăng lên!

Lần thứ hai tăng lên!

Chân khí trong cơ thể Lâm Thần theo cổ Thiên Địa linh khí này luyện hóa, càng ngày càng thuần hậu. Thời điểm cổ linh khí này luyện hóa toàn bộ, Lâm

Thần mơ hồ chạm tới Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ, chỉ cần vượt qua cửa này, Lâm Thần liền lập tức có thể trở thành cao thủ Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ!

Nhưng một hạt Đại Huyền đan này, được hiệu rõ ràng còn chưa đủ để Lâm Thần đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ. Tu vi càng cao, đột phá càng cần lượng Thiên Địa linh khí khổng lồ, nhưng trong lòng Lâm Thần âm thầm tính toán, nếu như lại uống một viên Đại Huyền đan cuối cùng, hẳn là có hi vọng đột phá!

"Tiếp tục!"

Lâm Thần không chân chờ chút nào, há mồm nuốt viên Đại Huyền đan cuối cùng xuống.

Trải qua tiểu đỉnh tinh luyện, một luồng Thiên Địa linh khí tinh khiết lần thứ ba tràn vào thân thể của hắn.

Chân khí trong cơ thể lần lượt làm một vòng tuần hoàn, luyện hóa linh khí bên trong hạt Đại Huyền đan cuối cùng này.

Nửa khắc đồng hồ thời gian sau, khí thể trên người Lâm Thần đột nhiên dâng lên, một luồng uy thế hùng hồn bao phủ bốn phía.

Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ!

Chân khí thật thuần hậu!

Trên mặt Lâm Thần lộ ra nét vui mừng, lợi dụng ba hạt Đại Huyền đan, tu vi của hắn cuối cùng từ Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ.

Liên tục đột hai cấp!

Nếu như bị những người khác nhìn thấy, tất nhiên sẽ cảm thấy khiếp sợ, dùng ba hạt Đại Huyền đan, tu vi có thể đột phá một cấp đã rất đáng gờm, mà Lâm Thần, lại là liên tiếp lên hai cấp!

Quan trọng hơn chính là, tu vi đột phá, chân khí trong cơ thể tinh khiết hùng hậu, võ kỹ Lâm Thần triển khai ra uy lực cũng thuận theo tăng cường, tin rằng giờ khắc này đối mặt Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao Mã Lương, dù không dùng tới kiếm kính, cũng có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Kim xuống kích động trong lòng, Lâm Thần chợt trở nên trầm tư.

Đáng tiếc, những đường lúc trước hắn đi qua, hẳn là cũng có một chút linh vật.

Mỗi một năm Thiên La sơn bí cảnh mở ra, Thiên Cực tông đều sẽ thả không ít linh vật có thể tăng thực lực của đệ tử vào, nhưng trên căn bản đều đặt ở nơi khá là bí ẩn, hoặc nơi có lượng lớn con rối.

Ba hạt Đại Huyền đan Lâm Thần có được là đặt ở trong ngõ hẻm có mười mấy con thú rối. Mười mấy con thú rối này thực lực mạnh mẽ, nếu như là các đệ tử khác, e là không có cách nào chiến thắng chúng, tự nhiên cũng sẽ không chiếm được Đại Huyền đan.

Mà trước đó Lâm Thần cũng không biết nơi đây có Đại Huyền đan, sau khi đẩy lùi mười mấy con thú rối, mới vô tình phát hiện ra.

Lâm Thần lắc lắc đầu, nghĩ ngợi nói: "Quên đi, đứng được trong mười vị trí đầu mới quan trọng, nếu ta trở về sau khi đi tìm những thứ đó, e là sẽ làm lỡ không ít thời gian. Lại nói, nơi đây cách lối ra còn một khoảng cách không nhỏ, ta khuếch tán linh hồn lực, không bỏ qua những thứ này nữa là được."

Lấy lại bình tĩnh, Lâm Thần khuếch tán linh hồn lực ra, tình cảnh trong chu vi trăm mét hiện ra trong đầu hắn.

Có linh hồn lực trợ giúp, chỉ cần là đồ vật ở trong phạm vi trăm mét, Lâm Thần đều có thể thấy được.

Như vậy sẽ không bỏ qua những đồ vật tông môn đặt trong ở Thiên La sơn bí cảnh.

Sau khi khuếch tán ra linh hồn lực, Lâm Thần thả người, nhảy khỏi tường vây, xuất hiện ở bên trong con đường.

Ở trong sân dùng Đại Huyền đan đột phá tu vi, làm lỡ không ít thời gian. Lâm Thần nhất định phải tăng nhanh tốc độ tiến lên, nếu không thời điểm Thiên La sơn bí cảnh mở ra, hẳn không thể chạy tới, như vậy lần này vào Thiên La sơn bí cảnh mười vị trí đầu sẽ không có duyên với hắn.

Uống!

Một quyền đánh bay một con thú rối, sau khi quyết định phương hướng, hắn chân đạp Thanh Vân bộ nhanh chóng hướng cửa ra chạy tới.

Dọc đường đi, Lâm Thần vẫn duy trì trạng thái khuếch tán linh hồn lực, cứ như vậy, quả nhiên hắn phát hiện không ít thứ tốt.

Chỗ bí ẩn cất linh vật, Lâm Thần trực tiếp đi tới, còn linh vật đặt ở nơi có nhiều người rối, bởi thời gian cấp bách, nếu như là linh vật bình thường, Lâm Thần lập tức bỏ qua tiếp tục tiến lên phía trước.

Sau nửa canh giờ, Lâm Thần đi tới lối vào một hẻm núi.

Hẻm núi này rộng rãi cực kỳ, hai bên cũng không có nhiều đại thụ cành lá tươi tốt, mà ở trong hẻm núi, lại có khoảng mấy chục người rồi cầm kiếm với cầm đao.

Lâm Thần hướng hẻm núi đánh giá một chút, trên mặt lộ ra một vết sắc vui mừng.

Dựa theo miêu tả của những đệ tử đã xông qua Thiên La sơn bí cảnh, ở đây cách cửa ra Thiên La sơn bí cảnh không xa có mấy chục con đường, trong đó có hẻm núi này.

Chỉ cần xuyên qua hẻm núi này, rồi đi không xa, là có thể đến cửa ra Thiên La sơn bí cảnh!

Hồ.

Lâm Thần hít một hơi, rút ra Tinh Cương kiếm, chậm rãi đi đến bên trong hẻm núi.

Răng rắc, răng rắc...

Theo Lâm Thần đến, toàn bộ con rối trong hẻm núi phút chốc chuyển động, phát ra một loạt âm thanh máy móc.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Tinh Cương kiếm trong tay Lâm Thần vừa nhấc, một luồng kiếm khí chừng hơn một thước trên Tinh Cương kiếm bắn ra, chuẩn xác bắn trúng một người rối.

Tia kiếm khí kia bắn trúng người rối, người sau nhất thời thân thể đập thối lui, còn có mấy con người rối cầm đao sau lưng nó cũng đều bị kéo theo.

Lâm Thần không dừng lại, vừa triển khai kiếm pháp đẩy lùi người rối bốn phía, chân vừa đạp Thanh Vân bộ hướng phía trước đi tới.

Khoảng cách gần, Lâm Thần liền một quyền đánh chúng bay, khoảng cách xa, liền triển khai kiếm pháp công kích.

Rầm rầm rầm..

Nhất thời, trong hẻm núi tiếng đao kiếm va chạm nối liền không dứt.

Tiêu tốn thời gian nửa khắc đồng hồ, Lâm Thần cuối cùng từ bên trong đám người rối mở ra một lối đi, tới phía cuối hẻm núi!

Nơi này mỗi một người rối đều có thực lực ngang võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, nếu là những đệ tử khác đi tới nơi này, sợ rằng không đi được hai bước, liền bị người rối cho lật tung, dù là Lâm Thần cũng phải mất thời gian nửa khắc đồng hồ mới xuyên qua được hẻm núi này, có thể nói vô cùng gian nan.

Quay đầu nhìn hẻm núi phía sau một chút, Lâm Thần tiếp tục bước nhanh về phía trước, nhưng không tới hai bước, Lâm Thần đột nhiên ngừng lại:

- Ô, đây là cái gì?

Ở trong đầu hẻm, đang có cảnh tượng trong phạm vi trăm thước lấy thân thể của hắn làm trung tâm, ở trong khe đá bên phải Lâm Thần, có một cái hộp dài chừng một tấc.

Khe đá này ở vào phạm vi linh hồn lực của Lâm Thần có khả năng bao trùm tới, nếu như hắn bước tới trước hai bước nữa, có khả năng bỏ lỡ mất cái tráp này.

Lâm Thần chậm rãi hướng tới khe đá, đồng thời dùng linh hồn lực quét hình đồ vật trong cái hộp, sau một khắc, trên mặt Lâm Thần lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Tráp này lại có thể cản được linh hồn lực của ta!

Linh hồn lực mịt mờ, thứ tầm thường, căn bản không thể trở ngại linh hồn lực tra xét.

Nhưng mà tráp này lại có thể ngăn cản linh hồn lực của hắn dò xét! Quan trọng hơn chính là, tráp này tuyệt vời như vậy, bên trong sẽ chứa món đồ gì?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Hồn chiến

Lâm Thần hiếu kỳ đứng lên, hần đưa tay ra cầm lấy cái hộp. Cái hộp này nhìn có chút cũ kỹ, hai bên thậm chí còn hơi bạc màu, có vẻ đã ở chỗ này một thời gian dài.

Mở ra, bên trong là một khối ngọc bội màu trắng như tuyết, xem ra không có gì đặc biệt.

Lâm Thần đưa vào ngọc bội một tia chân khí, nhưng không có chút phản ứng nào. Thấy thế, hần không khỏi bắt đầu nghi hoặc.

"Linh vật bình thường chỉ cần truyền chân khí vào, đều sẽ có phản ứng, ngọc bội kia bị chân khí của ta truyền vào, nhưng lại không có chút phản ứng nào, chuyện gì xảy ra đây?"

Theo đạo lý, hộp này có thể cản trở linh hồn lực của hần, đã đủ để chứng minh hộp này có điểm đặc biệt, mà dùng nó đựng đồ vật, ngọc bội bên trong chắc hần không phải thứ tầm thường.

Không tìm ra tác dụng của ngọc bội kia, Lâm Thần cũng không suy nghĩ nhiều, thu cả hộp vào trong Trữ Vật Linh Giới.

Việc cấp bách, vẫn là vào Thiên La sơn bí cảnh!

Tác dụng của ngọc bội, chờ sau khi trở thành đệ tử nội môn lại tìm hiểu tiếp cũng không muộn.

Cất ngọc bội vào, Lâm Thần nhanh chóng hướng tới phía cửa Thiên La sơn bí cảnh.

Qua thời gian một chung trà, Lâm Thần xuyên qua cổng, đi tới một quảng trường, vào lúc này, ở quảng trường đã có hơn hai mươi đệ tử đang đứng, tu vi thấp nhất là luyện thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ.

Quan trọng hơn chính là, ở ngay phía trước quảng trường, có một cánh cửa đóng chặt, rộng chừng mười mấy thước!

Cánh cửa lớn kia, với cánh cửa Lâm Thần đi qua lúc vào Thiên La sơn bí cảnh giống nhau như đúc, là cửa ra Thiên La sơn bí cảnh không thể nghi ngờ!

Thấy vậy, trên mặt Lâm Thần không khỏi lộ ra một vệt vui mừng.

Cực khổ nửa ngày, cuối cùng cũng coi như là tìm được lối ra ở chỗ này.

Mà đồng thời, sự xuất hiện của Lâm Thần, cũng gây nên sự chú ý của mấy chục người trên quảng trường.

Mấy chục người này, tu vi từ luyện thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ, đến luyện thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, giờ khắc này thấy Lâm Thần đến, không khỏi đều quay đầu nhìn hần.

- "Luyện thể cảnh tầng thứ sáu?"

Sau khi nhìn thấy Lâm Thần tu vi chỉ ở luyện thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ, trên mặt mọi người nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một võ giả luyện thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ, lại có thể ở Thiên La sơn bí cảnh đi ra trước, đi đến chỗ này!

Phải biết từ lối vào Thiên La sơn bí cảnh đến cửa ra là một cự ly không nhỏ, quan trọng hơn chính là, trong đó có đủ loại người rồi cản trở, cách lối ra càng gần, người rồi đứng chắn càng mạnh, cho dù là đệ tử luyện thể cảnh tầng thứ bảy, cũng rất khó ở bên trong hai canh giờ, vượt qua trở ngại của người rồi, đi đến được chỗ này.

Mà Lâm Thần, lại lấy tu vi luyện thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ, so với võ giả bình thường luyện thể cảnh tầng thứ bảy chạy tới cửa ra sớm hơn.

- "Tiểu tử này cũng có chút tài năng!"

- "Hừ, nhưng tu vi luyện thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ, cho dù lợi hại, cũng không tới đâu. Hần nếu như thức thời một chút, thì bắt động tại chỗ, nếu không..."

Võ giả bốn phía thấp giọng nghị luận, hơi kinh ngạc một chút sau khi Lâm Thần đến, từng người hiện lên vẻ mặt xem thường.

So với bọn hần, Lâm Thần là đệ tử luyện thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ, là có vẻ yếu nhất, không đỡ nổi một đòn.

Cũng không ít đệ tử nhận ra Lâm Thần, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Trên quảng trường mấy chục người đứng ở hai bên, nhắm mắt điều tức.

- "Thú vị, thú vị! Nếu như ta nhớ không lầm, Lâm Thần này, mười ngày trước vẫn là luyện thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ thì phải."

Trong đám người, Viên Phi lưng đeo một thanh đại đao, dựa vào tảng đá lớn màu xanh hứng thú nhìn Lâm Thần.

Được coi là đệ nhất đệ tử ngoài môn, Viên Phi thực lực mạnh mẽ, là người đầu tiên chạy tới quảng trường, bởi vậy, hần cách cửa quảng trường khá gần.

"Thời điểm luyện thể cảnh tăng thứ sáu sơ kỳ, dễ dàng đánh bại Mã Lương, hiện tại tu vi đột phá, không biết thực lực của hắn thế nào."

Viên Phi mang trên mặt một nụ cười, quan sát kỹ Lâm Thần một chút, rồi cũng nhắm mắt điều tức, lắng lắng đợi cửa Thiên La sơn bí cảnh mở ra.

Từ giờ tới lúc Thiên La sơn bí cảnh mở còn có nửa khắc đồng hồ, thời gian trôi qua, đệ tử tới chỗ này càng ngày càng nhiều, trên quảng trường số lượng đệ tử đã đạt đến năm mươi.

Những đệ tử này, đều là tinh anh ngoại môn của Thiên Cực tông, từng người từng người tu vi thâm hậu, thực lực mạnh mẽ, hùng tâm bừng bừng, muốn tranh cướp mười vị trí đầu Thiên La sơn bí cảnh.

Lâm Thần mặt không biến sắc đứng ở một góc không ai chú ý đến.

Đệ tử trên quảng trường thấy dáng dấp Lâm Thần như thế, vẻ khinh thường trong mắt càng rõ, lại càng không có ai đến hỏi han hắn.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Bầu không khí trên quảng trường cũng bắt đầu trở lên nghiêm nghị, vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng nhìn cửa lớn trước mặt.

Coong!

Bỗng nhiên, toàn bộ quảng trường vang lên tiếng chuông vô cùng ngọt ngào, cùng lúc đó, cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Thời khắc này, toàn bộ bầu không khí trên quảng trường nghiêm nghị tới cực điểm, mọi người nín thở, gắt gao tập trung vào cửa lớn.

Răng rắc!

Một lát sau, cánh cửa lớn mở ra hoàn toàn, phát ra một chuỗi rắc rắc vang dội. Mà đệ tử trên quảng trường cũng vào đúng lúc này trong nháy mắt sôi trào.

- Vị trí đầu là của ta!

Một võ giả luyện thể cảnh tăng thứ bảy hậu kỳ nổi giận gầm lên, đột nhiên hướng đệ tử trước mặt đập xuống một chưởng.

- Hừ, lần trước ta thiếu một chút là có thể đứng vị trí đầu, lần này ta nhất định có thể!

Một bên khác, một đệ tử luyện thể cảnh tăng thứ bảy đỉnh phong rít lên một tiếng, trong phút chốc rút ra trường kiếm, nhắm đệ tử cản đường trước mặt đâm tới.

Giống như thùng thuốc súng, vào lúc này toàn bộ quảng trường, trong nháy mắt bị nhóm lửa, sôi trào, nổi lên hỗn chiến.

Ngay cả đệ nhất đệ tử ngoại môn Viên Phi cũng không thể tránh khỏi, bị người đứng sau đệ tử ngoại môn xếp thứ hai Bùi Lương Bình cùng với mấy người khác bao vây tấn công lẫn nhau.

Vốn là Bùi Lương Bình cùng những đệ tử đứng trong tốp đầu không thể nào liên hợp lại, nhưng giờ phút này, Viên Phi đứng gần cửa nhất, có khả năng ra khỏi đó trước tiên, vì vậy mấy người này hiện tại hiểu ngầm hợp tác nhau đối phó với Viên Phi.

- A...

- Cút cho ta!

- Bằng ngươi cũng muốn cướp đoạt vị trí đầu!

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thảm thiết cùng âm thanh quát mắng, Lâm Thần rút kiếm ra, thẳng hướng cửa lớn đi tới.

Vốn là Lâm Thần đứng im ở trong góc, tu vi lại là thấp nhất trong mọi người, bởi vậy những người khác đều không tới gây sự với hắn, giờ khắc này hắn vừa đi ra khỏi, lập tức có hai đệ tử tập kích tới phía hắn.

- Tiểu tử, cút ngay!

- Luyện Thể cảnh tăng thứ sáu cũng dám cướp mười vị trí đầu, quả thực là không biết lượng sức.

Hai đệ tử này tu vi đều là luyện thể cảnh tăng thứ bảy hậu kỳ, nhưng ở ngoại môn yên lặng vô danh, hiển nhiên là hết sức ần giấu, hi vọng ở Thiên La sơn bí cảnh trở nên nổi tiếng.

Nhưng mà, hai người này mới vừa đi tới bên cạnh Lâm Thần, Lâm Thần đột nhiên gio thanh kiếm trong tay lên, liên tiếp bỏ ra hai kiếm.

Loạch xoạch!

Hai ánh kiếm lóe qua.

Hai người này còn không thấy rõ Lâm Thần là làm sao xuất kiếm, liền cảm thấy một luồng đau nhức truyền đến, thân thể không tự kìm được lui về phía sau.

Bên cạnh có đệ tử thấy một màn này, con ngươi đột nhiên rụt lại, trong mắt lóe ra một vết sợ hãi.

Một chiêu kiếm, trong nháy mắt giết hai võ giả luyện thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ!

Lâm Thần đột phá tu vi, thực lực lần thứ hai tăng lên, hiện tại hẳn đối phó võ giả luyện thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ, căn bản không phí nhiều sức.

Đẩy lùi hai người này, Lâm Thần xách theo kiếm, tiếp tục đi về phía trước.

Tình hình trên quảng trường vẫn hỗn loạn vô cùng, Viên Phi cùng Bùi Lương Bình, và mấy đệ tử ngoại môn mười vị trí đầu tranh đấu kịch liệt nhất. Khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc chính là, Viên Phi bị mấy người này bao vây tấn công, lại vững vàng chiếm thế thượng phong, nhưng hẳn nhiều lần muốn xông ra cửa lớn, lập tức lại bị mấy người Bùi Lương Bình cản lại..

Thời gian chậm chậm trôi qua, trên quảng trường dần dần đã có đệ tử bị thương, nhưng trên căn bản rất ít có đệ tử đến gây sự với Lâm Thần. Bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, Lâm Thần một võ giả tu vi luyện thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ muốn cùng bọn hắn cướp giật mười vị trí đầu đó là không biết lượng sức, không tốn nhiều thời gian sẽ bị người khác hạ gục, cũng không dám tham gia tranh cướp lần nữa.

Bởi vậy, Lâm Thần dễ dàng đi tới cách cửa lớn mấy trăm thước.

Trăm thước đối với võ giả mà nói cũng không tính là xa, động một chút là có thể đạt đến, cũng bởi vậy, nơi đây được hầu hết các đệ tử quan tâm, nhìn thấy Lâm Thần một đệ tử luyện thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ, lại hướng đến nơi này, nhất thời tất cả mọi người không khỏi sùng sốt.

Số ít mấy đệ tử luyện thể cảnh tầng thứ tám, cũng đưa mắt quay đầu, nhìn về phía Lâm Thần.

Giờ khắc này ba vị trí đầu còn chưa phân thắng bại, Lâm Thần đứng ở chỗ này, không chỉ đơn giản cướp giật mười vị trí đầu, mà là đoạt đệ nhất!

Ngay lập tức, Lâm Thần trở thành tiêu điểm của mọi người.

Nhưng chợt, một trận mưa chửi hò hét vang lên.

- Lâm càn, tiểu tử, ngươi chỉ là luyện thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ, cũng dám tranh vị trí số một!

- Mau lui xuống, nếu không ta sẽ để ngươi biết chữ "chết" viết như thế nào!

Đệ tử xung quanh thấp giọng tức giận mắng, bọn họ tu vi luyện thể cảnh tầng thứ bảy, tầng thứ tám, đều không thể tiến lên, Lâm Thần chỉ là luyện thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ, lại đi trước bọn họ một bước, muốn giật đệ nhất.

Lập tức có đệ tử không kiên nhẫn, trực tiếp hướng Lâm Thần xuất thủ.

- Trần Hiểu Phong ta cũng không giành được số một, mà ngươi cũng muốn đứng đầu!

Một thanh niên luyện thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ quát lớn, giờ đại đao, hướng Lâm Thần đánh xuống.

Chính là đứng thứ ba ngoại môn Trần Hiểu Phong!

Đao tốc rất nhanh, phong thanh vũ vũ vang lên, một đao này nếu như đổi thành võ giả luyện thể cảnh tầng thứ sáu khác, e là muốn tránh cũng không được, chỉ có kết cục bị trúng đòn, mà như vậy, hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Thấy tình hình này, đang muốn đi vào cửa lớn đầu tiên Lâm Thần bắt đầu dừng lại, có thể ung dung đi tới nơi này, Lâm Thần cũng cảm thấy thật bất ngờ, nhưng đúng như hắn dự liệu, sẽ có người hướng hắn công.

- Huyền kiếm!

Lâm Thần quát một tiếng, Tinh Cương kiếm trong tay nhanh chóng đánh ra, tốc độ so với Trần Hiểu Phong không biết nhanh hơn bao nhiêu, ở giữa không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh, chuẩn xác không có sai sót chém lên phía trên đại đao của hắn.

Coong!

Chỉ thấy chỗ binh khí chạm nhau đóm lửa tung toé, sau một khắc, trên mặt Trần Hiểu Phong lóe qua một vết kinh ngạc, vừa nẩy một đòn kia, hắn vận dụng tám thành chân khí, nhưng mà không thể đánh bại Lâm Thần, chỉ là đem hắn đẩy lùi lại mấy bước.

Mà Lâm Thần sau khi lùi về sau mấy bước, huyền thiết kiếm trong tay vừa nhấc, liền tiếp đâm ra mấy kiếm.

Võ giả bốn phía đều kinh sợ, vốn dĩ còn tưởng rằng Trần Hiểu Phong một đao có thể khiến cho Lâm Thần không biết bị thương đến mức nào, ai ngờ

Lâm Thần chỉ là lùi về sau mấy bước, lại giơ kiếm lên phản kích.

Về coi thường trên mặt Trần Hiểu Phong hoàn toàn biến mất, ngược lại tỏ ra nghiêm túc, chân khí trong cơ thể chuyển động, cũng giơ đại đao lên bỏ ra mấy đao.

Ầm ầm ầm ầm...

Chỉ một thoáng, trên quảng trường thanh âm kiếm cùng đao giao kích liên tiếp vang lên, mỗi một lần công kích, đều làm cho đệ tử bốn phía một trận kinh hồn bạt vía.

Phải biết Trần Hiểu Phong là võ giả luyện thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ, xếp hạng thứ ba ngoại môn, thực lực có thể nói là trong toàn bộ ngoại môn đứng hàng đầu, đối lại là bọn họ, e là đã bị đại đao đánh trúng, nằm trên đất bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Vị trí thứ ba

Trần Hiểu Phong nổi giận lên gầm lên một tiếng, chân khí trong cơ thể đều được hắn điều tiết chuyển động. Đồng thời vào lúc đó, trong tay hắn nắm một thanh bảo đao ở giữa không trung xoay một cái, hung dữ hướng Lâm Thần mà bỏ thanh bảo đao xuống. Lần xuất đao này rõ ràng hắn đã dồn toàn bộ công lực của mình vào thanh bảo đao.

Chứng kiến được cảnh này, Lâm Thần mặt không sợ hãi, khí tức bên trong Tinh Cương kiếm được giải phóng và bay thẳng qua hướng Trần Hiểu Phong.

Nhất thời một luồng khí tức dữ dội đến ác liệt từ Tinh Cương kiếm bạo phát, những đệ tử đứng tại cự ly gần bỗng chốc đều biến sắc.

Ầm!

Bốc!

Sau đó, một ánh hào quang màu đồng lóe lên xung quanh thân thể Lâm Thần, sắc mặt Lâm Thần bình tĩnh mà lùi về phía sau vài bước.

Còn Trần Hiểu Phong lại đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, nhanh chóng lùi về phía sau hơn mười bước, trên mặt không còn chút máu.

Lập tức phân cao thấp!

Soạt!

Trong không gian tĩnh mịch, trên quảng trường chớp mắt đã trở nên âm ỉ.

Đệ tử ngoại môn Trần Hiểu Phong đứng thứ ba lại bại trận trong tay võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu.

Lần này xông vào Thiên La sơn bí cảnh, ba người mạnh nhất đứng đầu bảng ngoại trừ đệ tử ngoại môn đứng thứ ba kia đang ở ngoài cổng, còn có một số cao thủ giấu tên đã tu luyện đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đỉnh cao. Đa phần công lực mấy người này cũng không thua kém Trần Hiểu Phong là bao nhiêu, nhưng trong giờ phút quan trọng này Trần Hiểu Phong lại bị bại trận, há chẳng phải là nói các đệ tử tu luyện đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đều không có khả năng lọt vào hàng ba người mạnh nhất trong lần xông vào bí cảnh Thiên La sơn này sao?

- Đệ tử ngoại môn vượt cấp thành công đánh thắng Luyện Thể cảnh tầng thứ tám, từ lúc nào ngoại môn lại xuất hiện thêm một thiên tài xuất chúng như thế!

- Trước đây, thiên tài anh hùng xuất chúng này một mực án binh bất động chỉ vì muốn đoạt được danh hiệu thứ ba này!

Rất nhiều đệ tử hít một luồng khí lạnh, nhỏ giọng bàn tán xôn xao.

Nhưng trong lúc mọi người khiếp sợ bỗng nghe được một tiếng cười lớn.

- Lâm Thần, người quả nhiên không để cho ta thất vọng. Toàn bộ đệ tử ngoại môn duy chỉ có người mới xứng làm đối thủ của ta. Ta ở bên trong đợi người.

Dựa vào thanh âm nói ra, một luồng chân khí khổng lồ bạo phát không xa vị trí của Lâm Thần nhanh chóng bao phủ toàn bộ quảng trường.

- Há?

Lâm Thần trong thời gian này luôn ở cùng Tiết Linh Vân. Tiết Linh Vân đã tu luyện đến Thiên Cương Cảnh sơ kỳ vì thế mà Lâm Thần rất quen thuộc với áp lực của Vũ Giả Thiên Cương Cảnh. Mà lại vào thời điểm này, tại quảng trường có một luồng áp lực cực lớn bạo phát, tuy sự việc xảy ra đối với Tiết Linh Vân không có ảnh hưởng gì nhiều nhưng cũng không cách vị trí của Tiết Linh Vân là bao xa.

Cảm thụ được khí lực mạnh mẽ, hai mắt Lâm Thần không khỏi rụt lại, theo tiếng nói nhìn lại.

Võ giả tứ phía cùng nhau quay đầu, hướng âm thanh phát sinh nhìn lại.

Liên trông thấy tại cánh cửa lớn ở cự ly mấy trăm mét, Viên Phi cầm đại đao trong tay, gương mặt nở một nụ cười nhìn Lâm Thần.

Sức mạnh vô song vừa mới bộc phát lúc này là từ Viên Phi mà ra.

Nhìn thấy cảnh tượng kia, các đệ tử không khỏi rung mình hít một luồng lạnh khí.

- Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ.

Một đệ tử không nhận được liên hô lên, thanh âm phát ra mang theo vẻ mặt sợ hãi.

Rất nhiều đệ tử thuộc các môn phái khác đều thuộc hàng tinh anh nhưng vì tu vi thấp nhất đều là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, mặc dù biết rằng tu luyện càng cao thì sẽ khó đột phá, nhưng mà Viên Phi tu luyện đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao liên tiếp tục đột phá, lên Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ.

Càng làm cho mọi người kinh ngạc hơn Viên Phi chính là Lâm Thần?

Võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ đã đánh bại Trần Hiểu Phong, quả nhiên chính là Lâm Thần?

Nhưng hán ta không phải đang là Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ sao?

Trước đó, Lâm Thần và Mã Lương đã có một trận quyết đấu vô cùng kinh thiên động địa được lưu truyền trên khắp giang hồ đến mức ngay cả đệ tử ngoại môn cũng biết đến đại danh của Lâm Thần.

Và từ đó đã có nhiều người điều tra lai lịch của Lâm Thần. Nhưng rõ ràng mấy ngày trước Lâm Thần vẫn còn là Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, tại sao bây giờ hán có thể lên đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đỉnh cao nhanh như vậy?

Nếu như không phải thì tại sao Viên Phi lại nói ra được những câu như thế. Chỉ trong vòng vài ngày mà hán có thể đột phá Luyện Thể cảnh sơ kỳ đến hậu kỳ thì tốc độ tu luyện quả thực như là đang ngồi trên một chiếc tên lửa mà bay đi vậy.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khó tin và kinh hãi nhìn Lâm Thần.

Rầm rầm rầm...

Chính vào lúc này, không khí đột nhiên yên ắng rồi lại vang lên một âm thanh truyền đến. Viên Phi giơ thanh bảo đao trong tay lên, cười vang liên tục nhìn tứ phía mà bỏ xuống. Mỗi một đao xuất ra đều mang theo một âm thanh nặng nề, trong chớp mắt thì những ai đang đứng bên cạnh hán ta đều bị đánh lui.

- Lâm Thần, hẹn ngươi ngày khác, ta và ngươi nhất định phải quyết định thắng thua.

Đánh bay những tên võ giả tùy tùng của hán, Viên Phi liền cười lớn một tiếng, trong chớp mắt bay ra ngoài cửa lớn mà biến mất.

Một giây sau đó, tất cả mọi người liền ảm ỉ hán lên. Vị trí đệ nhất đã rơi vào tay của Viên Phi. Nhưng đồng thời, Viên Phi lại tiên phong xông ra cửa lớn, Nhất thời đều kích thích mọi người.

- Mau biến khỏi đây ngay! Vị trí thứ nhất là của ta!

Một đệ tử phản nộ.

- Ta liều mạng với ngươi!

Trong chớp mắt, toàn bộ quảng trường trở nên hỗn loạn, chém giết điên cuồng muốn xông ra cửa lớn trước tiên.

Các võ giả đứng tại cự ly không xa đang chần chừ đề cao cảnh giác Lâm Thần. Lâm Thần đánh bại Trần Hiểu Phong, tự nhiên sẽ thay thế vị trí của hán, trở thành một trong ba người mạnh nhất.

- Đáng chết, cái tên Lâm Thần này chui ra từ chỗ quái quỷ nào thế! Công lực lại mạnh đến như vậy!

Trong mấy tên võ giả này, có một tên khó chịu ra mặt nhìn Lâm Thần.

Chính là đệ tử Bùi Lương Bình!

Trong đám đệ tử thì Bùi Lương Bình là kẻ có tu vi cao nhất, chỉ đứng sau mỗi Viên Phi mà thôi. Lúc đầu, Viên Phi chưa thể đột phá được cảnh giới thì hẳn còn có thể so tài đệ nhất với Viên Phi. Nhưng trong giờ khắc này, Viên Phi bỗng xuất ra một luồng công lực Luyện Thể cảnh tầng thứ chín, mạnh mẽ và dữ dội đánh chặn hẳn. Xem ra danh hiệu đệ nhất hẳn khó mà đoạt được.

Không chiếm được danh hiệu đệ nhất, Bùi Lương Bình liền lấy lùi làm tiến. Chuẩn bị tinh thần đoạt cho bằng được danh hiệu đệ nhị.

Chỉ là bên cạnh còn có một số đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đang chăm chú nhìn hẳn, đặc biệt là Lâm Thần. Trong tâm tư của hẳn hiểu rất rõ, Trần Hiểu Phong này có khả năng đoạt được danh hiệu đệ tam. Thực lực của hẳn quả thật không thể xem thường, công lực mạnh như hẳn thì không có nhiều.

Nhưng Trần Hiểu Phong bại dưới tay của Lâm Thần, xem đáng về của Lâm Thần cũng không tốn bao nhiêu công lực.

Thực lực như vậy, nếu nói là Lâm Thần không muốn tranh đoạt danh hiệu thứ nhì, nói ra cũng không ai tin.

Vì vị trí danh hiệu thứ nhì đã bị Lâm Thần cướp mất, Bùi Lương Bình nhìn chăm chăm vào Lâm Thần tức giận. Còn về phần Bùi Lương Bình, tuy rằng thực lực của hẳn không cao thâm nhưng đối với đệ tử ngoại môn có thể lọt vào vị trí thứ ba thì công lực của hẳn không phải thuộc dạng tầm thường.

Bùi Lương Bình và Lâm Thần nhìn nhau, trong phút chốc không khí tràn ngập mùi thuốc súng và hai ánh mắt như đang rực lửa.

- Danh hiệu thứ nhì là của ta.

Không khí bỗng yên lặng, Bùi Lương Bình đột nhiên phẫn nộ rồi gầm lên một tiếng, hai chân cử động và bay ra ngoài cửa lớn mà chạy đi.

Sặc!

Chính vào thời khắc Bùi Lương Bình ra tay, Lâm Thần liền cử động thân thể, chân dùng Thanh Vân bộ trong tay nắm giữ Tinh Cương kiếm quay vòng giữa không trung, chỉ để lại một vài vệt tàn ảnh, một kiếm hướng về phía Bùi Lương Bình mà chém tới.

Thấy tình hình vậy, Bùi Lương Bình thân thể không khỏi dừng một chút, giờ lên một cái chân quét qua, gầm nhẹ nói:

Chân pháp son!

Bùi Lương Bình nhìn thấy vậy, liền giờ chân lên tránh nhát kiếm đang đi tới và quất lên.

- Tên thối tha kia!

Chân của hẳn vững chắc, đứng trụ tốt, quả nhiên là một cao thủ có pháp lực cao cường.

Một chân này hẳn quét ra. Trong phút chốc cùng Tinh Cương kiếm của Lâm Thần tương giao cùng nhau, ngay sau đó, "Ầm" một tiếng, hai người đồng thời hướng về sau lui mấy bước, thể lực ngang nhau, ai cũng không chiếm thượng phong.

Hẳn ta một chân giờ lên, công lực đầy thâm hậu. Trong nháy mắt đã cùng Lâm Thần quyết chiến khốc liệt. Ngay sau đó, một tiếng động kinh khủng vang lên.

Rầm!

Sau âm thanh vừa rồi, hai người đã cùng lùi lại vài bước, ngang tài ngang sức, không thể nào phân thắng bại được.

Thấy vậy, sắc mặt của Bùi Lương Bình tối sầm lại. Vừa nãy hẳn đã cố ý dùng chân dồn nội lực tuyệt đối của mình để đả thương một người Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ nhưng lại bị Lâm Thần phá vỡ một cách dễ dàng như vậy.

Quan trọng hơn hết là nếu còn tiếp tục ở đây thì danh hiệu thứ nhì sẽ bị người khác cướp mất, há không phải oan uổng hay sao.

Nghĩ tới đây, Bùi Lương Bình không khỏi bình tĩnh mà nói.

- Lâm Thần, hai người chúng ta tiếp tục đánh cũng khó có thể phân thắng bại, không bằng dừng tay tại đây. Nếu ngươi nguyện ý từ bỏ danh hiệu thứ nhì, ta sẽ trọng thưởng cho ngươi năm trăm khối linh thạch hạ phẩm!

Nếu như là các đệ tử khác, nghe được Bùi Lương Bình đưa điều kiện tốt như vậy, nói không chừng là sẽ đồng ý. Dù sao Bùi Lương Bình cũng là đệ tử ngoại môn, công lực lại cao thâm đến như vậy, đồng ý với hẳn không những có thể lưu lại một mối ân tình mà còn có thể lấy được năm trăm khối linh thạch hạ phẩm, có sao lại không đồng ý chứ?

Có điều, Lâm Thần khẽ lắc đầu rồi cười nhạt nói.

- Ngươi chịu bỏ cuộc thì ta cho ngươi một ngàn khối linh thạch hạ phẩm!

Những khối linh thạch hạ phẩm đó thì Lâm Thần không thiếu, cái hẳn thiếu đó chính là đan dược Địa linh đan cao cấp cùng với những công pháp cao thâm! Huống hồ nếu vì danh hiệu thứ nhì thì Lâm Thần cũng sẽ không vì những khối linh thạch ấy mà từ bỏ.

Nghe xong, sắc mặt của Bùi Lương Bình liền biến sắc.

- Lâm Thần, ngươi muốn chết à!

Bùi Lương Bình nổi giận gầm lên một tiếng, khuôn mặt giận dữ, không nói một lời, chân khí trong cơ thể toát ra, trên đùi hiện ra ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, hướng về Lâm Thần mà tung cước.

Nhìn dáng hấn xuất cước, mỗi một cước đều vận dụng toàn bộ công lực.

Bạch!

Thân thể của Lâm Thần liền biến đổi, trên da nhất thời lộ ra ánh sáng màu đồng, cùng lúc đó, hấn giải phóng nội khí mạnh mẽ của thanh bảo kiếm được giấu bên trong Tinh Cương Kiếm hướng về phía Bùi Lương Bình mà xuất chiêu.

Oanh...

Bùi Lương Bình mặc dù tu vi cao cường, công lực thâm hậu nhưng khi cảm nhận được nguồn sức mạnh dồi dào này xuất phát từ Lâm Thần cũng khó tránh được việc kinh hãi mà lách bạch lùi lại vài bước.

Đồng thời, sắc mặt của Lâm Thần cũng có chút thay đổi vài lần, thân thể cũng lùi lại vài bước. Bùi Lương Bình lùi về phía sau, một chân dậm tại chỗ xoay người một vòng hướng ra cửa lớn mà chạy thoát thân.

- Lâm Thần, hãy đợi đấy!

Bùi Lương Bình gầm một tiếng, thân thể liền tan biến trong mây khói.

Thấy vậy, Lâm Thần không khỏi lắc đầu. Bùi Lương Bình chung quy tu vi vẫn cao hơn hấn rất nhiều. Nếu không thì tại sao danh hiệu thứ nhì lại bị hấn cướp đi dễ như thế được.

Có điều Lâm Thần cũng không cảm thấy hối tiếc. Có thể đứng trong bảng top mười là điều mà Lâm Thần không dự liệu được. Dù sao ban đầu, Lâm Thần cũng chỉ muốn xông qua Thiên La Sơn bí cảnh để thành công tiến vào nội môn mà thôi.

Huống chi, danh hiệu thứ ba lại rất hấp dẫn đến như vậy!

Cho đến khi bị Bùi Lương Bình uy hiếp, Lâm Thần tất nhiên là không đồng ý. Theo thời gian, Bùi Lương Bình vốn dĩ không phải là đối thủ của hấn. Vì thế sự uy hiếp của hấn đối với Lâm Thần xem ra cũng chỉ là lời nói suông.

Trên quảng trường, không khí vẫn còn rất náo loạn, rất nhiều đệ tử nhìn thấy Bùi Lương Bình đoạt mất danh hiệu thứ nhì, khó chấp nhận hiện thực điên cuồng tiến về phía trước.

Ầm!

Một quyền cước Lâm Thần xuất ra, liền đẩy lùi đệ tử võ giả đang muốn tranh đoạt danh hiệu thứ ba với hấn. Lâm Thần chân dùng Thanh Vân bộ, nháy mắt đã bay qua cánh cửa lớn mà biến mất.

- Hô.

Lâm Thần đang muốn thử phào nhẹ nhõm thì bỗng nhiên phát hiện bên ngoài cửa lớn lại là một cái quảng trường nhưng từ phía đầu lại là đường cái. Âm thanh ồn ào cùng với tiếng đánh nhau, trong mơ hồ dường như Lâm Thần đã nghe thấy tiếng của Bùi Lương Bình đang gầm lên giận dữ.

- Hà?

Lâm Thần sửng sốt, chợt thân thể hơi di chuyển, hướng theo một người đang chạy điên cuồng từ phía con đường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ứng kích biến

Lâm Thần đi trong đường hầm không được không bao lâu liền nhìn thấy đường cụt, nhưng lại xuất hiện một con quái vật cao ba thước.

Con quái vật nắm trong tay một thanh trường kiếm, cảm nhận được Lâm Thần đang đi tới liền cắn răng gầm một tiếng.

- Vù vù...

Thanh trường kiếm bất ngờ chém xuống, nội khí trong thanh kiếm cùng luồng gió đột nhiên kéo đến.

- Thất Tinh liên hoàn kiếm!

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, nội khí của thanh trường kiếm chém xuống trải dài suốt một mét rưỡi trực tiếp tấn công vào lồng ngực khiến cơ thể của con quái vật liên tiếp lùi về phía sau.

Lợi dụng lúc con quái vật đang bị thất thế, Lâm Thần liền dậm hai chân một cái. Trong nháy mắt dùng Thanh Vân bộ mà chuồn đi mất.

- Qua ải!

Ngay sau đó, một âm thanh bỗng truyền đến.

- Vị trí thứ ba.

Thanh Y trưởng lão lên tiếng, chân khí cùng âm thanh lan truyền mạnh mẽ ra bên ngoài. Cách đó không xa là Bùi Lương Bình và Viên Phi đang đứng.

Trong giây lát, mười vị cao thủ đứng đầu bảng liền từ trong bay ra. Thanh Y trưởng lão khẽ cười, nhìn các đệ tử bằng ánh mắt trầm trồ, tất cả phần thưởng đều được trao cho toàn bộ.

Nhìn về hướng Lâm Thần, gương mặt có chút biến sắc mà lên tiếng.

- Lâm Thần, chúc mừng ngươi đã đoạt được vị trí thứ ba. Đây là phần thưởng dành cho ngươi. Từ nay về sau, ngươi chính thức trở thành đệ tử của môn phái.

- Đa tạ trưởng lão.

Lâm Thần khẽ gật đầu, đưa tay nhận lấy phần thưởng. Phần thưởng chính là hai miếng lệnh bài, một miếng là dùng điểm công hiến để đổi lấy chiêu thức võ công Huyền Mịch cấp cao, miếng còn lại chính là bằng chứng chứng minh là đệ tử của môn phái. Đương nhiên cũng sẽ nhận được đan dược trung phẩm Địa Linh đan.

Lâm Thần nhanh chóng thu lại và tỏ ý vui mừng.

- Hừ.

Bùi Lương Bình đứng cạnh Lâm Thần không khỏi đổ kị trong lòng, sắc mặt khó coi. Lạnh lùng hừ một tiếng rồi xoay lưng bay mất.

Thanh Y trưởng lão chứng kiến, bỗng nhìn Lâm Thần khẽ cười, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm.

- Người có thể tu luyện thành công đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu lại có thể xông vào Thiên La Sơn bí cảnh mà còn đoạt được danh hiệu thứ ba. Môn phái Thiên Cực tông từ mười năm nay vẫn chưa có đệ tử nào có thể đạt được đến cảnh giới đó.

...

Nhận được phần thưởng, Lâm Thần liền nóng lòng bay thẳng đến Tầng Thứ Các. Tuy hiện tại hắn không thể lấy điểm cống nạp để đổi lấy Huyền Mịch cấp cao nhưng đệ tử trong phái có thể được tự do chọn các chiêu thức võ thuật Hoàng Mịch cấp cao mà hắn lại không muốn bỏ qua.

- Thanh Vân bộ là chiêu thức võ thuật cấp cao của Hoàng Mịch. Tuy công lực không phải dạng tầm thường nhưng đối với Lâm Thần mà nói thì cũng chẳng là gì.

Lâm Thần thầm nghĩ, lúc đầu đến Tầng Thứ Các với dự định là có thể tu luyện Cổ Đòng Luyện Thể quyết cùng với Hoàng Mịch cấp cao.

Sau nửa canh giờ, Lâm Thần chậm rãi tiến vào Tầng Thứ Các.

Vị trưởng lão trấn thủ Tầng Thứ Các với y phục màu trắng nhìn Lâm Thần tiến đến, không khỏi bật cười và hỏi.

- Lâm Thần, lần này ngươi đã nghĩ ra mình nên chọn chiêu thức võ thuật gì chưa?

Lâm Thần chìa tay lấy miếng lệnh bài từ bên trong áo và đưa cho trưởng lão áo trắng. Những người xung quanh không khỏi kinh ngạc.

- Ngươi đã đoạt được vị trí thứ ba rồi ư? Lễ nào ngươi đã tu luyện thành công chiêu thức Huyền Kiếm rồi?

Trưởng lão cả kinh.

Lâm Thần khẽ cười gật đầu.

Thầy Lâm Thần gật đầu, trưởng lão áo trắng nhìn thật cẩn thận vào Lâm Thần mà thờ dài.

- Trường giang sóng sau đê sóng trước. Lâm Thần, ngươi đoạt được vị trí thứ ba, ngươi có quyền lên lầu hai. Chúng ta đi thôi!

- Đa tạ trưởng lão.

Lâm Thần cất miếng lệnh bài và khoan thai bước vào.

Lầu hai Tầng Thư Các là nơi cất giữ các bí kíp chiêu thức võ thuật Hoàng Mịch cấp cao cùng với các chiêu thức tuyệt diệu. Những ai muốn lên được lầu hai thì đều phải đánh đổi bằng một điểm công hiến.

Thời điểm này, trên lầu hai có không ít đệ tử đang bận rộn chọn các bí kíp chiêu thức võ thuật. Tất cả nhìn thấy Lâm Thần đi tới, mỗi người đều run người. Tất nhiên mọi người đều nghĩ rằng Lâm Thần dùng điểm công hiến để đổi lấy chiêu thức ngoại môn.

Không quan tâm đến những người xung quanh, Lâm Thần xoay người đến bên những bí tịch và bắt đầu chọn.

Tất nhiên lầu hai bí tịch sẽ nhiều hơn lầu một, Lâm Thần tỉ mỉ chọn từng quyển, quyển này nâng lên, quyển kia hạ xuống.

Lựa chọn một chiêu thức võ thuật phù hợp với bản thân đối với võ sĩ mà nói là một điều vô cùng quan trọng. Tu luyện võ thuật hợp với mình thì không sao, trái lại có thể đả thông tiềm lực ẩn trong người và còn có thể triển khai công lực mạnh mẽ.

Lâm Thần rất rõ võ thuật tông sư Thượng Nhất Thế là chiêu thức phù hợp với bản thân hắn nhất.

Sau nửa canh giờ, Lâm Thần ngước đầu nhìn một chồng bí tịch.

Thuấn Tức, võ thuật phòng thân cận chiến Hoàng Mịch cấp cao, phạm vi tấn công nhỏ cùng với chiêu thức triển khai mạnh, công lực sẽ được gia tăng.

Thiên Lý bộ, chiêu thức phòng thân Hoàng Mịch cấp cao này, bộ võ thuật thích hợp triển khai đường trường, lượng tiêu hao chân khí kém, tốc độ thì nhanh đến kinh ngạc.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, đặt quyển bí tịch đang nắm trong tay hạ xuống. Chiêu thức võ thuật phòng thân thường sẽ được chia thành hai dạng, một dạng là cận chiến còn một dạng là đánh từ xa. Xuất chiêu trong nháy mắt rồi sau đó là cận chiến và chạy theo cùng thân thủ.

Có điều lần này Lâm Thần dự định sẽ chọn một loại võ thuật cận chiến, dù sao tu luyện thêm một loại chiêu thức cận chiến trong nháy mắt để phòng thân, như vậy phản ứng cũng nhanh nhạy hơn. Dùng thân thủ chạy đến rồi cười mây đi đúng là rất hợp.

Chỉ có điều là chiêu thức công phá tuy uy lực mạnh nhưng Lâm Thần lại cảm thấy có gì không đúng cho lắm.

Lâm Thần xoay người, khẽ lắc đầu. Ánh mắt sáng lên vẻ vui mừng.

- Ứng Kích Biến, được chia làm ba cấp độ, cấp một "biến ứng phúc", cấp hai "biến ứng thiêm", cấp ba "biến ứng kích".

Mỗi đợt xuất chiêu phối hợp với kiếm pháp, uy lực sẽ gia tăng rất nhiều. Nghe đồn khi võ giả Thượng Cổ trong lúc truy tìm Thần Ứng, đã chứng kiến được Thần Ứng bay lượn cùng với sự tấn công của nó. Vì thế đã lĩnh ngộ không ít, do đó đã sáng lập ra uy lực cùng với kiếm pháp mạnh hơn nhiều.

Thần Ứng là loài vật tối thượng nhất Thiên Linh đại lục. Là một loài hiếm thấy, tốc độ bay và tấn công rất phi thường. Có điều chiêu thức được mô phỏng từ Thần Ứng nhưng nói chung vẫn chỉ là mô phỏng không hề có chân khí linh xảo thực sự của Thần Ứng. Do đó, nếu muốn so bì với chân khí thực sự của Thần Ứng thì còn kém xa.

Nhưng ngay cả như vậy đi chăng nữa thì chiêu thức Ứng Kích Biến này công lực cũng mạnh hơn gấp mấy lần so với các chiêu thức võ thuật cao cường khác.

Trên quyển bí tịch này không hề đánh số trang hay lưu lại danh tánh người đã sáng lập nên quyển bí tịch này. Hy vọng sẽ có một ngày, đệ tử trong môn phái có thể luyện được các chiêu thức của Ứng Kích Biến thật sự.

Những quyển bí tịch này, Lâm Thần đang muốn cầm xuống để tiến hành trao đổi. Không ngờ lại xuất hiện một tiếng quát lớn từ lầu hai truyền đến.

- Tiểu tử, những quyển bí tịch này là của Đoàn Phương ta. Ngươi ngoan ngoãn bỏ xuống và biến khỏi đây ngay lập tức!

Âm thanh truyền đến vang dội, các đệ tử trong phái liền ngừng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Lâm Thần cũng không khỏi ngạc nhiên mà nhìn thoáng qua, chợt khẽ lắc đầu. Hai đệ tử nội môn không ngừng tranh đoạt kịch liệt. Sự bất thường xảy ra ngay trong giờ khắc này chính là cả hai đệ tử đều nhắm và một quyển bí tịch.

Nhưng một âm thanh lạnh lùng liền vang lên.

- Đây là quyển bí tịch ta đã chọn trước, ta há gì phải đưa lại cho ngươi?

Âm vang truyền đến, Lâm Thần không khỏi run người. Âm thanh được phát ra lại là Viên Phi. Từ khi xông ra Thiên Sơn La bí cảnh, Lâm Thần nhớ rất rõ người tên Viên Phi kia. Nhưng không ngờ hắn cũng tới Tầng Thứ Các chọn chiêu thức võ thuật.

Hai người tuy rằng chưa chạm mặt nhau bao giờ nhưng Lâm Thần lại rất có hứng thú với Viên Phi. Lâm Thần rất ngưỡng mộ Viên Phi. Lâm Thần xoay người hướng về phía phát ra âm thanh trên lầu hai.

Lâm Thần bắt đầu đi tới trong nháy mắt, nhìn các đệ tử khác đang chọn chiêu thức võ thuật rồi lên nhìn thoáng qua Viên Phi cùng Đoạn Phương.

Đoạn Phương hai mươi ba tuổi, tu vi chỉ vừa mới đạt đến Thiên Cương cảnh, chẳng qua trên người hắn có một luồng chân khí không nồng đậm, rõ ràng là mới vừa đột phá không lâu, tu chất hiển nhiên là rất bình thường.

Nghe Viên Phi nói xong, Đoạn Phương tức giận uy hiếp:

- Tiểu tử ngươi cũng rất khá, tuổi đời còn trẻ mà đã có thể tu luyện tới Luyện Thể cảnh tầng thứ chín nhưng tu luyện Thiên Cương cảnh thì có vẻ không dễ dàng cho lắm. Ngươi nếu như ngoan ngoãn giao nộp bí tịch luyện công thì bây giờ vẫn chưa muộn đâu.

Viên Phi cười giễu cợt nói.

- Hai mươi ba tuổi mới tu luyện thành công Thiên Cương cảnh sơ kỳ, niệm tình ngươi chịu bao cực khổ, mau mang bí tịch giao nộp ra ngay.

Sắc mặt Đoạn Phương liền biến sắc, bỗng chốc tái nhợt lại.

Hai mắt tức giận nhìn Viên Phi nói:

- Tiểu tử, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Dựa theo môn quy, có gan cùng ta quyết chiến không?

- Có gì mà không dám! Hai tháng sau, tại quảng trường của môn phái, tới lúc đó hy vọng ngươi không quỳ xuống xin tha mạng.

Viên Phi không phải là kẻ dấn thân, hắn có thể tu luyện đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín nhưng tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ chín cùng với việc đột phá Thiên Cương cảnh tuy chỉ cách một cấp, nhưng thực lực lại khác một trời một vực, nếu như hắn ngay lập tức quyết chiến với đệ tử trong phái, thì hắn thua là điều chắc chắn.

Nhưng nếu cho hắn thời gian là hai tháng để tu luyện và nâng cao thực lực thì chuyện quyết chiến dễ như ăn cháo.

Nghe xong, Đoạn Phương bỗng dưng người lại. Vốn dĩ hắn muốn cùng Viên Phi quyết chiến ngay lập tức. Không ngờ Viên Phi lại ấn định thời gian trước. Nhưng hắn lại không thể thay đổi, liền không khỏi đưa mắt liếc Viên Phi.

- Khả khả, Đoạn Phương. Ngươi có biết vị đệ tử này là ai không? Hắn là người đã đoạt được danh hiệu đệ nhất, Viên Phi. Chỉ mới vừa mười sáu tuổi đã có thể tu luyện thành công Luyện Thể cảnh tầng thứ chín. Hắn ta hiện tại là đệ tử của bang phái, đột phá đến Thiên Cương cảnh chỉ là chuyện sớm muộn thôi. E rằng lần này ngươi chính là người sẽ thua trận đấy!

Các đệ tử từ phía nhìn vào Viên Phi. Trên mặt không khỏi tỏ vẻ hài hước mở miệng nói.

Nghe vậy, mặt Đoạn Phương biến sắc. Năm đó, hắn cũng vì xông vào Thiên Sơn La bí cảnh để trở thành đệ tử, nhưng hắn phải xông vào mấy lần mới có thể thông qua, trong thâm tâm hắn biết xông qua Thiên Sơn La bí cảnh gian nan thế nào. Giờ khắc này, hắn lại quyết chiến với Viên Phi, lại là võ sĩ đệ nhất của bang phái vậy mà lại dám ra chiến thư, trong lòng Đoạn Phương không khỏi thấp thỏm.

Bất ngờ Đoạn Phương nhìn thấy Lâm Thần - một đệ tử ngoại môn tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ cũng dám đến xem đệ tử nội môn ước chiến. Không giáo huấn hắn một trận chẳng phải để cho người ta cười nhạo sao.

Gương mặt Đoạn Phương trầm xuống, khẽ quát:

- Ngươi biến ngay cho ta!

Các đệ tử từ phía liền quay mặt nhìn về phía Lâm Thần. Viên Phi cũng nhìn Lâm Thần khẽ cười hỏi thăm nhưng thật ra trong lòng đang cười nhạo rất lớn. Lâm Thần thiên phú đặc biệt, biết rõ là Đoạn Phương đang cố dạy dỗ mình mà không biết bản thân đang tự tìm đường chết.

Thấy vậy, sắc mặt Lâm Thần liền biến sắc nhưng lại rất khó thấy được. Vô duyên vô cớ bị người khác dạy dỗ. Lâm Thần không khỏi tức giận bùng bùng.

Lâm Thần lạnh lùng khẽ nhìn nói:

- Thu lại câu ngươi vừa mới nói ngay, biến ngay lập tức cho ta. Ta sẽ tha cho ngươi lần này.

Tất cả mọi người liền chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 43: Bảng thiên cực

Vốn dĩ Đoạn Phương muốn tìm người để xả giận nên mới quát Lâm Thần, trên lầu hai này đa phần đều là đệ tử nội môn, thực lực lại không tầm thường, Đoạn Phương đương nhiên là không dám đắc tội rồi.

Nhưng đệ tử ngoại môn chẳng qua tu vi chỉ mới đến Luyện Thể cảnh, họ nào dám đến xem kịch chứ? Lúc này, liền thấy Lâm Thần chỉ mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hầy kỳ cũng dám đến xem chuyện cười của hắn, Đoạn Phương không tránh khỏi tức giận.

Chỉ là không ngờ rằng Lâm Thần lại không xem Đoạn Phương ra gì, ngày càng xác xược.

Đoạn Phương tức giận miệng run run. Hiện tại thế sự đã thay đổi thành cái gì rồi? Không ngờ chỉ là một tên đệ tử tu vi chỉ mới là Luyện Thể cảnh mà đã ngông cuồng đến như vậy?

Ngay cả đệ tử trong môn phái tu vi Thiên Cương cảnh cũng không sợ gì.

Các đại đệ tử từng người nhìn nhau, Lâm Thần sắc mặt không đổi đứng im bên cạnh. Kết quả là vừa mới cất tiếng liền khiến mọi người sợ hãi.

Đột nhiên một giọng nói truyền đến.

- Vị huynh đệ này chắc là Lâm Thần đúng không? Ta nghe đồn rằng, Lý Sơn là bị người làm cho khổ sở đúng không. Tại hạ đây rất ngưỡng mộ.

- Lâm Thần?

Các đại đệ tử xung quanh liền ngẩn người kinh ngạc. Chỉ trong chốc lát, Lâm Thần đã đánh bại Mã Lương, không chỉ tên tuổi được lưu truyền khắp giang hồ mà danh tính còn được truyền đến tai các đệ tử trong nội môn, nguyên nhân chủ yếu chính là Lâm Thần đã cùng Lý Sơn trải qua một trận quyết chiến khốc liệt.

Đương nhiên Lý Sơn bị Lâm Thần hạ gục, hắn sẽ không để chuyện này truyền ra ngoài. Nhưng vốn dĩ trên thế gian này không có bức tường nào là kín gió cả. Đệ tử ngoại môn và đệ tử nội môn thường có một sự liên hệ mật thiết với nhau. Một truyền mười, mười truyền một trăm thì chắc chắn một số đệ tử khác tự khắc sẽ biết.

- A, có phải là các người vẫn chưa hay biết gì không, vừa nãy tin tức đã được truyền đến. Lần xông vào Thiên La Sơn bí cảnh này, danh hiệu thiên hạ đệ nhất là Viên Phi, đệ nhị là Bùi Lương Bình và đệ tam chính là Lâm Thần. Chà chà, Đoạn Phương, ta sẽ chờ xem người làm sao thu dọn được tàn cuộc này.

Một tên võ giả biểu cợt nói.

Nghe xong tên đệ tử Thiên Cương cảnh sơ kỳ kia nói, Đoạn Phương mặt đỏ bừng tức giận. Không ngờ Lâm Thần lại dám hống hách đến như vậy, Lâm Thần dám lớn tiếng với Đoạn Phương như vậy, hoặc hắn là một kẻ ngốc, không biết rõ đầu đuôi, không tìm hiểu rõ thực lực, hoặc là thực lực cực mạnh thì mới dám ở đây mà hò hét.

Thế nhưng về việc Lâm Thần có thể đứng hàng thứ ba trong trận chiến xông vào Thiên La Sơn bí cảnh, thật sự hắn không phải là ngốc, như vậy chỉ có một cách giải thích. Lâm Thần quả thực rất mạnh, tư chất cùng thiên phú so với Viên Phi có lẽ còn lợi hại hơn nhiều.

Trong thâm tâm Đoạn Phương hiểu rõ nhưng lại không muốn mất mặt liền nhìn Lâm Thần, nghiêng răng nghĩ thầm "Xem ra lần này trận chiến tại Thiên La Sơn bí cảnh chỉ có thể như thế thôi, ngay cả một đệ tử ngoại môn cũng có thể xông vào đoạt danh hiệu đệ tam ư?"

Lâm Thần vốn dĩ là không muốn để ý nhưng hắn lại dám trút giận lên Lâm Thần. Lâm Thần cũng thầm uất ức, cười lạnh nói.

- Ta thì làm sao, ngay cả tư cách để ta xuất kiếm người còn không có huống hồ chỉ là đứng đó bình luận.

Xâm xi..

Các đệ tử bốn phía liền xôn xao một trận, vốn dĩ Lâm Thần đã không xem hắn ra gì, bây giờ ngay cả tư cách xuất kiếm cũng không có. Thật sự là đã quá xem thường người khác rồi.

Sắc mặt của Đoạn Phương liền biến thành màu tím, vốn dĩ hắn nói ra câu đó chủ yếu muốn Lâm Thần có thể giữ thể diện giúp hắn để hắn từ bậc thang đó bước xuống, bây giờ ngay cả thể diện Lâm Thần cũng không cho hắn.

Các đệ tử nội môn xúm lại ngày một đông, từng người đều đứng hóng để xem kết cuộc sẽ như thế nào. Nếu giờ khắc này mà Đoạn Phương lại bỏ đi thì từ nay về sau hắn cũng không thể ngẩng đầu lên được.

Việc đã đến lúc này, Đoạn Phuong chỉ biết đâm đầu về phía trước, tức giận nhìn Lâm Thần, nghiêng răng nói.

- Được thôi! Ta ngược lại muốn xem ngươi mạnh như thế nào. Hai tháng sau, ta và hai ngươi sẽ quyết đấu một trận, ta sẽ cho các ngươi thấy, những đệ tử vừa mới nhập môn phải cúi đầu với những đệ tử tu luyện lâu năm trong nội môn là như thế nào.

Nói xong, Đoạn Phuong không kìm được tức giận mà xoay người sang hướng khác rồi trực tiếp rời đi.

Các đệ tử nhìn thấy vậy liền giải tán theo, tiếp tục việc chọn lựa quyền bí tịch, mà Viên Phi lại đứng nhìn Lâm Thần mà cười ha ha.

Trong lúc tình cờ, hai người lại trở thành đồng minh của nhau để đối phó với Đoạn Phuong.

Vừa bước xuống lầu, Viên Phi liền cất lời.

- Lâm Thần, ta vừa mới nghe qua danh tính của Đoạn Phuong. Trời ban cho hấn tư chất nhưng ngặt nỗi tính tình lại rất kiêu ngạo, trong tông môn kết thù cũng không ít, bằng hữu của hấn không nhiều, trong đó có một người tên là Lý Sơn.

Viên Phi tiếp tục nói.

- Nghe nói, ngươi đã có ẩu đả với Bùi Lương Bình trong Thiên La sơn bí cảnh. Bùi Lương Bình tư chất cũng không tồi nhưng lại là người có thù tất báo. Thời điểm hấn nhập môn đã từng đánh trọng thương người khác chỉ vì chuyện nhỏ nhặt. Ngươi vẫn nên cẩn thận thì hơn!

Lâm Thần khẽ cười, ngay cả Lý Sơn hấn còn không xem ra gì huống chi là Bùi Lương Bình?

Huống hồ, Lâm Thần giành được danh hiệu đệ tam, công phá Thiên La Sơn bí cảnh toàn bộ đều dựa vào thực lực.

Nhưng Viên Phi lại có thể nói những tin tức này cho Lâm Thần, có lẽ đã thực sự xem Lâm Thần là bằng hữu rồi.

Hai người cùng nhau mang bí tịch xuống chỗ trưởng lão để trao đổi rồi cùng bước ra ngoài. Tất nhiên, chuyện của đám người Lâm Thần trên lầu hai, trưởng lão là người rõ nhất. Chẳng qua lão sẽ nhắm mắt cho qua chuyện, dù sao đây cũng được xem là một cách luyện tập cho các đệ tử trong tông môn.

Tán gẫu hồi lâu, Viên Phi bỗng cất tiếng nói:

- Lâm Thần, bây giờ ngươi đã là đệ tử nội môn. Ngươi đã có tính toán gì cho sau này không?

Ba tháng trôi qua, Lâm Thần vì mục tiêu trở thành đệ tử nội môn mà đã không ngừng nỗ lực. Hiện tại việc đã thành, Lâm Thần cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Chẳng qua Lâm Thần đã sống hai kiếp người nên tâm tính cũng vô cùng kiên định, sẽ không vì vậy mà dễ tuột lại phía sau.

Lâm Thần khẽ cười nói.

- Điều cần làm bây giờ chính là bế quan tu luyện một thời gian, sau đó xuất quan rèn luyện, như thế tu vi mới gia tăng nhanh chóng được.

Viên Phi gật đầu nói.

- Đúng vậy, các bang phái cạnh tranh nhau kịch liệt như thế. Nếu như không thông qua cuộc sát hạch nửa năm tổ chức một lần thì cuộc sát hạch lần thứ hai ắt sẽ bị đuổi khỏi tông môn mất thôi.

Cuộc sát hạch đệ tử nội môn cách nửa năm lại tổ chức một lần, thông qua thì không nói gì còn nếu như rớt thì sẽ bị trục xuất khỏi nội môn ngay lập tức, hoặc sẽ bị các trưởng lão điều đi làm nhiệm vụ bên ngoài, lúc đó muốn trở lại nội môn sẽ vô cùng khó.

Lâm Thần gật đầu tán thành, nói xong Viên Phi liền cáo từ rồi trở về phòng.

Quay về phòng, Lâm Thần liền mang những vật phẩm Linh Giới bên trong tráp ra ngoài. Sau khi xông phá Thiên La sơn bí cảnh, Lâm Thần vẫn còn nhớ rõ viên ngọc bội được đặt trong rương, rốt cuộc viên ngọc bội kia có lai lịch như thế nào?

Khi còn ở Thiên La Sơn bí cảnh, Lâm Thần đã cảm thấy tò mò nhưng vì thời gian cấp bách nên không thể xem xét kỹ lưỡng. Nay có cơ hội, Lâm Thần từ từ cảm viên ngọc bội nhìn thật kỹ từng chi tiết, phát hiện mặt trái của viên ngọc bội này có khắc chữ.

- A!

Lâm Thần như rụng mảy, nghĩ như thế nào thì vẫn không tìm ra được ý nghĩa của chữ được khắc trên viên ngọc bội.

Hắn nhanh chóng điều động chân khí định kiểm tra thêm lần nữa. Trong điều kiện bình thường, chỉ cần có linh vật, võ giả có chân khí đều có thể phát huy tác dụng. Nhưng trong giây phút này, cho dù Lâm Thần truyền bao nhiêu chân khí vào thì viên ngọc bội vẫn không phản ứng lại.

Phát huy công lực của linh hồn cũng không thể tìm ra được công dụng của viên ngọc bội.

Thấy vậy, Lâm Thần liền nhủ mày tức giận.

"Thật là vô dụng, ngay cả dùng chân khí của linh hồn mà cũng không thể khởi động được, lẽ nào..."

Lâm Thần nghĩ thầm trong lòng, bỗng dưng hai mắt sáng lên. Hắn nghĩ ra một biện pháp.

"Chẳng lẽ thứ viên ngọc bội này cần là chân nguyên?"

Lâm Thần đột nhiên nghĩ tới, chân nguyên chính là chân khí bên trên, có điều tu vi phải đột phá đến Chân Đạo cảnh thì chân khí trong cơ thể mới có thể chuyển hóa thành chân nguyên.

Nhưng nghe nói võ giả tu luyện thành công Chân Đạo cảnh rất dễ dàng nhưng toàn đệ tử ở Ứng Nam tông tuy là trẻ tuổi tài cao cũng chỉ có mỗi Từ Lỗi là người đã đột phá được Chân Đạo cảnh.

Lâm Thần đang suy nghĩ, đột nhiên bên ngoài liền có tiếng gõ cửa.

Lâm Thần đơ người, mang viên ngọc bội để vào túi, đặt xuống cẩn thận và đi ra ngoài. Đi đến phía ngoài khuôn viên, Lâm Thần gặp được Ngao Hân đang nhìn Lâm Thần với gương mặt ngưỡng mộ.

- Lâm Thần, người giỏi lắm! Tu luyện thành công Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ lại còn đoạt được danh hiệu đệ tam trong trận Thiên La Sơn bí cảnh. Thiên Cực tông của chúng ta mười năm rồi vẫn chưa xuất hiện nhân tài nào như người cả, từng có một người đạt được nhưng đã là quá khứ rồi. Hơn nữa, người lại còn đoạt được danh hiệu đệ tam, so với người đệ tử trước đó, không biết người mạnh hơn hắn gấp bao nhiêu lần a.

Ngao Hân cười vui vẻ.

Vốn dĩ Ngao Hân cùng Tiết Linh Vân đều cho rằng, Lâm Thần có thể xông qua Thiên La Sơn bí cảnh là chuyện đương nhiên. Nhưng không ngờ Lâm Thần lại có võ công cao cường đến nỗi đoạt được danh hiệu đệ tam. Dù sao các đệ tử ngoại môn thiên tài cũng không ít. Các đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ tám cũng không ít, có rất nhiều đệ tử tu vi cao hơn Lâm Thần nhưng lại phải chịu thua dưới tay của Lâm Thần để Lâm Thần cướp đi danh hiệu đệ tam.

Lâm Thần khẽ cười, chỉ thấy Ngao Hân một mình đi đến. Sắc mặt không khỏi có chút khác lạ.

Tâm tư Ngao Hân khẽ rung động, dùng ánh mắt khác lạ nhìn Lâm Thần khẽ nói thầm:

- Lâm Thần, người đừng hòng gặp được Linh Vân. Hôm nay nàng ta không có ở đây.

Nghe vậy, Lâm Thần ngượng ngùng cười, nhưng cũng không biết vì sao trong thâm tâm lại có cảm xúc khó tả đến như vậy.

Ngao Hân nói tiếp:

- Hôm nay ta đến, thứ nhất là đưa người đi làm thủ tục nhập môn. Thứ hai chính là việc liên quan đến Linh Vân.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Thần ngớ ngàng.

- Cái này người có điều không biết rồi, mỗi đại đệ tử nội môn đều sẽ nhận nhiệm vụ từ tông sư gọi là Tuần Sát Sứ, đi đến từng quốc gia để rèn luyện thân thể đồng thời có thể bảo vệ con dân quốc gia.

Ngao Hân từ tốn nói.

Nhận Nam vực có diện tích rộng lớn vô tận, quốc gia lớn có nhỏ có, không biết có bao nhiêu quốc gia. Đại đa số các quốc gia này đều là các tông môn lớn mạnh. Mà Thiên Cực phái lại là một trong những tông môn lớn của Nhận Nam vực, chắc sẽ có một số quốc gia dựa dẫm vào. Những quốc gia này hằng năm đều sẽ cống nạp tài nguyên và các đệ tử có tư chất thiên phú cho môn phái rèn luyện và bồi dưỡng nhân tài. Ngược lại, môn phái cũng sẽ phái các đệ tử nội môn tới để bảo vệ quốc gia đó. Ngoài ra cũng có thể rèn luyện thân thủ của các đệ tử thiên phú đó.

- Chuyện thứ hai chính là Linh Vân sắp phải nhận nhiệm vụ Tuần Sát Sứ, nàng ta phải đến phía bắc Nhận Nam vực tu luyện. Do đó ta mới đến thông báo cho người, hy vọng người sẽ đi gặp nàng lần cuối.

Nói xong, đôi mắt to tròn của Ngao Hân liếc nhìn Lâm Thần một cái.

Trong khoảng thời gian vừa qua, Lâm Vân cùng Linh Vân ở bên cạnh nhau. Theo thói quen đã xem Linh Vân như một người tri kỷ. Nghĩ tới đây, Lâm Thần không khỏi cảm thấy mất mát.

- Đi thôi.

Lâm Thần gật đầu một cái cùng Ngao Hân đi vào bên trong nội môn một chuyến.

Đi đến Trường Xuân điện, Lâm Thần chia miếng lệnh bài của đệ tử đưa cho một vị trưởng lão ghi chép lại. Nhận lại miếng lệnh bài liền tiếp tục đi theo Ngao Hân dạo quanh nội môn một chuyến.

- Đệ tử nội môn mỗi tháng nhất định phải thực hiện một nhiệm vụ. Muốn nhận được công pháp Huyền Mịch cấp cao thì nhất định phải tích lũy thật nhiều điểm, những điều này đều được Lâm Thần ghi chép lại khi mới vừa nhập môn, quay lại xem một chút là biết hết thôi.

Hai người vừa đi vừa chậm rãi nói chuyện.

Một lát sau, Lâm Thần và Ngao Hân đã đi đến bên trong của quảng trường. Quảng trường này cực kỳ lớn, sức chứa có thể lên đến mấy vạn người đều không có vấn đề gì. Điểm quan trọng ở đây là chính giữa quảng trường đột ngột xuất hiện khối bia đá khổng lồ.

Ở trên tám bia có hàng ngàn hàng vạn mộc bài được khắc tên. Tám bia đá được chia thành hàng trăm thủ đô, mỗi một thủ đô đều có mười thứ hạng.

Mà chính giữa những mộc bài này đều khắc tên của ba chữ thượng cổ vĩ đại.

Thiên Cực Bảng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Châu hộ thể

Đây là Thiên Cực Bảng.

Ngao Hân nói.

Thiên Cực Bảng chính là bảng ghi danh các đệ tử nội môn. Hàng ngũ thứ nhất có mười người, chính là mười đệ tử Hạch Tâm của Thiên Cực tông. Hàng thứ hai chính là mười đệ tử nội môn thứ tự được xếp từ trái sang phải. Có thể được khắc tên trên Thiên Cực bảng thì tu vi phải từ Thiên Cương Cảnh sơ kỳ.

- Thiên Cương Cảnh sơ kỳ?

Lâm Thần ngược nhìn lên bia đá dài vô tận kia.

Hàng thứ nhất chính là Trần Cao Nghĩa đại đệ tử của Thiên Cực tông. Tu vi đã đạt đến cảnh giới Thiên Cương Cảnh cấp cao, chỉ thiếu tí nữa là có thể luyện thành Chân Đạo cảnh rồi.

Người cuối cùng chính là đệ tử Hồng Vỹ. Tu vi đã luyện đến cảnh giới Thiên Cương cảnh sơ kỳ trong khoảng thời gian ngắn. Thực lực nếu so sánh với Lý Sơn thì đệ tử Thiên Cương cảnh này thì không biết còn mạnh đến chừng nào.

Hắn biết tu vi của hắn trong nội môn chỉ là một hạt cát nhỏ thôi.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, tuy tu vi của hắn đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ, lại có thể trở thành đệ tử nội môn. Nhưng so với các đệ tử nội môn thì tu vi của hắn được xem là thấp nhất.

Tất nhiên nếu bàn về thực lực thì Lâm Thần so với một bộ phận đại đệ tử Luyện Thể cảnh vẫn là cao cường nhất.

- Lâm Thần, Thứ tự được sắp xếp trên Thiên Cực bảng lúc nào cũng có thể bị hoán đổi. Bởi vì mỗi một giây đều sẽ xuất hiện một vị đệ tử có sức mạnh cao cường đến khiêu chiến Thiên Cực bảng. Bất luận là ai, nếu như khiêu chiến thành công đều sẽ được tăng hạng trên Thiên Cực Bảng.

Ngao Hân khẽ cười nói.

- Có điều vẫn sẽ có trường hợp ngoại lệ. Trong nội môn, lúc nào cũng sẽ có đệ tử che giấu đi tài năng thật sự của mình và không có hứng thú với Thiên Cực bảng. Tất nhiên loại đệ tử này hiếm có khó gặp, dù sao có thể đứng hàng đầu trong Thiên Cực bảng là một sự vinh hạnh mà đài ngọc của Thiên Cực bảng đối với các đệ tử là nhiều chứ không ít.

Chỉ cần là đệ tử nội môn đều có thể đến nhận đan dược, linh thạch do nội môn truyền lại, ngày nay trên Thiên Cực bảng các đại đệ tử tranh nhau đoạt đan dược cùng linh thạch lại muốn phân chia cao thấp với các đệ tử có công lực bình thường trong tông rất nhiều.

Cũng vì như vậy mà toàn bộ các đệ tử nội môn đều khổ công tu luyện để sớm ngày trở nên huy hoàng chói lọi. Dựa theo tình hình tu luyện phồn thịnh phần chấn, xung quanh Thiên Cực tông liền tỏa ra một ánh sáng hào quang, kéo dài không dứt.

Lâm Thần gật đầu tỏ ý hiểu rõ. Dù sao một tông môn muốn đứng vững và duy trì sự hưng thịnh thì đệ tử nội môn là điểm mấu chốt.

Lâm Thần nhìn Thiên Cực bảng một lúc liền phát hiện bảng danh sách có sự thay đổi. Tất nhiên là đã có đệ tử bị tụt hạng, có điều thứ hạng trên Thiên Cực bảng không phải muốn khiêu chiến lúc nào là khiêu chiến, một ngày chỉ được ba lần nhưng nếu như là bế quan tu luyện hoặc nhận nhiệm vụ bên ngoài thì sẽ có tính khác.

Rời khỏi quảng trường, hai người vừa khéo đi ngang qua Nhiệm Vụ điện của Thiên Cực tông.

Đối với đệ tử nội môn Thiên Cực tông, mỗi tháng nhất định phải thực hiện ít nhất một nhiệm vụ. Đương nhiên, nhiệm vụ nội môn so với nhiệm vụ ngoại môn tương đối khó khăn và yêu cầu cấp phải cao hơn nhiều.

Đại điện Nhiệm Vụ tổng cộng chia làm bảy sao. Nhiệm vụ một sao và hai sao ứng với võ giả Luyện Thể cảnh, ba sao và bốn sao ứng với võ giả Thiên Cương cảnh, năm sao và sáu sao ứng với võ giả Chân Đạo cảnh, bảy sao ứng với các nhiệm vụ cấp cao được thực hiện cùng với các Trưởng Lão tông sư mới có thể hoàn thành.

Lâm Thần dừng lại một lúc lại tiếp tục bước xuống.

Đi xuyên qua khu rừng đầy lá, hai người rốt cuộc đã đi đến một tòa thạch đình bên trong nội môn. Mà trong đó, có một thiếu nữ xinh đẹp, mái tóc đen dài óng ả như thác nước đang nghiêng xuống, mặc một bộ y phục trắng tinh làm toát lên vóc dáng vô cùng thủy mị.

Một thanh bảo kiếm Tuyết Bạch Sắc được đặt trên mặt bàn đá, chuôi của thanh kiếm đưa lên, xem ra đây là đôi kim đồng ngọc nữ rồi.

Ngao Hân nhìn thấy thế liền le lưỡi cười và hướng vào thạch đình.

Lâm Thần rãi bước theo sau.

Bóng người thấp thoáng xoay lại, chính là Tiết Linh Vân. Nhìn thấy Lâm Thần, nàng không khỏi lộ vẻ vui mừng nói:

- Lâm Thần, chúc mừng ngươi đã thành công trở thành đệ tử nội môn.

Lâm Thần chấp tay khẽ cười nói.

- Cái này vẫn còn cần sư tỷ chỉ giáo.

Nói xong, ba người đều nhìn nhau, không khí trở nên tĩnh lặng.

Lâm Thần tuy đã sống hai kiếp người thế nhưng chuyện dân tình thế thái, tình cảm nam nữ thì không khác gì một kẻ ngốc. Trong lúc này thấy Linh Vân trầm mặc không khỏi có chút bối rối. Nhưng lại không có cách nào để mở miệng, ngoài việc mở to mắt ra thì vẫn im lặng như tờ.

Mà Tiết Linh Vân nhìn thấy sắc mặt Lâm Thần bối rối trong lòng liền cười thầm nhưng tính cách của Linh Vân vốn dĩ là một thiếu nữ e thẹn nên cũng đành im lặng.

Trong thạch đình, không khí trở nên ngột ngạt. Có lẽ không thể chịu đựng thêm nữa, Ngao Hân liền bấu môi nói:

- Ta nói hai người có cần thiết phải như vậy không? Cũng chẳng phải là chuyện sinh ly tử biệt. Lâm Thần, nếu như ngươi muốn sau này vẫn còn gặp Linh Vân thì ngươi nên tu luyện thật nghiêm túc, đến lúc đó thì ngươi chắc chắn sẽ có thể tới quốc gia Bắc quốc tìm cô ấy. Còn Linh Vân nữa, chỉ trong vòng vài năm thôi, chớp mắt liền trôi qua thôi.

Nghe xong, Tiết Linh Vân liền cười hớn hở đỏ mặt quay đi nhìn về phía Lâm Thần. Hai người liếc mắt đưa tình giữa không trung.

- Lâm Thần, vật này ta tặng cho ngươi.

Tiết Linh Vân liền lấy ra một viên ngọc bội Thủy Tinh cầu lớn chừng một ngón tay đưa cho Lâm Thần về mặt đầy hy vọng nhìn Lâm Thần.

- Châu Hộ Thể! Lâm Thần, đây là vật quý giá đó nha.

Ngao Hân đứng cạnh nhất thời sững sờ thốt lên. Chợt quay qua nhìn Linh Vân bằng vẻ mặt ai oán:

- Linh Vân, ngươi đứng quả là người trọng tình nghĩa. Một vật quý giá như thế, chỉ có đệ tử thiên phú của nội môn mới có được một viên. Ta biết ngươi đây là không cố ý nhưng nếu như gặp nguy hiểm thì sao?

Tiết Linh Vân sắc mặt một lần nữa lại biến sắc nói:

- Lâm Thần tu vi chỉ mới đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu sơ kỳ, hẳn mới là người thực sự cần đến viên Châu Hộ Thể này.

Lâm Thần ngạc nhiên liền lắc đầu khước từ

- Đa tạ ý tốt của sư tỷ, vật quý giá như thế ta làm sao có thể lấy được. Huống hồ sư tỷ lại sắp ra ngoài thực chiến, trên đường đi không tránh khỏi nguy

hiểm, vẫn là mang theo bên sư tỷ là tốt nhất.

Nghe thế, trong lòng Linh Vân có chút thất vọng nhưng lại rất nhanh bình ổn trở lại. Nếu như trong lúc đó, Lâm Thần đồng ý nhận, có lẽ Linh Vân sẽ càng bấn loạn hơn. Vào giây phút Lâm Thần khước từ đã hiện rõ bản chất tâm tính cùng với phẩm chất của hắn rồi.

- Viên Châu Hộ Thể này có thể giúp ngươi đỡ một đòn từ võ giả Thiên Cương Cảnh, trong thời khắc quan trọng chắc chắn sẽ dùng tới.

Tiết Linh Vân nói.

Ngao Hân đứng cạnh cất lời.

- Lâm Thần, Linh Vân đã tự nguyện đưa viên Châu Hộ Thể cho ngươi. Ngươi còn không mau nhận lấy.

Lâm Thần xoa đầu, đưa tay nhận lấy viên châu. Màu của viên ngọc hơi xanh lam, Lâm Thần cất vào một túi thơm.

Xem ra Lâm Thần đã biến thành một thiếu gia công tử rồi.

Thấy vậy, Tiết Linh Vân không khỏi thở phào nhẹ nhõm cười sáng khoái.

Lâm Thần cũng từ đó mà cất tiếng cười giòn tan. Bỗng chốc ba người trong thạch đình đã cùng nhau ngồi nói chuyện phiếm. Tiết Linh Vân lần này xuất môn đi đến Bắc quốc, người nắm quyền trong đội là một vị chân nhân trưởng lão tu vi thâm hậu trong nội môn, ngoài ra còn có một hai đệ tử cao cường đi theo. Ai nấy võ công đều cao siêu, thân thể bất phàm.

Lần đi này, kỳ hạn là ba năm. Nói cách khác nếu như không xảy ra việc ngoài ý muốn thì ba năm sau mọi người đã có thể về lại nội môn rồi.

Thời gian trôi qua không lâu, Linh Vân cùng Ngao Hân từ biệt Lâm Thần, Linh Vân dĩ nhiên chuẩn bị tới điện Nhiệm Vụ trình diện.

Tiền Linh Vân đi không xa, Lâm Thần liền dựa theo sự chỉ dẫn của lệnh bài, hướng đến khoảng sân trên đỉnh Cao Hùng nội môn đi xuống.

Trên đỉnh Cao Hùng có rất nhiều đệ tử, đều là đệ tử nội môn ít nhất cũng là hai năm mới được cấp. Cách vị trí của Lâm Thần không xa chính là nơi Viên Phi tá túc.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ô...

Lâm Thần bỗng tỉnh dậy, nghiêng răng một tiếng. Trong tay hắn nắm giữ một khối linh thạch trung phẩm bị bể thành từng mảnh vụn. Dày công tu luyện suốt đêm, lại là hút được một khối linh thạch trung phẩm.

Có điều tốt thì không cần phải nói. Chân khí đan điền của Lâm Thần ngày càng mạnh, tu vi tăng lên cũng không ít.

Bỗng chốc Lâm Thần nổi hứng muốn luyện kiếm pháp, nhắc Tinh Cương Kiếm đi tới sân, trở tài kiếm pháp.

Xoạt xoạt xoạt...

Tinh Cương kiếm liên tục xuất chiêu ở giữa không trung để lại vài vết tàn ảnh.

Tổ chất thiên phú cùng tu vi đột phá như thế, Lâm Thần đã có thể triển khai các loại chiêu thức võ thuật uy lực cao cường thì công lực phát ra cũng tăng nhiều thêm.

Sáng sớm luyện kiếm pháp, sau khi ăn cơm trưa, Lâm Thần liền cầm quyển bí tịch Ứng Kích Biến nhìn lại một lần nữa.

Ứng Kích Biến được chia làm ba dạng. Đệ nhất biến "Ứng Nhào", nhị biến "Ứng Thiểm", tam biến "Ứng Kích". Tu luyện đến tầng thứ ba thậm chí sức công phá không chỉ đột phá mà còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Ứng Kích Biến là được mô phỏng dựa theo sức công phá của Ứng Thần mà chế tạo ra. Ta tu luyện chiêu thức này, tốt nhất nên tưởng tượng mình chính là Thần Ứng.

Thần Ứng tốc biến, tốc độ cực nhanh, bất kể là đường trường hay phạm vi cận chiến nhỏ thì tốc độ vẫn nhanh phi thường. Mà Ứng Kích Biến này chỉ là được truyền lại từ tốc độ của Thần Ứng, lại lợi dụng chân khí trong cơ thể mà đã thông kinh mạch để vận chuyển.

Lâm Thần lấy lại bình tĩnh, thả lỏng người. Bỗng chốc cả người hắn như là một Thần Ứng độc nhất vô nhị, hai mắt sắc bén, khí thế hùng hồn.

Úng...

Khẽ quát một tiếng, Lâm Thần bỗng chuyển động. Chỉ còn lưu lại trên mặt đất là bóng hình màu đen rồi hướng về phía trước mà bay đi. Tốc độ này so với Thanh Vân bộ thì có vẻ nhanh hơn một tia.

Lần đầu tiên triển khai Ứng Kích Biến mà có thể đạt được đến trình độ này, nếu người khác nhìn thấy không biết sẽ kinh ngạc như thế nào đây!

Có điều Lâm Thần nhíu mày nghĩ thầm: "Khi này triển khai Ứng Kích Biến sơ cấp còn hơi gấp gáp nhưng nếu phối hợp cùng kiếm pháp thì không biết uy lực sẽ như thế nào."

Suy tư hồi lâu, Lâm Thần rút Tinh Cương kiếm đồng thời cả người đều toát ra một luồng khí giống như một Thần Ứng hướng về phía trước mà nhào lộn để bắt con mồi trước mắt.

Vừa bay vừa rút Tinh Cương kiếm xuất chiêu một lúc.

Xi xi...

Tinh Cương kiếm một nhát đâm thủng trời xanh, thanh âm vang lên phối hợp với Ứng Kích Biến sơ cấp, uy lực tỏa ra quả không là bình thường.

Sau một lúc, Lâm Thần dừng lại, trầm ngâm suy nghĩ, uy lực lúc này vẫn chưa đủ.

Không giống Thần Ứng chút nào.

Suy nghĩ hồi lâu, Lâm Thần nâng Tinh Cương kiếm lên luyện thêm lần nữa.

Bạch...

Xoạt xoạt...

Giữa không trung, ảo ảnh của Tinh Cương kiếm tỏa ra tứ phía, Lâm Thần không ngừng lóe sáng, theo đó còn có một thanh âm chói tai như xé gió.

Uống...

Lâm Thần cử động, giống như một con Ưng bắt giữ con mồi hướng về phía trước mà ra chiêu đồng thời trong tay nắm giữ thanh bảo kiếm nhanh chóng chém xuống.

Lâm Thần lần này giống như một con chim Ưng thực thụ, thanh bảo kiếm cũng bỗng biến thành ưng trào hướng về phía trước mà hạ xuống.

Xi...

Tinh Cương Kiếm tấn công, công lực chém xuống thành một vết dài dưới đất.

Đã luyện thành "Ứng Nhào"!

Nhìn thấy thành quả dày công khổ luyện, Lâm Thần tỏ vẻ vui mừng, chỉ bỏ ra một khoảng thời gian ngắn mà đã có thể luyện thành tuyệt chiêu "Ứng Nhào".

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lên như điều gặp gió

Răng rắc.

Sáng sớm, một âm thanh nhẹ nhàng truyền đến tai Lâm Thần. Tu luyện cả đêm, hai mắt Lâm Thần từ từ mở ra.

Hồ...

Lâm Thần thở ra một hơi, linh khí dường như không còn. Những linh thạch trung phẩm nát bấy thành từng mảnh đặt cạnh trên bàn. Sau đó hai mắt khép hờ, cẩn thận quan sát cơ thể.

Khô luyện liên tục mấy ngày nay, chân khí trong cơ thể đã tăng lên không ít, đã đạt đến giới hạn. Chỉ cần có thể phá vỡ giới hạn này thì Lâm Thần có thể đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đỉnh cao.

Lâm Thần cảm thấy không hài lòng, với tay lấy một bình thủy tinh. Nước trong bình tinh khiết bỗng lóe lên một viên đan dược ánh bạc.

"Viên Địa Linh đan hạ phẩm có thể miễn được một tháng tu luyện của võ giả, trong tay ta lại có Địa Linh đan trung phẩm. Hơn nữa trải qua tiểu đỉnh tinh luyện..."

Lâm Thần suy tư nghĩ thầm.

"Lần này không biết ta có thể một bước mà đột phá Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hay không!"

Vốn dĩ Lâm Thần muốn sử dụng viên Địa Linh đan trung phẩm này, một khi đã dùng thì muốn đột phá đến luyện thể cảnh tầng thứ sáu hậu kỳ cũng không phải là việc khó khăn gì. Nhưng hắn một mực không sử dụng đến là vì muốn đợi tu vi tăng đến mức giới hạn liền sử dụng Địa Linh đan để một bước tiến đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ!

Nếu như có người biết đến ý đồ này của Lâm Thần, còn tưởng là hắn bị điên. Phải biết rằng nếu muốn liên tiếp đột phá nhiều như vậy thì mức độ nguy hiểm là rất lớn. Không cẩn thận còn bị sức mạnh phản phệ lại.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Thần khoanh chân chìa tay lấy viên đan dược, mở to miệng mà nuốt xuống.

Lâm Thần lập tức cảm nhận được một luồng Thiên Địa linh khí khổng lồ đang chảy cuộn cuộn trong người hắn.

Nhưng sau đó, luồng sức mạnh Thiên Địa linh khí khổng lồ liền bị tiểu đỉnh hấp thu không còn một giọt.

Trong một thời gian ngắn, Thiên Địa linh khí từ trong tiểu đỉnh phun ra ngoài xông thẳng vào các kinh mạch của Lâm Thần, so với lúc Thiên Địa linh khí lúc trước còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Chân khí trong cơ thể bắt đầu tuần hoàn đều hơn.

Một lần, hai lần rồi lại ba lần...

Trải qua năm lần tuần hoàn như thế, chân khí trong đan điền Lâm Thần liền truyền đến một âm thanh nhẹ nhàng. Sau một lúc, chân khí của hắn liền tăng lên nhảy vọt qua khỏi giới hạn kia.

Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đỉnh cao!

Lâm Thần vui mừng nhưng cũng không quá bất cần. Dù sao thì chân khí cũng đã lắng đọng lâu như vậy rồi, chân khí trong đan điền đã đạt đến giới hạn của Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đỉnh cao. Có thể nói là đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ rồi, nếu còn không đột phá thì mới làm cho người khác bất ngờ.

Lâm Thần không dừng lại mà tiếp tục tuần hoàn chân khí trong cơ thể.

Thời gian trôi qua, chân khí càng ngày càng thuần thực và thâm hậu hơn, chân khí trong đan điền càng nồng nặc hơn.

Sau gần nửa canh giờ, chân khí trong cơ thể Lâm Thần cuối cùng cũng đã đạt đến giới hạn của Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ. Chỉ cần phá vỡ được giới hạn này thì tu vi của Lâm Thần tất nhiên sẽ tăng vọt lên Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy.

Chẳng qua hiện tại chân khí của Lâm Thần có hơi rối loạn nên căn bản là không đủ khả năng để phá vỡ cảnh giới.

Sắc mặt Lâm Thần khẽ thay đổi, xoay một cái liền lấy ra một viên linh thạch trung phẩm đồng thời hấp thu Thiên Địa linh khí ở bên trong nó.

Khối linh thạch này bị hấp thụ Thiên Địa linh khí, các luồng linh khí được phân tán truyền đi khắp các kinh mạch trên cơ thể Lâm Thần. Nhưng cho dù có hấp thu Thiên Địa linh khí của linh thạch thì Lâm Thần vẫn không thể đột phá cảnh giới được.

Sau nửa canh giờ, Lâm Thần dừng lại và đứng dậy.

Trong lúc này, tu vi của hắn rõ ràng đã đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đỉnh cao. Chỉ thiếu một bước nhỏ nữa thôi là hắn có thể lên đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ rồi.

Tuy rằng tu vi không thể đột phá cảnh giới nhưng Lâm Thần cũng không thất vọng. Đi theo con đường tu luyện thì không thể cưỡng cầu, hướng hồ Luyện Thể cảnh còn là cảnh giới cơ bản của các võ đạo, nếu như quá tham lam sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này.

"Cổ Đồng Luyện Thể quyết tổng cộng được chia thành bốn tầng. Ta chỉ mới vừa tu luyện đến tầng thứ ba, nếu như muốn thành công thì còn phải tu luyện nhiều hơn."

Lâm Thần tâm tính rất kiên định, chưa từng nghĩ đến sẽ đột phá Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy nhanh như vậy, trước tiên chuẩn bị tinh thần tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết trước.

Lấy Cổ Đồng Luyện Thể quyết ra, Lâm Thần liền bỏ áo khoác ngoài ra để lộ thân thể cường tráng, sau đó, Lâm Thần dùng thân thể tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể, chỉ một lát sau trong thân thể truyền đến cảm giác nóng hừng hực.

Phốc Phốc Phốc...

Mặt Lâm Thần không hề có cảm xúc, cơ thể cường tráng vận chuyển theo tâm pháp của Cổ Đồng Luyện Thể, đồng thời Lâm Thần cũng chuẩn bị tư thế bắt đầu luyện Mê Tung quyền.

Mê Tung quyền là quyền pháp cao nhất, chiêu thức triển khai cùng với bí quyết tương tự Huyền kiếm, chú trọng nhất là tốc độ nhanh như gió.

Mỗi nơi quyền cước đi qua đều để lại một luồng gió mà Lâm Thần lại không ngừng xuất chiêu khiến trên cơ thể hắn bị bao phủ bởi tầng sương mù.

Ầm..

Trải qua hai canh giờ, Lâm Thần bỗng xuất quyền hướng về khối nham thạch. Uy lực to lớn tấn công vào khối nham thạch, theo tiếng vang dữ dội khối nham thạch liền vỡ vụn.

Quan trọng nhất là xuất hiện một tia Quyền Kinh khi Lâm Thần xuất chiêu này. Do đó nham thạch liền bị vỡ vụn còn tiếng nổ vang lúc này cũng không rõ nguyên nhân vì sao lại có âm thanh dữ dội như vậy.

Thật là lợi hại! Quyền cước này có lẽ đã đạt đến một ngàn cân rồi mới đứng.

Nhìn thấy uy lực của quyền cước, Lâm Thần vui mừng.

Có lẽ vì Lâm Thần đã luyện tập kiếm pháp đến tận hai canh giờ và dồn toàn bộ sức lực mà tăng lực quyền lên một ngàn cân nên bây giờ thực sự đã không thể động đậy được. Phải biết rằng tu luyện công pháp luyện thể càng về sau thì càng gian nan.

Nén sự kích động trong lòng xuống, Lâm Thần tiếp tục luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết.

Cứ như thế, tới thì thu nạp linh khí của Thiên Địa, sáng lại luyện tập kiếm pháp, chiều luyện tập Cổ Đồng Luyện Thể quyết cùng với Ung Kích Biến.

...

Thời gian Linh Văn đảm nhiệm nhiệm vụ Tuần Sát Sứ đã qua hai mươi ngày.

Trong hai mươi ngày khổ luyện, tu vi của Lâm Thần gia tăng như điều gặp gió. Lâm Thần tu luyện thành công tầng thứ ba của Cổ Đồng Luyện Thể quyết, hiện tùy ý đánh một quyền cũng lên đến mười lăm ngàn cân, có thể sánh ngang với các đệ tử tu luyện Thiên Cương Cảnh sơ kỳ lâu năm rồi.

Có điều tu luyện quyền cước tới hiện tại, Lâm Thần lại nghĩ đến việc tiến lên nhưng muốn tu luyện lên tầng cao hơn thì thực sự gian nan. Có lúc khổ công tu luyện cả một ngày mà quyền lực chỉ tăng có mấy chục cân, có thể nói tốc độ như rùa bò.

Mà sau khi trải qua hai mươi ngày khổ luyện Ung Kích Biến, Lâm Thần ngày càng thành thục hơn, chẳng mấy chốc sẽ đạt đến được tầng thứ hai của Ung Kích Biến. Nhưng dù sao chiêu thức này cũng chỉ được mô phỏng lại từ Thần Ung, chân khí trong cơ thể võ giả khác hoàn toàn với chân khí của Thần Ung, bởi vậy so với các võ kỹ khác thì Ung Kích Biến tu luyện khó khăn hơn nhiều.

Quan trọng hơn là, trong vòng hai mươi ngày bế quan tu luyện, cơ thể Lâm Thần đã mạnh hơn rất nhiều, triển khai kiếm pháp cũng tốt hơn. Một võ giả Thiên Cương cảnh căn bản là không nhìn ra được Lâm Thần giỏi đến mức nào.

...

Tối hôm đó, sau khi Lâm Thần chải tóc xong, một tay cầm khối linh thạch trung phẩm ngồi khoanh chân lại.

Hiện tại, chân khí trong cơ thể Lâm Thần so với hai mươi ngày trước không biết đã tăng rất nhiều rồi. Trong lúc mơ hồ, chân khí trong người Lâm Thần bỗng biến thành một con rồng khổng lồ.

Hơi khép mí mắt, Lâm Thần cẩn thận cảm nhận khí tức trong cơ thể rồi lại nhẹ nhàng mở mắt nghĩ thầm

"Ta đã luyện thành công Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đỉnh cao cũng đã được một khoảng thời gian, chân khí cũng có thể xem là thuần thục đến mức đã đạt đến viên mãn rồi, xem ra là cũng đã sắp đột phá được rồi."

Lần trước Lâm Thần sử dụng linh đan cũng đã qua gần hai mươi ngày. Tính đến ngày hôm nay, mỗi đêm hắn đều sẽ dùng linh thạch trung phẩm để tu luyện, hấp thụ lâu đến như vậy, hắn tất nhiên cảm nhận được tu vi đã đến lúc đột phá rồi.

Lâm Thần khẽ hít một hơi, hai mắt khép hờ, chân khí bắt đầu dựa theo công pháp Thanh Minh Huyền Dương mà di chuyển. Hấp thụ linh khí Thiên Địa bên trong hai khối linh thạch trung phẩm.

Trải qua tinh luyện của tiểu đỉnh, chân khí trong cơ thể Lâm Thần ngày càng tinh khiết, chân khí bên trong hai khối linh thạch này trong chốc lát liền hòa chung với chân khí trong cơ thể của Lâm Thần.

Trong cơ thể hắn chân khí ngày càng nhiều, hắn bắt đầu quá trình đột phá Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ.

Phốc!

Một âm thanh nặng nề phát ra từ trong cơ thể của Lâm Thần.

Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu quan trọng nhất là luyện huyết, Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy là tu luyện nội tạng. Tu vi đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy liền lập tức dồn toàn bộ chân khí trong cơ thể vào bên trong lục phủ ngũ tạng khiến lục phủ ngũ tạng trở nên rắn chắc hơn.

Chỗ chân khí ngưng tụ, lục phủ ngũ tạng bắt đầu phản ứng lại, nhất thời Lâm Thần bỗng cảm nhận được cơ thể tê dại, đột phá thất bại.

Tiếp tục!

Lâm Thần không nản chí mà tiếp tục hấp thụ linh khí trong viên linh thạch trung phẩm, lần thứ hai lại bắt đầu tu luyện Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy.

Thời gian từ từ trôi qua, Lâm Thần lần lượt tu luyện từng bước của Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy. Trong lúc đó, chân khí trong cơ thể hắn ngưng tụ ngày một nhiều, khoảng cách đột phá Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy ngày một gần.

Vù...

Lâm Thần lại đột phá một lần nữa, trong lúc này có một phần nhỏ chân khí dung hòa vào lục phủ ngũ tạng trong cơ thể của Lâm Thần.

Lâm Thần vui mừng.

Mà dựa theo lỗ hổng này, chân khí trong cơ thể Lâm Thần bắt đầu điên cuồng xông vào nội tạng của hắn, làm cho lục phủ ngũ tạng càng cứng rắn hơn.

Một lát sau, ơ ơ hai tiếng, khí thế trên người Lâm Thần tăng lên, tu vi cuối cùng cũng đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ.

Cuối cùng cũng thành công!

Lâm Thần mừng rỡ như điên, sau hai mươi ngày khổ luyện cuối cùng cũng thành công như ý muốn.

Cảm thụ luồng chân khí bên trong cơ thể, Lâm Thần liền nở nụ cười. Tu vi của hắn ngày một cao, chân khí cũng tăng nhanh không ít, công lực so với lúc trước đã mạnh hơn rất nhiều rồi.

Sau khi gia tăng tu vi, Lâm Thần không khỏi nhẹ nhõm thở phào, hai mươi ngày bế quan tu luyện tinh thần của Lâm Thần luôn bị căng thẳng, giờ phút này tu vi, võ kỹ đều có đột phá, nhất thời cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Trong mơ màng, Lâm Thần liền ở trên giường ngủ say như chết.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Thần đã bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa. Lâm Thần đứng dậy, loạng choạng mở cửa.

Mỗi một đệ tử nội môn của Thiên Cực tông đều nắm giữ trong tay một tiểu viện. Nếu như không được sự cho phép của chủ nhân thì các đệ tử khác không được tiến vào. Mà sau khi Lâm Thần từ biệt Tiết Linh Vân liền để lại một bảng thông báo "Bé quan tu luyện chớ quấy rầy!" ngoài cửa.

Lâm Thần mở cửa liền thấy khuôn mặt ngưỡng mộ của Viên Phi.

- Lâm huynh quả nhiên là thiên tài, trở thành đệ tử nội môn chỉ trong vòng hai mươi ngày liền bế quan tu luyện, ta năm lần bảy lượt đến tìm ngươi, ngươi đều không tiếp.

Viên Phi chấp tay khâm phục nói.

Lâm Thần liền nở nụ cười, trong thời gian hắn bế quan tu luyện tại sao Viên Phi lại đi tìm hắn, thật đúng là không thể nào hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nhiệm vụ tông môn

Ồ, Lâm Thần, ngươi đã đột phá rồi sao?

Viên Phi cười ha ha liếc nhìn Lâm Thần một cái, phát hiện Lâm Thần đang thở gấp, tu vi rõ ràng đột phá tới đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ rồi, hắn không khỏi mở to hai mắt, vẻ mặt khó tin mà nói.

- Chà chà, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, mà tu vi của ngươi đã tăng lên hai cấp, Lâm Thần, với tốc độ tu luyện này chỉ sợ cả đệ tử nội môn cũng không ai sánh kịp với ngươi.

Viên Phi tấm tắc nói.

Phải biết rằng Lâm Thần từ Luyện Thể cảnh tầng thứ tư hậu kỳ, thăng cấp đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ rồi, mà chỉ cần tốn có bốn tháng. Đến bây giờ Lâm Thần lại có bước đột phá, Viên Phi không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Nghe xong lời Viên Phi nói, Lâm Thần mỉm cười nói:

- Luyện Thể cảnh tầng thứ chín trung kỳ, tốc độ tu luyện cũng không chậm đâu phải không.

Nghe được lời Lâm Thần nói, Viên Phi trong lòng nhất thời kinh ngạc. Tu vi của hắn so với Lâm Thần cao hơn hai cấp, nhưng Lâm Thần trong nháy mắt cũng nhìn ra tu vi chuẩn xác của hắn.

Trong hơn hai mươi ngày qua, Viên Phi lợi dụng phần thưởng vị trí thứ nhất của Thiên La sơn bí cảnh cực phẩm Địa Linh đan khổ tu, tu vi cũng có đột phá, từ Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ đột phá tới Luyện Thể cảnh tầng thứ chín trung kỳ. Mà Viên Phi thăng cấp lên Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ đến bây giờ cũng không quá một tháng, hiện tại hắn liền có đột phá, với tốc độ này đã được tính là rất nhanh rồi.

Vốn dĩ Viên Phi còn tưởng rằng, hắn đột phá tu vi đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín trung kỳ, có thể che giấu mọi người, nhưng không ngờ, Lâm Thần lại có thể nhìn ra trong nháy mắt. Phải biết rằng võ giả có tu vi thấp rất khó nhìn ra tu vi chuẩn xác của võ giả tu vi cao, dù sao khí lượng trong cơ thể bất đồng, có khả năng cảm nhận cấp bậc tu vi cũng không giống nhau.

Viên Phi chấp tay bội phục nói:

- Ánh mắt tốt! Trong khoảng thời gian này ta dùng cực phẩm Địa Linh đan, mới vừa đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín trung kỳ, nhưng so với người vẫn là không đáng giá để nhắc tới.

Trong miệng tuy nói như vậy, nhưng trên mặt hắn rõ ràng hiện ra một ít tự hào. Dù sao tu vi càng cao, đột phá càng khó.

Bỗng dưng, Viên Phi vỗ đầu nói:

- Ta thiếu chút nữa đã quên chính sự. Lâm Thần, chúng ta hiện nay mới tiến vào nội môn chưa tới một tháng, dựa theo quy củ của tông môn, phải hoàn thành một nhiệm vụ tông môn, bằng không phải bị tông môn trừng phạt.

Nghe được lời này, Lâm Thần không khỏi sùng sốt, chợt nhớ tới lời Ngao Hân đã nói với hắn. Mỗi người đệ tử nội môn, một tháng phải hoàn thành một nhiệm vụ tông môn. Nếu không hoàn thành theo quy định sẽ bị trừng phạt, hoặc là tháng thứ hai bắt buộc phải hoàn thành một nhiệm vụ tông môn, hoặc là bị trừng phạt trừ mấy trăm điểm công hiến.

Trong khoảng thời gian qua Lâm Thần vẫn bế quan khổ tu đã không chú ý tới điều này, nếu không phải hôm nay Viên Phi nhắc nhở, chỉ sợ hắn đã tổn thất điểm công hiến rồi.

Vốn dĩ Viên Phi muốn mời Lâm Thần cùng nhau đi làm nhiệm vụ tông môn, nhưng trong khoảng thời gian này Lâm Thần một mực bế quan tu luyện, bởi vậy Viên Phi liền cùng một đệ tử nội môn khác đi làm nhiệm vụ, chẳng qua là đến để thông báo cho Lâm Thần một tiếng.

Hai người ở trong sân nói chuyện phiếm một lát, Viên Phi liền cáo từ rời đi. Mà theo lời của Viên Phi nói, Lâm Thần đã biết được rất nhiều tin tức.

Trong một tháng này, nội môn đã xảy ra rất nhiều thay đổi, không ít đệ tử vô danh đột nhiên khiêu chiến với đệ tử Thiên Cực tông, làm cho danh sách trên bảng đệ tử đổi mới thường xuyên, vài ngày gần nhất mới vừa lắng xuống một ít.

Ngoài ra, ba người Mã Lương, Diệp Minh Tuấn và Lý Xuyên. Ba người này, vốn định ở trong Thiên La sơn bí cảnh đối phó với Lâm Thần, ngược lại bị Lâm Thần giáo huấn, tung hứng như một con rối, bản thân ba người bị trọng thương, vô cùng giận dữ, nghe nói hắn tốn không ít linh thạch mua đan dược chữa thương, sau đó tu dưỡng chừng một tháng, ba người này thương thế mới vừa ổn định hơn.

Nhưng ngay cả như vậy, ba người bọn họ cũng vì chuyện này mà tu vi bị xuống cấp, chỉ sợ trong vòng mấy năm nữa cũng không có biện pháp nào xông qua được Thiên La sơn bí cảnh tiến vào nội môn.

Đội Viên Phi đi rồi, Lâm Thần cũng đeo kiếm đi ra phía ngoài.

Điện nhiệm vụ trong nội môn. Lâm Thần chậm rãi bước vào.

Ở trong điện nhiệm vụ, một loạt bài tử nhiệm vụ sắp xếp ngay ngắn, dựa theo độ khó khăn của từng nhiệm vụ không giống nhau, từ bên trái đến phía sau tổng cộng bảy cấp.

Nhiệm vụ thứ nhất, chém giết Vương Tước thú, hoàn thành nhiệm vụ thưởng cho hai mươi công hiến điểm, một trăm khối linh thạch. Chú ý, Vương Tước thú là yêu thú cấp ba bậc cao, thích hợp cho đệ tử tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy.

Nhiệm vụ chém giết Vương Tước thú này, vô cùng thích cho đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, tuy rằng Lâm Thần tu vi là Luyện Thể cảnh thứ bảy sơ kỳ, nhưng thực lực hắn so với các võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy khác mạnh hơn rất nhiều. Hắn làm nhiệm vụ này là hoàn toàn đang lãng phí thời gian.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, liền quay đầu hướng về hai nhiệm vụ còn lại.

Nhiệm vụ thứ hai, chém giết độc mãng, hoàn thành nhiệm vụ thưởng ba mươi cồng hiến điểm, ba trăm khối linh thạch. Độc mãng là yêu thú cấp ba bậc cao, thích hợp cho đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ chín.

Nhiệm vụ thứ ba, bảo hộ Thương Gia hội, nhiệm vụ này thời hạn là hai tháng, hoàn thành thưởng cho một trăm cồng hiến điểm, bảy trăm khối linh thạch. Chú ý, thích hợp cho những đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ chín.

Nhiệm vụ thứ tư, chém giết...

...

Lâm Thần nhìn một lúc, liên tục lắc đầu, độc mãng tuy rằng cường đại, nhưng mà so với thực lực của Lâm Thần lúc này vẫn là yếu kém. Mà nhiệm vụ bảo hộ Thương Gia hội, nhiệm vụ này tuy rằng không tồi, đáng tiếc thời gian quá lâu, Lâm Thần hiện tại chính là thiếu thời gian để thăng cấp thực lực, làm sao có thể lãng phí thời gian làm nhiệm vụ này được?

Bỗng dưng, Lâm Thần liếc hai nhiệm vụ phía dưới, hai mắt hắn sáng ngời:

Nhiệm vụ thứ tư, chém giết Hỏa Ma lang, hoàn thành nhiệm vụ thưởng năm mươi cồng hiến điểm, năm trăm khối linh thạch. Chú ý, Hỏa Ma lang là yêu thú cấp ba đỉnh cao, thực lực cường đại, gần đây thường xuyên lui tới Thanh Nguu thôn, nhiễu loạn thôn dân, đề nghị đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ chín nên kết hợp đi cùng bạn đồng hành.

Giải cấp yêu thú đỉnh cao, tương đương với võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, nhưng mà yêu thú đích thực lực đều là lấn áp võ giả, bởi vậy yêu thú cấp ba đỉnh cao này có thể so sánh với Luyện Thể cảnh tầng thứ chín cao cấp nhất trong võ giả.

Mà Lâm Thần gần đây tu vi đột phá, võ kỹ đại thành, chém giết Hỏa Ma lang này đích thị là nhiệm vụ thích hợp nhất với hắn.

Thanh Nguu thôn cách Thiên Cực tông năm trăm dặm, khoảng cách cũng không phải rất xa. Lâm Thần gỡ nhiệm vụ bài xuống, cùng trưởng lão lập hồ sơ xong, Lâm Thần ở Thiên Cực tông thuê một con Thanh Ô mã hết hai mươi khối linh thạch, hướng về phía Thanh Nguu thôn mà đi.

Hai ngày sau, Thanh Nguu thôn nghênh đón một thiếu niên mặc đồ trắng, lưng đeo trường kiếm.

Thiếu niên này, chính là Lâm Thần!

Thôn dân Thanh Nguu thôn tò mò nhìn thiếu niên này, rất nhanh, thôn trưởng Thanh Nguu thôn chạy tới, nhìn thấy trên góc áo thiếu niên này có dấu hiệu Thiên Cực tông, lúc này mới vội vã tiêu sái trước mặt Lâm Thần.

- Thiếu hiệp, người cuối cùng cũng đến rồi, yêu thú kia phá hoại Thanh Nguu thôn nửa tháng nay, nếu người không đến, chúng ta đều không biết nên làm thế nào mới phải đây.

Thôn trưởng khuôn mặt u sầu kêu khổ, hắn là bị Hỏa Ma lang làm cho phiền não vô cùng.

Sau khi Hỏa Ma lang xuất hiện, thôn trưởng Thanh Nguu thôn cũng lập tức ứng phó với tình huống khó khăn, Thiên Cực tông là một trong năm tông lớn ở Ứng Nam tông, tự nhiên sẽ không thể mặc kệ, vì thế liền ban bố nhiệm vụ ở nội tông. Nhưng để làm nhiệm vụ chém giết Hỏa Ma lang này, đệ tử tu vi đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín không phải là đối thủ, không cẩn thận có thể bị Hỏa Ma lang đánh chết. Nếu là nhiều đệ tử kết bạn theo lời nói, phần thưởng lại quá thấp nên không có đệ tử nào nhận, hiện tại Lâm Thần một mình nhận nhiệm vụ này.

Lâm Thần trầm ngâm một lúc, gật đầu nói:

- Máy ngày gần đây, các vị tốt nhất không cần ra ngoài, việc đối phó Hỏa Ma lang, xin yên tâm giao cho ta.

Nghe xong lời nói này của Lâm Thần, thôn trưởng lúc này mừng rỡ đứng lên, vui vẻ nói:

- Đa tạ thiếu hiệp, thiếu hiệp nếu giết yêu thú kia, chính là đại ân nhân của Thanh Nguu thôn chúng ta.

Thôn trưởng Lâm Thần ở lại Thanh Nguu thôn. Dù sao Lâm Thần cũng không biết Hỏa Ma lang khi nào thì mới có thể xuất hiện, đành phải ở trong này chờ mấy ngày.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ba ngày sau.

Lâm Thần vừa mới luyện hóa một khối linh khí trung phẩm, lúc này đột nhiên nghe được thôn xóm truyền đến âm thanh kêu la hoảng sợ.

- Yêu thú đến đây. Mọi người chạy mau lên.

- Á...

Theo thanh âm này truyền đến, trong thôn lại vang lên một trận âm thanh hỗn tạp, một nhóm thôn dân hoảng sợ trốn vào trong phòng, không dám đi ra.

Nghe thấy vậy, Lâm Thần cầm theo Tinh Cương kiếm, bước nhanh chạy ra khỏi nhà gỗ.

Liên nhìn thấy ở đầu thôn, một yêu thú thân cao gần một trượng màu lửa đỏ hung ác trừng mắt nhìn khắp thôn cho đến thôn dân, nó dồn sức thờ ra một cái, theo phía sau thôn dân chạy tới.

Thấy vậy, Lâm Thần lập tức chạy tới, thân thể phóng lên như một con điều hâu, đánh móc sau gáy Hỏa Ma lang.

- Huyền kiếm

Lâm Thần cầm Tinh Cương kiếm trong tay múa, lưu lại trong không trung vài đường ảo ảnh, tốc độ cực nhanh hướng vào cự lang hung ác đang sắp làm hại thôn dân kia.

Dường như là cảm nhận được nguy hiểm, bộ lông phía sau lưng Hỏa Ma lang trong phút chốc dựng thẳng lên, tạo nên một tấm khiên, chắn đường kiếm của Lâm Thần.

Bang!

Một âm thanh nặng nề vang lên, ngay sau đó, thân thể to lớn Hỏa Ma lang bay ngược mấy trượng về phía sau rồi dừng lại. Mà thân thể Lâm Thần cũng loạng choạng một cái, lui về phía sau mấy bước.

- Chạy về phía sau nhanh lên.

Lâm Thần liếc về phía thôn dân, nói nhỏ.

Giờ phút này thôn dân vẫn trong bộ dạng hoảng sợ, thân thể không làm chủ được mà run lên, nếu không phải Lâm Thần tới kịp lúc, chỉ sợ họ đã bị giết chết. Lúc này vừa nghe Lâm Thần nói xong, lập tức bỏ dậy từ trên mặt đất hoảng sợ hướng về phía sau chạy như điên.

Rống...

Con mồi đến miệng còn chạy mất, hai tròng mắt Hỏa Ma lang hiện lục quang, vô cùng hung ác nhìn về phía Lâm Thần, hai chân cào cào trên mặt đất, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Lâm Thần tay cầm Tinh Cương kiếm, mặt không chút thay đổi nhìn Hỏa Ma lang. Vừa rồi đánh với Hỏa Ma lang một kích, tuy rằng Lâm Thần cùng Hỏa Ma lang chưa ai chiếm được thế thượng phong, nhưng thực tế Lâm Thần cũng chưa vận dụng toàn lực.

- Ngao...

Giăng co một lúc, Hỏa Ma lang bỗng dừng thân thể vọt tới trước một cái, điên cuồng hướng về phía Lâm Thần.

Trong khoảnh khắc Hỏa Ma lang ma nhào tới, thân thể Lâm Thần cũng đồng thời chuyển động. Hắn mạnh mẽ lao về phía trước, cùng lúc đó, phóng thích kiếm kính ra khỏi cơ thể, che dấu đằng sau Tinh Cương kiếm, hướng Hỏa Ma lang đánh tới.

Trong chiêu thức lần này, thoát nhìn như là vô cùng thần nhiên, không có gì nguy hiểm, nhưng kiếm này của hắn đánh ra, Hỏa Ma lang nhất thời lông mao toàn thân dựng thẳng lên, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nó xoay người, muốn đào tẩu. Nhưng mà Lâm Thần đã ở chỗ này chờ mấy ngày, làm sao có thể dễ dàng để cho nó chạy trốn.

Phốc!

Thân thể Lâm Thần phóng tới, chém xuống Hỏa Ma lang, trong lúc nhất thời Tinh Cương kiếm trong tay Lâm Thần đâm vào thân thể to lớn của Hỏa Ma lang, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, liên nhìn thấy phía sau lưng Hỏa Ma lang xuất hiện một cái năm tay, theo dấu vết trên lưng có thể nhìn đến mặt đất, xuyên thấu cả thân thể!

Quan trọng hơn là, Tinh Cương kiếm trên cơ thể nó, cũng một kích tiến vào bên trong thân thể Hỏa Ma lang điên cuồng tàn sát bừa bãi.

- Ngao ô...

Đã nhận một trọng thương như thế, Hỏa Ma lang rút cuộc cũng không chịu nổi, tập tễnh đi về phía trước vài bước, kêu lên một tiếng rồi té trên mặt đất không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Nhiệm vụ ba sao

Yêu thú đã chết!

- Mọi người mau ra đây xem, yêu thú đã bị thiếu hiệp giết chết!

Yên lặng một lát, cả Thanh Nguu thôn trong phút chốc náo nhiệt hẳn lên. Thôn dân Thanh Nguu thôn mừng rỡ như điên từ trong nhà đi tới, nhìn về phía Lâm Thần lộ ra ánh mắt cảm kích vô cùng.

- Thiếu hiệp, đa tạ thiếu hiệp vì Thanh Nguu thôn trừ hại, thiếu hiệp là đại ân đại đức, Thanh Nguu thôn chúng ta cả đời cũng khó quên.

Thôn trưởng Thanh Nguu thôn run rẩy đi tới từ đầu thôn, trong mắt rung rung ngấn lệ, hiển nhiên là cảm kích Lâm Thần đã chém chết Hòa Ma lang vô cùng.

Khi thôn trưởng vừa dứt lời, phía sau hân thôn dân Thanh Nguu thôn đi theo, cũng không ngừng cảm kích bày tỏ sự đa tạ.

Đối với một số võ giả thực lực cường đại một tí mà nói, Hòa Ma lang có lẽ không tính là cái gì, nhưng Thanh Nguu thôn bất quá chỉ là người thường thế tục, thôn dân nơi này cho dù có thể chống lại dã thú, nhưng đích thực không phải là đối thủ của Hòa Ma lang.

Nếu Hòa Ma lang cấp bốn đi xuống, cả Thanh Nguu thôn chỉ có thể là dòi đi toàn bộ, hoặc là toàn bộ chết ở nơi này.

Mà giờ phút này, Lâm Thần chém chết Hòa Ma lang, đích thực thôn dân Thanh Nguu thôn vô cùng cảm kích ân huệ này.

Lâm Thần lắc đầu, xua tay nói:

- Lão già không cần như thế, chém giết Hòa Ma lang là nghĩa vụ của ta.

- Thiếu hiệp có lẽ không biết, chém giết yêu thú này có lẽ đối với thiếu hiệp mà nói, chính là một cái nhiệm vụ tông môn, nhưng đối chúng ta mà nói, cũng như Bò Tát sống hạ phạm, giải cứu Thanh Nguu thôn chúng ta vậy! Mọi người còn không mau cảm ơn thiếu hiệp.

Thôn trưởng Thanh Nguu thôn liên tục nói.

- Tạ ơn thiếu hiệp!

- Đa tạ thiếu hiệp giải cứu Thanh Nguu thôn chúng ta!

- Đại ân đại đức của thiếu hiệp, Thanh Nguu thôn chúng ta nhất định cả đời không quên!

Tất cả thôn dân Thanh Nguu thôn đều mở miệng nói.

Lâm Thần khẽ gật đầu, bỗng dừng, lấy toàn bộ thân thể Hòa Ma lang cất vào xong, dưới ánh mắt cảm kích của thôn dân Thanh Nguu thôn Lâm Thần nhẩy lên Thanh Ô mã, tiến thẳng về phía Thiên Cực tông mà đi.

Hai ngày sau, tại điện nhiệm vụ nội môn Thiên Cực tông.

Lâm Thần bàn giao hoàn nhiệm vụ xong, lại ở trong điện nhiệm vụ nhìn lên.

Nhiệm vụ chém giết Hòa Ma lang, Lâm Thần chỉ cần tốn thời gian mấy ngày liền thuận lợi hoàn thành. Quan trọng là... trong lúc đánh nhau với Hòa Ma lang, Lâm Thần còn chưa vận dụng toàn lực, nhiệm vụ hai sao này, đích thị không phải là cực hạn của Lâm Thần.

Nhiệm vụ ba sao, tiêu diệt Đường Lang trại, trại chủ Đường Lang trại là một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ. Hành vi phạm tội: Đường Lang trại trà trộn ở Thanh Sơn thảo nguyên, cướp đoạt của thương đội qua lại, chém giết võ giả. Hoàn thành nhiệm vụ thưởng ba trăm điểm cống hiến, một ngàn linh thạch. Đề nghị đồng hành cùng võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, hoặc có được Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Nhiệm vụ này khó khăn vô cùng, trên nhiệm vụ bài viết rõ ràng, trại chủ Đường Lang trại tuy rằng là võ giả có Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhưng Đường Lang quyền sớm đã tu luyện từ nhỏ đến lớn mà thành, khả năng chiến đấu không khác gì võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Quan trọng hơn là, trại chủ Đường Lang trại cực kỳ giao hoạt, một khi có đệ tử tông môn tiến đến tiêu diệt bọn họ, liền lập tức trốn đi, bởi vậy nhiệm vụ này thời hạn đúng là dài đến hai tháng.

Lâm Thần lắc đầu, nhiệm vụ này hiển nhiên là không thích hợp với hân.

Quay đầu, đang muốn tìm kiếm nhiệm vụ ba sao thích hợp hơn. Bỗng dừng, lúc này nghe thấy mấy tiếng tranh cãi của mấy đệ tử nội môn bên cạnh.

- Này, các ngươi có nghe nói không, đệ tử nội môn Vương Cang mới vừa mới đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ được một thời gian, tràn đầy tin tưởng nhận một cái nhiệm vụ ba sao, kết quả mạng cũng không còn mà chết ở bên ngoài rồi.

- Cái gì, Vương Cang chết rồi ư? Thật là, Vương Cang tuy rằng vừa mới đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhưng với thực lực của hân, còn lợi hại hơn những võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ bình thường khác, hân nhận nhiệm vụ gì, mà đến nỗi bỏ mạng bên ngoài vậy.

Đệ tử nội môn kia chỉ vào một cái nhiệm vụ bài của một nhiệm vụ ba sao nọ, miệng thở dài một tiếng nói:

- Chính là nhiệm vụ này, nhiệm vụ này có lẽ là nhiệm vụ có độ khó khăn cao nhất trong các nhiệm vụ ba sao.

- Chém giết Cao lão đồ tể? Khó trách, khó trách. Cao lão đồ tể có tu vi đạt Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhưng hắn ở trên giang hồ danh tiếng đã lâu, thực lực cường đại vô cùng, rất nhiều võ giả cùng giai cấp cũng không phải là đối thủ của hắn. Đáng tiếc, Vương Cang đã tự tin quá... lại chọn nhận nhiệm vụ này!

Bên cạnh có một đệ tử thở dài một tiếng, hiển nhiên hắn tỏ ra là vô cùng quen thuộc với Vương Cang.

Thật tàn khốc!

Thiên Linh đại lục nguy cơ tứ phía, mỗi ngày đều có võ giả tử trận. Thiên Cực tông tuy rằng là một trong năm tông lớn, nhưng đệ tử môn hạ nếu có thực lực không đủ, cũng khó trách là phải chết ở bên ngoài.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, nhìn lên, hướng ánh mắt về nhiệm vụ bài mà mấy tên võ giả này vừa nói.

Nhiệm vụ ba sao chém chết Cao lão đồ tể, hành vi phạm tội: Cao lão đồ tể tàn sát đánh cướp, đoạt gái nhà lành, giết chết hơn một ngàn thường dân, chém giết không dưới hai mươi võ giả, tội ác tày trời. Hoàn thành nhiệm vụ thưởng cho ba trăm công hiến điểm, một ngàn khối linh thạch. Chú ý, Cao lão đồ tể đạt Thiên Cương cảnh sơ kỳ, tu luyện quái đao, một tay đao pháp đã bước vào cảnh giới thành công. Đề nghị khi thực thi nhiệm vụ phải kết hợp nhiều đệ tử đạt Thiên Cương cảnh sơ kỳ đồng hành cùng nhau, hoặc tu vi phải đạt được Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Theo thông tin đáng tin cậy, Cao lão đồ tể hiện ở Trường Sinh tửu lâu trong Tam Thủy trấn cách Thiên Cực tông về phía đông hai trăm dặm, đệ tử nhận nhiệm vụ này hãy mau chóng đi ngay.

Lâm Thần lúc này hai mắt mạnh sáng ngời.

Nhiệm vụ này cùng nhiệm vụ tiêu diệt Đường Lang trại lúc trước Lâm Thần thấy đều giống nhau, khó khăn đều tương đối cao. Nhưng điểm khác biệt duy nhất chính là, tiêu diệt Đường Lang trại hao phí thời gian dài, nói không chừng một hai tháng cũng chưa nhìn thấy địch thủ. Mà nhiệm vụ tiêu diệt Cao lão đồ tể, đã có tin tức này xác minh, chỉ cần nhận nhiệm vụ này, lập tức chạy tới địa điểm đó là được.

Chính là nhiệm vụ này!

Lâm Thần vươn tay, với lấy nhiệm vụ bài xuống.

Lúc này những đệ tử nội môn đang tranh luận kẻ bên thấy thế, cả đám nhất thời tròng mắt, không chớp mắt nhìn chăm chú vào Lâm Thần.

- Cái gì thế này, tên tiểu tử này không muốn sống nữa hay sao? Hắn mới Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, mà đã dám nhận nhiệm vụ ba sao.

- Hơn nữa nhiệm vụ này còn là nhiệm vụ ba sao cấp trung, vô cùng khó khăn nữa.

- Không phải là ngốc chứ, hay chính là tự tin quá...

- Hắn muốn giống như Vương Cang vừa mới tử trận đó sao, thân xác phải bỏ bên ngoài kia.

Đám đệ tử nội môn đó ai nấy lắc đầu, không đành lòng nhìn thấy Lâm Thần cầm nhiệm vụ bài, hướng về phía trường lão tiến hành nhận nhiệm vụ này.

- Lâm thần, ngươi... ngươi xác định muốn nhận nhiệm vụ này?

Trường lão diện nhiệm vụ khẽ nhíu mày, nhìn Lâm Thần mà nói.

- Đúng vậy.

Lâm thần khẽ gật đầu.

Nghe hắn nói như thế, vị trường lão này mặt nhăn mày nhó, nói:

- Lâm thần, ngươi cần phải hiểu rõ, đây là nhiệm vụ ba sao, đệ tử đạt Thiên Cương cảnh sơ kỳ cũng không nhất định sẽ hoàn thành, mà ngươi, ta xem hơi thở trên người ngươi vừa mới ổn định, hẳn là vừa đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ. Lâm Thần, hiện tại buông bỏ vẫn còn kịp, ta đề nghị ngươi vẫn nên làm trước nhiệm vụ một sao và hai sao trước đã.

Lâm Thần biết trường lão này quả thật là tốt ý, nhưng mà thực lực của hắn chính hắn rõ nhất, Cổ Động Luyện Thể quyết tầng thứ ba toái đồng trọng sinh đại thành, Lâm Thần hiện tại một quyền đánh ra sức lực tương đương một vạn năm nghìn cân, cho dù là võ giả đạt Thiên Cương cảnh sơ kỳ, cũng khó mà chống đỡ được.

Nhìn thấy Lâm Thần không hề nói gì, trường lão không khỏi thở dài nhẹ một hơi, lấy nhiệm vụ bản ghi chép xong, nói:

- Lâm Thần, nếu như không thể hoàn thành nhiệm vụ, có thể quay lại mà gạch bỏ nhiệm vụ. Nhưng mà... nếu ba tháng ngươi còn chưa quay lại tông môn, thì sẽ xem như ngươi đã thất bại nhiệm vụ này!

Nhiệm vụ thất bại, những đệ tử đi trước làm nhiệm vụ này, phần lớn đều là bỏ mạng ở bên ngoài.

- Đa tạ trưởng lão.

Lâm Thần cảm lấy nhiệm vụ bài, hơi hơi khom người cúi chào xong, xoay người bước đi.

Lại thuê một Thanh Ô mã, Lâm Thần lập tức hướng về Tam Thủy trấn phía đông Thiên Cực tông mà đi.

Nơi đây cách Tam Thủy trấn hai trăm dặm, dựa theo tốc độ của Thanh Ô mã một ngày đi bốn sáu mươi dặm, nhiều nhất bốn ngày, là có thể đến nơi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Lâm Thần ban ngày chạy, ban đêm tu luyện chân khí ngay tại chỗ.

Ba ngày sau.

Đây là một trấn không lớn lắm, chung quanh có thể thấy được võ giả đến Luyện Thể cảnh, ngược lại võ giả có tu vi Thiên Cương cảnh tương đối hiếm thấy. Đương nhiên, võ giả trong Tam Thủy trấn cũng không có gì cường đại quá mức.

Lâm Thần cười Thanh Ô mã, chậm rãi tiến về Tam Thủy trấn.

Trường Sinh tửu lâu ở trên con đường phồn hoa của Tam Thủy trấn, là tửu lâu lớn nhất trong Tam Thủy trấn, rất nhiều võ giả đều thích đến đây uống rượu đàm đạo.

Lâm Thần lập tức nhảy xuống Thanh Ô mã, tiểu nhị của Trường Sinh tửu lâu thấy thế, lập tức liền tươi cười đón tiếp cương ngựa Thanh Ô từ tay Lâm Thần, cung kính nói:

- Công tử xin mời vào bên trong, công tử xin mời vào bên trong!

Hơi gạt đầu một cái, Lâm Thần chậm rãi đi vào bên trong Trường Sinh tửu lâu.

Giờ này đang là chính ngọ, tửu lâu bên trong đã sớm đầy khách, Lâm Thần đành phải ngồi ở bàn mà tiểu nhị an bài, nhưng mà, vị trí có lẽ là hơi khuất một chút.

Đồ ăn rất nhanh được dọn ra, Lâm Thần vừa ăn, vừa quan sát võ giả tu vi đạt Thiên Cương cảnh ngồi ở lầu một bên ngoài.

Vị võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ bên ngoài một mình ngồi ở bàn ngay vị trí cửa ra vào, đoán chừng khoảng hai mươi bảy tuổi, so với nhiệm vụ chém giết Cao lão đồ tể cũng không tương xứng, người võ giả này com nước xong liền rời khỏi chỗ ngồi, hẳn là chỉ ở gần đây nên tới tửu lâu này ăn uống đơn giản mà thôi.

Lâm Thần khẽ quay lại không quan sát nữa, toàn tâm toàn ý ăn com. Đồ ăn Trường Sinh tửu lâu vô cùng ngon miệng, hơn nữa trong khoảng thời gian này Lâm Thần vẫn không có ném qua một bữa com hoàn chỉnh, bởi vậy hẳn ăn cũng gần nửa canh giờ.

Nhưng mà, vừa lúc Lâm Thần vừa mới ăn xong bữa com này, bỗng dưng, trên lầu truyền đến một âm thanh bén nhọn chói tai.

- Ha ha, tiểu tử, dựa vào ngươi cũng muốn giết Cao lão đồ tể ta?

Sau khi thanh âm này phát ra, ngay sau đó là một âm thanh vô cùng nặng nề cùng tiếng đánh nhau truyền đến, cùng lúc đó, hai bóng người cũng từ trên lầu nhảy xuống, dừng lại ở cửa chính của Trường Sinh tửu lâu.

Ngoài cửa Trường Sinh tửu lâu kia là hai người võ giả, một người thoạt nhìn tuổi chừng có bốn mươi, cả người đầy tà khí, trong tay cầm một thanh đại đao. Mà người võ giả còn lại, là một võ giả khoảng hai mươi, bộ dạng ra vẻ kiêu ngạo.

Hai người võ giả này, đều là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

- Cao lão đồ tể, quả nhiên là Cao lão đồ tể!

Chung quanh phát ra tiếng la hét hoảng sợ của các võ giả, dường như là gặp được tên khủng bố nhất thế giới này vậy, liền lui về phía sau mấy bước, sắc mặt trắng bệch.

- Ha ha.

Nhìn thấy các võ giả chung quanh đều lui về phía sau, lão trung niên cầm đao kia hắc hắc cười nhẹ một tiếng, trầm giọng nói:

- Tiểu bối, ngươi dám làm Cao lão đồ tể ta chú ý, vậy ngươi sẽ không còn đường để trở về nữa!

Võ giả đang cầm đao kia, đúng là mục tiêu của Lâm Thần, Cao lão đồ tể!

Nhưng còn người kia...

- Hừ, Cao lão đồ tể, nguoi làm nhiều việc ác, sát hại đánh cướp người vô tội, cưỡng dâm con gái nhà lành, thật đáng tội chết! Hôm nay, đệ tử nội môn Thương Long cốc - Vương Lâm ta sẽ thay trời hành đạo, đánh chết nguoi để trừ tai họa!

Thanh niên tự xưng Vương Lâm kia ra vẻ chính khí nói.

Đệ tử nội môn Thương Long cốc!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Lão Cao đồ Tể

Trong Nhạn Nam vực, rất nhiều gia tộc và thế lực nếu không giải quyết được vấn đề của chính mình, sẽ cùng nhau đến các tông môn cầu cứu, sau khi tông môn thương lượng sẽ tuyên bố nhiệm vụ. Nhưng theo tình hình chung mà nói, để không đắc tội các tông môn khác, thông thường là có nhiều tông môn cùng nhau tuyên bố nhiệm vụ.

Khi Lâm Thần tiếp nhận nhiệm vụ tiêu diệt Cao lão đồ tể này, hiển nhiên là Thiên Cực tông, Thương Long cốc và hàng loạt tông môn ở Nhạn Nam vực cũng tuyên bố rồi.

Cũng bởi vậy, lúc này trước mặt mới có một màn giằng co giữa đệ tử nội môn Thương Long cốc cùng Cao lão đồ tể.

- Ha ha, dựa vào nguoi sao? Cao lão đồ tể ta từ lúc bước chân vào giang hồ đến nay, không ít tông môn tuyên bố treo thưởng nhiệm vụ giết chết ta, nhưng những đệ tử nội môn này khi đến đấu với ta, toàn bộ đều biến thành hồn ma dưới lưỡi đao của ta. Tiểu tử, nguoi còn muốn thử không?

Cao lão đồ tể cười hắc hắc, đại đao trong tay hướng về phía đệ tử nội môn Thương Long cốc Vương Lâm mà đánh xuống.

- Hừ.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, một tiếng loảng xoảng vang lên, bảo kiếm sau lưng hắn được rút ra, cùng lúc đó, thanh trường kiếm trong tay hắn nhanh như chớp hướng về phía trước đánh ra, tạo nên từng đợt gió kêu rì rì, thanh thế thật là làm cho nguoi ta sợ hãi.

Đệ tử bốn phía thấy thế, một đám nhát thời đứng lên bàn luận.

- Khí thế thật đáng nể, không hổ là đệ tử tông môn lớn!

- Với khí thế dũng mãnh này, lần này Cao lão đồ tể chết chắc rồi!

Vương Lâm có thể đạt tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, một mình một người tiếp nhận nhiệm vụ giết chết Cao lão đồ tể, rõ ràng không phải là thiên tài trong tông môn, mà chính là đối bản thân mình đã quá tự tin.

Nhưng quả thực, Vương Lâm chính là thuộc loại thiên tài trong hàng ngũ đệ tử nội môn.

Nhưng mà khi hắn đánh ra một đường kiếm này cũng làm cho Lâm Thần khê lắc đầu:

- Bước chân mơ hồ, tốc độ kiếm không nhanh, thiên phú của Vương Lâm có lẽ không tồi, nhưng kiếm pháp của hắn đánh không vững chắc.

Lâm Thần đời trước vốn là Tông Sư võ học, đối với võ học mà nói có cái nhìn của riêng mình, giờ phút này vừa thấy Vương Lâm thi triển kiếm pháp, lập tức liền nhìn ra chỗ thiếu sót của đường kiếm này.

- Vậy, theo ý kiến của nguoi, Vương Lâm này vốn không phải là đối thủ của Cao lão đồ tể sao?

Bên cạnh Lâm Thần có một nguoi nghe được lời hắn nói, lúc này mở miệng trào phúng hỏi.

Nói xong, còn thì thào một tiếng:

- Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ cũng dám nghị luận ở trong này, thật sự là không biết sống chết.

Nghe xong lời nói của nguoi đó, Lâm Thần cũng không giận, chỉ cười nhạt mà nói:

- Nếu như Vương Lâm kia tiếp tục trở về tu luyện kiếm pháp thêm mấy tháng, thì việc chém chết tên Cao lão đồ tể này tất nhiên không phải là vấn đề gì lớn.

Người nọ á khẩu, muốn phản bác, nhưng lại nghĩ lại, đợi đến khi có kết quả tự nhiên có thể khiến Lâm Thần im miệng, cũng là nói cho hắn biết, sự thật còn hơn nhiều lời nói suông.

Lúc này, tại cửa chính của Tử lâu.

Bang!

Vương Lâm đang cùng Cao lão đồ tể giao đấu, đại đao chém nhau kịch liệt, kim loại va chạm nhau tạo nên những tia sáng nhẹ, chợt hai người đều lui về phía sau mấy bước, sắc mặt vẫn không thay đổi.

- Ha ha, tiểu tử, ngươi cũng có chút thực lực đấy, nhưng mà với chút thực lực còn con đó, chỉ sợ là cũng phải chết dưới đại đao của ta thôi!

Cao lão đồ tể mở miệng châm chọc, cười ha ha.

Sắc mặt Vương Lâm vẫn không thay đổi, hừ lạnh một tiếng nói:

- Hừ, chút thực lực ấy đủ để giết ngươi rồi!

Nói xong, thanh trường kiếm trong tay hắn ở giữa không trung đánh tới, cả người khí thế mạnh tăng vọt, hiển nhiên là hắn đang thi triển võ kỹ nào đó.

Võ giả xung quanh thấy thế, nhất thời lui về phía sau mấy bước, sắc mặt trắng bệch khi nhìn thấy khí thế to lớn của Vương Lâm.

Sắc mặt Cao lão đồ tể cũng không đổi sắc, sau khi cười nhẹ một tiếng, đại đao trong tay hắn đánh xuống. Ở trên thân đao của hắn toát ra một tia sáng màu đen.

- Quý quái đao!

Tuyệt kỹ của Cao lão đồ tể - Quý quái đao!

Một đao này của hắn vừa xuất hiện, khí thế nhất thời ngăn chặn được công kích của Vương Lâm, khiến cho sắc mặt những người phía sau thay đổi mấy lần, hiển nhiên là không dự đoán được thực lực Cao lão đồ tể lại quá cường đại.

Ngay sau đó, vũ khí hai bên công kích cùng va chạm ở một chỗ.

Nhưng mà tình thế lại hoàn toàn là nghiêng về một bên, theo đường công kích, sắc mặt Vương Lâm nhất thời đại biến, thân thể đột nhiên hướng lui về phía sau hơn mười bước, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn là một đao này đã làm cho bản thân hắn bị trọng thương.

Mà Cao lão đồ tể lúc này sắc mặt không chút biến đổi, vẫn đang vững vàng đứng tại chỗ.

- Tiểu tử, chết đi!

Nhìn thấy Vương Lâm bị đánh lui, hai mắt Cao lão đồ tể nhất thời sáng ngời, gầm nhẹ một tiếng, thân thể hướng về phía trước chạy như điên, đồng thời đại đao trong tay hắn hướng về phía trước mặt Vương Lâm đánh xuống.

- A... Không!

Sắc mặt Vương Lâm trong phút chốc trở nên hoảng sợ, thê thảm kêu lên một tiếng sợ hãi, lập tức bị Cao lão đồ tể một đao chém thành hai nửa.

Hai hiệp, đệ tử thiên tài nội môn của Thương Long cốc Vương Lâm đã bị Cao lão đồ tể dễ dàng chém thành hai nửa, càng thêm khẳng định rằng thực lực Cao lão đồ tể vô cùng cường đại, hung tàn khát máu.

Mà sau khi chém giết Vương Lâm thì Cao lão đồ tể cũng chỉ cười nhẹ một tiếng, đi về phía thi thể Vương Lâm mà cướp đồ.

Đệ tử bốn phía hoảng sợ lui về phía sau, vốn dĩ mọi người còn tưởng rằng Vương Lâm có thể chém chết Cao lão đồ tể, ai biết Vương Lâm lại bị Cao lão đồ tể một đao chém thành hai nửa, tử trận thảm thiết.

Trong đám người, vị võ giả phút trước còn châm chọc Lâm Thần không biết cái gì bây giờ sắc mặt tái nhợt, liền nhớ tới lời nói của Lâm Thần, hắn quay đầu lại phát hiện Lâm Thần đã đi mất.

- Ha ha, không hổ là Cao lão đồ tể, giết người trong chớp mắt.

Khi Cao lão đồ tể cướp đoạt xong tiền tài Vương Lâm, đang chuẩn bị rút lui, thì từ trong đám người đột ngột vang lên một tiếng nói.

- Ai?

Cao lão đồ tể quay đầu, hai tròng mắt sắc bén nhìn về phía đám người.

- Là người sẽ lấy đầu nhà ngươi đây.

Giọng nói vừa vang lên, Lâm Thần đích thân từ trong đám người chậm rãi đi ra.

Nghe xong lời này, Cao lão đồ tể sững sờ nhìn nhìn Lâm Thần, chợt cười ha ha đứng lên, một ngón tay chỉ vào Lâm Thần nói:

- Dựa vào ngươi à? Ngươi vừa rồi nói cái gì? Muốn lấy đầu của ta ư? Tiểu tử, là ngươi ngu ngốc, hay là đầu óc ngươi vừa bị lừa đã rồi? Luyện Thể cảnh thứ bảy sơ kỳ lại dám cuồng ngôn, ngươi đúng là muốn chết mà.

Cao lão đồ tể cười lớn, rồi sau đó tiếp tục nói:

- Tiểu tử, dù sao ngươi cũng dám làm Cao lão đồ tể ta chú ý, ta không cần biết ngươi có phải là đệ tử thiên tài của tông môn hay không, hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết dưới đao của ta. Ha ha, hôm nay vận khí không tồi, có hai tên tiểu tử ngu ngốc dâng tặng linh thạch cho ta.

Lâm thần cười nhạt một tiếng, nói:

- Ta cũng hiểu được vận khí của ta hôm nay cũng không tồi, giết ngươi xong, ta có thể có được tuyệt bút linh thạch.

Cao lão đồ tể sắc mặt trầm xuống, hơi bức bối mà nói:

- Tiểu tử, ngươi đã nghĩ như vậy, ta đây sẽ cho ngươi toại nguyện!

Nói xong, hắn nâng cao đại đao trong tay, một đao hướng về phía Lâm Thần đánh xuống.

Bang!

Ngay sau đó, đại đao của Cao lão đồ tể dừng lại ở trên người Lâm Thần, chỉ là Lâm Thần vẫn vững vàng đứng tại chỗ nhìn hắn cười nhạt.

Một đao này của hắn, đúng là không phá vỡ được sự phòng ngự của Lâm Thần.

- Nay...

Cao lão đồ tể thu hồi đại đao, sắc mặt có chút kinh ngạc. Vốn dĩ hắn nghĩ Lâm Thần chẳng qua chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, hắn chỉ cần tùy tiện chém một đao là có thể giải quyết Lâm Thần, không ngờ Lâm Thần lại đứng bất động, dễ dàng tiếp được một đao này của hắn.

Phải biết rằng, đôi lại là một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy khác, cho dù là một đao tùy ý cũng sẽ bị chém thành hai nửa, bỏ mình tại chỗ.

Võ giả bốn phía cũng một trận kinh hãi hô lên, không nghĩ tới Lâm Thần còn có bản lĩnh tiếp được một kích của Cao lão đồ tể.

- Có chút ý nghĩa đấy, nhưng mà tiểu tử ngươi mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, chẳng lẽ còn lợi hại hơn Vương Lâm kia?

Cao lão đồ tể rất nhanh phục hồi tinh thần lại, cười nhẹ một tiếng, đại đao trong tay lại đánh xuống.

Lúc này đây, hắn vận dụng tám phần chân khí trong cơ thể, hiển nhiên Lâm Thần ở trong mắt hắn vẫn có thực lực, nhưng còn không bằng Vương Lâm, hắn chỉ vận dụng tám phần chân khí đối phó với Lâm Thần chính là đã nhẹ tay với hắn lắm rồi.

Bang!

Lại một lần vang lên tiếng vũ khí giao nhau.

Liên nhìn thấy trên người Lâm Thần xuất hiện từng vầng hào quang màu đồng, trên mặt đang cười nhìn Cao lão đồ tể. Đại đao lập tức dừng ở trên vai Lâm Thần nhưng bất luận hắn dùng sức như thế nào, cũng vẫn không có cách nào tiến thêm một tấc.

- Làm sao có thể!

Hai mắt Cao lão đồ tể trừng lớn nhìn Lâm Thần. Hắn vận dụng tám phần chân khí, vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của Lâm Thần.

Sắc mặt Lâm Thần lạnh nhạt, Cổ Đồng Luyện Thể quyết tầng thứ ba toái đồng trọng sinh đại thành, hiện tại một quyền Lâm Thần đánh ra không chỉ đạt tới một vạn năm nghìn cân, hơn nữa phòng ngự gia tăng, võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ công kích căn bản là không có cách nào phá vỡ phòng ngự của hắn.

- Hừ, xem ra là ta đã đánh giá thấp ngươi!

Sắc mặt Cao lão đồ tể âm trầm, nâng đại đao trong tay lên lại hướng về phía Lâm Thần mà bổ tới.

Thân thể Lâm Thần chấn động, thi triển Cổ Đồng Luyện Thể quyết, trên người hào quang màu đồng càng thêm chói mắt, thoát nhìn giống như một pho tượng kim phật vậy.

- Bang!

Thần sắc Cao lão đồ tể có chút ngưng trọng, lúc này đây, hắn vận dụng toàn bộ chân khí trong cơ thể, hội tụ ở trên đại đao trong tay oanh tạc vào thân thể của Lâm.

Theo đạo công kích này, thân thể Lâm Thần cũng bị bức lui về phía sau mấy bước, đại đao này của Cao lão đồ tể cũng chém vào trên người Lâm Thần một đao nhưng mà vẫn không thể công kích được Lâm Thần.

Thấy vậy, trên mặt Lâm Thần hơi lộ ra một vẻ kinh ngạc. Chân khí thật là tinh thuần, Cao lão đồ tể này tu luyện công pháp gì mà trong cơ thể lại có được chân khí tinh thuần đến vậy.

Vốn dĩ Lâm Thần đã đoán trước được, võ giả bình thường đạt tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ công kích, tuy rằng có thể đánh lui hắn, nhưng tuyệt đối không gây thương tổn cho Lâm Thần được.

Nhưng trong đợt công kích vừa rồi, Lâm Thần cảm giác được bên trong đại đao của Cao lão đồ tể là cỗ chân khí tinh thuần mạnh mẽ, một cỗ lực lượng trực tiếp đánh vào Lâm Thần, làm cho trên người hắn có một lỗ hổng.

Tuy rằng Lâm Thần kinh ngạc khi thấy trong cơ thể của Cao lão đồ tể có chân khí tinh thuần, nhưng những người phía sau còn kinh ngạc hơn khi thấy thực lực của Lâm Thần.

Hắn vận dụng toàn bộ chân khí cũng không làm khó dễ được Lâm Thần.

Phải biết rằng, vừa rồi lúc hắn đại chiến cùng với Vương Lâm, đánh xuống một kích như vậy đã làm cho Vương Lâm vô cùng chật vật.

Võ giả bốn phía lại ồ lên một trận, cả đám trừng lớn mắt, không thể tin nhìn Lâm Thần.

Một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, lại liên tục tiếp được ba đao công kích của Cao lão đồ tể, Cao lão đồ tể lại là võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, lão vừa mới chém chết đệ tử nội môn Thương Long cốc thiên tài cùng cấp!

- Người đã công kích ba lần, bây giờ, cũng đến phiên ta công kích!

Lâm Thần thản nhiên nói, đồng thời thân thể hắn hướng về phía trước đánh ra, giống như một con diều hâu đang tấn công vậy.

Trên người hắn tỏa ra hào quang màu đồng, hắn vươn nắm tay đánh một quyền hướng về phía Cao lão đồ tể.

Cao lão đồ tể rung mình tròn trĩnh hai mắt, không còn tâm trạng khinh thường, dùng hết toàn lực đỡ lấy đao mà Lâm Thần đang đánh xuống.

- Quý quái đao!

Lại thi triển võ kỹ!

- Tiểu tử, người thực sự làm cho ta bất ngờ, tu vi mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ lại tu luyện công pháp mạnh như vậy, tính ra người cũng phải là đệ tử nội môn thiên tài đấy! Chẳng qua hiện tại mọi việc vẫn chưa có gì, ta hạ xuống một đao này người chắc chắn là phải chết!

Cao lão đồ tể nóng giận rống lên, hiển nhiên hắn đã nhìn ra công pháp tu luyện cường đại của Lâm Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nguy hiểm

Lão Cao đồ tể khi đánh ra một kích này có thể nói là hắn đã vận dụng toàn lực, không chỉ toàn bộ chân khí trong cơ thể được phóng thích, đồng thời còn thi triển luôn tuyệt kỹ "Quý Quái đao" của hắn.

Nhưng mà đúng lúc hắn sắp công kích vào người Lâm Thần, Lâm Thần hai chân đạp mạnh, thân thể đột ngột xoay một vòng, rồi sau đó, hắn tung một quyền mạnh mẽ oanh kích lên trên ngực của lão Cao đồ tể.

Nhưng mà đồng thời, đại đao của lão Cao đồ tể cũng công kích vào vai trái của Lâm Thần.

Phanh!

Phốc!

Hai âm thanh đồng thời vang lên.

Ngay sau đó, sắc mặt lão Cao đồ tể trong nháy mắt trở nên tái nhợt, trong miệng phun ra một ngụm máu, thân thể đứng là bị một quyền này của Lâm Thần trực tiếp đánh vào làm tổn thương nội tạng, tổn hại nguyên khí bên trong.

Mà Lâm Thần, sắc mặt cũng hơi biến đổi, thân thể cũng bị lùi về phía sau hơn mười bước. Nhưng mà so với lão Cao đồ tể thì tốt hơn rất nhiều.

- Thật mạnh!

Võ giả bốn phía đều tỏ ra sững sốt, khiếp sợ nhìn vào Lâm Thần lúc này đã ổn định thân mình.

Bọn họ vừa nhìn thấy gì vậy?

Một võ giả Luyện Thể đạt cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ thể nhưng lại vững vàng ngăn chặn được công kích của lão Cao đồ tể Thiên Cương cảnh sơ kỳ!

Thật chấn động!

Phải biết rằng tu vi của lão Cao đồ tể không chỉ cao hơn Lâm Thần, mà kinh nghiệm chinh chiến lại càng phong phú hơn, thực lực cường đại vô cùng, đệ tử nội môn thiên tài Vương Lâm của Thương Long cốc hẳn chỉ cần hai đao là chém chết. Mà ngay lúc này đây, hắn lại bị một võ giả Luyện Thể đạt cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ áp chế.

- Quá khủng khiếp!

Không đợi cho võ giả bốn phía đang kinh ngạc này được hoàn hồn, Lâm Thần lúc này đã ổn định thân mình nhanh chóng nhảy lên, tiến vào trong tửu lâu Trường Sinh.

Tất cả võ giả đều bước về phía trước hai bước, ai nấy đều muốn nhìn thấy rõ diễn biến trong tửu lâu Trường Sinh lúc này.

Nhưng mà khi bọn họ vừa mới chạy vào, liền nghe được bên trong truyền đến giọng nói van xin thất thanh của lão Cao đồ tể.

- Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ xin hãy dừng tay! Tha cho ta một mạng này, ta nguyện dâng cho ngươi tất cả tài sản của ta!

Lão Cao đồ tể giọng nói rung rung, rõ ràng là bị một quyền này của Lâm Thần làm cho khiếp sợ.

Khi võ giả bốn phía nghe thấy lão Cao đồ tể nói như vậy, lại càng thêm kinh ngạc. Không ai nghĩ được rằng, lão Cao đồ tể uy chấn giang hồ nhưng lại đang cầu xin được tha mạng!

Ngay sau đó, trong tửu lâu trước mặt lại vang lên giọng nói của Lâm Thần thân nhiên đáp trả:

- Nếu biết trước như thế, thì lúc trước đừng nên phạm tội. Vào lúc ngươi chém giết các võ giả vô tội khác, ngươi có từng nghĩ sẽ tha mạng cho bọn họ? Lúc ngươi đánh giết cướp đoạt tài sản của kẻ khác, có từng nghĩ tới kết cục của ngươi sau này hay không?

Lâm Thần khẽ lắc đầu, nắm tay giờ lên, thẳng tới lão Cao đồ tể một quyền hạ xuống.

Thấy tình hình như vậy, lão Cao đồ tể nhất thời phát ra một câu vô cùng phẫn nộ gào lên:

- Lão xược! Tiểu tử, nếu hôm nay ta không chết, sau này ta sẽ đuổi giết ngươi đến cùng trời góc biển!

- Ngươi hôm nay chắc chắn phải chết.

Lâm Thần lãnh đạm nói.

- Á!

Lão Cao đồ tể phát ra một âm thanh, rõ ràng là tiếng kêu sợ hãi, hắn giờ đại đao lên, hướng về phía Lâm Thần chém xuống một đao.

Một đao này của hắn tuy rằng uy lực bất phàm, nhưng đối với một quyền của Lâm Thần với uy lực đánh xuống nặng một vạn năm nghìn cân vẫn là bị áp chế.

- Bang bang bang bang...

Trong tửu lâu vang lên âm thanh giao chiến hỗn loạn. Mỗi một lần thanh âm vang lên, tất cả những võ giả đang quan sát bên ngoài đều cảm thấy ớn lạnh tim đập mạnh không ngừng.

Phải chiến đấu đến thế nào mới có thể kịch liệt như thế, phải là thiên tài như thế nào mới có thể vượt qua được giai cấp, áp chế được võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ kinh nghiệm chiến đấu phong phú như vậy?

Bang!

Đúng lúc này, trong Trường Sinh tửu lâu lại truyền đến một đoạn âm thanh, âm thanh này so với âm thanh lúc trước cũng liên miên không dứt, lại càng thêm nặng nề, dường như là nắm tay oanh kích liên tục.

Theo đó, một âm thanh nặng nề vang lên, sau đó bóng một người bay từ trong tửu lâu ra. Cùng lúc đó, thân mình của Lâm Thần xuất hiện, dường như là xuất hiện ngay sau bóng người kia, hắn nâng tay lên tung ra nắm đấm, liên tiếp đánh ra!

- Hừ.

Một âm thanh rên rỉ vang lên, lão Cao đồ tể chỉ cảm thấy một luồng lực lớn đánh thẳng vào người hắn, ngay lập tức hắn cảm nhận được vài luồng lực xuyên qua người hắn, tức khắc cảm giác nội tạng trong bụng bị oanh tạc.

- Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, mắt lão Cao đồ tể trợn trừng, không cam lòng liếc mắt nhìn nhìn Lâm Thần một cái, thân thể đập mạnh xuống mặt đất.

- Chết rồi!

Võ giả xung quanh hoảng sợ nhìn thân mình lão Cao đồ tể lúc này đang nằm trên mặt đất, bắt giác lùi về phía sau mấy bước.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, tay nâng Tinh Cương kiếm cất lấy đầu lão Cao đồ tể bỏ vào trong một cái túi.

Rồi sau đó, linh hồn của hắn khuếch tán ra xung quanh, biến mất.

Lão Cao đồ tể này mấy năm nay đã làm ra những chuyện cướp của giết người, tất nhiên là đã chiếm được không ít tài sản. Nhưng mà võ giả hành tẩu giang hồ giống như hắn, trong lòng hiểu rất rõ đạo lý không thể để tài sản lộ ra ngoài, vì vậy những tài sản này của hắn, nhất định sẽ không tùy tiện giống như những võ giả khác mà mang theo bên mình.

Mà phải biết rằng, đệ tử tông môn khi nhận loại nhiệm vụ này, chỉ cần hoàn thành, chém giết được mục tiêu, như vậy tài sản trên người mục tiêu lúc này sẽ thuộc về đệ tử tông môn, tông môn cũng sẽ không can thiệp vào. Cho nên nếu như may mắn, đệ tử một khi chém giết được một tên đạo tặc mang theo tài sản khổng lồ, thì nói không chừng tài sản của đệ tử đó sẽ trong nháy mắt mà tăng vọt.

Tên lão Cao đồ tể này, đã chém giết nhiều võ giả như vậy, trên người nhất định sẽ có rất nhiều tài sản.

Linh hồn lực quét một cái từ đầu tới chân của tên lão Cao đồ tể, bỗng dung, hai mắt Lâm Thần rực sáng:

A, chả lẽ đây là... Đai lưng trữ vật hạ phẩm!

Hít một hơi, thần sắc Lâm Thần lúc này kinh ngạc tháo cái đai lưng kia từ trên người lão Cao đồ tể xuống.

Cái đai lưng màu xám này xem ra có vẻ hơi kỳ dị, linh hồn lực của Lâm Thần rất lớn, chỉ nhìn qua một lần liền nhận ra chỗ bất phàm của cái đai lưng này.

Quả nhiên là Đai lưng trữ vật hạ phẩm, xem ra lão Cao đồ tể này cũng có chút thành tựu!

Đai lưng trữ vật và Linh giới trữ vật giống nhau, thuộc loại hiếm thấy trong không gian trữ vật. Nếu tính giá trị, một cái Đai lưng trữ vật hạ phẩm, cơ hồ có thể so sánh ngang với Linh giới trữ vật hạ phẩm.

Mà cái Đai lưng trữ vật này trên người lão Cao đồ tể, không chừng là do chém giết một đệ tử thiên tài của tông môn mà có, nếu không chỉ dựa vào bản thân hắn tu luyện, e là ngay cả khi hao phí hơn mười năm tu luyện cũng chưa chắc là có thể luyện được một cái đai lưng này.

Nhưng mà bây giờ nó đã nằm trong tay Lâm Thần. Trên mặt Lâm Thần lúc này hơi lộ ra vẻ vui mừng, chậm rãi hít thở xong, hắn dung linh hồn lực thâm nhập vào trong cái Đai lưng trữ vật này.

Oang

Không gian nhỏ hẹp rung chuyển, linh hồn lực của Lâm Thần dễ dàng phá tan ý niệm còn lưu lại của lão Cao đồ tể, nhìn quanh một vòng không gian bên trong Đai lưng trữ vật.

Cảnh vật bên trong nhanh chóng hiện ra trong tâm trí Lâm Thần.

Một đồng linh thạch hạ phẩm, số lượng đánh giá có gần bốn vạn!

Hơn mười bản bí tịch.

Các bình đan được đủ loại.

Thu xong cái Đai lưng trữ vật hạ phẩm này, trên mặt Lâm Thần lộ ra nụ cười thần nhiên. Một võ giả tu vi Thiên Cương cảnh bình thường, trên người

mang theo linh thạch hạ phẩm, nhiều nhất khoảng một vạn, mà lão Cao đồ tể này chém giết không biết bao nhiêu võ giả, linh thạch trên người đương nhiên cũng rất nhiều.

Chỉ chém chết một tên đạo tặc lại có thể có được số lượng linh thạch nhiều như vậy, khó trách sẽ có nhiều đệ tử liều chết lựa chọn nhiệm vụ giết đạo tặc.

Lâm thần cười nhạt một tiếng, đang tính xoay người rời đi, nhưng mà lúc này, chủ tiệm Trường Sinh khách điểm đang đứng trước mặt Lâm Thần mà than khóc.

- Thiếu hiệp, khách điểm của ta bị các người vì đánh nhau mà tan hoang thế này, còn làm bị thương đến vài người, ta phải sống thế nào đây.

Chủ nhân tửu lâu Trường Sinh chẳng qua chỉ là người bình thường, nhưng mà quả thực hắn cũng rất là khôn khéo, nhìn thấy Lâm Thần tâm tính không hung ác, nên lúc này mới dám mở miệng than vãn với Lâm Thần.

Nghe vậy, Lâm Thần nhìn qua Trường Sinh tửu lâu một lượt, chợt trầm ngâm một lát, lấy ra một quả nạp giới nói:

- Trong này có ba trăm khối linh thạch hạ phẩm, hãy chia ra hai trăm chi phí chữa trị cho những người bị thương, còn lại một trăm cũng đủ mua lại cả tửu lâu này của nhà ngươi rồi! Nhưng mà nhớ kỹ, nếu ngươi dám lấy nhiều hơn, ta sẽ lấy đầu của ngươi.

Vừa rồi khi cùng lão Cao đồ tể đại chiến, tửu lâu Trường Sinh cũng không ít võ giả đều bị liên lụy.

Chủ nhân tửu lâu Trường Sinh liên tục gật đầu, cẩn thận nhận lấy quả nạp giới từ tay Lâm Thần.

Lúc này, Lâm Thần cầm lấy cương Thanh Ô mã, chậm rãi đi bộ trong Tam Thủy trấn. Giờ phút này đã là cuối năm, các gian hàng đều đang bày bán hàng tết, khắp nơi giăng đèn kết hoa, khung cảnh thật náo nhiệt.

Lâm Thần liền ngẩng người, nghĩ ngợi nói:

- Cuối năm rồi, có lẽ lễ tất niên của gia tộc của ta cũng sắp cử hành rồi!

Hắn ngừng đầu nhìn về hướng đông. Loáng thoáng, có thể nhìn thấy một tòa thành to lớn hiện lên ở phía xa xa.

Ở Thiên Linh đại lục, cách nhau một khoảng cách sẽ có một tòa thành trì được xây lên.

Rất nhiều thành trì thông thường đều là do yêu thú thường xuyên lui tới mà xây nên, chủ yếu chính là dùng để trấn áp lũ yêu thú bên trong núi, phòng ngừa chúng nó sẽ ra ngoài gây hại cho dân thường. Mà ở chỗ cách nơi này mấy trăm dặm, có một tòa thành trì hùng vĩ được xây lên, đó chính là Chân Vũ thành!

Nếu không phải tình cờ đến Tam Thủy trấn làm nhiệm vụ, e là Lâm Thần cũng quên là cuối năm phải về trở về gia tộc đón năm mới.

Mà Chân Vũ thành của Lâm gia, chính là gia tộc của Lâm Thần. Lâm Thần là con của của vợ lẽ nhà Lâm gia, hắn tuy rằng là con vợ kế, thiên phú cũng bình thường, nhưng hắn cũng chính là dựa vào quan hệ gia tộc của cha hắn là Lâm Khiếu Thiên, mà được đưa vào trong Thiên Cực tông.

Ở Lâm gia, vào thời điểm cuối năm, con cháu đệ tử ra ngoài tầm sư học đạo đều sẽ quay về gia tộc tiến hành nghi lễ cuối năm, đồng thời sẽ diễn ra một cuộc tỷ thí võ thuật trong gia tộc.

Trong cuộc tỷ thí diễn ra vào năm ngoái, Lâm Thần cũng tham gia, nhưng mà trong vòng thứ nhất vừa mới lên võ đài, hắn đã bị một đệ tử Lâm gia khác đánh bại, trở thành truyện cười cho Lâm gia!

Lâm thần hơi trầm ngâm một chút, nếu bây giờ quay về gia tộc một chuyến, cũng không mất bao nhiêu thời gian, chỉ cần trong vòng ba tháng, hắn trở lại tông môn bàn giao nhiệm vụ này thì sẽ không sao cả.

Hây...

Trong lòng tư định một lúc, Lâm Thần thúc Thanh Ô mã chuyển hướng quay lại nhắm hướng đông đi về phía Chân Vũ thành.

Tam Thủy trấn ở gần dãy núi Mặc Liên, Lâm Thần không cần đi xa, liền thấy rất nhiều võ giả Luyện Thể cảnh từ trong Mặc Liên sơn đi ra, chẳng qua những võ giả này khi nhìn thấy Lâm Thần, đều có chung một bộ dạng cảnh giác.

Một đường chạy như điên, hai ngày sau, Lâm Thần đã tới một mảnh thảo nguyên rộng lớn.

Trong hai ngày qua, Lâm Thần đều là đi dọc theo Mặc Liên sơn, Mặc Liên sơn dường như trải dài khắp các tông môn, bên trong yêu thú nhiều vô kể, ở sâu bên trong Mặc Liên sơn có thể nói là nơi trú ngụ tốt nhất của lũ yêu thú.

Liên tục chạy như điên trong hai ngày, chân khí trong cơ thể Lâm Thần hùng hậu, lúc này cũng không có cảm thấy mệt mỏi. Nhưng mà Thanh Ô mã thì lại mệt đến nổi thở dốc liên tục.

Lâm Thần lắc đầu, nghĩ ngợi nói: "Xem ra ta phải mua một con ngựa tốt, bằng không về sau lúc làm nhiệm vụ tông môn nếu lãng phí thời gian đi đường thì sẽ rất bất lợi."

Thanh Ô mã ở Thiên Linh đại lục chỉ là loài ngựa bình thường, tốt hơn một chút có Thanh Sur, Tuyết Linh Câu... Loại ngựa tốt nhất ngày đi ngàn dặm, mà Thanh Ô mã chạy như điên hai ngày cũng chỉ đi được hai trăm lý đã mệt như vậy rồi.

Bước xuống Thanh Ô mã, Lâm Thần dự định sẽ nghỉ tại đây một đêm, ngày mai sẽ đi tiếp vào Chân Vũ thành.

Tay cầm một khối linh thạch trung phẩm, Lâm Thần khoanh chân yên lặng tu luyện.

Ban đêm, ánh trăng nghiêng xuống, chiếu sáng lên cả đại địa.

Vào giữa đêm, đúng lúc Lâm Thần đang tu luyện, đại địa đột nhiên rung lắc dữ dội, dường như là đang xảy ra một trận động đất.

Lâm thần ngay lập tức mở mắt ra, cảm Tinh Cương kiếm đứng lên.

Thanh Ô mã bên cạnh đột nhiên phát run lên, bộ dạng hoảng sợ vô cùng, tựa như có cái gì đó khủng khiếp lắm đang đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Phong thảo thú

Đại địa run rẩy ngày càng kịch liệt, từng trận tiếng gầm rú điên cuồng vang vọng trong một khu rừng rậm rạp từ phương bắc truyền tới.

Grào...

Rống...

Hí, hí...

Đủ các loại yêu thú đang gầm rú.

Theo những tiếng kêu của yêu thú, hơn mười bóng người nhanh chóng lao ra từ trong khu rừng rậm rạp phương bắc, vọt tới hướng của Lâm Thần.

Hơn mười người này, tu vi thấp nhất cũng là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trở lên, trên lưng mỗi người đều cồng một gói hàng to lớn, hiển nhiên là từ Mặc Liên sơn đi ra.

Có điều giờ khắc này, bộ dáng của bọn họ vô cùng chật vật, dường như là đang điên cuồng bỏ chạy thoát thân.

- Nhanh lên! Những yêu thú kia sắp đuổi đến rồi.

Có võ giả hoảng sợ kêu gào, tiếng nói của hắn vừa dứt, ngay lập tức từ phía sau truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

- A... a... a...

Hắn liền nhìn thấy phía sau vài chục mét, một võ giả chạy chậm nhất bị một con yêu thú tóm được xé thành hai nửa.

Những người còn lại khiếp sợ càng điên cuồng bỏ chạy.

Một người chạy nhanh nhất giờ khắc này cách Lâm Thần mấy ngàn mét, hắn nhìn thấy Lâm Thần bên cạnh Thanh Ô mã, đột nhiên hét lớn:

- Tiểu tử đứng lại, trả Thanh Ô mã cho ta.

Cười Thanh Ô mã hiệu suất chạy trốn đương nhiên phải nhanh hơn rất nhiều, tỷ lệ sống sót lại càng lớn.

Nghe tên đó nói như vậy, Lâm Thần cũng không nói hai lời trực tiếp nhảy lên lưng Thanh Ô mã, cười Thanh Ô mã hướng về phía nam chạy.

Nhìn thấy Lâm Thần trực tiếp rời đi, người võ giả này vô cùng tức giận, khoe miệng run lên, tu vi của hắn là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, vốn dĩ hắn cho rằng khi hắn lên tiếng, Lâm Thần không nhất định sẽ dừng lại nhưng ít ra sẽ bị ngưng trệ một hồi, sau đó hắn thừa dịp Lâm Thần bị ngưng trệ sẽ vọt tới trước mặt hắn, dùng một đao chém hắn đoạt lại Thanh Ô mã.

Ai biết được, khi Lâm Thần nghe hắn quát ngược lại không do dự mà trực tiếp cười Thanh Ô mã rời đi.

Ở thời điểm tên võ giả đang buồn bực Lâm Thần, bỗng dưng nhìn thấy Lâm Thần dừng lại, đứng ở trên một gò núi yên lặng nhìn về phía trước.

Thấy tình hình như vậy, nét mặt võ giả này vui mừng, trong lòng hẳn vô cùng hận Lâm Thần, nghĩ rằng nhất định phải mạnh mẽ hành hạ Lâm Thần, sau đó sẽ để cho hắn chết đi. Bất quá nụ cười trên mặt hắn còn chưa kịp hiện ra, liền nhìn thấy Lâm Thần ở bên ngoài mấy ngàn mét diện cuồng xông lại đâm yêu thú.

- Đáng chết.

Mặt người võ giả này hoàn toàn biến sắc, nhưng hắn cũng không dám dừng lại mà là trực tiếp vọt tới Lâm Thần cách đó không xa.

Các võ giả còn lại từng tên từng tên vọt tới gõ núi, nhìn yêu thú bốn phía phóng tới, sắc mặt vô cùng khó coi.

- Chúng ta bị bao vây.

Về mặt một thanh niên Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ như đưa đám, sợ hãi nhìn rất nhiều yêu thú ở bốn phía.

Lâm Thần nhìn bốn phía, rõ ràng là từng bầy yêu thú rất lớn, đủ loại yêu thú, đại đa số là yêu thú cấp hai, cấp ba. Loại yêu thú đẳng cấp này, nếu là đơn độc chiến đấu thì võ giả Luyện Thể cảnh đông như vậy tự nhiên sẽ không sợ, nhưng giờ phút này vây quanh bọn họ có ít nhất mấy trăm con yêu thú, nếu bọn chúng cùng nhau tiến lên, bọn họ sẽ tiêu đời.

Lâm Thần đứng tại chỗ, không nói một lời nào, phóng tầm mắt nhìn đến yêu thú từ bốn phía điên cuồng chạy tới.

- Hừ...

Võ giả kia đã sớm vọt tới bên Lâm Thần, hừ lạnh một tiếng, giống như còn đang để ý tới chuyện vừa này Lâm Thần không nghe hắn nói.

- Tiểu tử, đợi ta quay lại sẽ tìm ngươi tính sổ.

Hắn trầm giọng nói:

- Các ngươi theo ta, chúng ta đồng thời lao ra.

Nghe nói thế, Lâm Thần liếc nhìn người võ giả này một cái. Người võ giả này là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, là tu vi cao nhất trong tất cả mọi người, lời của hắn vừa nói ra, nhất thời được các võ giả khác tán thành.

Trước mắt xung quanh đều là yêu thú, chỉ có đồng tâm hiệp lực mở ra một con đường máu từ trong đám yêu thú mới có cơ hội sống sót.

- Chậm đã.

Đúng lúc này, Lâm Thần mở miệng nói.

- Nếu bây giờ các ngươi đi ra, tuyệt đối là thập tử vô sinh!

Nghe vậy, sắc mặt từng người võ giả này đều biến thành màu trắng, giờ khắc này cũng không kịp nhớ đến tu vi của Lâm Thần đều thấp hơn bọn họ, một võ giả vội vã nói:

- Huynh đệ, lời ngươi nói là có ý gì?

Ngoài người võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao ra, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía Lâm Thần.

Lâm Thần khẽ gật đầu, đưa tay chỉ về một con yêu thú thân hình khổng lồ giữa bầy yêu thú ở ngoài kia. Con yêu thú này to hơn mười trượng, lợi trào sắc bén vô cùng, quan trọng hơn là khí tức trên người nó so với bất kỳ yêu thú nào đều là cường đại hơn rất nhiều.

- Phong Trảo thú - yêu thú cấp bốn bậc thấp!

Nhìn theo tay Lâm Thần chỉ, mọi người chợt hít vào một hơi lạnh.

Người võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao cuối cùng cũng hơi biến sắc, yêu thú cấp bốn chính là sánh ngang với võ giả Thiên Cương cảnh, nếu bọn họ thật sự lao ra, một khi Phong Trảo thú tấn công bọn họ, nhất định sẽ chết toàn bộ.

- Khí tức con Phong Trảo thú này lúc ẩn lúc hiện, hiển nhiên là mới vừa đột phá đến cấp bốn bậc thấp không lâu. Mà vây quanh chúng ta là những yêu thú cấp hai, cấp ba, chắc cũng là con yêu thú này đưa tới, nếu chúng ta chém giết con Phong Trảo yêu thú này, như vậy những yêu thú còn lại sẽ tự nhiên rút lui, tỷ lệ sống sót đương nhiên sẽ cao.

Lâm Thần chậm rãi mở miệng.

Phong Trảo thú cấp bốn bậc thấp, hơn nữa bên cạnh nó còn rất nhiều yêu thú cấp hai, cấp ba, nếu như một mình Lâm Thần tiến vào, e là chưa kịp đụng tới con Phong Trảo thú đã chết bởi yêu thú bên ngoài.

Nhưng nếu có hơn mười người giúp đỡ, chắc chắn sẽ chém giết được Phong Trảo thú. Vì vậy, Lâm Thần mới ngăn cản mười người này hành động.

Nghe Lâm Thần phân tích xong, võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao hừ nhẹ một tiếng:

- Nói rất dễ, nhưng yêu thú cấp bốn bậc thấp há lại dễ dàng chém giết như vậy.

Lâm Thần mặt không đổi sắc nói:

- Chúng ta không có lựa chọn nào khác.

Đang lúc nói chuyện, yêu thú từ bốn phía đã vọt tới, tinh thần của các võ giả căng thẳng, nhìn những yêu thú kia xông lại, rống giận sử dụng toàn bộ võ kỹ để tranh đấu.

Một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ một bên chém giết yêu thú một bên vội la lên:

- Vị huynh đệ này nói không sai, chỉ có chém giết Phong Trảo thú, chúng ta mới có cơ hội sống sót. Cùng lên đi.

- Được.

- Liều mạng.

Những võ giả này gầm lên một tiếng, toàn bộ xếp thành một vòng, Lâm Thần đứng cuối cùng. Người võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao kia hơi chán chường một lúc, Lâm Thần chiếm lấy cơ hội của hắn, trong lòng hắn càng thêm khó chịu, nhưng nếu rời khỏi mọi người hành động một mình, hắn chắc chắn phải chết.

- Hừ, tiểu tử, ta không phải là không thể giết ngươi, chẳng qua bây giờ ta bận chém giết Phong Trảo thú mà thôi.

Trong lòng hắn thầm hận, từng Lâm Thần một hồi cũng đi vào trong vòng.

Chợt mọi người một bên chém giết yêu thú, một bên hướng Phong Trảo thú vọt tới.

- Rống...

- Gào...

Những yêu thú này phảng phất giống như là vô hạn vậy, chém giết một con, một con khác lại xông lên.

Yêu thú bên dưới điên cuồng tấn công, cho dù các võ giả này thường trà trộn vào Mặc Liên sơn mạch, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng vẫn có mấy người bỏ mình.

- A...

Một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ không chú ý bị một con yêu thú báo đen cấp cao bắt trúng, chết tại chỗ.

Võ giả còn lại sợ giật bắn mình, tự động tính lui vào vòng tròn, lúc này mới tránh được cảnh toàn quân bị diệt.

Chờ Lâm Thần đi tới sát mép yêu thú, thời điểm bắt đầu vốn là mười mấy võ giả, giờ khắc này chỉ còn lại năm người, ngoại trừ Lâm Thần ở ngoài, năm người còn lại đều là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao trở lên.

Trong lòng mọi người hơi kinh ngạc, Lâm Thần chỉ là một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, giờ khắc nguy hiểm không có bỏ đi mà lại chống lại.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ gò núi gào thét không ngừng, mùi máu tươi nồng nặc cực kỳ. Ngươi thấy mùi này càng làm cho yêu thú điên cuồng hơn.

- Phong Trảo thú ở phía trước.

Một võ giả hét lên, về mặt sợ hãi.

- Rống... rống..

Mọi người theo phương hướng võ giả kia nhìn lại, vừa vặn thấy một thân thể khổng lồ, toàn thân được bao phủ một bộ lông đen kịt - Phong Trảo thú. Phong Trảo thú giờ móng vuốt lên, ở dưới ánh trăng sáng lấp lóe, sau đó hướng Lâm Thần vọt tới.

- Tiến lên...

Lâm Thần hét một tiếng, bước chân hơi động, hướng Phong Trảo thú đâm tới.

Mấy võ giả còn lại nhìn thấy thế, đều từ các hướng khác nhau hướng Phong Trảo thú đâm tới.

- Tật Phong quyền.
- Phong Hầu chương.
- Toàn Phong trảm
- Thái Dương đao.

...

Trong lúc nhất thời, trên gò núi phát ra tiếng kêu không ngừng, đủ loại võ kỹ đều được triển khai cùng một lúc, dồn dập công kích lên Phong Trảo thú.

Rầm... rầm... rầm...

Âm thanh vô cùng nặng nề truyền đến, liền nhìn thấy thân thể to lớn của Phong Trảo thú lui về sau mấy bước, nhưng không có tổn hại gì.

Phong Trảo thú dù sao cũng là yêu thú cấp bốn bậc thấp, sánh ngang với tu vi võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, không chỉ công kích mạnh mà phòng ngự cũng cực cao.

- Rống...

Tuy rằng bọn hắc không thể đá thương Phong Trảo thú, nhưng lại chọc giận nó, nó nổi giận gầm lên một tiếng, một trảo hướng đến một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đánh xuống.

- Thái Dương đao!

Người võ giả này kinh hãi, lập tức giơ đại đao trong tay lên, hướng Phong Trảo thú một đao chém tới.

Chỉ là đại đao của hắc mới vừa giơ lên, công kích của Phong Trảo thú liền rơi vào trên người hắc, "phù" một tiếng, người võ giả này bị xé thành hai mảnh, bỏ mình tại chỗ.

- Xong rồi, xong rồi... chúng ta chết chắc rồi.

Võ giả còn lại mặt tái xanh, yêu thú cấp bốn bậc thấp căn bản là võ giả Luyện Thể cảnh không có khả năng đối phó, ba người võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín bọn họ không có tí lệ chém giết thành côn Phong Trảo thú.

Ngay lúc ba võ giả còn sợ hãi, đột nhiên nhìn thấy Lâm Thần nhảy lên một cái, phảng phất như một con chim ưng hướng Phong Trảo thú nhào tới, cùng lúc đó Tinh Cương kiếm trong tay hắc đâm ra.

Thấy tình hình này, ba võ giả lắc đầu một cái, võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao đều bị Phong Trảo thú một trảo vô chết, Lâm Thần chỉ có tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, đi tới không phải là muốn chết sao?

Nhưng sau một khắc, từng sợi kiếm khí mạnh mẽ từ trong cơ thể Lâm Thần tuôn ra, cùng lúc đó Tinh Cương kiếm trong tay hắc bùng nổ ra một luồng khí thể ác liệt, đâm kiếm ra phảng phất như muốn chém nát hư không.

Phong Trảo thú trong nháy mắt lông dựng đứng lên, một luồng nguy hiểm từ đáy lòng nó tự nhiên mà sinh ra, nó giơ lợi trảo lên, tựa hồ như vô cùng sợ đòn đánh này của Lâm Thần, muốn chống đối công kích của Lâm Thần.

Ầm..

Tinh Cương kiếm của Lâm Thần công kích ở trên Phong Trảo thú, truyền đến một đạo âm thanh kim loại va chạm nhau. Ngay sau đó, liền nhìn thấy lợi trảo của Phong Trảo thú bị một chiêu kiếm của Lâm Thần chém xuống, Phong Trảo thú đau đớn phát ra một tiếng gào thét rên rĩ.

- Hả?

- Cơ hội tốt.

Ba võ giả còn lại sửng sốt, tuy rằng không biết Lâm Thần làm thế nào mà đá thương Phong Trảo thú, nhưng không thể nghi ngờ đây là cơ hội tốt nhất để chém giết Phong Trảo thú.

- Tật Phong quyền.
- Phong Hầu chương.
- Toàn Phong trảm

...

Ánh mắt của ba người sáng ngời, từng người lại sử dụng võ kỹ lần thứ hai, muốn một lần chém chết con Phong Trảo thú này.

Từng đạo công kích đánh lên người Phong Trảo thú, trên người Phong Trảo thú nhất thời lại tăng thêm mấy vết thương, làm nó gào thét liên tục.

- Chết đi!

Ba người vô cùng vui mừng, con Phong Trảo thú trước mắt này rõ ràng sắp không chống đỡ được nữa, Phong Trảo thú tử vong thì bọn họ lời to rồi, phải biết rằng yêu thú cấp bốn bậc thấp tất cả đều rất quý giá, có khả năng trong cơ thể còn thai nghén nội đan.

Lâm Thần ở một bên cũng dùng Tinh Cương kiếm lần thứ hai đâm tới Phong Trảo thú.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Lâm hùng

Rầm... rầm... rầm..

Một trận công kích điên cuồng bên dưới, Phong Trảo thú rút cuộc không chịu nổi, gầm lên một tiếng giận dữ, ngã trên mặt đất chết tại chỗ.

Yêu thú cấp hai, cấp ba bốn phía nhìn thấy Phong Trảo thú tử vong cũng dồn dập tháo lui. Những yêu thú này vốn dĩ là do Phong Trảo thú dẫn dắt mới ra ngoài càn quấy, bây giờ không có Phong Trảo thú dẫn dắt, bây giờ yêu thú cũng tháo chạy rất nhanh, chỉ có mấy con yêu thú còn ở lại, bốn người Lâm Thần công kích bên dưới, tất cả đều bỏ mình.

Thấy tình hình như vậy, Lâm Thần chậm rãi thở phào.

Những yêu thú này đều là từ Mặc Liên sơn mạch đi ra, nếu như Lâm Thần biết sớm tối nay sẽ có bảy yêu thú đột kích, hẳn sẽ không qua đêm ở chỗ này.

Lâm Thần cười khỏ một tiếng, tâm tư hơi động, quay đầu nhìn về phía xác chết Phong Trảo thú.

Nắm trong tay Tinh Cương kiếm trong tay, hắn chậm rãi hướng xác chết Phong Trảo thú đi tới. Con Phong Trảo thú này có móng là thứ có giá trị nhất, không thể nghi ngờ là nó có hai lợi trào cùng với nội đan trong cơ thể.

Lợi trào của Phong Trảo thú so với Huyền Thiết còn cứng rắn hơn, là vật liệu chủ yếu để luyện chế binh khí, không thể nghi ngờ nội đan yêu thú cấp bốn là vật liệu chủ yếu để luyện chế đan dược quý giá.

Nhưng mà Lâm Thần vừa chuẩn bị nhặt lên lợi trào Phong Trảo thú mà hắn vừa chém xuống, đang muốn cắt kim loại dưới lợi trào của nó, bỗng một đạo âm thanh lạnh lùng truyền đến.

- Tiểu tử, lập tức thả lợi trào xuống.

Theo âm thanh vừa rồi, chính là võ giả luyện thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao vốn định cướp đoạt Thanh ô mã của Lâm Thần chậm rãi đi tới, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Lâm Thần.

Mặt khác hai võ giả khác cũng đi tới, một người là luyện thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ, một người là luyện thể cảnh tầng thứ chín trung kỳ.

Lâm Thần lắc đầu một cái nói:

- Hai cái lợi trào này là của ta, các người lấy cái khác đi.

Thời gian rèn luyện ở Mặc Liên sơn, chém giết rất nhiều yêu quái, hơn nữa thời gian gần đây liên tục tranh đấu, Tinh Cương kiếm trong tay Lâm Thần có chút không sắc bén rồi!

Mà móng vuốt của yêu thú này rất sắc bén, muốn rèn luyện bảo kiếm lên cấp thì chính là dùng tài liệu này.

- Ha ha, ta nói là ngươi lập tức cắt cho ta, biết điều thì thứ gì cũng không cần, nếu không... ta cam đoan ngươi tuyệt đối không sống tới ngày mai. Chờ cho ngươi một mạng, tên tự xưng là Tề Thắng - võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hưng phấn cười nói.

Mặt khác hai võ giả nghe vậy liếc nhau, trong mắt lóe lên một chút lưỡng lự. Ba người bọn họ có thể sống sót đều là do Lâm Thần bảo hộ bọn họ, nếu không e là giờ đây bọn họ đã bỏ mình rồi.

Chẳng qua tài liệu trên người yêu thú cấp bốn rất có giá trị. Nếu như ít đi một người, bọn họ lại có nhiều vật liệu yêu thú hơn.

Hai người này trầm mặc một lát rồi hướng nhìn về bên cạnh, phảng phất không thấy Lâm Thần cùng Tề Thắng.

Thấy tình hình này, sắc mặt Lâm Thần vẫn như cũ, từ tốn nói:

- Người nên cầu nguyện cho ngày mai người còn có thể nhìn được mặt trời mọc mới đúng.

- Người!

Mặt Tề Thắng biến sắc, hừ lạnh nói:

- Tốt! Lẽ ra ta còn muốn tha cho người một mạng, người đã không biết điều như vậy thì chớ trách ta thủ đoạn độc ác.

Vừa dứt lời, Tề Thắng mạnh mẽ giơ đại đao của hắn hướng Lâm Thần đánh xuống một đao.

- Toàn Phong trầm!

Đại đao vừa giơ lên, tức khắc nổi lên từng đợt cuồng phong, thời điểm giết Phong Trảo thú, Tề Thắng bỏ khá nhiều công sức thi triển Toàn Phong trầm.

Bất quá đại đao của hắn vừa mới hạ xuống, liền nhìn thấy Lâm Thần rút ra Tinh Cương kiếm, ngay sau đó một thanh kiếm thoáng qua mặt hắn. Tề Thắng chỉ cảm thấy cánh tay đau xót, tay trái của hắn là bị Lâm Thần chém một nhát.

- A!

Tề Thắng sợ hãi kêu lên, đại đao trong tay run lên, hắn ngồi xồm trên mặt đất, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra liên tục.

Hai tên võ giả bên cạnh quay đầu kinh ngạc nhìn Lâm Thần. Tề Thắng là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, lại bị một kiếm của Lâm Thần đánh cho bị thương.

Phải biết rằng Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ mà thôi, thực lực của hắn lẽ ra không mạnh như vậy mới đúng.

- Khốn kiếp!

Bị một kiếm của Lâm Thần đánh cho trọng thương, Tề Thắng tức giận mắng to, nhưng nghĩ đến Lâm Thần vừa rồi một kiếm đánh ra rất nhanh, trong lòng không khỏi run lên, đứng tại chỗ hắn không dám công kích Lâm Thần lần nữa.

Lâm Thần cũng không nhìn Tề Thắng, xoay người cầm Phong Trảo thú cật móng vuốt của nó, thu vào bên trong trữ vật linh giới, muốn rời đi.

Nhìn Lâm Thần lấy hai móng vuốt của Phong Trảo thú cất đi mà không coi ai ra gì, sắc mặt Tề Thắng trong nháy mắt tái nhợt, hận không thể một đao chém chết Lâm Thần.

Hắn xoay người nhìn hai tên võ giả kia quát.

- Hai vị huynh đệ còn không ra tay, tiểu tử này muốn mang hai móng vuốt đi kìa.

Lúc này hai người liếc nhau nhìn Tề Thắng rồi lại nhìn về phía Lâm Thần.

Hai người chậm rãi đi về hướng Lâm Thần.

- Tiểu tử, để lại móng vuốt!

- Tật phong quyền!

Trong lòng hai người đã quyết định liền lập tức thi triển võ kỹ, kết hợp cùng với Tề Thắng, hướng Lâm Thần công kích.

- Muốn chết.

Lâm Thần vốn không định độc chiếm móng vuốt của Phong Trảo thú. Hắn chỉ là muốn hai móng vuốt mà thôi, huống chi lực chiến đấu của hắn tuyệt đối là cao nhất trong đám, hắn lấy đi hai móng vuốt là hợp tình hợp lý, nhưng ba người này chính là không muốn để hắn toại nguyện.

Lâm Thần trong lòng tức giận, Tinh Cương kiếm trong tay vừa nhấc lên, một đao kiếm khí từ thanh kiếm đánh ra, trực tiếp đánh tới một trong ba võ giả.

Phốc!

Võ giả kia còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra liền cảm thấy đầu choáng váng, té chết trên mặt đất.

Cùng lúc đó một võ giả cùng với Tề Thắng tấn công lên người Lâm Thần.

Bang bang!

Hai âm thanh trầm lắng vang lên, đại đao của Tề Thắng cùng với bàn tay của một võ giả đều dừng lại trên ngực Lâm Thần.

Chỉ là bị hai đao đánh trúng, mặt Lâm Thần không đổi sắc mà hướng lui về sau hơn mười bước, trên người của hắn hiện lên tia sáng màu đồng hơi nhạt.

- Điều này sao có thể!

Về mặt Tề Thắng và người võ giả kia biến sắc, hai người bọn họ liên thủ tấn công, rốt cuộc không thể làm gì được Lâm Thần!

- Không biết lợi hại!

Lâm Thần hừ lạnh, Tinh Cương kiếm trong tay đánh ra, hai người này chỉ nhìn thấy giữa không trung hiện lên vô số đạo kiếm ảnh, liền cảm thấy yết hầu đau nhói, đầu óc choáng váng, sau đó song song ngã xuống chết ngay tại chỗ.

Chém giết hai người này, trên mặt Lâm Thần không có biến hóa chút nào.

Người không phạm ta ta không phạm người, Lâm Thần không phải thích giết chóc, nhưng mà không chiến đấu thì ba người này sẽ lấy mạng của hắn, như vậy hắn cũng chỉ có giết ba người này.

Trên ngọn núi này, chỉ còn có Lâm Thần với thi thể yêu thú.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, ngoại trừ Phong Trảo thú ra thì thi thể yêu quái còn lại cũng không ít, cộng lại tất cả có thể bán được không ít linh thạch. Hơn nữa còn có hơn mười thi thể võ giả Luyện Thể cảnh, trong người bọn họ có không ít thứ tốt a.

Hoàn toàn là ngoài ý muốn, Lâm Thần cũng không nghĩ tới kẻ hưởng lợi lớn nhất cuối cùng sẽ là hắn.

Lâm Thần bắt đầu kiểm kê chiến trường.

Yêu thú cấp hai tổng cộng có hơn năm mươi đầu, yêu quái cấp ba cũng có hơn hai mươi đầu, mà thi thể võ giả Luyện Thể cảnh Lâm Thần tìm được hơn hai mươi miếng nạp giới, bên trong tổng cộng có hai chục ngàn linh thạch hạ phẩm, hơn mười bình đan dược các loại cùng với hơn mười cuốn sách quý.

Cất hết mấy thứ này xong, Lâm Thần mới bắt đầu thu lấy vật liệu trên người Phong Trảo thú.

Phong Trảo thú da lông cứng rắn, rất thích hợp chế tạo thành chuỗi kiếm, Lâm Thần cất toàn bộ vật liệu giá trị tương đối lớn trên thi thể Phong Trảo thú.

Ngay lúc hắn đứng lên, linh hồn lực của Lâm Thần bỗng nhiên quét đến gần Phong Trảo thú, có một quả cầu tròn.

Dĩ nhiên là nội đan! Lâm Thần trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, hắn tùy ý quét nhìn một lần Phong Trảo thú, xem chút nữa đã bỏ lỡ nội đan. May mà lúc rời đi Lâm Thần chợt có linh cảm quét nhìn một lần nữa.

Lấy nội đan cất xong, tâm tình Lâm Thần sáng khoái, sau đó hắn sử dụng Thanh Vân bộ, đi thẳng đến tòa thành to lớn ở hướng đông.

Thanh Ô mã bị đàn yêu thú bao vây tấn công, hiện tại Lâm Thần chỉ có thể đi bộ tới.

Thời gian trôi qua, trải qua sự tấn công của yêu thú, Lâm Thần không dám nghỉ ngơi, mỗi ngày nghỉ ngơi một hai canh giờ vào ban ngày, sau đó liền tiếp tục tiến lên. Vài ngày sau, rốt cuộc tòa thành to lớn cũng xuất hiện trước mặt Lâm Thần.

Mặc dù trong lòng hắn có ấn tượng về tòa thành này nhưng lúc trông thấy cũng không khỏi hơi chấn động một cái.

Tường thành cao tới mười mấy trượng, cửa thành rộng lớn khổng lồ, có thể đồng thời tiến vào trên vạn người cùng lúc. Tòa thành này cũng cực kỳ sâm uất, ra ra vào vào là võ giả cùng người thường nói liền không dứt.

Hướng ở cửa thành, chính diện có khắc ba chữ thượng cổ, liếc mắt nhìn liền khiến cho người ta sinh ra sợ hãi.

Chân Vũ thành!

Lâm Thần dừng một chút chậm rãi đi vào bên trong.

Ở Chân Vũ thành Lâm gia chính là thế lực lớn nhất, nơi ở cũng rộng lớn không gì sánh được, nằm ở phía bắc Chân Vũ thành, gia chủ Lâm gia Lâm Khiếu thiên là một vị võ giả cảnh giới Chân Đạo vô cùng tinh thông!

Dọc theo đường đi, Lâm Thần không nhìn xung quanh, mà là trực tiếp đi thẳng hướng đại viện Lâm gia.

Đại viện Lâm gia tuy diện tích rộng lớn, nhưng Lâm Thần chẳng qua là con vợ kế, hơn nữa trước kia Lâm Thần tư chất thiên bẩm bình thường, hắn có thể tưởng tượng được vị trí của mình ở trong gia tộc.

Cũng vì vậy, chỗ ở của hắn chẳng qua là khu vực tiểu viện cực kỳ vắng vẻ không có người hầu.

Lâm Thần lúc nhỏ được phụ thân Lâm Khiếu Thiên sắp xếp cho một tỳ nữ, nhưng khi Lâm Thần bước vào Thiên Cực tông, người tỳ nữ này cũng rời khỏi Lâm gia, về ở thôn quê.

...

Cũng trong lúc đó.

Trên hành lang đại viện Lâm gia có ba người trẻ thoát nhìn khoảng chừng mười bảy tuổi đang nói chuyện phiếm, hướng cửa đại viện đi tới.

- Thái ca ca, còn mấy ngày nữa chính là năm mới, Hùng ca ca sao còn chưa quay về?

Một người thanh niên trong đó hiểu kỳ nói.

Ba người này theo thứ tự là Lâm Thái, Lâm Tông cùng với Lâm Vân, người vừa mới mở lời chính là Lâm Vân.

Mà trong miệng Lâm Vân, Hùng ca chính là Lâm đại ca Lâm Hùng!

Lâm Thái, Lâm Kỳ cùng với Lâm Hùng, là con cả cũng là cùng họ với Lâm Thần. Bởi vì trong đó Lâm Hùng có tư chất tốt nhất, lúc mười bảy tuổi đã vượt qua Thiên Cương Cảnh sơ kỳ, là đệ tử nội môn tài năng xuất chúng của Thuần Dương môn. Mà Lâm Kỳ cũng rất tài giỏi, trong năm nay cũng đột phá đến Thiên Cương Cảnh sơ kỳ. Lâm Hùng cùng Lâm Tuyết là hai thiên tài của gia tộc.

Cuối năm nay, Lâm Hùng vẫn chưa trở về gia tộc, vì vậy danh hiệu đệ nhất tộc liền rơi vào người Lâm Tuyết, nếu như hắn trở về tranh giành danh hiệu đệ nhất tộc tất nhiên sẽ rất thú vị.

Bất quá mọi người cũng không biết năm nay hắn có thể trở về hay

Lâm Thái cười hắc hắc, đặc ý nói:

- Việc này các ngươi không cần suy nghĩ nhiều, mấy ngày hôm trước đại ca gởi thư nói qua năm nay hắn sẽ trở về, đại ca của ta trở về, năm nay đệ nhất tộc nhất định là hắn!

- Hùng ca tư chất tự nhiên thông minh, năm nay đệ nhất tộc nhất định là hắn.

- Lâm Tuyết tỷ tuy là thực lực cũng không tệ nhưng so với Hùng ca vẫn là hơi kém.

Nói đến Lâm Hùng, trên mặt Lâm Tông cùng Lâm Vân không khỏi lộ ra một vẻ sùng bái, Lâm Hùng ở Lâm gia là tiểu bối có địa vị cực cao, rất nhiều tiểu bối của Lâm gia đều là lấy Lâm Hùng làm mục tiêu, nỗ lực tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lâm thần gặp rắc rối

Lâm Tông cùng Lâm Vân theo thứ tự là nhị công tử cùng tam công tử Lâm gia, hai người bọn họ thiên phú đều bình thường nên trong lòng đối với Lâm Hùng cũng có chút sùng bái.

Lâm Thái khẽ gật đầu, trên mặt thoáng qua vẻ đặc ý.

Hắn trầm ngâm một chút, nói:

- Không thể nói như thế, Lâm gia chúng ta thiên tài vẫn rất nhiều, bọn người Lâm Lang, Lâm Cổ đều là tài năng xuất chúng.

Nói đến đây, Lâm Thái đột ngột dừng một chút, trên mặt thoáng qua vẻ hài hước, trong miệng nói rằng:

- Không biết tên phế vật Lâm Thần kia năm nay có thể trở về không, nếu như hắn trở về, vậy thì lại có chuyện cười để xem rồi.

- Lâm Thần? Hắn năm ngoái vậy mà lại dám trở về tham gia đại hội gia tộc, kết quả vừa mới lên trận đã bị đánh bại, năm ngoái biến đại hội gia tộc thành truyện cười! Theo ta thấy hắn năm nay không có can đảm trở về.

- Cũng không biết gia tộc nghĩ như thế nào, một phế vật như vậy mà lại đưa hắn đến Thiên Cực tông, quả thực là lãng phí chi phí gia tộc.

Lâm Tông cùng Lâm Vân lắc đầu một cái, cảm thấy để Lâm Thần ở gia tộc là một sự sỉ nhục.

- Hắc hắc, không sao cả, hắc cũng không dám trở về.

Lâm Thái cười hắc hắc nói rằng,

Trước kia Lâm Thần thiên phú bình thường, thực lực không mạnh, là người tương đối nhu nhược, thường bị những người này khi dễ. Cũng chính vì vậy Lâm Thần liền bị mang danh hiệu là đồ bỏ đi.

Cho dù là như thế, Lâm Thần cũng chưa từng buông bỏ tu luyện, tiến vào Thiên Cực tông tu luyện càng thêm khắc khổ, đáng tiếc thiên bẩm của hắc thực sự quá thông thường, cuối năm ngoái vẫn là Luyện Thể cảnh tầng thứ tư trung kỳ, trở về tông môn mới hơi có đột phá, lên cấp Luyện Thể cảnh tầng thứ tư hậu kỳ.

Nghe xong lời của Lâm Thái, Lâm Tông cùng Lâm Vân đều gật đầu. Bất quá sau một khắc, tiếng chân bước nhỏ nhẹ từ cuối hành lang truyền đến.

Ba người theo bản năng quay đầu nhìn lại, nhưng mà vừa nhìn không nhận được sừng sốt.

Chính là Lâm Thần!

- Ân?

Lâm Thái thần sắc kinh ngạc, Lâm Tông cùng Lâm Vân cũng mang biểu tình quái dị. Thực sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

- Chà chà, thật là can đảm, Lâm Thần, không nghĩ tới ngươi năm nay dĩ nhiên cũng dám trở về!

Lâm Thái phản ứng rất nhanh, dường như là chính mình không nhận được hướng về phía Lâm Thần mở miệng châm biếm.

Lâm Tông cùng Lâm Vân ở một bên khôi hài nhìn Lâm Thần, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nhưng mà khiến ba người cảm thấy bất ngờ là Lâm Thần không liếc mắt nhìn ba người, xoay người tiếp tục hướng trước mặt đi tới, căn bản không coi ba người bọn họ ra gì.

Lâm Thái không khỏi sừng sốt, sắc mặt biến thành không vui, bước chân hắc khẽ động, hướng bên trái di chuyển hai bước, vừa vặn che ở trước mặt Lâm Thần.

- Hắc hắc Lâm Thần, ngươi vừa mới về đến gia tộc, đúng lúc để cho chúng ta thử xem thực lực của ngươi, nếu không... Ngươi còn giống như năm ngoái vừa mới lên đài đã bị người ta đánh bại, đây không phải là làm cho gia tộc bọn ta mất thể diện sao?

Lâm Thái cười gằn mở miệng nói.

Lâm Thần dừng người lại, nhàn nhạt nói:

- Ngươi tốt nhất hiện tại tránh ra cho ta.

Nghe lời này, sắc mặt Lâm Thái tức khắc thay đổi, vốn dĩ hắc chỉ là muốn nhạo báng Lâm Thần một cái, mấy ngày nữa lại tìm cơ hội dạy dỗ Lâm Thần, ai có thể nghĩ tới Lâm Thần không chút may mắn để hắc vào trong mắt, giọng điệu nói chuyện càng thêm khinh thường.

Bên cạnh hắc Lâm Tông cùng Lâm Vân cũng liếc nhau, cảm nhận lửa giận ở trong người Lâm Thái.

- Lâm Thần, xem ra một năm không gặp, lá gan của ngươi cũng lớn quá rồi.

Lâm Thái sắc mặt âm trầm dữ tợn nói:

- Hôm nay nếu như không giáo huấn ngươi một chút, về sau ngươi lại càng không coi ai ra gì.

Miệng nói xong, Lâm Thái chợt hướng phía trước hai bước, một tay hướng ngực Lâm Thần chụp tới, xem dáng điệu là muốn dùng một tay nhắc Lâm Thần lên.

Lâm Tông cùng Lâm Vân bất đắc dĩ nhìn nhau cười. Dưới cái nhìn của bọn họ, Lâm Thần thật sự là rất không biết điều rồi, nếu đã về đến nhà thì nên hiền lành một chút, nếu không... chỉ làm cho hắc chuốc lấy phiền phức. Nhưng bây giờ hối hận cũng vô ích, hôm nay Lâm Thần nhất định là bị Lâm Thái dạy dỗ một trận.

Nhưng mà, ngay lúc Lâm Tông cùng Lâm Vân cảm thông cho Lâm Thần, liền thấy Lâm Thần đột nhiên nhẹ như gió thổi tay lên vọt mạnh đến trên mặt Lâm Thái.

Đùng!

Âm thanh vô cùng trong trẻo vang lên.

Sau một khắc liền nhìn thấy sắc mặt như điều đứt dây, thân thể Lâm Thái không ngừng bay ngược về hướng đằng sau, cuối cùng đụng vào một cây xà

trên nhà gỗ.

Lại nhìn tới mặt hắc, bất ngờ có năm dấu ngón tay vô cùng đỏ tươi.

- A!

Lâm Thái rơi xuống từ xà nhà gỗ đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt giống như một tờ giấy trắng.

- Cái này, cái này.

Lâm Tông cùng Lâm Vân trong nháy mắt sững sốt, ngạc nhiên nhìn Lâm Thần.

Thực lực Lâm Thái hai người bọn họ rất rõ ràng, nếu như là đơn độc đấu, hai người Lâm Tông cùng Lâm Vân vô luận là người nào đều không phải là đối thủ của Lâm Thái. Nhưng mà gặp phải Lâm Thần, lại bị hắn đánh một cái thành bộ dáng như thế...

Cho dù Lâm Thần không có thi triển ra bí quyết Cổ Đồng Luyện Thể, hắc tát một cái cũng tuyệt đối không thể khinh thường, một Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy càng không có khả năng ngăn cản.

Một cái tát làm Lâm Thái bay đi, khí sắc Lâm Thần không có biến hóa chút nào, cũng không nhìn Lâm Thái, trực tiếp đi tới hướng trước mặt.

Mà Lâm Tông cùng Lâm Vân ngu ngốc nhìn Lâm Thần rời đi.

...

Trở về tiểu viện vắng vẻ, một năm không ở chỗ này, toàn bộ bên trong tiểu viện khắp nơi đều là bụi bặm. Lâm Thần hao phí một chút thời gian sửa sáng lại trong ngoài tiểu viện xong liền tiến vào phòng tu luyện.

Lâm Thái tùy ý làm phiền cũng không cho tâm Lâm Thần dao động chút nào, Lâm Thái ở Lâm gia chỉ là thiên phú trung đẳng, tư chất địa vị cũng không cao, nếu không phải hắn có hai người ca ca tư chất tốt, đãi ngộ cũng sẽ không cao hơn Lâm Thần bao nhiêu.

Thời gian chậm rãi đi qua chớp mắt vài ngày

Hô...

Lâm Thần thở nhẹ một hơi, từ trong tu luyện tỉnh lại, cùng lúc đó, hai tiếng răng rắc ở trong tay hắn vang lên, hai khối linh thạch hạ phẩm trong tay hắn đều nứt ra rồi.

Nếu như là những võ giả Luyện Thể cảnh khác, tất nhiên không dám dùng song song hai khối linh thạch trung phẩm tu luyện, nói cho cùng Thiên Địa linh khí ở trong linh thạch trung phẩm, không cẩn thận sẽ bị Thiên Địa linh khí làm tổn thương kinh mạch.

Mà đối với Lâm Thần, Thiên Địa linh khí ở trong linh thạch trung phẩm tuy là nồng nặc, thế nhưng đã được tiểu đình tinh luyện qua lại càng thêm tinh thuần, số lượng cũng không lớn.

Cũng vì vậy Lâm Thần có khả năng dùng song song hai khối linh thạch trung phẩm để tu luyện.

Mấy ngày khổ tu, lúc này Lâm Thần thấy chân khí bên trong đan điền đã nồng nặc không gì sánh được, dự tính không lâu sau nữa sẽ đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy trung kỳ.

Có điều là tu luyện chân khí trong cơ thể tới đậm đà như vậy, Lâm Thần cũng bỏ ra cái giá không nhỏ. Trên người của hắn có ba trăm viên linh thạch trung phẩm, trong khoảng thời gian này liên tục không ngừng khổ tu lúc này chỉ còn lại không tới một trăm viên.

Còn như trung phẩm Tụ Khí đan đã sử dụng hết từ sớm rồi.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, nghĩ ngợi nói: "Xem ra nên đi mua chút trung phẩm Tụ Khí đan rồi. Về phần linh thạch trung phẩm, đợi tu vi gần đột phá khi đó sử dụng, hiệu quả sẽ phải càng tốt hơn một chút."

Tu vi Lâm Thần trong thời gian ngắn ngủi như thế liên tiếp đột phá, không thể bỏ qua công lao của linh thạch trung phẩm. Nhưng dùng linh thạch trung phẩm tu luyện quá mức xa xỉ, nếu như Lâm Thần tiêu hao linh thạch trung phẩm để tu luyện tới Thiên Cương cảnh, e rằng có thể làm cho một ít gia tộc loại nhỏ chuyển chỗ ở rồi.

Không muốn suy nghĩ nhiều, Lâm Thần đứng lên mở cửa phòng trực tiếp đi thẳng ra phía ngoài.

Chân Vũ thành là một thành lớn, bên trong thành võ giả có nhiều loại, lại gần Mặc Liên sơn, vì vậy bên trong thành cung cấp các loại linh vật cần thiết cho võ giả, Lâm Thần muốn mua trung phẩm Tụ Khí đan, Lâm Thần đi thẳng đến bên trong Chân Vũ thành liền thấy đan dược được bày ra.

Nhưng mà Lâm Thần vừa vịn đi ra cửa phòng không xa, bất ngờ một thanh âm kinh ngạc vui mừng truyền đến:

- Lâm Thần!

Nghe được thanh âm này, Lâm Thần sững sốt quay đầu, vừa vặn hần ở phía sau cách đó không xa, một người thanh niên khoảng chừng mười bảy tuổi về mặt vui mừng nhìn hần.

Thanh niên này tu vi là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, trên người mang theo từng sợi sát khí, hiển nhiên là trải qua chiến đấu chém giết.

Thấy rõ người tới, Lâm Thần lộ ra nụ cười cười nói:

- Lâm An, đã lâu không gặp!

Lâm An là đồng bọn lúc nhỏ của Lâm Thần, thời thơ ấu Lâm Thần bị khi dễ bình thường là Lâm An ở bên cạnh giúp đỡ, hai người quan hệ vô cùng tốt. Chẳng qua Lâm Thần bước vào Thiên Cực tông xong, Lâm An cũng bái một Thiên Cương cảnh hậu kỳ làm sư phụ, từ đó về sau quanh năm ở bên ngoài rèn luyện, chỉ có thời điểm cuối năm mới có thể về gia tộc một lần.

- Đúng vậy, một năm không có nhìn thấy ngươi!

Lâm An vọt tới trước mặt Lâm Thần dò xét cẩn thận, chợt trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc cười hắc hắc nói:

- Hào tiểu tử, một năm này không thấy ngươi, tu vi của ngươi vậy mà tăng lên ba cấp, có bản lĩnh!

Lâm An giơ ngón tay cái lên đáng điệu bội phục.

Lâm Thần lắc đầu cười nói:

- Ngươi không phải cũng giống như vậy sao, ta nhớ thời điểm này năm ngoái, ngươi chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám, hôm nay vừa thấy đã là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ.

- Hắc, cũng là sư phụ ta yêu cầu nghiêm, nếu không... Ta sao có thể tăng tu vi lên nhanh như vậy!

Lâm An lắc đầu, cười hắc hắc nói.

- Được rồi một năm khó gặp được một lần, hôm nay không phải nói chuyện này, cùng uống rượu đi.

Hai người cùng lúc cười ha hả. Lúc này Lâm Thần nhìn Lâm An, trong lòng cũng có chút vui vẻ. Hai người vừa tán gẫu vừa hướng bên trong thành Chân Vũ đi tới.

Trên đường dòng người cuộn cuộn, Lâm Thần cùng Lâm An chọn tửu lâu tốt đi vào.

Thức ăn ngon rượu ngon hai người nói thỏa thích.

Từ trong miệng Lâm An, Lâm Thần bây giờ mới biết được từ cuối năm năm ngoái sau đại hội gia tộc, Lâm An liền đi theo sư phụ hần đi đến Viêm Nhận quốc, ở đó hai người thầy trò bọn họ đúng là tay nắm tay dốc lòng tiêu diệt nhóm đạo tặc, ở Viêm Nhận quốc chính là thanh danh lẫy lừng.

Mà Lâm An biết Lâm Thần bây giờ là đệ tử nội môn của Thiên Cực tông, trong lòng cũng là cả kinh, vì Lâm Thần tiến bộ mà cảm thấy vui vẻ.

Ăn xong, Lâm Thần cùng Lâm An ra khỏi tửu lâu, chậm rãi đi lại trên đường.

Nhưng mà đi không bao lâu bỗng nhiên một đoàn người từ cuối đường phố đi tới.

Đám người kia, trong đó có Lâm Thái, Lâm Tông cùng với Lâm Vân. Lâm Thái nhìn Lâm Thần nhất thời ánh mắt hiện lên oán thù, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức dạy dỗ Lâm Thần một trận.

Nhưng vừa nghĩ tới bị Lâm Thần tát một cái, hần không nhịn được liền dừng bước lại, chẳng qua chỉ là đứng tại chỗ tức giận nhìn Lâm Thần.

Lâm Thần thấy đám người kia, cũng là hơi sững sờ, không nghĩ tới cũng có thể gặp phải bọn họ.

- Lâm Thần, bọn khốn kiếp kia có phải hay không lại gây phiền phức cho ngươi?

Nhìn thấy bầu không khí bất thường, Lâm An bỗng nhiên trầm giọng mở miệng.

Khi còn bé, Lâm Thần thường bị đám người Lâm Thái kia bắt nạt, mà Lâm An thì thường xuyên giúp đỡ hần. Đến cuối cùng liên lụy Lâm An cũng bị những người này khi dễ, vì vậy Lâm An đối với đám người Lâm Thái kia không có hảo cảm gì.

Lúc này vừa thấy được ánh mắt tức giận của Lâm Thái nhìn chằm chằm Lâm Thần, tuy là Lâm An trong lòng có chút khó hiểu vì sao Lâm Thái phản nộ, nhưng hần vẫn suy nghĩ là Lâm Thái tìm Lâm Thần gây phiền hà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Thanh nguyên quả

Lâm Thần lắc đầu, kể lại chuyện xảy ra với Lâm An.

Lý giải hết chuyện xong, trong lòng Lâm An càng thêm kinh ngạc. Vốn dĩ tu vi của Lâm Thần một năm tăng lên ba cảnh giới đã rất làm cho hắn kinh ngạc, nhưng tu vi Lâm Thái chính là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, hơn Lâm Thần đầy đủ ba cấp, nhưng vẫn là bị Lâm Thần không tốn chút sức lực nào tát một cái liền bay ra xa.

Trong lòng hắn tuy là kinh ngạc, lại nghĩ đến Lâm Thái ở sau lưng nói Lâm Thần là đồ vô dụng, lửa giận trong lòng cũng không khỏi bùng bùng nổi lên.

Nhưng mà Lâm An còn chưa kịp nói, chợt nhìn thấy Lâm Thái quay đầu nhìn thoáng qua một thanh niên phía sau hắn, thanh niên kia tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, Lâm Thái nhìn thấy thanh niên kia về mặt lãnh đạm, liền cảm thấy khối đá trong lòng hạ xuống, rốt cuộc khí thế hung hăng hướng Lâm Thần đi tới.

- Lâm Thần, cái đồ vô dụng nhà ngươi cũng dám đánh ta! Hôm nay ta muốn tính cả gốc lẫn lá trả lại cho ngươi!

Lâm Thái dữ tợn gầm nhẹ một tiếng, sau đó thân thể hắn hướng phía trước vọt lên, giờ tay lên tát một cái, dường như muốn làm theo lúc Lâm Thần đánh hắn, một cái tát trả lại cho Lâm Thần.

Sắc mặt Lâm Thần không thay đổi, nhàn nhạt nhìn người thanh niên phía sau Lâm Thái.

Người thanh niên khoảng mười chín tuổi, tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, hai mắt hắn nhìn chằm chằm Lâm Thần, trên mặt mang nụ cười như có như không.

Chính là Lâm Kỳ!

Lâm Thái, Lâm Kỳ cùng với đệ tử tài năng Lâm Hùng, là con của đại bá Lâm Thần, cũng là con nối dõi của Lâm gia đại trưởng lão Lâm Khiếu Thiên. Trong ba người, ngoại trừ Lâm Thái ra, Lâm Kỳ và Lâm Hùng đều là tiểu bối của Lâm gia. Lâm Kỳ mười tám tuổi đã đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ, bây giờ là một trong những đệ tử đứng đầu những đệ tử thiên tài ở Nhạn Nam vực.

Vốn là hôm nay đám người Lâm Thái là tới cửa thành đón tiếp Lâm Kỳ, lại không nghĩ rằng sau khi đón Lâm Kỳ, lại gặp phải Lâm Thần cùng Lâm An ở chỗ này.

Chẳng qua có Lâm Kỳ làm chỗ dựa, Lâm Thái không sợ Lâm Thần chút nào.

- Lâm Thái, ngươi muốn làm gì!

Gặp tình hình này Lâm An bên cạnh Lâm Thần nhướng mày mắng.

Nghe nói như thế Lâm Thái chẳng những không có dừng lại, ngược lại sắc mặt càng thêm dữ tợn tăng nhanh tốc độ nhắm phía Lâm Thần.

- Muốn chết!

Gặp phải Lâm Thái đối với mình nói mất điếc tai ngơ, Lâm An sầm mặt lại. Chợt liền nhìn thấy thân thể Lâm An hướng phía trước khê động, trong thời gian ngắn cả người xuất hiện ở trước mặt Lâm Thần.

Mà lúc này công kích của Lâm Thái cũng gần hạ xuống.

Chỉ có điều Lâm Thái tốc độ nhanh, Lâm An tốc độ càng nhanh hơn. Lâm An chợt giơ một chân lên, hướng Lâm Thái đánh tới.

Lâm An tu vi là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, so với Lâm Thái cao hơn không biết bao nhiêu, hơn nữa trong lòng hắn đối với đám người Lâm Thái có oán hận, một chân này hoàn toàn là dùng hết sức lực, chân khí trong cơ thể tuôn ra, vận dụng toàn lực!

Ầm!

Đùi Lâm An hung hăng quét vào trên thân thể Lâm Thái, lực đạo to lớn trực tiếp hướng cơ thể người phía sau đánh bay ra ngoài.

Bên cạnh Lâm Kỳ, đám người Lâm Vân kinh hãi hô một tiếng, đòn đánh này của Lâm An vận dụng toàn lực, bị đánh trúng như vậy Lâm Thái tất nhiên sẽ bị thương!

Có điều là, khi nhìn thấy cơ thể Lâm Thái rơi trên mặt đất, đột nhiên một bóng người thoáng qua, trước mắt mọi người Lâm Kỳ xuất hiện ở bên Lâm Thái, một tay vững vàng bắt được cơ thể hắn sắp rơi xuống.

- Nhị ca.

Nhìn Lâm Kỳ xuất thủ cứu mình, Lâm Thái sắc mặt vui vẻ. Vốn là hắn muốn lợi dụng sự xuất hiện của Lâm Kỳ làm chỗ dựa, Lâm Thần trên người sớm biết thủ đoạn của hắn. Ai ngờ Lâm An chặn ngang làm mất cơ hội của hắn.

Nhưng nếu Lâm Kỳ động thủ, chẳng lẽ còn không dạy dỗ được Lâm Thần?

Cho dù Lâm An ở chỗ này cũng sẽ không giúp được gì.

Lâm Kỳ đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ đã một năm, tu vi sớm đã vững chắc, tuyệt đối không phải một tên Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ có thể đối phó.

- Ừm.

Nghe được tiếng kêu của Lâm Thái, Lâm Kỳ khẽ gạt đầu trên mặt như cũ mang theo nụ cười có như không.

Buông Lâm Thái trong tay xuống, Lâm kỳ quay đầu nhìn phía đối diện Lâm An cùng Lâm Thần.

- Lâm An, ngươi thật là bản lĩnh, bất quá ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có thể hay không thể tiếp được một chiêu này của ta!

Lâm Kỳ vươn một tay, bước chân khẽ nhúc nhích thân thể hướng Lâm An lướt đến.

Một chiêu này của hắn, thoát nhìn bình thường, không uy thế chút nào, nhưng con cháu Lâm gia bốn phía thấy vậy đều là kinh hãi hô lên.

Lâm Kỳ chính là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, sức mạnh so với Lâm An càng mạnh hơn, một chiêu này của hắn cho dù là tùy ý, cũng tuyệt đối một Lâm An Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ có khả năng tiếp được.

Một khi lưu lại ở trên cơ thể Lâm An, hắn chắc chắn sẽ bị trọng thương!

Mà Lâm An trở về gia tộc vì chính là tham gia đại hội gia tộc lần này, lúc này bị thương, đại hội gia tộc sắp đến đối với hắn cực kỳ bất lợi.

Thấy tình hình này, Lâm An sắc mặt cũng là biến sắc, chẳng qua cũng chưa từng lui lại, hắn khẽ cắn môi, đang muốn vận dụng toàn lực tiếp đón một chiêu này của Lâm Kỳ.

Có điều đúng lúc này, đột nhiên một bóng người xuất hiện ở trước mặt Lâm An, người này một tay nắm quyền hướng Lâm Kỳ mà đánh.

Nhẹ như mây gió, tựa hồ như là một quyền túy.

Chỉ là, Lâm An cùng đám người Lâm Tông thấy vậy, cũng là biến sắc không thể tin nhìn Lâm Kỳ đánh ra một quyền hướng tới bóng người.

Chính là Lâm Thần!

Lâm An sắc mặt đại biến:

- Lâm Thần, cẩn thận!

- Muốn chết sao?

- Ngay cả Lâm An đều không phải là đối thủ Lâm Kỳ, hắn chỉ là một Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, còn chủ động nghênh đón công kích của Lâm Kỳ.

Lâm Tông trong miệng thì thào, khắp khuôn mặt đều là vẻ trào phúng.

Lâm Kỳ cũng là hơi kinh ngạc, chột nụ cười lộ ra trên mặt, Lâm Thần đã chủ động tiến công.

Ầm!

Nắm đấm của Lâm Thần cùng tay chưởng của Lâm Kỳ đụng vào nhau, phát sinh một tiếng va chạm.

Sau một khắc, trong lòng bàn tay Lâm Kỳ cảm thấy có một nguồn sức mạnh truyền đến, thân thể không kiềm hãm được hướng lui về sau mấy bước.

Mà Lâm Thần hướng lui về sau mấy bước, mặt không biến sắc, dường như lúc này đây hắn cơ bản không hề sử dụng toàn lực.

Thấy một màn trình diễn như vậy, mọi người bốn phía đều là sửng sốt, hai mắt trừng lớn, kinh ngạc nhìn Lâm Thần cùng Lâm Kỳ.

Ngang sức ngang tài?

Lâm Thần là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ cùng với Thiên Cương cảnh Lâm Kỳ đối một chương, dĩ nhiên kết quả là ngang sức ngang tài!

Hoàn toàn là ngoài dự đoán!

Quan trọng hơn là, thoát nhìn Lâm Thần căn bản là không hề sử dụng toàn lực, thật là làm cho người ta kinh ngạc.

Bên kia Lâm Kỳ cũng là kinh ngạc nhìn Lâm Thần, rõ ràng không ngờ rằng Lâm Thần có thực lực như thế.

Trong lúc nhất thời, Lâm Thần trở thành tiêu điểm. Từng người đều là tròn mắt thật to nhìn Lâm Thần không chớp.

Lâm An sau lưng Lâm Thần, nhất thời xoa xoa hai mắt, tựa hồ cho là mình hoa mắt. Phải biết rằng, trước kia Lâm Thần chính cũng không là đối thủ của Lâm Thái, mà bây giờ hắn cùng Lâm Kỳ đánh thành ngang sức ngang tài.

Trước sau biến hóa thật sự là quá lớn.

Đối với ánh mắt của mọi người Lâm Thần mặt không đổi sắc, chỉ là nhàn nhạt nhìn Lâm Kỳ.

Thấy tình hình này mọi người không khỏi sửng sốt, phải biết rằng bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm, tâm tính không kiên định, tuyệt đối không được như Lâm Thần mặt không đổi sắc.

Giờ khắc này, mọi người lơ mơ cảm giác được Lâm Thần thời khắc này cùng Lâm Thần trước kia không giống nhau!

Thời gian trôi qua, võ giả xúm lại càng ngày càng nhiều, từng người tò mò nhìn vào giữa đám người Lâm Thần.

Thấy võ giả võ giả xúm lại càng ngày càng nhiều, Lâm Kỳ cũng có chút không kiềm chế được. Nếu tiếp tục âm ỉ nữa sự việc chỉ có thể càng ngày càng lớn.

- Đại hội gia tộc sắp bắt đầu, Lâm Thần ngại cẩn thận một chút!

Lâm Kỳ nhìn Lâm Thần thật lâu, sau đó mang theo đám người Lâm Thái cùng nhau hướng đại viện Lâm gia đi.

Vừa rồi hắn đánh ra một chương, chỉ là vận dụng ba phần mười chân khí, tuy là rất kinh ngạc khi Lâm Thần có thể ngăn được, nhưng mà Lâm Kỳ vẫn cho rằng Lâm Thần không phải là đối thủ của hắn.

Thiên Cương cảnh cùng võ giả Luyện Thể cảnh có sự khác nhau rất lớn, chân khí trong cơ thể Thiên Cương cảnh không cần nói đến chất lượng, chỉ cần so sánh số lượng chân khí đã nhiều hơn võ giả Luyện Thể cảnh, nếu là chân chính đánh nhau Lâm Kỳ tin tưởng hắn có thể đánh bại Lâm Thần rất đơn giản.

Đám người Lâm Kỳ đến nhanh đi cũng nhanh, chớp mắt liền đi không còn một ai. Võ giả bốn phía thấy không còn náo nhiệt như lúc này, cũng liền tản đi.

Trong chớp mắt, cũng chỉ còn lại có Lâm An cùng Lâm Thần.

Đội đám người Lâm Kỳ đi rồi, trên mặt Lâm An lộ ra ý cười, nói rằng:

- Lâm tiểu tử ngại ản giấu quá kỹ! Ngay cả Lâm Kỳ cũng không làm gì được ngại, chỉ có điều tu vi Lâm kỳ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, với lại xem ra hắn vẫn chưa vận dụng toàn lực, ngại vẫn nên cẩn thận một chút.

Hắn dừng một lát tiếp tục nói:

- Thật là khiến người ta không thể tin, nhắc tới ta còn phải đa tạ ngại, nếu như không phải ngại xuất thủ kịp thời, e rằng hiện tại ta đã nằm trên đất!

Tu vi của Lâm An mặc dù là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, nhưng hắn cũng không nắm chắc tiếp được một chương kia của Lâm Kỳ, vì vậy nếu như Lâm Thần không ra tay Lâm An nhất định bị thương.

Lâm Thần lắc đầu cười nói:

- Lâm Thái đánh ta, ngại cũng giúp ta xuất thủ đó thôi?

Về phần Lâm Kỳ... Lời của hắn Lâm Thần căn bản không để ở trong lòng, vừa rồi Lâm Kỳ không hề sử dụng toàn lực, Lâm Thần sao có thể sử dụng toàn lực?

Bí quyết thứ ba trong Cổ Đồng Luyện Thể chính là tinh luyện cơ thể không để bị phá vỡ, hiện tại một quyền của Lâm Thần nặng mười lăm ngàn cân. Mà lúc này cùng Lâm Kỳ đối đầu, Lâm Thần chỉ là tùy ý vung ra một quyền căn bản không phải là thực lực mạnh nhất.

Nghe xong Lâm Thần nói, Lâm An cười lớn một tiếng, hai người vừa tán gẫu một bên hướng Lâm gia đại viện đi.

...

Cáo biệt Lâm An xong, kế tiếp mấy ngày liền Lâm Thần vẫn ở bên trong tiểu viện hẻo lánh khổ tu.

Sáng sớm ngày thứ hai Lâm Thần bắt đầu khổ tu, con cháu Lâm gia tài năng xuất chúng, nội môn đệ tử tài năng Lâm Hùng, Lâm Kỳ được đám người Lâm Thái nghênh đón trở về Lâm gia.

Năm ngoái, đại hội gia tộc cuối năm Lâm Hùng không trở về mà là ở nội môn khổ tu. Cũng vì vậy năm ngoái danh hiệu đệ nhất tộc liền tới trên người Lâm Tuyết cũng là con cháu Lâm gia, tài năng xuất chúng.

Lâm Tuyết, đệ tử tài năng xuất chúng nhất Lâm gia, bản về tư chất thiên phú so với Lâm Hùng cũng không kém chút nào, đệ tử nội môn tài năng của Thương Long cốc, là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với Lâm Thần, cũng là người cuối năm nay tranh chức đệ nhất gia tộc.

Lâm Tuyết trở về gia tộc mấy ngày trước, giờ khắc này Lâm Hùng cũng trở về thành Chân vũ.

- Đại ca, ngươi có thể coi là đã trở về! Đại ca năm nay trở về như vậy danh hiệu đệ nhất gia tộc nhất định là của đại ca!

Đại viện Lâm gia, Lâm Thái nhìn thấy Lâm Hùng, nhất thời sắc mặt vui vẻ, cười hắc hắc nói.

Lâm Hùng khoảng chừng mười chín tuổi, tu vi Thiên Cương Cảnh sơ kỳ giống với Lâm Kỳ, nhưng khí tức trên người hẳn rõ ràng là dày đặc hơn Lâm Kỳ.

Vóc người Lâm Hùng tương đối khôi ngô, nắm tay cứng rắn, hiển nhiên là tu luyện một loại võ thuật cường đại.

- Ừm

Nghe được lời nói Lâm Thái, trên mặt Lâm Hùng lộ ra một nụ cười, hơi gật đầu một cái, dễ dàng nhận thấy hẳn rất tự tin với danh hiệu đệ nhất tộc.

- Đại ca, quãng thời gian trước, không phải ngươi gửi tin nói, ngươi muốn bế quan khổ tu đến Thiên Cương Cảnh trung kỳ, năm nay không trở lại sao, thế nào bây giờ lại trở về?

Lâm Kỳ tò mò nói rằng.

Lâm Hùng nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn phía Lâm Kỳ, gật đầu nói:

- Bởi vì năm nay phần thưởng đệ nhất tộc nhiều hơn mọi năm.

- Vật gì vậy?

Lâm Thái nghe vậy một câu nói thốt ra.

Lâm Hùng dừng một chút, trong mắt lóe lên một tia nóng rực, nói rằng:

- Thanh nguyên Quả!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Đại hội gia tộc

Lâm Thái sừng sốt, có chút không giải thích được hỏi:

- Đại ca, nhị ca, Thanh nguyên quả này là làm gì?

Lâm Kỳ bên cạnh nghe nói như thế, cũng sừng sốt, có điều ánh mắt của hắn chợt có chút nóng bỏng, nói rằng:

- Thanh Nguyên quả là trái cây giúp cho việc tu luyện, có khả năng giúp võ giả giảm đi nhiều thời gian tu luyện. Lại cực kỳ hiếm thấy, mười năm nở hoa, mười năm ra quả, mười năm thành quả! Sinh ra và lớn lên ở nơi nóng bức gần ở phía nam khu vực Nhạn Nam vực.

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói:

- Bây giờ đại ca chỉ thiếu chút nữa liền có thể thăng cấp Thiên Cương Cảnh trung kỳ, nếu như nhận được Thanh Nguyên quả này, tu vi tất nhiên sẽ đột phá! Nhưng mà đại ca, gia tộc làm sao có thể biết có Thanh Nguyên quả?

Lâm Hùng khẽ gật đầu, hai năm trước hắn đã đột phá đến Thiên Cương Cảnh sơ kỳ, bây giờ tu vi sớm đã đạt tới bình cảnh, nếu như hắn lấy được Thanh Nguyên quả, tu vi tất nhiên sẽ đột phá đến Thiên Cương Cảnh sơ kỳ.

Lâm Hùng cười một tiếng nói rằng:

- Việc này có lẽ các người không biết nhiều lắm. Trước đó không lâu gia tộc ta cùng với thương đoàn ở phía nam làm một vụ giao dịch, trong đó có Thanh Nguyên quả.

Vốn là phụ thân Lâm Hùng đã từng cả ngày hướng Lâm lão gia Lâm Khiếu Thiên hỏi xin Thanh Nguyên quả, muốn cho Lâm Hùng dùng. Nhưng Lâm Khiếu Thiên cũng muốn dùng Thanh Nguyên quả này cho trưởng nữ Lâm Tuyết dùng, đôi bên giằng co nhau mấy ngày, quyết định cuối cùng thưởng cho danh hiệu đệ nhất đại hội gia tộc cuối năm.

Trao đổi xong, Lâm Thành liền lập tức truyền tin tức cho Lâm Hùng, làm cho năm đó nhất định phải trở về, đây cũng là nguyên nhân Lâm Hùng trở về gia tộc.

Nghe Lâm Hùng nói ra xong, Lâm Thái cùng Lâm Kỳ không khỏi liếc nhau.

Lâm Thái nói:

- Đại ca, với tư chất của người danh hiệu đệ nhất tộc năm nay nhất định là người! Đến lúc đó có Thanh Nguyên quả, đại ca là người tuổi nhỏ nhất trong Lâm gia, cũng là người đầu tiên đột phá đến Thiên Cương Cảnh trung kỳ rồi.

Lâm Hùng cười cười, cũng không nói, hiển nhiên là đối với việc đoạt được danh hiệu đệ nhất tộc tràn đầy tự tin.

...

Thời gian vội vã trôi qua, vài ngày sau.

Ứng kích biến chiêu thứ nhất là "Ứng phúc", chiêu thứ hai là "Ứng thiểm". "Ứng Phúc" phối hợp với uy lực của võ kỹ tiến công mạnh nhất, mà "Ứng thiểm" chính là né tránh trong phạm vi nhỏ.

Lâm Thần đứng ở trong tiểu viện về mặt như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên thân thể hắn khẽ động, phảng phất giống như một con chim ung vút mình sang bên cạnh.

Ứng Kích Biến chiêu thứ nhất là ứng phúc, Lâm Thần lúc ở Thiên Cực tông đã tu luyện thành công, ứng thiểm là chiêu thứ hai, mấy ngày tu luyện liên tục, trong lòng Lâm Thần cũng hơi có cảm ngộ.

Nếu tu luyện thành công chiêu thứ hai, thì cuộc tiến công của Lâm Thần càng thêm linh hoạt hơn, có tiến có lui, nếu như gặp lại võ cảnh giới Thiên Cương như Cao lão đồ tể, Lâm Thần chiến đấu tuyệt đối sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Xèo.

Một tiếng động nhẹ vang lên, ngay sau đó liền nhìn thấy cơ thể Lâm Thần, trong nháy mắt xuất hiện cách đó hàng trăm mét, tốc độ cực nhanh, so với Thanh Vân bộ không biết mạnh gấp bao nhiêu lần.

- Rốt cuộc cũng luyện thành!

Thấy tình hình này, Lâm Thần sắc mặt vui vẻ, mấy ngày qua tu luyện liên tục, cuối cùng là tu luyện thành công chiêu thứ hai của Ứng Kích Biến là Ứng thiểm.

Dưới sự hưng phấn thân thể Lâm Thần khẽ động, lần nữa thi triển Ứng thiểm, nhất thời thân ảnh của hắn khi thì lấp lánh, lúc thì xuất hiện quỷ mị không gì sánh được.

Liên tục thi triển chỉ chớp lát, kích động trong lòng Lâm Thần dần bình yên lặng xuống.

Sáng sớm ngày mai, ở Lâm gia sẽ diễn ra đại hội gia tộc cuối năm.

Không muốn suy nghĩ nhiều, Lâm Thần rút Tinh Cương kiếm ra ở trong sân bắt đầu luyện kiếm.

Cũng trong lúc đó, trong đại sảnh Lâm gia hai người trung niên trên người hơi thở mạnh mẽ đứng chính giữa sảnh.

Một người trong đó, trên người mặc trang phục Lâm gia, tu vi đã là Thiên Cương Cảnh đỉnh cao, chỉ thiếu chút nữa là được trở thành Chân Đạo cao thủ.

Mà một người khác, thân mặc áo gấm ung dung, mặt chữ quốc, cả người lặng lặng đứng ở nơi đó, liền khiến người ta cảm giác một loại uy nghiêm vô cùng.

- Gia chủ, năm nay gia tộc tổng cộng gồm mười ba thể lực tham gia hợp tác, lợi nhuận...

Ngày đó võ giả Thiên Cương cảnh, chính là một gã đồ phu ở Lâm gia, giờ phút này hắn đang cùng gia chủ Lâm gia Lâm Khiếu Thiên báo cáo tình hình mỗi gia tộc.

Chắc chắn người kia chính là phụ thân của Lâm Thần Lâm Khiếu Thiên! Lâm Khiếu Thiên tu vi đạt đến Chân Đạo đỉnh cao, là người tu vi cao nhất trong Lâm gia.

Sau khi nghe đồ phu nói xong, Lâm Khiếu Thiên hơi gật đầu một cái.

Kể từ khi Lâm Khiếu Thiên đảm nhiệm chức vị gia chủ tới nay, Lâm gia thế lực ngày càng tăng lên, là đại gia tộc ở Chân Vũ thành trong phạm vi mấy ngàn dặm tiếng tăm lừng lẫy.

Thấy đồ phu hồi báo sự việc hoàn tất, Lâm Khiếu Thiên liền nhẹ nhàng khoát tay áo, ý bảo hắn có thể đi xuống.

Nếu như là quá khứ, đồ phu liền hơi khom người sau đó rời đi, chỉ là hôm nay hắn cũng là do dự một chút, tiếp tục nói:

- Chủ nhân, mấy ngày trước Lâm Thần cùng Lâm Kỳ, Lâm Thái ở trong thành đã xảy ra một lần xung đột.

Nghe nói như thế, vẻ mặt Lâm Khiếu Thiên cứng lại, hắn trầm ngâm chốc lát, nói rằng:

- Người đưa cho hắn chút đan dược chữa thương.

Đồ phu chần chờ một chút nói:

- Chủ nhân Lâm Thần cũng không có bị thương, hắn cùng Lâm Kỳ đánh hoà nhau! Hơn nữa ta xem hắn dường như còn lưu lại tinh lực.

Lâm Thần tuy là tư chất bình thường, tu vi cũng không cao, nhưng Lâm Khiếu Thiên vẫn là thường xuyên quan tâm Lâm Thần, đối với quá khứ Lâm Thần cùng đám người Lâm Thái phát sinh mâu thuẫn, trong lòng hắn cũng là hiểu rõ, chẳng qua loại sự tình này hắn nhiều nhất là răn dạy và quở mắng vài câu, cũng không thể làm khó dễ Lâm Thái.

Vốn là Lâm Khiếu Thiên còn nghĩ nếu như Lâm Thần tu luyện không được, liền sắp xếp hắn đi ra bên ngoài làm một người cai quản, trông coi việc buôn bán của gia tộc. Nhưng mà một năm không gặp, Lâm Thần lại chống đỡ được thực lực của Lâm Kỳ.

- Không chỉ có như vậy, ta nhớ thời điểm cuối năm ngoái, Lâm Thần vẫn chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ bốn hậu kỳ, mà năm nay trở về, tu vi của hắn đã đạt tới Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, trừ cái đó ra khí chất trong người hắn thay đổi rất nhiều...

Đồ phu trong lòng cũng rất kinh ngạc, hơi dừng một chút, tiếp tục nói:

- Cả người cũng thay đổi!

Lâm Khiếu Thiên cười lớn một tiếng, vỗ vỗ bả vai đồ phu, cười nói:

- Người suy nghĩ nhiều rồi, Thần nhi thay đổi như thế nào đi nữa, cũng là con trai của ta, hắn có thể ở võ đạo có đột phá, đây cũng là chuyện tốt.

- Đúng vậy chủ nhân, ta ngược lại thật ra nghĩ đến một loại khả năng, Thần công tử thay đổi trước sau rất phù hợp.

Đồ phu suy nghĩ một chút nói rằng:

- Khả năng ra sao?

Lâm Khiếu Thiên nói.

Đồ phu dừng một chút nói rằng:

- Chủ nhân, từ cổ chí kim có thật nhiều nhân vật anh hùng, lúc còn trẻ tầm thường chẳng làm nên trò trống gì, không có chí tiến thủ, đến năm trung niên đột nhiên thông suốt, tư chất tự nhiên tăng mạnh, một đời đại anh hùng thanh danh vang dội Thiên Linh đại lục. Trước đó không lâu Thương Long cốc Từ Lỗi không phải đột phá đến Chân Đạo cảnh sao?

- Trước đây hắn cũng chỉ là một đệ tử tư chất tự nhiên, đột nhiên thông suốt sau đó tu vi tăng mạnh, một lần hành động chiếm đoạt đệ nhất đệ tử Hạch Tâm. Cũng không biết Lâm Thần có phải hay không cũng là nguyên nhân này.

Thiên Linh đại lục diện tích không gì sánh được, hạng người gì cũng có, hiện tại rất nhiều nhân vật anh hùng thanh danh hiển hách, đã từng không có tiếng tăm gì.

Giống như đệ tử Từ Lỗi vậy, ở Thiên Linh đại lục thật sự là nhiều lắm.

Lâm Khiếu Thiên trầm ngâm một chút gật đầu nói:

- Có thể!

Trước kia Lâm Thần tuy là tư chất bình thường, nhưng theo đuổi con đường võ đạo chưa bao giờ thay đổi, mỗi ngày đều là chăm chỉ tu luyện. Nghĩ tới đây, Lâm Khiếu Thiên không khỏi nhin được cười, Lâm Thần có thể có biến hóa như thế, nhìn ở trong mắt Lâm Khiếu Thiên cũng cảm thấy vui vẻ yên tâm

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trên quảng trường đại viện Lâm gia, đứng đây con cháu Lâm gia. Lâm gia mặc dù là một đại gia tộc, nhưng chỉ cần con cháu gia tộc liền có mấy trăm, còn có đầy tớ, các loại chấp sự đủ để sánh ngang một cái tông môn nhỏ.

Mà giờ khắc này, những con cháu Lâm gia trên cơ bản đều đứng ở nơi này.

Sáng sớm cúng tổ tiên, chẳng qua là hoạt động trong Lâm gia. Mà buổi chiều kỷ niệm cuối năm của gia tộc, đến lúc đó xung quanh thành Chân Vũ, các đại thế lực lớn cách mấy trăm dặm đều sẽ tới. Một là vì nhìn Lâm gia tiểu bối có đặc biệt xuất chúng hay không, nếu không có, như vậy gia tộc này cũng sắp suy sụp.

Thứ hai chính là vì cùng Lâm gia tạo mối quan hệ.

Dù sao Lâm gia ở trong phạm vi mấy ngàn dặm chính là gia tộc lớn nhất nắm giữ toàn bộ Chân Vũ thành.

Lâm Thần chải tóc xong liền tới quảng trường.

Thời khắc yên tĩnh trên quảng trường, đứng ở chính giữa, rất nhiều con cháu Lâm gia, mà phía sau Lâm gia còn lại là các đồ phụ cùng với bọn hạ nhân.

Về phần Lâm gia trưởng lão, gia chủ cùng với thế hệ trước các trưởng lão đứng ở phía trước nhất.

Rất nhanh, Lâm gia gia chủ, Lâm gia trưởng lão cùng với các trưởng lão thế hệ trước đều là đã đi tới. Đi ngang qua chỗ giữa có rất nhiều con cháu Lâm gia, Lâm Khiếu Thiên hơi ngừng một chút, về mặt uy nghiêm hướng đông đảo con cháu Lâm gia nhìn lại.

Khi nhìn thấy Lâm Thần, ánh mắt Lâm Khiếu Thiên rõ ràng dừng lại một chút, nhưng rất nhanh hẳn lại mang mọi người hướng trước mặt đi tới.

Lâm Thần cũng là hiếu kỳ quan sát Lâm Khiếu Thiên, tuy là trong lòng hân đối với Lâm Khiếu Thiên có ấn tượng, nhưng thực sự nhìn thấy, trong lòng vẫn có một loại cảm giác khó có thể dùng lời diễn tả được.

- Giở tổ bắt đầu!

Trên quảng trường vẫn im lặng như trước, đợi Lâm Khiếu Thiên thấp giọng nói một câu sau, giở tổ cuối năm chính thức bắt đầu.

Toàn bộ trên quảng trường vẫn là yên lặng, tất cả con cháu Lâm gia đều mang thần sắc kính nể, ngẩng đầu không chớp mắt nhìn ngay phía trước đàn thờ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, giở tổ hoàn thành, tất cả mọi người cùng ăn cơm trưa, sau đó chính là những ngày cuối năm của gia tộc rồi.

Song nhân vật đại diện các phe phái khắp nơi cũng sẽ tiến vào đại viện Lâm gia, chuẩn bị quan sát ngày cuối năm của Lâm gia.

Buổi chiều tại đại viện Lâm gia.

Từng hơi thở trên những võ giả tài giỏi dưới sự hướng dẫn ở Lâm gia, nhộn nhịp đi vào đại viện Lâm gia.

- Ha ha, Khiếu Thiên huynh, chúc mừng chúc mừng, trò giỏi hơn thầy, con cháu Lâm gia nhỏ tuổi đã là tấm gương chung quanh mấy ngàn dặm.

Một người trung niên trong miệng cười lớn, sải bước hướng Lâm Khiếu Thiên đi tới. Người trung niên này khí tức trên người cũng là nồng nặc không gì sánh được, tu vi so với Lâm Khiếu Thiên cũng không thua gì bao nhiêu.

Lâm Khiếu Thiên cười lớn một tiếng nói:

- La huynh quá khen! Mời vào bên trong.

Từng võ giả mạnh mẽ đều ở dưới sự an bài của chấp sự, ngồi xuống vị trí của mỗi người.

Chẳng mấy chốc, bốn phía quảng trường Lâm gia quý khách yên vị, người đứng đầu các đại thế lực đã ngồi đầy.

Theo những người này ngồi xuống, gia chủ Lâm Khiếu Thiên, đại trưởng lão Lâm Thành Thiên cũng đã ngồi xuống.

Thấy tình hình này, một Thiên Cương cảnh đỉnh cao cùng Lâm gia đi lên giữa quảng trường, dừng một chút, hân lớn tiếng nói:

- Xin mời tất cả con cháu gia tộc tham gia qua đây rút thăm!

Chương 55: Đặt cược

Lần này tham gia đại hội gia tộc số lượng con cháu Lâm gia không ít, đại hội gia tộc tiến hành hình thức rút thăm, người nào bốc trúng ai thì chính là đối thủ trong trận đấu.

Rút thăm kết thúc rất nhanh, tất cả con cháu tham gia đại hội gia tộc đều đã biết được đối thủ của mình, cùng nhau vào sân.

Trận đầu tiên đối thủ của Lâm Thần là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy trung kỳ Lâm Phong, thời gian là nửa khắc đồng hồ sau.

Chẳng qua ở trong trí nhớ Lâm Thần đối với Lâm Phong không có ấn tượng gì, cái này cũng không kỳ lạ, dù sao trước đây mỗi ngày Lâm Thần đều chăm chỉ khổ tu, đối với chuyện ngoại giới cũng không có hứng thú, huống chi con cháu Lâm gia rất nhiều, Lâm Thần không có ấn tượng đối với Lâm Phong cũng bình thường.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần đang muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi chờ đợi thi đấu, nhưng mà lúc này bỗng dung thanh âm trầm thấp từ bên cạnh hắn cùng nhau truyền tới.

- Lâm Tuyết tỷ ở thời điểm đại hội gia tộc năm ngoái chính là danh hiệu đệ nhất đại hội gia tộc, lần này dám chắc cũng không ngoại lệ! Ta đặt Lâm Tuyết tỷ một trăm khối linh thạch hạ phẩm!

- Ta cũng đặt Lâm Tuyết tỷ một trăm khối linh thạch hạ phẩm!

- Ta nghĩ không nhất định như vậy, Lâm Tuyết tỷ tuy là thiên phú xuất sắc nhất, nhưng Lâm Hùng đại ca thiên phú cũng dị bẩm, tuy là hắn năm ngoái cũng không có tham gia đại hội gia tộc, nhưng ta tin tưởng thực lực của hắn! Ta đặt Lâm Hùng ca năm trăm khối linh thạch hạ phẩm..

Ở bên cạnh Lâm Thần cách đó không xa, một đám con cháu Lâm gia hưng phấn tụ tập cùng một chỗ, trong tay cầm từng viên nạp giới.

Bất ngờ thấy một người đang lấy linh thạch đặt tiền cược!

Gặp tình hình này, Lâm Thần không khỏi lắc đầu một cái, thời điểm đại hội gia tộc hàng năm, đều sẽ có con cháu Lâm gia đặt tiền cược, chẳng qua rất nhiều con cháu sẽ không đặt quá lớn, dù sao phần lớn linh thạch đều phải dùng tu luyện, trên người bọn họ linh thạch cũng không nhiều.

Lâm Thần chuyển qua hướng đó, đột nhiên trong đám người tách ra, lộ ra bốn người Lâm Thái.

Trong đám người Lâm Thái ý cười đầy mặt, trong tay cầm hơn mười miếng nạp giới, rõ ràng lần đặt tiền cược này chính là hắn tổ chức.

- Có còn ai muốn đặt hay không, một lát đại hội gia tộc bắt đầu, đến lúc đó muốn đặt tiền cược cũng không được nha.

Lâm Thái cười lớn một tiếng trong miệng hắc hắc nói ra.

Nghe được Lâm Thái nói, bốn phía không ít con cháu trên mặt lộ ra vẻ do dự đặt tiền cược, một tên Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ hung hăng cắn răng một cái, lấy nạp giới trong tay đưa cho Lâm Thái nói:

- Ta đặt Lâm Hùng ca hai trăm khối linh thạch hạ phẩm!

- Ta cũng vậy!

- Ta đặt Lâm Hùng ca ba trăm khối linh thạch hạ phẩm

...

Theo tên con cháu cầm đầu kia nói, tức khắc bốn phía lại là một lần sóng đặt tiền cược.

Lâm Thái nụ cười trên mặt càng sâu, cầm toàn bộ nạp giới trong tay, cũng ghi lại riêng mình đặt tiền cược sau, hắn quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Lâm Thần cách đó không xa.

- Lâm Thần?

Lâm Thái sắc mặt run lên, thần sắc có chút tức giận nhìn chằm chằm Lâm Thần. Dễ nhận thấy hắn là đang tức giận chuyện mấy ngày trước cùng Lâm Thần phát sinh mâu thuẫn.

Không để ý đến Lâm Thái, Lâm Thần quay đầu, nhắm mắt dưỡng khí. Đối với đặt tiền cược, Lâm Thần cũng không có hứng thú gì, hướng chỉ đối với người mình tin, việc gì đặt tiền cược lên người khác.

Nhìn thấy bộ dáng Lâm Thần như thế, con người Lâm Thái đảo một vòng, sau đó hắc hắc cười nhẹ một tiếng, trực tiếp hướng Lâm Thần đi tới, vừa đi hắc hắc cười nói:

- Lâm Thần, người lẽ nào không muốn biết tỉ lệ đặt cược của người là bao nhiêu sao?

- Người đặt được hạng nhất tỉ lệ đặt cược là ba mươi thua một, hắc hắc, Lâm Thần, hy vọng người không muốn ngay từ vòng đầu đã bị đánh đến cầu xin tha thứ!

Lâm Thái giọng nói rất lớn, con cháu bốn phía đều nghe, bọn họ quay đầu tò mò nhìn Lâm Thần cùng Lâm Thái.

Ba mươi thua một?

Nghe được cái tỉ lệ đặt cược này, Lâm Thần trong lòng không khỏi khẽ động, mở mắt ra nói:

- Ba mươi thua một, thấp như vậy?

- Ha ha người cho rằng người tỉ lệ đặt cược có thể cao bao nhiêu? Tư chất thiên phú như vậy, ngay cả trận đầu cũng tuyệt đối qua không được!

Thấy Lâm Thần như vậy, Lâm Thái nhất thời cao hứng cười ha ha.

Rất nhiều con cháu bốn phía cũng một trận ồn ào náo động, hài hước nhìn Lâm Thần. Ba mươi thua một, e rằng tất cả con cháu trong gia tộc, cũng chỉ có Lâm Thần là thua. Nhưng rất nhiều con cháu cũng không có cảm thấy lạ, thời điểm năm ngoái tỉ lệ đặt cược Lâm Thần là hai mươi lăm thua một, kết quả mới vừa lên trận đầu đã bị đối thủ đánh bại, căn bản không có cơ hội phản kháng.

Năm nay tỉ lệ đặt cược càng thấp một chút, cũng là nằm trong dự đoán.

Nhưng mà Lâm Thần cũng là không để bụng, trên mặt hắc hắc tràn đầy nụ cười thản nhiên, bỗng cười nhạt nói:

- Tốt ta đặt tự ta năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm!

- Cái gì?

- Điên rồi, Lâm Thần nhất định là điên rồi! Năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm đặt ở trên người hắc, đây không phải là vô duyên vô cớ lãng phí linh thạch sao?

Lâm Thần vừa nói xong, rất nhiều con cháu Lâm gia sững sờ, chột ánh mắt càng thêm chế nhạo nhìn về phía Lâm Thần.

Phải biết rằng thực lực võ giả Luyện Thể cảnh cùng với Thiên Cương cảnh là khác nhau một trời một vực, mà Lâm Thần là một Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, làm sao có thể theo Thiên Cương cảnh đoạt hạng nhất được.

Hắn đặt năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm ở trên người mình, đơn giản chính là đưa linh thạch cho Lâm Thái!

Mọi người ở đây cảm thán, chế nhạo, bỗng một giọng nói truyền đến:

- Ha ha nói miệng không bằng chứng, ta nói ta đặt chính mình một vạn linh thạch hạ phẩm cũng được. Một Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, hắc làm sao có thể lấy ra năm nghìn linh thạch hạ phẩm?

Dừng một chút người này tiếp tục nói:

- Nếu như ta không có đoán sai, Lâm Thần đây là không muốn mất mặt, cho nên mới nói như vậy, ta nói không sai chứ Lâm Thần?

Nghe nói như thế, nhất thời con cháu Lâm gia bốn phía chột bưng tỉnh, người tuổi trẻ, sĩ diện hảo, Lâm Thần làm ra hành động này, bọn họ cũng có thể lượng thứ.

Hướng chỉ, năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm vốn cũng không phải là số lượng nhỏ, cho dù là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, muốn kiếm lấy năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm, vận may tốt cũng cần thời gian mấy tháng, mà lại mạo hiểm tính mạng, có khả năng thất bại bên trong dãy núi Mặc Liên.

Trừ khả năng đó ra, cho dù là kiếm được năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm, cũng còn cần mua đan dược, vũ khí các loại.

Mà giờ khắc này, mọi người hiển nhiên là không tin Lâm Thần có thể lấy ra năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm.

Vốn là Lâm Thái nghe được nghe được lời nói Lâm Thần, sắc mặt vẫn là vui vẻ, cho rằng Lâm Thần là đang cho hắn linh thạch, chẳng qua nghe được tên đệ tử này nói, trên mặt hắc hắc nhất thời châm biếm giễu cợt càng đậm.

Nhưng mà hắn còn chưa lên tiếng, bỗng dưng liền nhìn thấy Lâm Thần xoay tay một cái lấy ra một viên nạp giới, ném về phía Lâm Thái.

Chưa từng dự liệu được Lâm Thần lại đột nhiên quăng ra nạp giới, Lâm Thái có chút bối rối đón lấy nạp giới của Lâm Thần, hắn theo bản năng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thăm dò vào trong nạp giới, liền nhìn thấy trong nạp giới chất đầy trọn năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm, linh khí dạt dào.

- Khàn khàn!

Rõ ràng là linh thạch trong nạp giới, Lâm Thái nhất thời hít một hơi khí lạnh, hai tròng mắt trừng lớn, tràn đầy vẻ nóng rực.

Mà rất nhiều con cháu Lâm gia bốn phía, vốn là nhìn thấy Lâm Thần ném nạp giới cho Lâm Thái, vẻ mặt vẫn còn hoài nghi, giờ đây vừa thấy được biểu cảm của Lâm Thái như vậy, tất cả đều là ngây ngẩn cả người.

- Ha ha! Lâm Thần, đã như vậy ta đây sẽ không khách khí, năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm, ta liền tạm thời bảo quản giữ người, nếu người đạt được đệ nhất danh, ta phải cho người một trăm năm chục ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Sắc mặt Lâm Thái mừng như điên, tuy là trong lòng cũng kinh ngạc khi Lâm Thần có thể lấy ra năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm, nhưng thời khắc này Lâm Thái cũng sẽ không quan nhiều như vậy, miễn là năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm tới tay hắn là được.

Còn nói hoàn trả cho Lâm Thần một trăm năm chục ngàn linh thạch hạ phẩm, trước tiên Lâm Thần phải đạt được danh hiệu đệ nhất, Lâm Thái trong lòng cười thầm, thầm nói: "Hắc hắc, chỉ dựa vào người cũng muốn lấy được đệ nhất danh, Lâm Thần người hay là trở về tu luyện thêm mười năm nữa đi!"

- Cái gì? Lâm Thần thực sự lấy ra năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm?

Nghe được lời nói Lâm Thái, bốn phía vốn dĩ là giễu cợt Lâm Thần không có được năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm, hiện tại mọi người nhất thời ngây ngẩn cả người, nháy mắt mấy cái không thể tin nhìn Lâm Thần.

Đây chính là năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm, không phải như người thường dùng vàng bạc, vàng bạc không có chút giá trị nào, linh thạch chính là có thể dùng đến tu luyện, mua các loại linh vật tốt.

Chỉ là mọi người không biết, trên người Lâm Thần kỳ thực cũng không chỉ có năm nghìn linh thạch hạ phẩm.

Một đoạn thời gian trước, Lâm Thần lúc chém giết lão Cao đồ phụ, chiếm được mấy vạn linh thạch hạ phẩm, sau đó trên đường trở về thành Chân Vũ gặp phải hơn mười võ giả, lại được đến mấy vạn linh thạch hạ phẩm, trên người của hắn linh thạch hạ phẩm chừng gần bảy chục ngàn, so với năm ngàn khối linh thạch hạ phẩm bất quá là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn mà thôi.

Hơi sững sờ chốc lát, rất nhanh thì có người phản ứng kịp, cười ha hả nói với Lâm Thái:

- Lâm Thái, chúc mừng chúc mừng, nhẹ nhàng như vậy liền kiếm năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm.

Nghe nói như thế, những người còn lại cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, từng người đối với Lâm Thần lộ ra vẻ thương hại, sau đó hướng Lâm Thái chúc mừng không ngừng.

Dù sao, trong mắt mọi người cơ hội Lâm Thần đạt được hạng nhất cực kì bé nhỏ, mà hắn nếu như không chiếm được đệ nhất danh, như vậy năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm này Lâm Thái liền không công kiếm lời.

Lâm Thái trong lòng có chút vui sướng, vung tay lên chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi con cháu Lâm gia.

Thấy tình hình này, Lâm Thần chỉ là hơi cười.

Năm nghìn khối linh thạch hạ phẩm chỉ là tạm thời đặt ở trên người Lâm Thái, đợi đại hội gia tộc kết thúc, hắn sẽ từ trên người Lâm Thái đạt được nhiều linh thạch hơn.

Cùng Lâm Thái ở chỗ này dây dưa trong chốc lát, đại hội gia tộc đã sắp bắt đầu.

Ở bốn phía rất nhiều ánh mắt giễu cợt, Lâm Thần chậm rãi hướng võ đài đi tới.

Ngay từ mấy ngày trước, Lâm gia đại viện chuẩn bị xong năm đấu trường đường kính nghìn mét, trên mỗi đấu trường đều sắp đặt một Thiên Cương cảnh cai quản.

Đầu tiên những chấp sự là trọng tài, đồng thời đề phòng đệ tử lúc thi đấu không cẩn thận xuất chiêu làm đối phương bị thương.

- Thời điểm năm ngoài, Lâm Thần vào sân đã bị đánh bẹp, năm nay tu vi của hắn tăng lên một ít, không biết có thể hay không chống đỡ nổi trận đầu.

Nhìn thấy Lâm Thần đi lên, vốn là xem Lâm Thần cùng Lâm Thái đặt tiền cược, những đệ tử kia liền thảo luận.

Chẳng qua là tranh luận với khả năng của Lâm Thần có thể hay không chống đỡ nổi trận đầu, còn đạt được danh hiệu đệ nhất, dưới cái nhìn của bọn họ khả năng Lâm Thần đạt được hạng nhất vẫn chưa tới một phần vạn.

- Hắc, các ngươi còn không biết sao? đối thủ của Lâm Thần là Lâm Phong! Tu vi Lâm Phong chính là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy trung kỳ, so với Lâm Thần còn cao hơn, và lại một đoạn thời gian trước, Lâm Phong còn đi một chuyến tới Mặc Liên sơn, từng trải qua chiến đấu, so với Lâm Thần chưa bao giờ trải qua chiến đấu, đánh bại hắn còn không phải là quá dễ dàng sao.

Có đệ tử lơ đãng nói rằng.

Nghe vậy con cháu Lâm gia bốn phía đều là gật đầu đồng ý.

Đối thủ là Lâm Phong, trận đấu này Lâm Thần... tất bại!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thắng liên tiếp

Xem ra Lâm Phong khoảng chừng mười bảy tuổi, tay cầm một thanh trường kiếm, khuôn mặt đầy tự tin.

Lâm Phong rút trường kiếm trong tay ra kêu loảng xoảng, khả khả nói:

- Lâm Thần, trận đấu tiên liền gặp phải ta, ngươi thật là bất hạnh a. Nghe nói ngươi tự ép bản thân mình lấy ra năm ngàn khối linh thạch hạ phẩm đặt cược, đáng tiếc năm ngàn khối linh thạch hạ phẩm này là ngươi tặng không cho Lâm Thái rồi.

Lâm Thần lắc đầu một cái, lạnh nhạt nói:

- Có phải à tặng hay không, bây giờ nói vẫn còn quá sớm.

- Ha ha, vậy ta liền chứng minh ngươi ngu đến mức nào.

Lâm Phong rất tự tin với thực lực bản thân hắn, hướng Lâm Thần duỗi ra ba ngón tay, ngạo nghễ nói:

- Ba chiêu, ta sẽ cho ngươi rút đài.

Sau khi nói xong, hắn quay về phía trọng tài chấp sự họ Lâm.

- Thi đấu bắt đầu.

Thấy tình hình như vậy, Lâm chấp sự lúc này mở miệng nói, đồng thời cũng hướng tới Lâm Thần ánh mắt cảm thán, giống như là đang cho rằng Lâm Thần lãng phí linh thạch.

Trước đó Lâm Thần cũng Lâm Thái đặt cược có rất nhiều con cháu Lâm gia nhìn thấy, bọn họ nghe được đối thủ của Lâm Thần là Lâm Phong, nhất thời đều nhìn về phía Lâm Thần.

Chấp sự vừa nói xong, đột nhiên liền nhìn thấy Lâm Phong bước ra trước hai bước, kiếm trong tay hướng Lâm Thần đâm tới.

- Đây là chiêu thứ nhất, Đoạn Nhai!

Ầm

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Lâm Thần không đỡ không tránh, trên mặt Lâm Phong vẫn tràn đầy tự tin, nhưng mà sau một khắc nhìn thấy Lâm Thần vẫn cứ đứng im tại chỗ, thân thể không dao động chút nào, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Lâm chấp sự một bên cũng vô cùng kinh ngạc, vốn dĩ còn tưởng rằng dưới sự công kích của Lâm Phong, Lâm Thần không bại cũng khẳng định sẽ bị thương lùi về sau, nhưng mà kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, Lâm Thần vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích.

- Hừ, Lâm Thần, vừa nãy ta chỉ vận dụng ba phần mười chân khí, hiện tại chiêu thứ hai của ta sẽ đánh bại ngươi.

Cảm giác hơi mất mặt, Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay hướng Lâm Thần đánh tới lần thứ hai.

- Chiêu thứ hai, Đoạn Sơn!

- Chiêu thứ ba, Đoạn Hải!

Liên tục thi triển hai chiêu, đến chiêu thứ ba hấn vận dụng toàn bộ chân khí trên người, khí thế khổng lồ công hướng tới Lâm Thần.

Ầm ầm...

Hai âm thanh nặng nề vang lên, nhưng Lâm Thần vẫn đứng yên bất động, trên mặt vẫn mang theo ý cười, thân thể cũng không di động một phân.

- Không thể nào, làm sao có khả năng như vậy, ta đã vận dụng mười phần chân khí, cộng thêm công pháp Hoàng Mịch cấp cao Đoạn Sơn kiếm pháp, vẫn không thể đánh bại ngươi?

Thấy tình hình như vậy, sắc mặt Lâm Phong đỏ lên, ý cười trên mặt Lâm Thần vẫn như cũ, rơi vào trong mắt hấn liền biến thành trào phúng.

Cổ Đồng Luyện Thể quyết tầng thứ ba toái đồng trọng sinh đại thành, một quyền nặng tới hơn mười lăm ngàn cân, chân khí thân thể cũng tăng lên rất nhiều, mặc dù hấn không triển khai Cổ Đồng Luyện Thể quyết, công kích của võ giả bình thường cũng không thể đánh bại được hấn dễ dàng như vậy.

Lâm Thần cười nói:

- Hiện tại đến lượt ta công kích.

Nghe nói thế, Lâm Phong trng lòng cả kinh, trường kiếm trong tay hướng Lâm Thần đánh tới.

Có điều, tốc độ Lâm Phong nhanh, Lâm Thần lại càng nhanh hơn.

Xèo.

Lâm Thần phảng phất như biến thành một con ưng lão luyện vậy, thân thể đột nhiên hướng Lâm Phong nhào tới, cùng lúc đó, một nắm tay của hấn trực tiếp đánh vào người Lâm Phong.

- A...

Theo nắm đấm hạ xuống, Lâm Phong kêu thảm một tiếng, trường kiếm trong tay trực tiếp rơi qua một bên, thân thể như điều đứt dây rơi vù xuống võ đài.

- Lâm Thần thắng.

Nhìn thấy vậy, Lâm chấp sự ngẩn ra, chột hướng Lâm Thần gật đầu một cái, lớn tiếng nói.

Nghe thấy lời ấy, tất cả mọi người đều sửng sò, từng người kinh ngạc nhìn Lâm Thần trên võ đài.

- Đây, không phải ta hoa mắt chứ? Lâm Thần một quyền đánh bại Lâm Phong.

- Cái này không thể nào a, tên vô dụng này lại chiến thắng.

- Thực lực Lâm Phong ta biết rất rõ, kết quả là bị Lâm Thần một quyền đánh bại, thật là không thể tin mà.

Yên lặng một lát, con cháu Lâm gia bắt đầu nghị luận dòn dập, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

- Lừa gạt, Lâm Thần, tiểu nhân nhà ngươi lại giờ trò bịp ỏi. Ta không phục, không phục.

Mọi người ở đây đề kinh ngạc, Lâm Phong dưới võ đài chậm chậm đứng lên gào thét.

Nghe nói như thế, con cháu Lâm gia bốn phía đề bùng tỉnh, thì ra Lâm Thần giờ trò lừa đảo, nếu không thì làm sao có thể đánh thắng Lâm Phong.

Lâm Thần cũng không thèm nhìn Lâm Phong, xoay người đi tới hướng võ đài.

Cũng có đệ tử thấy Lâm Thần bắt phàm, nhìn về phái Lâm Thần với ánh mắt tò mò.

Theo Lâm Thần đi xuống võ đài, đám con cháu Lâm gia cũng lần lượt phân được thắng thua. Một lát sau, năm tổ thi đấu khác lần lượt bắt đầu.

Mà trong năm tổ thi đấu này, có một tổ có Lâm Hùng, đối thủ của Lâm Hùng là một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, hấn nhìn thấy đối thủ của mình là Lâm Hùng, vẻ mặt buồn bực, hiển nhiên là không tự tin có thể thắng được Lâm Hùng.

Nhìn Lâm Hùng thi đấu một hồi, Lâm Thần liền xoay người đi về khu nghỉ ngơi.

Rất nhanh, trận thi đấu thứ hai bắt đầu.

Lần này, đối thủ của hấn là một con cháu Lâm gia tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ.

Vốn dĩ, con cháu Lâm gia bốn phía còn cho rằng trận này Lâm Thần chắc chắn phải thua, dù sao đối thủ của Lâm Thần cũng là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao, cao hơn hẳn ba cấp.

Nhưng mà kết quả là Lâm Thần một quyền liền đánh người bay xuống võ đài một cách dễ dàng.

Lần thứ hai thắng lợi.

Rất nhiều con cháu Lâm gia ủng hộ đối thủ của Lâm Thần trong phút chốc phần nộ, mỗi người đều cho là Lâm Thần đang chơi xấu, vượt cấp chiến thắng đối thủ, chuyện như vậy bọn họ không thể tin là xảy ra trên người Lâm Thần.

Cho dù trước đây Lâm Thần khắc khổ tu luyện, nhưng thực lực của hắn không được như vậy, thiên phú của hắn ở trong con cháu Lâm gia thuộc hàng hạ đẳng, hiện tại Lâm Thần liên tục thắng hai trận, điều này làm cho bọn họ rất khó tiếp nhận.

Không để ý tới những đệ tử này, Lâm Thần đi xuống võ đài, rút thăm lần thứ hai, mở tờ giấy ra, mặt trên viết: số 135.

Sau một canh giờ sẽ thi đấu.

Rút thăm xong, Lâm Thần liền đi tới quan sát Lâm An thi đấu.

Mấy năm gần đây Lâm An ở bên ngoài tu luyện, tu vi nâng cao rất nhanh, kinh nghiệm thực chiến phong phú, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Đối thủ của hắn là một Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, có điều người con cháu này tu vi cao nhưng kinh nghiệm thực chiến rất bình thường, Lâm An tỏa ra bên ngoài một người sát khí, lúc này đối phương cũng hơi sợ hãi rồi.

Sau đó, Lâm An liên tục triển khai võ kỹ, dễ dàng đánh bại đối phương, thắng lợi thật đơn giản.

Đi xuống võ đài, Lâm An trực tiếp hướng vị trí của Lâm Thần đi tới, một quyền đánh vào vào trên ngực Lâm Thần, ha hả cười nói:

- Lâm Thần, có thực lực. Liên tục thắng lợi hai trận, khá khá.

Chợt Lâm An trầm ngâm một lát, hai mắt nhắm lại nói:

- Ta nghe người ta nói, người tự ép buộc chính mình bỏ ra năm ngàn khối linh thạch hạ phẩm cá cược danh hiệu đệ nhất gia tộc.

Lâm Thần cười, gật đầu một cái.

Thấy tình hình như vậy, Lâm An thở dài nói:

- Không liên quan, đối với bản thân có lòng tin là tốt, mặt khác trên người ta có một ít linh thạch, nếu người thiếu cứ tới tìm ta là được.

Nghe nói như vậy, Lâm Thần bắt đầu đi lắc đầu cười. Hiển nhiên Lâm An cho rằng Lâm Thần lần này lãng phí năm ngàn khối linh thạch hạ phẩm vô ích, sau đó lại nghĩ tới Lâm Thần không chừng cũng không còn bao nhiêu linh thạch nên mới nói như vậy.

Hai người đi tới một gốc cây đại thụ nói chuyện phiếm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau một canh giờ, Lâm Thần đúng hẹn đi tới võ đài.

Lúc này trên võ đài đang đứng một thanh niên vóc người khôi ngô, bắp thịt cả người nhô ra, hắn nhìn thấy Lâm Thần đi tới, hừ lạnh một tiếng:

- Lâm Thần, ta không biết hai trận kia ngươi lừa bịp thế nào lại đánh bại hai đệ đệ của ta, có điều ngươi gặp Lâm Phách ta, bất luận ngươi giỏi trò gì cũng chắc chắn sẽ thua.

Nghe vậy, trên mặt Lâm Thần bình tĩnh, thì ra ca ca của Lâm Phong, tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ.

Đệ tử bốn phía quan sát cuộc thi, trên mặt đều lộ ra vẻ hài hước, tất cả đều cho rằng Lâm Thần có thể thắng lợi hai trận là vì giỏi trò lừa bịp.

Có điều, giỏi trò lừa bịp cũng phải nhìn đối tượng, Lâm Thần là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, có thể sử dụng quỷ kế đánh bại tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, tầng thứ tám, nhưng muốn đánh bại võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ Lâm Phách thì không có khả năng.

Dù sao tu vi cách biệt càng lớn, thực lực chênh lệch cũng càng lớn.

Lâm Phách là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ, đánh bại một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ không phải là chuyện quá dễ dàng sao?

- Lâm Phách tu luyện một môn công pháp Luyện Thể cảnh thực lực mạnh mẽ vô cùng, trận đầu Lâm Thần dùng quỷ kế đánh bại đệ đệ Lâm Phách, lần này để xem hắn có kết cục thế nào?

- Chờ xem kịch vui đi.

Các đệ tử Lâm gia bốn phía đề đầu tức Lâm Thần.

Trên võ đài.

Lâm Thần lặng người đứng sừng sững, mặt không có cảm xúc nhìn Lâm Phách.

Thân thể Lâm Phách cực kỳ to lớn, bàn tay thô to, hắn đột nhiên bước ra một bước làm chấn động cả võ đài, lớn tiếng nói:

- Lâm Thần, đi xuống cho ta.

Thấy vậy, Lâm Thần cũng không muốn nói nhiều, thân thể nhảy một cái hướng Lâm Phách chạy tới, hắn nắm chặt nắm tay, hướng Lâm Phách đánh ra một quyền.

Lâm Phách và Lâm Thần dĩ nhiên là dùng quyền, sắc mặt vô cùng vui vẻ, hắn tu luyện công pháp Luyện Thể đã thành công vài phần, một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đối quyền với hắn còn chịu thiệt, Lâm Thần còn không biết điều dùng nắm đấm công kích hắn.

Lúc này, thân thể hắn chấn động, duỗi nắm đấm ra, muốn nhân cơ hội này đánh Lâm Thần một quyền bay xuống võ đài.

Ầm..

Nắm đấm đối nắm đấm, không có gì cả.

Nhưng mà sau một khắc, Lâm Phách đột nhiên biến sắc, hắn chỉ cảm thấy một luồng sức lực từ trên tay Lâm Thần truyền vào thân thể hắn, thân thể hắn không thể chịu nổi hướng phía sau lui lại, lúc hắn lùi tới bên cạnh võ đài mới dừng lại, nhưng không có rơi xuống võ đài mà ngã bò trên mặt đất, hô hấp khó khăn, khuôn mặt vụn vỡ, rõ ràng đã không còn sức lực tái chiến.

Yên lặng.

Toàn bộ võ đài trong chốc lát rơi vào yên tĩnh.

Ngay sau đó là một trận ồn ào, từng người trợn mắt nhìn Lâm Thần với vẻ khó tin.

Cùng với Lâm Cảnh đối một quyền, Lâm Cảnh bị đánh bay ngã trên mặt đất, nhưng mà Lâm Thần lại vững như núi Thái Sơn đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

- Lâm Thần, thực lực Lâm Thần thực sự mạnh đến vậy sao?

Có người khiếp sợ.

Nếu nói hai trận trước, Lâm Thần là giở trò lừa bịp dùng quỷ kế đánh bại đối thủ, nhưng trận này hắn tuyệt đối là chân thật công kích, không có thay đổi một chút nào.

Không cho phép bọn họ nghi ngờ thực lực của Lâm Thần.

Dù sao, vừa nãy cú đấm Lâm Thần với Lâm Phách kia thật sự quá đơn giản, chỉ đơn giản là nắm đấm đối nắm đấm, chân khí trên người Lâm Thần cũng không sử dụng...

Nhưng mà kết quả lại là Lâm Thần thắng, Lâm Phách thua.

Thời khắc này, ánh mắt mọi người nhìn Lâm Thần cũng thay đổi, là kính nể, khâm phục.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Lần thứ ba

Lâm Thần thắng.

Trọng tài bên cạnh võ đài sững sờ một lúc, sau đó lớn tiếng nói, hắn hướng Lâm Thần gật đầu một cái, trong mắt đầy vẻ tán thưởng.

Trước đây, Lâm Thần với con cháu của Lâm gia chênh lệch quá lớn, thiên phú quá mức bình thường, cho nên không chỉ có con cháu Lâm gia chiêm chọc hắn, thậm chí ngay cả một số ít các vị trưởng bối cũng không để ý hắn lắm, nếu như không phải phụ thân Lâm Khiếu Thiên của hắn cố ý đưa hắn đi Thiên Cực tông, các trưởng lão Lâm gia tuyệt đối sẽ không lãng phí tài nguyên của gia tộc trên người ả.

Mà Lâm Thần khổ tu rút cuộc cũng gia tăng không ít thực lực so với các đệ tử bình thường, cũng làm cho bọn họ nhìn với cặp mắt khác xưa.

Lâm Thần nở nụ cười, chậm rãi đi xuống võ đài.

Đại hội gia tộc cuối năm của Lâm gia bình thường diễn ra chừng hai ngày, ngày thứ nhất đấu vòng loại, chọn ra mười người đứng đầu, ngày thứ hai là tranh giành ba vị trí đầu.

Bởi vậy, ngày thứ nhất mỗi người cần tham gia vài trận thi đấu, mỗi cuộc tranh tài đều là do tút thăm quyết định.

Võ giả nếu là liên tục thi đấu như vậy sẽ cảm thấy mệt nhọc khi đến các trận sau, nhưng Lâm Thần không phải như vậy, thời gian trước Lâm Thần ở Mạc Liên sơn rèn luyện hai tháng, mỗi ngày hẳn đều chém giết yêu thú, có lúc đồng thời đối mặt với mấy con, bởi vậy loại thi đấu liên tục này đối với Lâm Thần cũng không tính là gì.

Lâm Thần đi thẳng tới nơi rút thăm, đưa tay tùy ý lấy một trang giấy.

Lâm Thần nhìn chữ trên trang giấy ghi: Số 56.

Chấp sự một bên nhìn trang giấy nói:

- Số 56 là Thiên Cương cảnh sơ kỳ Lâm Kỳ, Lâm Thần, đối thủ của ngươi là Lâm Kỳ, thời gian là nửa canh giờ sau.

Lâm Thần sững sờ.

- Lâm Kỳ?

Như thế nào lại là hắn?

Thông thường mà nói, gia tộc chắc chắn là không biết việc an bài võ giả Luyện Thể cảnh so tài cũng võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, dù sao võ giả Thiên Cương cảnh và Luyện Thể cảnh thực lực khác nhau rất nhiều, nếu là võ giả Luyện Thể cảnh gặp võ giả Thiên Cương cảnh, trên cơ bản là tu vi Luyện Thể cảnh thua chắc rồi.

Có điều không đợi Lâm Thần nghi ngờ nhiều, đột nhiên cách đó không xa truyền đến một tiếng cười lạnh:

- Lâm Thần, đa tạ ngươi đã đưa ta năm ngàn khối linh thạch hạ phẩm, trận kế tiếp ngươi chuẩn bị rút đài đi.

Nghe được âm thanh này, Lâm Thần quay đầu lại, đúng lúc gặp được Lâm Thái cùng Lâm Kỳ đang đứng cách hắn chừng mười mét, sắc mặt Lâm Thái độc ác, mà Lâm Kỳ lại không hề tỏ cảm xúc gì, mang theo một tia cao ngạo nhìn hắn.

Nhìn thấy hai người, Lâm Thần trên mặt không khỏi tỏ vẻ bưng bít nói:

- Trận thứ tư liên chiến với Lâm Kỳ, là các ngươi giờ trò quỷ đúng không?

- Khả Khả...

Lâm Thái không nói gì chỉ lặng lẽ cười một tiếng, chỉ là không có ý tốt nhìn Lâm Thần.

Lâm Kỳ ở một bên càng tỏ ra cao ngạo hơn.

Mà vị chấp sự kia, vào lúc này hơi tăng hắng một cái liếc mắt qua, dường như không nghe Lâm Thần nói.

Thấy vậy, Lâm Thần không khỏi nở nụ cười nói:

- Ha ha, Lâm Kỳ, vốn dĩ ta còn tưởng rằng trên trận đấu không gặp được ngươi là do ngươi bị loại rồi, không nghĩ tới hiện tại ngươi chủ động khiêu chiến, cũng miễn cho ta phải đi tìm ngươi.

Nghe lời đó, sắc mặt Lâm Kỳ hơi biến sắc, trầm giọng nói:

- Chuyện cười! Cứ cho là ngươi bị loại thì ta cũng sẽ không bị loại, hừ, Lâm Thần, nửa canh giờ sau ta bảo đảm ngươi sẽ quỳ xuống xin ta tha.

- Đúng, Lâm Thần, ngươi cứ chờ bị loại đi.

Lâm Thái sắc mặt dữ tợn nhìn Lâm Thần.

Hai người nói chuyện, trực tiếp từ trong đám người đi tới, sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Đối với lần này, Lâm Thần chỉ hơi cười cười, trước kia Lâm Thái và Lâm Kỳ hay tìm hắn gây sự, ở trong lòng hắn không có thiện cảm đối với hai người này, hiện tại Lâm Kỳ chủ động tìm tới cửa, Lâm Thần đương nhiên sẽ giáo huấn hắn một trận không tha.

...

Năm cái võ đài trên quảng trường, năm tổ con cháu Lâm gia đánh nhau kịch liệt, gây nên làn sóng hoan hô từ rất nhiều con cháu Lâm gia quan sát bên dưới.

Càng kịch liệt là có hai võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ đánh nhau khó phân thắng bại, hung hăng cực kỳ, chọi cho rất nhiều võ giả vui mừng reo hò liên tục.

Lâm Thần cũng quan sát, hai người này tuy là võ giả Thiên Cương cảnh thi đấu, nhưng trong chốc lát Lâm Thần không có hứng thú coi tiếp.

Hai người này tuy rằng đánh nhau kịch liệt, nhưng với kinh nghiệm của Lâm Thần, khả năng hai người muốn đi vào hàng ngũ mười vị trí đầu là rất khó.

Lâm gia con cháu đông đảo, tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ cũng không ít, mà hai người này cùng lắm chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, thực lực trong đám con cháu dường như là đứng cuối cùng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau nửa canh giờ, Lâm Thần đứng ở trên võ đài thứ ba, mà đối diện hắn là vẻ mặt lạnh nhạt của Lâm Kỳ.

- Ô, Lâm Thần lại đối mặt với Lâm Kỳ?

Nhìn thấy Lâm Thần cùng Lâm Kỳ trên võ đài, nhất thời tất cả con cháu Lâm gia đều phát hoảng, từng người đi tới võ đài, thấp giọng nghị luận.

- Lâm Thần mặc dù thắng cả ba trận, so với năm ngoái thực lực tiến bộ rất nhiều, nhưng đối mặt với Thiên Cương cảnh sơ kỳ Lâm Kỳ, hẳn chắc chắn sẽ thua.

- Đúng, thực lực Lâm Kỳ ở Lâm gia chúng ta là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, cũng được coi là vị trí cao, vẫn là một trong mười người đứng đầu tại đại hội gia tộc năm ngoái, Lâm Thần sao có thể là đối thủ của hắn được.

Không ít người gật đầu, Lâm Thần liên tục thắng ba trận, để cho bọn họ liên thay đổi cái nhìn đối với Lâm Thần, nhưng trong lòng Lâm Thần hiểu rõ thực lực của mình, Thiên Cương cảnh sơ kỳ tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Bên cạnh võ đài trọng tài thấy thời gian đã muộn, lúc này lớn tiếng nói:

- Thi đấu bắt đầu.

- Lâm Thần, ta nói rồi, trận này ta muốn ngươi quỳ xuống đất xin tha mạng.

Nghe được âm thanh của trọng tài, Lâm Kỳ lạnh lùng nói.

Đối với thực lực của Lâm Thần, trong lòng Lâm Kỳ cũng có hiểu biết, mấy ngày trước Lâm Thần tuy rằng đối chưởng cùng với hắn mà không rơi vào thế hạ phong, nhưng lúc đó Lâm Kỳ cũng không có chân chính vận dụng toàn lực, nếu như chân chính đánh nhau Lâm Thần tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Nghe Lâm Kỳ nói, Lâm Thần chỉ cười lắc đầu một cái nói:

- Thật phí lời, bắt đầu đi.

- Hừ.

Nhìn thấy Lâm Thần lạnh nhạt đáp trả, trong lòng Lâm Kỳ càng thêm khó chịu, gầm thét một tiếng nói:

- Đã như vậy, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn đường. Chuẩn bị nằm trên giường ba tháng đi.

Nói xong, chân khí trong cơ thể được Lâm Kỳ chậm rãi điều động lên.

Bên cạnh võ đài trọng tài nghe được Lâm Kỳ nói, lúc này hơi nướng mày nhưng cũng không nói gì. Lâm gia so tài trong trận đấu khó tránh khỏi đả thương đối phương, liền lập tức tránh khỏi để tránh cho cả hai đều bị thương.

- Thanh Vân bộ.

Theo tiếng Lâm Kỳ hạ xuống, xung quanh cơ thể Lâm Kỳ tràn ngập một tầng sương mù lúc ẩn lúc hiện, cùng lúc đó, bước chân hắn hơi động, cơ thể đột nhiên hướng Lâm Thần đánh tới, tốc độ cực nhanh.

- Hà?

Nhìn thấy Lâm Kỳ triển khai thân pháp, Lâm Thần cũng không dám xem thường, dù sao tu vi của hắn cũng hơn Lâm Thần rất nhiều. Thân thể hơi động, Ung Kích Biến tầng thứ hai ung thiểm được thi triển ra.

Sau một khắc, Lâm Thần hướng bên trái di động mấy trăm mét, mà cũng trong lúc đó, bóng người Lâm Kỳ xuất hiện tại vị trí Lâm Thần vừa đứng.

Có điều rất nhanh, thân thể Lâm Thần lại xuất hiện phía sau lưng Lâm Kỳ, chỉ có điều giờ khắc này, trước mặt Lâm Kỳ lại xuất hiện một đạo tàn ảnh.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ võ đài là tàn ảnh thân pháp của hai người, phía dưới võ đài rất nhiều con cháu Lâm gia trợn mắt há miệng.

Trong bọn họ có rất nhiều tu vi Luyện Thể cảnh, đối mặt với bóng người lóe qua lóe lại của Lâm Thần và Lâm Kỳ căn bản là không nhìn ra bản thân họ ở nơi nào.

- Hà? Đây là thân pháp của Lâm Kỳ?

Chỗ khách quý ngồi, rất nhiều đầu bị hai bóng hai người trên võ đài hấp dẫn, lần lượt quay đầu nhìn lại.

Một võ giả thực lực thâm hậu quay đầu nhìn thấy thế, ước ao nhìn Lâm Thành Thiên nói:

- Nhìn dáng dấp đã tu luyện tới cảnh giới đại thành, Đại trưởng lão, người thật có phúc khí a, Lâm Hùng là đệ tử nội môn thiên tài Thuần Dương môn, Lâm Kỳ cũng không kém, tuổi còn trẻ đã tu luyện tới Thiên Cương cảnh sơ kỳ, mà ngộ tính cũng rất đúng a, tương lai thành tựu không thể đoán trước được a.

Đại trưởng lão Lâm Thành Thiên cũng quay đầu, nhìn Lâm Kỳ cũng Lâm Thần trên võ đài một cái, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ tự hào, khẩu khí khiêm tốn nói:

- Đầu có, đầu có, Kỳ nhi còn phải rèn luyện nhiều, sau này ở bên ngoài rèn luyện, rất mong được các vị chăm sóc nhiều hơn mới đúng.

Àm

Lâm Thành Thiên và mới dứt lời, đột nhiên trên võ đài truyền đến một âm thanh va chạm, ngay sau đó liền nhìn thấy mặt Lâm Kỳ biến sắc, hướng về phía sau lui hơn mười bước, trong miệng không khỏi thở dốc.

Không đợi cho Lâm Kỳ tiếp tục thở, Lâm Thần ở bên cạnh phảng phất trong nháy mắt lại biến thành một con ung già, điên cuồng hướng Lâm Kỳ công kích.

Àm

Lại là một âm thanh truyền đến, có điều lần này Lâm Thần lại công kích sau lưng Lâm Kỳ, đưa hắn lần thứ hai bay đến giữa võ đài.

Mà Lâm Kỳ bị một đòn này đánh trúng, nhất thời sắc mặt đỏ lên, trên trán toát ra từng tia mồ hôi lạnh.

Thấy như vậy, đầu lĩnh thế lực kia lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Lợi hại, mới là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, lại tu luyện công pháp tới trình độ này.

Nghe lời ấy, đại trưởng lão Lâm Thành Thiên sắc mặt nhất thời thay đổi đến khó coi, mới vừa rồi còn đang khích lệ Lâm Kỳ, bây giờ lại bị Lâm Thần đánh thành như vậy, đây không phải là đang tát vào mặt hắn sao?

Trên võ đài.

Lâm Thần cười nhạt đứng nhìn Lâm Kỳ thở dốc không ngừng. Khóe miệng hơi giương lên, lộ ra một vẻ châm chọc.

Thấy vậy, sắc mặt Lâm Kỳ nhất thời đỏ rực, nóng hừng hực, hai mắt phẫn nộ vô cùng nhìn Lâm Thần, hận không thể chém giết Lâm Thần ngay lập tức.

- A...

Lâm Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình lóe lên, triển khai Thanh Vân bộ, lần thứ hai hướng Lâm Thần đánh tới.

Thấy vậy, nụ cười trên mặt Lâm Thần càng đậm, bước chân hơi động, thân thể nhất thời hướng bên cạnh tránh đi.

Thực lực công kích Lâm Kỳ tuy rằng không ra sao, nhưng hộ pháp của hắn là không tầm thường, quan trọng hơn là Lâm Kỳ thi triển Thanh Vân bộ, cùng với Ưng Biến Kích có chút tương đồng, Lâm Thần lúc ẩn lúc hiện, có điều chỉ là vẫn chưa nhìn ra điểm tương đồng, bởi vậy Lâm Thần cùng Lâm Kỳ tiếp tục đánh.

Ưng Kích Biến tổng cộng chia làm ba thức, hiện tại hắn đã tu luyện thành công thức thứ hai ưng thiêm, mà thức thứ ba ưng kích lại không có chút đầu mối nào.

Thân hình Lâm Thần chợt lóe, hai mắt quan sát Lâm Kỳ triển khai Thanh Vân bộ, cũng với bước chân di động.

Xéo xéo xéo...

Trên võ đài vẫn là hai bóng người lấp lóe không ngừng.

Lâm Kỳ truy đuổi Lâm Thần, mà Lâm Thần một bên triển khai Ứng Kích Biến thức thứ hai, một bên vẫn quan sát Lâm Kỳ.

Bỗng dung, trong lòng Lâm Thần chợt động, tự nghĩ nói: "Ứng kích là mô phỏng phỏng theo Thần ung chế tạo ra, mà Thần ung là yêu thú biết bay giữa bầu trời, Tánh Vân bộ là tự đặt bản thân mình vào trong đám mây, chẳng trách hai người lại có chút tương đồng."

"Ta hiểu."

Nụ cười trên mặt Lâm Thần càng rõ:

Ứng Kích Biến thức thứ ba chính là cánh giới của Thanh Vân bộ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chấn động toàn bộ

Trong lòng có cảm ngộ, thân thể Lâm Thần đột nhiên ngừng lại.

Trên võ đài, Lâm Kỳ không ngừng truy đuổi Lâm Thần chợt thấy người phía trước bỗng nhiên dừng lại, hần hơi sững sốt một chút, chợt trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Lâm Kỳ rất tự tin với thân pháp của mình, một võ giả Thiên Cương cảnh, trên bộ pháp không thể so sánh với nhau, nhưng với Lâm Thần là ngang sức ngang tài, hần không đuổi kịp Lâm Thần, Lâm Thần cũng không đuổi kịp hần.

- Phá Liệt chương.

Giờ khắc thấy Lâm Thần dừng lại, Lâm Kỳ chợt vui vẻ, gầm lên một tiếng, thân thể điên cuồng hướng Lâm Thần đập xuống, cùng lúc đó hần đuổi ra một chương, muốn nhân cơ hội này đánh bại Lâm Thần.

Sự phản nộ bị đè nén quá lâu toàn bộ hội tụ trên một chương này, khí thế hùng hồn hướng Lâm Thần công kích.

Trên thân thể hần chân khí phun trào, hiển nhiên là vận dụng toàn lực.

Có điều ngay lúc hần đuổi nắm đấm ra, bóng người Lâm Thần đột nhiên lóe sáng, biến mất tại chỗ.

Thấy vậy, Lâm Kỳ có một cảm giác uất ức, phảng phất như là một quyền toàn lực của hần đánh vào trên bông vậy, tức giận vô cùng.

Không để cho Lâm Kỳ uất ức quá lâu, từng trận gió vu vu vang lên.

- Xem Lâm Thần ở trên không trung kia.

Dưới võ đài, con cháu Lâm gia khiếp sợ nhìn lên võ đài.

Nghe nói như thế, lúc này Lâm Kỳ mới ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời. Ngay lúc này, Lâm Thần phảng phất giống như một con ung lớn vậy, ánh mắt vô cùng sắc bén, hai cái tay như hai móng vuốt lóe sáng Lâm Kỳ đánh xuống.

Lâm Kỳ trong lòng hốt hoảng, thân hình lóe lên, thay đổi công kích, dùng hết sức lực hướng Lâm Thần đánh xuống một chương.

Ầm ầm..

Hai đạo âm thanh nặng nề đồng thời vang lên, thân thể Lâm Kỳ đột nhiên lùi về sau, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài võ đài.

- A...

Lâm Kỳ chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh oanh kích trong cơ thể hần, hần kêu thảm một tiếng, thân thể mặc dù là bị bức lui khỏi võ đài, nhưng phải bay đến chỗ con cháu Lâm gia mới dừng lại.

Thấy một màn này, nhất thời mọi người trợn mắt há hốc mồm.

- Được lắm, thiên tài.

Một đầu lĩnh khí tức hùng hồn nhắm hai mắt lại, kinh ngạc nói:

- Lợi hại, thật sự là lợi hại, một Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, liền có thể tu luyện công pháp đến mức độ này, quan trọng hơn là vừa nãy hắn cùng Lâm Kỳ đại chiến hình như có linh ngộ được điều gì đó.

Nghe thấy đầu lĩnh đó nói vậy, tất cả mọi người bên cạnh hắn đều gật đầu, vẻ mặt kinh ngạc.

Lâm Thành Thiên một bên càng lúc càng khó chịu, vốn dĩ là Lâm Kỳ rất có triển vọng tiến vào vị trí mười người đứng đầu, kết quả lại bị Lâm Thần ở trước mặt đánh bại.

- Hừ, nhìn đứa con trai tốt của ngươi đi.

Lâm Thành Thiên ngồi ở vị trí chủ vị nhìn Lâm Khiếu Thiên hừ một tiếng, sau đó lại hướng một chấp sự phát tay, chấp sự kia lúc này liền sắp xếp người mang Lâm Kỳ rơi xuống võ đài đi chữa thương.

Kỳ thức Lâm Thần cũng không có công kích đả thương Lâm Kỳ, chỉ muốn giáo huấn hắn một trận, Lâm Thần cũng không nghĩ tới muốn làm cho Lâm Kỳ thành thể này.

- Ta cũng rất kinh ngạc.

Nghe được Lâm Thành Thiên bên cạnh nói, Lâm Khiếu Thiên hai mắt nhắm lại, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, âm thanh thản nhiên nói, có điều mọi người lại cảm giác rõ ràng là trong lời nói của Lâm Khiếu Thiên chỉ là khuyên giải mà thôi.

- Xem ra, ta đối với đứa con trai này quan tâm có hơi ít.

Lâm Khiếu Thiên trầm nghĩ trong lòng, có chút vui mừng gật đầu.

Trước đây, đại chấp sự của Lâm gia còn báo cho hắn, Lâm Thần và Lâm Kỳ ở trong thành phát sinh xung đột, lúc ấy hắn còn tưởng Lâm Thần bị thương, ai biết là hắn cùng Lâm Kỳ đánh ngang tay.

Vốn dĩ đánh hòa nhau đã rất ghê gớm, tại cuộc tranh tài này, Lâm Thần không những không bại mà còn giống như mèo vờn chuột vậy, dễ dàng đánh bại Lâm Kỳ.

- Hừ.

Nghe được Lâm Khiếu Thiên nói, Lâm Thành Thiên lại hừ lạnh một tiếng, trầm nói: "Ngươi không biết mới lạ."

Lâm Khiếu Thiên cùng Lâm Thành Thiên từ trước tới giờ không hợp nhau, đã từng phản đối Lâm Khiếu Thiên an bài Lâm Thần tiến vào Thiên Cực tông, mà sau khi gia tộc có được Thanh Nguyên quả, hai người lại tranh giành một phen.

Trên võ đài, Lâm Thần vẫn lẳng lặng đứng thẳng, phảng phất không có cảm giác với sự ồn ào từ bốn phía.

Giờ khắc này trong lòng hắn đang suy nghĩ về cảm ngộ với thức thứ ba của Ứng Kích Biến.

"Không đúng, không đúng, vừa nãy ta thi triển thức thứ ba ứng kích, uy lực mặc dù không tệ, nhưng là không phải thi triển ở trên không trung, Thần ung là yêu thú biết bay, có thể ứng kích dù sao cũng là mô phỏng theo thần ung chế tạo ra, không thể so sánh với thần ung đánh nhau được."

Trong lòng Lâm Thần tự nghĩ. Nếu là ở giữa bầu trời triển khai ứng kích không tránh khỏi nguy hiểm quá lớn, rất dễ dàng trở thành mục tiêu của người khác.

Hơi trầm ngâm một lúc, đột nhiên hai mắt Lâm Thần sáng ngời, nhớ tới lúc trước Lâm Kỳ thi triển Thanh Vân bộ.

Thời điểm Lâm Kỳ thi triển Thanh Vân bộ, chân khí trong người dường như phun trào toàn bộ cơ thể, phảng phất như từng đám mây.

Chính là như vậy.

Trên mặt Lâm Thần lộ ra vẻ vui mừng.

Chân khí hình thành đám mây, thêm vào phương thức ứng kích mô phỏng theo công kích của thần ung, giờ khắc này Lâm Thần luyện tập Ứng Kích Biến thức thứ ba ứng kích, uy lực dĩ nhiên là vượt qua võ kỹ Hoàng Mịch cao cấp nhất.

Lâm Thần vừa suy nghĩ ra thức thứ ba ứng kích ảo diệu, lúc này bỗng truyền đến âm thanh của trọng tài.

- Lâm Thần thắng.

Hiện tại cuộc thi đã kết thúc được một lúc rồi, vậy mà bây giờ trọng tài mới công bố kết quả, rõ ràng hắn ta cũng đang rất kinh ngạc.

Theo kết quả công bố, ngay lập tức các đệ tử của Lâm gia dưới võ đài bắt đầu ồn ào lên.

Lâm Thần thắng rồi!

Cho đến hiện tại, hắn ta đã thắng liên tiếp bốn trận.

Trận này lại càng lợi hại hơn trận trước đó, đến trận thứ tư, đối thủ được coi như là Thiên Cương cảnh sao Bắc Đẩu sơ kỳ - Lâm Kỳ, là một trong mười đối thủ cạnh tranh mạnh.

Nhưng tất cả vẫn bại dưới tay của Lâm Thần.

- Sao lại có thể như vậy được chứ, ngay cả nhị ca cũng không phải là đối thủ của hắn!

Không xa trong đám người, Lâm Thái với vẻ mặt kinh sợ, vốn dĩ cho rằng chỉ cần Lâm Kỳ ra tay thì nhất định Lâm Thần sẽ bại, nhưng lại không ngờ kết quả vẫn là Lâm Thần thắng.

Mà phải biết rằng, Lâm Thần là một trong mười đối thủ cạnh tranh mạnh nhất, đến Lâm Kỳ cũng không phải là địch thủ, vậy thế chẳng phải nói, Lâm Thần là một trong mười đối thủ cạnh tranh còn mạnh hơn cả Lâm Kỳ hay sao?

Càng nghĩ, Lâm Thái càng thấy hoang mang, nếu như để Lâm Thần giành được vị trí thứ nhất, vậy thì phải bồi thường cho hắn mười lăm vạn linh thạch hạ phẩm à!

Nghĩ đến điều này, Lâm Thái trong lòng sợ hãi.

Chân chừ một lúc, Lâm Thái nép vào trong đám người vội vội vàng vàng theo hướng của Lâm Hùng ở mà đi.

...

Được sự ngưỡng mộ và kính phục của rất nhiều đệ tử Lâm gia, Lâm Thần từ từ bước xuống võ đài.

Tuy nhiên khi hắn vừa bước xuống, thì đột nhiên một đám người bước đến trước mặt Lâm Thần, nói:

- Lâm Thần, ngươi đã sử dụng công pháp Cổ Đồng Luyện Thể để đánh bại Lâm Kỳ, nhưng ta lại thấy thanh bảo kiếm trên người ngươi, vậy chắc là ngươi mạnh nhất về kiếm pháp đúng không! Ngay cả Lâm Kỳ cũng không thể phá nổi, Lâm Thần, ta rất mong chờ được so tài với ngươi!

Lâm Thần kinh ngạc, chỉ là người này vừa nói xong, liền quay người đi.

Nghe những lời đó, đệ tử bốn phía vừa gây rối hoảng hốt nhìn theo bóng người vừa rời đi, lại nhìn Lâm Thần.

- Hay... Ngay cả Lâm Hân cũng mong được so tài với Lâm Thần!

- Lâm Thần vừa mới đối phó với Lâm Kỳ, hoàn toàn chưa dùng hết sức lực. Ông trời ơi, rốt cuộc người này thực lực mạnh đến cỡ nào a?

Lúc này trong đám người mới nhớ ra, Lâm Thần luôn mang theo bên mình một thanh bảo kiếm. Nếu không biết sử dụng kiếm, sao lại mang theo bên mình làm gì?

Từ lúc thi đấu cho đến bây giờ, Lâm Thần chưa bao giờ rút kiếm ra, nhiều đệ tử cảm thấy tâm thần hỗn loạn.

Năm ngoái, Lâm Thần vừa mới thi đấu thì bị áp lực, trở thành một trò cười.

Năm nay, cậu ta có thể thắng bốn trận liên tiếp, Lâm Kỳ lại bại trong tay của Lâm Thần, vì thế Lâm Hân cũng muốn so tài với Lâm Thần.

Được biết rằng, Lâm Hân cũng là một dũng sĩ, cùng với Lâm Hùng cũng là thiên tài.

Lâm Hân hẹp hòi, nghe nói bố mẹ Lâm Hân sinh hắn ở ngoài, nhưng mà khi hắn vừa ra đời bị một con chó sói đen tha đi, nhưng lại không ăn thịt mà nuôi đến năm ba tuổi thì mới được Lâm gia tìm về.

Bởi vì từ bé cùng sống với bầy chó sói, nên trên người Lâm Hân có một sức mạnh cao cường, khí thế mãnh liệt, kinh nghiệm thi đấu cũng phong phú.

Trước cuộc thi đấu, một võ giả Luyện Thể cảnh tăng thứ chín, dưới uy lực của Lâm Hân, không đánh mà hàng, danh tiếng có thể so sánh với đối thủ thiên tài Lâm Hùng.

Nhìn Lâm Hân vội vã đến, lại hấp tấp đi, Lâm Thần sửng người, nói thầm: "Đúng là một kẻ điên!"

Không nghĩ nhiều, Lâm Thần lần thứ hai đến chỗ rút thăm, lại rút tiếp, quyết định thời gian của trận đấu tiếp theo, rồi quay người về nơi nghỉ ngơi.

Nhưng hắn ta vẫn chỉ vừa đi được vài bước thì một bóng người xinh đẹp xuất hiện trước mặt cậu ta.

Trước mặt là một người rất xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, toàn thân khí chất mạnh mẽ, lạnh lẽo nhìn Lâm Thần với một tâm tư phức tạp.

Đó chính là Lâm Tuyết!

Lâm Thần với tỷ tỷ Lâm Tuyết là tỷ đệ cùng cha khác mẹ, Lâm Thần lúc trước thường bị bạn bè bắt nạt, tỷ ấy chưa bao giờ bảo vệ đệ đệ cả, dường như là hấn ta chưa bao giờ có tỷ tỷ vậy.

Ánh mắt của Lâm Tuyết nhìn Lâm Thần trong phút chốc dừng lại, vội quay người đi về hướng khác.

Quan sát tình hình lúc này, Lâm Thần lắc đầu một cái, tìm nơi nghỉ ngơi.

Tiếp theo đó, Lâm Thần lại ghi điểm, liên tục thắng lợi, cho dù thời gian sắp hết, màn đêm sắp buông xuống, ngày đầu tiên đã kết thúc.

Chiếm ngưỡng được sự lợi hại của Lâm Thần, trong số đệ tử của Lâm gia, cũng không ít người ủng hộ Lâm Thần giành vị trí đầu, nhưng đại bộ phận người thì cho rằng khả năng của Lâm Thần chỉ đến đây thôi.

Dù sao thì tu vi của Lâm Thần cùng với những người khác cũng cách biệt quá lớn.

Phải biết rằng mười sáu trận đấu trước, ngoại trừ Lâm Thần cũng một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, thì toàn bộ đều là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, cách biệt lớn như vậy, chỉ có một loại võ kỹ, căn bản là khó mà bù đắp được chênh lệch.

Đêm nay. Lâm Thần lại ngủ ở một viện nhỏ hẻo lánh.

Bóng người Lâm Thần tại viện nhỏ không ngừng lấp lóe. Ban ngày cùng thi đấu với Lâm Kỳ, đối với Ứng Kích Biến thức thứ ba cảm ngộ được không ít.

Hiện giờ có rất nhiều thời gian để nghỉ ngơi, trấn tĩnh một lát.

- Haiz...

Xung quanh người của Lâm Thần, xuất hiện một ít mây mù, phảng phất biến thành một con chim ưng già bay lượn lơ giữa không trung, cái tay biến thành móng vuốt, thân thể hấn đột nhiên xuất hiện bên cạnh một tảng đá lớn, hai tay hướng khối đá tảng này mạnh mẽ cào xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Lâm thần đệ nhất

Àm..

Theo tiếng vang đá tảng vỡ vụn, thấy vậy Lâm Thần chậm rãi thu hồi hai tay, trên mặt hiện lên vẻ hài lòng.

Thức thứ ba "Ứng kích" cuối cùng đã luyện thành.

Nếu như nói Ứng Kích Biến thức thứ nhất là mô phỏng theo một nửa để trở thành thần ưng, thì thức thứ hai cùng thức thứ ba lại phân biệt mô phỏng toàn bộ mười phần trở thành thần ưng.

Mà muốn luyện Ứng Kích Biến chân chính, biện pháp tốt nhất chính là quan sát thần ưng bay trên cao, có thể phóng tầm mắt khắp Thiên Linh đại lục, thần ưng cũng không có bao nhiêu, hướng chỉ thần ưng vô cùng mạnh mẽ, coi như là gặp thật đừng nói tới quan sát nó phi hành mà e là còn chưa được tới gần đã bị thần ưng phát hiện, sau đó cắn chết.

Lâm Thần có thể nhanh như vậy luyện thành Ứng Kích Biến thức thứ ba không thể không cảm tạ Lâm Kỳ. Lâm Kỳ thì triển Thanh Vân bộ, cảnh giới trong đó chính là cần thiết của "Ứng kích".

Hít một hơi, Lâm Thần đẩy cửa phòng ra, khoanh chân ngồi ở trên giường, xoay tay một cái lấy ra hai khối linh thạch trung phẩm.

Khoảng thời gian khổ tu này, cùng với đại chiến gần đây, Lâm Thần mơ hồ cảm giác được tu vi của hấn ngày càng tăng, dĩ nhiên là gần đạt tới Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa hấn lập tức có thể trở thành võ giả tu vi Luyện Thể cảnh hậu kỳ.

Vù vù...

Gió lớn thổi qu, Lâm Thần điều động chân khí trong cơ thể, chậm rãi hấp thu Thiên Địa linh khí bên trong hai khối linh thạch trung phẩm.

Theo những Thiên Địa linh khí này đi vào trong cơ thể Lâm Thần, tiể đỉnh trong đầu chấn động một cái, hấp thu toàn bộ cỗ Thiên Địa linh khí này.

Một lát sau, Thiên Địa linh khí càng thêm tinh khiết phun trào ra từ trong tiểu đỉnh, chảy xuôi vào các kinh mạch bên trong cơ thể Lâm Thần.

Lâm Thần mặt không cảm xúc, tuần hoàn linh khí dựa theo công pháp Thanh Minh Huyền Dương công.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Chân khí trong cơ thể Lâm Thần tăng lên cực nhanh, càng thêm mạnh mẽ.

Vù..

Chỉ mấy chớp mắt, chân khí trong cơ thể bỗng xung kích các nội tạng trong cơ thể, mỗi lần võ giả tịnh tiến tu vi các nội tạng trong cơ thể đều sẽ chịu xung kích rất lớn để rèn luyện.

Nhưng mà rèn luyện trong chớp mắt, ngay lúc tu vi Lâm Thần sắp đột phá lại cảm thấy Thiên Địa linh khí không đủ.

Thấy thế, Lâm Thần không khỏi nhíu mày, theo tu vi tăng lên, đột phá cũng cần rất nhiều Thiên Địa linh khí, mà sau khi tu vi lên tới Thiên Cương cảnh, vậy mỗi lần đột phá không chỉ cần Thiên Địa linh khí không lồ mà còn cần phải có linh ngộ đối với võ đạo.

Luyện Thể cảnh chỉ là cảnh giới cơ bản, nhưng muốn đột phá tu vi cũng cần rất nhiều Thiên Địa linh khí.

Gia tăng cường độ linh khí.

Lâm Thần hít một hơi, xoay tay một cái trực tiếp lấy ra một viên Tụ Khí đan trung phẩm, há miệng nuốt xuống.

Trải qua tinh luyện của tiểu đình, dược hiệu của Tụ Khí đan trung phẩm càng thêm nồng nặc, chỉ là vẫn không đủ để Lâm Thần đột phá.

Lâm Thần cắn răng, lần này là lấy ra ba hạt Tụ Khí đan trung phẩm, một lần nuốt vào toàn bộ.

Theo ba hạt Tụ Khí đan này, hần nhất thời cảm thấy Thiên Địa linh khí khổng lồ xung kích trong cơ thể, có điều rất nhanh liền bị tiểu đình trong đầu hấp thu không còn một miếng.

Thiên Địa linh khí thật khổng lồ, sắc mặt Lâm Thần vui vẻ.

Trước đây, hần chưa bao giờ sử dụng đồng thời ba hạt Tụ Khí đan trung phẩm để tu luyện, có điều ba hạt Tụ Khí đan trung phẩm này cộng lại hiệu quả càng cao, như vậy khả năng hần một lần đột phá tu vi lại càng cao.

Một luồng Thiên Địa linh khí rất nhanh được tiểu đình phun trào ra.

Lâm Thần không dám bắt cần, chân khí trong cơ thể dựa theo Thanh Minh Huyền Dương công tuần hoàn luyện hóa cỗ Thiên Địa linh khí này.

Một vòng tuần hoàn.

Hai vòng tuần hoàn.

Ba vòng tuần hoàn.

...

Sau nửa canh giờ, chân khí trong cơ thể Lâm Thần đã tuần hoàn mười hai vòng, mơ hồ hấp thu toàn bộ dược hiệu của bốn hạt Tụ Khí đan và hai khối linh thạch trung phẩm, trong cơ thể hần phát sinh một tiếng va chạm nhẹ.

Phốc...

Lâm Thần đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe ra một vệt tinh quang, cùng lúc đó, thân thể của hần bùng nổ ra một khí thế cường đại.

Hần nhắm mắt, những tia chân khí bên trong đan điền càng thêm tinh khiết, các nội tạng trong cơ thể tràn ngập linh khí.

Ầm..

Lâm Thần mở bàn tay ra, hướng phía trước đánh ra một chưởng.

Chỉ là tùy ý đánh ra một chưởng, lại nhẹ nhàng vang lên tiếng xé gió, uy lực so với trước kia không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ.

Sắc mặt Lâm Thần nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, tu vi đột phá liên quan tới thực lực của hần cũng tăng lên rất nhiều, không biết ngày mai bọn họ nhìn thấy tu vi của hần đột phá lần thứ hai sẽ như thế nào.

Lâm Thần cười cợt, đứng lên dùng nước lạnh cọ rửa thân thể sau đó lên giường ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Lâm Thần chải tóc, chậm rãi đi tới quảng trường.

Hôm nay thi đấu chọn ra ba người đứng đầu, cùng với mười người đứng đầu loại bỏ bảy tên, mười người này lần lượt được đại hội gia tộc cuối năm trao thưởng.

Thời điểm đại hội gia tộc cuối năm ngoài, Lâm Thần mặc dù không có tiến vào mười vị trí đầu, nhưng cuối cùng lúc ban phát thưởng hắn cũng nhìn rất rõ.

Danh hiệu đệ nhất có thể được đến mười bó linh thạch trung phẩm, mỗi bó mười khối, chính là một trăm khối linh thạch trung phẩm, đồng thời được gia tộc bồi dưỡng, vị trí ở Lâm gia tăng lên rất nhiều, danh tiếng vang vọng khắp Chân Vũ thành.

Lâm Thần đối với danh tiếng cũng không quá để ý, nhưng tài nguyên gia tộc bồi dưỡng đệ tử cùng với một trăm khối linh thạch trung phẩm hắn khá là để ý.

Phải biết rằng một trăm khối linh thạch trung phẩm đổi thành linh thạch hạ phẩm còn nhiều hơn một vạn, mà linh thạch trung phẩm so với linh thạch hạ phẩm quá ít ỏi, vì vậy cho dù là võ giả Thiên Cương cảnh cũng sẽ không bỏ qua.

Mà danh hiệu đệ nhị cùng đệ tam đồng dạng phải nhận được số lượng linh thạch trung phẩm khác nhau, cùng với được gia tộc quan tâm bồi dưỡng.

Cho tới bảy người trong mười người đứng đầu, cũng thưởng mấy ngàn linh thạch hạ phẩm, cùng với được gia tộc dùng tài nguyên bồi dưỡng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Thần hơi động.

Hắn lần trước được ba trăm khối linh thạch trung phẩm, hiện tại chỉ còn không tới một trăm khối, nếu là có thể có thêm một trăm khối nữa, như vậy hắn tu luyện ít mà hiệu quả nhiều, Lâm Thần cũng không qua coi trọng tài nguyên của gia tộc bồi dưỡng. Lâm gia mặc dù là thế lực lớn ở Chân Vũ thành, nhưng cùng với Thiên Cực tông - một trong năm tông lớn ở Nhạn Nam vực cũng là thua kém không ít.

Không nghĩ nhiều, Lâm Thần tới nơi rút thăm.

Hôm nay là ngày đại hội gia tộc cuối cùng, con cháu Lâm gia đều dậy rất sớm chạy tới đây, từng người đều mang về mặt hưng phấn, cùng nhau nghị luận.

- Lâm Cố thật mạnh, đánh tới hiện tại vẫn không có người nào có thể cùng hắn đánh qua trăm chiêu.

- Lâm Dương cũng không yếu, tu vi Lâm Dương tuy rằng yếu hơn Lâm Cố một ít, nhưng bọn họ đánh nhau rất khó phân thắng bại.

Những con cháu Lâm gia ở bên trong, không ít là ở trong lòng tự nhận là có khả năng đạt được danh hiệu đệ nhất, bởi vậy, hiện tại nhìn thấy chính mình ủng hộ võ giả tiến vào mười vị trí đầu dĩ nhiên là hưng phấn cực kỳ, nếu các cuộc thắng, như vậy bọn họ liền từ chỗ Lâm Thái thu được không ít linh thạch hạ phẩm.

Nghe đến mấy đệ tử này nghị luận, Lâm Thần chỉ là cười cười.

Lâm Dương, Lâm Cố, Lâm Lang, Lâm Tuyết cùng với Lâm Hùng đều là thiên tài số một của Lâm gia, năm người này cũng là tranh giành nhau ba vị trí đầu của đại hội gia tộc cuối năm.

Lâm Thần giật một tờ giấy mở ra: số 8.

- Số tám, Lâm Lang. Lâm Thần, cuộc thi kế tiếp của người đối thủ là Lâm Lang, thời gian là nửa canh giờ sau, chúc người may mắn.

Thấy Lâm Thần xông vào mười vị trí đầu bảng, thái độ của chương quản rút thăm đối với Lâm Thần cũng khá hơn nhiều.

Nghe nói như thế, về mặt Lâm Thần hơi kinh ngạc.

Lâm Lang?

Không phải là cái người trước kia nhìn ra mình là cao thủ kiếm đạo sao, có điều trên mặt hắn liền lộ ra một nụ cười.

Khí thế trên người Lâm Lang tuy rằng rất dọa người, có điều tâm tính không xấu, theo đuổi võ đạo mạnh mẽ, cũng là thiên tài, xem như là chân chính số tài.

Ngay ở thời điểm Lâm Thần suy tư, Lâm An vừa đi tới cười nói:

- Lâm Thần, chúc mừng a, không nghĩ tới tiểu tử người lại lợi hại như vậy, dĩ nhiên là tiến vào mười vị trí đầu.

Nghe vậy, Lâm Thần ngẩng đầu nhìn về phía Lâm An cười cười.

Tu vi Lâm An là Luyện thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, thực lực không yếu, có điều cùng với rất nhiều đệ tử thiên tài Lâm gia so chiêu, hiển nhiên cũng

thua kém không ít, bởi vậy, ở trong một trận đấu, hấn gặp một đệ tử Lâm gia tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ cuối cùng không địch lại mà bại.

Vị trí hai mươi lăm.

Có thể thấy tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ tiến vào ba mươi vị trí đầu cũng coi như là vô cùng ghê gớm, sau đó Lâm An cũng sẽ được liệt vào danh sách được gia tộc bồi dưỡng.

Lâm An hướng trang giấy trên bàn nhìn một chút thấy số tám, hấn nhất thời hts một hơi nói:

- Lâm Thần, đối thủ kế tiếp của ngươi là Lâm Lang. Cái tên này không giống Lâm Kỳ, hấn tàn nhẫn vô cùng, thực lực phi thường mạnh mẽ, ngươi phải cẩn thận một chút a.

Lâm Thần khẽ gật đầu, cười nói:

- Vừa đúng lúc muốn cùng hấn so tài một hồi, hy vọng hấn không để cho ta thất vọng a.

Nghe nói như thế, Lâm An không khỏi lắc đầu, cười mắng:

- Cái tên nhà ngươi, làm sao càng ngày lại càng tự tin hơn vậy. A, tu vi của ngươi...

Trong miệng vừa nói, Lâm An theo bản năng đánh giá Lâm Thần một hồi, nhất thời nhận ra tu vi của Lâm Thần đã tăng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ.

Lâm An tròn mắt phảng phất như nhìn thấy quỷ nói:

- Lâm Thần, ta nhớ lúc ngươi vừa về tới gia tộc vẫn là Luyện thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, làm sao hiện tại... ngươi... ngươi ở trong vòng một tháng liên tục đột phá hai cấp.

Cho dù là Lâm Hùng có thiên phú mạnh mẽ nhất Lâm gia, từ Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ tăng lên Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ cũng mất thời gian mấy tháng, mà Lâm Thần không tới một tháng tu vi liền tăng từ Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ lên Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ.

Lâm Thần cười cười.

Nhìn thấy bộ dáng này của Lâm Thần, Lâm An bội phục nói:

- Lâm Thần, ngươi lợi hại, ha ha. Không nghĩ tới ngươi cũng là thiên tài, trước đây sao ta không phát hiện ra vậy. Quên đi, không nghĩ nhiều như vậy, Lâm Thần, chẳng trách sao ngươi đánh bại Lâm Kỳ dễ dàng tiến vào mười vị trí đầu a.

- Nếu như ngươi ở trên đại hội gia tộc đoạt được danh hiệu đệ nhất, không biết những người kia sẽ kinh ngạc thành bộ dạng gì a>

Lâm An nhớ tới Lâm Thần cá cược chính mình năm ngàn khối linh thạch hạ phẩm, thần sắc hấn liền kỳ quái, trong lòng cười thầm.

Phải biết rằng toàn bộ Lâm gia có thể trên cơ bản đều cho rằng danh hiệu đệ nhất là Lâm Hùng hoặc Lâm Tuyết, trong đó Lâm Hùng là có khả năng cao nhất.

Nhưng nếu là Lâm Hùng không đạt danh hiệu đệ nhất mà biến thành Lâm Thần đoạt danh hiệu đệ nhất, về mặt bọn họ sẽ như thế nào a?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Tâm tư của lâm kỳ

Thời gian vội vã qua đi.

Sau nửa canh giờ, Lâm Thần đứng giờ đi lên võ đài, dường như là cùng lúc, thân ảnh của Lâm Lang, cũng xuất hiện từ trong đám người, ung dung, vững chãi đáp xuống một bên võ

- Lâm Thần đối đầu Lâm Lang? Khả khả, xem ra Lâm Thần thua chắc rồi!

- Chấn rồi, ngươi nghĩ xem Lâm Lang là ai, hấn là một trong ba người có sức chiến đấu mạnh nhất, thực lực so với Lâm Hùng, Lâm Tuyết các người cũng không ít hơn bao nhiêu, mà lại có kinh nghiệm thực chiến phong phú, thực lực vô cùng mạnh mẽ, Lâm Thần cùng lắm là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, hấn tại sao lại có thể là đối thủ của Lâm Lang?

Dưới võ đài rất nhiều con cháu Lâm gia thấp giọng bàn tán.

Hầu như không ai xem trọng Lâm Thần, tuy rằng thực lực của Lâm Thần có thể chứng minh để mọi người mở rộng tầm mắt, nhưng dù sao lực tu luyện của hắn quá thấp, còn chưa cùng đẳng cấp để đối đầu cùng thiên tài Lâm Lang này.

Mặc dù mọi người không mấy xem trọng Lâm Thần, nhưng Lâm Lang trên võ đài sắc mặt lại khá là nghiêm nghị, có thể thấy hai mắt tràn ngập chiến ý nhìn Lâm Thần.

Bỗng dưng, hai mắt Lâm Lang giật giật nói:

- Lâm Thần, ngươi đột phá rồi sao?

Lâm Thần hôm qua vẫn là Luyện Thể Cảnh tầng thứ bảy trung kỳ, chỉ một đêm, liền đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ rồi.

Nhưng Lâm Lang cũng không quá để ý, hưng phấn nhìn Lâm Thần nói:

- Đúng lúc! Lâm Thần, thực lực của ngươi bọn họ không hiểu rõ, ta ngược lại lại rất rõ ràng. Thời điểm ta trở về gia tộc, đi qua Tam Thủy trấn, chà chà, chiêu của lão Cao cũng không phải là đối thủ của ngươi. Lâm Thần, ta rất muốn đấu với ngươi một trận!

Lâm Thần khẽ gật đầu, sắc mặt thoáng nghiêm nghị một chút. Lâm Lang tu luyện tương đối muộn, mà nguyên liệu tu luyện lấy được trong tộc cũng tương đối ít, nếu không, tuyệt đối có thể cùng đám người Lâm Hùng, Lâm Tuyết so

- Bàn luận đến đây thôi, bây giờ bắt đầu đi!

Một bên trọng tài thấy hai người đã sẵn sàng chuẩn bị, lúc này lớn tiếng nói.

Thấy tình hình này, Lâm Lang cũng không nói nhảm nữa, trong mắt hắn ý chí chiến đấu càng ngày càng rõ, dường như có một luồng hỏa diễm đang thiêu đốt.

- Lâm Thần, ngươi cẩn thận đấy!

Lâm Lang đột nhiên hô lớn một tiếng:

- Ngăn Âm bạo!

Cùng lúc đó, liền nhìn thấy cơ thể Lâm Lang đột nhiên mở ra hướng về trước, hai cái tay xuất chiêu hướng tới Lâm Thần.

Hai tay hắn đồng thời mở ra, vang lên thanh âm bùm bùm của từng chiêu, dường như tiếng pháo vậy, quan trọng hơn là, trên người hắn phát ra một luồng khí, từng tia sát khí mãnh liệt.

Con cháu Lâm gia đứng rất gần võ đài cảm nhận được sát khí trên người Lâm Lang, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, cơ thể lui về sau mấy bước.

Võ giả có sát khí, tất nhiên là đã từng chém giết, sẵn giết yêu thú, chém giết võ giả, lâu dần trên người sẽ có một luồng uy lực, nếu là người bình thường cảm nhận được uy lực này, e sẽ sợ hãi đến không dám có một cử động nhỏ nào.

Mà sát khí trên người Lâm Lang so với những võ giả bình thường khác lại rõ hơn rất nhiều, khiến không ít con cháu Lâm gia đều cảm thấy ớn lạnh trong người.

Nếu đổi lại những con cháu Lâm gia kia là đối thủ của Lâm Lang, e đã không đánh mà hàng. Cũng bởi vậy, mọi người đều càng thêm không coi trọng Lâm Thần, Lâm Lang thật sự là quá mạnh.

Nhưng vào lúc này, bỗng trên người Lâm Thần cũng phát ra một khí thế cực mạnh, sát khí trong đó không yếu hơn Lâm Lang chút nào.

Thấy tình hình này, trong mắt Lâm Lang nhất thời lộ ra một tia kinh ngạc.

Mấy tháng trước, Lâm Thần luôn tu luyện ở Mặc Liên sơn, chém giết yêu thú nhiều không kể xiết, chém giết không ít võ giả, sát khí trên người của hắn đương nhiên là vô cùng lớn.

Không chỉ như vậy, trước khi đến Thiên La Sơn bí cảnh, Lâm Thần và Tiết Linh Vân có ở cùng nhau mấy ngày, khí thế trên người Lâm Lang tuy mạnh, nhưng so với Tiết Linh Vân, lại kém hơn không ít, bởi vậy, bây giờ đối mặt với khí thế này của Lâm Lang, Lâm Thần không sợ chút nào.

Trong võ đài, hai luồng khí thế qua lại luân phiên, địa vị ngang nhau!

Nói rất dài dòng, nhưng thời gian lại qua đi trong chớp mắt.

Vù!

Một lúc sau, cơ thể Lâm Thần bỗng dừng chấn động, nhất thời hiện ra một luồng ánh sáng màu đồng, cực kỳ chói mắt.

- Cổ Đồng Luyện Thể công pháp? Lâm Thần, xem ta phá phòng ngự của ngươi như thế nào!

Nhìn thấy ánh sáng màu đồng trên người Lâm Thần, trong mắt Lâm Lang lóe lên một vệt sáng, mà tiếng “vèo” phía sau lưng càng nhanh hơn nhằm phía Lâm Thần tấn công.

Ầm ầm ầm..

Lâm Thần đồng thời nắm chặt hai tay, tấn công về phía Lâm Lang. Trong phút chốc, trên võ đài truyền đến từng đợt âm thanh vô cùng nặng nề, hai người đều sử dụng tới thân pháp, thân thể không ngừng lóe sáng, không ngừng truyền đến tiếng vang.

Rất nhiều con cháu Lâm gia dưới lời đài nhìn mà hoa cả mắt, tốc độ của hai con người quá nhanh, mà lực tu luyện của những con cháu Lâm gia này vẫn chưa luyện qua Thể cảnh, nhãn lực căn bản không theo kịp tốc độ của hai người.

Nhưng tất cả trưởng lão của Lâm gia, cùng với rất nhiều vị đứng đầu các thế lực đang làm khách càng xem trong lòng càng kinh hãi.

- Nhân tài tốt! Tiểu tử tên Lâm Lang kia, tuổi còn trẻ đã tu luyện tới Thiên Cương Cảnh Sơ kỳ, khí thể trên người vô cùng rõ, tiềm lực của hắn tuyệt đối không thua gì Lâm Hùng!

Một vị trong đó nói.

- Khiến người ta kinh ngạc hơn vẫn là tiểu tử Lâm Thần này, mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, đã không thể phân thắng thua với Lâm Lang.

- Thật là một nhân tài tốt!

Ông ta cảm thán một tiếng.

Một bên khác, hai mắt Lâm Thành Thiên híu lại nhìn Lâm Thần trên võ đài, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Mặt Lâm Khiếu Thiên không hề có cảm xúc, nhưng hai con mắt của hắn lại nhìn chăm chăm Lâm Thần và Lâm Lang, dường như chỉ sợ bỏ sót cái gì.

...

Cứ như vậy trong chốc lát, Lâm Thần và Lâm Lang đã dùng hơn trăm chiêu, mỗi một lần cùng nhau tấn công, đều phát ra tiếng vang nặng nề.

Nhưng Lâm Lang lại càng đánh càng nghiêm nghị, mỗi một lần tấn công của hắn, đều sẽ gia tăng lực đạo, đánh về phía sau, hầu như hắn càng lúc càng vận dụng toàn lực, nhưng lại vẫn bị Lâm Thần ngăn cản.

Ầm!

Nắm đấm và bàn tay cùng nhau tấn công, theo nguồn sức mạnh này, cơ thể Lâm Lang chợt lui về sau mấy bước, chỉ cảm thấy hai tay tê dại.

Cho dù lực tu luyện của hắn cao hơn Lâm Thần rất nhiều, nhưng tấn công điên cuồng như thế, Lâm Lang vẫn cảm thấy có chút không chịu nổi.

Phải biết, Lâm Thần đang ở bên dưới toàn lực công kích, từng quyền lên tới một vạn năm nghìn cân, vậy những võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ lâu năm đều khó mà chống đỡ. Lâm Lang có thể liên tục cùng hắn đối đầu lâu như vậy, đã là tốt rồi.

- Lâm Thần, ngươi phải cẩn thận! Một chiêu này của ta tên Lục Cực Hoảng Trảo, Huyền Mịch cấp thấp võ học!

Còn tiếp tục đánh như vậy, cũng khó phân kết quả, Lâm Lang định vận dụng toàn lực.

Lâm Thần gật đầu, vẻ mặt hơi nghiêm nghị.

Thấy Lâm Thần không có ý định rút Tinh Cương Kiếm ra, trong mắt Lâm Lang không khỏi lộ ra một tia thất vọng, sau đó, hai mắt hắn ngưng lại, đột nhiên duỗi một tay ra, hướng về phía Lâm Thần.

Một trường này của hắn, xem ra rất bình thường, nhưng Lâm Thần lại cảm nhận được sự uy lực rất lớn. Lâm Lang thực lực vốn rất mạnh, huống chi hắn thi triển vẫn là công pháp Huyền Mịch cấp thấp, như vậy uy lực một chiêu này của hắn có thể tưởng tượng được.

Thấy một màn này, Lâm Thần nhất thời vận lực trong cơ thể, mạnh mẽ truyền đến nắm đấm, sau đó, toàn cơ thể giống như một con điều hầu, hướng về phía Lâm Lang. Hiển nhiên, Lâm Thần đã sử dụng Cổ Đồng Luyện Thể quyết đến cực hạn.

Cổ Đồng Luyện Thể quyết tổng cộng chia làm bốn tầng. Lâm Thần chỉ là tu luyện tới tầng thứ ba, tầng thứ bốn lại chưa luyện chút nào, quan trọng hơn là, Lâm Thần vẫn cảm giác Cổ Đồng Luyện Thể quyết không dùng tới toàn lực, bây giờ tấn công Lâm Lang thế này, vừa hay có thể khiến hắn xem thử Cổ Đồng Luyện Thể quyết cực hạn sẽ như thế nào.

Vào đúng lúc này, rất nhiều con cháu Lâm gia trên quảng trường đều nín hơi chờ đợi, hai con mắt mở lớn, không chớp nhìn Lâm Thần và Lâm Lang trên

lôi đài.

Lâm Thần thua chắc rồi sao?

Mang theo sự nghi ngờ này, tất cả mọi người đều vô cùng tập trung tinh thần.

Àm..

Không để mọi người chờ đợi quá lâu, trên võ đài, Lâm Thần và Lâm Lang cùng nhau tấn công.

Sau một lúc, liền thấy hai cơ thể của hai người đều lui về phía sau, sắc mặt đều hơi thay đổi thành trắng xám.

Mọi người càng mở to mắt.

Rất nhanh, hai người đều ngừng lại, nhưng Lâm Thần lui hơn mười bước thì dừng lại, sắc mặt có chút tái nhợt, thờ dốc, hai tay nắm lại, quần áo dĩ nhiên bị rách nát, thân hình có chút chật vật.

Mà Lâm Lang, lại lùi tới cạnh võ đài mới dừng lại, tóc tai bù xù, so với Lâm Thần càng thêm chật vật, quan trọng hơn là, sắc mặt hắn cũng tái nhợt, yết hầu còn hơi lên xuống, hiển nhiên là chịu đả tích.

- Chuyện này...

- Lâm lang... Hấn, hấn bại bởi Lâm Thần?

Tất cả mọi người há hốc mồm nhìn Lâm Thần trên võ đài, tuy rằng Lâm Lang không bị kích xuống võ đài, nhưng ở bên trong đòn đánh này, Lâm Thần lại vững vàng chiếm thế thượng phong, cho dù đánh tiếp nữa, Lâm Lang cũng chắc chắn là thất bại.

Mà thắng trận này rồi, Lâm Thần có thể tiến vào tám vị trí đầu!

Một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy tiến vào tám vị trí đầu! Tất cả mọi người cảm thấy khó mà tin nổi.

Trên võ đài, Lâm Thần sắc mặt tái nhợt xuất hiện một tia hồng hào, thờ dốc một hồi, lúc này mới bình tĩnh lại, mà một bên khác, Lâm Lang lại mở miệng nuốt một viên đan dược chữa trị vết thương, lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lâm Thần.

Trên mặt hắn lộ ra một nét cười khổ nói:

- Lâm Thần, ngươi quá biến thái rồi, ngay cả ta cũng không thể làm cho ngươi rút ra Tinh Cương kiếm, thật không biết thực lực chân chính của ngươi mạnh như thế nào.

Lâm Thần cười cợt, trong lòng hắn cũng kinh ngạc với thực lực của Lâm Lang, cú đấm vừa xong, Lâm Thần cũng vận dụng toàn lực, e là cú đấm đạt đến hơn một vạn năm nghìn cân kia, tuyệt đối là phát huy hết khả năng, nếu không, chỉ cần lấy Cổ Đồng Luyện Thể quyết cũng không có cách nào đánh bại Lâm Lang.

Lâm Lang không nói gì nữa, xoay người trực tiếp nhảy xuống võ đài, trong chốc lát liền biến mất bóng người.

- Phù..

Lâm Thần thở ra một hơi, quay đầu, hướng về phía trọng tài nói.

- Trọng tài, hiện tại có thể tuyên bố kết quả chứ?

Lúc này trọng tài vẫn đang chưa thể bình tĩnh, hắn nhìn chằm chằm Lâm Thần, sau khi nghe tiếng nói, sực tỉnh lại, lớn tiếng nói:

- Lâm Thần thắng!

Lâm Thần cười gât gù, nhảy xuống võ đài.

...

Dường như lúc Lâm Thần nhảy xuống võ đài, Lâm Thái mới sực tỉnh lại, nhìn thấy Lâm Thần lại thắng một trận, hắn chỉ cảm thấy buồn bực mất tập trung, chỉ vội vã đi tới cạnh Lâm Hùng bên trong khu nhà nhỏ.

Lâm Hùng vẫn còn một canh giờ ti thí, ti thí với những con cháu Lâm gia khác, Lâm Hùng cũng không hứng thú gì, bởi vậy cũng không tới sân đấu.

- Đại ca!

Lâm Thái gấp gáp đẩy cửa phòng ra, đồng thời đi vào trong, la lên.

- Hà?

Lâm Hùng quay đầu, nhìn về phía Lâm Thái, mà bên cạnh hắn, chính là Lâm Kỳ.

Không nghĩ quá nhiều, Lâm Thái nói thẳng vào vấn đề, hốt hoảng nói rằng:

- Đại ca, Lâm Thần kia, hắn... hắn đánh bại Lâm Lang!

- Cái gì? Hắn đánh bại Lâm Lang?

Lâm Hùng còn chưa nói, Lâm Kỳ nhất thời trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, miệng thốt lên.

Căn bản sau khi Lâm Kỳ bị Lâm Thần đánh bại, trong lòng vẫn không phục, nhưng giờ khắc này vừa nghe đến Lâm Lang cũng thua trong tay Lâm Thần, trong lòng không khỏi cả kinh, đồng thời lại càng cảm thấy thoải mái.

Đối đầu với Lâm Lang, Lâm Kỳ không có một chút chắc chắn nào, mà Lâm Lang lại bị Lâm Thần đánh bại, như vậy hắn bại bởi Lâm Thần, cũng không tính là chuyện lớn gì.

Nhưng Lâm Thái rõ ràng không nghĩ nhiều như vậy, hắn như sắp khóc, nói rằng:

- Đại ca, không thể lại để cho Lâm Thần thắng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Lâm hùng và lâm tuyết

Nghe nói như vậy, sắc mặt của Lâm Hùng hơi trầm xuống một chút.

Lâm Thái nhìn thấy Lâm Thần lại thắng trận nữa, cũng rất sốt ruột, lời hắn vừa nói, chính là gián tiếp muốn nói Lâm Hùng không chiếm được vị trí số một, không sánh bằng Lâm Thần.

Dù sao, Lâm Thái vẫn đang giữ năm ngàn khối linh thạch hạ phẩm danh hiệu đệ nhất của hắn, nếu Lâm Thần như vậy mà vẫn tiếp tục thắng, như vậy Lâm Thái sẽ phải bồi thường cho Lâm Thần mười lăm vạn khối linh thạch hạ phẩm.

Nhiều linh thạch hạ phẩm như vậy, muốn lấy mạng hắn, hắn cũng không thể giữ được.

Mà giờ hắn thấy Lâm Thần lại thắng một trận, khó tránh khỏi bất an trong lòng, nhưng rất nhanh, Lâm Thái liền ý thức được lời của mình đã sai rồi, hắn mau chóng ngậm miệng, nhưng đôi mắt có chút lo lắng nhìn Lâm Hùng.

Thấy tình hình này, Lâm Hùng sắc mặt hòa hoãn không ít, liên quan tới việc bị Lâm Thần nắm giữ, lúc tối hôm qua, Lâm Thái đã từng nói với hắn, bây giờ Lâm Thái lo lắng như vậy, hắn cũng có thể lý giải.

Tuy nhiên Lâm Thần dĩ nhiên lại đánh bại Lâm Lang, lại thắng tiếp một trận, đúng là khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Nhưng ngay cả như vậy, Lâm Hùng vẫn chẳng coi trọng Lâm Thần. Ở Lâm gia, Lâm Hùng là người ưu tú nhất trong số đông đảo con cháu, mà Lâm Thần, tư chất tầm thường, không có điểm sáng, thậm chí là bị những con cháu Lâm gia khác coi là "rác rưởi".

- Ha ha, Lâm Thần thật khiến người ta không ngờ tới, vào năm ngoái, thực lực vẫn còn yếu, hiện tại liền đạt đến trình độ này.

Lâm hùng cười nhạt nói.

- Tiểu Thái, ngươi yên tâm, chỉ cần lên thi đấu, ta gặp phải Lâm Thần, liền để hắn lập tức xuống đài.

Nghe Lâm Hùng nói xong, Lâm Thái không nén được thở phào, thực lực của Lâm Hùng hắn biết rõ, trong toàn bộ Lâm gia, con cháu có thể sánh ngang hàng cùng hắn rất ít, Lâm Thần cùng lắm là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, hắn có thể lọt vào trong tám vị trí đầu, đã khiến người ta không ngờ tới, còn đánh bại Lâm Hùng, đoạt được vị trí số một? Hắn vẫn nên trở về tu luyện lại hai năm thì hơn!

Một bên Lâm Kỳ cũng gật gật đầu, cũng không hề nghi ngờ mà cho rằng Lâm Thần chắc chắn là thất bại.

...

Lâm Thần ở trên đấu trường nghỉ ngơi chốc lát, hắn trong con mắt của con cháu Lâm gia, lần thứ hai rút thăm.

- Số năm, Lâm Hồ! Lâm Thần, trận kế tiếp đối thủ của ngươi là Lâm Hồ, trận thi đấu bắt đầu rất nhanh, xin chuẩn bị kỹ lưỡng.

Một bên chấp sự sau khi nhìn trang giấy trong tay Lâm Thần, gật gật đầu nói.

Lâm Hồ?

Lâm Thần hơi sững sờ, chợt nhớ lại Lâm Hồ.

Trong trí nhớ của Lâm Thần, Lâm Hồ cũng như Lâm Lang, là một tên vô cùng tàn nhẫn, trung tự, tư chất của hắn cũng không hề tầm thường, hai năm trước đã đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ, lúc đó danh tiếng thậm chí còn vượt qua thiên tài Lâm Hùng, nhưng hai năm gần đây, Lâm Hồ chậm chạp không có tiến bộ, nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn là một trong số những con cháu Lâm gia vô cùng xem trọng.

Lâm Thần trước đây chỉ gặp qua Lâm Hồ mấy lần, cũng không tiếp xúc quá nhiều, nhưng tiếng tăm của Lâm Hồ ở Lâm gia không nhỏ, Lâm Thần mặc dù không mấy quan tâm đến những việc này, nhưng hắn vẫn biết Lâm gia có một người như thế.

Mà năm ngoái, Lâm Hồ dễ dàng chiến thắng đối thủ của hắn, tiến vào mười vị trí đầu! Xếp hạng thứ bảy.

Năm nay, Lâm Hồ cũng được khen là một trong ba người có sức chiến đấu mạnh nhất!

Sau khi xác định rõ đối thủ, Lâm Thần liền bước tới ghế dưới võ đài, cuộc tranh tài này của hắn rất nhanh sẽ bắt đầu, xem như là trận thứ nhất để vào vị trí thứ tư.

Cũng chính vì vậy, thu hút rất nhiều con cháu Lâm gia quan sát.

Nhưng lần này, những con cháu Lâm gia này không còn dám bàn tán bừa bãi thắng thua. Trận trước, tất cả mọi người đều không nghi ngờ mà cho rằng Lâm Thần chắn chắn thua, kết quả Lâm Thần chuyển bại thành thắng, Lâm Lang bị hắn dễ dàng đánh bại, mà nghe lời của Lâm Lang, tựa hồ Lâm Thần còn chưa vận dụng toàn lực.

- Không biết Lâm Hồ có thể khiến cho Lâm Thần xuất ra toàn bộ thực lực hay không!

Có một người không nhịn được mở miệng.

Trên mặt của những người khác cũng đều rất mong chờ, hết sức tò mò thực lực thật sự của Lâm Thần.

Vù vù...

Một trận cuồng phong vang lên, cùng lúc đó, liền nhìn thấy một cái vóc người khá là cường tráng nhảy lên võ đài, thân pháp vô cùng trầm ổn.

Thấy tình hình này, Lâm Thần cũng vươn mình một cái, cơ thể vững vàng đáp xuống võ đài.

- Lâm Thần!

Nhìn thấy Lâm Thần xuất hiện, Lâm Hồ sắc mặt khê thay đổi. Khi biết đối thủ trận kế tiếp của mình là Lâm Thần, Lâm Hồ trong lòng liền cảm thấy bất ổn.

Ở trong mắt người ngoài, Lâm Hồ và Lâm Lang đều là lòng dạ độc ác hơn người, mà tâm tính lại kiên định, đều đeo đuổi võ đạo đỉnh phong, nhưng không chỉ như vậy, hai người bọn họ còn là bằng hữu cực kì thân thiết, chỉ có điều vì duyên cớ tu luyện nên hai người rất ít đi chung với nhau thôi.

Bởi vậy, sau khi bản thân Lâm Lang bại dưới tay Lâm Thần, hắn liền biết, mình không phải là đối thủ của Lâm Thần!

Thực lực của hắn và Lâm Lang cách biệt không nhiều, mà Lâm Lang chưa thể làm cho Lâm Thần xuất ra thực lực chính, như vậy... Hắn có thể làm được sao?

Khê lắc đầu, đôi mắt Lâm Hồ hơi có tia lửa, đấu cùng thiên tài như vậy, mới coi như là thi đấu đúng nghĩa!

- Lâm Hồ.

Lâm Thần cũng khê mỉm cười.

- Lâm Thần, ngươi rất mạnh, lúc Lâm Lang thua ngươi, ta cũng biết, ta cũng không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ta vẫn hy vọng thử một lần, chí ít, ta muốn bức ra tất cả thực lực của ngươi!

Lâm Hồ nghe vậy, lúc này thấp giọng nói.

Lâm Thần cười cợt, nói.

- Vậy thì tới đi.

Hai người cũng không phí lời, sau khi trọng tài hô một tiếng "Trận đấu bắt đầu", hai cơ thể trong phút chốc chuyển động.

Chiêu của Lâm Hồ là cước pháp võ kỹ, mỗi một chân đảo qua, để lại chường như đầu cọp đánh về phía Lâm Thần, rít lên từng trận gió mạnh, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Mà Lâm Thần, vẫn triển khai Cổ Đồng Luyện Thể quyết, biến hóa khôn lường đối phó với Lâm Hồ.

Ầm ầm ầm..

Nhất thời, tiếng va chạm trên võ đài vang lên liên tục không ngừng, một lát sau, không ngờ hai người là đã liều mạng hơn mười chiêu.

Hai người ngang sức ngang tài, ai cũng không bị thương.

Nhưng trong lòng Lâm Hồ rất rõ, Lâm Thần vẫn chưa vận dụng toàn bộ thực lực, mà hắn, hiện tại đã hầu như đã vận dụng toàn bộ chân khí trong cơ thể.

- Liên Hoàn chân!

Lâm Hồ vẻ mặt nghiêm túc, thân hình lóe sáng, xuất hiện trước mặt Lâm Thần, giờ một chân lên hung hăng đá về phía Lâm Thần.

Đồng thời một chân này của hắn quét ra, rõ ràng có thể nhìn thấy ở trên đùi của hắn, tỏa ra một màu nhàn nhạt, chân khí trong cơ thể phun trào, rõ ràng là vận dụng toàn bộ thực lực.

Lực tu luyện của Lâm Hồ so với Lâm Thần cũng khá tương đương, giờ thấy Lâm Hồ dùng toàn lực công kích, Lâm Thần cũng không dám khinh thường. Cơ thể hắn chấn động, phóng thích toàn bộ sức của Cổ Đồng Luyện Thể tràn ngập ở hai nắm tay, cùng lúc đó, trong miệng hô lên:

- Mê tung quyền!

Trong quyền pháp, Lâm Thần quen thuộc nhất chính là Mê Tung quyền này. Mà Mê Tung quyền này, trên thực tế cũng không phải là kỹ năng của thế giới này, mà là quyền pháp tu luyện trong thế giới trước của hắn.

Nếu như dùng kỹ năng của thế giới này để phân chia mà nói, Mê Tung quyền tuyệt đối có thể được tính là kỹ năng hạ đẳng của Huyền Mịch quyền pháp!

Chỉ một thoáng, nắm đấm của Lâm Thần nhanh chóng tung ra, trong chốc lát, liền lưu lại giữa không trung mấy đạo tàn ảnh, mỗi một đạo tàn ảnh, đều tấn công về phía Lâm Hồ.

Thấy một màn này, Lâm Hồ lấy làm kinh hãi, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Lâm Hồ cũng vô cùng phong phú, tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng bấp chần hắn quét ra lại không có dấu hiệu dừng lại, vẫn cứ hướng sự tấn công về phía Lâm Thần.

Ầm ầm ầm..

Một lúc sau, ở giữa võ đài liền truyền đến tiếng va chạm trầm ồ.

- Tốc độ tấn công thật nhanh!

Dường như là âm thanh nặng nề của mấy đạo công kích này cùng vang lên đồng thời, cũng truyền đến tiếng hô kinh ngạc của Lâm Hồ, nhưng một lúc sau, liền thấy cơ thể Lâm Hồ lui về sau hơn mười bước, cùng với trước đó đấu hơn mười chiêu không giống nhau, lần này chân của Lâm Hồ lại bị thương, chân bị Lâm Thần tấn công kia hơi run rẩy, thậm chí ngay cả đứng thẳng cũng có chút không vững.

Mà Lâm Thần lui về sau hơn mười bước liền ngừng lại, vẻ mặt không đổi nhìn Lâm Hồ.

- Lợi hại, lợi hại! Lâm Thần, căn bản ta còn tưởng rằng ngươi tung ra nắm đấm tàn ảnh của Mê Tung quyền đều là đánh lừa kẻ địch, không nghĩ tới toàn bộ đều là thực thể công kích! Lợi hại, không ngờ tốc độ tấn công của ngươi nhanh như vậy.

Nén lại sự đau đớn ở hai chân, vẻ mặt Lâm Hồ bội phục nhìn Lâm Thần nói.

Tu luyện Mê tung quyền và Huyền kiếm của Lâm Thần cũng giống nhau, đều là chú trọng tốc độ, nhưng Mê Tung quyền Lâm Thần đã tu luyện đến tận xương tận tủy, bởi vậy tốc độ hắn xuất ra nhanh vô cùng, vốn là nắm đấm tàn ảnh, vào trong tay hắn, cũng được thực thể công kích.

Hơn nữa sức mạnh nắm đấm ngàn cân của hắn, Lâm Hồ làm sao có thể là đối thủ của hắn?

- Đa tạ!

Lâm Thần nở nụ cười, chấp tay nói.

Lâm Hồ vung tay, chân vừa quét ra kia vẫn còn chút đau, nói.

- Ta thua.

Nói xong, hắn liền xuống võ đài.

Nói rất dài dòng, trên thực tế thời gian thi đấu chính của hai người không quá mấy chục giây. Dưới võ đài, rất nhiều con cháu Lâm gia nhìn Lâm Thần và Lâm Hồ đang đi xuống võ đài, trận đấu đã kết thúc.

Kết quả vẫn là Lâm Thần thắng.

Nhưng thắng thế nào, mọi người không rõ ràng lắm, tốc độ chiến đấu của hai người khá là nhanh, mà rất nhanh lại chỉ cần một chiêu phân thắng thua.

Bởi vậy, phần lớn trong mắt bọn họ đều là sự mơ hồ.

- Lâm Thần thắng!

Lần này, không nhắc đến Lâm Thần vô dụng, một bên trọng tài rất nhanh liền tỉnh táo, lớn tiếng nói, sau khi nói xong, cười cười nhìn về phía Lâm Thần, về mặt có chút cung kính nói:

- Lâm Thần, chúc mừng ngươi tiến vào bốn vị trí đầu!

Bốn vị trí đầu!

Đánh bại Lâm Hồ, Lâm Thần liền tiến vào bốn vị trí đầu.

- Đa tạ.

Khẽ cười gật đầu, Lâm Thần đi xuống võ đài.

Dễ dàng tiến vào bốn vị trí đầu, cũng là điều Lâm Thần cảm thấy không thể ngờ tới, nhưng không thể phủ nhận là, như nếu không phải sau khi tự xông vào Thiên La sơn bí cảnh, cực khổ tu luyện hơn hai mươi ngày, tu luyện đột phá, tu luyện thành công Cổ Đồng Luyện Thể, lực quyền đạt đến một vạn năm nghìn cân, hắn tuyệt đối không dễ dàng tiến vào bốn vị trí đầu như vậy.

Đồng đạo con cháu của Lâm Gia ở bên trong, những người có thể được coi là thiên tài trong này, cũng không có chút khinh thường, chỉ cần là Lâm Lang, Lâm Hồ cùng với Lâm Kỳ đề ở Thiên Cực tông, cũng được coi là thiên tài có tư chất không tồi.

Sau trận đấu này của Lâm Thần, còn có ba trận, lần này xác định một trong bốn vị trí đầu giữa ba người khác.

Trong ba trận này, trong đó có một trận chính là Lâm Hùng đấu với Lâm Tuyết!

Lần này hai người có khả năng nhất dĩ nhiên sẽ lên sàn, tin tức này, trên võ đài của Lâm gia nhất thời rít lên một trận gió xoáy.

Cuối năm ngoái, Lâm Tuyết là người đứng thứ nhất, nhưng vào lúc ấy, Lâm Hùng vẫn chưa trở về gia tộc tham trận đấu của gia tộc, bởi vậy, rất nhiều người đều cho rằng, nếu như Lâm Hùng cũng tham gia trận đấu năm ngoái, như vậy người đứng thứ nhất còn chưa chắc chắn là Lâm Tuyết.

Giờ phút này, hai thiên tài đối đầu nhau, ai sẽ thắng?

Hoặc là nói, đánh ngang tay?

Lâm Thần đứng ở dưới lôi đài, cùng các con cháu Lâm gia khác quan sát hai người thi đấu.

Trên võ đài, mặt hai người đều không hề có cảm xúc, lạnh nhạt nhìn đối phương. Sau khi trọng tài hô một tiếng "trận đấu bắt đầu", trận đấu của Lâm Hùng và Lâm Tuyết, chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Lâm thần đệ tứ

Trên võ đài, Lâm Tuyết chậm rãi rút bảo kiếm ra, chân khí trong cơ thể cũng dần lưu chuyển, trên thân thể của nàng hiện ra một hào quang màu bạc.

Hiển nhiên là chân khí trong cơ thể nàng cực kỳ nồng đậm.

Mà một bên khác, Lâm Hùng cũng chậm rãi mở bàn tay ra, bàn tay của hắn cực kỳ to và thô, rõ ràng cho thấy hắn tu luyện chương pháp mạnh mẽ,

ngoài ra vóc người Lâm Hùng to lớn, đứng cùng một chỗ với Lâm Tuyết làm cho Lâm Tuyết có cảm giác mong manh yếu đuối.

- Nam nay, danh hiệu đệ nhất gia tộc ta muốn rồi.

Lâm Tuyết rút bảo kiếm của nàng ra, trong miệng từ tốn nói.

Lâm Hùng nở nụ cười, lạnh nhạt nói:

- Xin lỗi, danh hiệu đệ nhất ta cũng muốn.

Năm nay, danh hiệu đệ nhất còn có thêm Thanh Nguyên quả, ở lâm gia rất ít người biết việc này, mà Lâm Hùng là con cả của đại trưởng lão, một trong những thiên tài của đệ tử Lâm gia, Lâm Thành Thiên tự nhiên cũng nói với hắn, vì vậy cuối năm nay Lâm Hùng liền trở về tham gia đại hội gia tộc.

Lâm Tuyết cũng tương tự Lâm Hùng.

Hai người bọn họ, tu vi kẹt ở Thiên Cương cảnh sơ kỳ một quãng thời gian rồi, bởi vậy bất kể là ai chỉ cần có được Thanh Nguyên quả thì tu vi sẽ được đột phá lên Thiên Cương cảnh trung kỳ, vững vàng ngăn chặn người còn lại.

Hai người cũng nghĩ ra được là mình cần Thanh Nguyên quả.

- Đánh đi.

Lâm Hùng từ tốn nói, âm thanh nhẹ như gió, tựa hồ hoàn toàn không để Lâm Tuyết ở trong mắt.

Hai mắt Lâm Tuyết ngưng lại, trên mặt hiện lên một vẻ tức giận, hiển nhiên là bị Lâm Hùng coi thường nên tức giận rồi.

Thấy vậy, hai người cũng không có nói nhiều, bàn tay Lâm Hùng mở ra hướng chỗ Lâm Tuyết vỗ xuống một cái.

Một chưởng này của hắn đơn giản, thậm chí ngay cả chân khí cũng không sử dụng bao nhiêu, rõ ràng là chỉ để thăm dò.

Ầm..

Đồng thời cùng với một chưởng này của Lâm Hùng, hai tay Lâm Tuyết hơi động, bảo kiếm trong tay của nàng liền đánh ra với tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền công kích trong lòng bàn tay của Lâm Hùng.

Âm thanh đồng thời vang lên, có điều Lâm Hùng vẫn cứ đứng vững vàng tại chỗ, trên mặt vẫn cứ mỉm cười nhìn Lâm Tuyết.

- Ha ha, lâu như vậy rồi, thực lực của ngươi cũng không nâng lên được bao nhiêu.

Có lẽ một chiêu thăm dò này là để phân tích thực lực của Lâm Tuyết, hắn mở miệng cười nói.

- Ngươi vốn dĩ cũng chỉ như vậy.

Lâm Tuyết hừ nhẹ một tiếng.

- Bạo Phong chưởng.

Âm thanh Lâm Tuyết vừa dứt, Lâm Hùng đột nhiên khẽ quát một tiếng, hai tay tung chưởng hướng phía Lâm Tuyết công kích.

Xi... xi... xi...

Từng đạo âm thanh rất nhỏ vang lên, một chưởng này của Lâm Hùng đánh tan không khí dễ như ăn cháo, uy lực của nó có thể tưởng tượng được.

Cùng lúc đó, theo một chưởng này của Lâm Hùng, lấy bàn tay của hắn làm trung tâm tạo thành một vệt Long Quyền Phong dài nửa mét, điên cuồng hấp thu đồ vật, mà Long Quyền Phong này sức gió mạnh mẽ trực tiếp công kích về phía Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết rung mình, trong miệng quát:

- Phích Lịch kiếm.

Bảo kiếm trong tay nàng đâm ra, phảng phất trong đó mang theo từng tia sét chớp giật, trực tiếp đánh tới bàn tay của Lâm Hùng.

Kêu kẹt... kêu kẹt...

Bảo kiếm của Lâm Tuyết vừa đánh vào Phong Quyền Phong của Lâm Hùng, nhất thời truyền đến từng trận âm thanh chói tai, hiển nhiên hai người đã chính thức giao chiến.

Thấy một màn này, đông đảo con cháu Lâm gia dưới võ đài đều vô cùng kích động, có người không nhịn được kinh sợ nói:

- Thật mạnh mẽ, đây chính là thực lực của Lâm Hùng và Lâm Tuyết sao? Ông trời ơi, Thiên Cương cảnh sơ kỳ thiên tài ở trong tông môn ta đã gặp qua không ít, nhưng có thể được như Lâm Hùng và Lâm Tuyết không có mấy người.

- Nhìn dáng vẻ thì thực lực ngang nhau,, không biết ai sẽ thắng cuối cùng.

Thi đấu cuối cùng cũng chỉ có thắng thua, cho dù là hòa nhau, trọng tài cũng sẽ căn cứ vào tu vi và công kích của từng người, phán định ra người thắng.

Lâm Thần ở trong đám người cũng rung mình nhìn lên võ đài.

Hiện tại chỉ cần trình độ công kích thế này, còn khiến cho Lâm Thần coi trọng như vậy, nhưng phải biết hiện tại Lâm Hùng và Lâm Tuyết đều chưa sử dụng hết toàn lực, nếu vận dụng toàn lực, chiến đấu của hai người bọn họ sẽ kịch liệt như thế nào?

Có điều một đạo công kích này cũng làm cho Lâm Thần nhìn thấy không ít thành tựu.

Kiểm của Lâm Tuyết rất nhanh, nếu như ở Thiên Cực tông cũng hiếm có người địch lại, bàn về kiếm pháp cùng Lâm Thần cách biệt không xa.

Mà Lâm Hùng, sự công kích củ hắn vô cùng ác liệt, Bạo Phong quyền ít nhất cũng là chương pháp Huyền Mịch cấp thấp, chân chính là hình thành sức mạnh cắn nuốt của Long Quyền Phong.

Nhìn từ bề ngoài là lực lượng hai người ngang nhau, nhưng kéo dài xuống... E là không cần tốn nhiều thời gian Lâm Tuyết sẽ thua.

Lâm Thần vốn là Tông Sư võ học, đối với võ học nghiên cứu thâm hậu, mà thường xuyên dùng kinh nghiệm phong phú cùng với các nhân vật võ học có tiếng so tài tỷ thí.

Giờ khắc này vừa thấy được Lâm Hùng và Lâm Tuyết tranh đấu, Lâm Thần lập tức phân tích ra.

Quả nhiên, Lâm Thần vừa nghĩ xong, liền nhìn thấy trên võ đài sắc mặt Lâm Tuyết bỗng tái nhợt, quan trọng hơn là tay nàng cầm kiếm đang khẽ run lên.

Có điều Lâm Tuyết cũng phản ứng rất nhanh, nàng đột nhiên rút bảo kiếm về, đánh ra một chiêu lần thứ hai, chiêu kiếm này đánh ra đồng thời trong cơ thể nàng chân khí phun trào càng thêm lợi hại, hiển nhiên là vận dụng rất nhiều chân khí.

Rách...

Bảo kiếm đâm vào bên trong Long Quyền Phong, chân khí phun trào bao trùm ở trên bảo kiếm, cắt Long Quyền Phong ra ngoài, chân chính đánh vào bàn tay của Lâm Hùng.

Phịch một tiếng, người phía sau thân thể cũng lui về sau một bước, long Quyền Phong cũng theo đó mà tản đi. Có điều ngay cả như vậy, trên mặt Lâm Hùng vẫn cứ mỉm cười, hiển nhiên một đòn này của Lâm Tuyết đối với hắn cũng không có tạo thành thương tổn gì.

Chém.

Sau khi đánh ra chiêu kiếm này, Lâm Tuyết cũng không có dừng lại, đánh ra liên tục mấy kiếm, mỗi một kiếm tốc độ đều nhanh vô cùng, chân khí trong cơ thể cũng càng ngày càng phun trào.

Có điều Lâm Tuyết đấu kiếm thì Lâm Hùng ở một bên cũng chuyển động. Bàn tay của hắn liên tục đánh ra mấy chưởng, mỗi một chưởng công kích ở mỗi góc độ khác nhau, nhất thời mấy đạo chưởng ảnh từ bốn phía hướng Lâm Tuyết đánh tới.

Rầm rầm rầm rầm...

Chiến đấu triệt để kịch liệt.

Hai người ở trên võ đài công kích, thân thể khi thì lấp lóe, khi thì vọt tới trước, rất nhiều con cháu Lâm gia bên dưới đều hoa cả mắt.

Có điều Lâm Thần nhìn thấy như vậy chỉ khẽ lắc đầu. Đánh tới hiện tại, Lâm Tuyết đã vận dụng toàn bộ sức lực nhưng Lâm Hùng vẫn cứ ứng phó như thường, mà rõ ràng là hắn không có sử dụng toàn lực, Lâm Tuyết thất bại là chắc chắn.

Tuy rằng Lâm Thần đã nhìn ra kết quả, có thể trong đám đệ tử Lâm gia ngoài hắn ra không ai có được ánh mắt như thế, ở trong mắt bọn họ Lâm Hùng và Lâm Tuyết thực lực là ngang nhau.

Chỉ là chẳng mấy chốc, trên võ đài liền truyền đến một đạo âm thanh trầm thấp.

Thân thể Lâm Tuyết đột nhiên hướng về phía sau lui lại, sắc mặt nàng đại biến, bảo kiếm trong tay liên tục huy động, dường như là muốn ngăn cản thân thể lui về phía sau, nhưng đợi khi thân thể nàng dừng lại, nàng đã rơi xuống dưới võ đài.

Một bên khác, Lâm Hùng cũng có hơi chật vật đứng thẳng dậy, trên người của hắn bị kiếm của Lâm Tuyết chém ra mấy vết nứt.

- Lâm Hùng thắng.

Trọng tài bên cạnh võ đài thấy thế, về mặt kinh ngạc lớn tiếng nói.

Rào...

Theo âm thanh của trọng tài, nhất thời trên quảng trường vang lên một trận ồn ào.

- Lâm Hùng thắng rồi.

- Lâm Tuyết bại dưới tay Lâm Hùng, như vậy chẳng phải nói danh hiệu đệ nhất năm nay đã nằm trong tay Lâm Hùng rồi sao.

- Lâm Hùng thật mạnh mẽ.

Rất nhiều con cháu Lâm gia nghị luận, nhìn về phái Lâm Hùng với ánh mắt ngưỡng mộ, sùng bái.

Đại hội giết tộc cuối năm, tranh giành danh hiệu đệ nhất chỉ có hai người, đó chính là Lâm Hùng cùng Lâm Tuyết, mà hiện tại Lâm Tuyết suy tàn, Lâm Hùng tự nhiên trở thành số một.

Dưới võ đài, về mặt Lâm Tuyết có chút chán nản nhìn về phía Lâm Hùng, quay đầu nhìn về phía chủ vị Lâm Khiếu Thiên.

Nhìn thấy Lâm Tuyết thất bại, ánh mắt Lâm Khiếu Thiên lộ ra một vẻ tiếc nuối, vốn dĩ hắn muốn cho Lâm Tuyết đứng số một, sau đó danh chính ngôn thuận lấy Thanh Nguyên quả, cũng không ngờ Lâm Tuyết lại bại dưới tay Lâm Hùng.

- Đại trưởng lão sinh ra một đứa con trai tốt a.

Thế lực bốn phía đều cười ha ha đối với Lâm Thành Thiên.

- Đây đều là sự khổ cực của Hùng nhi.

Nghe vậy, bên trong ánh mắt của Lâm Thành Thiên lộ ra vẻ tự hào, hắn liếc Lâm Khiếu Thiên một cái, âm thanh nói chuyện của hắn rất lớn, Lâm Khiếu Thiên nghe được hắn nói, sắc mặt rõ ràng là không dễ chịu.

Lâm Thành Thiên lộ vẻ tự cao nhìn xem sắc mặt Lâm Khiếu Thiên.

Từ lúc bắt đầu hai người vẫn cứ tranh đấu, nếu có cơ hội chen ép Lâm Khiếu Thiên, Lâm Thành Thiên sẽ tuyệt đối không khách khí.

Lâm Tuyết quay đầu, ánh mắt vừa hạ xuống vừa vận nhãn thấy Lâm Thần ở trong đám người.

Nàng yên lặng nhìn Lâm Thần một hồi, sau đó chớp mắt liền biến mất không thấy.

Mà Lâm Hùng về mặt đều mang ý cười ở trên võ đài đi xuống, hướng về khu nghỉ ngơi của mình đi tới.

Thấy vậy, Lâm Thần hơi trầm ngâm một lúc, theo bản năng hướng về phái Lâm Tuyết biến mất liếc mắt nhìn.

Vừa nãy Lâm Tuyết nhìn hắn, Lâm Thần cảm giác được, tuy rằng đối với tỷ tỷ cùng cha khác mẹ này không có thiện cảm cho lắm, nhưng hiện tại nhìn thấy Lâm Tuyết thất bại, trong lòng Lâm Thần cũng cảm thấy thương cảm cho Lâm Tuyết.

Lắc đầu một cái, Lâm Thần xoay người đi về khu nghỉ ngơi.

Đại hội gia tộc đến bây giờ đã chọn ra được bốn vị trí đầu, theo thứ tự là Lâm Dương, Lâm Cố, Lâm Hùng và Lâm Thần.

Ngoại trừ Lâm Thần ở ngoài, ba người còn lại thấp nhất đều đã đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ một năm trước. mà vốn dĩ tất cả mọi người đều cho rằng Lâm Thần không thể nào tiến vào bốn vị trí đầu, nhưng hiện tại hắn đã vào được rồi.

Mỗi khi nhìn thấy danh sách trên bảng có tên của Lâm Thần, rất nhiều con cháu của Lâm gia đều chép miệng, về mặt hâm mộ không ngừng.

Phải biết rằng Lâm Thần trước đây tư chất rất bình thường, thực lực rất yếu, thời điểm đại hội gia tộc năm ngoái mới vừa lên trận đã bị đánh, mà bây giờ lại tiến vào bốn vị trí đầu.

Quả thật là không thể tin rồi.

Đại hội gia tộc lần này sẽ chọn ra danh hiệu đệ nhất, đệ nhị, đệ tam cùng với mười người đứng đầu đều sẽ cùng nhau thi đấu để chọn ra.

Trận kế tiếp, bốn chọn hai.

Sau khi ăn trưa xong, bốn chọn hai rốt cuộc cũng được phát ra.

Lâm Thần đấu với Lâm Dương, Lâm Hùng với Lâm Cố.

Sự an bài này dựa vào rút thăm, có điều người rút thăm đổi thành trường lão của Lâm gia, vô cùng công bằng.

Hai trường thi đấu bắt đầu.

Theo sự an bài này, nhất thời toàn bộ quảng trường sôi trào lên, từng người đều kích động không thôi. Không ít người đặt cược cho bốn võ giả này lại càng hưng phấn, khoảng cách danh hiệu đệ nhất cũng không xa.

- Danh hiệu đệ nhất là Lâm Hùng, đệ nhị và đệ tam là Lâm Cố hoặc Lâm Dương, Lâm Thần hẳn là đệ tứ.

Con cháu Lâm gia tùm năm tùm ba bàn tán.

Trên thực tế, đại đa số người cũng cho là như vậy, Lâm Hùng, Lâm Dương và Lâm Cố là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, là đệ tứ thiên tài của Lâm gia, mà Lâm Thần đột nhiên xuất hiện, tuy rằng làm cho người ta giật mình khi tiến vào bốn vị trí đầu, nhưng muốn đánh bại ba người này hẳn là một điều khó khăn.

- Thời điểm này năm ngoái, Lâm Dương là đứng thứ hai, Lâm Cố là đứng thứ tư, không biết năm nay hai người bọn họ thứ tự có phát sinh biến hóa gì không?

- Nghe nói năm ngoái Lâm Dương thi đấu vô cùng kịch liệt, đáng tiếc năm ngoái ta không có trở về, năm nay nhất định phải quan sát thật kỹ.

Mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, trận đấu bốn chọn hai đã bắt đầu rồi.

Ở bên trong sự chú ý của muôn người, Lâm Hùng, Lâm Dương, Lâm Cố cùng Lâm Thần đi lên võ đài của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Thất bại

Lâm Dương xem ra cũng gần hai mươi tuổi, nhưng không giống với những người luyện võ khác, khắp người Lâm Dương đều phát ra một khí chất điềm tĩnh, nhìn thoáng qua không phải là một chàng trai hai mươi tuổi, mà là một người đã trải qua nhiều biến cố.

Hắn nhìn Lâm Thần không chớp mắt.

Hắn đã xem Lâm Thần thi đấu, đặc biệt là trận đấu giữa Lâm Thần với Lâm Hổ, Lâm Thần với Lâm Hổ đấu tay đôi với nhau, sau cùng đều là dùng hết sức lực nhưng Lâm Hổ vẫn không thể đánh bại được Lâm Thần. Ngược lại Lâm Thần dễ như trở bàn tay thắng được hai đối thủ của mình, đến cả thanh bảo kiếm trên eo cũng không lấy ra.

Nếu như Lâm Thần cũng là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, Lâm Dương còn nghĩ rằng bản thân gần như không có khả năng thắng lợi. Tiếc là hiện giờ Lâm Thần đang chỉ đang là Luyện Thể Cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ, vì thế tuy hắn xem trọng Lâm Thần nhưng vẫn không đề trong lòng.

Chỉ có đội Lâm Cố, Lâm Hùng là hai thiên tài mạnh, mới xứng trở thành địch thủ của hắn!

Lâm Dương quay sang phía Lâm Thần nhẹ gật đầu và nói:

- Con người phải biết đủ, Lâm Thần, ngươi có thể vào bốn vị trí đầu thật không dễ dàng rồi, tương lai nhất định sẽ được gia tộc bồi dưỡng. Đến lúc này, họ sẽ lại huấn luyện ngươi.

Ý tứ chính là: Lâm Thần, ngươi bây giờ không xứng là địch thủ của ta, biết điều chút thì tự nhận thua, rồi về tu luyện thêm hai năm nữa!

Lâm Thần làm người hai kiếp, tâm tư nghĩ một cái liền hiểu được lời nói của Lâm Dương.

Lâm Thần mỉm cười một lúc nói:

- Không thử thì làm sao mà biết ta không thể bước vào vòng tiếp theo nhỉ?

Nghe vậy, biểu hiện ngạo mạn trên gương mặt của Lâm Dương có chút trầm xuống lên tiếng phản nộ:

- Lâm Thần, đừng có mà tưởng rằng ngươi đánh bại được Lâm Hổ và Lâm Lang thì tự cho mình là đúng. Trên thế giới này, người lợi hại hơn ngươi còn rất nhiều!

Vừa mới nói xong, thân thể Lâm Dương chợt lóe lên, một chưởng đánh tới Lâm Thần.

Theo như hần thấy, võ công của Lâm Thần quả nhiên cao cường, nhưng khi so tài thì không thể. Lâm Thần vẫn đánh bại được cả Lâm Hồ và Lâm Lang. Lâm Dương cũng có thể làm như vậy. Mà để đối phó với Lâm Thần - một võ giả Luyện Thể cảnh, hần không có chút áp lực nào cả.

Thấy được tình huống đó, Lâm Thần mỉm cười, cơ thể chuyển động, ngay lập tức trên thân thể hiện ra màu đồng nhạt.

Phịch.

Bàn tay của Lâm Dương công kích chuẩn xác vào vai của Lâm Thần, bị một chưởng này đánh trúng. Lâm Thần chỉ hơi lay động một chút nhưng bước chân căn bản không có di chuyển.

Thấy vậy, sắc mặt Lâm Dương hiện lên một vẻ kinh ngạc.

Một chưởng vừa này hần mới chỉ dùng năm phần sức lực. Nếu như là Lâm Hồ hoặc là Lâm Lang chống đỡ thì năm phần lực đó của Lâm Dương tuy có thể không bại nhưng ít nhất cũng có thể đánh ngã đối phương nhưng Lâm Thần thì lại chỉ bị lay động một chút.

Phịch... Phịch...

Sự ngạc nhiên trên nét mặt của Lâm Dương rất nhanh biến mất, hần vẫn giữ thái độ ngạo mạn, cứ tưởng rằng Lâm Thần không phải là đối thủ của hần. Đồng thời, hần bắt đầu ra tay, nhưng lần này lại không giống lần trước. Mỗi lần Lâm Dương ra tay đều dùng đến tám phần sức lực.

Một lúc sau, trên võ đài âm thanh tiếng thõ dài không ngớt, phảng phất vang lên tiếng trống đồng, nhiều đệ tử Lâm gia vô cùng lo sợ. Nếu như là bọn họ, e là đã ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự rồi.

Tiếp tục không ngừng tấn công, Lâm Thần lùi người về phía sau hơn mười bước. Nhưng cho dù như vậy, sắc mặt của hần vẫn không chút thay đổi ngay cả đến cọng lông sợi tóc cũng không chạm đến được.

Dưới sự tấn công không ngừng của Lâm Dương, Lâm Thần dùng năm nắm đấm tấn công Lâm Dương.

Phịch!

Hai nắm đấm tấn công làm cho hai người bị lùi về phía sau.

- Hừ?

Nét mặt nghiêm nghị của Lâm Dương, hần đã xem qua cuộc thi giữa Lâm Thần và Lâm Hồ, Lâm Thần với Lâm Lang. Lúc đó chỉ nghĩ rằng Lâm Thần chẳng qua cũng chỉ được như vậy. Nhưng khi thi đấu thì mới biết sức tấn công của Lâm Thần vô cùng lợi hại!

Uy lực của mỗi cú đấm có thể sánh ngang với võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ lâu năm.

Trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng Lâm Dương vẫn chưa để trong lòng, một người Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ lễ nào vẫn muốn phục kích ta sao?

Chương Liệt Hồ!

Lâm Dương quát to một tiếng, cùng lúc đó bàn tay của hần mở ra, hướng Lâm Thần đập xuống một chưởng.

Phù! Phù! Phù...

Hình như trong chớp lát, Lâm Dương liền đánh ra mười chưởng, từng cơn gió mạnh nổi lên làm cho người ta run sợ. Mười chưởng này nếu như là ở trên người võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, đối thủ nhất định sẽ thất bại.

Cùng lúc này, cơ thể của Lâm Dương trên võ đài chớp qua chớp lại, hần từ ba phương tám hướng đều nhắm Lâm Thần công kích.

Thấy vậy, nét mặt của Lâm Thần cũng nghiêm nghị hần lên.

Lúc này Lâm Dương đã dùng toàn bộ thực lực muốn hạ gục đối thủ. Phải biết rằng Lâm Dương là người mạnh hơn cả Lâm Lang và Lâm Hồ, tu vi cao hơn hần ba cảnh giới, uy lực công kích cũng không thể xem thường được.

Àm..

Một âm thanh nặng nề vang lên, Lâm Dương vừa vặn đánh trúng vào ngực của Lâm Thần. Nếu như là vào lúc này, Lâm Thần dùng toàn bộ sức lực để thi triển bí quyết Cô Đòng Luyện Thể, sức phòng ngự gia tăng cực lớn thì một chưởng này đánh vào trên ngực hần vẫn đánh bay hần xa mười mét.

Sắc mặt của Lâm Thần có chút thay đổi. Trên ngực xuất hiện một vết bầm, y phục cũng bị rách từng mảnh.

Đòn tấn công lần này của Lâm Dương tuy không thể phá tan phòng ngự của Lâm Thần nhưng cũng có thể khiến cho Lâm Thần bị thương!

Nếu như cứ tiếp tục đánh, Lâm Thần chắc sẽ bại.

Một bên khác, Lâm Dương nhìn thấy vậy cười nhạt, ánh mắt có chút kiên cố nhìn Lâm Thần.

- Lâm Thần, ngươi có thể ép ta dùng toàn bộ lực như thế đã là rất tốt rồi. Ngươi không phải là đối thủ của ta, nếu không muốn bị thương thì hãy tự rút lui đi.

Lâm Dương cười lớn rồi nói.

Đệ tử của Lâm gia dưới võ đài náo loạn toàn bộ, Lâm Thần cuối cùng đã bại rồi!

Đại hội gia tộc cuối năm nay, người không thể ngờ được chính là Lâm Thần, một Luyện thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ không chỉ đánh bại các võ giả cùng cấp, mà còn đánh bại cả võ giả tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ tiến vào bốn vị trí đầu bảng, để cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Nhưng dù vậy vào lúc này thì hắn cũng bại rồi!

Song vào lúc mọi người thấy Lâm Thần thất bại thì đột nhiên Lâm Thần điềm đạm nói:

- Cuộc thi còn chưa kết thúc mà bàn tán ai thắng ai thua liệu có phải là hơi sớm rồi không?

Nghe thấy Lâm Thần nói, mọi người đều sững sờ.

Bỗng nhiên, có người cả kinh lên nói:

- Mọi người có phải quên rồi không, Lâm Lang từng nói, Lâm Thần giỏi về dùng kiếm, nếu bây giờ hắn rút kiếm ra thì thế nào?

Người đó vừa nói xong, trên võ đài còn chút âm thanh loảng xoảng.

Khán giả chỉ thấy tay của Lâm Thần khẽ vung, sau đó lại nghe thấy âm thanh kiếm rút khỏi vỏ, tốc độ quá nhanh làm người xem lóa mắt. Lại xem lần nữa, thanh bảo kiếm sắc nhọn đã cắm chắc trên tay của Lâm Thần.

- Kiếm thật tốt!

Chỗ khách quý ngồi, một trưởng lão của Lâm gia thờ dài nhìn Lâm Thần không chớp mắt.

Không đợi sự kinh ngạc của mọi người, Tinh Cương kiếm trong tay Lâm Thần vung về phía trước. Cùng lúc đó, Lâm Thần như một con ưng già nhanh chóng lướt qua.

Xèo...

Lâm Thần thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt của Lâm Dương. Nhìn thấy vậy, tất cả mọi người đều bị dọa một phen, "phốc phốc" đánh liên ba chưởng, mỗi chưởng đều dùng toàn bộ sức lực.

- Thất Tinh liên hoàn kiếm.

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, Tinh Cương kiếm trong tay nhanh chóng múa. Một khắc sau một vết kiếm khí từ Tinh Cương kiếm bắn ra.

Phốc...

Giây tiếp theo, lúc Lâm Dương vẫn còn chưa ra tay thì đột nhiên nhìn thấy kiếm khí xông thẳng đến lồng ngực củ hắn, hắn chỉ cảm thấy tê dại từ đầu tới chân, trong lòng run sợ, chiêu kiếm này nếu mà chân chính đâm vào người thì chắc chắn không bị trọng thương ngay lập tức nhưng chắc chắn sẽ bị nội thương.

Nhưng tiếp theo, Tinh Cương kiếm trên tay Lâm Thần bắt đầu rung chuyển, vốn dĩ là xông thẳng tới Lâm Dương nhưng bắt đầu lệch đi một chút, cùng lúc đó, Lâm Dương chỉ cảm thấy phần eo lạnh lẽo, một phần kim loại lạnh trực tiếp đánh vào trên người thoát ra hướng về phía bầu trời.

Cùng lúc đó, đòn của Lâm Dương cũng rơi vào người của Lâm Thần, người phía sau hơi lung lay một chút, lùi về phía sau mười bước mới dừng lại.

Lâm Dương cúi đầu nhìn xem, đột nhiên cảm thấy toàn thân bất lực, trên trán thì toát mồ hôi.

- Ngươi... làm sao có thể sử dụng kiếm nhanh như vậy?

Lâm Dương trong lòng hoảng hốt, mở lời hỏi.

Đòn tấn công đó nếu Lâm Thần không kịp điều chỉnh phương hướng, e là Lâm Dương đã bị đánh gục trên võ đài, mà bị thương cũng không nhẹ.

Lâm Thần cười giải thích:

- Người mỗi ngày luyện tập hàng nghìn lần nửa năm sau chắc cũng có thể sử dụng được.

Nghe xong lời của Lâm Thần, trên mặt của Lâm Dương bộc lộ ra mọi biểu cảm. Bỗng nhiên sau đó, hắn chấp tay về phía Lâm Thần, thần sắc nghiêm nghị nói:

- Lâm Thần, là ta đã quá xem thường ngươi rồi! Vốn dĩ đã tưởng Cổ Đồng Luyện Thể quyết của ngươi lợi hại nhất rồi, thật không ngờ rằng kiếm pháp của ngươi còn mạnh hơn cả luyện thể công pháp. Lần này, ta đã thua.

Cả quảng trường đều kinh ngạc, Lâm Dương đã nhận thua!

Vậy bây giờ có thể nói, Lâm Thần là đối thủ cạnh tranh vị trí đầu tiên hay sao?

Nhưng bây giờ mỗi khi nhớ lại nhát kiếm đó của Lâm Thần liền cảm thấy rung mình. Tốc độ của thanh kiếm đó thực sự là quá nhanh. Lâm Dương bại cũng là lẽ đương nhiên.

Lúc này, quảng trường mới sôi động lên. Từ khi thi đấu cho đến bây giờ Lâm Thần lần đầu tiên dùng kiếm. Không dùng thì thôi, nhưng mỗi khi dùng lại náo động cả quảng trường.

Nhanh, độc, chuẩn chính là ba từ để hình dung về tốc độ của thanh kiếm.

Lâm Lang nói quả thực không sai, Lâm Thần mạnh nhất về kiếm pháp, luyện thể công pháp chỉ là môn võ phòng bị mà thôi!

- Luyện thể công pháp của hắn đã đạt đến ngưỡng của Thiên cương cảnh sơ kỳ, không ngờ rằng kiếm pháp vẫn còn mạnh và uy lực hơn nhiều.

- Thật lợi hại!

Nhiều đệ tử Lâm gia tụ tập bàn tán, mỗi khi nghĩ đến nhát kiếm đó, sắc mặt liền thay đổi, hận không thể quay trở lại Lâm Thần của lúc trước, mỗi ngày luyện tập hàng nghìn lần.

Lúc Lâm Thần mới luyện kiếm, quả thực là rút kiếm ra ngày ngày luyện hàng nghìn lần cách thu và rút kiếm. Dù gì đó cũng là ba điều cơ bản nhất khi luyện kiếm. Nếu luyện tập đến cực điểm thật sự không thể nào lường trước được uy lực của nó.

Trên võ đài, sau khi nghe xong câu nói của Lâm Dương, Lâm Thần mỉm cười và gật đầu cũng chấp tay nói:

- Ngươi thừa nhận rồi!

- Lâm Thần, tuy rằng lần này ta thua nhưng sẽ không vì thế mà khuất phục. Nhất định sẽ có một ngày, ta sẽ đánh bại được ngươi.

Lâm Dương cười lớn và nói. So với Lâm Kỳ, trong lòng Lâm Dương thoải mái hơn nhiều. Tuy là thua Lâm Thần nhưng cũng không nản lòng, lấy Lâm Thần làm mục tiêu, dự định chăm chỉ khổ luyện rồi sẽ tìm đến Lâm Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ẩn giấu thực lực

Nói đến đây, Lâm Dương từ từ dừng lại, hắn quay đầu sang một bên khác của võ đài, nói với Lâm Thần:

- Lâm Thần, ngươi đã thắng trận này, vậy thì trận đấu tiếp theo sẽ tranh đấu vị trí thứ nhất rồi. Nếu như không nảy sinh việc ngoài ý muốn thì bên Lâm Cổ và Lâm Hùng đánh thì Lâm Hùng có lẽ sẽ thắng.

Hắn suy nghĩ cẩn thận rồi mới nói:

- Thực lực của Lâm Hùng rất mạnh, nếu cứ dựa vào chiều này thì muốn đánh bại là hoàn toàn không thể. Nhưng... Lâm Thần, ta thấy ngươi hình như vẫn có dự bị, ta rất hy vọng vào trận đấu của các người.

Nói xong, Lâm Dương tiếp tục bước xuống võ đài.

- Lâm Thần thắng!

Nhìn thấy Lâm Dương bước xuống, trọng tài đứng sát biên của võ đài nói to.

Theo quyết định của trọng tài, trên võ đài lại có một trận náo loạn. Cũng khó trách vì sao con cháu Lâm gia lại như vậy. Lúc trước danh tiếng của Lâm

Thần không được chú ý đến, năm ngoái còn bị áp lực. Mà năm nay lại có thể cạnh tranh giành vị trí đầu tiên. Sự khác biệt này khiến họ cũng khó mà tin được.

Ở một bên khác của võ đài, trận thi đấu Lâm Cốc và Lâm Hùng sắp kết thúc.

Sở trường của Lâm Cốc là về đao, uy lực của một cây đao không thể so sánh được, làm cho Lâm Hùng có phần nhếch nhác. Nhưng mà nói đến thực lực của Lâm Hùng thì không còn nghi ngờ gì nữa. Mỗi khi hấn ra tay, đều khiến cho Lâm Cốc khó mà có đường lui, sắc mặt nhợt nhạt.

Cuối cùng, vào lúc Lâm Cốc ra tay thì đột nhiên Lâm Hùng ra chiêu pháp thân, cơ thể xuất hiện ngay trước mặt Lâm Cốc, một tay đánh vào ngực của Lâm Cốc.

Cú đấm này xem ra cũng đơn giản, không có chút gì là đặc sắc cả. Tuy nhiên Lâm Cốc bị trúng một đòn này, sắc mặt thay đổi, người hướng về phía sau rớt xuống võ đài.

- Lâm Hùng thắng!

Trọng tài tuyên bố.

Dù cho nhiều đệ tử của Lâm gia đều cho rằng Lâm Hùng thắng, nhưng lúc này thật sự trông thấy Lâm Hùng đánh thắng được Lâm Cốc, vẫn khiến cho bọn họ rối loạn.

Nhưng mà so với Lâm Thần, tiếng bàn tán về Lâm Hùng cũng không ít. Dù gì Lâm Thần cũng là một Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ, mà Lâm Hùng vốn dĩ danh tiếng lừng lẫy, thực lực mạnh mẽ, chiến thắng Lâm Cốc cũng là trong dự liệu của con cháu Lâm gia đang theo dõi.

Không có quan tâm đến thảo luận của con cháu Lâm gia, Lâm Hùng quay đầu, hướng về một bên khác của võ đài với đôi mắt kinh ngạc. Hiển nhiên Lâm Thần đã thắng Lâm Dương.

Từ từ bước xuống võ đài, cả Lâm Thần và Lâm Hùng đều về nơi nghỉ ngơi của mình.

Trận đấu giành vị trí thứ nhất sắp bắt đầu, toàn bộ sân thi đấu náo loạn hẳn lên.

- Nếu mà Lâm Thần thi đấu với Lâm Hùng, vậy thì ai sẽ thắng?

Lời nói của một đệ tử Lâm gia.

- Cái này cần phải nói sao? Đương nhiên là Lâm Hùng rồi!

- Lâm Thần thực lực mạnh nhưng chắc rằng không thể so với đại ca Lâm Hùng được, sắc mặt có chút kém sắc.

- Theo như ta thấy lại không nhất định, Đại ca Lâm Hùng kì thực mạnh, tài năng thiên bẩm. Nhưng mọi người đừng quên là, khi Lâm Thần tỉ thí với Lâm Dương đã rút thanh bảo kiếm ra. Vậy thì hỏi, nếu vậy cậu ta thì có thể thắng được không?

- Uy lực của thanh kiếm đó thật lớn, hơn nữa đại ca Lâm Dương nói rồi, Lâm Thần chắc sẽ còn có át chủ bài. Nếu mà họ ra chiêu đó, vậy thì chưa chắc đã thua đại ca Lâm Hùng.

Nghe lời phân tích xong, con cháu Lâm gia bốn phía liền nghĩ lại.

- Không biết con át chủ bài của Lâm Thần là gì nhỉ? Có thể có khả năng thắng Lâm Hùng?

Bỗng có người nói:

- Nói ra cũng kì lạ, thực lực của Lâm Thần trước kia cũng bình thường, căn bản là không có thể mạnh gì cả. Không ngờ rằng năm nay vừa gặp, võ công lại lợi hại đến mức này.

Tất cả đều là đệ tử của Lâm gia, đối với việc của Lâm gia tự nhiên sẽ biết một chút. Nghĩ lại Lâm Thần lúc trước không được coi trọng.

- Cái này có gì mà kì lạ chứ? Thiên Linh đại lục chúng ta lại không có những người như vậy? Một số người không có tài năng gì, đến lúc nào đó phát hiện được thể mạnh của bản thân trở thành nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy. Ta nghĩ, Lâm Thần chắc cũng như vậy.

Một võ giả cao tuổi nói.

Nghe lời của hắn, đa số đều nghĩ thầm, nhớ ra Lâm Thần lúc trước, ngày ngày vất vả luyện tập với một lòng hướng về võ đạo. Có khả năng là vì kiên trì luyện tập học hỏi nên mới thay đổi nhanh như vậy?

Khách của Lâm gia đã đến.

Họ tới Lâm gia làm khách, theo dõi trận đấu của đệ tử Lâm gia. Thứ nhất là vì quan hệ hai bên, thứ hai là để xem tài trí của bọn họ. Nếu mà thực sự giỏi, vậy thì họ sẽ tự nhiên cũng ủng hộ theo, đồng thời cũng đề khẳng định tài năng.

Suy cho cùng một gia tộc muốn giữ vững nhất định phải có đệ tử xuất sắc. Nếu không gia tộc đó bây giờ có vững vàng thế nào cũng sẽ sớm đi xuống.

Mà thời khắc này, Lâm Thần cũng đã nhận được sự coi trọng của họ.

"Trong lai người này sẽ trở thành một nhân tài!"

Một võ giả tu vi Chân Đạo sơ kỳ nhìn Lâm Thần hướng về khu nghỉ ngơi ngồi, hai mắt lóe lên một tia sáng, trong lòng suy nghĩ.

Tuy trong mắt của rất nhiều người, Lâm Thần nhất định sẽ thắng Lâm Hùng, giành được vị trí đầu tiên. Mọi biểu hiện hành động của hắn khiến tất cả mọi người để ý kỹ càng.

Phải biết rằng, vào thời khắc này Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ!

Nếu như hắn ta cũng là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, vậy thì Lâm Hùng liệu có thể thành công giành vị trí thứ nhất hay không.

Nhưng mà cùng lúc này cũng không ít người đứng đầu có hai lòng.

Võ thành của Lâm gia có lịch sử trăm năm, kết giao với không ít bằng hữu, nhưng cũng có địch thủ đối đầu. Nếu như biết sức mạnh của Lâm gia, sợ là sẽ bị truy sát.

- Đại hội gia tộc cuối năm cho đến hiện tại chỉ còn lại Lâm Thần Và Hùng Nhi thi đấu. Lâm Thần cũng chẳng qua chỉ là võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ, làm sao có thể là địch thủ của Hùng Nhi được?

Ở một nơi khác, đại trưởng lão Lâm gia Lâm Thành Thiên vẻ mặt rạng rỡ. Lâm Hùng có thể giành được vị trí quán quân thì người làm cha này cũng cảm thấy tự hào. Hơn nữa, nếu mà Lâm Hùng có thể đứng thứ nhất thì quả Thanh Nguyên quả trong tộc sẽ về tay Lâm Hùng rồi.

Không giống với vẻ mặt rạng rỡ của Lâm Thành Thiên, không xa là nét mặt sùng sốt của Lâm Khiếu Thiên.

Hắn vừa nghĩ vừa lưỡng lự nhìn Lâm Thần.

...

Thời gian dần dần trôi qua, trận thi đấu tiếp theo cũng sắp bắt đầu. Lâm Thần từ từ đứng dậy, điều chỉnh hơi thở, tập trung chân khí.

Lâm gia thi đấu là dựa vào bốc thăm, đợi đến sau trận đấu của Lâm Thần và Lâm Hùng, nếu thua sẽ thì sẽ gia nhập vào mười sáu người đứng đầu, tranh đoạt với mười người loại còn bảy người để trở thành hạng hai, hạng ba.

- Cuộc thi sắp bắt đầu. Xin mời Lâm Thần và Lâm Hùng lên võ đài.

Âm thanh huyền ảo của sân thi đấu, bỗng từ vị trí quan sát mọi người bắt đầu suy đoán.

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Thần từ từ bước về phía võ đài. Theo tự nhiên, nhiều đệ tử Lâm gia tự động nhường đường để Lâm Thần đi.

Xèo...

Không giống với Lâm Thần, đột nhiên từ một vị trí khác xuất hiện xé gió, ngay sau đó liền nhìn thấy bóng hình lấp lánh từ của Lâm Hùng từ trong đám người bước lên võ đài. Lâm Hùng quay đầu lại, mắt nhìn về phía Lâm Thần, khóe miệng hình như cười mỉm.

Đột nhiên trên môi hắn hơi giật nhưng không nói lời nào cả.

Nhưng cho dù như vậy, Lâm Thần vẫn có thể hiểu được Lâm Hùng đang nói một câu: "Lâm Thần nhận thua đi!"

Nhận thua sao?

Lâm Thần lắc đầu, bước từng bước chắc chắn lên võ đài. Phần thưởng của vị trí đầu là một trăm linh thạch trung phẩm, nếu mà có được thứ đó thì tốc độ luyện công sẽ được nâng cao. Hơn nữa, Lâm Thần tự tin rằng, chưa chắc hắn đã không thể đánh bại Lâm Hùng, vậy thì sao ta phải nhận thua?

Thấy Lâm Thần để ý tới chính mình, Lâm Hùng cũng không nóng giận mà chỉ điềm tĩnh nhìn Lâm Thần.

Trọng tài nhìn hai võ giả, vẻ mặt nghiêm nghị hô:

- Thời gian thi đấu sắp bắt đầu, mời hai võ giả chuẩn bị tư thế.

Hai võ giả gật đầu cùng lúc.

Lúc này, trọng tài cũng không nói nhiều, nhẹ nhàng gật đầu và nói:

- Cuộc thi bắt đầu.

- Báo Phong chuông.

Trọng tài vừa tuyên bố xong, Lâm Hùng liền quát một tiếng, một tay đánh ra chuông công kích, ra chiêu đã đối phó với Lâm Tuyết. Chiêu này vừa tấn công, Lâm Tuyết đã bị đánh cho toi tã cũng đủ thấy uy lực của nó.

Lúc này, cuộc thi vừa mới bắt đầu mà Lâm Hùng đã ra chiêu này chắc đã muốn đẩy nhanh tốc độ thi đấu.

Trong chớp mắt, trên võ đài thành xuất hiện một tiểu Long Quyền Phong nhanh chóng hướng về phía Lâm Thần.

Nhìn thấy tình thế trước mắt, trên mặt Lâm Thần không chút sợ hãi, vung Tinh Cương kiếm trong tay đánh ra, giữa khoảng không còn lưu lại mấy tàn ảnh, với tốc độ nhanh không gì so sánh được đâm vào Long Quyền Phong của Lâm Hùng.

Kiếp trước Lâm Thần chính là Võ học tông sư, trải qua nhiều trận đấu, có con mắt tinh anh, thấy Lâm Hùng ra chiêu đã đối phó Lâm Tuyết, Lâm Thần liền nhìn thấy được điểm yếu của chiêu này.

Báo Phong chuông chính là Huyền Mịch cấp thấp, mà chiêu này lại thi triển ra Long Quyền Phong, kỳ thực chính là chân khí trong người Lâm Hùng từ lòng bàn tay xuyên qua mà tạo thành. Vì vậy chỉ cần đánh vào lòng lòng bàn tay của Lâm Hùng thì chiêu này sẽ tự nhiên phá được.

Nhưng mà muốn đánh vào trung tâm của Long Quyền Phong ở bàn tay thì võ giả bình thường không thể nào làm được. Đơn giản là vì tốc độ nhanh như gió của Long Quyền Phong chính là phòng ngự của Thiên cương cảnh sơ kì.

Lúc đó Lâm Tuyết dùng kiếm tấn công nhưng mà vẫn khó mà hóa giải được.

- Phá cho ta.

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, thanh bảo kiếm trong tay tiến vào trong Long Quyền Phong.

Xi xì xì...

Một lúc sau, trên võ đài vang lên một âm thanh chói tai, mà Tinh Cương kiếm Lâm Thần nắm chắc trong tay cũng run lên.

Phù phù. . .

Lúc này đây, Long Quyền Phong trên võ đài đã biến mất, để lộ ra Lâm Hùng.

Mà cũng cùng vào lúc này, lòng bàn tay của Lâm Hùng hiện ra một thứ ánh sáng nhạt, lấp lánh chưa từng thấy. Bị Lâm Thần đâm một kiếm, hẳn không còn đường lui, đứng ngay tại chỗ, nét mặt kinh ngạc nhìn Lâm Thần.

Xem trận thi đấu, tất cả mọi người đều ngơ ngời.

Lâm Thần lại có thể phá được đòn tấn công của Lâm Hùng!

Lúc Lâm Tuyết thi đấu với Lâm Hùng, tuy cũng có thể phá giải được nhưng lại hao tổn hết sức lực. Còn Lâm Thần chỉ cần một chiêu kiếm cũng có thể dễ dàng phá giải được đòn tấn công của Lâm Hùng.

Khác biệt này đúng là quá lớn rồi!

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc hơn chính là tia sáng ở lòng bàn tay của Lâm Hùng.

Đây chính là công pháp Cổ Đồng Luyện Thể.

Một võ sư đứng đầu sừng sốt nhìn Lâm Hùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Lâm thần gặp nguy hiểm

Không đơn giản, không đơn giản, người này thật không đơn giản, lại ẩn giấu thực lực như vậy.

Mới vừa nói chuyện là thủ lĩnh của các thể lực lắc đầu một cái, cảm thán nói:

- Ta sợ rằng Lâm Thần sẽ không có cơ hội chiến thắng.

Các thủ lĩnh của các thế lực còn lại cũng khẽ gật đầu, hai người đều tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể công pháp, lại nhìn đáng dấp đều tu luyện đến cảnh giới nhất định, nói cách khác, nếu chỉ luận về phòng ngự, hai người ngang sức ngang tài, vì vậy, muốn chiến thắng đối phương, thì nhất định phải lấy công kích để thắng!

- Lâm Hùng công kích ác liệt, tu vi cao hơn Lâm Thần không ít, cứ tiếp tục như vậy, Lâm Thần sẽ bại không thể nghi ngờ.

Một thủ lĩnh của thế lực khác gật đầu nói.

Nghe được những lời của những người này, sắc mặt Lâm Thiên Thành lóe lên tia tự hào khó có thể nhìn ra được.

Trên võ đài.

Nhìn thấy màu đồng trong tay của Lâm Hùng, trong mắt Lâm Thần lóe lên sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy. Đệ tử thiên tài như Lâm Hùng tu luyện nhiều loại công pháp cũng là bình thường.

Có điều Lâm Hùng có thể tu luyện một môn luyện thể công pháp tới mức như vậy, làm cho Lâm Thần có chút bất ngờ.

- Lâm Thần, người làm cho ta thật bất ngờ, nếu như năm nay ta không trở về, có thể hạng nhất sẽ thuộc về người, nhưng đáng tiếc, người lại gặp ta.

Lâm Hùng thần nhiên nói.

Lâm Thần lắc đầu nói:

- Bây giờ cuộc thi đấu còn chưa kết thúc, còn quá sớm để nói thắng hay thua.

Nghe nói như vậy, Lâm Hùng cười nhàn nhạt, giọng điệu ngạo nghễ:

- Người đừng tưởng rằng chiến thắng bọn Lâm Lang, Lâm Dương, là có thể chiến thắng ta. Lâm Thần, từ khi đại hội gia tộc bắt đầu, người vẫn dùng Cổ Đồng Luyện Thể công pháp đánh bại đối thủ, bây giờ ta cũng không thi triển võ nghệ, liền dùng công pháp luyện thể công kích, ngược lại ta muốn xem xem người có tư cách gì mà cùng ta tranh đoạt hạng nhất.

Lâm Thần hơi gật đầu, "bang" một tiếng thu kiếm vào, cùng lúc đó, thân thể của hắn chấn động, đồng thời ánh sáng màu đỏ đồng hiện lên trên da, giống như Phật Quang màu vàng kim, vô cùng chói mắt.

- Chiến đi!

Lâm Hùng gầm nhẹ một tiếng, chợt duỗi nắm đấm ra, hướng Lâm Thần đánh xuống một quyền.

Trên đầu quyền của hắn dày đặc kim quang, hiển nhiên vận dụng toàn lực một quyền này.

Thấy tình hình này, Lâm Thần cũng không nói nhảm, đưa ra quả đấm giống vậy, một quyền đánh tới Lâm Hùng.

Phanh.

Quyền đầu đụng vào nhau, nhất thời vang lên một đạo thanh âm nặng nề, ở nơi quả đấm đụng nhau, lóe lên một trận kim quang, vô cùng chói mắt. Một khắc sau, liền thấy thân thể của hai người đều lui ra sau, sắc mặt không thay đổi, cùng lui về phía sau hơn mười bước.

Ngang tài ngang sức!

Con cháu Lâm gia ở bốn phía lôi đài hít một hơi khí lạnh, nhìn hai người kinh hãi.

Công kích bằng nắm đấm của hai người, lại có thể đánh ra uy lực mạnh mẽ như vậy.

Cách lôi đài không xa, thần sắc đám người Lâm Lang, Lâm Tuyết, Lâm Dương, Lâm Cố hơi đổi, đều suy nghĩ trong lòng, nếu như đổi lại thành chính mình, liệu có thể tiếp được một kích này của Lâm Thần hoặc Lâm Hùng hay không.

Thần sắc Lâm Tuyết biến ảo mấy lần, nhìn Lâm Thần không nháy mắt đứng trên võ đài.

Người đệ đệ mà nàng chưa từng để vào mắt, lúc này đã vượt qua nàng, trở thành một sự tồn tại mạnh mẽ hơn, quan trọng hơn chính là, thực lực của Lâm Thần mới chỉ tăng lên trong vòng một năm, mà nàng, từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện...

Khổ tu hơn mười năm, nhưng vẫn kém hơn Lâm Thần mới tu luyện không tới một năm.

Mà hiện tại Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh hậu kỳ tầng thứ bảy, liền cùng đệ nhất đệ tử Thiên Cương cảnh sơ kỳ của Lâm gia Lâm Hùng đánh ngang tài ngang sức, như thế tiềm lực của hắn đúng là lớn.

Lâm Tuyết hơi cắn răng, trong lòng quyết định, trở lại tông môn cố gắng tu luyện, tăng lên thực lực... Sớm muộn sẽ có ngày, nàng sẽ một lần nữa vượt qua Lâm Thần!

...

Trên võ đài.

Thấy Lâm Thần dưới công kích của mình không bị chút tổn hao nào, sắc mặt Lâm Hùng không khỏi biến đổi, có chút khó coi.

Không nghĩ tới cái tên phế vật Lâm Thần này lại chặn lại công kích của mình.

Bành bành bành bành...

Trong cơn tức giận, Lâm Hùng không ngừng múa ra quyền đấu, lần lượt hướng Lâm Thần công kích, mỗi một lần công kích đều dốc hết toàn lực, giống như không đánh Lâm Thần trọng thương tuyệt đối không bỏ qua vậy.

Nhưng cho dù là vậy, Lâm Thần vẫn phòng ngự bằng nắm đấm, cứ như vậy mà ngăn cản lại.

Cả hai vẫn cứ ngang nhau, ai cũng không chiếm thượng phong!

Thấy một màn này, sắc mặt Lâm Hùng xanh mét. Hẳn là đệ nhất thiên tài của Lâm gia, đệ tử thiên tài nội môn của Thuần Dương môn, lại cùng một tên phế vật đánh ngang tay, quan trọng hơn chính là, tu vi của tên phế vật này thua hẳn mấy cấp, nếu tin này truyền đi, còn không biết bao nhiêu người sẽ cười rớt quai hàm.

- Bại cho ta!

Đôi mắt Lâm Hùng đỏ au, thấy luyện thể công pháp đã không cách nào đánh bại Lâm Thần, lúc này Lâm Hùng lập tức quyết định tung ra bàn tay võ một chương xuống Lâm Thần.

Một chương này của hắn đánh ra, nhất thời từng trận cuồng phong gào thét mà qua, cuối cùng hình thành ở giữa lòng bàn tay từng luồng ánh sáng bạc.

Con cháu Lâm gia cách võ đài không xa, mặt đều biến sắc, cấp tốc lui về sau mấy bước.

Cách đó không xa, Lâm Tuyết nhìn thấy đám người Lâm Hùng thi triển ra một chương này, thần sắc nhất thời kinh hãi.

- Đây là bí kỹ!

Thần sắc Lâm Lang ngưng trọng, nhìn Lâm Hùng và Lâm Thần không nháy mắt.

Lâm Hùng thi triển, chính là bí kỹ!

Cái gọi là bí kỹ, chính là một loại võ thuật bí mật, uy lực cực mạnh, nhưng tu luyện vô cùng khó, nếu một khi tu luyện thành công, giết kẻ địch vượt cấp dễ như trở bàn tay.

Lâm Hùng thi triển bí kỹ này, uy lực tuyệt đối vượt qua vũ kỹ Huyền Mịch cấp thấp! Cũng vì vậy, võ giả đều có bí kỹ không thể tùy ý triển khai, chỉ có thể giữ lại để bảo đảm mạng sống, tới thời điểm cấp thiết mới có thể triển khai.

Mà giờ khắc này, Lâm Hùng triển khai bí kỹ, rõ ràng trong lòng hắn đã có sát tâm.

Rào...

Toàn bộ quảng trường sôi trào lên.

Lâm Hùng lại sử dụng bí kỹ. Trước đây đại hội gia tộc tuy rằng cũng có con cháu có bí kỹ nhưng đều không thi triển ra, dù sao cũng là người trong gia tộc so tài không phải kẻ địch, mà lại là con cháu cùng gia tộc không nhất thiết phải sử dụng tới bí kỹ chém giết đối thủ để sát thương.

Vốn dĩ Lâm Hùng là thần tượng nhỏ tuổi của cả Lâm gia, mỗi một con cháu Lâm gia đều lấy Lâm Hùng làm mục tiêu để nỗ lực tu luyện, nhưng mà thời khắc này, địa vị của hắn trong lòng con cháu Lâm gia giảm mạnh.

Chỗ khách quý ngồi, rất nhiều người đến Lâm gia làm khách cũng hơi ngạc nhiên, thi đấu là thi đấu, sao lại sử dụng tới sát chiêu này.

Thấy một màn này, Lâm Khiếu Thiên toát mồ hôi lạnh đứng lên, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn Lâm Thành Thiên.

Lâm Hùng tu luyện bí kỹ, Lâm Thành Thiên cũng không biết.

Nhìn thấy Lâm Khiếu Thiên thay đổi, Lâm Thành Thiên quay đầu qua làm bộ dáng như không nhìn thấy.

Đại hội gia tộc quy định con cháu không thể sử dụng bí kỹ, mà Lâm Thần cũng không có chịu thua, Lâm Khiếu Thiên cũng không có tiện miệng kêu dừng, chỉ là sắc mặt âm trầm ngời xuống, có điều là chuẩn bị kỹ càng, một khi Lâm Thần không chịu nổi hấn liền lập tức ngăn chặn công kích của Lâm Hùng.

Chương phong phần phật vang lên, thời khắc này, Lâm Thần cảm thấy tê cả da đầu, đáy lòng phát sinh một luồng nguy cơ, nếu chương này của Lâm Hùng rơi vào trên người hấn, Lâm Thần cho dù không chết cũng trọng thương.

Đây là nguy cơ to lớn hấn gặp phải.

Không thể nghĩ ngợi, tay Lâm Thần hơi động, Tinh Cương kiếm đã xuất hiện trong tay, cùng lúc đó kiếm kính trong cơ thể hấn mạnh mẽ điên cuồng phun trào, từng sợi từng sợi kiếm kính mạnh mẽ bao trùm toàn bộ Tinh Cương kiếm.

Đừng đừng...

Âm thanh vang lên, ngay sau đó liền nhìn thấy thân thể nặng nề rơi xuống đất.

Mọi người nín thở nhìn lên võ đài, có điều sau một khắc, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Nhìn thấy Lâm Thần một thân chặt vật đứng trên võ đài, trong miệng thở dốc, toàn thân hấn trên dưới quần áo, tóc tai vể mặt đều có hơi ều oải.

Mà một bên khác...

Lâm Hùng nặng nề té xuống đất, mặt trắng xám, quan trọng hơn là trên bàn tay Lâm Hùng thành linh có một vết kiếm thật sâu, máu tươi róc rách chảy ra, nhìn vô cùng khủng bố.

- Nay, chuyện này...

Không ít các đầu lĩnh thế lực khiếp sợ không nói ra lời, chỉ là không chớp mắt nhìn Lâm Thần trên võ đài.

Cho dù tu vi bọn hấn thâm hậu, một kích kia cũng chỉ nhìn thấy Lâm Thần rút ra Tinh Cương kiếm, sau đó nhanh chóng đánh tới Lâm Hùng.

Cuối cùng Lâm Thần cầm Tinh Cương kiếm công kích trên lòng bàn tay Lâm Hùng, mà kết quả là để mọi người mở rộng tầm mắt.

Lâm Hùng không khỏi thất bại mà còn bị thương không nhẹ.

Bọn họ cũng không rõ ràng lắm Lâm Thần rốt cuộc là làm sao mà đánh bại Lâm Hùng, có điều có thể khẳng định, thực lực Lâm Thần mạnh hơn Lâm Hùng, tiềm lực của hấn so với bất cứ con cháu Lâm gia nào đều to lớn hơn.

Lâm Tuyết cách võ đài không xa chỉ cảm thấy ngực cứng lại. Trong lòng nàng có chút hối hận, trước đây không nên đối xử với Lâm Thần như vậy, làm tỷ tỷ của hấn nên trợ giúp lẫn nhau mới đúng.

Lâm Lang, Lâm Dương một bộ dáng khiếp sợ nhìn Lâm Thần, trên mặt những người này lộ ra một vẻ cuồng nhiệt, tin tưởng sau khi chứng kiến trận đấu này sẽ càng thêm nỗ lực tu luyện, dù sao bị một người đến sau đuổi theo cũng không phải là chuyện vinh quang gì.

Không giống với vẻ mặt của mọi người, vẻ mặt Lâm Thành Thiên ở một bên ngày càng âm trầm, tái nhợt nhìn Lâm Thần cùng Lâm Hùng trên võ đài, nhìn thấy hai tay Lâm Hùng bị thương, máu tươi tuôn róc rách, khuôn mặt của hấn không tự kìm hãm được mà co quắp lại.

Toàn bộ trên quảng trường trong phút chốc đều yên tĩnh.

Yên tĩnh đến đáng sợ.

Tất cả mọi người không chớp mắt nhìn Lâm Thần trên võ đài, trọng tài cũng sửng sốt không thể không nhìn Lâm Thần mà quên luôn công bố kết quả.

Bí kỹ đều bị Lâm Thần đỡ được. Thực lực Lâm Thần thực sự mạnh bao nhiêu.

Lâm Hùng thi triển một chiêu bí kỹ này, cho dù là Thiên Cương cảnh trung kỳ cũng khó mà chống đỡ nổi.

Nhưng mà Lâm Thần lại đỡ được.

- Được được được. Lâm Khiếu Thiên ta cũng sinh con trai.

Mọi người ở đây đều khiếp sợ, chủ vị Lâm Khiếu Thiên hai mắt sáng ngời, đột nhiên đứng dậy cười ha ha không thôi.

Mọi người sửng sốt, sau khi tỉnh lại rất nhiều đầu lĩnh các thế lực quay đầu hướng về Lâm Khiếu Thiên cười nói:

- Chúc mừng chúc mừng, Lâm gia có con cháu như thế, lo gì không thịnh vượng.

- Người này tiềm lực không thể đo lường, Khiếu Thiên huynh thật là có phúc lớn a.

Những đầu lĩnh các thế lực đều hướng Lâm Khiếu Thiên cười to.

Nghe mấy người này nói vậy, trên mặt Lâm Khiếu Thiên lộ ra ý cười, hai mắt nhắm chặt gật gật đầu nói:

- Thần nhi không có thiên phú, là do hần khổ tu mới có được.

Lâm Khiếu Thiên cũng không nói nhiều, chỉ là híp hai mắt lại nhìn Lâm Thần, hần phát tay một cái, liền lập tức có chấp sự Lâm gia đi tới võ đài, mang Lâm Hùng và Lâm Thần đi chữa thương.

Càng nhìn Lâm Thần hần càng thấy thỏa mãn, trên mặt không kìm được lộ ra sự vui mừng, phảng phất như gặp được đồ vật trân quý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Phần thưởng của lâm thần

Lâm Thần chiến thắng!

Thanh âm của trọng tài vang lên, trên quảng trường vô cùng yên tĩnh một lần nữa lại ồn ào náo động.

- Lâm Thần chiến thắng!

- Quá mạnh mẽ, ta cũng không biết làm sao Lâm Thần đánh bại Lâm Hùng!

- Không thể tin được, ta không nghĩ tới Lâm Thần sẽ dành được hạng nhất.

...

Trong lúc nhất thời, toàn bộ quảng trường không ngừng vang lên tiếng nghị luận thì thầm, vẻ mặt của rất nhiều con cháu Lâm gia đều vui mừng và hào hứng.

Phần lớn họ đều nhìn Lâm Thần với vẻ mặt kiên nghị và kính ngưỡng, trong lòng quyết định, nhất định phải lấy Lâm Thần làm mục tiêu, cố gắng tu luyện, nâng cao thực lực!

So với sự vui mừng của rất nhiều con cháu thì Lâm Thần khẽ cười khổ một tiếng, trong một kích mới vừa rồi, hần cũng bị thương không nhẹ, bản thân Lâm Hùng thực lực rất mạnh mẽ, hơn nữa hần thi triển chính là bí kỹ, có thể tưởng tượng được uy lực.

Nếu như Lâm Thần không sử dụng sức mạnh của kiếm kính, nằm dưới đất giờ phút này, chắc chắn là Lâm Thần!

Sau khi ăn vào đan dược chữa thương mà chấp sự đưa tới, Lâm Thần cảm thấy thương thế khôi phục rất nhiều, liền chậm rãi đi xuống võ đài.

Tại thời điểm này cuộc tỷ thí của gia tộc vẫn chưa kết thúc, Lâm Thần muốn rời đi cũng không tốt, may mắn thay Lâm Khiếu Thiên đặc biệt quan tâm Lâm Thần, đã sai người nhanh chóng di chuyển một cái ghế đến để Lâm Thần ngồi.

Tiếp đó, chính là cuộc so tài tranh hạng hai đến hạng mười. Vốn dĩ cuộc tranh tài phía sau Lâm Hùng cũng phải tham gia, nhưng giờ phút này người hần bị thương không nhẹ, vì bị Lâm Thần đánh bại, nên hần không còn lòng dạ nào ở lại tranh hạng, vì vậy, trong số mười hạng đầu trên bảng xếp hạng, không có tên của Lâm Hùng.

Mặc dù cuộc so tài phía sau cũng không kém phần thú vị, nhưng mọi người vừa trải qua trận chiến giữa Lâm Thần và Lâm Hùng nên chẳng còn bao nhiêu hứng thú.

Sau một vài giờ, thương thế của Lâm Thần đã hoàn toàn hồi phục.

Đồng thời, một vòng so tài tranh hạng của gia tộc cuối cùng kết thúc!

Hạng nhất, Lâm Thần, hạng nhì, Lâm Tuyết, hạng ba, Lâm Dương! Hạng thứ tư đến hạng thứ mười, theo thứ tự là Lâm Cổ, Lâm Lang võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Sau khi cuộc so tài kết thúc, tiếp theo chính là phát phần thưởng.

Lâm gia cũng được coi là một gia tộc đứng đầu thành Chân Vũ, sở hữu tài sản vô cùng phong phú, rất tốt để bồi dưỡng cho thế hệ tiếp theo.

Một vị trưởng lão đi tới giữa quảng trường, người này sẽ phân phát phần thưởng cho những con cháu đạt mười hạng đầu.

- Lâm Thần, chúc mừng ngươi được đạt hạng nhất!

Trưởng lão cười ầm ập một tiếng, gật đầu hài lòng với Lâm Thần, rồi sau đó, hất vung tay lên, lấy ra một cái nhẫn không gian, cười nói:

- Trong này có một trăm khối linh thạch trung phẩm, năm ngàn linh thạch hạ phẩm, ngoài ra, ngươi có thể nêu lên một yêu cầu bất kỳ, chỉ cần chúng ta có thể làm được nhất định sẽ không trì hoãn.

- Cảm ơn trưởng lão.

Lâm Thần hơi khom người nhận lấy nhẫn không gian, liền xoay người muốn trở về phòng của mình.

Nhưng lúc này, trưởng lão đột nhiên mỉm cười và nói:

- Đợi đã!

Sau một lúc dừng lại, hắn tiếp tục nói:

- Lâm Thần, phần thưởng vẫn chưa phát xong, ngươi đừng vội vàng.

- Há?

Lâm Thần sững sốt một lúc, có phần không giải thích được nhìn trưởng lão.

Phần thưởng thường niên của so tài gia tộc không phải là những thứ này sao? Chẳng lẽ năm nay còn tăng thêm phần thưởng gì khác nữa?

Đứng ở bên cạnh Lâm Thần, đám người Lâm Tuyết, Lâm Dương, ngoài một số ít người bên ngoài, những người còn lại cũng rất tò mò nhìn vị trưởng lão này, rõ ràng cũng không hiểu sự tình trong đó.

- Ha ha.

Trưởng lão cười một tiếng và nói:

- Năm nay gia tộc lấy được một quả Thanh Nguyên, nhưng chỉ có một quả, cho nên, chỉ có hạng nhất mới có thể sở hữu.

- Quả Thanh Nguyên?

Lâm Thần một lần nữa ngạc nhiên, trên mặt chợt lộ ra vui mừng. Trước kia hắn một lòng muốn thực lực tăng lên, nên hắn hiểu rất rõ ràng các loại đan dược có thể tăng tu vi.

Quả Thanh Nguyên này, võ giả uống vào có thể rút ngắn thời gian tu luyện, tác dụng cùng đan dược Tụ Khí đan trung phẩm có phần tương tự, nhưng công hiệu so với Tụ Khí đan mạnh hơn không biết bao nhiêu.

Võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ uống vào, nhất định tu vi sẽ tịnh tiến, mà giống như Lâm Thần là võ giả Luyện Thể cảnh sử dụng, không chút nghi ngờ là tu vi nhất định sẽ đột phá!

Nghĩ đến đây, trên mặt Lâm Thần bùng tỉnh, lý do năm nay Lâm Hùng muốn trở về tham gia so tài của gia tộc, nguyên nhân chính là quả Thanh Nguyên này. Suy cho cùng tu vi người này dừng ở thiên cương cảnh sơ kỳ đã được một thời gian, nếu như hắn lấy được quả Thanh Nguyên này, tự nhiên tu vi sẽ tăng lên, đột phá đến Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Lâm Thần quay đầu lại nhìn đám người Lâm Tuyết, Lâm Dương, ngoài bốn người này, những người còn lại rõ ràng không biết tin tức này.

Nhưng mà bọn họ nghe được Lâm Thần lấy được một quả Thanh Nguyên, trên mặt mỗi người đều âm ỉ, ghen tị.

- Lâm Thần, quả Thanh Nguyên này bây giờ thuộc về ngươi.

Trưởng lão vung tay lên lần nữa, đồng thời xuất hiện một cái hộp ở trên tay của hắn, hắn cười một tiếng rồi đưa cái hộp này cho Lâm Thần.

Hơi gật đầu, Lâm Thần nhận lấy bằng hai tay.

Ngay lập tức, ở trong ánh mắt âm ỉ của mọi người, Lâm Thần chậm rãi bước về phía sân nhỏ heo lánh của mình. Trận chiến ngày hôm nay, Lâm Thần cũng có chút giác ngộ, vừa vặn có thể suy nghĩ thêm.

Tuy nhiên, không lâu sau khi Lâm Thần rời đi, bỗng dưng nhìn thấy trong đám người một bóng người lén lút lút lút, đó là Lâm Thái.

Nhìn thấy tình hình này, Lâm Thần ngẩn ra, lập tức nở một nụ cười trên mặt.

Trước khi so tài, hẳn đặt cược chính mình sẽ đạt hạng nhất với năm ngàn linh thạch hạ phẩm, theo tính toán một đên ba mươi, như vậy Lâm Thái phải đưa cho hẳn một trăm năm chục ngàn linh thạch hạ phẩm!

Một khoản tài sản khổng lồ như vậy, đừng nói là Lâm Thái, cho dù là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, rất khó lấy ra cùng một lần.

Nhưng chuyện này không thể tính như vậy, Lâm Thần bước về trước hai bước, quát khẽ:

- Lâm Thái, ngươi đứng lại cho ta!

Nghe thấy vậy, cơ thể Lâm Thái run rẩy, ngừng lại quay đầu nhìn thấy người đến là Lâm Thần thì càng sợ hãi hơn, trong lúc nhất thời đi cũng không được mà đứng lại cũng không xong, cứ như vậy nhìn Lâm Thần.

Lâm Thái biết Lâm Thần quát bảo hẳn đứng lại là vì nguyên nhân này, nhưng một trăm năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm hẳn làm sao có khả năng lấy ra.

Ai nghĩ đến Lâm Thần ở trong đại hội gia tộc đạt được danh hiệu đệ nhất, ngay cả Lâm Hùng cũng không phải là đối thủ của hẳn, nghĩ tới đây thân thể Lâm Thái run lên, trong lòng cảm thấy hối hận.

Sớm biết như vậy thì không nên lấy tiền cược của Lâm Thần.

Lâm Thái cúi đầu, lấy một viên nạp giới đưa cho Lâm Thần.

Thấy thế, Lâm Thần nhận lấy dùng linh hồn lực quét qua, nhất thời chỉ thấy linh thạch trong nạp giới có khoảng bốn mươi khối linh thạch hạ phẩm, cùng với một trăm năm mươi ngàn linh thạch hạ phẩm cách nhau rất xa.

Lâm Thái ngẩng đầu, giọng run run:

- Thần... Thần ca, ta không có nhiều linh thạch như vậy, những thứ này đều là ta cá cược thắng bọn họ, người xem...

Lâm Thần cẩn thận thu nạp giới, nghe được Lâm Thái nói như vậy, hẳn hừ một tiếng:

- Ngươi còn rất có bản lĩnh mà, hai ngày liền kiếm được bốn mươi ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Sắc mặt Lâm Thái có chút uất ức, thời điểm năm ngoái hẳn cùng các con cháu Lâm gia cá cược, có điều hẳn thắng hơn một vạn khối linh thạch hạ phẩm.

Năm nay mặc dù có thể có được nhiều linh thạch như vậy hoàn toàn là bởi vì xuất hiện Lâm Thần. Phải biết rằng rất nhiều người đặt cược lên người Lâm Hùng, kết quả Lâm Hùng thua trong tay Lâm Thần, bởi vậy những con cháu đặt cược trên người Lâm Hùng đều về tay Lâm Thái.

- Đều là nhờ Thần ca có phúc.

Lâm Thái nín nửa ngày rốt cuộc cũng nói được một câu như vậy.

Lâm Thần nghe xong dở khóc dở cười, có điều lại nghĩ sau này Lâm Thái không thể lấy ra linh thạch, hẳn phát tay trầm giọng nói:

- Trở về tu luyện cho tốt cho ta. Nếu tiếp tục như thế, chính là ngươi làm mất mặt Lâm gia, bây giờ rút đi cho ta.

Lâm Thái sững sờ, hẳn ngẩng đầu lên, không nghĩ tới Lâm Thần lại tốt như vậy, trong phút chốc đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

- Hừ...

Lâm Thần hừ nhẹ một tiếng.

Nghe vậy, trên mặt Lâm Thái nhất thời hiện ra vẻ vui mừng như điên, vốn dĩ hẳn tưởng rằng Lâm Thần sẽ đòi hẳn một trăm năm mươi vạn khối linh thạch không thiếu một phân, thế nhưng Lâm Thái dù sao cũng không có đủ, vậy thì sẽ bị dạy dỗ một trận.

Phải biết rằng trước kia Lâm Thái bắt nạt Lâm Thần không ít, mà giờ khắc này Lâm Thần lại dễ dàng bỏ qua cho hẳn, Lâm Thái khó có thể tin đồng thời cũng cảm kích vô cùng.

- Tu luyện, ta nhất định sẽ trở lại tu luyện thật tốt, tuyệt đối không để Lâm gia mất mặt.

Lâm Thái vui mừng xoay người chạy đi.

Thấy vậy, Lâm Thần không khỏi lắc đầu.

Kỳ thật hẳn cũng không nghĩ tới Lâm Thái sẽ có bộ dạng này, đưa hơn bốn vạn linh thạch cho Lâm Thần, còn một bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt, giống như nếu Lâm Thần không nhận thì hẳn sẽ đi tìm chết vậy.

...

Sau khi đại hội gia tộc kết thúc, Lâm gia liền yên tĩnh trở lại.

Mấy ngày sau, Lâm Thần ở tiểu viện.

Răng rắc răng rắc...

Lâm Thần mở mắt ra, liếc nhìn hai khối linh thạch trung phẩm trong tay vỡ vụn, tự nghĩ nói: "Trải qua tu luyện mấy ngày nay, tu vi của ta đã gần tới Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa liền có thể đột phá lên Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao."

Hít một hơi, Lâm Thần xoay tay lấy ra một cái hộp, mở hộp ra, nhất thời bên trong phòng tràn ngập Thiên Địa linh khí nồng nặc.

Ở trong trung tâm linh hộp có một quả trái cây, trái cây kia màu xanh lục, to gần bằng nắm tay, ở bên ngoài lưu chuyển từng sợi lưu quang, cực kỳ mê người, làm cho người ta không nhịn được muốn cắn một cái.

Lâm Thần tinh tế đánh giá lại một lát, sau đó há miệng nuốt xuống.

Theo Thanh Nguyên quả đi vào bụng, nhất thời một luồng linh khí từ ên trong thân thể tràn ngập ra, một lát sau tạo thành một luồng linh khí khổng lồ, có điều rất nhanh liền bị tiểu đỉnh hấp thu không còn một giọt.

Chẳng mấy chốc tiểu đỉnh lại phun trào ra một luồng linh khí càng thêm nồng nặc.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần vận chuyển Thanh Minh Huyền Dương công, bắt đầu luyện hóa cỗ linh khí nồng nặc này.

Một vòng tuần hoàn.

Hai vòng tuần hoàn...

...

Tăng lên, tăng lên lại tăng lên.

Theo luyện hóa tăng lên, chân khí trong cơ thể Lâm Thần ngày càng hùng hậu, dĩ nhiên đã đạt tới giới hạn đột phá.

Vù..

Chẳng mấy chốc trong đan điền của Lâm Thần vang lên một âm thanh nặng nề, cùng lúc đó khí thể thân thể của Lâm Thần tăng lên, chỉ cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới tràn đầy tinh lực.

Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao.

Lâm Thần vui mừng.

Trong trận chiến với Lâm Hùng, nếu Lâm Thần thực lực là Thiên Cương cảnh sơ kỳ thì chắc chắn sẽ không chật vật như vậy.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần khoan chân ngồi tiếp tục luyện hóa linh khí còn lại của Thanh Nguyên quả, được hiệu của Thanh Nguyên quả so với linh thạch trung phẩm nồng nặc hơn rất nhiều, có điều theo tu vi nâng lên, linh khí cần thiết ngày càng khổng lồ, bởi vậy linh khí còn lại của Thanh Nguyên quả này chỉ sợ không đủ để Lâm Thần đột phá tu vi lên Luyện Thể cảnh tầng thứ tám rồi.

Có điều tuy không đột phá được nhưng tu vi của Lâm Thần cách đột phá cũng không xa.

Luyện hóa xong Thanh Nguyên quả, tu vi Lâm Thần dĩ nhiên đã đạt tới Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao, chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá tầng thứ tám sơ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Sát thủ

Đêm khuya, bên trong sân.

Một bóng người lấp ló chớp động, đồng thời hấn duỗi nắm đấm, đánh về phía trước.

Cả người trông giống như một con đại bàng.

Xèo.

Theo âm thanh vang lên, bóng người này biến mất tại chỗ, bằng tốc độ cực nhanh xuất hiện ở cách đó hơn trăm thước.

Là Lâm Thần!

Dừng người lại, trên mặt Lâm Thần lộ ra vẻ suy nghĩ. Mấy ngày trước trong tộc, Lâm Thần liên tiếp cùng con cháu Lâm gia đại chiến. Trong đó, đánh với Lâm Kỳ một trận, trong lúc vô tình hắn luyện được ung kích biến thức thứ ba, nhưng khi đó tuy rằng hắn luyện được, có thể cảm thấy, hắn còn thiếu một chút một chút gì đó mới có thể đại thành.

Tương tự, Cổ Đồng Luyện Thể quyết, kiếm kính các loại, Lâm Thần đều cảm thấy còn có nhiều điểm cần phải cải thiện. Đặc biệt là kiếm kính, kiếm kính chính là hình thái của kiếm ý, vô ảnh vô hình, nhưng uy lực lại mạnh mẽ tới kinh người, lúc đó Lâm Thần thả kiếm kính ra, mới đánh bại Thiên Cương cảnh sơ kỳ Lâm Hùng!

Bởi vậy, giờ phút này thi đấu kết thúc, Lâm Thần liền mang từng vũ kỹ, công pháp tu luyện, cố gắng cảm ngộ một phen.

Mà lần tu luyện này, cũng giúp Lâm Thần thu được không ít.

Ung Kích Biến tổng cộng chia làm ba thức, ung kích thức thứ ba trải qua mấy ngày tu luyện, tốc độ Lâm Thần thi triển ra so với trước càng nhanh hơn, trong hầu hết con cháu ở Lâm gia, cận chiến thân pháp e là còn chưa có người có thể đạt đến trình độ này của Lâm Thần.

Mà Cổ Đồng Luyện Thể quyết, mấy ngày này Lâm Thần vẫn dùng Luyện Thể cao tu luyện, quyền lực cũng tăng mấy trăm cân, uy lực to lớn, Lâm Thần tin tưởng, nếu là hiện tại gặp lại Lâm Hùng, hai bên đồng thời lấy công pháp luyện thể đầu, hắn tuyệt đối có thể chiếm thượng phong.

Nếu là Lâm Thần tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết tới tầng thứ bốn Cổ đồng kim thân, đánh bại Lâm Hùng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng muốn mang Cổ đồng luyện thể quyết tu luyện lên cao là rất khó. Tu luyện công pháp luyện thể cũng như nâng cao tu vi vậy, càng về sau, càng khó tăng lên. Mấy ngày ngắn ngủi Lâm Thần có thể lần thứ hai dùng quyền lực tới mấy trăm cân, đã là vô cùng ghê gớm rồi.

Lâm Thần trầm ngâm một chút, nghĩ: "Cổ Đồng Luyện Thể quyết hiện tại tiến triển chậm chạp, nếu như muốn tu luyện tầng thứ bốn Cổ đồng kim thân, thì không biết phải tới lúc nào."

Tới đây, Lâm Thần nghĩ ngay đến Cổ Đồng Tinh Hoa trên bí tịch Cổ Đồng Luyện Thể quyết.

Cổ Đồng Tinh Hoa phối hợp tu luyện với Cổ Đồng Luyện Thể quyết, có thể nâng cao hiệu quả không cần nghi ngờ, nếu Lâm Thần có được Cổ Đồng Tinh Hoa này, vậy thời gian hắn tu luyện tới tầng thứ bốn Cổ Đồng kim thân sẽ rút ngắn rất nhiều.

Nhưng Cổ đồng tinh hoa vô cùng trân quý, tất nhiên không dễ dàng có được.

Lâm Thần lắc đầu, cười khổ một tiếng. Nếu như không phải là trên bí tịch tỉ mỉ miêu tả Cổ Đồng Tinh Hoa, hắn e là còn không biết Thiên Linh đại lục có thứ này, như vậy đừng nói lấy được, e là tìm được Cổ Đồng Tinh Hoa này đã là vấn đề.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần bang một tiếng, rút Tinh Cương kiếm ra, đứng lên từng chiêu từng chiêu bắt đầu luyện kiếm pháp.

Trong lúc luyện kiếm, cơ thể Lâm Thần thả ra từng luồng kiếm kính ẩn giấu ở bên trong Tinh Cương kiếm, phóng ra ngoài, cuối cùng xông thẳng tới chân trời biến mất không còn tăm hơi.

Kiếm kính là chiêu bài lớn nhất của Lâm Thần, không phải bắt đắc dĩ, hắn chắc chắn sẽ không sử dụng. Cũng bởi vậy, mỗi lần phóng thích kiếm kính, Lâm Thần đều giấu nó thật kĩ bên trong Tinh Cương Kiếm, không có tu vi mạnh mẽ, nhãn lực của bậc võ giả cao cường thì căn bản không thấy được Lâm Thần phóng ra kiếm kính.

Xi xì xì xì...

Tinh Cương kiếm rung động, giữa không trung lưu lại tàn ảnh, ánh kiếm lấp loé không ngừng.

Nhưng ngay khi Lâm Thần luyện tập kiếm pháp, đột nhiên, Lâm Thần cảm thấy một luồng khí mạnh mẽ tốt bậc trong phút chốc bao phủ lấy hắn.

Có người!

Đáy lòng Lâm Thần nảy sinh cảm giác nguy hiểm khôn lường! Như là bị một võ giả tu vi cực mạnh nhìn chăm chú vào vậy, khiến hắn trong phút chốc da đầu tê dại, trong lòng hoảng sợ.

Chỉ từ khí thế này, có thể cảm giác được, tu vi của người đến chỉ ít ở cảnh giới Chân Đạo trở lên.

Nếu như không phải hai đời làm người, ý chí lực, linh hồn lực vô cùng kiên định, cỗ khí thế này có thể trực tiếp ép hắn tới mức trọng thương.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, Lâm Thần bỗng nhiên xoay người, trong cơ thể kiếm kính điên cuồng phun trào, không hề che giấu theo Tinh Cương Kiếm đâm

về phía sau.

Mà trong chớp mắt Lâm Thần xoay người, hần nhìn thấy trong bóng tối một bóng người đứng ở trước mặt hần, đưa ra một bàn tay, hời hợt đánh tới ngực mình.

Bóng người này khá là khô ngô, trên người lại mang theo một chút uy nghiêm, liếc mắt nhìn liền khiến Lâm Thần thấy áp lực to lớn.

Nhưng tại sao hần lại tới nơi này đối phó với mình?

Ám sát?

Lâm Thần không có thời gian suy nghĩ, nếu lúc này hơi dừng lại một thoáng, chưởng trên tay đối phương sẽ đánh trúng lên ngực hần, đến lúc đó hậu quả khó mà lường được.

Toàn bộ kiếm kính trong cơ thể phóng ra, bám vào trên Tinh Cương kiếm.

Xi xì...

Mà theo kiếm kính bám vào Tinh Cương kiếm, Tinh Cương kiếm vào đúng lúc này phát ra tiếng xì xì, mắt thường cũng có thể thấy, trên chuôi Tinh Cương kiếm lộ ra mấy vết nứt, hiển nhiên, Tinh Cương kiếm không thể chịu nổi toàn bộ lực kiếm kính mà Lâm Thần truyền vào!

Oành!

Một khắc sau, Tinh Cương kiếm của Lâm Thần cùng bàn tay của nhân ảnh đối nhau, phát ra một tiếng va chạm nhỏ. Ngay sau đó, sắc mặt Lâm Thần ửng hồng điên cuồng lui nhanh về phía sau, khoảng chừng mấy trăm thước mới dừng lại.

Còn bóng người kia, tương tự cũng lui mấy bước.

Nhưng bất chợt, bóng người đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lâm Thần nói:

- Năm phần kiếm kính! Ngươi lại nắm giữ năm phần kiếm kính!

Nghe được thanh âm này, hô hấp Lâm Thần dừng lại một chút, vẻ mặt hơi hòa hoãn nhìn về phía bóng người.

Chợt, bóng người từ trong bóng tối đi ra, ánh trắng nghiêng xuống, rọi sáng khuôn mặt.

Chính là Lâm Khiếu Thiên!

- Ha ha! Thiên tài, ngươi thực sự là một thiên tài!

Lâm Khiếu Thiên sắc mặt mừng như điên cười to nói:

- Thật là không nghĩ đến, vốn dĩ ta còn không xác định thời điểm ngươi cùng Lâm Hùng đại chiến, công kích phóng ra có phải là kiếm kính không. Lần thăm dò này, thế mà lại khiến ta giật mình!

Nghe nói như thế, Lâm Thần mù mờ, trên mặt lộ ra bùng tình. Mấy ngày trước, lúc hần cùng với Lâm Hùng đại chiến, chính là sử dụng kiếm kính, nhưng kiếm kính hần phóng ra khá là bí mật, cho dù là thế lực đầu lĩnh cũng rất khó nhìn ra.

Mà tu vi của Lâm Khiếu Thiên là cao nhất, nhãn lực mạnh hơn không ít, nhưng ngay cả như vậy, hần cũng không xác định được việc Lâm Thần nắm giữ kiếm kính có phải thật hay không, lúc này mới tới thăm dò thực lực thật sự của Lâm Thần.

Chỉ là lần thăm dò này, lại khiến Lâm Khiếu Thiên bất ngờ, vẻ mặt mừng như điên. Kiếm kính là hình thái của kiếm ý, võ giả có thể nắm giữ kiếm kính, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, quan trọng hơn là, nắm giữ kiếm kính, tương lai sẽ có cơ hội cực lớn lĩnh ngộ ra Kiếm ý!

Lâm Thần có thể nắm giữ kiếm kính, coi là thiên tài tuyệt đối không phải nói quá.

- Được được được!

Lâm Khiếu Thiên cũng không lo mình có phải là thất lễ hay không, cười nói:

- Thần Nhi, kể một chút, ngươi làm thế nào luyện được kiếm kính?

Lâm Thần nắm giữ kiếm kính, là bởi vì hần vô tình mua được đoạn kiếm, trong kiếm ẩn chứa Kiếm Hồn, hần kích thích đến Kiếm Hồn, nên có được kiếm kính.

Nhưng cho dù không có đoạn kiếm, Lâm Thần cũng chắc chắn có thể luyện thành kiếm kính, đoạn kiếm xuất hiện, chỉ là rút ngắn thời gian hần luyện thành kiếm kính thôi.

Tuy rằng như vậy, nhưng Lâm Thần cũng không có thể đem chuyện đoạn kiếm nói ra, trên mặt hấn lộ ra một chút ngại ngùng, nói:

- Thừa phụ thân, ta là luyện kiếm một chút, nên nắm được.

Lâm Khiếu Thiên sùng sốt.

Luyện một chút thì nắm được?

Nắm giữ kiếm kính đâu có dễ dàng như vậy? Nhưng Lâm Khiếu Thiên nghĩ một chút, vẻ mặt càng thêm mừng rỡ, Lâm Thần có thể dễ dàng như thế nắm giữ kiếm kính, như vậy thiên phú của hấn cao cỡ nào?

Hấn gật đầu nói:

- Chắc cũng chỉ có thiên tài như ngươi mới có thể nhanh như vậy nắm giữ được kiếm kính!

Lâm Thần nghiêng đầu, cười một tiếng.

Thấy Lâm Thần như thế, Lâm Khiếu Thiên lại càng hài lòng gật đầu, càng nhìn Lâm Thần, càng thấy thỏa mãn. Trước kia, biểu hiện của Lâm Thần bình thường, ngoại trừ mỗi ngày kiên trì chăm chỉ tu luyện ra, không có điểm nào đặc sắc, nhưng ngay cả như vậy, Lâm Khiếu Thiên vẫn ra sức dìu dắt sự bần hàn của mọi người, đưa Lâm Thần vào Thiên Cực tông một trong năm tông lớn ở Nhạn Nam vực.

Giờ nghĩ lại, quyết định này của hấn không còn nghi ngờ gì nữa là hết sức chính xác, cũng chỉ có Thiên Cực tông, tông môn bậc này, mới thích hợp để Lâm Thần phát triển.

Ngược lại, nếu là để Lâm Thần ở lại Lâm gia, e là thành tựu tương lai nhất định sẽ thấp hơn rất nhiều. Thế lực của Lâm gia mặc dù lớn, nhưng so với Thiên Cực tông, vẫn có chênh lệch không ít.

Tài nguyên lại càng không thể so sánh.

Răng rắc...

Đúng lúc này, một tiếng vỡ nhỏ truyền đến, là Tinh Cương kiếm trong tay Lâm Thần bởi không thể chịu đựng uy lực của kiếm kính, đã nứt ra mấy chỗ.

Thấy vậy, Lâm Khiếu Thiên lắc đầu một cái nói:

- Chỗ ta có một thanh Hàn Thiết kiếm thượng hạng, so với thanh kiếm trong tay ngươi mạnh hơn rất nhiều, ngươi cầm đi.

Vừa nói, hấn vừa xoay tay một cái, lấy ra một thanh trường kiếm ném cho Lâm Thần.

Lâm Thần nắm chắc, dùng sức vung lên, kiếm vang lên tiếng gió, giữa không trung lóe qua mấy đường ánh kiếm, uy thế so với Tinh Cương kiếm đã vỡ của Lâm Thần mạnh hơn không ít.

- Cảm ơn phụ thân!

Lâm Thần thu Tinh Cương kiếm đã vỡ vụn vào trong Trữ Vật Linh Giới, sau đó hơi khom người nói.

Lâm Khiếu Thiên phát tay, cười nói:

- Hàn Thiết kiếm này có thể chịu nổi năm phần kiếm kính của ngươi!

Hấn dừng một chút, tiếp tục nói:

- Mấy ngày tới, ngươi tạm thời chưa tiết lộ ở gia tộc. Ta sẽ áp chế tu vi xuống ngang với ngươi để tỉ thí, rèn luyện kiếm kính cho ngươi.

- Phụ thân...

Nghe vậy, Lâm Thần sùng sờ, chột trên mặt lóe qua một tia vui mừng, có một vị võ giả tu vi cảnh giới Chân Đạo đỉnh phong chỉ dạy, Lâm Thần tu luyện dễ dàng hơn rất nhiều.

Lâm Khiếu Thiên cười lớn một tiếng, vung tay nói:

- Giờ bắt đầu đi.

Vừa dứt lời, Lâm Khiếu Thiên liền áp chế tu vi xuống thấp, tới Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ. Cùng lúc đó, hấn đưa tay ra, nhắm ngực Lâm Thần đánh tới.

Thấy vậy, Lâm Thần giật mình nhảy người một cái, không nghĩ đến Lâm Khiếu Thiên vừa mới nói xong đã ra tay, Hàn Thiết kiếm trong tay hấn đột nhiên giờ lên, nhắm Lâm Khiếu Thiên đánh tới.

Phanh một tiếng, Hàn Thiết kiếm chạm tay Lâm Khiếu Thiên. Nhưng mà đòn này của Lâm Thần, lại không ngăn cản được chút nào sự tấn công của Lâm Khiếu Thiên, hần chỉ là hơi dừng một chút, rồi tiếp tục đánh tới ngực Lâm Thần.

- Tránh!

Thấy tình hình này, về mặt Lâm Thần thoáng qua một vết nghiêm nghị, thân hình lóe lên, đã xuất hiện cách xa hơn mấy trăm thước, bên kia, Lâm Khiếu Thiên thấy vậy khẽ mỉm cười, bước chân hơi động, theo sát Lâm Thần, bàn tay vẫn dò theo hướng hần.

Căn bản không cắt đuôi được!

Lâm Thần mặt biến sắc, Lâm Khiếu Thiên tuy rằng đã áp chế tu vi, thế nhưng võ học, kinh nghiệm thực chiến cùng với nhãn lực, đều là vô cùng mạnh mẽ, nếu như đổi lại là võ giả cấp Luyện Thể cảnh, giờ khắc này e là đã nằm trên mặt đất.

Không do dự, Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần hơi động, kiếm kính trong cơ thể phóng ra, tất cả hội tụ trong Hàn Thiết kiếm, sau đó, Hàn Thiết kiếm ầm ầm đánh tới phía Lâm Khiếu Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đột phá ba tầng

Ầm...

Theo âm thanh trầm muộn vang lên, liền trông thấy thân thể Lâm Thần lui về phía sau, còn Lâm Khiếu Thiên cũng lui về sau mấy bước.

- Uy lực của kiếm kính quả nhiên bất phàm!

Mặc dù trước đó Lâm Khiếu Thiên đã cảm nhận được uy lực kiếm kính cấp năm của Lâm Thần, giờ khắc này lần thứ hai cảm nhận được, trong lòng vẫn không khỏi kinh hãi.

Bên kia, Lâm Thần khẽ lắc đầu, hần sử dụng cả năm phần kiếm kính, chỉ có thể làm Lâm Khiếu Thiên lùi lại mấy bước. Nhưng phải nói Lâm Khiếu Thiên dù sao cũng là tu vi bậc chân đạo cảnh Đỉnh phong, cho dù hần mang tu vi áp chế xuống, cũng không phải nhân vật mà võ giả bậc Luyện Thể cảnh có thể đối phó.

- Tiếp tục!

Lâm Khiếu Thiên trong mắt lóe lên một tia sáng, sau đó khẽ quát một tiếng, lần thứ hai đưa một tay ra, nhắm Lâm Thần đánh tới.

Kiểm kính trong cơ thể Lâm Thần phóng ra, Hàn Thiết kiếm trong tay lần nữa vung lên.

Ầm ầm ầm ầm...

Trong phút chốc, bên trong sân liên tục phát ra âm thanh chưởng lực nặng nề, lưu lại trong trời đêm thật lâu không tiêu tan.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Khiếu Thiên mỗi buổi tối đều áp chế tu vi của mình cùng Lâm Thần giao đấu, mỗi một lần giao đấu, đều để kiếm kính của Lâm Thần tiêu hao một quãng, ngày ngày luyện tập như vậy.

Cứ điên cuồng tập luyện như thế, năng lực thực chiến của Lâm Thần được nâng cao hơn nhiều, kiếm kính càng ngày càng ác liệt.

Ban đầu, Lâm Thần cũng chỉ có thể ngăn cản mấy chiêu công kích của Lâm Khiếu Thiên, tới lúc sau theo kiếm kính ngưng tụ ác liệt, hần đã có thể ngăn được mười đòn công kích của Lâm Khiếu Thiên.

Tiến bộ rất rõ ràng!

Đêm khuya, Lâm Khiếu Thiên cùng Lâm Thần đứng ở bên trong khu nhà nhỏ, Lâm Khiếu Thiên xòe tay ra lần nữa đánh về phía Lâm Thần.

Từ đầu tới cuối, Lâm Khiếu Thiên đều dùng một chiêu này để đối phó với Lâm Thần, nhìn thì đơn giản, nhưng khi Lâm Khiếu Thiên thi triển ra, Lâm Thần mặc dù sử dụng cả năm phần kiếm kính, vẫn cứ không có cách nào đánh lại được Lâm Khiếu Thiên.

Lâm Thần vẫn như cũ phóng thích kiếm kính để tấn công.

Phịch một tiếng, thân thể hai người đều lui về phía sau.

Lâm Khiếu Thiên khẽ gật đầu nói:

- Kiếm ý, vô hình vô ảnh, giống như ý niệm vậy, không nhìn thấy được không sờ thấy được. Còn kiếm kính là hình thái ban đầu của Kiếm ý, định nghĩa về nó với Kiếm ý gần như nhau, người có thể lĩnh ngộ được kiếm kính, như vậy việc lĩnh ngộ Kiếm ý cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Nhưng muốn lĩnh ngộ được Kiếm ý, trước hết phải luyện thành kiếm kính!

Dừng một chút, Lâm Khiếu Thiên lần nữa mở tay ra nhằm hướng Lâm Thần đánh tới.

Nghe Lâm Khiếu Thiên nói xong, Lâm Thần suy nghĩ một chút, rất nhanh, hần lần nữa vùi đầu vào trong cuộc chiến.

Một đêm chớp mắt trôi qua.

Sáng sớm, Lâm Khiếu Thiên lặng lẽ rời đi.

Tuy rằng giao đấu vất vả cả đêm, nhưng tinh thần của Lâm Thần vẫn tràn trề. Tu luyện tới mức độ này, cho dù Lâm Thần không nghỉ ngơi một đêm, cũng sẽ không có chút ảnh hưởng nào. Như Lâm Khiếu Thiên là bậc võ giả đỉnh cao, còn có thể mấy tháng không nghỉ ngơi, chỉ cần hấp thu một ít linh khí của đất trời vào trong người, là có thể khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Lâm Khiếu Thiên mặc dù đã rời đi, nhưng Lâm Thần vẫn đứng ở trong sân.

Hần đánh ra một chiêu kiếm, kiếm kính trong Hàn Thiết kiếm phút chốc phóng ra ngoài, xông thẳng tới chân trời, khiến tầng mây lớn cắt thành hai nửa.

- Kiếm kính vô ảnh vô hình...

Gương mặt Lâm Thần lộ vẻ suy tư, Hàn Thiết kiếm trong tay lần thứ hai giờ lên, đâm về phía trước.

Nhưng lần này, Lâm Thần chỉ là sử dụng một phần kiếm kính, tiến hành tấn công chậm chậm...

Mấy ngày qua tu luyện, kiếm kính trong cơ thể Lâm Thần mạnh lên không ít, dường như có dấu hiệu gia tăng, nhưng muốn đột phá giới hạn này, làm năm phần kiếm kính tăng lên cũng không dễ dàng như vậy.

Cứ như thế, ở trong sân Lâm Thần lần lượt phóng thích kiếm kính, mãi đến khi tiêu hao gần như toàn bộ.

Sau đó, hần liền khoan chân trên đất sử dụng trung phẩm Tụ Khí đan tu luyện, chờ sau khi kiếm kính khôi phục, lại thi triển lần nữa, nhưng càng tập luyện, kiếm kính trong cơ thể hần có vẻ càng ngày càng ngưng tụ...

Loáng một cái, đã qua một buổi sáng.

- Chém!

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, trong cơ thể phóng ra một luồng kiếm kính, lần nữa giờ Hàn Thiết kiếm trong tay lên, đánh lên trời.

Không giống những lần ra chiêu trước, lần này, Lâm Thần thi triển kiếm kính công kích, lại có vẻ ngưng tụ được sức mạnh lớn hơn rất nhiều, cả uy lực, so với lúc trước cũng mạnh lên không ít.

Thấy vậy, hai mắt Lâm Thần sáng lên, lần thứ hai trầm giọng hét một tiếng, trong cơ thể kiếm kính lần nữa phóng ra...

Mấy lần sau nữa.

Trong cơ thể Lâm Thần đột nhiên truyền đến một âm thanh trầm đục, kiếm kính chứa đựng ở trong người, vào thời khắc này cuối cùng khẽ run lên.

Cảm nhận được sự biến hóa của kiếm kính trong cơ thể, sắc mặt Lâm Thần vui mừng, nhắm mắt cảm nhận bên trong cơ thể.

Bất chợt, hần lại cảm thấy trước kia chỉ có năm đạo kiếm kính, vào thời khắc này, đột nhiên đã biến thành tám đạo, nhiều hơn những ba đạo!

"Tám đạo kiếm kính!"

Gương mặt Lâm Thần lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Mấy ngày nay điên cuồng tu luyện, quả nhiên không uổng phí. Kiếm kính có thể càng ngưng tụ thêm, vào thời khắc này, rốt cục cũng đột phá, đạt đến cấp tám!

Kiếm kính tăng lên, thực lực của Lâm Thần cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Trên mặt Lâm Thần toát lên vẻ tự tin, tối nay Lâm Khiếu Thiên trở lại, hẳn chắc hần sẽ không bị đuổi đánh sát nút như hôm trước, không hề có chút lực phản kháng nào. Nếu sử dụng toàn bộ kiếm kính cấp tám này, lại thêm Lâm Khiếu Thiên đã áp chế tu vi lại, có lẽ cũng phải không chịu nổi.

Không biết đến lúc phát hiện kiếm kính của Lâm Thần đã đạt đến cấp tám, phản ứng của hắn sẽ như thế nào.

Lâm Thần cười nhẹ một tiếng, một lần nữa thi triển kiếm pháp, mang kiếm kính trong cơ thể phóng ra hết toàn bộ, rồi xoay người tiến vào trong phòng nghỉ ngơi thật tốt.

Ban đêm.

Hình bóng Lâm Khiếu Thiên lần nữa xuất hiện trong bóng tối, trông thấy Lâm Thần đã sớm chờ sẵn ở chỗ cũ, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười.

Mỗi lần nhìn thấy Lâm Thần, Lâm Khiếu Thiên đều cảm thấy hài lòng. Có một người con thiên tài như thế, Lâm Khiếu Thiên cũng cảm thấy tự hào vô cùng.

Đặc biệt là từ sau khi Lâm Thần đạt được hạng nhất trong cuộc thi của gia tộc, những thủ lĩnh lớn đến Lâm gia gặp Lâm Khiếu Thiên cầu thân nhiều không kể xiết, nhưng những việc này đều bị Lâm Khiếu Thiên cản lại, không để bất cứ người nào tới quấy rầy Lâm Thần.

Đồng thời, toàn bộ Lâm gia trở nên bùng bùng sức sống, trên dưới Lâm gia rất nhiều con cháu, tất cả đều lấy Lâm Thần làm mục tiêu, ra sức tu luyện, so với dĩ vãng lùi về phía trước kia, không biết mạnh lên bao nhiêu lần.

Nghĩ tới đây, trên mặt Lâm Khiếu Thiên một lần nữa hiện lên nụ cười.

...

- Bắt đầu đi.

Lâm Khiếu Thiên mở miệng nói một câu, liền xòe bàn tay, đánh một chuông tới chỗ Lâm Thần.

Trong lòng Lâm Khiếu Thiên biết rõ, hắn tuy rằng đã áp chế tu vi, nhưng chuông này hắn thi triển ra, uy lực tuyệt đối có thể sánh ngang với uy lực của một võ giả Thiên Cương cảnh Trung kỳ, đây cũng là lý do vì sao hắn có thể dễ dàng đánh bại được kiếm kính cấp năm của Lâm Thần.

Lâm Thần khẽ gật đầu, thân thể chấn động một cái, nhất thời thân thể tỏa ra màu đồng, trong đêm đen cực kỳ chói mắt.

Ngay sau đó, hắn đâm ra một chuông, công kích chính giữa lòng bàn tay Lâm Khiếu Thiên.

Cùng lúc đó, thân thể của hắn lùi về phía sau, không thể nào cùng Lâm Khiếu Thiên cứng chọi cứng.

Mặc dù nói, Lâm Khiếu Thiên tới là để rèn luyện kiếm kính cho Lâm Thần, nhưng kinh nghiệm thực chiến cũng cực kỳ quan trọng, vốn dĩ hai người này chiến đấu cũng không hoàn toàn là dùng kiếm kính, mà là linh hoạt ứng chiến.

Phịch một tiếng, tay Lâm Khiếu Thiên hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục đánh tới phía Lâm Thần.

Thấy tình hình này, Lâm Thần không khỏi lắc đầu một cái. Hắn hiện tại đã tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết đạt tới tầng thứ ba toái đồng trọng sinh, uy lực từng cao tới gần mười sáu ngàn cân, có thể tưởng tượng muốn dựa vào một chiêu này đánh bại Lâm Khiếu Thiên, là hầu như không có khả năng.

Trừ phi đột phá Cổ Đồng Luyện Thể quyết tới tầng thứ bốn Cổ đồng kim thân!

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần loảng xoảng một tiếng rút Hàn Thiết kiếm ra.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, Hàn Thiết kiếm trong tay đánh ra, cùng lúc đó, một đạo kiếm kính bao trùm lên thân Hàn Thiết kiếm, cũng trong lúc đó, từ trong Hàn Thiết kiếm, phóng ra một đạo kiếm khí, đồng thời cùng kiếm kính, điên cuồng đánh về phía Lâm Khiếu Thiên.

Ầm

Mặt Lâm Khiếu Thiên không biến sắc, vẫn như cũ đỡ một chuông đó.

Nhưng cũng trong cùng lúc đó, thân hình Lâm Thần đột nhiên lóe lên, thân thể của hắn đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài mấy trăm thước, hắn thu lại Hàn Thiết kiếm, về mặt nghiêm túc nhanh chóng múa quyền.

Huyền kiếm!

Ở giữa không trung Hàn Thiết kiếm lưu lại mấy tàn ảnh, sau đó, trực tiếp đánh tới Lâm Khiếu Thiên.

Trên thân Hàn Thiết kiếm hiện ra hàn ý lạnh lẽo, phẳng phất như một khối hàn băng vậy, mà chế tạo ra Hàn Thiết kiếm là Hàn Thiết, so với Huyền Thiết, phẩm chất cao hơn, quý giá hơn một bậc, bởi vậy, phẩm chất của Hàn Thiết kiếm so với Huyền Thiết kiếm, Tinh Cương Kiếm mạnh hơn không ít.

Nhưng ngay cả như vậy, giờ khắc này, trên thân Hàn Thiết kiếm đang phát ra từng trận âm thanh ong ong.

Từng luồng kiếm kính từ trong cơ thể Lâm Thần phóng thích ra, trong phút chốc toàn bộ trùn lên trên Hàn Thiết kiếm. Có lẽ là có chút không chịu nổi nhiều kiếm kính như vậy, Hàn Thiết kiếm hơi run rẩy nhưng may mà không bị vỡ vụn.

- Kiếm kính cấp tám!

Bên kia, Lâm Khiếu Thiên nhìn thấy Lâm Thần phóng thích ra kiếm kính, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên, miệng kinh ngạc thốt lên.

Lâm Thần thiên phú dị bẩm, vốn dĩ Lâm Khiếu Thiên còn tưởng rằng, dựa vào thiên phú của Lâm Thần, mấy ngày này rèn luyện kiếm kính, có lẽ có thể nâng lên cấp sáu.

Nào ngờ, đã có thể lên đến cấp tám rồi!

Như là sắp sửa đại thành.

Mà phải biết, kiếm kính tăng mỗi một bậc, thì uy lực lại càng tăng vọt, kiếm kính cấp năm, với kiếm kính cấp tám hoàn toàn không thể so sánh.

Một chiêu này của Lâm Khiếu Thiên bị áp chế tu vi có thể chống lại đòn kiếm kính cấp năm của Lâm Thần, nhưng rất khó chống lại được đòn kiếm kính cấp tám!

Tuy rằng trong lòng Lâm Khiếu Thiên biết rõ, nhưng cũng không tiện tăng tu vi lên, định cứ như thế miễn cưỡng đỡ lấy kiếm này của Lâm Thần.

Àm!

Âm thanh nặng nề lại vang lên.

Theo âm thanh này, nhất thời sắc mặt Lâm Khiếu Thiên hơi thay đổi, thân thể của hắn lùi về sau hơn mười bước mới dừng lại, áo trên hai cánh tay, bị đòn tấn công của kiếm kính, đã biến thành rách nát, cả người trông khá là chật vật.

Mà bên kia, cơ thể Lâm Thần cũng chột lui về phía sau, trên mặt hắn lộ ra một vết ửng hồng, thân hình tuy rằng vẫn có chút chật vật, nhưng so với trước kia, đã khá hơn rất nhiều.

- Tốt!

Tuy rằng thân hình rất là chật vật, nhưng Lâm Khiếu Thiên không để ý chút nào, mà vô cùng mừng rỡ nhìn Lâm Thần nói:

- Không tồi không tồi, Thần Nhi, tốc độ tu luyện của ngươi còn nhanh hơn so với tưởng tượng của ta! Vốn dĩ, ta còn tưởng rằng ngươi mới lĩnh ngộ, chỉ có thể luyện đến kiếm kính cấp sáu.

Thần sắc hắn có chút ngạc nhiên, mừng rỡ nói:

- Ai biết được, ngươi thể mà lại trực tiếp luyện được kiếm kính cấp tám, không tồi không tồi, Thần Nhi, ngươi thật sự rất giỏi!

Lâm Thần khom người nói:

- Là do phụ thân đại nhân dạy dỗ tốt.

Nghe vậy, Lâm Khiếu Thiên lần nữa cười lớn, đáy lòng sinh ra một cảm giác tự hào, hắn vung tay nói:

- Dựa vào thiên phú của ngươi, nếu ta để ngươi ở lại Chân Vũ thành, chỉ e là sẽ bóp chết tiềm lực của ngươi, Thiên Cực tông là bàn đạp của ngươi, sau này, ngươi phải cố gắng tu luyện, nếu có gì cần gia tộc giúp đỡ, ngươi cứ mở miệng, Lâm gia là hậu thuẫn vững chắc của ngươi!

Lúc nói lời này, trên mặt Lâm Khiếu Thiên lộ ra vẻ kiên nghị.

Lâm Thần cung kính nói:

- Vâng, phụ thân.

- Ừ.

Lâm Khiếu Thiên gật gù:

- Đi thôi.

Nói xong, Lâm Khiếu Thiên trực tiếp xoay người rời đi. Kiếm kính của Lâm Thần đạt đến cấp tám, muốn tiếp tục tăng lên, càng khó hơn trước. Mà Lâm Thần còn cần trở về Thiên Cực tông, nên không có thời gian trì hoãn ở đây.

Nhìn bóng lưng của Lâm Khiếu Thiên rời đi, đáy lòng Lâm Thần toát ra một luồng khí ám áp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Quả cầu thủy tinh

Sáng sớm, Lâm Thần thức dậy chuẩn bị một lát, rồi đi đến đại sảnh của gia tộc dùng bữa sáng.

Từ sau cuộc tỉ thí, Lâm Thần vẫn luôn tu luyện trong tiểu viện. Để tiện cho việc tu luyện của Lâm Thần, Lâm Khiếu Thiên nghiêm cấm không cho bất cứ ai đến quấy rầy Lâm Thần, mọi người cũng không có ý kiến, bây giờ ở trong lòng những tiểu bối của Lâm gia đều rất sùng bái Lâm Thần, ai cũng lấy Lâm Thần làm mục tiêu để phấn đấu tu luyện.

Trong đại sảnh, phần lớn con cháu Lâm gia đều ở đó, đứng đầu là Lâm Khiếu Thiên, phía sau là các hậu bối.

Thấy Lâm Thần đi vào, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người hắn.

- Đến rồi à, qua đây ngồi đi.

Lúc này, Lâm Khiếu Thiên mở miệng, ánh mắt nhìn qua chỗ ngồi bên cạnh.

Nghe Lâm Khiếu Thiên nói vậy, tất cả mọi người sững sờ nhìn chỗ trống bên cạnh Lâm Khiếu Thiên, rồi lại nhìn về phía Lâm Thần với vẻ hâm mộ.

Phải biết rằng, vị trí bên cạnh Lâm Khiếu Thiên không phải người bình thường có thể ngồi được, cho dù là Đại trưởng lão Lâm gia, cũng chỉ có thể ngồi ở hàng sau.

Vậy mà Lâm Thần lại trực tiếp vượt qua Lâm Thành Thiên, ngồi ở bên cạnh Lâm Khiếu Thiên.

Nếu như là bình thường, Lâm Thành Thiên chắc chắn sẽ phản đối kịch liệt, nhưng đáy mắt hắn lúc này thoáng qua một tia phức tạp, nhìn Lâm Thần không nói lời nào.

Bên kia, Lâm Hùng khẽ cắn răng, cũng nhìn Lâm Thần không nói gì.

Lâm Dương, Lâm Cổ, Lâm Tuyết cùng với Lâm Lang và mọi người, tất cả đều nhìn Lâm Thần, hâm mộ, ghen tị, bội phục, kính ngưỡng... đủ loại thần sắc toát ra trên người bọn họ.

Lâm Khiếu Thiên hành động như vậy, rõ ràng là muốn dùng hết toàn lực để đào tạo Lâm Thần!

Nhưng Lâm Thần cũng không có thái độ gì khác, hắn khom người nói:

- Cảm ơn phụ thân.

Vừa nói, hắn vừa đi đến chỗ ngồi bên cạnh Lâm Khiếu Thiên.

Lâm Thần đi được hai bước, đột nhiên có một âm thanh truyền đến:

- Ô, Lâm Thần, tu vi của người đã đột phá!

Lâm Thần quay đầu, thấy Lâm An đứng trước mặt nhìn hắn. Tâm tư Lâm An hơi động trong phút chốc nhưng tiêu tan ngay lập tức, dù sao trước đó Lâm Thần đã chiếm được Thanh Nguyên quả, với thiên phú mạnh mẽ của hắn nếu ăn thêm Thanh Nguyên quả vào, tất nhiên sẽ có đột phá.

Nhưng lời Lâm An vừa nói ra, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người, ai nấy đều quan sát tu vi và khí tức của Lâm Thần với vẻ hâm mộ và bội phục.

Sau khi xem xét qua, trong đại sảnh nổi lên từng âm thanh hô hấp nhẹ.

- Khí thể thật mãnh liệt!

- Máy ngày không gặp, thực lực của Lâm Thần đã có đột phá!

Sắc mặt của Lâm Hùng, Lâm Tuyết và những nhân tài của Lâm gia đều hơi biến sắc.

Kiểm kính của Lâm Thần tăng lên tới tầng thứ tám, khí chất của hắn đích thực cũng thay đổi rất nhiều, nhìn tổng thể giống như một thanh kiếm sắc bén vậy, khiến cho người ta phải đối xử kính cẩn.

Tuy mọi người không biết kiếm kính của Lâm Thần đã tăng lên tầng thứ tám, nhưng khí thế của Lâm Thần lúc này đã có biến hóa to lớn so với mấy ngày trước.

Quan trọng hơn là mới qua có mấy ngày? Thực lực Lâm Thần đã tăng lên lần nữa, nếu như cho hắn một tháng, hay là một năm, như vậy thực lực của hắn sẽ tăng tới mức nào!

Đám người Lâm Hùng đều cảm thấy áp lực to lớn. Muốn vượt qua Lâm Thần e là không dễ chút nào.

- Được rồi, Thần nhi lại đây, chuẩn bị ăn cơm.

Thấy mọi người như vậy, sắc mặt Lâm Khiếu Thiên bình thản nói.

Mọi người chẳng qua là nhìn từ bề ngoài nhận ra được sự biến hóa của Lâm Thần, còn Lâm Khiếu Thiên biết rất rõ thực lực của hắn, mặc dù vậy, trong lòng hắn cũng giống mọi người không khỏi ngạc nhiên trước thiên phú mạnh mẽ của Lâm Thần.

- Vâng, phụ thân.

Lâm Thần hơi gật đầu, nở một nụ cười với Lâm An, rồi đi tới ngồi bên cạnh Lâm Khiếu Thiên.

Đợi sau khi Lâm Thần ngồi yên, Lâm Khiếu Thiên nói:

- Ăn cơm.

Toàn bộ đại sảnh yên lặng, tất cả mọi người không nói gì nữa, đều cúi đầu ăn cơm.

...

Ăn xong điểm tâm, mọi người lần lượt rời đi. Lâm Hùng, Lâm Tuyết và phần lớn con cháu trong Lâm gia hôm nay đều trở lại tông môn.

Như Lâm An đi ra ngoài lịch luyện, hôm nay cũng quay về.

Sau khi từ biệt Lâm Khiếu Thiên, Lâm Thần lấy một con Thanh Ô mã trong tộc cùng Lâm An ra ngoài thành.

- Lâm Thần, ngươi không lên tiếng thì thôi nhưng một khi xuất hiện liền khiến người khác không khỏi bất ngờ. Một năm không gặp, không nghĩ đến ngươi lại thay đổi nhiều như thế.

Trên đường cái, hai người sóng vai, phía sau dắt theo hai con ngựa.

Trong thành Chân Vũ phần lớn là người dân bình thường, do vậy trong thành này nghiêm cấm cưỡi ngựa, nếu không gặp phải con ngựa không thuần hóa được sẽ làm người dân bị thương.

Nghe Lâm An nói xong, Lâm Thần cười nói:

- Cố gắng tu luyện, ngươi cũng có thể làm được. Đúng rồi, Lâm An, sắp tới ngươi định đi đâu?

- Sư phụ ta bây giờ đang ở phía đông nước Thương Vân, hiện tại thi đấu đã kết thúc, chắc ta sẽ đi theo sư phụ cùng ra ngoài lịch luyện, còn đi nơi nào, có lẽ là phương bắc.

Lâm An trầm ngâm một chút nói.

Sư phụ của Lâm An chính là một võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong, thực lực mạnh mẽ, trên giang hồ có danh tiếng không nhỏ, đưa Lâm An theo tu luyện, cũng khá thích hợp.

Khi Lâm An còn nhỏ, hắn thường theo sư phụ đến các thành Chân Vũ không xa giết yêu thú, hoặc là tiêu diệt đạo tặc. Hiện tại hắn đã trưởng thành, tu vi đạt tới Luyện Thể cảnh tầng chín hậu kỳ, vì vậy hai người đi du ngoạn khắp nơi mở rộng đến toàn bộ Nhận Nam vực.

Lâm An có chút á náy nói:

- Lâm Thần, ta không thể chung đường với ngươi.

Lâm An muốn đi về phía đông, mà Lâm Thần, thì lại muốn đi phía tây hướng Thiên Cực tông. Hai người hoàn toàn đi hai hướng khác nhau.

Nghe thế, Lâm Thần lắc đầu một cái, tỏ ra không thèm để ý.

Hai người tán gẫu, một lát sau, đã ra tới cửa thành, đi tới một bình nguyên rộng rãi.

Cửa thành võ giả ra ra vào vào nhiều vô kể, Lâm Thần cùng Lâm An cưỡi Thanh Ô mã, nhìn phía xa thảo nguyên vô hạn.

Chỗ xa hơn, chính là những ngọn núi cao lớn hùng vĩ, phong cảnh cực kỳ mỹ lệ.

- Lâm Thần, đỡ.

Bỗng nhiên, Lâm An lấy ra một quả cầu thủy tinh, ném cho Lâm Thần.

Lâm Thần giờ tay bắt lấy, quan sát quả cầu thủy tinh một chút, quả cầu này to bằng nửa nắm tay, màu tím nhạt, không nhìn ra là làm từ cái gì.

Sau khi quan sát một chút, Lâm Thần ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Lâm An.

Lâm An nhún vai một cái, cười nói:

- Vật này là khi ta và sư phụ chém chết một tên đạo tặc có được, có tác dụng gì ta cũng không rõ, nhưng nhìn rất đẹp, cho ngươi làm kỷ niệm.

Lâm Thần khẽ gạt đầu, cất quả cầu thủy tinh vào trong trữ vật linh giới.

- Đi đây!

Thấy vậy, Lâm An cười lớn một tiếng, tiêu sái cười Thanh Ô mã đi, nhắm hướng đông chạy như bay.

Đi không bao xa, Lâm An bỗng nhiên quay đầu, hướng Lâm Thần hô to:

- Lâm Thần, ngươi rất lợi hại! Nhưng ta cũng sẽ cố gắng tu luyện, lần sau gặp ngươi, ta nhất định sẽ khiến ngươi bất ngờ!

Nghe vậy, Lâm Thần cũng cười lớn nói:

- Ta mãi mãi mong chờ!

- Ha ha!

Lâm An cười lớn, bóng người chậm chậm nhỏ đi...

...

Thu hồi ánh mắt, Lâm Thần lấy lại bình tĩnh, cười con Thanh Ô mã tương tự đi phía tây hướng đến Thiên Cực tông.

Bây giờ cách thời điểm kết thúc Thiên La sơn bí cảnh đã hai tháng, mà thời gian Lâm Thần nhận nhiệm vụ giết lão Cao đồ tể, cũng đã qua hơn một tháng.

Hao phí năm ngày, cuối cùng Lâm Thần chạy tới ngọn núi của Thiên Cực tông.

Người mặc quần áo đệ tử Thiên Cực tông rất đông, tùm năm tùm ba đi ra phía ngoài, vốn dĩ là đi làm nhiệm vụ của tông môn, hoặc là tiến vào núi Mặc Liên giết yêu thú.

Lâm Thần không dừng lại lâu, trực tiếp thuê ngựa địa phương đi tới tông môn. Trên đường đi ngựa Thanh Ô mã hần mơn lúc ra khỏi thành Chân Vũ, đã bị yêu thú chém chết, nhưng bây giờ Lâm Thần lại lấy được một con Thanh Ô mã, giờ nộ lên cũng coi như ổn thỏa.

Giao xong ngựa Thanh Ô, Lâm Thần đi đến điện nhiệm vụ nội môn.

Tiến vào điện, nghe thấy những tiếng xì xào nhỏ, không ít đệ tử nội môn đang chọn nhiệm vụ, cũng không ít người làm xong nhiệm vụ, đến lĩnh điểm công hiến.

Lâm Thần hơi động linh hồn lực, mang đầu lão Cao đồ tể từ trữ vật linh giới ra, sau đó đưa cho trưởng lão của nhiệm vụ điện.

- Ô, lão Cao đồ tể? Chém chết lão Cao đồ tể là nhiệm vụ cấp ba sao, ngươi lại hoàn thành được?

Trưởng lão nhiệm vụ điện vốn nghĩ Lâm Thần tu vi ở Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh phong, còn tưởng rằng hần nhiều lắm là làm được nhiệm vụ hai sao, ai ngờ lại mang được đầu lão Cao đồ tể về, hần lấy làm bất ngờ, về mặt kinh hãi nói.

Lâm Thần gạt đầu một cái.

- Không sai.

Trưởng lão gật gù tán thưởng, sau đó chuẩn bị phần thưởng cho Lâm Thần.

Đệ tử nội môn bốn phía xung quanh nghe được lời trưởng lão điện nói, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, về mặt kinh ngạc quay đầu nhìn Lâm Thần.

- Hần lại có thể hoàn thành nhiệm vụ giết được lão Cao đồ tể! Trời ơi, tu vi của hần mới ở tầng thứ bảy Luyện Thể cảnh đỉnh phong.

- Giết lão Cao đồ tể là nhiệm vụ cấp ba sao độ khó cũng coi như cao, hần một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, lại làm được.

Đột nhiên, một đệ tử nội môn vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lâm Thần, thất thanh nói:

- Ta nhớ ra rồi! Hần là Lâm Thần, hơn một tháng trước, chính hắn nhận nhiệm vụ chém chết lão Cao đồ tể. Nhưng ta nhớ là, lúc đó tu vi của hắn còn đang ở Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, một tháng trôi qua, hắn không chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ chém chết lão Cao đồ tể, mà tu vi còn đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh phong!

- Thật hay giả? Lợi hại như vậy?

- Nói như vậy, hẳn chẳng phải là ở thời điểm tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ, có thể giết lão Cao đồ tể?

Nghe được lời tên đệ tử này nói, những người còn lại nhất thời náo động, kinh ngạc thốt lên.

Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh phong giết chết lão Cao đồ tể Thiên Cương cảnh sơ kỳ, đã khiến cho mọi người chấn kinh rồi, lại không ngờ rằng, Lâm Thần tại thời điểm giết lão Cao đồ tể, tu vi mới đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh phong.

Nghe những lời này, Lâm Thần cũng quay đầu nhìn, lúc hắn tiếp nhận nhiệm vụ giết lão Cao đồ tể, chính là những người đã bàn luận nói "Vương Cương".

Trong lúc mọi người tranh luận, trưởng lão đã chuẩn bị xong phần thưởng cho Lâm Thần.

Hắn đưa cho Lâm Thần một quả nạp giới, cười nói:

- Lâm Thần, ngươi rất giỏi, những thứ này là phần thưởng của ngươi. Bên trong nạp giới có một nghìn khối linh thạch hạ phẩm, cùng ba trăm điểm công hiến, cho thêm vào minh bài của ngươi.

- Đa tạ trưởng lão.

Lâm Thần nhận lấy minh bài và nạp giới, hơi gật đầu một cái, sau đó hắn xoay người đi ra ngoài nhiệm vụ điện.

Đệ tử nội môn bốn phía kính sợ nhìn Lâm Thần, có thể dùng tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy giết được lão Cao đồ tể, thực lực này, đã vượt qua phần lớn bọn họ.

Đột nhiên, một đệ tử thấp giọng nói:

- Hần là Lâm Thần? Có phải là người năm ngoái xông vào Thiên La sơn bí cảnh đánh bại được đệ tam Lâm Thần? Ta nghe nói hắn với đệ tử nội môn Đoạn Phương có ước chiến, nếu như người đó thực sự là hắn, như vậy Đoạn Phương sau này thảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Một trận đánh

- Rất có thể. Ta nhớ là thời điểm Lâm Thần xông qua Thiên La sơn bí cảnh đạt được hạng ba, tu vi của hắn vẫn là Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu đỉnh cao, qua hai tháng, khả năng tu vi của hắn đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy hậu kỳ là rất cao, như vậy chắc là hắn đoạt được hạng ba lúc xông qua Thiên La sơn bí cảnh.

- Nếu hắn đấu với Đoạn Phương thì sẽ thua thảm!

Nghe được lời đệ tử kia, mọi người sững sờ, nhưng liền thấp giọng bắt đầu nghị luận.

Thiên Cực tông đệ tử đông đảo, đệ tử trùng tên trùng họ không ít, mọi người cũng không xác định được Lâm Thần trước mặt có phải là người xông vào Thiên La sơn bí cảnh đạt hạng ba hay không.

Nhưng theo phân tích, mọi người đều cảm thấy là cùng một người.

Mà Lâm Thần nghe được lời tên đệ tử này nói cũng hơi sững sờ, mới chợt nhớ tới hai tháng trước, hắn với Đoạn Phương có ước hẹn giao đấu.

Tính toán thời gian, hôm nay đúng lúc tròn hai tháng.

Lâm Thần bước chân hơi động, đi ra phía ngoài.

...

Cùng lúc đó, tại quảng trường của Thiên Cực tông.

Giờ khắc này trên quảng trường chính đệ tử xúm lại rất đông, mang theo vẻ hưng phấn nhìn hai người giữa quảng trường.

Giữa đông đảo đệ tử, chính là hai người Đoạn Phương và Viên Phi.

Hai tháng không gặp, tu vi của Viên Phi đã là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ, khí thế không thua kém so với Đoạn Phương.

Mặc dù tu vi của Đoạn Phương vẫn là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhưng hai tháng qua hắn cũng không có lãng phí, tu vi của hắn dĩ nhiên đã trở nên vững chắc, khí thế mạnh mẽ hơn không ít.

- Tốc độ tu luyện của Viên Phi thật nhanh!

Có đệ tử nội môn kinh ngạc thốt lên.

Mặc dù nói, Viên Phi thu được phần thưởng đệ nhất cực phẩm trong Thiên La sơn bí cảnh là Địa Linh đan, lợi dụng Địa Linh đan tăng tu vi lên tới Luyện Thể cảnh tầng thứ chín trung kỳ. Nhưng bây giờ, tu vi của hắn lại là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong, hai tháng này Viên Phi đột phá từ tầng thứ chín trung kỳ đến đỉnh phong, cũng đủ để cho mọi người ngưỡng mộ.

Mặt Viên Phi không biến sắc, đứng tại chỗ nhìn Đoạn Phương ở phía đối diện.

Tu vi của hắn đột phá, giờ khắc này đối mặt với Đoạn Phương dĩ nhiên hắn không sợ chút nào. Phải biết rằng hai tháng nay hắn thường xuyên tiến vào dãy Mặc Liên sơn chém giết một lượng lớn yêu thú, kinh nghiệm thực chiến có thể nói phong phú cực kỳ, cũng do đó chiếm được không ít nội đan yêu thú, sau đó Viên Phi đổi những nội đan này thành đan dược cao cấp, một lần đột phá tu vi lên tới Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong!

Cũng bởi vậy, tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ của Đoạn Phương Viên Phi cũng không để vào trong mắt.

Không giống với Viên Phi, giờ khắc này Đoạn Phương trong lòng có chút thấp thỏm, Viên Phi hai tháng ngắn ngủi tu vi đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín Đỉnh phong, trong lòng Đoạn Phương đã không thể coi thường.

Hắn mặc dù là võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhưng trong các võ giả cùng cấp, thực lực của hắn xem như không thấp, đối phó với võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong vẫn tạm được, nhưng có thể tưởng tượng được đánh bại thiên tài Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong sẽ rất khó khăn.

- Viên Phi lợi hại như vậy, không biết Lâm Thần thế nào?

- Đúng đấy, ta nhớ Lâm Thần với Viên Phi và Đoạn Phương cùng nhau giao hẹn. Hiện tại thời gian hai tháng đã tới, Viên Phi ở đây, nhưng Lâm Thần lại không thấy tăm hơi, hay hắn sợ khó không dám tới?

Các đệ tử vẫn đang nhỏ giọng bàn luận xung quanh.

Vì muốn nâng cao khí thế của chính mình, Đoạn Phương sau khi nghe thấy mấy câu mà các đệ tử nói ra, hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Hừ, tên Lâm Thần kia là người cùng ngươi xông vào Thiên La sơn bí cảnh, hiện tại Lâm Thần lại không có dũng khí tới đánh một trận, xem ra các ngươi cũng chỉ có thế.

Nói xong trên gương mặt chữ điền lộ ra một vẻ kiêu ngạo, dường như cùng Viên Phi, Lâm Thần ước chiến là sai lầm của hắn.

- Ha ha, Đoạn Phương, ngươi vẫn là nên cầu khẩn cho Lâm Thần không tới đi, nếu không hắn mà tới, ngươi sẽ không tránh được bị đánh một trận.

Viên Phi cười nhạt một tiếng, thay Lâm Thần nói.

Thực lực của Lâm Thần Viên Phi ít nhiều cũng biết một ít, người này tốc độ tu luyện nhanh chóng, tại Thiên Cực tông hầu như không ai sánh bằng.

Nghe được lời này của Viên Phi, gương mặt chữ điền của Đoạn Phương nhất thời đỏ lên, gằn nhẹ nói:

- Nếu như hắn tới đây! Ta bảo đảm sẽ để cho hắn nằm trên giường ba tháng.

- Còn ngươi... Hừ! Viên Phi, thực lực của ngươi cũng không tệ, nhưng so với ta còn cách biệt không ít, nếu đánh nhau ngươi tuyệt đối không phải là đối thủ của ta.

Viên Phi lắc đầu một cái, cười nhạt nói:

- Ngươi tự tin vào thực lực của mình như vậy, vậy thì hai chúng ta đánh trước đi.

Viên Phi cũng không phí lời, trực tiếp nói vào đề tài chính.

Vốn dĩ cả người Đoạn Phuong còn hạo khí bùng bùng, nhưng vừa nghe Viên Phi nói vậy nhất thời khí thế cũng có chút ẻo oải. Nói cho cùng, tận đáy lòng Đoạn Phuong vẫn không tự tin, hay là nói hẳn không có khả năng chiến thắng Viên Phi.

Đệ tử bốn phía nhìn thấy Đoạn Phuong khí thế ẻo oải, nhất thời cười rộ lên, từng người từng người giễu cợt Đoạn Phuong nhát gan sợ chuyện, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu.

Sắc mặt Đoạn Phuong đỏ lên, để những đệ tử này giễu cợt, hẳn tựa hồ nóng lòng biểu hiện thực lực của mình, cắn răng gằn nhẹ nói:

- Hôm nay ta phải giáo huấn ngươi một trận tử tế!

Hô hô hô hô...

Vừa nói, Đoạn Phuong vừa lấy ra một cây trường côn, múa trên không trung, rồi sau đó hung hãn đánh xuống chỗ Viên Phi.

Đoạn Phuong am hiểu nhất là côn pháp, một côn này của hắn đánh ra, nhất thời liền khiến đệ tử bốn phía kinh ngạc thốt lên, có thể nhìn ra, Đoạn Phuong chính là quyết tâm đánh bại Viên Phi, đòn đánh này nếu rơi vào trên người của Viên Phi thì nhất định sẽ trọng thương.

Nhưng sau một khắc, đột nhiên truyền đến một tiếng quát khê, Viên Phi giờ đại đao lên một đao hướng côn của Đoạn Phuong đánh xuống.

Ầm!

Đại đao cùng trường côn chạm nhau, cơ hồ là cũng trong lúc đó, thân thể của hai người đều lùi về phía sau.

Nhưng Viên Phi chỉ là lùi hơn mười bước rồi dừng lại, còn Đoạn Phuong, ước chừng lui mấy chục bước, dựa vào người mấy đệ tử trong môn mới đứng vững.

Sắc mặt hắn tái chột, nhà từng ngụm máu tươi thờ đốc, vẻ mặt khó coi trùng mắt nhìn Viên Phi.

- Không ngờ Viên Phi lại mạnh như vậy, một đao đã đánh bay Đoạn Phuong.

- Một đòn toàn lực của Đoạn Phuong cũng không thể làm gì được Viên Phi.

Đệ tử có tu vi cao bên cạnh thấp giọng nói.

Một kích kia Đoạn Phuong vận dụng toàn lực, nhưng Viên Phi lại không hề sử dụng hết sức, tuy rằng sau khi tấn công, hai người đều lùi về phía sau, nhưng Viên Phi cũng chỉ là lùi hơn mười bước mà thôi, mà trên mặt hắn lại không có biến hoá nào, thân thể không hề tổn hại.

So với Đoạn Phuong, không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Nghe được đệ tử bốn phía nghị luận, sắc mặt Đoạn Phuong càng khó coi. Bị một kẻ nhập môn không tới hai tháng mới lên cấp đánh bại, thể diện của hắn coi như mất hết.

Ngay khi sắc mặt Đoạn Phuong khó coi đến cực điểm, bỗng người bên ngoài quảng trường rối loạn tung bùng, ngay sau đó, truyền đến tiếng đệ tử hô to.

- Lâm Thần đến rồi!

Theo thanh âm rơi xuống, liền nhìn thấy từ trong đám người tự động tách ra một con đường, một bóng người chậm rãi đi tới.

Bóng người này xem ra khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, dáng dấp tuấn tú, trên người mặc trang phục của đệ tử Thiên Cực tông, bên hông đeo một thanh kiếm.

Trên mặt hắn không hề có cảm xúc, sau khi nhìn thấy Viên Phi, chỉ gật đầu một cái.

- Lâm Thần, ngươi đã đến rồi.

Viên Phi cũng hơi gật đầu một cái, cười nói.

Nhưng tiếng nói của hắn vừa hạ xuống, bỗng dung một vệt bóng mờ lóe qua trước mặt Lâm Thần, cùng lúc đó, tiếng quát của Đoạn Phuong đột nhiên vang lên:

- Lâm Thần, ngươi tên rác rưởi ngươi lại thật sự dám đến! Được, ngươi đã dám đến, vậy ta sẽ nghiêm chỉnh đánh với ngươi một trận.

Trong miệng Đoạn Phuong mặc dù nói là nghiêm chỉnh đánh, nhưng giờ khắc này lại rõ ràng là đánh lên.

Thấy tình hình này, mặt Viên Phi biến sắc, Đoạn Phuong mặc dù so với võ giả cùng cấp tu vi thực lực không ra sao, nhưng tu vi của hắn dù sao cũng là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, so với Lâm Thần cao hơn mấy cảnh giới, Lâm Thần một khi bị đánh trúng, tất nhiên sẽ trọng thương ngã xuống!

Mà đòn này của Đoạn Phương lại là đánh lên, căn bản là không có cách né tránh.

Chỉ là đang lúc này, bỗng nhiên nhìn thấy thân thể Lâm Thần chấn động, từng vệt ánh sáng màu đồng tản ra trên da hắn cực kỳ chói mắt.

Đừng!

Trường côn của Đoạn Phương công kích ở trên cánh tay trái của Lâm Thần, phát ra một tiếng nghe như tiếng lão tăng gõ chuông vậy. Một nguồn sức mạnh tràn vào người Lâm Thần, để thân thể hắn hơi trật sang phải một chút.

Ày...

Vốn dĩ Viên Phi còn tỏ ra lo lắng đột nhiên sững sốt, há hốc mồm nhìn Lâm Thần.

Như vậy đã chặn lại rồi?

Đoạn Phương cũng sững sốt tại chỗ, hắn vốn nghĩ rằng lấy việc giáo huấn Lâm Thần cứu vãn chút thể diện cho bản thân, cũng không thể ngờ tới thực lực của Lâm Thần quá mạnh, hắn dùng toàn lực đánh lên một đòn mà cơ thể Lâm Thần chỉ hơi nghiêng qua một ít.

Đòn đánh của hắn, căn bản không làm gì được Lâm Thần.

Đệ tử bốn phía cũng thờ phào, khi bọn họ thấy Đoạn Phương đánh lên Lâm Thần, cũng rất kinh ngạc không nghĩ rằng hắn sẽ làm ra chuyện như vậy, may mà Lâm Thần chặn lại được, lập tức mọi người đối với Đoạn Phương lộ vẻ khinh thường.

- Ngươi đánh ta một côn, ta trả ngươi một chưởng.

Lúc này Lâm Thần mở miệng nói, thanh âm không lớn, nhưng toàn bộ người trong quảng trường đều nghe được.

Ngay sau đó, Lâm Thần đột nhiên giơ tay lên, một cái tát nhìn như vô cùng chậm rãi hướng tới mặt Đoạn Phương.

Một cái tát này, nhìn tốc độ cực kỳ chậm rãi, Đoạn Phương rõ ràng cảm giác mình có thể né tránh, nhưng lại vẫn bị đánh trúng.

Ba!

Âm thanh vang dội truyền khắp quảng trường.

Theo âm thanh vang lên, cơ thể Đoạn Phương đột nhiên bay lùi về sau, tông vào hơn mười đệ tử mới dừng lại.

Lúc dừng lại Đoạn Phương không nhúc nhích, nằm trên đất ngất đi.

Yên ắng.

Cả quảng trường vào thời khắc này trở nên yên tĩnh, có thể nghe được cả nhịp tim, tiếng hít thở của nhau.

- Lợi hại! Lâm Thần, không ngờ hai tháng không gặp, thực lực của ngươi lại tăng đến mức độ này.

Lát sau, trên quảng trường mới vang lên một âm thanh, Viên Phi khiếp sợ nhìn Lâm Thần, mở miệng nói.

- Một cái tát có thể đánh ngất võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ!

Cổ Đồng Luyện Thể quyết của Lâm Thần đã tu luyện tới tầng thứ ba, trải qua thời gian khổ luyện, quyền lực đạt đến gần một vạn sáu ngàn cân.

Mà vừa nãy hắn tát một cái là dùng hết toàn lực, nếu như không phải hắn không chế được lực đạo phát ra, e là Đoạn Phương không chỉ bị ngất, mà còn trọng thương tại chỗ, phải tu dưỡng mấy tháng.

Lâm Thần xoay người, nhìn Viên Phi cười nói:

- Thực lực của ngươi cũng mạnh hơn rất nhiều, Đoạn Phương không phải là đối thủ của ngươi.

- So với ngươi, ta chỉ đến thể thôi.

Nghe lời Lâm Thần nói, Viên Phi lắc đầu cười khổ. Hắn vận dụng bảy phần chân khí, mới sánh ngang một đòn toàn lực của Đoạn Phương, mà Lâm Thần chỉ một cái tát trực tiếp khiến Đoạn Phương bất tỉnh, chênh lệch giữa hai bên, quả thực không nhỏ.

Nhưng Viên Phi từ phiên muộn tỉnh lại rất nhanh, trên mặt hắn lộ ra chiến ý điên cuồng.

- Lâm Thần, ta vẫn muốn cùng ngươi đấu một trận, hôm nay vừa vặn đứng lúc, chi bằng chúng ta giao đấu một phen?

Giao đấu với một võ giả bình thường Thiên Cương cảnh sơ kỳ như Đoạn Phuong rất vô vị, cùng thiên tài phân tranh, mới có thể khiến nhiệt huyết sôi trào.

Viên Phi cả người hùng hực chiến ý mặc dù trong lòng hắn cũng nghĩ không có nhiều cơ hội thắng Lâm Thần.

Lâm Thần nở nụ cười nói:

- Có gì là không thể!

Vừa nói, hắn vừa chậm rãi rút thanh kiếm bên hông ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Luyện thể cảnh tầng thứ tám

Thể chất Viên Phi tốt, năng lực mạnh mẽ, ngay cả những võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, cũng không phải là đối thủ của hắn.

Tuy nhiên, tại thời điểm này, hắn thừa nhận rằng mình không phải là đối thủ của Lâm Thần.

Nên biết rằng, trước đây Viên Phi là người đoạt hạng nhất khi xông qua bí cảnh núi Thiên La, thiên phú vô cùng tốt, hiện tại cũng có chút danh tiếng trong nội môn. Mà tuy rằng Lâm Thần một chương có thể đánh bay đối phương, nhưng rốt cuộc tu vi của hắn cũng chỉ mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, xung quanh có rất nhiều đệ tử nội môn, trong tiềm thức của họ vẫn cho rằng Lâm Thần không phải là đối thủ Viên Phi.

Không chờ đợi các đệ tử nội môn suy nghĩ nhiều, Viên Phi bỗng nhiên quát khẽ một tiếng, đại đao trong tay hắn nhanh chóng giơ lên.

- Lâm Thần, cẩn thận.

- Toái Cốt trăm!

Cùng lúc âm thanh vừa dứt, đại đao trong tay cũng giơ lên không trung, ầm ầm chém xuống Lâm Thần. Vừa rồi Viên Phi vận dụng một đao này là để ngăn cản công kích của Đoạn Phuong, cuối cùng cũng đánh bay Đoạn Phuong, có thể tưởng tượng được uy lực mạnh mẽ bao nhiêu.

Thấy tình hình như vậy, vẻ mặt Lâm Thần không hề thay đổi, kiếm Hàn Thiết trong tay hắn nhấc lên, đồng thời một vệt ánh sáng kiếm lóe lên, sau khi đập lại một vài tàn ảnh trên không trung, ầm ầm đánh về phía Viên Phi.

Ầm một tiếng, kiếm Hàn Thiết của Lâm Thần cùng đại đao của Viên Phi công kích chung một chỗ, tia lửa bay khắp nơi ở giữa hai người, thật sự rất kinh hãi.

Mà theo một kích liều mạng này, thân thể hai người đều lui ra sau. Viên Phi lui về phía sau hơn mười bước mới dừng lại, mà thân thể Lâm Thần chỉ lui về sau ba bước liền ngừng lại vững vàng.

Khuôn mặt Viên Phi rất ngạc nhiên, ban đầu hắn nghĩ rằng hắn sử dụng sức mạnh như vậy, dưới tình huống Lâm Thần không sử dụng hết sức mạnh, hai người phải đánh ngang tay, nhưng Lâm Thần lại có thể chiếm thượng phong.

- Lợi hại. Lâm Thần, hãy đón thêm một đao nữa của ta.

Viên Phi gầm nhẹ một tiếng, đại đao trong tay đánh xuống lần nữa.

- Nghịch lưu trăm!

Trong phút chốc, bốn phía hình thành một trận cuồng phong lấy Viên Phi làm trung tâm, vù vù rít gào, một đao này của hắn nhìn như chậm chạp nhưng lại cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Thần chưa tới mười thước.

- Một chiêu này của ta, là lúc rèn luyện ở dãy núi Mặc Liên, ta đã cải tiến lại Toái Cốt trăm, bản về uy lực, nó không yếu hơn võ thuật Huyền Mịch cấp thấp. Lâm Thần, ngươi phải cẩn thận!

Đồng thời tại thời điểm Viên Phi đánh ra một chiêu này, miệng nói liên tục.

Cải tiến từ Toái Cốt trăm?

Lâm Thần hơi ngần ra. Cải tiến này cơ hồ ngang hàng với việc tự nghĩ ra võ kỹ. Thật không ngờ thiên phú võ học của Viên Phi lại cao như vậy, lại có thể cải tiến Toái Cốt trăm từ Hoàng Mịch đỉnh cao thành uy lực sánh ngang với võ thuật Huyền Mịch cấp thấp.

Huyền kiếm!

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, Lâm Thần cũng thi triển ra võ thuật của mình. Trong phút chốc, Hàn Thiết kiếm trong tay hất nhanh chóng bay múa, ở giữa không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh, và sau đó công kích hướng Viên Phi với tốc độ nhanh hơn đại đao của Viên Phi.

- Phá.

Trong miệng Lâm Thần phun ra một chữ, khi giọng nói từ trong miệng hất rơi xuống, sau đó một tiếng va chạm nhẹ truyền đến, thân thể Lâm Thần lui về phía sau, mà sắc mặt Viên Phi trong phút chốc tái nhợt, trên trán tiết ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thân thể của hắn, trực tiếp lui về sau mấy chục bước.

- Viên Phi thua!

Rất nhiều đệ tử nội môn hơi thất thần. Vốn tưởng rằng Viên Phi thi triển ra Toái Cốt trăm đã cải tiến, cũng chính là Ngịch Lưu trăm, trong lòng bọn họ liền nghĩ Lâm Thần sẽ thua không thể nghi ngờ.

Nên biết, tu vi của Viên Phi cao hơn so với Lâm Thần, võ giả tu vi thấp tỷ thí cùng võ giả tu vi cao, vốn không chiếm được ưu thế. Hơn nữa uy lực một đao này của Viên Phi đánh ra có thể sánh bằng võ thuật Huyền Mạch cấp thấp. Như thế nào mà một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đành phong lại không thua?

Nhưng mà kết quả lại khiến bọn họ ngạc nhiên, cuối cùng Lâm Thần ngăn cản dễ như trở bàn tay, mà còn thuận thế phản kích, đánh bại Viên Phi!

Quan trọng hơn chính là, dường như Lâm Thần rất thành thạo cũng không dùng toàn lực.

Viên Phi thu hồi đại đao, cười khổ nói:

- Lâm Thần, ngươi quá biến thái, mới chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao lại có thực lực như vậy.

- Bất quá...

Nói đến chỗ này, thanh âm Viên Phi chợt trầm trọng, không chịu thua nói:

- Ta sẽ cố gắng luyện tập, ngươi phải cẩn thận! Nếu mà ngươi buông lỏng ta lập tức sẽ đuổi kịp ngươi.

Một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín nói lời này cùng với Lâm Thần là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao, nghe rất quái dị nhưng rơi vào tai nhiều đệ tử ngoại môn lại cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Lần này Lâm Thần biểu hiện ra tiềm lực, cho dù là đệ tử nội môn có một ít uy tín cũng cảm thấy áp lực.

Nói không chừng một ngày kia, thực lực của Lâm Thần sẽ vượt qua bọn họ.

Lâm Thần cười một tiếng, chấp tay nói:

- Đa tạ.

Mặc dù Viên Phi thua Lâm Thần, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến quan hệ của hai người. Viên Phi khẽ mỉm cười cùng Lâm Thần cùng nhau đi về phía sân của mình.

Chỗ ở của bọn họ trong nội môn là kề nhau, Viên Phi có chút lĩnh ngộ trong trận đánh vừa rồi, tán gẫu cùng Lâm Thần mấy câu, liền cáo từ trở lại tiểu viện của mình.

Lúc Viên Phi đi không bao lâu, Lâm Thần cũng trở lại tiểu viện của mình.

Hơn một tháng không ở trong tiểu viện, hiện tại tiểu viện đã đóng một lớp bụi mỏng, Lâm Thần vung tay lên, thúc giục chân khí trong cơ thể, tạo thành một trận cuồng phong trong tiểu viện, quét dọn tiểu viện sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Lâm Thần ở kiếp trước cùng võ giả có tiềm lực ở kiếp này không gì sánh kịp. Võ giả có thiên phú tốt một tí, tu luyện đến trình độ cao nhất sẽ có thực lực cường đại. Đối với bọn họ một chương có thể xé núi, dời non lấp biển rất dễ dàng.

Thậm chí có một thành thị trong lúc vô tình đắc tội với một vị võ giả thực lực mạnh mẽ, dưới sự tức giận người võ giả này dùng sức một người tàn sát một thành thị hơn mười triệu người không ai còn sống. Có điều cuối cùng người võ giả này cũng gặp phải rất nhiều võ giả cường hãn của Thiên Linh đại lục truy sát.

Chuyện này tuy rằng nguyên nhân kết quả không có gì nhưng cũng nói lên một thông điệp, võ giả tu luyện tới mức độ nhất định, muốn thông thiên cũng không phải không thể.

Lâm Thần vận dụng chân khí trong cơ thể hình thành một trận cuồng phong, chỉ cần là võ giả Luyện Thể cảnh cơ bản đều có thể làm được, đợi tu vi của hắn lên tới Thiên Cương cảnh có thể sử dụng chân khí biến hóa thành các loại vũ khí công kích, đương nhiên muốn biến hóa ra các vũ khí công kích cần một trình độ cường hãn nhất định, cũng là căn cứ vào chân khí bên trong cơ thể của võ giả để quyết định.

...

Dọn dẹp gian phòng xong, Lâm Thần liền khoanh chân ngồi ở trên giường, hai tay nắm một khối linh thạch trung phẩm, nhắm mắt tu luyện.

Lần trước Lâm Thần sử dụng Thanh Nguyên quả luyện hóa, tu vi của hắn đột phá lên Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao, chỉ thiếu chút nữa là có thể lên tới Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ.

Mà mấy ngày nay vận dụng chân khí chạy đi chạy lại, sau lại chiến đấu cùng Viên Phi một hồi, hắn cảm giác tu vi của mình có dấu hiệu đột phá.

Bởi vậy, hắn dự định bế quan tu luyện một thời gian để đột phá tu vi lên Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua nửa tháng.

Ngày hôm đó, bên trong gian phòng.

Hô...

Trong miệng Lâm Thần phun ra một ngụm khí, hắn tỉnh lại từ trong tu luyện, nhắm mắt quan sát bên trong cơ thể, chân khí trong cơ thể tăng lên không ít, đã đến gần cự ly đột phá rồi.

Võ giả Luyện Thể cảnh sau khi tăng lên đến tầng thứ bảy, muốn tiến thêm một bước là vô cùng khó khăn, tầng thứ bảy là tầng luyện nội tạng, mà tầng thứ tám là luyện tinh thần, cho tới tầng thứ chín chính là luyện khí.

Tầng thứ tám chính là tu luyện tinh thần, tầng thứ chín luyện khí, hai tầng này chính là luyện tinh hóa khí.

Đợi đến sau khi luyện tinh hóa khí hoàn thành, võ giả sẽ đột phá trở thành cao thủ Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Cũng bởi vì vậy, muốn đột phá tầng thứ tám cùng tầng thứ chín là vô cùng khó khăn, dù sao tầng thứ tám không phải là tu luyện thân thể, tu luyện tinh thần vừa sâu xa lại vừa khó hiểu.

Nửa tháng trôi qua, tu vi Lâm Thần tuy rằng không có đột phá, nhưng cả người hắn xem ra cũng có biến hóa to lớn, hiển nhiên đã bắt đầu rèn luyện tinh thần, hiện tại chỉ kém một bước là Lâm Thần có thể đột phá.

Lâm Thần lắc đầu.

"Đi luyện kiếm trước đã."

Thời gian nửa tháng này, Lâm Thần sáng tối sử dụng Tụ Khí đan trung phẩm, lợi dụng linh thạch trung phẩm tu luyện, thời điểm buổi chiều là tu luyện kiếm pháp cùng Cổ Đồng Luyện Thể quyết.

Tu vi biến hóa không lớn nhưng kiếm pháp lại tăng không ít.

Một buổi chiều yên lặng trôi qua.

Buổi tối, Lâm Thần lại khoanh chân ngồi trên giường, lợi dụng linh thạch trung phẩm tu luyện.

Lâm Thần ăn một hạt Tụ Khí đan trung phẩm, tay cầm linh thạch trung phẩm bắt đầu tu luyện.

Tụ Khí đan trung phẩm cùng với Thiên Địa linh khí trong linh thạch trung phẩm bị tiểu đình hấp thu tinh luyện, sau đó lại phun ra một luồng linh khí càng tinh khiết hơn.

Mặt Lâm Thần không có cảm xúc, vận chuyển Thanh Minh Huyền Dương công để tuần hoàn luyện hóa cổ Thiên Địa linh khí này.

Nửa khắc sau, trong cơ thể Lâm Thần bỗng dung truyền đến một âm thanh rất nhỏ.

Vù...

Nghe được âm thanh này, Lâm Thần sửng sốt, chợt lập tức quan sát bên trong cơ thể, hắn nhìn thấy bên trong đan điền từng sợi chân khí đang chảy về phía toàn thân hắn, dung nhập vào huyết nhục của hắn.

Rốt cuộc cũng muốn đột phá.

Sau khi hắn dùng Thanh Nguyên quả, tu vi của hắn liền đột phá lên Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh cao, chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ.

Hiện tại tu luyện thêm nửa tháng, tinh thần đã được rèn luyện, thời cơ đến, tu vi của hắn sẽ tự nhiên đột phá thôi.

Lâm Thần cảm nhận được thời cơ, hắn nhắm mắt tiếp tục sử dụng Thanh Minh Huyền Dương công tuần hoàn khí huyết trong cơ thể.

Theo Thiên Địa linh khí được luyện hóa, chân khí trong cơ thể tăng lên với tốc độ cực nhanh.

Ong ong...

Lại nhẹ nhàng vang lên một tiếng trầm.

Nụ cười trên mặt Lâm Thần trong phút chốc hiện ra, chậm rãi thở ra một hơi: "Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ."

Lần đột phá này có thể nói là đột phá tự nhiên nhất từ khi hắn tu luyện tới nay, làm cho chân khí bên trong lắng đọng đến cực điểm, sau một thời gian tu vi tự nhiên đột phá.

Mà theo tu vi đột phá, chất lượng chân khí trong đan điền Lâm Thần cũng tăng lên rất nhiều, quan trọng hơn là tinh thần càng no đủ khí thể càng tăng mạnh.

Nếu bây giờ Lâm Thần đối phó với Lâm Hùng, cho dù hắn không dùng tới kiếm pháp cũng có thể ngăn cản bí kỹ của Lâm Hùng một cách nhẹ nhàng.

Thực lực của hắn tiến bộ mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Đá hàn băng

Ngày thứ hai, Lâm Thần đi tới điện nhiệm vụ trong nội môn thật sớm.

Nhiệm vụ trong điện phân làm bảy sao, phần lớn đệ tử nội môn đều chọn nhiệm vụ hai sao hoặc là ba sao, nhiệm vụ sao cao hơn, trừ phi là đệ tử nội môn thiên phú thật tốt, có thực lực cường đại, những đệ tử nội môn khác căn bản không hoàn thành được.

Nhiệm vụ ba sao, cần một viên nội đan của yêu thú cấp bốn bậc cấp vượn ma bốn tay, phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ là hai trăm điểm công hiến, tám trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Chú thích, nhiệm vụ này cần đi sâu vào dãy núi Mặc Liên, đề nghị võ giả tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ trở xuống không tiếp nhận nhiệm vụ này.

Nhiệm vụ ba sao, tiêu diệt Vĩ Hồ trại. Tội: Vĩ Hồ trại đốt giết cướp bóc, không chuyện ác nào không làm, cướp bóc thương đội qua lại. Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ ba trăm năm mươi điểm công hiến, một ngàn khối linh thạch hạ phẩm. Chú thích, trại chủ Vĩ Hồ trại tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ, đạo pháp mạnh mẽ, ba người thủ hạ tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, mấy chục võ giả Luyện Thể cảnh. Đề nghị một số đệ tử Thiên Cương cảnh trung kỳ đi cùng nhau.

Nhiệm vụ ba...

....

Nhìn một đường xuống dưới, Lâm Thần đều lắc đầu. Tất cả nhiệm vụ trong này, phần lớn cần hao phí thời gian khá dài, không thích hợp với Lâm Thần.

Mà nhiệm vụ ba sao thứ nhất, so với những nhiệm vụ khác, thích hợp với Lâm Thần hơn, chẳng qua trong nhiệm vụ này không nhắc nhở vị trí của vượn ma bốn tay, nếu Lâm Thần tiếp nhận nhiệm vụ này, tìm kiếm vượn ma bốn tay là một vấn đề, mà lúc Lâm Thần chém giết trong cơ thể yêu thú cũng không nhất định chứa nội đan.

Lâm Thần trầm ngâm một chút, dự định xem trước một số nhiệm vụ bốn.

Lấy tu vi cùng thực lực của hắn bây giờ, tiếp nhận nhiệm vụ bốn sao độ khó không nhỏ. nhiệm vụ bốn sao đều là đệ tử nội môn tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ tiếp nhận, võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ tiếp nhận, có nguy cơ lớn sẽ chết.

Mà Lâm Thần, giờ phút này mới chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ.

Nhưng bây giờ hắn cũng không có biện pháp, những nhiệm vụ ba sao kia cần thời gian quá dài, Lâm Thần lại không có nhiều thời gian như vậy để lãng phí.

Nhưng mà, ngay tại lúc Lâm Thần chuẩn bị nhìn về phía nhiệm vụ bốn sao, đột nhiên một vị trưởng lão của điện nhiệm vụ đi tới, tay hắn cầm một thẻ nhiệm vụ, đi thẳng tới trước mặt bảng nhiệm vụ ba sao, rồi sau đó hắn đặt thẻ nhiệm vụ ở vị trí cao nhất của nhiệm vụ ba sao.

Độ khó nhiệm vụ này hiển nhiên không nhỏ, nếu không vị trưởng lão này sẽ không đặt nó ở vị trí hàng đầu.

Thấy một màn này, Lâm Thần ngừng lại, theo bản năng nhìn về phía nhiệm vụ trưởng lão mới vừa ban bố.

Nhiệm vụ ba sao, bảo vệ thương đội Vương gia đi dãy núi Mặc Liên để thu thập đá Hàn Băng. Vương gia ở trấn Thiên Linh, sau khi đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ này, xin mời lập tức chạy tới trấn Thiên Linh. Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ là hai trăm điểm công hiến, bảy ngàn linh thạch hạ phẩm.

Lâm Thần nhìn lại một lần, lúc này đôi mắt sáng lên.

Là nó.

Nhiệm vụ này cùng với nhiệm vụ ba sao thứ nhất mà Lâm Thần nhìn thấy trước đó rất giống nhau, đều cần đi sâu vào dãy núi Mặc Liên. Nhưng cũng bất đồng với nhiệm vụ kia, nhiệm vụ này chỉ cần bảo vệ thương đội Vương gia tiến vào dãy núi Mặc Liên, toàn bộ từ đầu tới đuôi nhiệm vụ thời gian cần hoàn thành cũng chỉ có mấy ngày, vừa vặn phù hợp với yêu cầu của Lâm Thần.

Lâm thần đưa tay tháo thẻ nhiệm vụ xuống, cùng trưởng lão điện nhiệm vụ đăng ký.

Vị trưởng lão này nhìn thấy Lâm Thần tiếp nhận nhiệm vụ mới vừa đề lên, hơi sững sờ, nhưng có lẽ lần trước Lâm Thần lấy tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, một mình hoàn thành nhiệm vụ chém chết lão Cao đồ tể, làm cho vị trưởng lão này ấn tượng khá sâu đối với hắn, giờ phút này nhìn thấy Lâm Thần tiếp nhận nhiệm vụ ba sao này, cũng không quá kinh ngạc.

Mặc dù là vậy, mặt hắn như cũ đầy ngưng trọng nói:

- Lâm Thần, tu vi của ngươi dường như vẫn còn ở Luyện Thể cảnh, độ khó nhiệm vụ này rất cao, đề nghị ngươi cẩn thận.

Lâm Thần lắc đầu nói:

- Cảm ơn ý tốt của trưởng lão, nhưng mà đệ tử có lòng tin sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Nghe câu trả lời của Lâm Thần, vị trưởng lão này cũng không nói thêm nữa, gật đầu một cái, sau khi ghi chép lại nhiệm vụ nói:

- Lâm Thần, chúc ngươi may mắn.

Lâm Thần cười một tiếng, sau khi thu cất thẻ nhiệm vụ, đi tới tông môn thuê một con ngựa Thanh Ô, rồi sau đó chạy thẳng tới trấn Thiên Linh.

Trấn Thiên Linh nằm ở hướng tây bắc của Thiên Cực tông, cách nơi đây khoảng chừng ba ngày đi đường.

Trấn Thiên Linh nằm sát dãy núi Mặc Liên, vì vậy, nơi đây thương mại phồn thịnh, có rất nhiều thương đội, võ giả ra vào dãy núi Mặc Liên, hoặc là hái thảo dược, hoặc là chém giết yêu thú.

Lâm Thần tiếp nhận nhiệm vụ này, là bảo vệ thương đội của Vương gia đi vào sâu trong dãy núi Mặc Liên để thu thập đá Hàn Băng.

Vương gia cũng là trong lúc vô tình phát hiện đá Hàn Băng. Ở dãy núi Mặc Liên có một nơi gọi là Hàn Đàm, bên trong có không ít đá Hàn Băng. Sau khi lấy được tin tức này, Vương gia rất mừng, gia tộc bọn họ là lấy chế tạo vũ khí mà sống, mà đá Hàn Băng này chính là tài liệu trân quý của rất nhiều vũ khí, vũ khí được tạo ra khi dung hợp đá Hàn Băng sẽ cứng rắn hơn rất nhiều so với vũ khí thông thường.

Vì vậy, Vương gia đã sắp xếp hai ba đội ngũ đi dãy núi Mặc Liên muốn khai thác đá Hàn Băng, nhưng kết quả đều là thất bại.

Hàn Đàm kia nằm ở vị trí xen giữa vòng ngoài và chỗ sâu nhất của dãy núi Mặc Liên, phần lớn những yêu thú qua lại nơi này đều là yêu thú cấp bốn cao cấp hoặc là yêu thú cấp bốn đỉnh cấp. Nếu vận khí không tốt sẽ gặp phải yêu thú cấp năm.

Vương gia sắp xếp hai ba đội ngũ đi Hàn Đàm khai thác đá Hàn Băng, nhưng kết quả đều thất bại, có thể tưởng tượng được, nguy hiểm trong đó rất cao. Tuy nhiên, chính vì điều này Vương gia đã vô lực khi phái một đội ngũ độc lập đi khai thác đá Hàn Băng, nhưng nếu không khai thác đá Hàn Băng thì lại không cam lòng. Vì vậy, Vương gia tìm kiếm sự trợ giúp từ các tông môn.

...

Mất ba ngày, Lâm Thần rốt cuộc đến nơi.

Thiên Linh trấn, hắn thẳng hướng phủ Vương gia mà đi.

P phủ Vương gia tọa lạc ở phía tây Thiên Linh trấn, Lâm Thần đi đến phía sau nơi này, phát hiện trong đại viện có mấy võ giả đang đứng.

Bên trong lại có bốn người ăn mặc không giống cùng một tông môn, hai người là đệ tử nộ môn Thuần Dương môn, một người là đệ tử Xích Vân tông, còn lại là nữ đệ tử Vô Song điện.

Trong bốn người này, ngoại trừ hai đệ tử Thiên Cương cảnh sơ kỳ của Thuận Dương môn, hai đệ tử còn lại đều là Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Vương là một gia tộc nhỏ, bọn họ không đơn thuần là tuyên bố nhiệm vụ ở Thiên Cực tông, đồng thời cũng ban bố tới các tông phái khác trong Nhậm Nam vực, bởi vậy lúc này mới có nhiều đệ tử nội môn của các tông môn đến đây.

Dù sao gia tộc loại này thì không dám đối đầu với các tông môn, nếu bọn họ chỉ ban bố nhiệm vụ ở các Thiên Cực tông mà bỏ qua các tông môn khác, e là sẽ làm cho các tông môn khác bất mãn, vì vậy bọn họ liền tuyên bố nhiệm vụ đến các tông môn, như vậy sẽ tránh được phiền phức.

Mấy võ giả trong đại viện thấy Lâm Thần tới thì tất cả đều sững sờ.

- Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ?

Bốn võ giả khẽ cau mày, trên mặt đệ tử Xích Vân tông vẻ mặt có hơi coi thường trầm giọng nói.

Ở phía trước đại viện, một người mặc áo bào trắng, cả người uy nghiêm cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chính là Vương gia.

Vì không muốn đắc tội với các tông môn khác nên Vương gia đã đồng thời ban bố nhiệm vụ ở rất nhiều tông môn, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới người đến của Thiên Cực tông lại là một Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ.

Với tu vi này cũng dám đến tham gia loại nhiệm vụ bốn sao, không phải là tự tìm đường chết hay sao?

Quan trọng nhất là hãn gia nhập thương hội, nói không chừng không thể bảo vệ thương hội, ngược lại sẽ kéo thương hội lùi lại, đối với bọn họ không tốt chút nào.

Lúc này, đệ tử Xích Vân tông hừ một tiếng nói:

- Tiểu tử, không có thực lực cũng không cần đến đây tham gia tò vui, nơi chúng ta muốn đi chính là nơi sâu nhất của Mặc Liên sơn. Hiện tại, người từ đâu tới thì nên về lại nơi đó đi.

Ba đệ tử tông môn khác mặc dù không nói chuyện, nhưng vẻ mặt họ cũng lộ ra suy nghĩ giống như đệ tử Xích Vân tông.

Tiến vào sâu trong Mặc Liên sơn không phải là chuyện đùa, thực lực không đủ chỉ có thể bị diệt vong. Vương gia phái hai ngàn nhân mã cũng chưa vào tới được Hàn Đàm thì toàn quân đã bị tiêu diệt rồi.

Trên mặt Vương gia lộ ra vẻ khó khăn, thực tế là đệ tử Xích Vân tông nói đúng những gì hãn muốn nói, có điều Lâm Thần mặc dù chỉ là tu vi Luyện Thể cảnh sơ kỳ nhưng dù sao hãn cũng là người của Thiên Cực tông, nếu trả hãn trở về, chỉ sợ sau này muốn lên Thiên Cực tông ban bố nhiệm vụ sẽ khó hơn rất nhiều.

Nghe đệ tử Xích Vân tông nói vậy, Lâm Thần chỉ hơi cười, rõ ràng là hãn không kiêng kỵ gì nói:

- Yên tâm, nếu ta dám nhận nhiệm vụ này, thì ta tin chắc ta hoàn thành được nhiệm vụ, các vị không cần lo lắng cho ta.

Nghe vậy, ông chủ Vương có chút mơ hồ nhìn Lâm Thần một chút, tu vi Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, nhưng lại nhận cái nhiệm vụ vô cùng cao này, lẽ nào thực lực của hãn thực sự cường đại đến vậy?

Hắn hơi do dự một lát, khẽ gật đầu nói:

- Tốt lắm, hoan nghênh gia nhập đội ngũ chúng ta.

Thấy ông chủ Vương quyết đoán như vậy, trên mặt đệ tử Thuận Dương môn và Vô Song điện không tỏ ra cảm xúc gì.

Đệ tử Xích Vân tông ở một bên lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Tiểu tử ngươi muốn chết, chúng ta cũng không ngăn cản.

Nghe như vậy, ông chủ Vương hơi lúng túng, nhưng lại không dám đắc tội với Lâm Thần thì càng không dám đắc tội với đệ tử Xích Vân tông kia, dù sao hãn cũng là tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ, mà nhiệm vụ lần này Lâm Thần chỉ có tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám, bên nào nặng bên nào nhẹ, ông chủ Vương trong lòng vẫn hiểu được.

Ông chủ Vương cười nói:

- Không biết họ tên công tử là gì?

- Lâm Thần.

- Tốt, Lâm Thần, vị này chính là Phương Thượng - đệ tử nội môn Xích Vân tông, hai vị này là Dương Phong, Chu Văn Diệu của Thuần Dương môn, vị này chính là Cơ Đồng Văn của Vô Song điện.

Dừng một lát, ông chủ Vương nói tiếp:

- Xin mời năm vị theo ta, tối nay nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai xuất phát vào Mặc Liên sơn.

Năm người gật đầu, theo ông chủ Vương đi vào trong đại sảnh.

Sau khi ăn cơm trưa xong, năm người trở về phòng đã được Vương gia chuẩn bị sẵn, mà ông chủ Vương thì ở lại cùng một ông lão trong đại sảnh.

Người lão giả này được gọi là Vương gia đại trưởng lão, tên Vương Thiên Minh, là người dẫn dắt đội ngũ lần này, tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, hần nhìn năm người rồi đi trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

- Gia chủ, lần trước an bài nhân thủ đều là toàn quân bị diệt, tài chính trong tộc tiêu hao rất nhiều, lần này nếu còn dùng nhiều linh thạch như vậy...

Về mặt Vương Thiên Minh càng thêm lo lắng, vì để khai thác Hàn Băng thạch hần đã dùng đến một số lượng lớn linh thạch trong tộc, mà lần này treo giải thưởng mời đệ tử tông môn lại càng lớn, Vương gia đã không còn nhiều linh thạch để trả nữa rồi.

Mà nếu như nhiệm vụ lần này thất bại, như vậy Vương gia sẽ mất đi toàn bộ tài sản, hậu quả không thể nói trước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Xuất phát

Đương nhiên, nếu nhiệm vụ thành công, lấy được Hàn Băng thạch, như vậy bọn họ có thể bù đắp tổn thất trước mắt, đồng thời cũng thu được lợi nhuận nhất định.

Suy nghĩ của Vương Thiên Minh, làm sao hần không biết, tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng trên mặt hần vẫn tỏ ra kiên nghị nói:

- Nhất định sẽ thành công, nhóm thứ nhất chỉ có hai võ giả Thiên Cương cảnh, nhóm thứ hai mặc dù đông người nhưng cao thủ Thiên Cương cảnh hơi ít. Lần này, chúng ta tốn một số tiền lớn mời đệ tử tông môn tới, thực lực của đệ tử tông môn không phải tầm thường, võ giả xuất thân Thiên Cương cảnh sao có thể so sánh được.

Dừng một chút, Vương gia trầm giọng nói:

- Minh trưởng lão, ta chờ tin tốt của ngươi!

Wương Thiên Minh gật đầu lia lịa.

Lần này đi, nhất định phải thành công!

...

Một đêm yên tĩnh.

Ngày thứ hai khi trời còn chưa sáng, cả đội đã bắt đầu xuất phát, nhanh chóng đi theo hướng dãy Mặc Liên sơn.

Chuyến đi này, cả đội có tổng cộng hơn ba mươi người. Ngoại trừ mười mấy người có chuyên môn là khai thác khoáng thạch, những người còn lại toàn bộ là hộ vệ.

Trong những hộ vệ này, ngoại trừ năm người Lâm Thần ở ngoài, Vương gia phái ra võ giả Thiên Cương cảnh do Vương Thiên Minh chỉ huy, tổng cộng có bốn người.

Trong đó, Phương Thượng, Dương Phong cùng với Chu Văn Diệu ở nhóm đầu tiên, còn Lâm Thần với Cơ Đồng Văn thì canh phòng phía sau. Mặc dù nói tu vi của Lâm Thần thấp nhất, nhưng dù sao cũng là do vương gia tốn nhiều tiền mời tới, nên bọn họ cũng phân công cho Lâm Thần làm việc.

Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của Đại trưởng lão Vương gia Vương Thiên Minh, đội ngũ vội vã tiến vào dãy Mặc Liên sơn.

- Phía trước chính là dãy Mặc Liên sơn, mọi người phải chuẩn bị tinh thần đi.

Wương Thiên Minh dùng chân khí, truyền âm cho mỗi người trong đội.

Sau đó, hắn quay đầu, cười nói với năm người Lâm Thần:

- Làm phiền năm vị.

Đám người Phương Thượng khoát tay, Dương Phong cười nói:

- Trưởng lão không cần khách sáo, chúng tôi chỉ là hết mình làm nhiệm vụ thôi.

Nhận tiền của người trừ tai họa cho người, bọn họ nếu ở trong tông môn nhận nhiệm vụ này, thì có nghĩa vụ phải hoàn thành. Nếu bỏ trốn giữa đường tông môn cũng sẽ trừng phạt bọn họ.

Vương Thiên Minh hít một hơi thật sâu, đứng chính giữa đội ngũ, chỉ huy mọi người tiến lên.

Gào!

Vừa mới tiến vào dãy Mặc Liên sơn, tiếng rống giận dữ của yêu thú đã truyền đến.

Bên trong dãy Mặc Liên sơn có rất nhiều loại yêu thú, nhưng yêu thú ở vòng ngoài đều là những yêu thú cấp một cấp hai.

Một con báo đen to lớn xuất hiện ở phía cuối, gây nên một trận khủng hoảng cho cả nhóm.

Con báo đen này là yêu thú cấp một đỉnh phong, chỉ tương đương với võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ bốn. Nhưng trong đội không ít người là võ giả tu vi Luyện Thể cảnh cấp một, cấp hai, bọn họ thấy con báo đen này xuất hiện, nhất thời cảm thấy hoảng hốt.

Thấy vậy Lâm Thần đang định rút trường kiếm giải quyết con báo đen, bỗng dưng một bóng người xinh xắn lóe lên bên cạnh hắn, ngay sau đó nghe thấy "phốc" một tiếng, trên đầu con báo đen xuất hiện một vết máu đỏ tươi, ngã xuống chết tại chỗ.

Sau đó, phanh một tiếng, mặt Cơ Đồng Văn không biến sắc đứng trước mặt Lâm Thần, chậm rãi thu Huyền Thiết kiếm trong tay lại.

- Kiếm pháp tốt.

Lâm Thần cười một tiếng.

Chiêu kiếm này của Cơ Đồng Văn thi triển phối hợp cùng thân pháp, tốc độ đã đạt đến trình độ nhất định, thực lực của nàng còn lợi hại hơn Lâm Hùng một chút.

Nghe Lâm Thần nói vậy, Cơ Đồng Văn nhìn Lâm Thần một cái, khẽ gật đầu không nói gì.

Nhìn thấy Cơ Đồng Văn ra tay chớp mắt đã chém chết báo đen to lớn, không ít người trong đội thở phào nhẹ nhõm.

Vương Thiên Minh cũng lập tức điều khiển đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Buổi tối bên trong dãy Mặc Liên sơn là nguy hiểm nhất, trước kia Lâm Thần lịch luyện ở đây, bình thường hắn cũng rất ít ra ngoài vào ban đêm.

Bởi vì đa số yêu thú đều hoạt động vào buổi tối, mà lúc này, nhiều người trong đội thực lực khá thấp, nhân số lại đông, càng dễ trở thành mục tiêu tấn công của yêu thú. Do đó mọi người tiến vào dãy Mặc Liên sơn lấy Hàn Băng, vì không muốn tốn nhiều thời gian nên cũng không giới hạn đi vào ban ngày.

Càng vào sâu bên trong, yêu thú qua lại càng nhiều hơn, thực lực của chúng cũng mạnh hơn rất nhiều.

Thình thoảng, có yêu thú tấn công đột ngột, nhưng may mắn đều bị Lâm Thần và mọi người cản lại. Trong đó Lâm Thần dùng một chiêu giết chết một con yêu thú cấp ba, khiến đám người Cơ Đồng Văn có chút kinh ngạc.

Vốn cho là tu vi của Lâm Thần mới ở Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, thực lực cũng không đến đâu, còn có thể làm vương chân cả đội, đúng là không nghĩ đến Lâm Thần cũng có chút thực lực.

- Tiếp tục đi!

Vương Thiên Minh ngẩng đầu nhìn lên trời, bọn họ đã đi được một lúc lâu, mà chỗ này còn cách Hàn Đàm một đoạn, nhất định phải tăng tốc.

Toàn đội tiếp tục tiến về phía trước.

- Lâm Thần, kiếm pháp của ngươi có vẻ rất lợi hại.

Ở cuối đội, Cơ Đồng Văn đột nhiên mở miệng nói.

Lâm Thần cười một tiếng, nói:

- Khổ luyện mà thành.

Nghe nói vậy, Cơ Đồng Văn bấu môi, kiếm pháp đương nhiên là luyện ra được, chẳng lẽ còn có thể vừa sinh ra đã biết, chẳng lẽ là thiên tài tuyệt thế? Nhưng suy nghĩ một chút, nàng lại cảm thấy Lâm Thần nói có lý, chắc hẳn Lâm Thần cũng trải qua khổ luyện chăm chỉ, mới có được thành tích như bây giờ.

Thấy dáng vẻ Cơ Đồng Văn như vậy, Lâm Thần chỉ cười một cái, sau đó nghiêm túc lại, cảnh giác nhìn bốn phía. Chỉ sau một khắc, đột nhiên, thần sắc hắn thay đổi, khẽ quát:

- Cẩn thận!

- A!

Lâm Thần còn chưa dứt lời, bỗng dưng, trong đội vang lên một tiếng kêu thảm thiết. Một hộ vệ Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy bất ngờ bị thứ gì đó kéo vào lòng đất, sau đó từ mặt đất phun ra lượng lớn máu tươi, hộ vệ đó chết tại chỗ.

- Trưởng lão, cứu ta!

Ngay sau đó, trong đội lại truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết, liên tiếp mấy người bị thứ đó kéo vào lòng đất!

Sắc mặt Vương Thiên Minh hơi khó coi, tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ như hắn lại không phát hiện ra bên dưới lòng đất có nguy hiểm. Trong nháy mắt, đội ngũ đã tổn thất mất mấy người, mà phải biết, những người này là Vương gia đã bỏ ra cho bọn họ số tiền nuôi dưỡng đáng kể, chỉ riêng bây giờ bọn họ đi vào lại không trở ra được sẽ mang đến nhiều phiền phức cho gia tộc.

Ở phía cuối Cơ Đồng Văn có chút ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Lâm Thần, có vẻ đang kinh ngạc với năng lực phòng vệ của hắn, có thể sớm nhận ra được nguy hiểm xung quanh.

Nhưng vào lúc này nàng cũng không có thời gian hỏi gì nhiều, cùng với Lâm Thần rút vũ khí ra, vọt vào chính giữa đội ngũ.

Phương Thượng, Dương Phong cùng với Chu Văn Diệu cũng vọt vào phía trong.

- Là Trường Giác thú cấp ba, tổng cộng có sáu con.

Lâm Thần phóng ra linh hồn lực, trong đầu đã nắm được tình hình trong vòng trăm thước, bao gồm cả sáu con Trường Giác thú dưới lòng đất.

Trường Giác thú thân hình khổng lồ, nhìn giống như bạch tuộc, ẩn sâu dưới lòng đất, khi có yêu thú hoặc là võ giả đi qua phía trên chúng, Trường Giác thú sẽ thả ra sáu cái xúc tu khổng lồ, siết chặt mọi sinh vật phía trên. Cuối cùng nuốt chửng.

Phốc.

Đột nhiên, một cái xúc tu dài đến mấy thước, dính đầy máu xuất hiện trước mặt Lâm Thần, vèo một tiếng hướng Lâm Thần đâm tới.

Cùng lúc đó, đám người Phương Thượng, Cơ Đồng Văn cũng bị xúc tu tấn công.

Uống!

Hắn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần vừa nhấc lên, xẹt qua một đường giữa không trung, dễ dàng chém xúc tu này thành hai nửa.

Kỳ kỳ kỳ kỳ...

Súc tu của Trường Giác thú bị chém đứt, khiến chúng phát ra tiếng thét đau đớn cực kỳ chói tai, nghe như tiếng trẻ sơ sinh khóc. Bên kia, đám Phương Thượng cũng chặt đứt được xúc tu của Trường Giác thú, từng trận thét chói tai vang lên.

Hàng loạt âm thanh nổi lên cùng lúc, nhất thời khiến đám người Phương Thượng không xác định được vị trí của sáu con Trường Giác thú.

- Một con ở phía sau!

- Tốc chiến tốc thắng!

Vào thời khắc này, năm người Lâm Thần đều sử dụng toàn bộ thân pháp nhanh chóng xông về vị trí cụ thể của sáu con Trường Giác thú.

Dù sao càng chậm trễ, số người tử thương càng tăng thêm. Nếu như đội ngũ tử thương đến mức nhất định thì nhiệm vụ này không có cách nào hoàn thành được.

Trong chớp mắt, năm người Lâm Thần giết hết sáu con Trường Giác thú.

Nhưng toàn đội cũng chết mấy người, tinh thần giảm sút.

thần sắc Vương Thiên Minh có chút âm trầm, không ngờ tới còn chưa đến Hàn Đàm thì đã chết mấy người, nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết bọn họ có trụ nổi đến khi tới Hàn Đàm hay không.

Thi thể người chết đã nát hết, mọi người cũng không có cách an táng cho bọn họ. Lúc này Vương Thiên Minh liền hạ lệnh đi tiếp.

Đã đi được một nửa đường, nếu như không đi tiếp vậy những người kia đã bỏ mạng vô ích hay sao.

Vượt qua nguy hiểm lần này, mọi người còn chưa kịp định thần lại.

Ở phía sau, Cơ Đồng Văn hiểu kỳ quan sát Lâm Thần lần nữa, không phát hiện được gì khác thường, không nhận được nói:

- Lâm Thần, vừa nãy người làm sao phát hiện ra được Trường Giác thú?

Trước đó khi cả đội bị tập kích, Lâm Thần cũng phát giác được nguy hiểm, nhắc nhở mọi người, tiếp sau đó, hắn lại phán đoán chuẩn xác có tổng cộng sáu con Trường Giác thú dưới lòng đất.

Tất cả những điều này, khiến Cơ Đồng Văn cảm thấy ngạc nhiên.

Lâm Thần lắc đầu, cười nói:

- Trước kia ta từng ở núi Mặc Liên lịch luyện một thời gian, cũng gặp phải sự tập kích của Trường Giác thú, cho nên có thể cảm giác được một chút.

Khuôn mặt Cơ Đồng Văn lộ ra vẻ nghi ngờ, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, bán tín bán nghi gật đầu.

Đoạn đường tiếp theo, sau khi bị yêu thú tập kích mấy lần, cuối cùng họ cũng đến được Hàn Đàm.

Hàn Đàm chính là son cốc được tạo thành bởi ba ngọn núi, dài rộng mấy trăm thước, bầu trời tràn ngập hàn khí âm u, mà ở Hàn Đàm này lại tinh cò có mấy khối Hàn Băng thạch.

- Cuối cùng đã tới!

Thấy vậy mọi người lấy lại khí thế, phấn khích đứng lên. Vương Thiên Minh thở phào, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Mấy người Lâm Thần cũng không nhận được thở phào nhẹ nhõm, bảo vệ mọi người đi đến được đây, phần còn lại đơn giản hơn nhiều, nhiệm vụ này căn bản coi như hoàn thành.

Nhưng lúc mọi người sắp đi, đột nhiên vang lên tiếng gầm rung trời.

Hống!

Một thân hình khổng lồ dài khoảng mấy trượng, cự mãng yêu thú từ trong Hàn Đàm vọt ra, tỏa ra hơi nước, hai tròng mắt lạnh như băng, hung bạo nhìn bọn họ.

Yêu thú này toàn thân có vảy, màu trắng như tuyết, lấp lánh dưới ánh mặt trời, hẳn là khả năng phòng ngự của nó không thấp.

Thấy con yêu thú này xuất hiện, nhất thời mọi người cảm thấy như bị dội gáo nước lạnh, biểu hiện trên mặt vô cùng khó coi.

- Tuyết Hàn mãng cấp bốn!

Lâm Thần bên cạnh Cơ Đồng Văn thấp giọng nói, thần sắc có chút ngưng trọng.

Tuyết Hàn mãng này thích nhất là nơi băng hàn, Hàn Đàm nhiệt độ cực thấp, chính là lãnh địa của Tuyết Hàn mãng.

Nói cách khác, bọn họ muốn lấy Hàn Băng thạch, nhất định phải giết được con Tuyết Hàn mãng này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Khiến mọi người kinh ngạc

Yêu thú cấp bốn, sức mạnh sánh ngang với võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ. Muốn giết Tuyết Hàn mãng cấp bốn này, dù là đám người Cơ Đồng Văn cũng cảm thấy áp lực.

- Cùng xuất chiêu! Cuồng Sa cuồng!

Phương Thượng gầm nhẹ, một chiêu đánh tới Tuyết Hàn mẫn.

Lâm Thần, Cơ Đồng Văn, Dương Phong, Chu Văn Diệu cùng những võ giả Thiên Cương cảnh trong đội, đều hướng Tuyết Hàn mẫn bao vây lại.

- Kinh Long đao!

Ầm ầm ầm ầm!

Dương Phong rút ra một thanh đại đao, liên tục chém mấy nhát đao về phía yêu thú, tiếng kim loại va vào nhau liên tiếp vang lên.

Lâm Thần cũng rút trường kiếm ra, tấn công Tuyết Hàn mẫn.

Nhất thời, từ Hàn Đàm không ngừng truyền ra tiếng giao đấu, cách đó không xa mọi người đều thấy kinh hồn bạt vía.

Đám Phương Thượng đánh rơi mạng vảy lớn trên người con yêu thú, máu bắn tung tóe.

Cứ đà này, việc giết được Tuyết Hàn mẫn chỉ là vấn đề thời gian, bị đau nó gầm lên một hồi, hung hăng vung chiếc đuôi lớn quét về phía mọi người.

Tuyết Hàn mẫn này là yêu thú cấp bốn, nếu bị nó đánh trúng một đòn, bọn họ chắc chắn sẽ bị thương.

Ai nấy đều kinh hãi, từng người thi triển thân pháp lui về phía sau. Nhưng đúng lúc đó một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ Vương gia phải tới không tránh kịp, bị đuôi của Tuyết Hàn mẫn đánh trúng, cơ thể bay ra ngoài, rơi xuống đất không ngừng co giật. Hiện nhiên bị thương nặng không thể đánh tiếp.

Mặt Vương Thiên Minh tái mét, lập tức cho người đưa võ giả bị đánh trúng đi trị thương.

Nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, mặc dù có thể giết được Tuyết Hàn mẫn nhưng khó tránh khỏi sẽ còn có người bị thương, và lại còn tiêu tốn không ít thời gian.

Thấy tình hình này, Lâm Thần phóng vọt lên, cả người trông như một con điều hầu, nhắm Tuyết Hàn mẫn đánh xuống, cùng lúc đó, Hàn Thiết kiếm trong tay hắn không ngừng chuyển động, ở giữa không trung lưu lại mấy tàn ảnh, liên tục đánh lên người Tuyết Hàn mẫn.

Cơ Đồng Văn vừa mới ổn định thân thể, đám người Phương Thượng thấy Lâm Thần xuất thủ, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

- Lâm Thần, ngươi làm gì vậy!

Cơ Đồng Văn hét lớn, chân đạp bộ pháp, Huyền Thiết kiếm trong tay vung ra.

- Thật là không biết tự lượng sức.

Phương Thượng hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt có chút khinh thường, nhưng cũng thi triển võ công, nhanh chóng đánh tới phía yêu thú.

Trong lúc mọi người hành động, Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần hung hãn chém vào người Tuyết Hàn mẫn.

Ầm!

Âm thanh nặng nề vang lên.

Ngay sau đó, tiếng gầm rống của Tuyết Hàn mẫn truyền đến, đòn này của Lâm Thần khiến cơ thể nó bị ép xuống đất sâu mấy tấc! Chỗ bị Hàn Thiết kiếm đánh trúng mất một mảng vảy lớn, lộ ra máu thịt đỏ lôm.

Một đòn này của hắn đã khiến Tuyết Hàn mẫn trọng thương!

Ào ào ào...

Ngay sau đó, Lâm Thần giơ Hàn Thiết kiếm lên lần nữa, nhắm nơi vừa bị hắn đánh trọng thương liên tục đâm mấy kiếm.

Hống hống..

Dưới sự tấn công liên tục của Lâm Thần, cuối cùng Tuyết Hàn mẫn không có chút sức lực nào phản kháng, một lát sau, tiếng kêu của nó dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất.

Mà lúc này, đám người Phương Thượng vẫn còn trong tư thế tấn công, chuẩn bị bao vây Tuyết Hàn mẫn.

Có người hít vào một hơi lạnh, thần sắc khiếp sợ nhìn Lâm Thần.

- Máy kiểm chém chết yêu thú cấp bốn?

Không ít người lắc lắc đầu, cho là mình nhìn thấy ảo giác. Ai cũng biết Lâm Thần mới ở Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, vốn dĩ cho rằng Lâm Thần là hàng đệ tử có thực lực yếu nhất trong năm tông môn, thật không ngờ, Tuyết Hàn măng lại bị hắn dễ dàng chém chết.

- Kiểm pháp tốt! Kiểm thật sắc bén!

Cơ Đồng Văn kinh ngạc, nhìn Lâm Thần không chớp mắt.

Máy kiểm vừa rồi của Lâm Thần thực ra là phối hợp với Cơ Đồng Luyện Thể quyết cùng nhau thi triển, mà Cơ Đồng Luyện Thể quyết hắn đã tu luyện đến cấp ba, uy lực mỗi một quyền tới mười sáu ngàn cân.

Chính vì vậy Tuyết Hàn măng mới bị áp chế, không có chút lực phản kháng nào. Nếu đổi lại là một người tấn công, e rằng sau khi đã thương được Tuyết Hàn măng, nó cũng sẽ phản kích lại.

Đám Phương Thượng đều kinh ngạc nhìn Lâm Thần, thực lực Lâm Thần vừa thể hiện, đã không thua kém võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Mà bên kia, thấy Lâm Thần chém chết Tuyết Hàn măng, Vương gia Đại trưởng lão Vương Thiên Minh đầu tiên là sững sờ, sau đó mừng rỡ đứng lên.

Dù bất ngờ về thực lực của Lâm Thần, nhưng thực lực của hắn càng mạnh, sự an toàn của mọi người càng được đảm bảo!

Nhất thời Lâm Thần trở thành tiêu điểm của mọi người.

Lâm Thần cũng không quá để ý, thở phào, đi tới bên cạnh thi thể Tuyết Hàn măng, dùng Hàn Thiết kiểm chém đứt thi thể.

Tuyết Hàn măng là yêu thú cấp bốn, vây của nó là nguyên liệu thượng hạng để chế tạo khôi giáp, giá thành không hề rẻ.

Đám người Cơ Đồng Văn không có ý kiến, dù sao yêu thú cũng do Lâm Thần chém chết.

Lúc này Vương Thiên Minh lập tức sắp xếp người tiến vào chọn lựa Hàn Băng thạch. Hàn Băng thạch trừ một phần ở bên ngoài Hàn Đàm còn lại phần lớn đều ở phía trong, cho nên cần phải người lên vào bên trong lấy.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Vương Thiên Minh đi tới chỗ Lâm Thần, về mặt cảm kích nói:

- Tuyết Hàn măng là yêu thú cấp bốn, mặc dù chúng ta có thể giết được nó, nhưng lại khó tránh khỏi có người bị thương, lại tiêu tốn không ít thời gian, đa tạ công tử ra tay kịp thời.

Lâm Thần lắc đầu cười nói:

- Trưởng lão không cần khách khí.

Vương Thiên Minh gật đầu, chỉ đóng vậy Tuyết Hàn măng trên đất nói:

- Không biết Lâm công tử định xử lý chỗ nguyên liệu này thế nào?

Nghe hỏi như thế, Lâm Thần hơi sững lại.

- Nguyên liệu thu được trên người Tuyết Hàn măng không tệ, nếu bán đi, có thể thu được không ít linh thạch.

Lâm Thần nói ra suy nghĩ đó, Vương Thiên Minh lắc đầu nói:

- Lâm công tử chắc là biết, Vương gia chúng tôi là gia tộc chuyên luyện chế vũ khí, dù là Nhạn Nam vực có rất nhiều tông môn, cũng đều có giao dịch qua lại với Vương gia. Nếu Lâm công tử không ngại giao những nguyên liệu này cho ta, sau khi trở về, chúng ta sẽ chế tạo một cái Nhuyễn giáp cho công tử!

Dừng một chút, Vương Thiên Minh tiếp tục nói:

- Cả những nguyên liệu cần thiết khác, Vương gia chúng tôi cũng cung cấp miễn phí.

- Hà, vậy thì đa tạ trưởng lão.

Lâm Thần hơi bất ngờ, nhưng thông suốt rất nhanh, hiểu ra ý tứ của Vương Thiên Minh.

Vừa nãy giết được Tuyết Hàn măng, Lâm Thần có công lớn nhất, thể hiện được thực lực không tầm thường, thứ nhất Vương Thiên Minh muốn thiết lập quan hệ tốt với Lâm Thần, dù sao một gia tộc nhỏ có mối quan hệ tốt với thiên tài đệ tử nội môn đối với hắn chỉ có lợi không cần nói ai cũng biết.

Thứ hai, thực lực của Lâm Thần như vậy, có thể giúp đỡ đội ngũ của họ rất nhiều. Vương gia đưa ra một chút ưu ái cũng là chuyện đương nhiên.

Sau khi giao toàn bộ vảy Tuyết Hàn mừng cho Vương Thiên Minh, Lâm Thần phóng ra linh hồn lực, bao quát phạm vi trăm thước xung quanh hắn.

Chọn lựa Hàn Băng thạch cần tiến hành nhanh chóng, nhưng nước bên trong Hàn Đàm lạnh như băng, vì vậy người được chọn lên vào đó lấy Hàn Băng không bao lâu cần nhô ra để thở.

Nhưng may mắn Vương Thiên Minh nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, sắp xếp không ít võ giả cùng lên vào, tiếng hành chọn lựa băng thạch.

Còn năm người Lâm Thần cùng đội ngũ hộ vệ thì đứng bốn phía canh gác.

Lâm Thần đứng ở phía tây bắc, tản mát ra linh hồn lực.

Đột nhiên hắn khẽ ồ một tiếng, nhìn về phía bụi cỏ cách mấy chục thước ngay trước mặt.

- Bách Linh thảo trăm năm tuổi!

Mặt Lâm Thần lộ ra vẻ mừng rỡ, Bách Linh thảo này nếu ăn vào có thể tăng tu vi, quan trọng hơn là niên đại của nó, Bách Linh thảo trăm năm này rất hiếm, không ngờ ở đây lại có một cây.

Có Bách Linh thảo này Lâm Thần tu luyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

- Tuyết Hàn mừng kia, có lẽ không chỉ vì Hàn Đàm mà còn bởi vì nếu nó ăn được Bách Linh thảo này vào có thể sẽ thăng lên yêu thú cấp bốn đỉnh phong.

Mặt Lâm Thần hiện lên một vệt cười.

Hắn hái cây Bách Linh thảo xuống, sắp xếp Bách Linh thảo vào hộp xong cũng đến lúc phải quay lại, vừa đi, hắn lại dừng lại.

Bên cạnh nơi mọc Bách Linh thảo lộ ra một đoạn đá nhỏ màu trắng. Trên tảng đá hàn khí bao phủ xung quanh, so với Hàn Băng thạch mà Lâm Thần nhìn thấy còn băng lạnh hơn nhiều.

Cũng là một khối Hàn Băng thạch!

- Khối Hàn Băng thạch này...

Vốn dĩ khối Hàn Băng này chỉ lộ ra một đoạn nhỏ ở bên ngoài, Lâm Thần nhìn thấy nhưng cũng không để ý tới. Hàn Băng thạch mặc dù không tệ, trước kia hắn đã thu thập được không ít, nên khối Hàn Băng này hắn cũng không để tâm đến.

Nhưng ngay lúc hắn xoay người, linh hồn lực lần nữa quét qua chỗ này, lại phát hiện khối Hàn Băng thạch này có chút khác biệt so với những khối khác.

Hàn khí trong khối băng này mạnh hơn, lại cứng rắn vô cùng, so với những cái khác có lẽ cao cấp hơn một chút.

Lâm Thần đối với khoáng thạch không biết nhiều, hắn cũng không phân biệt được phẩm cấp của khối Hàn Băng này.

Khoáng thạch và linh thạch giống nhau, chia thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm. Cấp bậc càng cao, càng quý giá, Hàn Băng thạch mà nhóm người Vương gia đi lấy lần này căn bản đều là hàn băng hạ phẩm.

Lâm Thần không nghĩ nhiều, thu khối Hàn Băng này vào trữ vật linh giới, rồi trở lại vị trí canh gác.

Khối Hàn Băng thạch này Lâm Thần định sau khi trở về chuyển vào trong Hàn Thiết kiếm, như vậy Hàn Thiết kiếm sẽ càng thêm cứng rắn, sắc bén.

Những người khác thấy Lâm Thần đi một chút rồi quay lại cũng không có để tâm tới. Trên thực tế mấy người Phương Thượng cũng thỉnh thoảng đi tới đi lui, tìm kiếm linh thảo.

Dù sao đệ tử tông môn nhận loại nhiệm vụ này, nếu gặp được linh thảo hay các loại linh vật quý giá, bọn họ có thể tự ý thu thập.

Tốc độ của nhóm người đi lấy Hàn Băng thạch rất nhanh, không bao lâu, đã lấy được khoáng ba rương. Nhìn những viên Hàn Băng được đưa lên, nụ cười trên mặt Vương Thiên Minh càng đậm.

Có lẽ chỉ riêng chuyến đi này, cũng đủ để Vương gia kiếm được không ít lợi lộc.

Sau hai canh giờ, đã góp nhặt được gần mười rương Hàn Băng thạch, tới xế chiều, Vương Thiên Minh hạ lệnh tất cả mọi người chuẩn bị trở về Thiên Linh trấn!

Dù sao dây Mặc Liên son vào ban đêm vô cùng nguy hiểm, bọn họ đông người như vậy, trong đó lại có nhiều người tu vi Luyện Thể cảnh tầng ba, bốn, ở đây qua đêm rất dễ trở thành mục tiêu của yêu thú hoạt động ban đêm.

Vì vậy dù có chút không nỡ, muốn lấy được thêm một ít Hàn Băng thạch, nhưng tất cả mọi người đều lập tức thu dọn!

Nhưng ngay lúc đó mặt đất bỗng rung chuyển, tiếng yêu thú gào rống truyền đến liên tiếp!

Hống hống hống...

Sắc mặt mọi người trong phút chốc thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ngàn cân treo sợi tóc

Yêu thú tấn công, yêu thú tấn công!

Thời khắc đó, không ít hộ vệ hoảng sợ hét âm lên.

Mặt mấy người Lâm Thần, Phương Thượng, Cơ Đồng Văn liền biến sắc. Lâm Thần tuy rằng dùng tinh thần lực phát tán ra nhưng dù sao cũng chỉ có thể bao quát trong phạm vi trăm thước quanh hắn, ngoài khoảng cách đó thì không thể với tới.

Vì vậy hắn cũng không phát hiện được có yêu thú tập kích phía trước.

Một mảng lớn cây cối cách đó không xa bị ép rạp, đất đai rung chuyển, khắp nơi tiếng yêu thú gầm rú không ngừng.

Khí thế như vậy, sợ rằng tập trung số lượng yêu thú không ít!

- Cả đội tụ lại! Tất cả tụ lại!

Vương Thiên Minh không hổ là thủ lĩnh của đội, phản ứng rất nhanh, chỉ huy mọi người tập hợp thành một đoàn, chuẩn bị chống đỡ đám yêu thú.

Còn năm đệ tử tông môn Lâm Thần bao bọc phía ngoài đội ngũ, chuẩn bị nghênh chiến bất cứ lúc nào.

Ngay khi đội ngũ vừa tập hợp lại, những khuôn mặt dữ tợn xuất hiện. Có con hình dáng cao tới mấy thước, cũng có con bé như con rắn nhỏ, đủ loại yêu thú vây kín xung quanh họ.

Xem đáng đáp, bầy yêu thú tới lần này, có ít nhất mấy trăm con!

Quan trọng hơn là, những con yêu thú này phần lớn là cấp ba đỉnh cao, trong đó thậm chí còn hỗn tạp thêm mấy con bậc bốn cấp thấp.

Trong đội ngũ có thể chiến đấu thực sự chỉ có mười mấy người, thực lực mạnh mẽ, có thể chống đỡ cao nhất là yêu thú cấp ba, võ giả có thể ngăn cản yêu thú bậc bốn hạ cấp thì càng ít. Giờ phút này bọn họ đối mặt với bầy yêu thú có số lượng, thực lực kinh khủng như vậy, không khác gì tảng đá từ trên trời rơi xuống, hoàn toàn không có cách nào chống đỡ!

Trong nháy mắt sắc mặt mọi người trở nên trắng bệch, dù là đám người Phương Thượng, Cơ Đồng Văn mặt cũng không còn chút máu, hiển nhiên cũng bị trận thế như vậy dọa sợ.

- Tại sao có thể có nhiều yêu thú như vậy cùng xuất hiện?

Thần sắc Dương Phong có chút bối rối hỏi.

- Mô hình loạn thú nhỏ!

Phương Thượng thanh âm trầm thấp nói, hai tay cuộn lại, có thể thấy vô cùng lo lắng.

Một bên Lâm Thần nghe được hai người nói chuyện, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Lần trước khi hắn đi tới Chân Vũ thành cũng gặp yêu thú tập kích, nhưng lúc đó cùng liên thủ với những người khác giết chết con yêu thú mạnh nhất trong bầy, những con còn lại thối lui, mới có thể may mắn thoát được.

Mà lần này lại xuất hiện tình huống tương tự như vậy.

Loạn thú lần này và lần trước thời gian cách nhau không xa, e là ít nhiều có liên quan với nhau.

Tình huống hiện tại khẩn cấp, Lâm Thần cũng không có thời gian nghĩ nhiều.

Hắn ngừng đầu lên, cẩn thận quan sát bầy yêu thú.

- Truy Phong thú cấp bốn đỉnh phong!

Quả nhiên, vừa nhìn bên dưới, Lâm Thần phát hiện một con yêu thú cấp bốn cao cấp trong bầy yêu thú! Con yêu thú cấp bốn cao cấp này trông giống như một con sói, thân thể cũng không cao lớn, nhưng khí thế trên người nó so với những con khác mạnh hơn rất nhiều.

Trong đội không ít võ giả cũng phát hiện ra con yêu thú này, nhất thời vẻ kinh hoàng trên mặt càng đậm.

Tuyệt Hàn mừng cấp bốn bậc thấp trước đó bọn họ đối phó khá là vất vả, mà bây giờ, nơi này còn có yêu thú cấp bốn cao cấp! Hơn nữa vây quanh bọn họ còn có nhiều yêu thú cấp ba cao cấp, đỉnh phong như vậy, khiến mọi người cảm thấy tuyệt vọng!

Hầu như không còn đường thoát!

Trong đám người ngoại trừ Lâm Thần ở ngoài, cũng chỉ có Phương Thượng, Cơ Đồng Văn còn chút tinh táo. Hai người này theo thứ tự là thiên tài đệ tử nội môn của Xích Vân tông, Vô Song Điện, là tinh anh được chú trọng bồi dưỡng, nên bình thường, tông môn đều sẽ dạy cho bọn họ một ít thủ đoạn bảo toàn tính mạng.

Hai người bọn họ hiển nhiên là có lá bài tẩy, nhưng ngay cả như vậy, vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

- Trước hết giết Truy Phong thú!

Đúng lúc này Lâm Thần khẽ quát một tiếng, rút Hàn Thiết kiếm tiến thẳng tới chỗ Truy Phong thú. Truy Phong thú giồi nhất về tốc độ, nếu nó tấn công vào đội, e là chỉ chớp lát toàn đội sẽ tử trận hơn nửa.

Còn nếu đánh bại được con Truy Phong thú này, ít nhất đội ngũ còn có thể miễn cưỡng ngăn cản những con yêu thú cấp ba kia.

Nghe thấy tiếng Lâm Thần hô, những người còn lại đều bừng tỉnh, cùng rút vũ khí ra, chuẩn bị nghênh chiến.

- Được, Dương Phong, Chu Văn Diệu, hai người các người bảo vệ tốt mọi người. Ba người chúng ta phụ trách giết Truy Phong thú.

Phương Thượng khẽ quát một tiếng, thi triển thân pháp, dứt lời, hần đã cách xa hơn trăm thước.

Bên kia Cơ Đồng Văn cũng rút ra Huyền Thiết kiếm, tiến thẳng đến Truy Phong thú.

Trong toàn đội, Phương Thượng và Cơ Đồng Văn có tu vi cao nhất là Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Còn Lâm Thần tuy rằng tu vi chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, nhưng thông qua việc hần chém chết Tuyệt Hàn mừng đã thể hiện được thực lực, không ai dám coi thường hần.

Ba người bọn họ chính là ba người có thực lực mạnh nhất trong đội!

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Huyền kiếm!

Lâm Thần trước tiên vọt vào trong bầy yêu thú, tay hần cầm Hàn Thiết kiếm nhanh chóng quét qua, liên tục đánh lui bốn phía, nhanh chóng ép tới gần truy phong thú cấp bốn ở bên trong.

Hống..

Hí!

Tiếng yêu thú gào thét từng trận bên tai Lâm Thần, trong chốc lát, đã có không dưới mười con yêu thú chết dưới kiếm của hần.

Sau lưng hần, Phương Thượng cùng Cơ Đồng Văn theo sát. Sau đó ba người phân tán ra, từ ba hướng bao vây Truy Phong thú.

Hống..

Con Truy Phong thú này nhìn giống như một con sói, thân dài ba thước, trong miệng răng nhọn cực kỳ sắc bén, bốn chân bắp đùi mạnh mẽ đánh thép, thấy ba người Lâm Thần bao vây tới, trong mắt lập tức lộ ra tia ngang tàn, hung bạo.

Thông thường khi phát sinh loạn thú, trong bầy sẽ có mấy con yêu thú thủ lĩnh, cũng chính là mấy con có thực lực mạnh nhất dẫn dắt những con cấp thấp tấn công mục tiêu.

Từ Thiên Cực tông tới gần khu vực Mặc Liên sơn, cứ cách một thời gian lại có yêu thú ra khỏi bầy đi tấn công con người, cũng chính vì vậy, rất nhiều tòa thành mới xây dựng gần Mặc Liên sơn nhằm trấn áp số lượng yêu thú đông đảo trong núi, đề phòng bọn chúng ra ngoài nhiễu loạn.

Nếu không, toàn bộ yêu thú trong dãy Mặc Liên xông ra, sợ rằng toàn bộ Nhạn Nam vực sẽ xảy ra biến cố.

Mà khi phát sinh loạn thú, bình thường võ giả chỉ muốn giết chết yêu thú thủ lĩnh, như vậy những con còn lại sẽ chủ động rút lui. Dù sao yêu thú không có linh trí, sợ dĩ chúng tụ tập lại cùng tấn công con người là do yêu thú thủ lĩnh dẫn dắt.

Nhưng nơi này là Mặc Liên sơn, Lâm Thần cũng không dám nói chắc, bọn họ giết chết con Truy Phong thú này, những con khác có rời đi hay không.

- Cuồng Sa chừng!

- Điệp Sát kiếm pháp!

- Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Lâm Thần, Phương Thượng cùng Cơ Đồng Văn đồng thời tấn công Truy Phong thú, trước đó tuy rằng Lâm Thần dùng mấy kiếm chém chết Tuyết Hàn mãng, nhưng dù sao đó cũng chỉ là yêu thú cấp bốn bậc thấp, mà Truy Phong thú là yêu thú cấp bốn cao cấp này lại sánh ngang với võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ. Bàn về thực lực, so với Tuyết Hàn mãng mạnh hơn rất nhiều.

Hồng..

Thấy ba người Lâm Thần đánh tới, miệng Truy Phong thú rít gào, tròng mắt lóe lên tia lạnh lẽo hung tàn. Cơ thể nó vọt lên, khó khăn lắm mới tránh được đòn công kích của ba người Lâm Thần.

- Tốc độ nhanh thật!

Phương Thượng cảm thán.

- Yêu thú cấp bốn cao cấp quả nhiên không thể khinh thường.

Cơ Đồng Văn tỏ ra nghiêm nghị.

Hai người vừa dứt lời, bỗng Phương Thượng cảm thấy sau lưng toát ra khí lạnh, cùng lúc đó, một lực mạnh đánh vào sau lưng hắn. Phương Thượng rên một tiếng, cả người bay về phía trước, cuối cùng ngã xuống đất, choáng váng đầu óc.

Quần áo sau lưng hắn xuất hiện ba đường rạch, lộ ra vết cào sâu bên trong, trong nháy mắt máu tươi thấm đẫm y phục của hắn.

Nhìn lại nơi hắn đứng lúc này, Truy Phong thú thình lình xuất hiện ở đó, hai tròng mắt sắc lạnh nhìn ba người Lâm Thần.

Thấy thể chân mây Cơ Đồng Văn nhú lại, tốc độ của Truy Phong thú quá nhanh, lúc này chạy đến sau lưng Phương Thượng từ khi nào, đồng thời tấn công hắn năng đều không thấy rõ.

Bên kia, Phương Thượng miệng đầy máu từ dưới đất bò dậy, chỉ cảm thấy một trận đau rất ở sau lưng.

Mà gần như cùng lúc, Truy Phong thú thân hình vọt lên lần nữa, biến mất không còn tăm hơi.

Ách!

Thấy một màn này Cơ Đồng Văn giật mình sợ hãi, nhưng chỉ chớp mắt, Lâm Thần đột nhiên phát ra tiếng hét dài, đột ngột xoay người.

Thanh âm hắn phát ra vang vọng vô cùng, truyền đi trên Mặc Liên sơn hỗn loạn. Không ít yêu thú trong dãy Mặc Liên nghe được âm thanh này, nhất thời liên tục rống to.

Thanh âm truyền tới có sự khác biệt.

Từ phương bắc truyền tới một âm thanh vang dội.

Hồng hồng!

Thanh âm này như là đáp lại Lâm Thần.

Nhưng giờ khắc này Lâm Thần cũng không chăm chú lắng nghe, mà thân thể đột nhiên di chuyển, Hàn Thiết kiếm trong tay không do dự đâm về phía sau lưng.

Ầm!

Một trận đóm lửa bắn ra, Truy Phong thú bất ngờ đứng ở sau lưng Lâm Thần, giờ móng vuốt sắc nhọn hướng Lâm Thần vồ xuống. Nhưng bị Lâm Thần dùng Hàn Thiết kiếm cản lại, chỗ chạm nhau phát ra một tia lửa.

- Lực đạo thật là lớn!

Chặn lại một đòn này của Truy Phong thú, cơ thể Lâm Thần lui về phía sau, lau một vệt mồ hôi lạnh trên mặt. Vừa này hắn đâm ra một kiếm, tuy rằng cản lại được sự tấn công của Truy Phong thú nhưng lực đạo to lớn cũng gây chấn thương đến cánh tay hắn.

Giờ phút này trên cánh tay cầm kiếm của hắn chảy ra từng luồng máu tươi, hắn hơi cắn răng lại.

Cách đó không xa Cơ Đồng Văn cùng Phương Thượng giật mình nhảy một cái, có chút kinh hãi nhìn Lâm Thần, không ngờ Lâm Thần đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, thành công chặn được đòn tấn công của Truy Phong thú.

Không đợi hai người kinh ngạc quá mức, cơ thể Lâm Thần chợt vọt lên, như một con chim ưng không lồ hướng thẳng Truy Phong thú đập xuống.

Ứng kích!

Cùng lúc đó, kiếm kính trong cơ thể Lâm Thần phóng ra, ẩn trên Hàn Thiết kiếm, thẳng tắp đâm về phía trước.

Đối mặt với yêu thú cấp bốn bậc cao, dù cho là ba võ giả tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ liên thủ cũng rất khó giết được nó, nếu cứ kéo dài như vậy, sợ rằng không những ba người Lâm Thần rơi vào nguy hiểm, mà cả đội ngũ mấy chục người cũng sẽ bỏ mạng ở chỗ này.

Chỉ có tốc chiến tốc thắng!

Hồng..

Kiểm kính là hình thái ban đầu của kiếm ý, chặt đứt hết thủy tà ác trong thiên hạ. Luồng kiếm kính giấu trong Hàn Thiết kiếm nhất thời bộc phát ra khí thế vô cùng ác liệt, dù là yêu thú cấp bốn bậc cao vào thời khắc này cũng không tránh được.

Truy Phong thú nổi giận gầm lên một tiếng, muốn né tránh, nhưng cơ thể còn chưa bắt đầu động thì đòn tấn công của Lâm Thần đã đến trước mặt nó.

"Ầm" một tiếng, Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần nặng nề chém lên trên đầu Truy Phong thú!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Từ tuyệt vọng đến hy vọng

Này!

Phương Thượng cũng Cơ Đồng Văn hít một hơi lạnh, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lâm Thần.

Một kiếm chém chết Truy Phong thú cấp bốn cao cấp?

Phải biết rằng, một số võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ liên thủ có thể chém chết Truy Phong thú này, nhưng cũng tốn không ít thời gian và không thể tránh khỏi có người bị thương dưới sự phản công của Truy Phong thú, mà Lâm Thần là một võ giả Luyện Thể cảnh sơ kỳ tầng thứ tám, lại có thể một kiếm chém chết Truy Phong thú.

Gương mặt của Phương Thượng có chút nóng bừng, vốn dĩ hắn thấy Thiên Cực tông tiếp nhận nhiệm vụ là một võ giả tu vi chưa đạt đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ, trong lòng khinh bỉ còn lo lắng Lâm Thần sẽ liên lụy mọi người, ai mà biết trong đám người này, thực lực của Lâm Thần là mạnh nhất.

Một cảm giác đổ kỵ từ đáy lòng Phương Thượng trào ra. Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh sơ kỳ tầng thứ tám, đã có thực lực như vậy, nếu đổi lại là mình, ở thời điểm Luyện Thể cảnh sơ kỳ tầng thứ tám, như thế nào cũng không làm được giống Lâm Thần, một kiếm chém chết Truy Phong thú cấp bốn cao cấp.

Bên kia vẻ mặt Cơ Đồng Văn đầy kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới thực lực của Lâm Thần sẽ mạnh như vậy.

- A... Trương lão cứu mạng!

Ngay tại lúc này, một tiếng kêu thảm thiết truyền tới. Liền nhìn thấy một đội ngũ tụ họp chung một chỗ cách đó không xa, dưới sự công kích điên cuồng của vô số yêu thú chung quanh, cuối cùng xé ra được một kẽ hở, và khi đội ngũ lộ ra sơ hở, có vài người ngay lập tức bị yêu thú xé làm hai, chết tại chỗ.

Nghe được âm thanh này, vẻ mặt Lâm Thần như thường, nâng kiếm Hàn Thiết lên, chân đạp nhẹ một bước, nhanh chóng phóng tới phương hướng của đội ngũ.

Hai người Phương Thượng và Cơ Đồng Văn sau khi ngừng lại một lát, cũng nhanh chóng thi triển bộ pháp chạy thẳng tới đội ngũ.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Lúc vọt vào trong đội ngũ, Lâm Thần liền thi triển võ thuật, một kiếm chém chết yêu thú cấp ba đỉnh phong.

Mà Phương Thượng, Cơ Đồng Văn đều là võ giả Thiên Cương cảnh, cũng thi triển ra võ thuật của riêng mình, điên cuồng chém chết yêu thú đang lao tới.

Lần trước, thời điểm Lâm Thần trở lại Chân Vũ thành, cũng gặp yêu thú tập kích như vậy. May mắn các võ giả bị yêu thú vây khốn liên kết lại với nhau, chém chết yêu thú cường đại nhất, mà những yêu thú khác sau khi mất đi thủ lĩnh khổng lồ, liền rối rít tán loạn, Lâm Thần mới có thể may mắn tránh khỏi.

Dù sao nơi đây cũng là dãy núi Mặc Liên, những yêu thú này vốn sinh sống ở nơi này. Vì vậy, mặc dù Lâm Thần chém giết Truy Phong thú cấp bốn cao cấp cường đại nhất trong đám yêu thú này, những con yêu thú này vẫn không rời đi.

Trái lại, dưới sự chém giết điên cuồng, mùi máu tanh trong không khí càng phát ra nồng nặc, ngửi vào càng buồn nôn, mặt đất đầy xác yêu thú cùng rất nhiều máu tươi.

Dưới sự dẫn dụ của những mùi này, đám người Lâm Thần không những không thể đánh lui được bầy yêu thú, mà ngày càng có nhiều yêu thú lao điên cuồng về phía bọn họ.

Hồng hồng..

Lúc yêu thú rống giận liên tục gào to trong rừng rậm, từng mảng từng mảng đại thụ ngã xuống, trong phút chốc lại xuất hiện mười mấy con yêu thú, gia nhập vào bầy yêu thú vây công đội ngũ ở chính giữa.

Nhìn thấy xuất hiện thêm mười mấy con yêu thú, nhất thời sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Nhiều yêu thú như vậy, cho dù là võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, cũng sẽ tiêu hao hết chân khí mà chết!

- Xong rồi xong rồi, chúng ta chết chắc!

Về mặt một hộ vệ Luyện Thể Cảnh tầng thứ tám đỉnh phong xám trắng, mặt đầy tuyệt vọng nói.

May mà về mặt của đám người Phương Thượng, Cơ Đồng Văn chỉ hơi thay đổi. Bây giờ xung quanh bọn họ một tầng trong, một tầng ngoài khắp nơi đều là yêu thú, thời gian cứ trôi qua, sẽ có càng ngày càng nhiều yêu thú bị mùi máu trong không khí hấp dẫn, chạy đến nơi này tham gia vào đội ngũ vây công bọn họ.

Mà trước khi nhiều yêu thú chưa chạy đến nơi này, bọn họ cũng không có cách nào phá vòng vây lao ra ngoài! Cứ tiếp tục lòng vòng như vậy, cho dù trong đội ngũ có võ giả Thiên Cương cảnh cũng chỉ ngăn cản tạm thời tập kích của bầy yêu thú, nhưng yêu thú theo tới ngày một nhiều, sẽ có lúc bọn họ cũng tổn hao hết chân khí, đến lúc đó, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Đại trưởng lão Vương gia Vương Thiên Minh lộ ra vẻ mặt không cam lòng, tuyệt vọng, nếu lần này nhiệm vụ của bọn họ thất bại, thì Vương gia phải đối mặt với sự thiếu hụt tiền vốn, thậm chí đứng bên bờ sụp đổ.

Huyền kiếm!

Kiểm Hàn Thiết trong tay Lâm Thần vừa nhấc lên, lưu lại mấy đạo tàn ảnh giữa không trung, trực tiếp chém chết một con yêu thú cấp ba cấp đỉnh.

Nhưng hắn vừa mới chém chết yêu thú trước mặt, lập tức có một yêu thú khác tiến lên thế chỗ, trong miệng rống giận hướng Lâm Thần hung hăng cắn.

Liên tiếp như vậy, sau một thời gian, chân khí trong cơ thể Lâm Thần vô cùng tinh thuần vậy mà giờ phút này cũng cảm thấy không chịu nổi.

May mắn chính là, đám người Lâm Thần đã chém chết Truy Phong thú - yêu thú cường đại nhất trong bầy thú. Phải biết rằng Truy Phong thú là thủ lĩnh của đám yêu thú này, nếu Truy Phong thú còn ở đây, một khi nó khống chế những yêu thú này hợp lại tấn công đội ngũ, giờ phút này thương vong của bọn họ không đơn giản như vậy.

Phốc!

Một con yêu thú quơ móng vuốt xuống, đánh một kích vào người một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, võ giả kia còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, thì đã ngã xuống đất chết.

Những võ giả khác thấy vậy, vẻ mặt càng khó coi.

Cứ tiếp tục đánh như vậy, thì toàn bộ đội ngũ sẽ bị diệt hết!

Cho dù Lâm Thần, đám người Phương Thượng, muốn xông ra từ trong bầy yêu thú, cũng khó khăn trùng trùng.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên truyền tới một tiếng rống to kinh thiên động địa...

Hồng!

Sau đó, một con yêu thú thân cao hơn một trượng, dáng người to lớn thẳng đứng từ trong rừng rậm vọt ra.

- Yêu thú cấp bốn đỉnh phong.

Nhìn thấy con yêu thú này xuất hiện, sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên tuyệt vọng. Trước đó bọn họ đối phó yêu thú cấp bốn cao cấp đã vô cùng khó khăn, lúc này còn xuất hiện một con yêu thú cấp bốn đỉnh phong.

Yêu thú cấp bốn đỉnh phong tương đương với võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong!

Dựa vào mấy võ giả Thiên Cương trung kỳ đối phó với nó, không khác gì lấy trứng chọi đá!

- Chết chắc, chúng ta chết chắc!

- A!

Tất cả mọi người kinh hoàng, tuyệt vọng.

Tuy nhiên, mọi người vốn tưởng rằng yêu thú cấp bốn đỉnh phong sẽ xông về phía bọn họ, sau đó điên cuồng chém chết đông đảo võ giả. Nhưng làm mọi người cảm thấy bất ngờ chính là, đầu yêu thú cấp bốn đỉnh phong này lại bỗng nhiên vọt vào bầy thú...

- Đây? Chuyện gì xảy ra?

- Cái này, con yêu thú này...

Mọi người kinh hãi nghi ngờ.

Đột nhiên con yêu thú này lao ra, không những không đuổi giết bọn họ, ngược lại vọt vào trong bầy yêu thú, điên cuồng tàn sát những con yêu thú này.

Yêu thú cấp bốn đỉnh phong này, thân cao hơn trượng, dáng người to lớn, toàn thân lông đen nhánh nhẵn bóng vô cùng, hai móng vuốt sắc bén.

Nó há miệng, hướng những con yêu thú này gầm thét liên tục. Mỗi lần tiếng rống giận vang lên, yêu thú cấp thấp đều sợ hãi lui ra, khí tức của yêu thú cấp bốn đỉnh phong, đủ để chấn áp bọn chúng!

Một cái móng nhọn của nó nâng lên, xé một con yêu thú cấp bốn cấp thấp thành hai mảnh dễ như trở bàn tay.

Tất cả mọi người khiếp sợ.

Mọi thứ ngoài dự liệu của bọn họ, chuyện gì đang xảy ra?

Lúc này, một yêu thú cấp bốn cấp thấp chột nhào lên, đánh xuống hướng Lâm Thần. Nhưng mà thân thể yêu thú cấp bốn cấp thấp chưa kịp nhào tới trước mặt Lâm Thần, chột yêu thú cấp bốn đỉnh cấp kia nâng móng nhọn lên, một tát đánh bay yêu thú cấp bốn cấp thấp kia.

Yêu thú tập kích Lâm Thần bị đánh bay ra mấy chục trượng, sau khi ngã xuống đất co quắp mấy cái, chết tại chỗ.

Hít.

Đám người Phương Thượng, Vương Thiên Minh đều hít một hơi lạnh, một móng vuốt vừa rồi của yêu thú cấp bốn đỉnh phong, chộp vào trên người bọn họ, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà càng làm bọn họ cảm thấy kinh hãi. Sau khi yêu thú cấp bốn đỉnh phong đánh bay yêu thú tập kích Lâm Thần, chột quay đầu, gầm thét với Lâm Thần một trận, nhìn hung ác tàn bạo.

Chỉ có điều rơi vào mắt Lâm Thần, lại là một dáng vẻ dương dương đắc ý.

Lâm Thần lắc đầu một cái, thấp giọng cười nói:

- Tiểu tử, mấy tháng không thấy, ngươi đã lợi hại như vậy.

Chính là tiểu Bạo Hùng!

Trong lòng Lâm Thần cũng kinh ngạc, lần trước lúc hắn cùng tiểu Bạo Hùng gặp mặt, tiểu Bạo Hùng chỉ mới đột phá đến yêu thú cấp ba đỉnh cao, lúc này thời gian mới mấy tháng, liền tăng lên đến cấp bốn đỉnh phong.

Tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với Lâm Thần.

Hồng hồng.

Tiểu Bạo Hùng rống lên hai tiếng, thanh âm dương dương đắc ý, nó chọt xoay người, lần nữa vọt vào tàn sát bảy yêu thú.

Máu thịt, nội đan của yêu thú đối với võ giả mà nói là vật đại bổ, cũng giống như trong máu thịt võ giả ẩn chứa số lượng lớn chân khí, đối với yêu thú cũng đặc biệt đại bổ. Song phương từ xưa đến nay chính là địch thủ, vì vậy, những yêu thú này mặc dù sợ hãi thực lực của tiểu Bạo Hùng, nhưng chưa từng rời đi đều là muốn chiếm đoạt đông đảo võ giả.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của tiểu Bạo Hùng, áp lực lên đội ngũ đã giảm đi rất nhiều.

Đám người Vương Thiên Minh, Phương Thượng cũng không biết quan hệ của Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng, nhưng ý thức được đây là cơ hội tuyệt vời để rời đi nơi này!

Lợi dụng lúc tiểu Bạo Hùng đang tàn sát yêu thú, bọn họ có thể thoát đi nơi này!

- Con tiểu Bạo Hùng này đã ngăn cản tấn công của các yêu thú khác, bây giờ chính là cơ hội tốt để rời đi, đi! Chúng ta đi!

Đến bây giờ, đội ngũ vốn hơn ba mươi người, hiện tại chỉ còn chưa tới mười lăm người, và trên người mỗi người hoặc ít hoặc nhiều đều bị thương.

Mọi người nghe được lời của Vương Thiên Minh, lập tức chuyển hướng, một bên chém chết yêu thú, một bên đi ra rừng rậm.

Tuy nhiên, bọn họ chưa đi được hai bước, đột nhiên, lại truyền tới một tiếng rống to kinh thiên động địa.

Hống!

Lại xuất hiện một con yêu thú đáng người to lớn!

Con yêu thú này, đáng người còn to lớn hơn so với tiểu Bạo Hùng, hai cánh tay to như cái thùng nước, lông toàn thân vô cùng sáng bóng.

Yêu thú Vượn Ma bốn tay cấp bốn đỉnh phong!

Sắc mặt mọi người lại một lần nữa tái nhợt.

Vốn dĩ sự xuất hiện của tiểu Bạo Hùng làm cho mọi người cảm thấy tuyệt vọng, nhưng bất ngờ là tiểu Bạo Hùng không công kích bọn họ, ngược lại giúp bọn họ đối phó yêu thú vây công.

Điều này làm cho bọn họ vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, muốn thừa dịp tiểu Bạo Hùng ngăn cản bảy yêu thú để thoát đi nơi này, không nghĩ rằng... lại xuất hiện một con yêu thú cấp bốn đỉnh phong!

- Đáng chết! Vượn Ma bốn tay này bị tiếng rống giận của Bạo Hùng hấp dẫn tới!

Sắc mặt Phương Thượng vô cùng tái xanh.

Lãnh địa của yêu thú cực mạnh, mà nơi đây là địa phương tiếp giáp giữa vòng ngoài và chỗ sâu nhất của dãy núi Mặc Liên, qua lại phần lớn đều là yêu thú cấp ba, cấp bốn, lúc tiểu Bạo Hùng xuất hiện liên tục gầm thét, thanh âm vô cùng lớn, mà khu vực này là lãnh địa của Vượn Ma bốn tay, nghe được thanh âm của tiểu Bạo Hùng, Vượn Ma bốn tay tự nhiên sẽ xuất hiện!

Cũng giống như một tiếng thét dài của Lâm Thần lúc trước, được tiểu Bạo Hùng nghe thấy gầm thét đáp lại, rồi sau đó theo tiếng thét chạy tới vậy.

Ngán ngùi không tới một giờ, mọi người từ tuyệt vọng đến hy vọng, rồi từ hy vọng, đến tuyệt vọng.

Tuy nhiên, khi mọi người một lần nữa cảm thấy tuyệt vọng, yêu thú tiểu Bạo Hùng cấp bốn đỉnh cấp, đột nhiên hướng Vượn Ma bốn tay gầm lên một tiếng nổi giận, quay người lại đối phó với Vượn Ma bốn tay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tiểu bạo hùng thù dai

Mọi người sống sót một chút, trong mắt bọn họ thoáng qua vẻ hy vọng.

Giờ phút này phần lớn yêu thú đều bị tiểu Bạo Hùng chém chết, mặc dù bây giờ lại xuất hiện một con yêu thú cấp bốn đỉnh phong, nhưng tiểu Bạo Hùng cũng là yêu thú cấp bốn đỉnh phong, như vậy bọn họ có thể nhân cơ hội rời khỏi nơi này...

Dẫu sao bây giờ số lượng bọn yêu thú đang vây công bọn họ đã ít đi rất nhiều, không có nhiều yêu thú vây công, áp lực của bọn họ giảm xuống rất nhiều,

hoàn toàn có thể một bên chém chết yêu thú, một bên rời đi khỏi dãy núi Mặc Liên.

Hống..

Phịch!

Phía bên kia, tiểu Bạo Hùng gầm lên một tiếng, nâng lên móng nhọn công kích Vượn Ma bốn tay. Vượn Ma bốn tay cũng nâng lên cánh tay, hung hăng vỗ vào ngực của tiểu Bạo Hùng.

Một kích này của bọn chúng, nếu rơi vào bất kỳ người nào trong đội ngũ, người này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Tuy nhiên nhìn thực lực tiểu Bạo Hùng dường như thấp hơn một ít so với Vượn Ma bốn tay, khí thế Vượn Ma bốn tay to lớn, đáng người so với tiểu Bạo Hùng còn cường tráng hơn, hiển nhiên đã đạt tới yêu thú cấp bốn đỉnh phong một thời gian.

Mà tiểu Bạo Hùng, rõ ràng mới đạt tới yêu thú cấp bốn đỉnh phong không lâu, vô luận là khí thế hay đáng người, so với Vượn Ma bốn tay đều nhỏ hơn rất nhiều.

Mọi người liếc nhìn chúng, trong lòng kinh hãi thực lực của yêu thú cấp bốn đỉnh phong. Tuy nhiên, bọn họ cũng không dám nhìn lâu, nếu như hai con yêu thú cấp bốn đỉnh phong đột nhiên nổi điên công kích bọn họ, vậy bọn họ liền xong đời.

Và dư âm đại chiến của hai con yêu thú, cũng đủ làm cho võ giả Luyện Thể cảnh bỏ mình, làm bị thương võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Tiếp tục ở lại chỗ này, quá nguy hiểm!

- Đừng để ý đến bọn chúng, chúng ta tiếp tục đi!

Đám người Vương Thiên Minh một bên chém chết yêu thú cấp ba vây công, một bên nhanh chóng đi ra bên ngoài dãy núi Mặc Liên.

Thất Tinh Liên Hoàn Kiếm!

Bên kia, Lâm Thần cầm kiếm hàn Thiết trong tay, sau khi thi triển một kiếm chém chết một con yêu thú cấp ba cao cấp, chậm rãi hướng chỗ tiểu Bạo Hùng cùng Vượn Ma bốn tay đại chiến đi tới.

Tiểu Bạo Hùng bởi vì đi tìm hấn, mới xuất hiện ở nơi này, nếu như Lâm Thần không giúp tiểu Bạo Hùng, tiểu Bạo Hùng chiến đấu cùng Vượn Ma bốn tay sẽ rất vất vả.

Mọi người trong đội ngũ đang một bên chém yêu thú, một bên đi ra ngoài dãy núi Mặc Liên thấy vậy, nhất thời sắc mặt hơi biến.

Phương Thượng hơi do dự, lớn tiếng nói:

- Lâm Thần, ngươi làm gì vậy! Mau tới đây!

- Lâm Thần, chúng ta đi mau, nếu hai con yêu thú này tấn công chúng ta, chúng ta liền gặp nguy hiểm!

Dương Phong, Chu Văn Diệu cũng hét lớn.

Nghe được âm thanh này, Lâm Thần khẽ lắc đầu, hấn sẽ không vứt bỏ tiểu Bạo Hùng rời đi một mình.

Lúc này, Lâm Thần khẽ quát:

- Các ngươi đi trước đi.

Sau đó, thân hình chợt lóe chạy thẳng tới chỗ hai con yêu thú cấp bốn đỉnh phong đại chiến.

Thấy một màn này, Phương Thượng nhướng mày, khoe miệng lộ vẻ chế nhạo, hừ một tiếng nói:

- Không biết phải trái! Không cần để ý đến hấn, chúng ta đi!

Vừa nói, vừa dẫn đầu hướng bên ngoài dãy núi Mặc Liên đi tới. Mặc dù thực lực Lâm Thần khá mạnh, nhưng tu vi của hấn đầu sao cũng mới là Luyện Thể cảnh sơ kỳ tầng thứ tám, Phương Thượng tự nhận nếu hấn lưu lại, đừng nói đối mặt với hai con yêu thú cấp bốn đỉnh phong, chỉ sợ một con hấn cũng không phải là đối thủ.

Và không chỉ như vậy, bốn phía còn có nhiều con mắt của yêu thú cấp ba, Lâm Thần lưu lại vô cùng nguy hiểm!

Vương Thiên Minh, Cơ Đồng Văn đều nhú mày, mặc dù bọn họ rất có hảo cảm đối với Lâm Thần, nhưng Lâm Thần quyết tâm lưu lại, bọn họ cũng không thể nói được gì.

Lập tức, mọi người cũng không nhiều lời nữa, một bên chém chết yêu thú, một bên hướng bên ngoài dãy núi Mặc Liên mà đi.

Chỉ sau chốc lát, mọi người càng đi càng xa, dần dần đã không nhìn thấy trung tâm của rừng rậm.

...

Bên cạnh Hàn Đàm

Tiểu Bạo Hùng cùng Vượn Ma bốn tay đánh nhau, thời gian chốc lát, trên người tiểu Bạo Hùng xuất hiện vết thương, mà Vượn Ma bốn tay, trên cánh tay to như hai thùng nước của nó cũng bị móng vuốt của tiểu Bạo Hùng cắt ra mấy vết xước máu tươi chảy xuống, rất kinh khủng.

Hống!

Cánh tay bị thương, đau đớn dữ dội làm cho Vượn Ma bốn tay tức giận gầm thét, nó nâng cánh tay lên, hung hăng quát về phía tiểu Bạo Hùng.

Hống hống.

Tiểu Bạo Hùng cũng nổi giận gầm lên, móng vuốt vồ xuống. Bọn chúng đụng vào nhau, thân thể chọt lui ra sau.

Thân thể của Vượn Ma bốn tay cường tráng hơn so với tiểu Bạo Hùng, dưới một kích này, chỉ lui mấy trượng liền ngừng lại.

Mà tiểu Bạo Hùng, lui lại ước chừng mười mấy trượng, một ít yêu thú tránh né chậm, bị thân thể của tiểu Bạo Hùng ngăn chặn, trọng thương tại chỗ ngã xuống đất thoi thóp.

Thấy vậy, Lâm Thần khẽ hít một hơi sâu xa nói:

- Thật lợi hại! Thực lực Vượn Ma bốn tay này thật là mạnh. Tiểu tử, ta tới giúp ngươi một tay!

- Hống hống.

Nhìn thấy Lâm Thần đến, tiểu Bạo Hùng nhất thời hưng phấn gầm thét, nhưng nó mới vừa đại chiến cùng Vượn Ma bốn tay, giờ phút này trên người rất chật vật, trên ngực có một dấu đỏ lớn, rụng một mảng lông lớn.

Tiểu Bạo Hùng đứng dậy, đứng bên người Lâm Thần, thần sắc bất thiện nhìn Vượn Ma bốn tay trước mặt.

Lâm Thần thấp giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi công kích ở trước mặt, ta công kích từ bên hông, chúng ta cùng nhau chém chết Vượn Ma bốn tay này!

Nghe lời nói của Lâm Thần, tiểu Bạo Hùng lập tức gật đầu đồng ý.

Lấy được sự đồng ý của tiểu Bạo Hùng, Lâm Thần lập tức nói:

- Bây giờ động thủ!

Vừa nói, chân Lâm Thần vừa đạp Thanh Vân bộ, trực tiếp di chuyển đến bên cạnh Vượn Ma bốn tay. Nó vốn nhìn thấy Lâm Thần đánh bất ngờ, còn muốn trước tiên công kích Lâm Thần, nhưng không đợi nó di chuyển, tiểu Bạo Hùng lập tức gầm thét một tiếng, nâng móng nhọn lên, hướng Vượn Ma bốn tay hung hăng chụp xuống!

Ở trong mắt của Vượn Ma bốn tay, công kích của tiểu Bạo Hùng so sánh với đòn đánh bất ngờ của Lâm Thần thì nguy hiểm hơn nhiều.

Chợt, nó buông tha đối phó Lâm Thần, quay lại chuyên tâm đối phó với tiểu Bạo Hùng.

Thét!

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Thừa dịp toàn bộ sự chú ý của Vượn Ma bốn tay ở trên người tiểu Bạo Hùng, Lâm Thần lập tức thi triển Thất Tinh Liên Hoàn kiếm, nhất thời một đạo kiếm khí dài gần hai thước trong kiếm Hàn Thiết lao ra, công kích phía sau lưng của Vượn Ma bốn tay.

Vượn Ma bốn tay này là yêu thú cấp bốn đỉnh phong, tương đương võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong! Tuy nhiên so sánh với võ giả có tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong thì phòng ngự của Vượn Ma bốn tay này cao hơn rất nhiều.

Một kích này của Lâm Thần công kích trên người nó, tước mất một khối da lông lớn, nhưng lại không thể làm Vượn Ma bốn tay trọng thương.

- Phòng ngự thật mạnh!

Thần sắc Lâm Thần có chút ngưng trọng. Nếu như bình thường, một mình Lâm Thần đối mặt với yêu thú cấp bốn đỉnh phong, cho dù vận dụng kiếm kính toàn lực, cũng chưa chắc có thể chém chết.

Hướng gì phòng ngự công kích của Vượn Ma bốn tay quá cao, nếu nó công kích trên người Lâm Thần, Lâm Thần không chết cũng sẽ bị thương nặng.

May mắn chính là, tiểu Bạo Hùng công kích trước mặt, Lâm Thần trợ giúp từ bên cạnh, nên Lâm Thần đối mặt với nguy hiểm nhỏ hơn nhiều, mặc dù phòng ngự của tiểu Bạo Hùng không mạnh mẽ như Vượn Ma bốn tay, nhưng cũng rất cao, ít nhất tạm thời có thể chịu đựng công kích của Vượn Ma bốn tay.

Trong hoàn cảnh như vậy, Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng liên thủ, chém chết Vượn Ma bốn tay sẽ thoải mái rất nhiều.

Một kích không thể trọng thương Vượn Ma bốn tay, Lâm Thần lập tức đổi võ kỹ khác!

Huyền kiếm!

Một vài bóng kiếm quét qua không trung, kiếm Hàn Thiết đánh vào trên người Vượn Ma bốn tay.

Rồi sau đó, hắn liên tục huy động kiếm Hàn Thiết, không ngừng công kích Vượn Ma bốn tay. Chỉ một thoáng, giữa không trung bóng kiếm dày đặc vô cùng sáng chói.

Liên tục công kích không ngừng, mặc dù không thể làm bị thương Vượn Ma bốn tay, nhưng lại làm nó cảm thấy đau đớn, Vượn Ma bốn tay lập tức xoay người, dự định giải quyết Lâm Thần - võ giả loài người quấy rầy nó trước.

Thấy một màn này, Lâm Thần không hoảng hốt cũng không vội vàng, thi triển công kích thứ hai, thân thể bỗng lui về sau mấy trăm thước.

Mặc dù thực lực Vượn Ma bốn tay cường đại, nhưng khổ người nó to lớn, thiếu sự linh hoạt, Lâm Thần nhanh chóng tránh né, nó lại không có biện pháp công kích lại Lâm Thần.

Tuy nhiên ngay sau đó, liền thấy thân thể Lâm Thần lần nữa chợt lóe, cả người như một con ung khổng lồ, trực tiếp hướng Vượn Ma bốn tay nhào tới.

Cùng lúc đó, kiếm Hàn Thiết trong tay hắn nâng lên, nhắm thẳng vào Vượn Ma bốn tay.

Thả ra kiếm kính!

Nhất thời, trên thân kiếm Hàn Thiết bao phủ khí thể vô cùng ác liệt, cảm thụ được cỗ khí thể này, trong mắt Vượn Ma bốn tay lập tức lóe lên một cảm giác sợ hãi, nó nâng cánh tay to như thùng nước lên, muốn ngăn trở một kích này của Lâm Thần.

Thét!

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, kiếm kính trong cơ thể không ngừng bao trùm trên thân kiếm Hàn Thiết. Vượn Ma bốn tay là yêu thú cấp bốn đỉnh phong, lực công kích, lực phòng ngự vô cùng cường hãn, muốn đánh chết Vượn Ma bốn tay này, Lâm Thần phải dùng toàn lực!

Phịch!

Kiếm Hàn Thiết đâm vào cánh tay của Vượn Ma bốn tay, ngay sau đó...

Rắc rắc!

Một âm thanh của cánh tay gãy xương giống như cành cây khô bị gãy truyền tới. Liền nhìn thấy Vượn Ma bốn tay nâng cánh tay lên muốn ngăn trở công kích của Lâm Thần, sau khi bị kiếm Hàn Thiết đánh trúng, chợt phát ra một âm thanh thanh thúy, gãy lìa thành hai khúc ngay tại chỗ!

Hống..

Đau đớn kịch liệt làm cho Vượn Ma bốn tay tức giận gầm thét, âm thanh vô cùng lớn, nghe được tiếng gầm thét của Vượn Ma bốn tay, bốn phía yêu thú chưa rời đi, lập tức run rẩy nằm rạp xuống đất, vô cùng sợ hãi.

Tuy nhiên không chờ Vượn Ma bốn tay tiếp tục gầm thét, tiểu Bạo Hùng sau lưng nó lập tức vọt lên, nhào tới trên người Vượn Ma bốn tay, nâng móng nhọn lên công kích liên tục.

Hống hống..

Vốn bị một kiếm của Lâm Thần chém gãy cánh tay, người của Vượn Ma bốn tay đã bị thương nặng, giờ phút này lại bị tiểu Bạo Hùng công kích mãnh liệt như vậy, tiếng rống giận cùng sự chống của Vượn Ma bốn tay dần dần yếu xuống.

Xuy xuy...

Tiểu Bạo Hùng nâng hai móng nhọn lên, vô cùng hung tàn cắm vào ngực của Vượn Ma bốn tay, rồi sau đó dùng sức kéo một cái, nhất thời ngực bị xé toạc ra.

Vô số máu tươi tuôn ra, Vượn Ma bốn tay ngã xuống đất co quắp hai cái, chết tại chỗ.

Hồ...

Bên kia, Lâm Thần nhìn thấy Vượn Ma bốn tay bỏ mạng, thở ra một hơi, sắc mặt của hắn tái nhợt, mới vừa rồi thi triển ra kiếm kính công kích Vượn Ma bốn tay, đã tiêu hao sạch phần lớn kiếm kính trong cơ thể hắn, cần điều tức một khoảng thời gian, mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Hổng hổng.

Chém chết Vượn Ma bốn tay, tiểu Bạo Hùng lập tức đứng lên, hướng bầu trời gầm thét hai tiếng, thần sắc tự hào đắc ý, tựa hồ biểu dương thực lực cường hãn của nó.

Bốn phía rất nhiều yêu thú chưa rời đi, nghe được tiếng rống giận của tiểu Bạo Hùng, thân thể lập tức run lên, đều chạy trốn thật xa.

Yêu thú quan niệm cấp bậc cực mạnh, thông thường mà nói, yêu thú cấp thấp cảm thụ kí tức của yêu thú cấp cao, sẽ tránh né ra xa, không dám đi ra gần rồi, giờ phút này chỉ còn lại tiểu Bạo Hùng là yêu thú cấp cao, bọn chúng lập tức rối rít trốn đi.

Sau khi đuổi những yêu thú khác, tiểu Bạo Hùng chợt xoay người, thần sắc khinh miệt nhìn Lâm Thần, sau đó, nó nâng móng nhọn lên hướng Lâm Thần ngoắc ngoắc.

Tiểu Bạo Hùng muốn khiêu chiến Lâm Thần!

Thấy một màn như vậy, Lâm Thần lắc đầu, dờ khóc dờ cười nói:

- Tiểu tử, không nghĩ tới ngươi thù dai như vậy. Ngươi không sợ ta dùng kiếm trong tay khắc một đóa hoa lên trên người ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Đột phá lần nữa

Lần trước, Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng so tài cùng nhau, lúc ấy Lâm Thần vận dụng Cổ Đồng Luyện Thể quyết đánh bại tiểu Bạo Hùng, tiểu Bạo Hùng đã bỏ chạy.

Tiểu Bạo Hùng dường như còn ghi hận chuyện bị Lâm Thần đánh bại, bây giờ thực lực của nó tăng lên rất nhiều, đã là cấp bốn đỉnh phong, liền muốn khiêu chiến với Lâm Thần lần nữa.

Nghe được lời nói của Lâm Thần, tiểu Bạo Hùng khịt khịt mũi khinh thường, hừ hừ hai tiếng, móng vuốt ngoắc ngoắc Lâm Thần lần nữa.

Thấy vậy, Lâm Thần không khỏi cười nói:

- Được! Tiểu tử, mấy tháng này không chỉ thực lực ngươi tăng mà thực lực của ta cũng đang tăng lên. Nếu ngươi muốn đánh, vậy ta liền phụng bồi!

Bang.

Hắn rút kiếm Hàn Thiết ra.

Hổng!

Tiểu Bạo Hùng há miệng gầm thét với Lâm Thần, sau đó nó giơ móng vuốt lên hướng Lâm Thần đánh xuống.

Lâm Thần mở trừng mắt, nói:

- Này, tiểu tử! Ngươi tới thật sao?

Hổng hổng.

Nhìn thấy Lâm Thần như vậy, tiểu Bạo Hùng rống lên một tiếng, dường như cho mình đã chiếm thượng phong, thần sắc vô cùng đắc ý.

- Ngươi... cái người này.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, nhắc kiếm Hàn Thiết lên, công kích móng vuốt của tiểu Bạo Hùng.

Phanh.

Âm thanh nặng nề vang lên.

Một khắc sau, Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng đều lui ra sau. Thần sắc Lâm Thần không thay đổi, tiểu Bạo Hùng cũng không hao tổn chút nào, bên tám lạng người nửa cân.

Thấy một kích không thể đánh bại Lâm Thần, tiểu Bạo Hùng tức giận gầm nhẹ một tiếng. Nó nâng móng vuốt lên, quơ lấy Lâm Thần một lần nữa. Lần này, tiểu Bạo Hùng gia tăng lực đạo, nó thì triển ra một trào này nhất thời nổi lên từng trận cuồng phong, không khí phát ra tiếng rít.

- Tiểu tử, ta cho ngươi ném công kích uy lực lớn nhất của ta!

Lâm Thần khẽ quát, thân thể không lùi mà tiến tới, bỗng nhiên nhào tới tiểu Bạo Hùng, cùng lúc đó, hắn thả ra kiếm kính trong cơ thể giấu trong Hàn Thiết kiếm, công kích thẳng tắp về phía tiểu Bạo Hùng.

Kiểm kính là hình dáng nguyên thủy của kiếm ý, uy lực vô cùng cường đại. Lâm Thần không dám vận dụng toàn bộ kiếm kính, nếu không một khi đánh tiểu Bạo Hùng bị thương thì không tốt. Nhưng cũng thả ra năm thành kiếm kính, dẫu sao tiểu Bạo Hùng cũng là yêu thú cấp bốn đỉnh phong, sánh bằng võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh, thực lực cường đại, nếu chỉ vận dụng ba bốn thành kiếm kính e rằng không có biện pháp ngăn chặn tiểu Bạo Hùng.

Oành oành...

Một âm thanh giống như tiếng lão tăng gõ chuông, kiếm Hàn Thiết của Lâm Thần cùng móng vuốt của tiểu Bạo Hùng công kích chung một chỗ, liên vang lên từng tiếng trầm thấp, âm thanh vô cùng vang dội.

Ngay sau đó, thân thể Lâm Thần lui ra sau mấy chục bước mới dừng lại.

Mà thân thể tiểu Bạo Hùng cũng lui ra sau mấy chục bước, lão đảo ngã xuống đất, chặt vật không thôi.

Tuy nhiên nhìn tổng thể, hai bên đều vận dụng công kích mạnh mẽ, hòa nhau.

Nhìn thấy thân hình chặt vật của tiểu Bạo Hùng, trên mặt Lâm Thần lộ ra vẻ ngưng trọng.

Uy lực kiếm kính mạnh mẽ, một kích vừa rồi hắn vận dụng năm thành kiếm kính, nếu là yêu thú cấp bốn cao cấp, dưới một kích này của hắn, không chết cũng trọng thương, mất đi sức chiến đấu trong nháy mắt.

Mà tiểu Bạo Hùng là yêu thú cấp bốn đỉnh phong, dưới một kích này của Lâm Thần, nhưng cũng chỉ chặt vật chứ không hề bị thương.

Lâm Thần hít một hơi nói:

- Thật lợi hại, thật lợi hại! Tiểu tử, hai chúng ta người này không làm gì được người kia, chúng ta dừng lại!

Tiểu Bạo Hùng từ dưới đất đứng lên, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng trong lòng nó rõ ràng hiểu thực lực bây giờ của nó không làm gì Lâm Thần.

Hống hống.

Thấy không thể trả thù Lâm Thần, tiểu Bạo Hùng tức giận gầm hai tiếng, rồi sau đó vẻ mặt có chút không cam lòng gật đầu một cái.

Sau khi ước định, tiểu Bạo Hùng quay đầu nhìn các thi thể yêu thú ở bốn phía Hàn Đàm.

Thấy vậy, Lâm thần cũng đưa mắt về phía những thi thể yêu thú nói:

- Tiểu tử, ta muốn thú Truy Phong cùng Vượn Ma bốn tay, những thứ khác cho ngươi, ngươi thấy như thế nào?

Tiểu Bạo Hùng gật đầu, xoay người nắm một thi thể yêu thú cấp ba đỉnh phong lên, dùng sức xé thi thể yêu thú cấp ba đỉnh phong ra làm hai, há mồm nuốt xuống máu thịt ẩn chứa tinh hoa.

Tiếp tục nắm một con yêu thú lên, tiểu Bạo Hùng làm theo như thế, liên tục chiếm đoạt...

Mặc dù hành động của tiểu Bạo Hùng thô bạo như vậy, nhưng theo hành động không ngừng chiếm đoạt của nó, khí thể trên người nó mơ hồ tăng lên không ít.

Lâm thần lắc đầu, phương thức tu luyện của tiểu Bạo Hùng tương đối đặc biệt, cắn nuốt càng nhiều thi thể yêu thú càng cường đại thì thực lực của nó tăng lên lại càng mau. Và khi chiếm đoạt đến trình độ nhất định, nó sẽ lâm vào tình trạng ngủ say, vào lúc này cũng là lúc tiểu Bạo Hùng lên cấp.

Không để ý tới tiểu Bạo Hùng, Lâm Thần nhanh chóng thu thập không ít các khối đá lại một chỗ, làm thành một cái hố cao mười thước, rồi sau đó hắn xoay người xách thi thể thú Truy Phong cùng thi thể Vượn Ma bốn tay chuyển vào trong hố đá.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, Lâm Thần dùng kiếm Hàn Thiết lấy máu hai đầu yêu thú này!

Thân thể của thú Truy Phong cùng Vượn Ma bốn tay đều vô cùng to lớn, mặc dù lúc chiến đấu đã chảy mất rất nhiều máu tươi, nhưng trong cơ thể bọn chúng còn rất nhiều, máu bị lấy xuống thấm đầy hơn nửa hồ đá.

Máu tươi của những yêu thú này ở bên trong hồ đá mờ hồ tản mát ra từng luồng Thiên Địa linh khí. Huyết dịch của yêu thú có hiệu quả tu luyện cực mạnh.

Máu thịt trong cơ thể một số yêu thú cường đại ẩn chứa Thiên Địa linh khí không lồ, thậm chí có thể sánh bằng một viên đan dược cao cấp!

Vì vậy võ giả Luyện Thể cảnh nếu dùng máu tươi của yêu thú tu luyện, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều. Tuy nhiên, người dám làm như vậy rất ít, dù sao thực lực yêu thú cao cấp vô cùng cường đại, trừ phi là thể lực lớn, người của đại gia tộc hao phí một số lượng lớn tài lực, vật lực cho người này hạ thủ.

Và người bình thường cũng không dùng máu tươi của yêu thú tu luyện được, làm như vậy quá mức buồn nôn, huống chi bọn họ có thể dùng đan dược cao cấp thay thế.

Mà Lâm Thần lấy máu tươi của hai con yêu thú này, cũng không phải nhìn trúng bên trong máu thịt của chúng ẩn chứa Thiên Địa linh khí!

Cổ Đồng Luyện Thể quyết trong bí tịch chỉ rất cặn kẽ, Tinh Hoa Cổ Đồng có nhiều tài liệu luyện chế chính, lần trước Lâm Thần dùng Địa Viêm Nhũ chính là một cái trong số đó, mà một loại khác trong đó, chính là máu tươi của yêu thú cấp năm!

Nhìn máu tươi trong hồ đá, Lâm Thần tự nghĩ: "Thú Truy Phong cùng Vượn Ma bốn tay mặc dù không phải là yêu thú cấp năm, nhưng cũng là yêu thú cấp bốn cao cấp cùng yêu thú cấp bốn đỉnh phong, máu thịt bọn chúng, đối với tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết có chút tác dụng."

Lâm Thần cởi hết quần áo, nhảy vào trong hàm đá đầy máu tươi, thi triển tâm pháp Cổ Đồng Luyện Thể quyết, tu luyện tại chỗ.

Thi triển thuận theo tâm pháp Cổ Đồng Luyện Thể quyết, nhất thời Lâm Thần liền cảm thấy máu tươi của yêu thú chảy bên người của hắn, giờ phút này bị hắn chậm rãi hút vào trong cơ thể, khiến thân thể hắn càng cứng rắn, cường tráng.

Tại thời điểm này, Lâm Thần hoàn toàn là một huyết nhân, tuy nhiên hắn cũng không để ý mà vẫn khổ tu như cũ.

Thời gian trôi qua, thân thể Lâm Thần ngày càng cứng rắn, càng cường tráng, cả người bạo kích nội lực!

Sức mạnh không ngừng tăng lên, tiếp tục tăng!

Soạt...

Sau nửa canh giờ, Lâm Thần bỗng nhiên đứng dậy, cả người dính đầy máu loãng, hai tròng mắt của hắn sáng ngời, tinh quang bắn ra bốn phía.

Cúi đầu nhìn thân thể cường tráng của mình, trên mặt Lâm Thần lộ vẻ trầm ngâm.

Rồi sau đó, hắn đánh mạnh ra một quyền, nơi nắm đấm đi qua vang lên từng đạo thanh âm rất nhỏ, so với dĩ vãng, uy lực của một quyền này cường đại hơn rất nhiều!

"Uy lực mạnh thật! Một quyền hiện tại của ta hẳn đạt tới một vạn tám ngàn cân!"

Trước khi Lâm Thần trở về Lâm gia, lực nắm đấm của hắn đạt gần một vạn sáu ngàn cân, quét ngang hầu hết đệ tử Lâm gia. Mà hiện tại, lợi dụng huyết nhục của yêu thú để tu luyện, lực tay lại tăng trưởng, đạt tới một vạn tám ngàn cân!

Phải biết rằng, tu luyện công pháp Cổ Đồng Luyện Thể càng về sau càng khó tăng lên. Trong thời gian ngắn ngủi không đến một canh giờ Lâm Thần có thể tăng lực quyền lên hai ngàn cân, có thể nói là kỳ tích.

Thần sắc Lâm Thần vui sướng. Tuy rằng Cổ Đồng Luyện Thể quyết không thể đột phá đến tầng thứ tư, nhưng lực quyền của hắn lại tăng lên cũng là một chuyện tốt, và lại giờ phút này lực quyền của hắn tăng lên, đối mặt với võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, cho dù không sử dụng kiếm hắn cũng không sợ hãi.

Ông.

Đúng lúc này, trong cơ thể của Lâm Thần đột nhiên vang lên một âm thanh rất nhỏ.

Lâm Thần sững sốt, chột sắc mặt càng phát ra vui sướng: "Không nghĩ tới dùng máu yêu thú tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết, cũng làm cho tu vi đột phá."

Trong máu thịt yêu thú vốn dĩ Thiên Địa linh khí vô cùng đậm đà, mặc dù Lâm Thần dùng máu yêu thú tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết, nhưng trong quá trình tu luyện, khó tránh khỏi sẽ hấp thu Thiên Địa linh khí.

Mà giờ khắc này, chân khí trong cơ thể Lâm Thần rõ ràng đạt tới điểm giới hạn của Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ, thiếu một bước nữa hắn có thể lập tức trở thành võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ.

Tuy nhiên máu của yêu thú trong hãm đá vừa mới trải qua tu luyện, giờ phút này đã mất đi một số lượng lớn Thiên Địa linh khí, Lâm Thần muốn dựa vào máu yêu thú để tu luyện đột phá lên Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ căn bản là không thể.

Khẽ lắc đầu, Lâm Thần ngồi xếp bằng trong hố đá, rồi sau đó linh hồn lực của hắn động một cái, lấy ra gốc cây Bách Linh thảo trăm năm.

Gốc Bách Linh thảo này trong lúc vô tình được Lâm Thần phát hiện, giờ phút này lại vừa vận dụng để đột phá tu vi.

Lâm Thần cảm Bách Linh thảo trong tay bẻ một nửa nuốt xuống, sau khi được tiểu đỉnh trong đầu tinh luyện, hắn thi triển Thanh Minh Huyền Dương công tuần hoàn.

Chu kỳ tuần hoàn một lần.

Chu kỳ tuần hoàn hai lần...

Một lát sau Lâm Thần chợt mở mắt ra, trải qua tu luyện vừa rồi, chân khí trong cơ thể hắn càng thuần hậu, nhưng như cũ không đột phá.

Lâm Thần nuốt xuống một nửa Bách Linh thảo còn lại, tiếp tục tu luyện.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Sau nửa giờ, trong cơ thể Lâm Thần chợt vang lên âm thanh rất nhỏ, cùng lúc đó khí thế của hắn tăng mạnh, cả người tràn đầy uy nghiêm.

Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ.

Cuối cùng cũng đột phá!

Trên mặt Lâm Thần lộ ra ý cười nồng đậm, tu luyện Cổ Động Luyện Thể quyết có tiến bộ, giờ phút này cũng đột phá tu vi đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ.

Hồng hồng.

Cách đó không xa, tiểu Bạo Hùng cảm nhận được sự biến hóa của Lâm Thần, quay đầu lại nhìn hắn, tuy nhiên vừa nhìn thấy trong tay Lâm Thần còn thừa lại một nửa gốc Bách Linh thảo, cặp mắt nó nhất thời tròn to, không chớp mắt nhìn Bách Linh thảo, trong mắt tràn đầy vẻ khao khát.

Trong đó, niên đại linh thảo càng cao được liệu của nó càng mạnh, cho nên càng hiếm thấy, Lâm Thần có thể tìm được một gốc Bách Linh thảo trăm năm, phần lớn trong đó là vận khí không thể cưỡng cầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Nham thạch kỳ dị

Bởi vì tiểu đỉnh trong đầu Lâm Thần tinh luyện được hiệu của Bách Linh thảo nên lúc này mới tiêu hao một nửa Bách Linh thảo lâu năm, nếu là các võ giả khác, e là chỉ cần một phần ba Bách Linh thảo lâu năm cũng đủ cho bọn họ đột phá rồi.

Tuy rằng như vậy càng làm cho chân khí trong cơ thể Lâm Thần tinh khiết hơn các võ giả khác, võ kỹ sử dụng chân khí tinh khiết như vậy uy lực của nó sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Mà nếu tiểu Bạo Hùng nuốt vào nửa cây Bách Linh thảo, tu vi cấp bốn đỉnh phong của nó đương nhiên sẽ càng thêm vững chắc.

Lâm Thần cười cười nói:

- Ngươi muốn, vậy cho ngươi.

Nói xong, Lâm Thần đưa Bách Linh thảo trong tay cho tiểu Bạo Hùng.

Tu vi Lâm Thần đã đột phá, giữ lại nửa cây Bách Linh thảo cũng vô dụng, không bằng đưa cho tiểu Bạo Hùng cũng cố tu vi.

Thấy thế, trên mặt tiểu Bạo Hùng nhất thời vui mừng, nó mở móng vuốt ra tiếp nhận Bách Linh thảo, sau đó hưng phấn hướng Lâm Thần gầm nhẹ hai tiếng, ở một bên nuốt Bách Linh thảo xuống rồi ngủ say tại chỗ.

Lâm Thần cười cười, sau khi kiểm tra thân thể mặc y phục vào chợt ánh mắt của hắn rơi vào rất nhiều thi thể yêu thú trên mặt đất.

Trước kia tiểu Bạo Hùng cắn nuốt không ít huyết nhục tinh hoa của yêu thú, nhưng vẫn có một bộ phận tiểu Bạo Hùng chưa kịp cắn nuốt.

Ngoài ra, yêu thú cấp bốn đỉnh phong Truy Phong thú cũng Ma Vượn bốn tay cũng là có giá trị nhất, nếu mà bán ra cũng có thể đổi lấy không ít linh thạch hạ phẩm.

Lợi trào Truy Phong thú là tài liệu quý giá để chế tác binh khí cao cấp, mà bốn cánh tay của Vượn Ma bốn tay là vật liệu chế tác Nhuyễn Giáp. Lâm Thần cắt hai bộ phận quý giá này xuống, sau đó dùng Hàn Thiết kiếm trong tay cắt ra một lỗ hổng trên đầu Truy Phong thú.

Thời điểm Lâm Thần chém chết Truy Phong thú, bởi vì tình huống nguy cấp nên hắn cũng không có kiểm tra cơ thể con yêu thú này có nội đan hay không.

Có điều bình thường mà nói, yêu thú cấp ba trở lên trong cơ thể đều có thai nghén nội đan, yêu thú đạt tới cấp bốn trong cơ thể không có nội đan cực kỳ hiếm thấy.

Ừ... không có.

Để Lâm Thần bất ngờ chính là trong cơ thể con yêu thú cấp bốn Truy Phong thú không có nội đan.

Yêu thú cấp bốn đỉnh phong trong cơ thể không có thai nghén nội đan vô cùng ít thấy, lần này Lâm Thần không có vận may rồi, bắt quả hắn cũng không quá để ý, hơi nhú mào thờ phào một hơi, ngược lại kiểm tra bốn cánh tay của Ma Vượn bốn tay.

Xì xì...

Lâm Thần dùng Hàn Thiết kiếm trong tay cắt xuống bốn tay của Vượn Ma, sau đó đâm một ổ thủng trên đầu nó, duỗi tay kiểm tra bên trong.

Một lát sau, sắc mặt của hắn vui vẻ, thu hồi tay lại, ở trong bàn tay của hắn có một viên cầu màu đỏ nhạt.

Nội đan của yêu thú cấp bốn.

Trên mặt Lâm Thần lộ ra một vẻ vui mừng, nội đan yêu thú chứa được hiệu rất lớn, lần trước Lâm Thần cắn nuốt một viên nội đan yêu thú cấp hai đỉnh phong Hắc Lân cự mãnh, tu vi liền đột phá hai cấp, thực lực tăng lên rất nhiều.

Mà giờ khắc này trong tay Lâm Thần là nội đan yêu thú cấp bốn đỉnh phong, được hiệu ẩn chứa trong đó mạnh mẽ như thế nào có thể tưởng tượng được.

Nội đan này trị giá không ít linh thạch a.

Lâm Thần cắt nội đan cẩn thận, đè nén sự kích động trong lòng xuống, sau đó lại kiểm tra tất cả các thi thể yêu thú trên mặt đất.

Một lát sau, Lâm Thần thu được tổng cộng mười tám viên nội đan yêu thú cấp ba đỉnh phong, chín viên nội đan yêu thú cấp ba cao cấp, hai viên nội đan yêu thú cấp bốn bậc thấp.

Làm xong tất cả những việc này, Lâm Thần ở tại chỗ luyện tập kiếm pháp chờ tiểu Bạo Hùng tỉnh lại.

Sau gần nửa canh giờ tiểu Bạo Hùng tỉnh lại, phương thức tu luyện của tiểu Bạo Hùng không giống những yêu thú khác, nó nuốt chửng yêu thú càng cao thì đột phá càng dễ dàng, mà tiểu Bạo Hùng sử dụng một lượng lớn xác chết yêu thú cùng nửa cây Bách Linh thảo liền ngủ say.

Tiểu Bạo Hùng liền ngủ say sau khi dùng Bách Linh thảo cũng giống như võ giả của nhân loại dùng công pháp luyện hóa Thiên Địa linh khí.

Rống rống...

Tiểu Bạo Hùng đứng lên tại chỗ, vẻ mặt mừng rỡ đánh giá chính mình một lúc.

Sử dụng Bách Linh thảo, khí tức của tiểu Bạo Hùng tăng lên rất nhiều, hiển nhiên là nó hoàn toàn cũng cố cảnh giới cấp bốn đỉnh phong.

Sau đó tiểu Bạo Hùng ngẩng đầu lên, vẻ mặt tự kiêu nhìn Lâm Thần, giống như cho rằng Lâm Thần bây giờ không phải là đối thủ của nó.

Có điều tiểu Bạo Hùng cũng không có khiêu chiến Lâm Thần, mà là giờ hai cái lợi trào lên khoa một trận ở trước mặt Lâm Thần, cuối cùng một cái lợi trào chỉ về phía sâu xa của Mặc Liên sơn.

Lâm Thần nhìn một hồi nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn ta theo ngươi đi vào trong đó.

Tiểu Bạo Hùng lập tức cgaatj đầu một cái.

Bên trong ở trong miệng Lâm Thần chính là chỉ nơi sâu nhất của núi Mặc Liên, có điều tiểu Bạo Hùng cũng không có chỉ ra đi vào trong đó làm cái gì,

làm cho Lâm Thần cảm thấy nghi hoặc.

Hắn hơi trầm ngâm một lát, hắn nhận nhiệm vụ ba sao của tông môn, hiện tại trên căn bản xem như là đã hoàn thành chỉ cần đến thời điểm trở về tông môn là có thể bàn giao nhiệm vụ.

- Tiểu tử, người nói cho ta biết trước, người muốn ta đi vào nơi sâu của núi Mặc Liên là có chuyện gì?

Trong lòng Lâm Thần đã quyết định nhưng cũng có chút ngạc nhiên hỏi.

Rõ ràng...

Tiểu Bạo Hùng gầm nhẹ một tiếng, hai tay quơ quơ trước mặt Lâm Thần.

Nhìn một hồi, Lâm Thần liền hiểu rõ sự tình. Tiểu Bạo Hùng là muốn cho Lâm Thần biết một chuyện, cái gì mà rất gấp nhưng tiểu Bạo Hùng khoa tay nửa ngày Lâm Thần cũng không hiểu.

Có điều Lâm Thần vẫn có ý định trợ giúp tiểu Bạo Hùng, lúc hắn lịch luyện ở trong núi Mặc Liên, tiểu Bạo Hùng vẫn đi theo bên cạnh hắn, trong lòng Lâm Thần đã xem tiểu Bạo Hùng như một người đồng hành, hiện tại tiểu Bạo Hùng cần hỗ trợ, Lâm Thần tự nhiên sẽ đồng ý.

Lâm Thần khoác tay nói:

- Chúng ta đi thôi, có điều nơi sâu nhất của Mặc Liên sơn yêu thú đều không phải bình thường, chúng ta phải chú ý.

Tiểu Bạo Hùng gật đầu đồng ý.

Dù sao nơi đây cũng là Mặc Liên sơn, càng đi vào bên trong yêu thú càng mạnh mẽ, nhưng chỉ cần không tiến vào quá sâu thì bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Lúc này một người một thú nhanh chóng hướng vào nơi sâu trong núi Mặc Liên đi tới.

Đi mấy vòng, Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng đi tới một mảnh rừng rậm, cánh rừng rậm này có hơi không giống các rừng rậm khác, đại thụ sinh trưởng ở trong này cao tới mấy ngàn trượng, cành lá vô cùng tươi tốt, bên tai thỉnh thoảng truyền tiếng rì rào của yêu thú, chỉ cần nghe âm thanh liền biết mạnh hơn yêu thú bình thường rất nhiều.

Ở trong mảnh rừng này đi một lát, một người một thú đi tới một mảnh đất lớn có vết nứt bên dưới.

Vết nứt nơi này rộng đến mấy trăm trượng, nhìn không thấy đầu, mà vị trí Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng đang đứng chính là đầu nguồn của vết nứt này, nhưng không biết phần cuối của vết nứt này dẫn tới nơi nào của núi Mặc Liên.

Rõ ràng...

Tiểu Bạo Hùng quay về Lâm Thần rống nhẹ một tiếng, biểu hiện có hơi kích động, hưng phấn, ra hiệu cho Lâm Thần theo sau nó, tiểu Bạo Hùng nhảy một cái vào trong lòng vết nứt.

- Cái tên này kích động như thế, chẳng lẽ trong này có cái gì trọng yếu đối với nó.

Lòng hiếu kỳ của Lâm Thần càng tăng lên, sau đó cũng thả người nhảy vào trong lòng vết nứt.

Vết nứt rất sâu, Lâm Thần triển khai Ứng Kích Biến, lợi dụng vết nứt trên vách đá di động linh hoạt, ước chừng mười mấy giây sau, Lâm Thần đã rơi vào đáy vết nứt.

Mà lúc này, tiểu Bạo Hùng đã đứng ở dưới đáy vết nứt chờ đợi Lâm Thần, vẻ mặt ngày càng kích động, nhìn thấy Lâm Thần rơi xuống nó nhanh chân hướng phía vết nứt phóng về nơi sâu nhất của Mặc Liên sơn.

Đi không bao lâu, Lâm Thần liền gặp được một hang động, hang động này là ở dưới đáy vết nứt, vết nứt này ở nơi sâu xa ánh mặt trời cũng không thể chiếu vào, nhưng mà bên trong huyết động lại phát ra một mảnh ánh sáng.

Trong lòng Lâm Thần hiếu kỳ đi theo phía sau tiểu Bạo Hùng, chậm rãi đi vào trong huyết động.

Cái huyết động này cũng không sâu, đi một lát Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng liền đi tới phần cuối của hang động. Ở ngay chính giữa có một khối nham thạch dài tới ba trượng.

Nham thạch này giống như đã tồn tại một thời gian, mặt trên bóng loáng đầy tro bụi.

Rõ ràng...

Thần sắc của tiểu Bạo Hùng vô cùng kích động, đột nhiên giọng lợi trào lên, một móng chụp vào khối nham thạch này.

Àm..

Ngay lúc lợi trào của tiểu Bạo Hùng rơi vào trên nham thạch, bỗng nhiên trên nham thạch nổ ra một luồng ánh sáng màu lam. Lợi trào của tiểu Bạo Hùng chạm vào luồng ánh sáng này, thân thể của nó đột nhiên lùi về phía sau đánh vào trên vách động, dường như nham thạch công kích lợi trào làm đau nó.

Tiểu Bạo Hùng sau khi dừng lại, thần sắc lại kích động hướng khối nham thạch này công kích lần thứ hai.

Rầm rầm rầm..

Chỉ một thoáng, trong hang động vang lên từng trận công kích, nhưng mỗi trận công kích thân thể tiểu Bạo Hùng đều bị đánh văng ra ngoài.

Hì..

Nhìn thấy tiểu Bạo Hùng điên cuồng công kích như vậy, Lâm Thần không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Tiểu Bạo Hùng là yêu thú cấp bốn đỉnh phong, một kích toàn lực của nó cho dù là yêu thú cấp năm bậc thấp cũng không dám đỡ lấy, nhưng mà tiểu Bạo Hùng điên cuồng công kích như thế vẫn không thể đánh tan luồng ánh sáng màu lam này.

Lâm Thần rút kiếm ra, tự nghĩ nói: "Tiểu tử này công kích nham thạch điên cuồng như vậy, chẳng lẽ bên trong đó có vật gì làm cho nó vô cùng khao khát."

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần một kiếm hướng khối nham thạch này đánh xuống.

Nếu như tiểu Bạo Hùng muốn đánh tan nham thạch, như vậy Lâm Thần liền giúp nó cũng không sao.

Àm..

Một chiêu kiếm Lâm Thần công kích lên nham thạch làm lóe lên một ánh hào quang, ngay sau đó Lâm Thần đột nhiên cảm thấy trên thân Hàn Thiết kiếm truyền đến một luồng sức mạnh khổng lồ, hấn hướng nham thạch công kích nhưng toàn bộ lại bị bắn ngược lại.

Hồ...

Lâm Thần công kích một hơi, thân thể bị đánh bay vào vách động, vẻ mặt khiếp sợ.

Phản lực thật mạnh.

Chẳng trách tiểu Bạo Hùng mỗi một lần công kích đều bị đánh bay, có điều Lâm Thần cũng cảm thấy hơi hợp, tiểu Bạo Hùng điên cuồng công kích tương đương với toàn bộ công kích rơi lại trên người mình, phòng ngự của tiểu Bạo Hùng cao mới có thể chống đỡ được.

Mà Lâm Thần tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết tới tầng thứ ba, quyền lực cao tới mười tám ngàn cân, nếu vừa nãy Lâm Thần vận dụng toàn lực công kích nham thạch... Hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù vừa nãy triển khai kiếm kỹ cũng không hề sử dụng toàn lực nhưng hấn vẫn bị đánh bay.

Lâm Thần hít một hơi, thả một đạo kiếm kính ở trong cơ thể hướng nham thạch công kích.

Một đạo kiếm kính uy lực đàn hồi mạnh mẽ Lâm Thần còn có thể chịu đựng được.

Àm..

Thân thể Lâm Thần lần thứ hai bị đánh bay vào trên vách động, đầu óc choáng váng

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Tiểu bạo hùng điên cuồng

Ở phía bên kia, Tiểu Bạo Hùng điên cuồng tấn công như không muốn sống, dường như muốn nhanh chóng đánh nát nham thạch này.

Thấy tình hình này, Lâm Thần đứng lên lần nữa, tay gờ Hàn Thiết kiếm lên liên tục chém xuống.

Rầm rầm rầm rầm..

Rầm rầm rầm..

Đột nhiên, trong hang động vang lên từng tiếng vang trầm trầm, sau mỗi một tiếng vang lên, cơ thể Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng đều bị đánh bay ra ngoài, vách động đều bị chấn động bởi thân thể của bọn họ, đá vụn rơi xuống rất nhiều.

Tuy nhiên, đối với sự tấn công cứ lặp đi lặp lại như vậy, kiếm thuật của Lâm Thần ngày càng thuận lợi, mà trong mơ hồ, sức mạnh trong cơ thể Lâm Thần ngưng tụ lại rất nhiều.

Quan trọng hơn là dưới sự tấn công điên cuồng của một người một thú, ánh sáng màu xanh ở phía ngoài nham thạch đã nhạt hơn rất nhiều so với trước, nhưng muốn phá vỡ vẫn còn chênh lệch khá xa.

Ầm!

Hai mắt của tiểu Bạo Hùng đỏ lên, nó giờ móng vuốt lên hướng nham thạch hung hăng cào xuống.

Ầm!

Móng vuốt rơi vào trên ánh sáng màu lam, ngay lập tức cơ thể của Tiểu Bạo Hùng bị đánh bay ra ngoài.

Rống rống.

Thấy tình hình này, tiểu Bạo Hùng ngẩng đầu lên, hướng tảng đá nổi giận gầm lên một tiếng, vẻ mặt có chút không cam lòng. Sau đó nó xoay người lại giờ hai móng vuốt quơ quơ trước mặt Lâm Thần.

Lâm Thần nhìn nhìn nói:

- Tiểu tử, ý của ngươi là đi ra ngoài tầng cao thực lực trước, sau đó sẽ quay lại để phá vỡ tảng đá này.

Tiểu Bạo Hùng thấy không làm gì được với tảng đá này, liền muốn đi tầng thực lực lên trước. Dù sao ánh sáng xanh trên tảng đá cũng không phải là không thay đổi. Dưới sự tấn công điên cuồng của bọn họ màu sắc ánh sáng đã nhạt đi rất nhiều, nói cách khác chỉ cần có đủ sức mạnh, bọn họ sẽ đánh bay ánh sáng màu lam này.

Tiểu Bạo Hùng gật đầu, vọt ra khỏi hang động.

Thấy tình hình này, Lâm Thần hơi gật đầu một cái cũng đi theo ra ngoài hang động.

Hang động này mặc dù là nằm ở dưới đáy của các vết nứt, nhưng tiểu Bạo Hùng cũng là nhảy xuống một cách dễ dàng đứng trên khối đá lồi lõm, sau đó nhảy một lần nữa liền ung dung đứng trên mặt đất.

Lâm Thần thi triển ưng kích, dễ dàng lao ra khỏi khe hở.

Một người một thú sau khi bước ra khỏi khe nứt, tiểu Bạo Hùng gầm nhẹ một tiếng nhỏ và đi thẳng về phía đông.

Hiện tại Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng ở sâu trong dãy núi Mặc Liên, yêu thú thường xuyên xuất hiện, ít nhất cũng là cấp bốn bậc thấp, tần suất yêu thú cấp năm xuất hiện so với trước kia Lâm Thần ở đây vào mùa đông lớn hơn rất nhiều.

Tiểu Bạo Hùng cũng không dám tiếp tục đi sâu vào trong dãy núi Mặc Liên, dù sao sức mạnh của yêu thú bên trong cũng vô cùng mạnh mẽ, nói cách khác tiểu Bạo Hùng không những không thể tăng cao sức mạnh mà ngược lại có thể trở thành thức ăn của đám yêu thú.

Chạy hết sức lực trong nửa giờ, một người một thú cũng đến giữa thảo nguyên.

Diện tích ở dãy núi Mặc Liên cực kỳ rộng lớn, ở sâu bên trong là thảo nguyên và hồ nước. Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng mới vừa tiến vào vùng thảo nguyên này liền thấy từ xa hơn mười con thú lười khổng lồ.

Thú lười sống theo bầy đàn, sinh hoạt thông thường ở giữa thảo nguyên, chúng sẽ tấn công đối với yêu thú đi ngang qua hoặc là võ giả. Mà vùng thảo nguyên này chính là nơi tụ tập của thú lười khổng lồ.

Thú lười khổng lồ hình dáng chỉ có dài một mét, nhưng lúc nó công kích lại có thể phun lưỡi ra dài mấy trượng, uy lực tiến công vô cùng lớn, những yêu thú cấp bốn bị bọn thú lười bao vây về cơ bản chắc chắn phải chết.

Một nhóm nhỏ những con thú lười mà Lâm Thần và tiểu Bạo Hùng nhìn thấy, ngoại trừ một con là yêu thú cấp bốn cao cấp, còn lại là yêu thú cấp bốn cấp thấp.

Rống!

Tiểu Bạo Hùng gầm nhẹ một tiếng, lao về phía nhóm thú lười khổng lồ.

Nhiều thú lười khổng lồ đã phát hiện ra sự tấn công của tiểu Bạo Hùng, tất cả há mồm phun một cái, phun ra một cái lưỡi dài, hướng tiểu Bạo Hùng mà

tấn công.

Uống!

Lâm Thần thấy vậy, lập tức thi triển ra ung kích, cơ thể phảng phất giống như một con điều hầu, hướng thú lười phóng tới, cùng lúc đó, Hàn Thiết kiếm trong tay hấn đâm ra.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Huyền kiếm!

Lâm Thần thi triển kiếm pháp, lập tức trên không trung ánh kiếm lóe ra, ngay sau đó liền nghe được ba tiếng "phốc phốc phốc" ba đầu lười của yêu thú khổng lồ bị kiếm của Lâm Thần chặt đứt.

Chít chít...

Lười của yêu thú bị chém đứt, lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, Lâm Thần nhân cơ hội này cầm Hàn Thiết kiếm trong tay lóe lên một lần nữa, chém đứt ba đầu lười của con yêu thú khổng lồ.

Bên kia, tiểu Bạo Hùng trực tiếp xông vào chính giữa nhóm thú lười khổng lồ, đối với hơn mười thú lười đang tiến công, trực tiếp không thèm để ý, giờ móng vuốt hung hăng tấn công.

Hi hi!

Móng vuốt của tiểu Bạo Hùng cào vào trên cơ thể của con thú lười khổng lồ, một lực đạo mạnh mẽ, trực tiếp chém đầu của yêu thú rơi trên mặt đất, máu tươi chảy như bão, chết ngay tại chỗ!

Xuy xuy...

Trong những con thú lười khổng lồ thì phía bên kia thú lười cấp bốn cao cấp khổng lồ phát ra âm thanh xuy xuy, trong miệng phun ra chiếc lưỡi dài vừa phun ra vừa nuốt vào, đột nhiên mãnh liệt công kích tiểu Bạo Hùng.

Yêu thú cấp bốn cao cấp sánh ngang với võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, sức mạnh phi phàm, nhưng đối với tiểu Bạo Hùng trước mặt cũng là không chống cự lại.

Tiểu Bạo Hùng giờ móng vuốt lên, vừa lúc yêu thú cấp bốn phun ra lưỡi dài cào xuống, sau đó dùng sức xé ra, kéo lưỡi của yêu thú xuống trước mặt nó, tiếp theo tiểu Bạo Hùng nâng đùi lên dùng sức giẫm lên một cái đập lưỡi thú thành hai nửa.

Tiểu tử này thật là hung tàn!

Thấy tình hình này Lâm Thần không nhịn được khẽ hít một hơi.

Dễ nhận thấy, tiểu Bạo Hùng là nóng lòng muốn tăng cao thực lực, sau đó trở về hang động đánh nát tảng nham thạch kia.

Lâm Thần trong lòng hiểu rõ, lập tức thi triển Hàn Thiết kiếm trong tay, lần nữa chém giết hai con thú lười.

Dưới sự tiến công điên cuồng của một người một thú, nhóm mười con thú lười khổng lồ chẳng mấy chốc đã bị bọn họ giết không còn một mảnh.

Sau khi chém giết hết đám thú lười khổng lồ, tiểu Bạo Hùng cào móng nhọn lên một con thú lười, há mồm đưa những thứ bên ngoài nuốt vào, nhai trong miệng, phát ra âm thanh kêu răng rắc răng rắc, lập đi lập lại như vậy chẳng mấy chốc những con thú lười liền bị nó ăn không còn một mảnh.

Sau khi nuốt những thú lười khổng lồ này, khí tức trên người tiểu Bạo Hùng rõ ràng tăng lên rất nhiều, chẳng qua muốn đột phá rõ ràng vẫn còn cách một đoạn.

Rống rống.

Tiểu Bạo Hùng gầm lên hai tiếng, hướng Lâm Thần ra dấu hai cái.

Thấy vậy, Lâm Thần gật đầu nói:

- Đi vào bên trong!

Chỉ hơn mười con thú lười lớn còn chưa đủ để làm cho tiểu Bạo Hùng đột phá! Mà tiểu Bạo Hùng cùng Lâm Thần muốn đánh nát ánh sáng trên tảng nham thạch kia, trừ khi thực lực Lâm Thần đại tăng hoặc là thực lực tiểu Bạo Hùng đại tăng.

Sức mạnh của Lâm Thần tạm thời rất khó tăng lên trong thời gian này, vì vậy chỉ dựa vào thực lực của tiểu Bạo Hùng đại tăng rồi.

Nếu như tiểu Bạo Hùng đột phá đến cấp năm bậc thấp, như vậy đánh nát tảng nham thạch kia sẽ dễ dàng một chút.

Lúc này, Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng tiếp tục đi sâu vào thảo nguyên.

Đi không bao lâu, lại gặp hàng chục con thú lười khổng lồ. Đám thú lười này có số lượng đông hơn rất nhiều so với trước, và lại trong cũng có một ít con yêu thú cấp bốn cấp cao.

Rống rống.

Tiểu Bạo Hùng gầm lên giận dữ, điên cuồng xông lên.

Xuy xuy.

Kỹ...

Những con thú lười lớn cùng lúc đó cũng phát hiện tiểu Bạo Hùng cùng Lâm Thần, từng con một đều hướng Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng xông tới, đồng thời vuron lười lớn phát động tiến công.

Lười của chúng khổng lồ, cực kỳ nhanh bóng, trong đó còn mang theo chất dính, dài đến mấy trượng, thoát nhìn rất là buồn nôn.

Hơn mười cái lười lớn vuron thẳng đến chỗ Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng.

Gào.

Tiểu Bạo Hùng nhắc móng vuốt lên, dễ dàng giết một con thú lười lớn, trong nháy mắt nó liền lao vào bầy thú lười khổng lồ, điên cuồng tàn sát.

Bên kia, Lâm Thần cũng giơ Hàn Thiết kiếm trong tay rất nhanh khua tới, giữa không trung thanh kiếm lấp lóe không ngừng, óng ánh chói mắt vô cùng.

Xi xì xì xì...

Trong chốc lát Lâm Thần liền chặt đứt vô số lười thú khổng lồ.

Kế tiếp Lâm Thần không có ý định dừng lại, liên tục thi triển võ kỹ điên cuồng giết những con thú lười khổng lồ.

Máu hòa vào trong không khí tạo ra mùi tanh nồng nặc, xen lẫn với mùi tanh hôi của thú lười, khiến người ta không nhìn được mà buồn nôn.

Số lượng những con thú khổng lồ này nhiều hơn lúc trước một lớp, phần lớn chúng bị giết bởi tiểu Bạo Hùng.

Sau khi giết những thú lười khổng lồ này, tiểu Bạo Hùng liên tiếp nuốt xuống toàn bộ các thi thể yêu thú và máu trong cơ thể của những con yêu thú này.

Sau khi nuốt vào toàn bộ thi thể của những con quái vật này, cơ thể nó một lần nữa được tăng thêm và cách giới hạn đột phá gần hơn rất nhiều!

Chỉ có điều tiểu Bạo Hùng dường như đội không nổi, muốn phải nhanh chóng đột phá, sau đó trở về hang động đánh nát tảng nham thạch kia. Nó không nhìn được nổi giận gầm lên một tiếng, hai móng vuốt ở trước mặt Lâm Thần ra dấu.

- Ý của ngươi là chúng ta liên thủ giết một con yêu thú cấp năm bậc thấp.

Hiểu rõ ý tứ của tiểu Bạo Hùng, Lâm Thần khẽ nhún mày.

Phải biết rằng yêu thú cấp năm bậc thấp sức mạnh tương đương với võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, bàn về sức mạnh, so với yêu thú cấp bốn đỉnh cao mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu.

Bất quá nếu Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng liên thủ giết một con yêu thú cấp năm bậc thấp, sau đó cho tiểu Bạo Hùng nuốt vào thì tỷ lệ đột phá của nó lớn hơn rất nhiều. Dù sao trong cơ thể yêu thú cấp năm bậc thấp ẩn chứa tinh hoa nhiều vô cùng, so với thịt và máu của yêu thú cấp bốn đỉnh cao thì tinh hoa dày đặc hơn rất nhiều.

Nghe xong lời nói của Lâm Thần, tiểu Bạo Hùng lập tức gật đầu, hai mắt khao khát nhìn Lâm Thần.

Thấy tình hình này, Lâm Thần trầm ngâm. Giết yêu thú cấp năm bậc thấp mặc dù có chút khó khăn, nhưng chỉ cần hấn cùng tiểu Bạo Hùng liên thủ, cũng không phải là không có khả năng chiến thắng.

Lâm Thần hơi gật đầu một cái nói rằng:

- Tốt! Tiểu tử, đến lúc đó ngươi thu hút chú ý của đối phương, ta sử dụng sức mạnh của Huyền kiếm tấn công từ bên cạnh!

Hiện tại Lâm Thần đã nắm vững tám phần mười sức mạnh của kiếm pháp, kiếm kính uy lực mạnh mẽ, đối với yêu thú cấp năm bậc thấp sẽ tạo ra tổn thất nặng nề.

Mà đến lúc đó tiểu Bạo Hùng lại ra sức tiến công, như vậy thì khả năng giết yêu thú cấp năm bậc thấp lớn hơn rất nhiều.

Nghe vậy tiểu Bạo Hùng tự nhiên là gật đầu đồng ý.

Trong thảo nguyên này nhiều nhất chính là thú lười lớn, thú lười sống theo bầy đàn sức mạnh không giống nhau, càng đi vào sâu trong thảo nguyên sẽ càng có yêu thú cấp năm bậc thấp.

Để tìm được thú lười cấp năm bậc thấp, Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng đi sâu vào trong thảo nguyên.

Trên đường gặp rất nhiều thú lười lớn, dưới sự tấn công điên cuồng của Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng tất cả đều bỏ mạng.

Bầu không khí mang mùi vị của máu, có thể là nơi đây đã rất gần nơi sâu nhất trong thảo nguyên, ngay thời điểm Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng điên cuồng chém giết thú lười lớn, thì một tiếng gầm thét từ sâu trong thảo nguyên truyền đến.

Gào!

Ngay sau đó, một thân hình vô cùng to lớn, một con thú lười dài gần một trượng, nhanh chóng chạy như điên tới hướng Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng.

- Thú lười cấp năm bậc thấp!

Lâm Thần hai mắt sáng ngời, ở chỗ này đợi lâu như vậy, rốt cục cũng thu hút được thú lười cấp năm bậc thấp!

Rống!

Tiểu Bạo Hùng bên cạnh cũng không chịu yếu thế hướng về thú lười to lớn gầm lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tiểu Bạo Hùng Thăng Cấp

Tiểu Bạo Hùng không có sợ hãi, đối mặt với các thú lười cấp cao Tiểu Bạo Hùng không hề sợ hãi ngược lại còn từ phía sau vọt đến.

Rống.

Tiểu Bạo Hùng gầm lên, nâng móng vuốt lên hướng thú lười lớn vồ xuống.

Thú lười lớn là yêu thú cấp năm bậc thấp, nó phun ra cái lưỡi dài so với thân hình nó còn to hơn, dài hơn. Thời điểm thú lười lớn còn cách tiểu Bạo Hùng hơn mười mét liền phun ra cái lưỡi dài điên cuồng tấn công về phía tiểu Bạo Hùng, dường như muốn chém giết ngay lập tức.

Thú lười lớn phun lưỡi bắn trúng tiểu Bạo Hùng, lợi trào tiểu Bạo Hùng cũng chộp lên thân thể của thú lười.

Ầm..

Oành..

Hai âm thanh nặng nề chói tai vang lên.

Lợi trào của tiểu Bạo Hùng nhanh nhẹn chộp được đầu lưỡi của nó, xuất một trào liên đề lại vài vết máu tươi khiến thú lười bị thương không nhẹ.

Có điều lưỡi của thú thần to lớn hung hăng tấn công lên người tiểu Bạo Hùng, uy lực vô song của thú lười trực tiếp làm cho tiểu Bạo Hùng bay văng ra xa, tiểu Bạo Hùng da dày thịt béo có thể ngăn cản được đòn tấn công.

Nhưng nếu kẻ bị tấn công kia là Lâm Thần thì e rằng đã mất mạng như chơi, cho dù không chết cũng trọng thương.

Uống!

Tiểu Bạo Hùng cùng với thú lười quyết chiến, bên kia Lâm Thần cũng sử dụng Ứng Kích Biến không ngừng tập kích thú lười đồng thời vung Hàn Thiết Kiếm tấn công.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Huyền kiếm!

Võ kỹ liên tục được xuất ra.

Ầm ầm!

Hàn Thiết kiếm hung hãn chém vào phần thân của thú lười. Trong lúc này, thú lười đang cùng tiểu Bạo Hùng quyết chiến cũng không có cách nào đối phó với Lâm Thần.

Lâm Thần hai lần triển khai kiếm pháp vào phần thân của thú lười nhưng cũng chỉ lưu lại trên người nó vài vết máu, đối với thú lười mà nói là vết thương vô cùng nhỏ bé không đáng kể.

Lâm Thần hai mắt ngưng tụ nghĩ thầm: "Sức phòng ngự thật kinh khủng!"

Thế mạnh của thú lười này chính là cận chiến còn về phòng thủ cũng không phải là mạnh nhất. Nhưng dù sao thú lười cũng là yêu thú cấp năm bậc thấp, cho dù phòng ngự không mạnh nhưng võ giả bình thường cũng không phải dễ đối phó.

Chỉ dựa vào Thất Tinh Liên Hoàn kiếm kết hợp với Huyền kiếm mà lại muốn đối phó với thú lười cấp năm này xem ra là chuyện không dễ dàng.

Lâm Thần không do dự, giờ khắc này tiểu Bạo Hùng cùng thú lười đánh nhau ngày càng dữ dội. Dù sao tiểu Bạo Hùng cũng chỉ là một yêu thú cấp bốn đỉnh cao, nếu cứ trì hoãn như thế này thì dù cho tiểu Bạo Hùng có mạnh đến đâu thì cũng không thể chống trả nổi mà phải bỏ mình.

Hồ...

Lâm Thần thở phào một hơi, giờ cao Hàn Thiết kiếm trong tay, sau đó thân thể Lâm Thần tan biến rồi đột nhiên hướng về phía trước tấn công.

Ứng Kích Biến thức thứ ba - Ứng kích.

Cả người Lâm Thần như một con ưng điên cuồng mà tấn công!

Đồng thời chân khí trong cơ thể Lâm Thần từng sợi từng sợi một ngày mạnh hơn, thoát ra ngoài bao trùm lên Hàn Thiết kiếm. Vận dụng tám phần chân khí mạnh mẽ bao trùm thân kiếm, Hàn Thiết kiếm nhất thời khê run.

Leng keng keng...

Thân kiếm vang lên từng tiếng lanh lảnh dễ chịu.

Lâm Thần nắm giữ tám phần kiếm khí mạnh mẽ, đây là lần đầu tiên hắn tự mình thực hiện một đợt tấn công mạnh mẽ và dữ dội như thế.

- Chém...

Lâm Thần khê quát.

Ầm thanh hạ xuống, tiểu Bạo Hùng vốn dĩ đang ứng chiến quyết liệt cùng với thú lười bỗng dừng lại xoay người. Thú lười liền không thèm tấn công tiểu Bạo Hùng nữa mà dốc toàn lực đối phó với Lâm Thần.

Tất nhiên thú lười cảm nhận được sự uy hiếp từ chiêu pháp của Lâm Thần.

Thú lười lẽ lười tấn công Lâm Thần.

Răng rắc...

Một lúc sau, Hàn Thiết kiếm trực tiếp đánh vào cái lưỡi dài của thú lười, uy lực tấn công thật mạnh, Lâm Thần tiếp tục sử dụng Hàn Thiết Kiếm tấn công trực tiếp vào bên trong lưỡi của nó.

- Kỳ Kỳ Kỳ...

Nhất thời cảm giác đau nhói dữ dội truyền đến, lưỡi thú bị chặt đứt một nửa, tuy thực lực thú lười cấp năm đỉnh cao mạnh mẽ nhưng bị một đòn này của Lâm Thần công kích, toàn bộ lưỡi dài liền bị chặt mớ hồ như đang rơi vào không trung. Dĩ nhiên không thể nào tấn công được nữa.

Hồ...

Có điều thi triển chiêu pháp này đã khiến mặt của Lâm Thần trắng bệch, chân khí trong người muốn phục hồi ít nhất cũng phải mất vài ngày.

Ngay cả Lâm Thần cũng cần phải có thời gian để sử dụng chiêu pháp để gây tổn thương thú lười, tiểu Bạo Hùng bắt đầu tiến tới tấn công dồn dập.

- Không được dừng lại!

Nhìn thấy tiểu Bạo Hùng tấn công tới tấp, Lâm Thần lập tức khê quát một tiếng. Tiếp tục nhắc Hàn Thiết kiếm tấn công.

Thú lười này dù gì cũng là yêu thú cấp năm đỉnh cao, cho dù nó có bị trọng thương thì khi bạo phát uy lực cũng sẽ càng mạnh không phải yêu thú cấp bốn đỉnh cao nào cũng có thể đối phó được.

Rầm rầm rầm...

Lâm Thần liên tiếp xuất kiếm, một một kiếm xuất ra đều chém vào nơi chí mạng của thú lười, tiếp tục chặt đứt lười của nó.

Mà tiểu Bạo Hùng lại tiếp tục ra đòn dùng lợi trảo chém xuống đầu thú lười.

Bị tập kích bất ngờ như thế, thú lười cũng chỉ có thể gào thét, căn bản không thể phản công.

Tấn công suốt nửa canh giờ cuối cùng thú lười liền gầm lên một tiếng rồi ngã xuống đất mà tử vong.

- Thú lười cấp cao đối phó quả nhiên không dễ dàng gì.

Thú lười tử vong, Lâm Thần không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mặt hắc trắng bệch ngồi bệt xuống đất điều động chân khí.

Một bên, tiểu Bạo Hùng vui mừng cảm kích nhìn Lâm Thần rồi há mồm thật to nuốt chửng xác thú lười xuống.

Sau khi nuốt chửng toàn bộ, nó liền lăn đùng xuống đất ngủ say.

- Cái tên này!

Lâm Thần khẽ lắc đầu, lấy ra một viên Tụ Khí đan trung phẩm liền khoanh chân vận khí công.

Một lát sau, hai mắt Lâm Thần nhẹ nhàng mở thì đã qua hai canh giờ. Chân khí trong người cũng đã hồi phục hoàn toàn.

Quay đầu nhìn tiểu Bạo Hùng, lúc này tiểu Bạo Hùng vẫn cứ ngủ say như chết, khí tức vẫn bình thường. Thời gian trôi dần, khí tức trên tiểu Bạo Hùng ngày một nồng nặc, trên người nó linh khí Thiên Địa tụ lại ngày một nhiều.

Ngày thứ ba.

Lâm Thần đang khoanh chân tu luyện bỗng xuất hiện một cơn cuồng phong.

Đồng thời Lâm Thần liền cảm nhận được luồng linh khí Thiên Địa nồng nặc dữ dội đang xông vào mũi.

Hắn ngạc nhiên mở mắt ra, linh khí Thiên Địa từ bốn phía hội tụ đến chỗ tiểu Bạo Hùng, bên cạnh tạo thành một tiểu Long Quyển Phong.

- Tiểu tử này tu luyện lại tụ tập nhiều Thiên Địa linh khí như vậy.

Lâm Thần hít vào một hơi, tụ tập nhiều Thiên Địa linh khí như vậy hẳn là nó muốn đột phá tu vi, có điều động tĩnh lớn như vậy cũng không có gì tốt đẹp.

- Tiểu tử ngươi đột phá phá phong như vậy, nếu võ giả xung quanh đây nhận ra được e rằng sẽ chạy đến ngay lập tức.

Yêu thú đang bắt đầu thăng cấp là thời điểm tốt nhất để hạ sát. Vào lúc này, yêu thú thường dùng tất cả công lực dồn vào việc tu luyện nên khả năng phòng thủ sẽ rất yếu. Vì vậy khi bắt đầu chuẩn bị thăng cấp, các yêu thú thường chọn địa điểm an toàn nhất.

Lâm Thần quay đầu nhìn tiểu Bạo Hùng. Tiểu Bạo Hùng đã hấp thụ huyết nhục tinh hoa của thú lười cấp năm đỉnh phong, bây giờ tiểu Bạo Hùng đang trên đà thăng cấp tuyệt vời nhất. Nếu không tận dụng thời cơ, thì không biết đến bao giờ mới có thể luyện được. Vốn dĩ tiểu Bạo Hùng mong muốn sớm ngày đột phá thăng cấp tu vi sau đó về hang động phá vỡ hết các tảng đá nham thạch kia.

- Tiểu tử này nếu như bị người khác phá hỏng thì việc đánh nát nham thạch sẽ không biết phải đến khi nào nữa. Không thể để cho các người quấy phá được.

Tiểu Bạo Hùng từ cấp bốn bắt đầu tu luyện lên cấp năm, đột phá một bước lớn sẽ phải mất rất nhiều thời gian.

Quả nhiên, không bao lâu, thanh âm từ bên ngoài thảo nguyên truyền đến, một âm thanh vui mừng được truyền đến tai Lâm Thần.

- Ô, dĩ nhiên là tiểu Bạo Hùng đang đột phá lên cấp năm!

Hai võ giả trẻ tuổi, một người thì tuổi đời có vẻ nhỏ hơn người kia nhìn thấy Tiểu Bạo Hùng liền vui mừng khôn siết.

- Vận khí của chúng ta hôm nay không tệ, lại đến đây ngay thời điểm quan trọng này. Bây giờ nó không còn sức lực, chúng ta nhanh chóng giết nó, loại yêu thú cấp bốn này bán ra chắc cũng được không ít linh thạch a.

Võ giả lớn tuổi tỏ vẻ bất ngờ rồi vui mừng hơn hớn.

Hai người nói xong liền rút kiếm ra, vận dụng toàn bộ công lực đều hướng về phía tiểu Bạo Hùng mà lại không để ý đến Lâm Thần đang ngồi vận công

trong bụi cỏ kia.

Một bụi cỏ cao đến vài mét, Lâm Thần khoanh chân trong đó, nếu quan sát không kỹ thì rất khó bị phát hiện. Mà lúc này, toàn bộ sự chú ý của họ đều đặt lên tiểu Bạo Hùng.

Thấy vậy Lâm Thần khẽ nhướng mày, nhấc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Hắn từ tốn đứng dậy khẽ quát

- Tất cả các người đứng lại cho ta!

- Có người.

Nghe tiếng Lâm Thần khẽ quát, hai người thanh niên sợ giật bắn cả mình, dừng lại và quay đầu nhìn Lâm Thần

Khi thấy tu vi của Lâm Thần chỉ là tầng thứ tám trung kỳ, hai người không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Vốn dĩ bọn họ không hề phát hiện ra Lâm Thần nhưng nếu người đó tập kích từ phía sau thì họ gặp phiền phức to.

Tuy rằng trong lòng có chút ngờ vực, tu vi Lâm Thần thấp như thế làm sao lại có thể chạy đến đây. Nhưng hai người không suy nghĩ nhiều liền khẽ cười nói:

- Tiểu tử ngươi gan to bằng trời lại dám ra lệnh cho bọn đại gia! Ta thấy nếu ngươi ngoan ngoãn biến đi đừng làm hỏng đại sự của chúng ta thì may ra cái mạng thối của ngươi ta sẽ giữ lại!

Lâm Thần quan sát hai người này rồi ra nhận xét. Hai người này khoảng chừng hai mươi tuổi là đệ tử nội môn của Thuần Dương môn.

Lâm Thần thấy vậy liền tò mò hỏi:

- Ngươi là đệ tử Thuần Dương môn?

- Khả khả, xem ra ngươi còn biết điều, còn nhận ra được lão gia gia ta đây. Tiểu tử ngươi mau biến khỏi mắt ta.

Nghe Lâm Thần hỏi xong liền phát phát hai tay, tỏ vẻ tự kiêu không nhin được mà nói.

Hai người này quả thật không nhận ra Lâm Thần, cũng đúng, mấy ngày nay tranh đấu liên tục, ngay cả y phục cũng nát tanh bành. Bây giờ hắn chỉ mặc mỗi bộ y phục tầm thường. Hèn chi đều bị hai kẻ này khinh thường là phải.

Nghe xong Lâm Thần khẽ cau mày nói:

- Ta cho các ngươi ba giây lập tức biến cho khuất mắt ta!

Nghe thế hai người bỗng ngạc nhiên rồi bật cười sặc sụa:

Một tên trong đó nói:

- Chắc là nào tiểu tử này có vấn đề. Nếu không phải vậy thì làm sao dám nói ra câu như thế. Có điều tên này vận số không tệ, tu vi như thế mà có thể đi đến được đây quả là không tầm thường.

Nơi này là nơi sâu vắng của Mặc Liên sơn, yêu thú cao cường, bình thường chỉ có những đệ tử tông môn lớn mới dám bén mảng đến nơi này, như đệ tử võ giả Luyện Thể cảnh còn sợ chưa kịp đi vào đã bỏ chạy tại nơi đây rồi.

Tên còn lại gật gù đồng ý nói:

- Ủ, tên tiểu tử này quả đúng thật... Nhưng nói đi thì phải nói lại, chúng ta quả thật có duyên mới gặp nhau, hay là kết bằng hữu đi!

Nói xong người thanh niên tiến gần đến Lâm Thần, nhưng Lâm Thần rõ ràng nhìn thấy một vết sát ý lóe lên trong mắt hắn mà tay của hắn giống như là vô tình rơi vào thanh bội kiếm bên hông vậy.

Lâm Thần thấy vậy liền khẽ cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Đệ tử thiên tài thuần dương môn

Lâm Thần khẽ liếc nhìn một cái nói:

- Người tốt nhất đừng cử động nếu không hậu quả người không gánh nổi.

Đang hướng Lâm Thần bước gần đến, hần bỗng nhiên dừng sò. Vốn dĩ hần muốn nhân cơ hội Lâm Thần không để ý đánh lén, không ngờ rằng Lâm Thần đã phát hiện ra ý đồ của hần.

Dừng lại một lát, hần khẽ lắc đầu cười nói:

- Tiểu tử, xem ra người ánh mắt của người hơi lợi hại a. Chẳng qua bị người phát hiện cũng chẳng sao, dù sao người cũng sẽ trở thành một xác chết ngay thôi.

Hần tỏ vẻ tự cao tự ngạo cười khê, liền rút thanh bảo kiếm đeo bên người ra, không nói nhiều liền hướng mũi kiếm về phía Lâm Thần.

Ầm!

Có điều chỉ trong nháy mắt một vết sáng liền lóe lên trước mắt hần rồi xuất hiện một luồng sức mạnh khổng lồ khiến hần cùng thanh bảo kiếm văng xa vạn trượng.

Phốc...

Bị trúng một đòn mạnh như thế nam thanh niên liền phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt trắng xám kinh sợ nhìn Lâm Thần.

Vốn dĩ hần chỉ dùng năm phần mười công lực vào chiêu thức lúc này để đối phó với Lâm Thần, nhưng dù sao hần cũng là đệ tử võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ thì một đệ tử chỉ vừa tu luyện đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ cũng không thể ngăn cản được.

Nhưng khi hần ra đòn này không những không thể giết được Lâm Thần mà ngược lại còn bị phản phệ lại bản thân.

- Đây... tại sao lại như thế được!

Vốn dĩ, hần thấy tu vi của Lâm Thần chỉ vừa đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ mà lại có thể một chiêu đẩy lùi đệ tử Thiên Cương cảnh!

Ai ai cũng biết tu vi Luyện Thể cảnh đều phân ra ba sáu chín đẳng, huống hồ Lâm Thần cùng tên đệ tử kia tu vi cách xa nhau hoàn toàn một trời một vực.

- Cùng tiến lên, giết hần!

Tên võ giả lớn tuổi quát lên một tiếng liền rút thanh trường kiếm tập kích Lâm Thần.

Tốc độ của hần nhanh nhẹn, Lâm Thần cũng không thua mà còn nhanh hơn gấp mấy lần. Thanh trường kiếm vừa được nâng lên thân ảnh của Lâm Thần liền tan biến trong không trung đồng thời phát ra âm thanh.

Phốc...

Vốn dĩ hần muốn bất ngờ tập kích Lâm Thần nhưng lại không ngờ tên kia liền gục ngã trên mặt đất.

Trên ngực hần liền xuất hiện một vết máu loan lỗ có thể nhìn thấy rất rõ.

Lâm Thần đứng nhìn không cử động, gương mặt lạnh như băng nhìn hai tên đệ tử kia.

- Giết...!

Thấy vậy mặt tên đệ tử kia càng thêm khó coi. Lâm Thần giết người rồi. Lâm Thần chém giết người kia chính là người bằng hữu của hần tại Thuần Dương môn. Quan trọng hơn là tu vi của người kia vốn dĩ không tồi vậy mà lại bị Lâm Thần hạ sát trước mặt điều đó đồng nghĩa rằng Lâm Thần cũng có thể giết hần diệt khẩu.

- Tiểu tử thôi! Người dám ra tay giết đệ tử nội môn, người nhất định phải đền mạng!

Hần tức giận gào thét nhưng không ngờ hần lại xoay người bỏ chạy. Lâm Thần có thể ra tay giết một người dễ dàng như ăn cháo thì mạng của hần tính là gì.

Mặt Lâm Thần không có cảm xúc, không muốn phí lời với hần liền nâng Hàn Thiết kiếm lên công kích.

Vù vù...

Cuồng phong thét gào, hần nghe được âm thanh này, sắc mặt liền thay đổi, sợ hãi tột độ gầm lớn:

- Dừng tay! Ta là đệ tử nội môn của Thuần Dương môn nếu như người giết ta, ta xin thể từ nay về sau Thuần Dương môn sẽ truy sát người đến tận cùng

trời đất.

Thông thường mà nói, đệ tử bị thương và tử vong ở bên ngoài là chuyện rất đổi bình thường. Nếu chết vì bị yêu thú tấn công thì chỉ trách đệ tử vô năng còn nếu không thì bị các đệ tử võ giả khác sát hại, một khi tông môn nghe được chắc chắn sẽ sắp xếp người này vào danh sách đen mà không ngần ngại trừ họa cho tông môn.

Nghe xong, hai mắt Lâm Thần vẫn lạnh lẽo, nếu như thực lực của Lâm Thần không bằng hai người này thì chắc chắn người nằm dưới đất kia chính là hắn.

Huống hồ nếu như bây giờ Lâm Thần lại thả hắn đi chắc chắn sau này sẽ về tông môn báo cáo lại với các trưởng bối. Đến lúc đó, Lâm Thần sẽ phải đối mặt với đệ tử trong ngoài của Thuần Dương môn.

Không chút đắn đo, Lâm Thần dùng một nhát kiếm chém xuống tên đệ tử kia.

- A...

Thấy vậy, tên võ giả liền tức giận mà gào thét, giờ tay đỡ lấy thanh bảo kiếm chống lại sự tấn công của Lâm Thần.

Ầm..

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Ngay sau đó, tên đệ tử kia liền lùi lại vài bước. Sắc mặt bỗng tái nhợt ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi. Tất nhiên hắn trúng đòn của Lâm Thần đã bị thương không nhẹ.

Sắc mặt nam thanh niên liền biến sắc kinh hãi hồi hận nhìn Lâm Thần. Vốn dĩ Lâm Thần chỉ mới đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, còn tưởng hắn là một kẻ vô danh tiểu tốt không ngờ lại là chân nhân bất lộ tướng.

Hiện tại một người thì chết người kia lại bị trọng thương. Nếu như Lâm Thần tiếp tục tấn công việc đối mặt với cái chết là điều đương nhiên.

Hắn điên cuồng hét lớn:

- Tiểu tử thôi! Coi như ta có chết thì ta cũng biến thành ma theo ngươi suốt đời!

Nói xong hắn liền lấy một viên ngọc bội sau đó liếc nhìn Lâm Thần rồi bóp nát vụn viên ngọc bội.

Thấy vậy, Lâm Thần nhất thời nhú mày, khi hắn bóp nát viên ngọc bội, chính là đang liên hệ với các đệ tử nội môn khác, năm đó Trường Thanh mang đá truyền tin bóp nát, như vậy nếu như hắn có bỏ mạng thì tin tức cũng có thể truyền ra ngoài. Đến lúc đó...

Chỉ sợ đồng người lại phiền phức.

Mà trong lúc này tiểu Bạo Hùng vẫn còn tu luyện chưa thành tuyệt đót không được xảy ra sơ suất gì

Nhìn thấy Lâm Thần nhú mày, tên kia liền cười khê nói:

- Tiểu tử thôi, biết sợ rồi à, ta cho ngươi hay. Ngoan ngoãn thì lập tức rời khỏi đây may ra còn bảo toàn được tính mạng..

Hắn còn chưa nói hết, Lâm Thần liền vung một kiếm đâm vào lòng ngực của hắn.

- A...

Một tiếng thét lớn, hai mắt tròn trừng nhìn Lâm Thần rồi bỏ mạng.

Lâm Thần lau sạch Hàn Thiết kiếm sau đó cau mày nhìn hai thi thể đang nằm dưới đất.

- E rằng đệ tử Thuần Dương môn sẽ đến đây nhanh thôi.

Lâm Thần không chắc tin tức có được truyền tới Thuần Dương môn hay không nhưng chung quy vẫn là truyền cho các đệ tử bên ngoài. Nếu như vậy thì quả là phiền phức to.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, không do dự. Liền dùng linh hồn lực kiểm tra hai thi thể bắt đầu tìm kiếm.

Từ trên thi thể phát hiện được hơn hai mươi viên nạp giới trong đó không ít là những viên nạp giới bị cướp của võ giả khác. Điều đó cho thấy hai người này giết người cũng không ít.

Hơn hai mươi viên nạp giới ngoại trừ có không ít linh thạch hạ phẩm còn có một số Tụ Khí đan trung phẩm và thượng phẩm. Càng làm cho Lâm Thần bất ngờ chính là còn có một ít bình chất độc.

Lâm Thần lấy ra trong đó một bình chất độc hoá học, nhỏ một giọt trên đất, nhất thời vang lên một trận âm thanh.

- Xi xì xì

Cây cỏ xung quanh liền bị héo tàn.

Thấy vậy, Lâm Thần liền hít một hơi. Khí độc này nếu như kết hợp với kiếm pháp thì lực công kích khi xuất kiếm tuyệt đối mạnh. Nhìn cây cỏ xung quanh bị ăn mòn, tâm tư Lâm Thần hơi động, mang độc thử lên hai thi thể võ giả này.

- Xi xì xì...

Trong chốc lát, vang lên một trận âm thanh, hai thi thể liền biến mất trong không trung chỉ còn lưu lại trong mùi gió một vị máu rất tanh.

Làm xong Lâm Thần liền quay người nhìn tiểu Bạo Hùng cách đó không xa.

Vù vù...

Giờ khắc này tiểu Bạo Hùng vẫn luôn say giấc có điều mỗi lần tiểu Bạo Hùng thở đều hấp thụ một lượng lớn linh khí của Thiên Địa giúp khí tức của tiểu Bạo Hùng ngày một tăng.

Nhưng khoảng cách để thăng lên một cấp còn cần một khoảng thời gian.

Lâm Thần khoanh chân sử dụng Thanh Minh Huyền Dương công nhanh chóng hút linh khí Thiên Địa từ bốn phía.

Linh khí Thiên Địa tập trung trên người tiểu Bạo Hùng cực kỳ mạnh mẽ và dữ dội. Lâm Thần hấp thụ một ít cũng không gây ra sự cản trở gì nhiều.

Có điều Lâm Thần tu luyện không bao lâu thì một trận gió nhẹ nhàng kéo đến.

Thở phì phò...

Người đến tựa như cố gắng không gây ra động tĩnh, bước đi phát ra âm thanh cực nhỏ. Nhưng Lâm Thần đã tu luyện linh hồn lực đến cảnh giới cấp cao nên ngũ quan cực kỳ nhạy bén, cho dù có ai cố ý áp chế âm thanh đi nữa cũng không qua mặt Lâm Thần được.

Khẽ mở mắt, Lâm Thần vẫn khoanh chân bất động nhưng đồng thời cũng áp chế khí tức của hắn đến cực điểm.

- Tiểu Bạo Hùng đang lên cấp?

Lâm Thần vừa mở mắt ra liền nghe một âm thanh truyền đến.

Một đạo sĩ trẻ tầm mười tám tuổi. Người này không ngờ mình lại có thể gặp được một con yêu thú đang lên cấp mới lỡ miệng la lớn. Mặc dù hắn đã áp chế động tĩnh nhưng sự kinh ngạc lại làm lộ thân phận của hắn.

Lời vừa dứt hắn liền đứng bất động. Hắn dừng lại cách tiểu Bạo Hùng mấy trăm trượng không nhúc nhích.

Hắn khẽ thở cau mày nói thầm: "Ừ, vị máu tươi. Xem ra hai vị sư đệ chết thảm quá rồi."

Một bên khác, Lâm Thần hơi nhíu mày, những lời đệ tử võ giả đó nói hắn nghe rất rõ, hắn không khỏi ngạc nhiên mà giật mình.

Hai vị sư đệ trong miệng vị võ giả này chính là hai người đệ tử nội môn Thuần Dương môn mà Lâm Thần mới vừa giết. Có điều Lâm Thần ngày càng cảnh giác hơn, người này tâm tư quá nhạy bén. Hai vị sư đệ kia bị Lâm Thần giết chết, mùi máu tươi đã bị gió thổi đi rất nhiều vậy mà hắn cũng phát hiện ra.

Lâm Thần nhắm hai mắt nhìn về phía võ giả kia.

Võ giả kia xem ra tuổi tác còn khá trẻ, Lâm Thần đoán hắn chỉ tầm mười bảy tuổi, trên người lại mặc bộ y phục của Thuần Dương môn, trên lưng lại mang theo thanh đại đao, hành động cẩn thận, quan trọng hơn là tu vi của hắn đã đạt đến Thiên Cương Cảnh trung kỳ.

Mới chừng ấy tuổi mà đã đạt được thành tựu cao như thế, quả nhiên đệ tử nội môn Thuần Dương môn không tầm thường.

Trong chớp mắt Lâm Thần đã quan sát kỹ vị võ giả kia nhưng chính là trong nháy mắt đó vị võ giả kia lại rút đại đao hướng về Lâm Thần mà tập kích.

- Đi ra đi.

Mặt hắn không có cảm xúc khẽ nói.

Tất nhiên trong lúc Lâm Thần đánh giá hắn ta thì đã bị người hắn ta phát hiện ra vị trí của Lâm Thần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Người mạnh ta càng mạnh hơn

Phát hiện đối phương đã nhận ra mình, Lâm Thần từ tốn đứng dậy nhưng trong lòng lại có chút khó chịu, chẳng qua hắn chỉ liếc nhìn một cái mà đối phương đã nhận ra sự tồn tại của hắn.

Lâm Thần lại không có ý che giấu thân phận, nếu như thân phận bị lộ thì đi ra cũng chẳng sao.

Đối phương đánh giá Lâm Thần một lát, trong mắt nhất thời lóe lên sự kinh ngạc.

Hắn khẽ cau mày nói:

- Hai vị đệ tử vừa nãy là do người giết?

Bốn phía xung quanh đây thì chỉ có mỗi Lâm Thần và một con yêu thú tiểu Bạo Hùng, mà xem đáng về thì tiểu Bạo Hùng đang ngủ say, nằm trong trạng thái sắp đột phá đã một thời gian căn bản không đủ khả năng ra tay giết hại hai đệ tử nội môn Thuần Dương môn.

Theo suy đoán, vậy thì Lâm Thần là kẻ có khả năng nhất.

Chẳng qua hắn rõ ràng nhìn thấy Lâm Thần là đệ tử tu vi chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, trong lòng lại nổi lên con hoài nghi, lúc này mới dám mở miệng hỏi. Dù gì đi chăng nữa hai vị đệ tử nội môn Thuần Dương môn tu vi đều cao cường hơn Lâm Thần, Lâm Thần sao lại có thể ra tay giết hại hai vị đệ tử nội môn Thuần Dương môn được chứ?

Lâm Thần khẽ gật đầu, trong lúc gặp hai vị đệ tử kia, hai người này thừa cơ yêu thú tiểu Bạo Hùng đang đột phá muốn ra tay chém giết tiểu Bạo Hùng.

Lâm Thần mặc dù đã khuyên ngăn nhưng hai người này chấp niệm quá lớn không chịu lắng nghe trái lại còn muốn thủ tiêu cả Lâm Thần, mọi việc đều nằm ngoài dự liệu của Lâm Thần..

Nhìn Lâm Thần gật đầu, đệ tử võ giả nhất thời kinh ngạc khẽ nói:

- Người giỏi lắm, tu vi chỉ vừa mới đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ mà đã có thể ra tay giết hại hai vị đệ tử kia. Có điều may mắn sẽ không đến hai lần đâu. Hôm nay người gặp phải Thiệu Tử An ta, nhất định sẽ chết ở nơi đây.

Hắn khẽ nhìn Lâm Thần, vốn dĩ trong mắt hắn, Lâm Thần không đủ tư cách để so sánh.

Lâm Thần khẽ lắc đầu nói:

- Cái chết của hai vị sư đệ kia là việc ngoài ý muốn. Hai người đó thừa nước đục thả câu, khuyên ngăn lại không thành ta bất đắc dĩ phải xuống tay.

Tránh được xung đột thì tránh, không nhất thiết phải tạo thêm một kẻ thù. Hướng hồ, người trước mặt kẻ cả công lực lẫn tu vi đều cao cường hơn hai người đệ tử kia, Lâm Thần muốn đối phó chắc chắn sẽ gặp không ít phiền phức.

Chỉ có điều Lâm Thần thì nghĩ như thế nhưng vị đệ tử kia thì không. Hắn hừ lạnh một tiếng rồi khẽ nói:

- Ta chỉ cần biết người chính là hung thủ, giết người đền mạng là chuyện tất nhiên.

Nói xong đệ tử tự xưng là Thiệu Tử An liền tiến đến Lâm Thần.

Lâm Thần khẽ nhíu mày đang muốn mở lời nhưng chưa kịp thì đã bị đệ tử Thiệu Tử An tấn công.

- Tiết Mạch quyền!

Thiệu Tử An khẽ quát một tiếng, tay phải hiện quyền tấn công Lâm Thần.

Đòn này được xuất ra đồng thời trong tay đệ tử Thiệu Tử An ánh lên kim quang nhàn nhạt, tất nhiên là đã tu luyện qua công pháp luyện thể, chiêu thức tu luyện này này là công pháp luyện thể của võ giả, khả năng phòng ngự cực kỳ cao, quả thật người này không tầm thường chút nào.

Nếu như lúc trước Lâm Thần trải qua cuộc đại chiến cùng Lâm Hùng mà không tu luyện công pháp luyện thể, với thực lực của Lâm Hùng ở Thiên Cực tông tuyệt đối là võ giả đứng đầu.

Ầm..

Thấy vậy, Lâm Thần cũng không nhiều lời, thân thể liền chấn động. Nhất thời trên người tỏa ra hào quang màu đồng, đồng thời hân xuất chưởng hướng về phía đệ tử Thiệu Từ An mà tấn công.

Một âm thanh nặng nề vang lên! Trong chốc lát, hai người đều lùi về sau mười bước, mặt Lâm Thần không có cảm xúc, mà Thiệu Từ An lại tỏ vẻ khiếp sợ nhìn Lâm Thần.

Lời nói phát ra có chút kinh ngạc khê nói:

- Ngươi đã tu luyện công pháp Cổ Đồng Luyện Thể tới cảnh giới cao như thế sao?

Phải biết, tu vi Lâm Thần chỉ vừa đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ, còn Thiệu Từ An đã bắt đầu tu luyện công pháp Cổ Đồng Luyện Thể từ khi là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, mà phải hao phí rất nhiều sức lực mới tu luyện được mức độ như vậy, vậy mà Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ lại có thể tu luyện được công pháp Cổ Đồng Luyện Thể cao cường thế này.

Có điều nhìn thấu điều này, Thiệu Từ An cũng không quá ngạc nhiên. Cứ đám vừa này, tuy hai người không vận dụng toàn bộ công lực nhưng chung quy vẫn đã nhìn thấu được đối phương. Lâm Thần tu luyện công pháp Cổ Đồng Luyện Thể cao cường đến như thế, tất nhiên một đệ tử Thiên Cương cảnh sơ kỳ tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Thực lực cao cường đến như thế, có thể ra tay giết hại hai vị đệ tử kia cũng không phải là kẻ bình thường.

Lâm Thần khê nhìn Thiệu Từ An, đứng yên không cử động.

Nhìn thấy Lâm Thần vô cảm, Thiệu Từ An tức giận khê nói:

- Ta mặc kệ ngươi có tu vi hay công lực cao cường đến như thế nào, hôm nay ngươi vẫn phải bỏ mạng.

Nói xong, Thiệu Từ An đột nhiên lao tới, duỗi tay xuất chiêu hướng tới Lâm Thần điên cuồng tập kích.

Lâm Thần không chút sợ hãi, hắn đã tu luyện tới tầng thứ ba của Cổ Đồng Luyện Thể quyết, từng quyền lực thi triển ra đến mười tám ngàn cân. Chỉ cần lấy Cổ Đồng Luyện Thể công pháp đấu, đối mặt cùng với Thiệu Từ An Thiên Cương cảnh trung kỳ, hắn hoàn toàn có thể không bị hạ gục.

Rầm rầm rầm..

Chỉ trong nháy mắt trên thảo nguyên liền phát ra những âm thanh nầm đấm nặng nề chói tai. Mỗi lần phát ra hai người đều văng xa hơn mười bước nhưng chốc lát lại tiếp tục công kích nhau.

Nhưng càng đánh Thiệu Từ An càng bất an, tu vi của hắn cũng không thấp nhưng cùng quyết đấu với đệ tử Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ lại không phân thắng bại. Nếu như việc này được truyền ra ngoài thì còn gì là mặt mũi.

Lâm Thần càng đánh tinh thần lại càng tăng cao. Lâm Thần lúc trước lợi dụng máu tươi của Truy Phong thú cùng với Ma Vượn bốn tay tu luyện. Hấp thụ rất nhiều linh khí của máu tươi nội lực bên trong gia tăng không ít nhưng vẫn chưa được luyện hóa. Trong phút chốc đã kích phát những linh khí ẩn giấu này, làm cho quyền lực của hắn thoáng tăng lên một ít.

- Tiểu tử ngươi cũng rất có bản lĩnh. Ngược lại ta lại muốn xem xem ngươi có thể đỡ nổi một đao của ta không!

Thiệu Từ An phẫn nộ, lúc trước vì thấy tu vi Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ nên nghĩ rằng sử dụng luyện thể công pháp cũng đủ để giải quyết Lâm Thần rồi. Không ngờ rằng không những không giết được hắn trái lại còn làm cho chính bản thân phẫn nộ.

Có điều Thiệu Từ An vẫn không xem trọng Lâm Thần, luyện thể công pháp chỉ là phụ, võ thuật chính của hắn chính là đao pháp, đao vừa xuất tất máu chảy!

Thiệu Từ An tin tưởng đao này vừa chém xuống Lâm Thần tất sẽ chết.

Có điều Thiệu Từ An vừa mới hạ đao, Lâm Thần liền khê cười rút Hàn Thiết kiếm ra.

Thấy vậy, Thiệu Từ An càng thêm phẫn nộ, hóa ra cận chiến này giờ, Lâm Thần lại không dốc toàn lực mà không vận dụng toàn lực đồng nghĩa việc Lâm Thần không coi hắn ra gì.

- Hồ Liệt trảm!

Bị một đệ tử tu vi cấp thấp xem thường, Thiệu Từ An vô cùng tức giận, hắn điên cuồng cầm đại đao bổ tới tấp.

Một đao hạ xuống, chân khí trên người Thiệu Từ An tuôn trào, một luồng khí thể trên người hắn theo đao đao chém xuống, hiển nhiên là hắn vận dụng toàn bộ công lực.

Lâm Thần nhìn thấy liền vung Hàn Thiết kiếm trong tay lên, ở giữa không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh, cuối cùng va chạm vào đại đao của Thiệu Từ An phát ra một âm thanh chói tai nặng nề.

Xi xì..

Chỗ giao nhau tia lửa bắn ra tung tóe.

Mặt Lâm Thần hơi biến sắc, chỉ cảm thấy luồng sức mạnh từ Hàn Thiết kiếm truyền đến, bản thân không kìm được mà lùi lại vài bước. Bên kia, mặt Thiệu Tử An cũng biến sắc lùi lại, trong lòng ngạc nhiên, không nghĩ tới một đòn này vẫn không thể giết được Lâm Thần.

Trong lòng kinh ngạc đồng thời tức giận cũng dâng cao, tu vi Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ lại có công lực mạnh như thế, một người tố chất thiên phú kinh khủng như thế nếu như đề hấn tu luyện thành công, một khi tu vi của hắn tăng lên thì chắc chắn không thể nào đánh bại hắn.

Thiệu Tử An nghĩ thầm liền hướng đến Lâm Thần công kích liên tục, giờ bảo đao mà bỏ xuống.

Rầm rầm rầm..

Thiệu Tử An lực công kích nhanh, Lâm Thần chỉ có thể giờ Hàn Thiết kiếm lên chống đỡ, trong nháy mắt không biết hai người đã công kích nhau bao nhiêu chiêu rồi, mỗi một chiêu đều mang sát khí chí mạng.

Nhìn Lâm Thần vẫn tiếp tục phòng thủ mà không công kích, trong lòng Thiệu Tử An không khỏi tức giận. Hắn năm nay mười bảy tuổi đã là đệ tử nội môn Thuần Dương môn, thiên phú, tu chất đều có thể tưởng tượng được nhưng thật không ngờ Lâm Thần còn là thiên tài bẩm sinh lợi hại hơn hắn.

Nhìn lại thì Lâm Thần cũng chỉ tầm mười sáu tuổi vậy mà công lực lại cao cường đến như thế. Quan trọng hơn là tu vi của Lâm Thần thật sự không phải là cao thâm gì.

- Đi chết đi!

Thiệu Tử An gầm một tiếng. Hai mắt đỏ rực bỏ đao xuống lần thứ hai.

Khi xuất đao, Thiệu Tử An hơi dừng lại một lát, dường như đang vận dụng chân khí trong cơ thể, cũng chính trng nháy mắt này trên đại đao nhất thời bị che kín một tầng chân khí màu đỏ tươi.

- Bí kỹ?

Thấy vậy Lâm Thần không khỏi ngạc nhiên. Ngày đó, Lâm Hùng cũng sử dụng tới bí kỹ trong đại hội gia tộc, có điều bí kỹ chia làm rất nhiều loại, Thuộc Tử An dùng chân khí bao trùm lên trên đại đao, loại bí kỹ này tên là Chân kỹ, là một loại uy lực mạnh mẽ nhất.

Không nghĩ ngờ gì nữa, nếu như đòn đánh rơi vào trên người Lâm Thần, cho dù hắn có luyện thể công pháp cũng sẽ bỏ mạng.

Uống!

Không do dự, Lâm Thần di chuyển, giờ Hàn Thiết kiếm lên cao cùng lúc vận dụng chân khí trong cơ thể thả ra trên thân Hàn Thiết kiếm, sau đó Hàn Thiết kiếm hướng Thiệu Tử An mạnh mẽ đánh xuống.

Ầm..

Thiệu Tử An cầm đại đao lao đến, nhưng chớp mắt trong lòng hắn liền bất an nhìn về Hàn Thiết Kiếm đi đến hiện lên một tia sợ hãi.

Nhưng hắn còn chưa suy nghĩ được gì thì hai công kích đã va chạm nhau tạo ra một âm thanh chói tai nặng nề.

Ngay sau đó hắn liền thấy Thiệu Tử An bị đánh văng ra xa mười trượng. Tay cầm đao liền bị Lâm Thần dùng Hàn Thiết kiếm chặt đứt, máu tươi bắt ngờ chảy xuống, sắc mặt bỗng tái nhợt.

- Không thể nào! Chuyện này là không thể nào! Tu vi của ngươi thấp như thế làm sao có thể đánh trọng thương ta được!

Sự phẫn nộ hiện lên trên gương mặt Thiệu Tử An.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Hóa ra là vậy

Lâm Thần ở một bên cũng thở dốc, may mà mấy ngày nay đã khôi phục lại không ít chân khí, nếu không đối mặt với công kích của Thiệu Tử An, Lâm Thần sẽ không có cơ hội thắng lợi.

Nghe được Thiệu Tử An nói, Lâm Thần khẽ lắc đầu đi tới phía trước.

Thấy vậy, sắc mặt Thiệu Tử An vốn dĩ từ khó coi đã biến thành sợ hãi, một đòn vừa nãy chém đứt cánh tay của Thiệu Tử An, mà lúc hắn ở trạng thái đỉnh cao lại vận dụng bí kỹ cũng không phải là đối thủ của Lâm Thần, lúc này hắn bị thương nặng thì càng không phải là đối thủ của Lâm Thần.

- Dừng, dừng lại.

Thần sắc Thiệu Tử An có chút bất an, trong mắt lóe lên một vẻ cầu xin:

- Đừng giết ta, chỉ cần ngươi không giết ta, ta có thể mang tất cả mọi thứ trên người ta đưa cho ngươi.

Thiệu Tử An nói, sự tình đã đến mức như vậy, Thiệu Tử An hối hận cũng không có ích gì rồi.

- Chuyện này... Ngươi vẫn không thể giết ta.

Thiệu Tử An càng thêm sợ hãi, bỗng dung hắn gầm nhẹ nói:

- Ta là đi cùng các sư huynh khác, nếu ngươi giết ta, bọn họ không thấy ta trở về nhất định sẽ tìm tới ngươi gây phiền toái.

Dừng một chút, ánh mắt Thiệu Tử An lấp lóe nói:

- Có điều, ngươi chỉ cần thả ta, chuyện giữa chúng ta hoàn toàn xóa bỏ, sau đó ta đảm bảo sẽ không tìm ngươi gây phiền phức.

Nghe nói như thế, trên mặt Lâm Thần lộ ra một vết cười, một chiêu kiếm của hắn đã chém đứt tay của Thiệu Tử An, thiếu một cánh tay tu vi của Thiệu Tử An sẽ mất đi rất nhiều, trên căn bản không thể tiếp tục đột phá được, như vậy trong lòng Thiệu Tử An làm sao không oán hận chứ.

Huống chi, Thiệu Tử An nói là không tìm Lâm Thần gây phiền phức lại càng biểu hiện trong lòng hắn có oán hận.

Nếu Lâm Thần tha cho Thiệu Tử An không khác nào thả hổ về rừng cả.

Nhìn thấy vẻ mặt Lâm Thần như vậy, Thiệu Tử An nhất thời kinh hoàng, vốn dĩ hắn đúng là nghĩ như vậy, chỉ cần lần này thoát chết sẽ tìm Lâm Thần trả thù, không nghĩ tới Lâm Thần nhìn ra tâm tư của hắn.

Thiệu Tử An hơi cắn răng, đột nhiên trong mắt hắn hiện lên một vẻ không cam tâm, gầm nhẹ nói:

- Coi như ta chết, ta cũng không để ngươi sống dễ chịu.

Cùng lúc đó hắn liền giờ một cánh tay lên hướng đan điền của Lâm Thần đánh tới.

Đan điền của võ giả là nơi chứa đựng chân khí, cũng là nơi có sức phòng ngự yếu nhất, Thiệu Tử An một khi công kích được đan điền của Lâm Thần thì cho dù Lâm Thần không bỏ mình nhưng cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng dẫn đến tu vi trì trệ không tăng tiến.

Một chiêu này của Thiệu Tử An có thể nói là tâm địa độc ác.

Có điều khiến Thiệu Tử An không ngờ chính là tốc độ của hắn nhanh nhưng tốc độ của Lâm Thần còn nhanh hơn, nắm đấm của hắn vừa mới đưa lên liền nhìn thấy một vết kiếm lóe qua, sau một khắc Thiệu Tử An chỉ cảm thấy một trận tê rần truyền lại từ phía cổ của hắn, cũng không kịp kêu một tiếng chết tại chỗ.

Chém giết Thiệu Tử An xong, Lâm Thần lập tức thả ra linh hồn lực bao trùm bên trên thi thể.

Trên thân Thiệu Tử An có hơn mười viên nạp giới, trong nạp giới có tới mấy vạn linh thạch hạ phẩm, điều làm cho Lâm Thần vui mừng hơn chính là bên trong còn có một bình Tăng Khí đan hạ phẩm.

Tăng Khí đan gần giống với Tụ Khí đan, đều là đan dược phụ trợ tu luyện cho võ giả, tăng cường chân khí trong cơ thể, Tăng Khí đan dược hiệu mạnh hơn Tụ Khí đan rất nhiều, thông thường mà nói, Tăng Khí đan phù hợp với võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ cùng trung kỳ.

Có điều Lâm Thần không giống với các võ giả khác, tiểu đỉnh trong đầu hắn có thể hấp thu Tăng Khí đan, sau khi tinh luyện số lượng linh khí sẽ ít hơn một chút, bởi vậy, hắn bây giờ chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ nhưng hoàn toàn có thể dùng Tăng Khí đan để tu luyện.

Nắm giữ một bình Tăng Khí đan, Lâm Thần đột phá đến Luyện Thể Cảnh tầng thứ tám hậu kỳ vô cùng dễ dàng.

Trong mắt Lâm Thần lóe ra một vẻ vui mừng, các cửa hàng không có bán Tăng Khí đan này, chỉ có tông môn hoặc là trên buổi đấu giá mới xuất hiện, có thể có được bình Tăng Khí đan này hoàn toàn là niềm vui bất ngờ.

Sau đó, Lâm Thần lấy ra bình chất độc dọn dẹp thi thể Thiệu Tử An sạch sẽ, sau đó ở tại chỗ chờ tiểu Bạo Hùng lên cấp.

Theo thời gian trôi qua, tiểu Bạo Hùng hấp thu Thiên Địa linh khí càng lúc càng nhanh, đồng thời khí tức trên người nó cũng càng không lồ.

Khanh khách...

Lâm Thần ngồi khoanh chân chưa tới một canh giờ liền nghe được âm thanh lanh lảnh trên người tiểu Bạo Hùng vang lên, Lâm Thần mở mắt ra quay đầu nhìn về phía tiểu Bạo Hùng.

Rống rống...

Tựa hồ là bị âm thanh trong cơ thể nó quấy rối, tiểu Bạo Hùng đột nhiên tỉnh lại, trong miệng phát ra tiếng gầm hưng phấn.

Cùng lúc đó, Thiên Địa linh khí bốn phía điên cuồng hướng thân thể nó mà chui vào, theo những linh khí đó âm thanh "khanh khách" trong cơ thể tiểu Bạo Hùng càng thêm kịch liệt.

- Ruột cuộc cũng muốn lên cấp.

Trên mặt Lâm Thần cũng lộ ra một vẻ vui mừng, trong lòng cảm thấy chấn động, tiểu Bạo Hùng từ cấp bốn đỉnh phong lên cấp năm bậc thấp hấp thu số lượng Thiên Địa linh khí vô cùng khổng lồ, như vậy một khi nó lên cấp năm bậc thấp thực lực sẽ vô cùng mạnh.

Không đợi Lâm Thần suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt liền nhìn thấy thân thể tiểu Bạo Hùng cao lớn thêm một đoạn, cường tráng hơn so với trước đây rất nhiều, đồng thời trên người nó tỏa ra khí tức vô cùng to lớn, hiện tại Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng liên thủ giết chết yêu thú cấp năm bậc thấp không hề khó khăn.

Rống...

Tiểu Bạo Hùng sung sướng gầm nhẹ một tiếng, mà theo tiếng gào nào, Thiên Địa linh khí xung quanh thân thể nó từ từ tản đi.

Tiểu Bạo Hùng quay đầu nhìn Lâm Thần, trong mắt lộ ra một tia cảm kích, sau đó nó giờ lợi trào lên hướng Lâm Thần quơ quơ với vẻ kích động.

Lâm Thần nhìn một hồi nói:

- Người gấp gấp muốn đánh nát nham thạch như vậy, ở trong đds rất cuộc có cái gì?

Tiểu Bạo Hùng lên cấp năm bậc thấp liền muốn trở về hang động, vừa nãy khoa tay chính là giục Lâm Thần.

Nhìn thấy tiểu Bạo Hùng vội vã như vậy, lòng hiếu kỳ của Lâm Thần càng tăng lên, đồ vật bên trong nham thạch đúng là làm cho tiểu Bạo Hùng theo đuổi như vậy.

Tiểu Bạo Hùng gật đầu, hai chân giẫm một cái, cùng Lâm Thần lập tức chạy như điên về phía hang động.

Chờ Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng chạy về tới vết nứt đã là chạng vạng chiều, không có ánh mặt trời chiếu sáng, vết nứt càng hiện ra vẻ hắc ám.

Tiến vào bên trong hang động, lần thứ hai Lâm Thần nhìn thấy khối nham thạch to lớn này.

Xem ra, khối nham thạch vẫn bình thản không có gì lạ, chỉ là so với các nham thạch khác thì tỏa ra ánh sáng màu lam mà thôi.

Rống...

Thần sắc tiểu Bạo Hùng kích động, giờ lợi trào lên hướng nham thạch công kích.

Đúng lúc này, trên nham thạch bùng nổ ra một tầng ánh sáng màu lam, mà tầng ánh sáng này đã nhạt hơn nhiều so với lúc đầu.

Lợi trào của tiểu Bạo Hùng công kích trên tầng ánh sáng màu lam này, "phịch" một tiếng, phản lực trực tiếp bay ngược về phía tiểu Bạo Hùng đánh nó bay ra ngoài rơi vào trên vách động.

Nhưng mà theo đòn đánh này của tiểu Bạo Hùng có thể thấy được tầng ánh sáng trên nham thạch càng mờ đi.

- Tiểu tử, ta đến giúp ngươi.

Thấy vậy, Lâm Thần lập tức rút Hàn Thiết kiếm ra, ở giữ không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh công kích hướng tới khối nham thạch.

Ầm..

Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần công kích trên tầng ánh sáng của nham thạch, ngay sau đó Lâm Thần chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn trả lại trên người chính mình, thân thể không kịp được bay về phía sau.

- Thật là lợi hại, tầng ánh sáng này không biết là thứ đồ gì, công kích lâu như vậy vẫn còn lực phản lại mạnh như thế.

Lần trước Lâm Thần đã công kích tầng ánh sáng này rồi, lần này công kích một lần nữa vẫn không nhận được phản lực một tiếng. Thiên Linh đại lục quả nhiên thứ gì cũng có, nếu như lúc này không nhìn thấy, Lâm Thần cũng không biết có thứ này tồn tại.

Tiểu Bạo Hùng ở một bên gầm nhẹ một tiếng, lợi trào giờ lên công kích tầng ánh sáng lần thứ hai.

Rầm rầm rầm rầm...

Lâm Thần cũng không ngừng vung vẩy Hàn Thiết kiếm, kiếm khí trong cơ thể cũng thả ra ẩn giấu trong Hàn Thiết kiếm, mạnh mẽ công kích tầng ánh sáng.

Một người một thú điên cuồng công kích, tầng ánh sáng dần mờ đi, trong hang động vang lên từng đạo âm thanh nặng nề.

Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng đều không lên tiếng, điên cuồng công kích.

Răng rắc...

Bỗng dưng, ngay lúc Lâm Thần cùng tiểu Bạo Hùng công kích trên nham thạch, bỗng dưng nghe được một âm thanh lạnh lạnh giống như cành cây khô bị bẻ gãy vang lên.

- Ủ, nát...

Thấy vậy, Lâm Thần sửng sò, trên mặt chợt lộ ra vẻ vui mừng, hấn và tiểu Bạo Hùng công kích lâu như vậy, tầng ánh sáng này rốt cuộc cũng sắp vỡ vụn.

Thần sắc tiểu Bạo Hùng càng thêm kích động, giống như là hít thuốc lác vậy, tiếp tục giơ lợi trào lên công kích nham thạch.

Uống..

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm.

Lâm Thần cũng không chần chừ, giơ Hàn Thiết kiếm lên công kích tầng ánh sáng.

Sau nửa canh giờ.

Răng rắc răng rắc răng rắc...

Từng trận âm thanh vang lên, dưới công kích không ngừng của tiểu Bạo Hùng và Lâm Thần, tầng ánh sáng bao trùm bên ngoài nham thạch rốt cuộc đã phá vỡ, hóa thành một ánh sao màu lam biến mất không còn tăm hơi.

Rống rống...

Tiểu Bạo Hùng mở miệng, khắp khuôn mặt đều là vẻ hưng phấn.

Mà Lâm Thần ở một bên cũng mừng rỡ, có điều trong lòng lại iếu kỳ, không biết bên trong nham thạch này rốt cuộc có cái gì.

Bỗng tiểu Bạo Hùng ở một bên vọt tới khối nham thạch trước mặt, giơ lợi trào lên hung hăng đánh vào mặt trên khối nham thạch.

Ầm..

Đã không còn tầng ánh sáng bảo vệ, khối nham thạch này dưới một công kích toàn lực của tiểu Bạo Hùng liền vỡ vụn.

Mà nham thạch này bị đánh nát lộ ra một khối thép cũng một cái trường côn.

Lợi trào của tiểu Bạo Hùng nắm lên hai thứ đồ này trực tiếp ném cho Lâm Thần.

Lâm Thần sửng sò, vẻ mặt nghi hoặc đón lấy.

Thả linh hồn lực ra bao trùm khối thép và trường côn. Cây trường côn này xem ra rất bình thường không có gì lạ, Lâm Thần vận chân khí trong cơ thể đưa vào bên trong cây trường côn này, giống như là đá chìm vào biển lớn vậy, không có hồi đáp.

Thông thường võ giả cũng có thể sử dụng chân khí thôi thúc vũ khí, mà giờ khắc này, Lâm Thần thả ra chân khí lại hoàn toàn không có tác dụng với cây trường côn này.

Trừ khi cây trường côn này là vũ khí bình thường, nếu không chân khí của võ giả làm sao có khả năng không có hiệu lực với nó. Nhưng trường côn này được nham thạch bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, hiển nhiên là không phải đồ vật bình thường.

Hay là chân khí trong cơ thể của Lâm Thần không đủ để thôi thúc cây trường côn này, lúc này mới không có hiệu lực.

Có điều Lâm Thần đối với vũ khí cũng không có hiểu biết gì nhiều, trong lòng dù biết vũ khí càng mạnh thì càng cần chân khí mạnh mẽ để thôi thúc, nhưng hấn cũng không biết cây trường côn này là vũ khí cấp bậc gì.

Lâm Thần quay đầu, đưa mắt nhìn hình dáng bất thường của khối thép, chỉ một lát sau, Lâm Thần đột nhiên lộ ra vẻ bưng tỉnh cười nói:

- Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy. Tiểu tử, chẳng trách ngươi gấp gáp muốn đánh nát khối nham thạch này như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Hung thủ

Trên khối thép này có khắc rất nhiều kí tự. Nếu như nhìn bằng mắt thường chắc chắn sẽ không thấy được chữ viết trên đó. Lâm Thần cũng là dùng linh hồn lực mới có thể hiểu được.

Tiểu Bạo Hùng sốt ruột vốn dĩ muốn phá hủy đi khối nham thạch này là muốn có được khối thép trong tay của Lâm Thần.

Khối thép này là chìa khóa mở ra nơi thí luyện của tộc Bạo Hùng.

Trong hang động vẫn còn lưu lại dấu vết thí luyện tàn bạo. Nhưng thí luyện lại có hạn, mười năm mới mở một lần. Mỗi lần mở không quá ba tháng. Cũng tức là nếu như tiểu Bạo Hùng cứ dây dưa mãi, vậy thì sẽ bỏ lỡ cơ hội gia nhập vào đợt thí luyện lần này.

Vì vậy, Tiểu Bạo Hùng mới sốt ruột muốn phá vỡ miếng nham thạch này.

Thấy được Lâm Thần hiểu ra nguyên do, tiểu Bạo Hùng gầm lên một tiếng, nét mặt toàn là căm kích.

Chỉ riêng với bản thân tiểu Bạo Hùng, e là cho dù lên cấp thành yêu thú cấp năm bậc thấp cũng khó phá được lớp ánh sáng của khối nham thạch để lấy được miếng thép trong đó.

Quan sát một lúc Lâm Thần lắc đầu cười:

- Tiểu tử, sau khi vào hãy luyện tập cho tốt, nếu không thì cẩn thận lần tiếp theo ta sẽ vượt qua ngươi đấy.

Ha...

Tiểu Bạo Hùng gầm nhẹ một tiếng. Hình như là cho rằng khả năng của Lâm Thần không vượt qua được nó.

Lâm Thần điềm đạm cười, đang định mang khối thép cùng với cây trường côn trong tay đưa cho tiểu Bạo Hùng. Nó lập tức giờ móng vuốt lên cướp khối thép trên tay Lâm Thần còn cây côn thì không hề đụng tới.

Rống...

Tiểu Bạo Hùng sau khi tiếp được khối thép, hai tay múa trước mặt Lâm Thần, cuối cùng lại nhìn chằm chằm vào cây côn trên tay của Lâm Thần.

Hiểu được ý của tiểu Bạo Hùng, Lâm Thần không nhịn được cười khanh khách nói:

- Tiểu tử, ngươi là muốn tặng cho ta cây côn này hay sao?

Nghe lời nói này, tiểu Bạo Hùng lập tức gạt đầu, nó đột nhiên đi sát tới vách động, đặt khối thép vào một hòn đá lóm trên vách động. Ngay sau đó, liền nhìn thấy trên vách động xuất hiện ra một hành lang sâu không đáy.

Rống rống...

Về mặt Tiểu Bạo Hùng hưng phấn, vội lấy khối thép xuống, quay người nén cho Lâm Thần, trực tiếp tiến vào sâu trong mật đạo.

Sau khi tiểu Bạo Hùng đi vào, mật đạo tự dung biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Thần thở một hơi:

- Hóa ra là một nơi bí mật.

Bí cảnh này là nơi tiểu Bạo Hùng chuẩn bị luyện tập, như vậy con Bạo Hùng sáng tạo ra cái bí cảnh này thực lực của nó phải cao đến mức độ nào đây?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Thần dậy sóng. Đột nhiên, tâm tư có chút thay đổi, đưa mắt nhìn khối thép tiểu Bạo Hùng lúc đi vào thông đạo đã để lại cho.

Lúc trước Lâm Thần cũng chỉ nhìn thấy chữ trên khối thép này nhưng lại không tìm hiểu kĩ ý nghĩa bên trong.

Bây giờ mới xem kĩ lại, Lâm Thần thấy có chút khác biệt. Thông tin về khối thép này Lâm Thần cũng không thể hiểu rõ được. Nhưng càng như vậy thì càng chứng minh rằng nó được tạo ra từ các mảnh vỡ không gian của mặt đạo.

“Loại bảo bối này, chỉ có thể thấy mà không thể cầu. Nếu như để người khác biết được ta có vật này chỉ sợ rằng ta sẽ gặp phải rắc rối lớn!”

Mảnh vỡ không gian này đối với người luyện võ của Thiên Linh đại lục là vô cùng quý giá, là vật hiếm thấy. Nếu như mà tin tức Lâm Thần có được mảnh vỡ này truyền ra ngoài nhất định sẽ tạo ra một cuộc truy sát đẫm máu.

Dù gì thì vật này đối với võ giả cấp cao rất quan trọng. Võ giả Thiên cung cảnh điên loạn đổ xô tới cảnh giới Chân Đạo.

Linh hồn lực của Lâm Thần hơi động thu vào trong trũ vật, sau đó hần nhấc trường côn lên.

Cây côn rắn chắc cực kỳ dài gần hai mét chất liệu đen nhánh, sờ vào cảm thấy lạnh buốt.

Lâm Thần giờ trường côn đánh xuống nền đất một cái.

Ầm!

Một âm thanh nặng nề vang lên. Trước mặt hần là một mảnh đất lớn bị đập thành một cái hố sâu một mét.

Chứng kiến cảnh này, Lâm Thần không khỏi hít vào một hơi lạnh, kinh ngạc nói:

- Lực công kích thật mạnh! Vừa nãy ta chỉ là tùy ý công kích nhưng đã có được uy lực như vậy!

Tùy ý ra đòn mà đã tạo nên một hố sâu như vậy rồi!

Nếu như đổi lại là kiếm Hàn Thiết, e rằng Lâm Thần phát huy toàn bộ võ kỹ trong đó cũng sẽ khó mà làm được đến điểm này.

Cây trường côn này tuyệt đối là bảo vật không thể cầu. Nhưng quan trọng hơn đó là có cây trường côn trong tay Lâm Thần cho dù không sử dụng tới bảo kiếm, đối mặt với võ giả Thiên Cung cảnh sao sợ kỳ thậm chí là Thiên Cung cảnh hậu kỳ Lâm Thần cũng vẫn sẽ không bại.

Tiểu Bạo Hùng đưa hai bảo vật cho Lâm Thần.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lâm Thần xuất hiện một nụ cười, ngẩng đầu nhìn thông đạo vừa nảy từ từ biến mất.

Thông đạo này là thông với nơi luyện thí của Bạo Hùng. Lâm Thần là một võ giả, tiến vào bên trong cũng sẽ bị ngăn cản bởi một thể lực cường đại.

Nhưng Lâm Thần cũng không mấy để tâm lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, cảm ơn món quà của ngươi. Hãy luyện tập cho tốt, ta đi đây.

Lâm Thần nói xong chưa được bao lâu thì đột nhiên trong hang động vang lên tiếng của tiểu Bạo Hùng:

- Rống rống.

Lúc này nghe thấy tiếng rống từ bốn phương tám hướng vọng tới.

Thấy cảnh này, Lâm Thần nhẹ gạt đầu, nhảy một cái hướng về phía bên ngoài hang động mà đi.

Một lúc sau, Lâm Thần đã chạm mặt đất.

Bây giờ đã là ban đêm, lúc này chính là lúc yêu thú trong dãy núi Mặc Liên hoạt động nhiều nhất. Lâm Thần cũng chỉ tùy ý đi lung tung, ở xung quanh vớt chút cây cỏ thụ nghỉ ngơi.

Cả đêm không một tiếng động, vào sáng sớm bỗng âm thanh rống giận của bầy yêu thú.

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Thần mở mắt ra ngay lập tức, đi về phía âm thanh vang lên. Ở nơi cách hần khoảng trăm trượng, có một con yêu thú cấp bốn bậc cao đang nhìn chăm chăm về phía Lâm Thần ở trên cây đại thụ, trong miệng phát ra tiếng kêu ô ô.

Con yêu thú cấp bốn này, như sói như báo vậy, lông đen nhánh, thân thể khỏe mạnh. Hai mắt nhìn về phía Lâm Thần đầy thù hận.

Đây chính là con yêu thú Đại Hắc Báo cấp bốn!

Thấy được tình hình này, hai mắt Lâm Thần sáng lên, khẽ quát lên:

- Đến thật đúng lúc, vừa hay để ta thử xem uy lực của cây trường côn!

Linh hồn lực hơi động, cây trường côn đen nhánh xuất hiện trên tay của Lâm Thần, hai chân dùng lực giẫm một cái liền đứng vững vàng trên đất.

Ô Rống...

Chính lúc Lâm Thần vừa hạ xuống thì con Đại Hắc Báo phát ra một tiếng kêu, lao thân về phía trước, miệng mở to thấy rõ hàm răng sắc nhọn như muốn cắn Lâm Thần thành hai khúc.

Tuy rằng Lâm Thần không có đưa chân khí vào trong trường côn này, nhưng chỉ dựa vào độ cứng rắn của nó thì đánh Đại Hắc Báo không thành vấn đề.

Cây côn của Lâm Thần hạ xuống, Đại Hắc Báo thấy thế thân thể lóc lên tránh thoát khỏi đòn tấn công của Lâm Thần.

Thấy tình hình này, cây trường côn trong tay Lâm Thần lần thứ hai quét qua từ một hướng khác công kích Đại Hắc Báo.

Con Đại Hắc Báo này là yêu thú cấp bốn đỉnh cao, tốc độ rất nhanh. Nhưng Lâm Thần bây giờ đã luyện đến tầng thứ ba của Cổ Đồng Luyện Thể quyết, ngay cả tốc độ vung cây trường côn cũng khác biệt hơn người.

Trong lúc này nếu mà chỉ dựa vào tốc độ của Đại Hắc Báo thì sẽ không thể tiếp cận Lâm Thần được.

Cho dù như vậy, đó vẫn không phải là kết quả mà Lâm Thần mong muốn. Lâm Thần nếu mà muốn giết Đại Hắc Báo thì vốn dĩ không khó, chỉ là muốn thử xem uy lực của cây trường côn, nếu không Đại Hắc Báo vốn đã chết từ lâu dưới Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần.

Trong lòng dao động, Lâm Thần đứng tại chỗ không nhúc nhích, cây trường côn ở trong tay hắn.

Hình như Lâm Thần đã buông lỏng sự phòng ngự.

Con Đại Hắc Báo cảm thấy cơ hội dễ đã đến. Mắt nó sáng lên há miệng cắn Lâm Thần.

Với hàm răng sắc nhọn của Đại Hắc Báo, nếu cắn ở trên thân thể của Lâm Thần thì chắc chắn sẽ bị thương!

Khả năng chạy của con Đại Hắc Báo rất nhanh. Trong chốc lát chỉ còn cách Lâm Thần khoảng mười mét. Nhưng cũng vào lúc này vốn dĩ Lâm Thần vẫn đứng yên thì đột nhiên tay nắm chắc cây trường côn đánh về phía con Đại Hắc Báo.

Đại Hắc Báo chỉ là một con yêu thú không có linh trí. Thấy Lâm Thần tấn công thì vẻ mặt hơi hoảng loạn. Nhưng cũng không kịp hoảng loạn, cây trường côn của Lâm Thần đã đánh lên đầu nó.

Phịch!

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Ngay sau đó, con Đại Hắc Báo đột nhiên ngã xuống, đầu nó bị vỡ nát, không kịp gào lên một tiếng chết ngay tại chỗ.

Nhìn thấy cảnh này, dù là Lâm Thần đã đoán trước được uy lực của cây trường côn, nhưng giờ khắc này nhìn thấy cũng vô cùng ngạc nhiên.

Phải biết rằng, con Đại Hắc Báo này là yêu thú cấp bốn bậc cao vẫn bị sức mạnh của cây trường côn đánh chết. Điều này chắc không cần nghĩ cũng biết.

Không nghĩ nhiều, Lâm Thần thu cây trường côn về. Đang muốn thu dọn xác của con Đại Hắc Báo bỗng nhiên có một âm thanh huyền ảo truyền tới.

- Dương sư huynh, chúng ta đã tìm kiếm suốt bốn tuần rồi mà vẫn chưa tìm ra hung thủ giết chết Thiệu Tử An. Chẳng lẽ hung thủ đã trốn rồi?

Một giọng nói thô lỗ vang lên.

Nghe những lời này, người được gọi là Dương sư huynh lên tiếng:

- Thiệu sư đệ là đệ tử thiên tài của nội môn. Mấy ngày trước, Tông Môn còn có ý định bồi dưỡng thêm cho Thiệu sư đệ. Thậm chí đến trưởng lão cũng cho rằng trong vài năm Thiệu sư đệ có hy vọng sẽ cạnh tranh với các đệ tử khác. Thì vào lúc này Thiệu Tử An lại bị giết hại. Cho dù bằng mọi cách cũng phải tìm ra được hung thủ!

Nghe vậy, âm thanh có chút buồn bực thì lại một giọng nói lại vang lên:

- Đây, hai vị sư huynh, trước mặt có người!”

Hai người nghe nói như thế, lập tức chấn động, vội đi nhanh đến chỗ Lâm Thần.

Một lát sau, cả ba người đã xuất hiện trước mặt Lâm Thần. Cả ba người đều mặc y phục của đệ tử nội môn Thuần Dương môn, cũng là võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Ba người này nhìn Lâm Thần, chau mày nhăn chán thì thầm:

- Thiệu sư đệ cũng là tu vi Thiên Cương cảnh mà tên tiểu tử này cũng chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám, khác biệt lớn như vậy sao hắn có thể là hung thủ được.

Nghe xong, một thanh niên khôi ngô giọng khàn khàn gật đầu và nói:

- Nhưng hắn ở cách không xa nơi mà Thiệu sư đệ bị sát hại, chúng ta thử hỏi hắn xem có thấy hung thủ đi ngang qua không?

Rõ ràng, hắn nghĩ thực lực của Lâm Thần không thể là đối thủ của Thiệu Tử An.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Nghi ngờ

Lâm Thần nghe cuộc nói chuyện của ba người này liền chau mày. Thiệu sư đệ trong lời nói của họ chỉ sợ là Thiệu Tử An người mà lúc trước bị hắn chém đầu.

Suy cho cùng thì ba người này và Thiệu Tử An đều là đệ tử nội môn của Thuận Dương môn. Mà Thiệu Tử An trước lúc chết cũng từng nói, hắn cùng với các sư huynh đồng môn khác đã đến dãy núi Mặc Liên. Lúc Thiệu Tử An chết đã nói các sư huynh đệ đồng môn sẽ đi tìm hung thủ.

Nhưng Lâm Thần lại không ngờ rằng ba người này lại đến nhanh như vậy. Phải biết rằng, dãy núi Mặc Liên có diện tích rộng lớn. Khoảng cách từ chỗ Thiệu Tử An chết đến đây cũng cách một khoảng rất xa, vậy mà ba người này mất chưa đầy một ngày đã đến được đây. Họ chắc chắn là muốn điều tra đến cùng.

Vào lúc Lâm Thần đang suy nghĩ thì đột nhiên một người trẻ tuổi thân hình khôi ngô quát lớn:

- Tiểu tử, thời gian qua ngươi có thấy một võ giả có thể lực mạnh đi ngang qua đây không?

Nhìn sâu trong ánh mắt của người trẻ tuổi ấy, người có thể giết Thiệu Tử An nhất định cũng phải có võ công cao cường.

Nghe lời nói của hắn, Lâm Thần nhẹ lắc đầu. Gần đây ngoài bản thân Lâm Thần ra căn bản không có một người võ giả nào cả. Dù cho vào sâu trong dãy núi Mặc Liên một chút cũng không có người nào dám đến.

Thấy bộ dạng đó của Lâm Thần, hắn tỏ vẻ thất vọng, lắc đầu nói:

- Dương sư đệ, Vương sư đệ, chúng ta đi thôi! Xem ra hung thủ giết Thiệu Tử An vốn đã chạy trốn rồi.

Wang sư đệ ngay bên cạnh cũng gật đầu, quay người nhìn Lâm Thần, trong lòng có chút thất vọng.

Ở dãy núi Mặc Liên, bình thường sẽ có sự chém giết lẫn nhau giữa người có võ công cao cường với người có võ công thấp. Dù gì có thể phiêu bạt đến chỗ này chắc chắn ít nhiều sẽ có thu hoạch.

Hình như quá sốt ruột với việc tìm ra hung thủ giết Thiệu Tử An, Vương sư đệ lo lắng bất an, quay người lại, chuẩn bị rời khỏi.

- Đợi một chút!

Chính ngay lúc này, Dương sư đệ vẫn âm thầm bảo vệ lên tiếng.

- Đây, Dương sư huynh, huynh làm sao vậy?

- Lê nào Dương sư huynh lại phát hiện ra manh mối gì rồi?

Nhìn không ra, Dương sư huynh này ở trong lòng hai huynh đệ cũng có chút uy danh, là người có võ công cao nhất. Hai người còn lại cũng là người của Thiên Cương cảnh trung kỳ. Nhưng từ hơi thở có thể thấy họ mới đột phá Thiên Cương cảnh trung kỳ không có lâu.

Dương sư huynh vẻ mặt nghi ngờ nhìn Lâm Thần, cười lạnh:

- Tiểu tử, ngươi chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám lại có được giết được yêu thú Đại Hắc Báo cấp bốn.

Nghe Dương sư huynh nói xong, trong lòng hai người còn lại vô cùng kinh ngạc phát hiện xác của con yêu thú Đại Hắc Báo cấp bốn ngay bên cạnh.

Lúc trước bọn họ nóng lòng muốn tìm ra hung thủ giết Thiệu Tử An lại không chú ý đến tình tiết này. Lúc này nghe Dương sư huynh nhắc đến họ mới tỏ

về nghỉ ngơi.

Lâm Thần mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám mà đã giết được yêu thú cấp bốn hay sao?

Hon nữa, Đại Hắc Báo bị một đòn chém chế không có chút lực phản kháng nào.

Có thể nói, yêu thú cấp bốn là sánh ngang với võ giả Thiên Cương cảnh, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Tuy là ba người bọn họ cũng có thể làm được việc này, nhưng tu vi của bọn họ dù sao cũng là Thiên Cương cảnh trung kỳ, thực lực mạnh hơn rất nhiều. Nhưng Lâm Thần thì khác, tu vi của hắn mới chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ.

Tu vi thấp như vậy thì làm sao giết được yêu thú cấp bốn cấp cao!

Nghe Dương sư huynh nói vậy, mặt Lâm Thần không có cảm xúc, thờ ơ nói:

- Đạ tạ đã quá khen!

Dương sư huynh hậm hực một tiếng nói:

- Tiểu tử, dựa vào nguoi vẫn chưa đủ để ta khen đâu. Nhưng võ công của nguoi như vậy, lại ở trong khu vực tìm kiếm hung thủ của ta. Vậy thì tiểu tử nguoi chết chắc rồi.

Dương sư huynh động thủ, rút thanh đao ra.

Hai người kia nghe xong lời của Dương sư huynh kinh ngạc nói:

- Dương sư huynh, ý của huynh là chính hắn đã giết Thiệu Từ An?

Tuy Lâm Thần đã giết yêu thú Đại Hắc Báo cấp bốn nhưng cũng chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám, nhìn thế nào cũng không phải là người có thể đánh bại được đệ tử nội môn Thuận Dương môn.

Hon nữa, trong lòng họ hiểu rõ, Thiệu Từ An là nhân tài của tông môn, năng lực bảo vệ bản thân cũng đủ, thậm chí còn nắm vững bí kỹ võ công mạnh mẽ! Cho dù có đối địch với võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ thì vẫn có thể ứng phó.

Dương sư huynh cười lạnh nói:

- Ta không có nói hắn là hung thủ giết chết Thiệu sư đệ nhưng tên tiểu tử này có võ công cao như vậy, lại cách không xa nơi mà Thiệu sư đệ bị sát hại, ắt sẽ có nghi ngờ.

Dừng một lát lại tiếp tục nói:

- Hon nữa, Thiệu sư đệ lần này gặp nạn, chúng ta nhất định phải tìm bằng được hung thủ để dễ ăn nói. E rằng nếu không tìm ra hung thủ thì một khi quay về tông môn sẽ bị trách phạt. Tên tiểu tử này có chút võ công mà có thể giết được yêu thú cấp bốn bậc cao, đưa hắn về tông môn cũng dễ ăn nói.

Nghe lời giảng giải của Dương sư huynh, hai người kia nhìn nhau rồi quay sang Lâm Thần mặt đầy sát khí.

- Tiểu tử, dám giết Thiệu sư đệ ta sẽ lấy mạng nguoi để đổi.

- Hôm nay nguoi nhất định sẽ phải chết!

Hai người này cũng không nói nhiều. Tuy không thể khẳng định Lâm Thần là hung thủ nhưng vẫn ra tay, giết hắn chúng ta có thể quay về tông môn.

Nghe xong, về mặt Lâm Thần nhất thời lạnh lẽo.

Cho dù không chắc chắn nhưng bọn người này dự định giết xong sẽ mang thi thể hắn về tông môn. Hiển nhiên, ba người này không phải là người tốt!

Lâm Thần nhìn ba người này không chút biểu cảm, nói:

- Các nguoi bây giờ đi chắc chưa muộn đâu!

Ba người ngẩn người không nghĩ là Lâm Thần lại ngông cuồng đến vậy, lại nói bọn họ rồi đi, phải biết rằng ba người bọn họ là tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ, mà Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ.

Bị một tên Luyện Thể cảnh tầng thứ tám coi thường, ba người này có chút phẫn nộ. Một tên khôi ngô nhỏ giọng nói:

- Tiểu tử nguoi thể lực yếu mà cũng dám nói những lời nói đó à, muốn chết hay sao?

Nói xong hắn giơ chân đá Lâm Thần.

Phía khác, Dương sư huynh và người còn lại cũng xông lên, công kích Lâm Thần từ nhiều phía.

- Tịch Lịch Trảm!

- Lăng Tuyết kiếm pháp!

Lâm Thần có thể giết chết yêu thú cấp bốn bậc cao nên ba người này cũng không dám khinh thường.

Thấy tình hình này, cây trường côn trong tay Lâm Thần lập tức đánh về phía trước, nổi lên trận cuồng phong uy lực vô biên.

Phịch! Phịch! Phịch!

Giây tiếp theo, ba đạo âm thanh nặng nề vang lên, tên khôi ngô tuấn tú đầu tiên bị cây trường côn của Lâm Thần đánh trúng hét lên một tiếng lui về sau.

Công kích mà hắn thi triển là chân pháp, cũng không phải là công pháp bình thường, bị một côn của Lâm Thần đánh trúng, nhất thời thân thể của hắn chột lủi lại, hai chân không ngừng run lên, chỉ cảm thấy một trận đau đớn, đứng thẳng cũng thấy khó khăn.

Hướng còn lại, Lâm Thần cũng dùng côn tiếp tục quét tới, tấn công hai người kia cùng lúc.

Sau đó, hai người kia cũng bị đánh lui về sau nhưng không giống với người thanh niên kia. Họ tạm thời mất đi năng lực chiến đấu.

Ngay cả Lâm Thần cũng bị lui về phía sau hơn mười bước mới dừng lại.

- Thật kì lạ! Một công kích vừa nãy, nếu như không thi triển võ kỹ, chỉ sợ ta cũng bị trọng thương.

Vương sư huynh vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lâm Thần nói.

Dương sư huynh cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hắn liếc nhìn chàng trai khôi ngô. Lúc này hắn nghỉ ngơi một lúc, chân tê liệt cũng dần dần hết, đã khôi phục hoàn toàn khả năng chiến đấu.

Dương sư huynh hừ nhẹ một tiếng nói:

- Bất kể năng lực của hắn ra sao thì gặp phải chúng ta nhất định sẽ chết.

Nói xong, Dương sư huynh dẫn đầu công kích Lâm Thần.

Lần này, bọn họ không định dây dưa với Lâm Thần mà muốn đánh nhanh thắng nhanh liền dùng hết sức lực. Khu rừng rậm lay động, hiện ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Uống..

Chứng kiến cảnh tượng này, Lâm Thần khẽ quát một tiếng, nhất thời trên da hắn hiện lên ánh sáng màu đồng cổ, phảng phất kim quang như Phật tổ.

Lâm Thần giờ cây trường côn về phía Dương sư huynh ném tới.

Phải biết rằng, Cổ Đồng Luyện Thể quyết tầng thứ ba của đánh ra một quyền nặng hơn mười tám ngàn cân. Mà phần lớn sức nặng đều tập trung ở trên trường côn. Trường côn rắn chắc không gì so nổi, nếu bị một đòn này ngay cả yêu thú cấp bốn bậc cao cũng chết trong uất hận.

Tất nhiên là Lâm Thần đã dùng hết sức lực để ra tay.

Cây côn đánh vào mặt của Dương sư huynh, ngay sau đó chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ từ trên đánh xuống. Mặt hắn biến sắc, trong miệng học ra máu tươi, cơ thể chao đảo lui về phía sau.

Răng rắc!

Đồng thời, trường kiếm trong tay hình như cũng không chịu được uy lực mạnh như vậy, trường giao cùng với cây trường côn xong phảng phất vang lên âm thanh của cành khô bị bẻ gãy, vỡ thành mấy đoạn...

- Dương sư huynh.

- Dương sư huynh, huynh không sao chứ?

Thấy cảnh này, sắc mặt tên khôi ngô cùng với Vương sư huynh thay đổi, trong lời nói có chút lo lắng.

Nhưng trên mặt bọn hắn là sợ hãi cùng khó tin.

Thực lực của Dương sư huynh hai người họ rõ nhất. Cho dù là cùng võ giả Thiên Cương cảnh cũng rất ít người là đối thủ của hắn. Vậy mà bây giờ hắn đối kích với võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ lại bị đánh cho học máu.

Ngay cả Dương sư huynh cũng không phải là đối thủ của Lâm Thần, vậy thì hai người họ làm sao có thể đối phó với Lâm Thần được?

Dương sư huynh lau máu ở khóe miệng nói:

- Võ công cao! Nếu ta đoán không nhầm thì ngươi đã luyện tập thành công Cổ Đồng Luyện Thể quyết. Theo như ta biết, Thiệu sư đệ cũng từng luyện qua công pháp này, một võ giả Thiên Cương cảnh cũng khó mà đánh lại đệ ấy, ngươi chính là người đã ra tay với đệ ấy!

Nghe lời Dương sư huynh nói xong, mặt Lâm Thần không chút biểu cảm gât đầu. Còn về vì sao lại giết Thiệu Tử An, Lâm Thần cũng không muốn nói. Nếu mà không giết hẳn như vậy thì chính mình bỏ mạng.

Nghe lời khẳng định của Lâm Thần, sắc mặt ba người bọn họ nhất thời thật khó coi.

Bọn họ không ngờ rằng Lâm Thần lại giết Thiệu sư đệ. Ba người nhìn nhau, Dương sư huynh lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, tuy thực lực của ngươi mạnh nhưng hôm nay ngươi nhất định sẽ phải chết.

- Hai vị sư đệ, hãy cùng ta triển khai Thiên Vân hợp kích!

Nghe những lời này, hai người bên cạnh có chút thay đổi. Trong tay lấy ra một thanh trường thương, nét mặt âm u lạnh lẽo, chứa mùi thương thẳng tắp về phía Lâm Thần

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Xác nhận

Thiên Vân hợp kích!

Nghe nói như thế, Lâm Thần không nhịn được nhắm hai mắt lại. Thiên Vân hợp kích mà Dương sư huynh này nói chính là một loại võ kỹ hợp kích.

Lâm Thần đời trước là bậc thầy của võ đạo, đã từng gặp mấy người trong võ lâm cùng nhau tu luyện hợp kích công pháp, hợp kích công pháp này cực kỳ cường hãn, một khi triển khai ra, uy lực thậm chí có thể vượt qua tu vi tự thân của người thi triển.

Mà ba người Dương sư huynh trước mặt, tu vi của bọn họ là Thiên Cương cảnh trung kỳ, nếu liên thủ thi triển ra võ kỹ, uy lực e là có thể sánh ngang Thiên Cương cảnh hậu kỳ, thậm chí võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, so với một ít bí kỹ thì uy lực còn cường đại hơn.

- Tiểu tử, chịu chết đi!

Dương sư huynh gầm nhẹ một tiếng, cùng hai người kia đồng thời vung trường thương trong tay, thẳng tắp đâm về phía Lâm Thần.

Theo trường thương trong tay ba người bọn họ vung lên, tức thời một luồng áp lực vô hình bao phủ lấy Lâm Thần.

Thấy tình hình này, trường côn trong tay Lâm Thần cũng chuyển động.

Kiểm kính trong cơ thể đồng thời phóng thích ra, thông qua hai tay, lan truyền bên trong trường côn!

Trường côn này cứng rắn cực kỳ, Lâm Thần vận dụng toàn lực vào một đòn, công kích vào ba người bọn họ bất luận đánh trúng lên người ai, người đó đều sẽ không chịu nổi.

Ầm ầm ầm ầm..

Theo trường côn của Lâm Thần nện xuống, liên vang lên từng đạo từng đạo âm thanh vô cùng nặng nề, giữa không trung đóm lửa tung toé, chỉ trong chốc lát, hai bên đã đánh hơn mười chiêu, cực kỳ kịch liệt.

Có lẽ là bởi vì thiếu Thiệu Tử An nên ba người bọn họ mới liên hợp thi triển ra Thiên Vân hợp kích, uy lực cũng không lớn như Lâm Thần tưởng tượng, nhưng ngay cả như vậy, nếu là đối thành võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ khác đối mặt, đầu lâu như vậy sợ rằng đã thành thi thể chia lìa.

Hừ.

Lại sau một chiêu đầu, thân thể Lâm Thần lui về sau mấy bước, trong miệng không nhịn được rên lên một tiếng, thân hình có chút hơi chật vật. Dù sao tu vi ba người này cao hơn hẳn rất nhiều, hơn nữa lại là triển khai võ kỹ hợp kích, điên cuồng chiến đấu như thế, Lâm Thần cũng cảm thấy không chịu nổi.

Mà bên kia, ba người Dương sư huynh thấy Lâm Thần có chút chật vật, nhìn nhau một chút, vẻ mặt càng thêm khiếp sợ.

Bọn họ thi triển Thiên Vân hợp kích này, trên thực tế là bốn người đồng thời thi triển, giờ khắc này Thiệu Từ An đã bỏ mình, thiếu mất một người nên thi triển ra Thiên Vân hợp kích uy lực yếu hơn một chút, tuy rằng như vậy, uy lực vẫn là có thể sánh ngang với uy lực công kích của võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Mà bọn họ công kích điên cuồng như thế, nhưng Lâm Thần vẫn có thể chống đỡ lâu như vậy, tựa hồ vẫn còn dư lực.

Uống!

Lúc này, võ giả khôi ngô đột nhiên nhảy lên, trường thương mạnh mẽ đâm tới phía Lâm Thần.

Dương sư huynh cùng Vương sư huynh tương tự cũng giơ lên trường thương, đánh tới lần nữa.

Thấy một màn này, Lâm Thần không khỏi rung mình, ba người này tu vi so với hắn cao hơn quá nhiều, liên thủ thi triển ra hợp kích, uy lực này cho dù là Lâm Thần cũng rất khó lay động được bọn họ.

Muốn đánh bại bọn họ, chỉ có một biện pháp!

Đánh tan từng người!

Nhưng nếu làm như vậy, Lâm Thần cũng sẽ gặp phải sự tấn công của hai người còn lại, đến lúc đó, tuy rằng có thể đánh tan ba người võ kỹ hợp kích, nhưng hắn cũng khó tránh khỏi sẽ bị thương.

Không kịp đắn nghĩ nữa, ánh mắt Lâm Thần rơi trên người võ giả khôi ngô kia. Tên này tu luyện cước pháp, thực lực thấp nhất trong ba người, là mục tiêu tốt nhất để công kích riêng lẻ. Lâm Thần trong lòng hơi động, trường côn trong tay lập tức huy động lên mạnh mẽ nện xuống.

Ầm!

Trường côn của Lâm Thần đánh lên người thanh niên cảm trường thương, ngay lập tức, hắn ta liền cảm thấy một nguồn sức mạnh điên cuồng tuôn ra, sắc mặt không nhịn được liền biến đổi, thân thể chợt lui về phía sau.

Cũng trong lúc đó, trường thương của hai người kia cũng đánh đến, trường thương chuẩn xác vô cùng đâm trên lưng Lâm Thần.

Thùng thùng!

Nghe như tiếng trống, hai thanh âm trầm đục vang lên.

Chịu hai đòn tấn công vừa rồi, Lâm Thần không nhịn được rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy phía sau lưng ập đến một trận đau đớn, tuy rằng như vậy, Lâm Thần cũng không dừng lại, ngược lại trường côn trong tay hắn nhanh chóng vung lên, lần thứ hai hướng chính diện thanh niên khôi ngô nện xuống!

Thấy một màn này, Dương sư huynh cùng Vương sư huynh sắc mặt nhất thời biến đổi.

- Cẩn thận!

- Tiểu tặc, dừng tay!

Sắc mặt người thanh niên vạn phần hoảng sợ, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Ầm!

- A!

Sau một khắc, trường côn của Lâm Thần đập trên người thanh niên khôi ngô, hắn kêu thảm một tiếng, thân thể bị đập lún vào trên đất, hơi co quắp một lúc, bỏ mạng tại chỗ.

Hì!

- Tiểu tặc, để mạng lại!

Nhìn thấy Lâm Thần một cơn đập chết đồng môn của mình, vẻ mặt Dương sư huynh cùng Vương sư huynh như phát điên, ai cũng không nghĩ tới, thực lực Lâm Thần lại cường đại như thế, ba người bọn họ liên thủ không những không thể giết Lâm Thần, trái lại còn để hắn giết mất một người trong bọn họ.

Hai người này công kích rất nhanh, trường thương trong phút chốc liền xuất hiện ở sau lưng Lâm Thần, muốn một lần giết chết hắn.

Ầm ầm hai tiếng, trường thương công kích ở trên lưng Lâm Thần, thân thể không kịp kim được tiến lên hai bước.

Hì.

Bị công kích của hai người Dương sư huynh cùng Vương sư huynh đánh trúng, Lâm Thần nhất thời hít một hơi lạnh, chỉ cảm thấy trên lưng đau đớn khó chịu, hơi nóng hùng hực.

Hai người trước mặt sau khi đâm trường thương trúng Lâm Thần, hai mắt đỏ ngầu, lần thứ hai giờ trường thương lên muốn tiếp tục hướng Lâm Thần công kích.

Nhưng lúc này, Lâm Thần cũng từ dư chấn sau khi giết gã thanh niên kia tỉnh lại, triển khai Thanh Vân bộ, thân thể hắn trong chớp mắt, liền xuất hiện ở cách đó mấy trăm thước.

Ngay sau đó, hai chân Lâm Thần đứng vững vàng, cả người như một con điều hầu hướng hai người Dương sư huynh mạnh mẽ đập xuống.

Cùng lúc đó, trường côn trong tay hắn giờ lên thật cao, ở cách chỗ hai người Dương sư huynh không xa, tàn nhẫn nện xuống.

Lần này, mục tiêu của Lâm Thần là Vương sư huynh, thực lực chỉ đứng sau Dương sư huynh.

Nếu như trước đó là ba đệ tử Thuần Dương môn thì Lâm Thần rất khó đối phó, nhưng giờ khắc này một người trong đó đã chết, hai người còn lại dù liên thủ thì triển ra Thiên Vân hợp kích võ kỹ, uy lực cũng giảm đi rất nhiều, như vậy càng không thể ngăn được công kích của Lâm Thần.

Ầm!

Lại một thanh âm trầm muộn vang lên.

- A! Không!

Thực lực Vương sư huynh so với thanh niên khôi ngô kia hơi cao hơn một chút, dùng trường thương trong tay ngăn cản Lâm Thần, sau khi hét thảm một tiếng, bỏ mạng tại chỗ.

- Đáng chết!

Thấy một màn này, sắc mặt Dương sư huynh sau cùng đại biến, hai con mắt đỏ rực vào thời khắc này cũng dần dần trở nên bối rối, hoảng sợ.

Phải biết, ba người bọn họ là liên thủ thi triển Thiên Vân hợp kích, loại võ kỹ hợp kích này phát huy ra uy lực so với võ kỹ bình thường cường đại hơn rất nhiều, nhưng mà vẫn cứ không thể giết được Lâm Thần.

Quan trọng hơn là, ba người bọn họ liên thủ vẫn không phải là đối thủ của Lâm Thần, giờ khắc này thanh niên khôi ngô cùng Vương sư huynh đều đã chết dưới tay Lâm Thần, như vậy còn sót lại một người Dương sư huynh, lại càng không phải là đối thủ của hắn.

Sắc mặt Dương sư huynh nháy mắt tái nhợt, nháy mắt trắng xám, vô cùng khó coi nhìn Lâm Thần, tựa hồ như muốn nhìn thấu Lâm Thần.

Một bên khác, Lâm Thần mặt không biến sắc nhìn người này, vẻ mặt hờ hững, sau đó, hắn chậm rãi nhấc lên trường côn trong tay.

- Không! Dừng tay!

Thấy thế, Dương sư huynh vẻ mặt càng thêm hoảng loạn, nhưng tiếng nói của hắn vừa mới vừa phát ra, trường côn của Lâm Thần đã đánh tới.

Hắn một chút cơ hội phản kháng cũng không có, bỏ mạng tại chỗ!

Mặt Lâm Thần không biến sắc, đi trên con đường vô đạo kẻ thích hợp có thể sinh tồn, thực lực yếu ớt nhất định sẽ trở thành hòn đá bị người khác đạp dưới chân. Nếu như không phải thực lực Lâm Thần nắm giữ vượt qua thực lực của ba người này, như vậy bây giờ người nằm trên mặt đất, không phải ba người Dương sư huynh bọn họ, mà chính là hắn.

Tuy rằng đánh bại được ba đệ tử nội môn Thuần Dương môn, nhưng Lâm Thần cũng bị thương, phía sau lưng hắn bị trường thương đâm trúng mấy lần, máu tươi chảy ròng ròng, nhìn rất khủng bố.

Nếu như không phải Lâm Thần đã tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết tới tầng thứ ba, chỉ cần mấy thương này cũng đủ để lấy mạng hắn.

Lâm Thần cắt ba cây trường thương trên mặt đất đi, sau khi tìm thấy trên người bọn họ không ít linh thạch hạ phẩm, hơn mười bình đan dược, liền lấy ra chất độc hoá học, dọn dẹp sạch sẽ ba thi thể của ba người bọn họ.

Làm xong, Lâm Thần quay lại chỗ giết chết yêu thú cấp bốn bậc cao Đại Hắc Báo, may mắn chiếm được một viên nội đan yêu thú cấp bốn bậc cao.

Cất giữ đồ vật thu được, Lâm Thần hai chân dùng sức, chân đạp Thanh Vân bộ, nhanh chóng hướng phía bên ngoài dãy Mặc Liên sơn mà đi.

Trước đó nhận nhiệm vụ bảo vệ thương hội của Vương gia tại Thiên Lĩnh trấn, vì vậy Lâm Thần đi thẳng đến Vương gia.

Lần này nhiệm vụ của Lâm Thần, chính là bảo vệ thương hội của Vương gia tiến vào Hàn Đàm lấy Hàn Băng thạch, mặc dù hiện tại nhiệm vụ đã hoàn

thành, thế nhưng Lâm Thần cũng cần Vương gia đưa chứng minh, sau đó mới có thể trở về tông môn trình báo.

Lúc này là chính giữa buổi trưa, đại viện của Vương gia khá là náo nhiệt. Từ sau lần trước đi tới Hàn Đàm hái Hàn Băng thạch, Vương gia kiếm được một lượng lớn linh thạch hạ phẩm, thế lực tăng lên không ít, bởi vậy người của Vương gia cũng nhiều hơn so với trước đây.

Đứng ở cửa đại viện là hai võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ ba sơ kỳ, Lâm Thần tới chỗ hai người trước mặt nói:

- Phiên thông báo với Vương gia Đại trưởng lão Vương Thiên Minh giúp ta, nói Lâm Thần đã trở về.

- Lâm Thần?

- Người chính là người ở lại cắt đuôi cho thương hội, Lâm Thần?

Nghe được Lâm Thần, hai người này đầu tiên là sửng sốt, chợt vẻ mặt có chút kích động nhìn hắn.

Thương hội của Vương gia có thể an toàn trở lại Thiên Linh Trấn, Lâm Thần không thể không có công, đặc biệt hái xong Hàn Băng thạch, thừa dịp tiểu Bao Hùng cùng Ma Vượn bốn tay đại chiến mọi người rút lui, vào lúc ấy Lâm Thần một mình ở lại, cũng đồng nghĩa với việc chặn đuôi cho thương hội, mà tình hình lúc đó, bốn phía yêu thú đa dạng, còn có hai con yêu thú cấp bốn đỉnh phong, người ở lại là cực kỳ liều lĩnh, nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi thương hội trở lại Thiên Linh Trấn, chuyện của Lâm Thần cũng lan truyền ra ngoài, bởi vậy rất nhiều thị vệ Vương gia đối với cái tên Lâm Thần khá là quen thuộc.

Nhưng mọi người vẫn là vô cùng cảm kích, Vương gia có thể từ tình cảnh cận kề cái chết quay trở lại, thậm chí còn thu được lợi nhuận khổng lồ, thế lực bên trong âm thầm tăng lên, công lao của Lâm Thần ở trong đó rất lớn.

Lâm Thần khẽ gật đầu nói:

- Ta là Lâm Thần.

- Công tử xin chờ một chút, chúng ta lập tức đi mời trưởng lão qua đây.

Nghe vậy, hai người này càng lộ vẻ kích động, lập tức mở miệng nói, sau khi Lâm Thần đồng ý, hai người liền đi vào đại viện, tới mời Vương gia Đại trưởng lão Vương Thiên Minh đến.

Chỉ mấy chốc, thân hình Vương Thiên Minh liền xuất hiện ở trước mặt Lâm Thần, đi cùng ông ta, còn có gia chủ nhà họ Vương.

Hai người này nhìn thấy Lâm Thần, trong mắt đều lóe qua một vệt khó tin, vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng, Lâm Thần rời đội ngũ ở lại, chỉ sợ là không có cơ hội ra khỏi dãy Mặc Liên sơn. Nhưng mà lại không ngờ rằng, mặc dù đã qua một quãng thời gian, Lâm Thần vẫn sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Quan trọng hơn là, lần này vừa gặp, tu vi của Lâm Thần so với trước cao hơn một cấp, khí tức vững chắc mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Đổi lấy công pháp

Hai người đều là người đa mưu túc trí, rất nhanh từ trong kinh ngạc phản ứng lại, gia chủ nhà họ Vương chấp tay cảm kích nói:

- Đa tạ Lâm công tử trợ giúp Vương gia vượt qua cửa ải khó khăn lần này!

Lâm Thần cười cười, nếu hắn đã nhận nhiệm vụ này, dĩ nhiên phải hoàn thành.

Hắn khẽ gật đầu nói:

- Kính xin gia chủ viết cho ta một cái chứng nhận.

Trở lại tông môn, Lâm Thần báo cáo nhiệm vụ này, cũng cần có chứng nhận, nếu không làm như vậy, tông môn cũng không cách nào xác định được hắn có hoàn thành hay không.

Nghe Lâm Thần nói xong, gia chủ nhà họ Vương gật gù, hắn vung tay lên, lấy ra một tờ giấy chứng nhận, cùng với một viên nạp giới, nói rằng:

- Lâm công tử, đây là chứng nhận, còn cái này... đồ vật bên trong nạp giới, kính xin Lâm công tử vui lòng nhận cho.

Lâm Thần cười cười, cũng không làm bộ mà trực tiếp đón lấy, lúc trước đội buôn ở bên trong dãy Mặc Liên sơn, Lâm Thần bỏ sức lực nhiều nhất, có thể nói nếu như nhiệm vụ lần này không có Lâm Thần, bọn họ muốn hoàn thành nhiệm vụ, thành công từ Mặc Liên sơn trở về hầu như là không thể.

Lâm Thần thả ra linh hồn lực, bao trùm nạp giới, liền thấy được đồ vật bên trong.

Trong nạp giới tổng cộng có hơn một vạn linh thạch hạ phẩm, mười bình Tử Khí đan trung phẩm, cũng coi như là thu hoạch ngoài ý muốn.

Chứng nhận đã lấy được, sau khi cất giữ nạp giới cẩn thận, Lâm Thần đang muốn cáo từ rời đi, lúc này, Vương gia Đại trưởng lão Vương Thiên Minh bỗng dưng nói:

- Lâm công tử xin chờ một chút, đây là Nhuyễn giáp do vậy con Tuyết Hàn mang kia chế tạo thành...

Nghe nói như thế, Lâm Thần quay đầu nhìn về phía Vương Thiên Minh.

Liền thấy, ở trong tay Vương Thiên Minh, chính là một bộ Nhuyễn giáp màu trắng bạc, xem ra khá giống vậy rắn, mềm mại cực kỳ, sức phòng ngự có lẽ cũng không quá yếu.

Lúc này, Lâm Thần mới nhớ tới, sau khi hấn chém chết Tuyết Hàn mãng, Vương Thiên Minh liền nhận lấy vậy của Tuyết Hàn mãng, bảo là muốn làm cho Lâm Thần một bộ Nhuyễn giáp.

Nếu như không phải Vương Thiên Minh lấy ra lúc này, Lâm Thần cũng đều quên hết. Nhưng trong lòng hấn vẫn là kinh ngạc bởi uy tín của Vương Thiên Minh, dù sao thời điểm đội buôn rời đi Lâm Thần ở lại một mình, lúc đó xung quanh Hàn Đàm nhiều yêu thú như vậy, người ở lại cũng là quá liều lĩnh nguy hiểm đến tính mạng, ngay cả như vậy, Vương Thiên Minh vẫn đứng hèn chế tạo ra Nhuyễn giáp này.

- Đa tạ trưởng lão.

Lâm Thần gật đầu, cầm Nhuyễn giáp vừa nhận, sau đó hấn mặc vào người ngay tại chỗ.

Wương Thiên Minh hiển nhiên là dựa theo vóc người của Lâm Thần đặc biệt chế tạo, Nhuyễn giáp này Lâm Thần mặc lên người vừa vặn cực kỳ, nhìn từ bên ngoài hoàn toàn không nhận ra bên trong Lâm Thần còn mặc Nhuyễn giáp.

Wương Thiên Minh cười ha hả nói:

- Lâm công tử, bộ Nhuyễn giáp này vật liệu chủ yếu là vậy Tuyết Hàn mãng, trong đó còn xen lẫn một khối Hàn Băng thạch thượng phẩm cùng với nửa cân Tử Quang Sa, gia tăng sức phòng ngự rất lớn, như vậy binh khí rất khó phá được phòng ngự của Nhuyễn giáp này.

Bất kể là Hàn Băng thạch thượng phẩm, hay là Tử Quang Sa, đều là nguyên liệu luyện khí cực kỳ trân quý, nghe Vương Thiên Minh nói xong, Lâm Thần gật đầu nói:

- Xin đa tạ, hai vị, cáo từ.

- Cáo từ.

- Lâm công tử đi thông thả!

Gia chủ nhà họ Vương cùng Vương Thiên Minh đều gật đầu, hướng Lâm Thần chấp tay nói.

Lâm Thần gật gù, dắt lấy Thanh Ô mã Vương gia sớm chuẩn bị cho hấn, sau đó, thả người nhảy một cái, ngồi lên lưng Thanh Ô mã, phóng ngựa chạy băng băng đi.

...

Chớp mắt, hai ngày sau.

Nội môn Thiên Cực tông.

Sau khi trả Thanh Ô mã cho tông môn, Lâm Thần liền trực tiếp đến nhiệm vụ điện.

Nhiệm vụ điện là nơi đệ tử nội môn Thiên Cực tông nhận nhiệm vụ, nơi này lúc nào cũng có một phần đệ tử tụ tập, hoặc là giao lại nhiệm vụ đã hoàn thành, hoặc là nhận nhiệm vụ thích hợp với tu vi của bản thân.

Lâm Thần giao chứng nhận của gia chủ nhà họ Vương đưa hấn cho trưởng lão điện, trưởng lão kia nhìn một lần, xác nhận không có sai sót, gật đầu nói:

- Được rồi! Lâm Thần, khoảng thời gian này tuy rằng trên căn bản mỗi tháng ngươi chỉ làm một nhiệm vụ, nhưng mỗi cái ngươi đều hoàn thành hết sức xuất sắc, mà lại đều là nhiệm vụ cấp bậc tương đối cao.

Trưởng lão dừng một chút, tiếp tục nói:

- Cái này là nhiệm vụ hộ vệ ba sao, tổng cộng khen thưởng hai trăm điểm cống hiến, bảy ngàn linh thạch hạ phẩm.

Nghe nói như thế, trên mặt Lâm Thần không khỏi lộ ra một ý cười.

Trưởng lão sau khi cho Lâm Thần gia nhập điểm cống hiến, cười nói:

- Lâm Thần, hiện tại điểm cống hiến của ngươi tổng cộng là một ngàn hai trăm ba mươi tám điểm, ta nhớ lần trước ở Thiên La sơn bí cảnh ngươi xếp thứ ba, bây giờ ngươi có thể đến Tầng Thứ Các đổi lấy một quyển Huyền Mịch công pháp cấp thấp.

Ba người đứng đầu Thiên La sơn bí cảnh, có thể lấy điểm cống hiến đổi lấy công pháp giá cả thấp hơn một chút!

Lâm Thần là người đứng thứ ba, hẳn chỉ cần trả hai phần ba điểm cống hiến, là có thể đổi lấy một quyển Huyền Mịch công pháp cấp thấp.

Mà khoảng thời gian này, Lâm Thần không ngừng làm nhiệm vụ, điểm cống hiến kiếm được cũng đạt tới số lượng nhất định, tất nhiên có thể đổi lấy một quyển Huyền Mịch công pháp cấp thấp!

Bốn phía rất nhiều đệ tử còn đang chọn lựa nhiệm vụ, nhưng vừa nghe thấy lời trưởng lão nói, tất cả đều quay đầu, nhìn Lâm Thần hâm mộ.

Huyền Mịch công pháp vô cùng trân quý, cho dù là đệ tử nội môn, cũng rất khó kiếm đủ điểm cống hiến để đổi lấy một quyển công pháp Huyền Mịch cấp thấp.

Mà tại nội môn Thiên Cực tông, đệ tử có thể học được Huyền Mịch công pháp cấp thấp đã ít lại càng ít, mỗi một người đều có tiềm lực cực lớn, đều là nhân vật hiển hách nổi danh trong nội môn.

Lâm Thần có thể kiếm đủ điểm cống hiến đổi được một quyển Huyền Mịch công pháp cấp thấp, nghĩa là hẳn có tiềm lực to lớn, tương lai thậm chí còn có thể trở thành mười đại đệ tử nội môn.

Lâm Thần cười gật gù, chấp tay nói rằng:

- Đa tạ trưởng lão.

- Ừm, đi thôi.

Trưởng lão tỏ rõ ý cười, tông môn có thể đào tạo ra đệ tử như vậy, thời gian phồn thịnh ắt sẽ còn dài, như vậy địa vị của Thiên Cực tông trong toàn Nhạ Nam vực càng khó có thể lay động.

Khẽ gật đầu, Lâm Thần thu cất cẩn thận phần thưởng, xoay người đi khỏi nhiệm vụ điện, sau đó trực tiếp đi đến Tầng Thứ Các.

Tại Thiên Cực tông, đệ tử ngoại môn cho dù có điểm cống hiến, cũng không có cơ hội đổi Huyền Mịch công pháp cấp thấp, đệ tử nội môn so với đệ tử ngoại môn có quyền hạn hơn rất nhiều, có thể đổi công pháp, võ kỹ.

Lâm Thần gia nhập nội môn, chính là để đổi được võ kỹ, công pháp cao cấp hơn! Chỉ là hẳn tuy rằng đã nhập nội môn, nhưng không có đủ điểm cống hiến.

Nhưng mấy tháng liên tục làm nhiệm vụ không ngừng, hẳn tính điểm cống hiến cũng đạt tới mức độ nhất định, đủ điểm cống hiến, Lâm Thần đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đổi Huyền Mịch công pháp.

Đi tới Tầng Thứ Các, ở phòng khách lầu một, lão giả áo bào trắng trấn thủ Tầng Thứ Các nhìn thấy Lâm Thần đến, trên mặt lộ vẻ vui mừng, cười ha hả nói:

- Không tồi không tồi, Lâm Thần, mấy tháng không gặp, tu vi đã đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ. Lần này tới Tầng Thứ Các, là muốn đổi loại công pháp gì?

Tầng Thứ Các công pháp chia làm Hoàng Mịch, Huyền Mịch cùng với Địa Mịch, mỗi một cấp bậc lại phân ra bốn đẳng cấp là hạ cấp, trung cấp, cao cấp và cấp cao nhất là đỉnh phong.

Theo cấp bậc khác nhau, uy lực thi triển ra cũng tuyệt nhiên không giống, tương tự, điểm cống hiến cần thiết cũng có cách biệt to lớn.

Lâm Thần cười cười, nói:

- Hồi trưởng lão, đệ tử lần này dự định đổi Huyền Mịch công pháp cấp thấp.

Điểm cống hiến có thể đổi lấy công pháp, cũng có thể đổi được võ kỹ, nhưng Lâm Thần tu luyện Thanh Minh Huyền Dương công chi thích hợp với Luyện Thể cảnh, hiện tại tu vi của hắn đã là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ, khoảng cách tới Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong đã là không xa, bởi vậy Lâm Thần dự định chọn một môn công pháp khác một chút, vì chuẩn bị đột phá đến Thiên Cương cảnh.

Chỉ là lão giả áo bào trắng nghe được Lâm Thần nói vậy, có chút hơi kinh hãi nói:

- Lâm Thần, đổi Huyền Mịch công pháp cấp thấp ít nhất cũng phải một ngàn điểm công hiến, ngươi có sao?

Lâm Thần nở nụ cười, lấy ra ghi chép điểm công hiến, cùng với lệnh bài khen thưởng xếp thứ ba hẳn có được trong Thiên La sơn bí cảnh, đưa cho lão giả áo bào trắng.

Lão giả hồ nghi nhìn Lâm Thần một chút, đưa ánh mắt nhìn bên trên đó, nhưng mà vừa nhìn, trên mặt lão không khỏi lộ ra một tia giật mình.

- Một ngàn hai trăm ba mươi tám điểm công hiến, Lâm Thần, ngươi có thể đổi một cuốn Huyền Mịch công pháp cấp thấp.

Lão giả áo bào trắng vẻ mặt hơi kinh ngạc nói:

- Mặt khác, ngươi là người đứng thứ ba trong Thiên La sơn bí cảnh, trước đó chưa từng sử dụng tới lệnh bài này, vì lẽ đó lần này ngươi đổi Huyền Mịch công pháp cấp thấp, chỉ cần thanh toán hai phần ba điểm công hiến.

Lâm Thần gật đầu nói:

- Đa tạ trưởng lão.

Hơi chấp tay, Lâm Thần liền xoay người đi đến trước cầu thang của Tầng Thứ Các.

Nhìn bóng lưng Lâm Thần, lão giả áo bào trắng chép miệng một cái nói:

"Tiêu tử này tiềm lực thật là lớn! Hẳn mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám, liền trong thời gian ngắn ngùi kiếm đủ hơn ngàn điểm công hiến, hơn nữa, năm tháng trước lần đầu tiên thấy hắn, hắn chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ bốn đỉnh phong..."

Không chỉ có tốc độ tu luyện nhanh, mà ngộ tính cũng rất tốt, trong ngoại môn hiếm có đệ tử có thể tu luyện thành công Thất Tinh Liên Hoàn kiếm cùng Huyền Kiếm.

Nghĩ tới đây, khóe miệng lão giả áo bào trắng bỗng lộ ra ý cười cười, vẻ mặt suy tư.

...

Lầu ba của Tầng Thứ Các là nơi cất giấu võ kỹ bậc Huyền Mịch trở lên, đa số đệ tử nội môn đều chưa có cơ hội vào nơi này một lần.

Lâm Thần cũng không nhịn được kích động trong lòng, tự hắn tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết lên tới cấp bậc này, nên kỳ vọng đối với Huyền Mịch cấp thấp công pháp, võ kỹ không nhỏ, nỗ lực lâu như vậy, hẳn rốt cục cũng có thể có được Huyền Mịch cấp thấp công pháp!

Hồ...

Lâm Thần hơi thở phào, bước lên lầu ba.

Tại lầu hai, một đệ tử nội môn Thiên Cương cảnh nhìn thấy Lâm Thần đứng ở cầu thang lầu ba, hơi sững sờ, đang muốn quát Lâm Thần, nhưng mà thấy hắn thẳng tắp đi vào, không có chút trở ngại nào, không khỏi ngẩn ngẩn cả người.

Hắn dụi mắt mấy cái nói:

- Sao có thể có chuyện đó! Hẳn mới Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ, đã có đủ hơn một nghìn điểm công hiến, có thể đổi được công pháp, võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp?

Trong mắt đệ tử nội môn Thiên Cương cảnh này không khỏi lộ ra tia ao ước đố kỵ, tu vi Lâm Thần mới là Luyện Thể cảnh, lại có thể chọn Huyền Mịch công pháp, mà những đệ tử nội môn bọn họ đến bây giờ còn chưa thể đi vào lầu ba Tầng Thứ Các một lần nào.

Lầu ba.

Lâm Thần đi thẳng đến giá sách bày công pháp.

Thuần Nguyên Công, Huyền Mịch công pháp cấp thấp, công pháp này tổng cộng chia làm năm tầng, tu luyện tới cực hạn, chân khí trong cơ thể cực kỳ tinh khiết, uy lực so với công pháp cùng cấp vô cùng mạnh mẽ.

Mở tờ thứ nhất ra, có thể thấy được phần giới thiệu tóm tắt của công pháp này.

Không do dự, Lâm Thần ngay sau đó lại mở tiếp tờ thứ hai, một lát sau, hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó nén kích động nói:

- Chẳng trách nhiều người đổ xô tới Huyền Mịch công pháp như vậy, tu luyện Huyền Mịch công pháp cấp thấp, tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí nhanh vô cùng, chỉ cần điểm này thôi cũng đã vượt xa Hoàng Mịch công pháp!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 89: Chân liên tâm quyết

Đề xuống kích động trong lòng, Lâm Thần lại cầm lấy một quyển bí tịch nhìn.

Huyền Thiên Kinh, Huyền Mịch công pháp cấp thấp, tu luyện cực hạn, có chứa Hỏa sức.

Đại Thừa Linh Quyết, Huyền Mịch công pháp cấp thấp, công pháp này tốc độ thu nạp Thiên Địa linh khí cùng cấp công pháp hiếm có đối thủ.

Tiểu Huyền Dương Công, Huyền Mịch công pháp cấp thấp, chí cương chí dương, cần đồng tử thân.

Huyền Vũ quyết, Huyền Mịch công pháp cấp thấp...

...

Thiên Cực tông là một trong năm tông môn lớn của Nhạn Nam vực, cất giấu Huyền Mịch công pháp cũng cực kỳ đa dạng, mỗi một môn công pháp, đều có điểm đặc sắc riêng, tu luyện tới cực hạn uy lực đều là vô cùng cường đại, trong đó còn có rất nhiều công pháp ngoại môn, Lâm Thần nhìn hoa cả mắt.

Nhưng Lâm Thần cũng không gấp, thời gian chọn công pháp không vội vàng được, dù sao công pháp hắn chọn phải thích hợp nhất với bản thân, cũng chỉ có thích hợp với công pháp của chính mình, tu luyện mới có thể phát huy được hết uy lực.

Thời gian từng giờ trôi qua.

Sau nửa canh giờ, trước mặt Lâm Thần đã bày đầy một đồng nhỏ bí tịch, mỗi một bản, đều là công pháp Huyền Mịch cấp thấp.

Nếu là những đệ tử nội môn khác nhìn thấy Lâm Thần bày ra một đồng Huyền Mịch công pháp như vậy, nhất định sẽ gầm lên không ngừng, Huyền Mịch công pháp vô cùng trân quý, hắn lại có thể tùy ý bày loạn sao?

Nhưng giờ khắc này Lâm Thần cũng không quan được nhiều như vậy, hắn cầm lấy một quyển bí tịch, nhìn lại lần nữa.

Mấy chục bản công pháp trước đó, tuy rằng mỗi một môn công pháp đều có uy lực mạnh mẽ, hoặc là hấp thu Thiên Địa linh khí nhanh, hoặc là uy lực mạnh, nhưng Lâm Thần cảm giác trong đó không có cái thích hợp nhất với bản thân.

Hiện tại trong tay Lâm Thần cầm quyển bí tịch này, xem ra cũng giống những quyển khác, khá là cũ kỹ, Lâm Thần cũng không có đánh giá cao, mở ra tờ thứ nhất, cẩn thận nhìn.

Chân Liên Tâm Quyết, Huyền Mịch công pháp cấp thấp, lấy luyện hóa Thiên Địa linh khí nhanh làm chủ, tổng cộng chia làm sáu tầng, mỗi khi tăng cao một tầng, có thể ở bên trong đan điền lấy Chân khí luyện được một đóa tim sen, tu luyện tới tầng thứ sáu, có thể dùng năm đóa tim sen dung làm một, luyện thành chân liên!

Ghi chú, một khi tu luyện tới tầng thứ sáu, luyện thành chân liên uy lực một đòn sánh ngang võ giả Chân Đạo cảnh.

Xem tới đây, hai mắt Lâm Thần không khỏi sáng ngời.

- Tốt! Chính là người!

Môn Huyền Mịch công pháp cấp thấp này tu luyện tới cực hạn, luyện được chân liên có uy lực ngang với võ giả Chân Đạo Cảnh, không nghi ngờ chút nào, uy lực cùng cấp công pháp bên trong, tuyệt đối là đứng đầu!

Ngoài ra, môn võ kỹ này cũng là thích hợp nhất để Lâm Thần tu luyện.

Bởi vì tiểu đình ở trong đầu của hắn hấp thu đan dược, linh thạch mà hắn dùng để tu luyện, ngoại trừ một số cực ít ở bên ngoài, còn lại đều là bị tiểu đình tự chủ hấp thu tinh luyện, hắn chỉ cần luyện hóa Thiên Địa linh khí đã được tinh luyện qua mà thôi.

Mà môn võ kỹ này, ngoại trừ uy lực mạnh mẽ ở ngoài, điểm đặc biệt lớn nhất chính là tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí nhanh, không nghi ngờ gì nữa, nó chính là công pháp thích hợp nhất với Lâm Thần.

Sau khi bày ra bí tịch công pháp trên mặt đất một lần nữa, Lâm Thần liền cầm bản Chân Liên Tâm Quyết bí tịch, hướng dưới lầu chậm rãi đi đến.

Bởi vì thân phục Lâm Thần lên được lầu ba nên đệ tử nội môn Thiên Cương cảnh kia vẫn đứng ở hàng hiên cách đó không xa, hắn nhìn thấy Lâm Thần đi xuống, hai mắt sáng ngời, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ, trong miệng không nhịn được hỏi:

- Vị sư đệ này, ngươi lựa chọn loại Huyền Mạch công pháp cấp thấp gì vậy?

Nghe hỏi như thế, Lâm Thần không khỏi hơi sững sờ, cười nói:

- Chân Liên Tâm Quyết!

Nói xong, Lâm Thần tiếp tục hướng lầu một đi.

- Chân Liên Tâm Quyết?

Đệ tử nội môn Thiên Cương cảnh miệng lẩm bẩm, trong mắt khó nén đồ kị, sau đó đột nhiên biến thành vẻ kích động nói:

- Nhất định là công pháp cực kỳ mạnh mẽ! Bất kể tốn mấy tháng này, ta cũng phải cố gắng làm nhiệm vụ tông môn, tranh thủ sớm ngày kiếm đủ điểm công hiến, cũng đi đòi lấy một môn Huyền Mạch công pháp cấp thấp!

Mặc kệ gã đệ tử nội môn nghĩ như thế nào, Lâm Thần đã cầm Chân Liên Tâm Quyết bí tịch đi xuống lầu dưới, tới trước mặt lão giả áo bào trắng.

Trên mặt lão giả vẫn là nụ cười nói:

- Để ta xem một chút, ngươi lựa chọn môn công pháp loại gì?

Nói rồi, nhìn bí tịch Huyền Mạch công pháp cấp thấp Lâm Thần cầm trong tay.

Ngay sau đó, lão giả áo bào trắng ngẩng đầu lên kinh ngạc, cổ quái nói:

- Lâm Thần, ngươi có vẻ rất thích chọn công pháp, võ kỹ độ tu luyện đặc biệt khó. Huyền kiếm, Thất Tinh Liên Hoàn kiếm lần trước cũng vậy.

Nghe vậy, Lâm Thần không khỏi ngạc nhiên, hắn chọn lựa võ kỹ, công pháp đều là thích hợp nhất với bản thân để tu luyện, trên thực tế, Lâm Thần cũng không biết công pháp, võ kỹ hắn chọn lựa độ khó tu luyện lớn bao nhiêu.

Nhìn vẻ ngạc nhiên trong mắt thấy Lâm Thần, lão giả áo bào trắng không khỏi lắc đầu một cái nói:

- Lâm Thần, ngươi đừng xem môn Chân Liên Tâm Quyết này tu luyện tới tầng thứ sáu luyện được chân liên, uy lực mạnh mẽ. Nhưng trong Thiên Cực trong tông chúng ta, có thể tu luyện công pháp này tới tầng thứ bốn là đã ít lại càng ít, có thể tu luyện tới tầng thứ năm, trăm năm trước chỉ có một đệ tử làm được.

- Ta khuyên ngươi vẫn là đổi một quyển công pháp khác đi, nếu không sẽ hao phí hơn một nghìn điểm công hiến, mà không thể tu luyện thành công pháp này.

Hiển nhiên, lão giả áo bào trắng đối với việc Lâm Thần tu luyện Chân Liên Tâm Quyết này không có tự tin.

Nghe xong, Lâm Thần khẽ lắc đầu, Chân Liên Tâm Quyết tuy rằng độ khó tu luyện lớn, nhưng Lâm Thần có lòng tin có thể luyện thành, huống chi, lúc đó khi hắn chọn Huyền kiếm, lão giả không phải cũng không tin hắn có thể tu luyện thành công đó sao?

Kết quả, Lâm Thần không tới hai tháng, đã tu luyện tới đại thành, mà cũng bởi vì hắn còn tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết, nên uy lực Huyền kiếm hắn thi triển ra so với đại thành càng thêm lợi hại.

- Đa tạ ý tốt của trưởng lão, đệ tử có lòng tin có thể tu luyện môn công pháp này thành công.

Lâm Thần lắc đầu một cái nói.

Nghe vậy, lão giả chỉ lắc đầu, không có nói thêm nữa, trên thực tế, lão cũng có chút nghi ngờ, cuối cùng Lâm Thần có thể luyện thành công pháp này hay không, dù sao trước đó hắn cũng đã tu luyện được Huyền kiếm.

Nhưng vừa nghĩ tới độ khó tu luyện tầng thứ năm và tầng thứ sáu của công pháp này, liền cảm thấy Lâm Thần khó có thể làm được.

Thiên Cực tông từ khi có công pháp này tới nay, đệ tử có thể tu luyện tới tầng thứ sáu, luyện được chân liên, cũng chỉ có mấy người, mấy người này tất cả đều là hạng thiên tài tuyệt thế, Lâm Thần mặc dù có chút thiên phú, nhưng so với thiên tài tuyệt thế, bộ dạng vẫn còn kém một chút.

- Lâm Thần, đổi Chân Liên Tâm Quyết cần điểm công hiến là một ngàn sáu trăm năm mươi điểm, ngươi là người đứng thứ ba Thiên La sơn bí cảnh, có thể lấy hai phần ba số điểm để đổi.

Lão giả áo bào trắng trừ số điểm công hiến đi nói:

- Nói cách khác, ngươi đổi Chân Liên Tâm Quyết cần một ngàn một trăm điểm công hiến.

- Được rồi, Lâm Thần, hiện tại ngươi còn lại một trăm ba mươi tám điểm công hiến.

Làm xong cái này, lão giả lại đăng ký Chân Liên Tâm Quyết vào trong danh sách, lúc này mới giao bí tịch Chân Liên Tâm Quyết cho Lâm Thần, cuối cùng, lão giả áo bào trắng nói:

- Lâm Thần, lời thừa thãi ta cũng không muốn nói nhiều, thực sự không được, liền đổi môn công pháp khác. Mặt khác, nhớ kỹ, bí tịch Tầng Thứ Các, chỉ cho bên ngoài mượn ba tháng, trong ba tháng này, ngươi nhất định phải luyện thành, sau đó theo kỳ hạn bên trong con dấu trả bí tịch lại.

Lâm Thần gật gù nói:

- Đệ tử nhớ rồi, đa tạ trưởng lão.

Sau khi cất bí tịch cùng nhãn đốm công hiến cẩn thận, Lâm Thần xoay người đi ra phía ngoài.

...

Sau khi ra khỏi Tầng Thứ Các, Lâm Thần trực tiếp về tiểu viện.

Lâm Thần khoanh chân ở trên giường, tay nâng Chân Liên Tâm quyết bí tịch, bắt đầu đọc tỉ mỉ nghiền ngẫm.

Hiện tại thời gian dư dả, Lâm Thần xem cũng vô cùng cẩn thận, sau nửa canh giờ, hần ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn:

Võ giả Luyện Thể cảnh là thời kì trụ cột, còn Thiên Cương cảnh là chuẩn bị để tiến vào Chân Đạo cảnh, chỉ có võ giả Chân Đạo cảnh, mới có thể coi là mạnh mẽ thực sự! Công pháp này, tu luyện tới tầng thứ sáu luyện được chân liên, uy lực là sánh ngang võ giả Chân Đạo cảnh.

Tu luyện Chân Liên Tâm Quyết tới tầng thứ sáu, cần quét võ giả Thiên Cương cảnh hầu như là không thành vấn đề!

Chân Liên Tâm quyết uy lực xác thực vô cùng cường đại, nhưng công pháp mạnh mẽ như vậy, tại nội môn Thiên Cực tông, cũng rất ít đệ tử tu luyện, nguyên nhân là bởi vì độ khó tu luyện của công pháp này.

Dù sao, muốn sử dụng tới uy lực của Chân Liên Tâm Quyết, tiền đề chính là phải tu luyện công pháp này tới tầng thứ sáu.

Mà công pháp này muốn tăng lên một tầng, đều vô cùng khó khăn, càng đi về phía sau, độ khó càng tăng.

Sau khi triển khai tâm pháp Chân Liên Tâm Quyết trong con dấu, Lâm Thần khép hờ hai mắt, bắt đầu tu luyện

"Tiêu chí luyện thành Chân Liên Tâm Quyết tầng thứ nhất, là ở bên trong đan điền hình thành một đóa tim sen..."

Lâm Thần xoay tay một cái, lấy ra một viên Tụ Khí đan trung phẩm nuốt xuống.

Đan dược vào miệng, hóa thành một luồng Thiên Địa linh khí khổng lồ, chảy khắp kinh mạch bên trong cơ thể hần, nhưng rất nhanh, trong đầu hần liền truyền đến một lực hút lớn, chớp mắt liền hấp thu cỗ Thiên Địa linh khí này không còn một mống.

Thấy Thiên Địa linh khí trong cơ thể bị tiểu đình hấp thu sạch sẽ, Lâm Thần liền xoay tay một cái, lấy ra viên trung phẩm Tụ Khí đan thứ hai nuốt vào.

Lại một cỗ Thiên Địa linh khí xuất hiện, lần thứ hai bị tiểu đình hấp thu vào rất nhanh.

Mà cùng lúc đó, bên trong tiểu đình cũng phun ra một luồng khí tinh khiết, nhưng về số lượng còn thiếu rất nhiều Thiên Địa linh khí.

Thấy vậy, Lâm Thần nhắm mắt ngưng thần, vận lên Chân Liên Tâm Quyết bắt đầu luyện hóa cỗ Thiên Địa linh khí vô cùng tinh khiết này.

Chân Liên Tâm Quyết không hổ danh xưng là Huyền Mịch công pháp cấp thấp, tốc độ tu luyện chỉ trong chớp lát liền luyện hóa luồng Thiên Địa linh khí tinh khiết mà tiểu đình phun ra không còn một mống, tốc độ này so với hần dùng Thanh Minh Huyền Dương công tu luyện phải nhanh mấy lần.

Mà theo cỗ Thiên Địa linh khí này được luyện hóa, chân khí trong đan điền Lâm Thần cũng mơ hồ tăng lên không ít.

Lần nữa lấy ra một viên trung phẩm Tụ Khí đan, Lâm Thần nuốt vào, vận lên Chân Liên Tâm Quyết, luyện hóa Thiên Địa linh khí tinh khiết mà tiểu đình phun ra.

Cứ như vậy, thời gian nửa ngày sau, chân khí trong đan điền Lâm Thần đã đạt tới điểm giới hạn đột phá, chỉ thiếu chút nữa, hần có thể tăng cấp Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ!

Nếu để cho những người khác biết tốc độ tu luyện của Lâm Thần như vậy, tất sẽ cảm thấy khiếp sợ, hần sẽ không có đất dung thân.

Cảm nhận được chân khí trong cơ thể biến hóa, Lâm Thần cũng lộ ra nét mừng.

"Chân Liên Tâm Quyết không hổ là Huyền Mịch công pháp cấp thấp, tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí quả nhiên nhanh vô cùng!"

Nhân cơ hội này, một lần đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ!

Lâm Thần khẽ cắn răng, xoay tay một cái, lấy ra Tăng Khí đan mà hắn ở dãy Mặc Liên son chém chết Thiệu Tử An có được, nuốt thêm một viên tiếp theo, lập tức một luồng Thiên Địa linh khí khổng lồ như dòng lũ, xông thẳng đến các đại kinh mạch của Lâm Thần.

Cổ Thiên Địa linh khí này, so với Tụ Khí đan trung phẩm lúc trước Lâm Thần ăn vào, Thiên Địa linh khí còn nhiều hơn.

Theo sự xuất hiện của cổ Thiên Địa linh khí này trong các đại kinh mạch, sắc mặt Lâm Thần nhất thời hơi thay đổi, chỉ cảm thấy kinh mạch trong cơ thể hơi đau, có lẽ hơi không chống đỡ được cổ Thiên Địa linh khí khổng lồ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Thiên linh đan

Tăng Khí đan bình thường đều là võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ với trung kỳ sử dụng, lấy tu vi của Lâm Thần bây giờ dùng Tăng Khí đan để tu luyện thì kinh mạch trong cơ thể sẽ không chịu nổi.

Theo cổ Thiên Địa linh khí tràn ngập trong các kinh mạch của cơ thể, khuôn mặt Lâm Thần hơi vặn vẹo.

Có điều không đợi Lâm Thần khó chịu quá lâu, trong đầu của hắn truyền đến một lực hút cường đại hút sạch cổ linh khí trong Tăng Khí đan không còn một mống.

Hồ...

Thiên Địa linh khí trong kinh mạch biến mất, cảm giác khó chịu trong cơ thể nhất thời biến mất, Lâm Thần thở phào một hơi.

Không dám tiếp tục dùng Tăng Khí đan, Lâm Thần yên lặng chờ đợi tiểu đỉnh tinh luyện.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ sau, tiểu đỉnh trong đầu hắn đột nhiên phun ra một luồng Thiên Địa linh khí tinh khiết khổng lồ.

Về mặt Lâm Thần nghiêm túc, không dám bất cẩn, lúc này liền vận lên Chân Liên Tâm Quyết nhanh chóng luyện hóa cổ linh khí này.

Chân khí trong cơ thể lần lượt tuần hoàn.

Mà theo số vòng tuần hoàn tăng lên, hấn luyện hóa Thiên Địa linh khí cũng càng nhiều, dần dần, chân khí trong cơ thể thay đổi càng thêm thuần hậu, trong khoảng thời gian ngắn ngủi tăng lên rất nhiều.

Chân Liên Tâm Quyết thật không hổ là công pháp Huyền Mịch cấp thấp, tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí nhanh vô cùng, không tới nửa khắc, Lâm Thần đã luyện hóa toàn bộ cổ Thiên Địa linh khí này.

Mà hấn luyện hóa Thiên Địa linh khí xong xuôi, trên người hấn đột nhiên bùng nổ ra một luồng khí thể.

Vù...

Cùng lúc đó, trong đan điền của hấn vang lên một đạo âm thanh lạnh lạnh giống như là vật gì tan vỡ.

Tinh thần của hấn càng đạt tới trạng thái no đủ, cả người tinh thần khí tràn trề, cảm nhận được một màn này, về mặt Lâm Thần nhất thời vui vẻ.

Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ.

Luyện Thể cảnh tầng thứ tám chính là luyện tinh.

Võ giả nhân loại ẩn chứa Tinh Thần - Khí, mà khi chân khí trong cơ thể cùng với tinh thần đạt đến mức độ nhất định thì tu vi sẽ đột phá.

Mà giờ khắc này, tu vi Lâm Thần đã đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ, tinh thần của hấn lại càng thêm no đủ, chân khí trong cơ thể cũng tinh khiết, cường tráng hơn không ít.

Trên mặt Lâm Thần tràn đầy ý cười, tự nghĩ nói:

- Chân Liên Tâm Quyết thật không hổ là công pháp Huyền Mịch cấp thấp, nếu như bình thường ta tu luyện Thiên Địa linh khí của Tăng Khí đan e rằng sẽ tốn không ít công phu, dùng Chân Liên Tâm Quyết tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí quả nhiên là nhanh hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Lâm Thần hơi dao động, không nhận được nhắm mắt quan sát bên trong thân thể.

Chân Liên Tâm Quyết tầng thứ nhất yêu cầu là luyện được một đóa Chân Liên, mà vừa nãy lúc tu vi Lâm Thần đột phá, hắn nghe được trong đan điền vang lên một đạo âm thanh lạnh lạnh, có hơi biến hóa nhưng lại là không biết chuyện gì xảy ra.

Ý thức Lâm Thần cố định hình ảnh trong đan điền của hắn, giờ khắc này đan điền của hắn giống như một cái hồ nước, khắp nơi đều là linh khí, mà ở trung tâm của vùng linh khí này thỉnh thoảng có một đóa sen Chân Liên.

Chân Liên.

Thấy một màn này, Lâm Thần có hơi sững sờ, chợt sắc mặt hắn mừng như điên.

Đóa Chân Liên này nhìn cũng giống như đóa hoa sen bình thường, kích thước chỉ có một tấc, khắp toàn thân đều bao phủ ánh sáng màu bạc cực kỳ rực rỡ óng ánh.

Cùng với Chân Liên được miêu tả trên bí tịch Chân Liên Tâm Quyết tầng thứ nhất giống nhau như đúc.

Lâm Thần không nhịn được cười ha hả, lần thứ nhất hắn tu luyện Chân Liên Tâm Quyết, không chỉ đột phá tu vi từ Luyện Thể cảnh tầng thứ tám trung kỳ lên hậu kỳ mà còn luyện thành tầng thứ nhất của Chân Liên Tâm Pháp, trong đan điền có được một đóa Chân Liên.

Nếu để cho lão giả áo trắng biết được, không biết sẽ kinh ngạc như thế nào.

Có điều quan trọng hơn là tầng thứ nhất của Chân Liên Tâm Quyết hình thành Chân Liên, uy lực có thể sánh ngang với võ giả tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, không thể khinh thường.

Có đóa Chân Liên này Lâm Thần lại có thêm một lá bài tẩy, thực lực của hắn tăng lên rất nhiều.

Đề xuống kích động trong lòng, Lâm Thần chậm rãi đứng lên, làm một bữa nếm vị thưởng thức.

Giờ khắc này chính là buổi trưa, ngay lúc Lâm Thần vừa com nước xong, bỗng trong sân vang lên một âm thanh gõ cửa.

Có người gõ cửa.

Lâm Thần hơi sững sờ, quay đầu nhìn về phía trong sân.

Lâm Thần vốn dĩ định bế quan tu luyện một quãng thời gian, bất quá hắn vừa trở về sân còn chưa kịp treo lên tấm bảng "Bế quan chớ quấy rầy".

Không nghĩ tới lúc này lại có người tới tìm hắn.

Liền nhìn thấy Viên Phi đứng ở cửa, người vừa gõ đúng là hắn.

- Lâm Thần, tiểu tử ngươi gần đây làm gì vậy, đã lâu rồi không có thấy ngươi.

Viên Phi nhìn thấy Lâm Thần mở cửa, trên mặt liền cười ha ha nói.

Bất quá lời nói vừa mới ra khỏi miệng, hắn liền kinh ngạc nói:

- Lâm Thần, ngươi đã đột phá lên Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ rồi, tốc độ tu luyện thật nhanh.

Lần trước lúc Viên Phi gặp Lâm Thần, Lâm Thần vẫn là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, hai người còn so tài một phen, cuối cùng Lâm Thần thắng lợi.

Mà lúc đó Viên Phi cũng đã đạt tới Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong, một tháng không gặp, tu vi của hắn cũng đột phá lên Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Lâm Thần cười cười nói:

- Ngươi cũng không kém nha, một tháng đã đột phá lên Thiên Cương cảnh sơ kỳ, tốc độ tu luyện này trong nội môn cũng coi là quá nhanh đi.

Nghe Lâm Thần nói xong, Viên Phi không khỏi cười khò một tiếng nói:

- Vốn dĩ ta còn tưởng rằng lần này ta đột phá có thể ép ngươi một bậc, ai biết là ngươi cũng liên tục đột phá hai cấp, tốc độ này của ngươi ở trong nội môn mới xem là chân chính nhanh a.

Từ sau khi cùng Lâm Thần so tài, Viên Phi lấy Lâm Thần làm mục tiêu, nỗ lực khổ tu, hao phí một tháng tu vi của hắn rốt cuộc cũng đột phá đạt đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Phải biết rằng rất nhiều võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao phải hao phí rất nhiều thời gian mới có thể đạt tới Thiên Cương cảnh sơ kỳ, Viên Phi chỉ tốn một tháng là có thể đột phá, tốc độ tu luyện của hắn ở trong nội môn tuyệt đối được xem là cực nhanh rồi.

Nhưng mà không cần nghĩ tới, tốc độ của Lâm Thần còn nhanh hơn hẳn, lúc Viên Phi đột phá tu vi từ Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ lên hậu kỳ phải hao tốn thời gian gấp mấy lần Lâm Thần.

So sánh như vậy, Viên Phi căn bản bị Lâm Thần áp chế gắt gao về tốc độ tu luyện.

Nghe vậy, Lâm Thần cười cười, mời Viên Phi vào trong sân an vị.

Hai người an vị xong, Viên Phi nói:

- Lâm Thần, lần này ta tới tìm ngươi, không quấy rầy ngươi tu luyện chứ?

Viên Phi đúng là biết Lâm Thần bình thường đều khổ tu, Lâm Thần mỗi ngày đều chìm đắm trong tu luyện, đệ tử như hắn đã ít lại càng ít.

Có điều Viên Phi đối với Lâm Thần chính là khâm phục, người này ý chí cứng rắn có thể so với nham thạch, kiên trì vô cùng.

Lâm Thần vung tay nói:

- Tu luyện cũng cần phải thả lỏng, nếu tu luyện căng thẳng chẳng những đối với tu luyện không có lợi, trái lại là hại thân. Ngươi không tìm ta, ta còn định đi ra ngoài một lát.

- Được.

Viên Phi cười lớn một tiếng, bỗng dưng nói:

- Lâm Thần, ngươi còn nhớ Bùi Lương Bình hay không?

Nghe vậy, Lâm Thần sửng sốt, Bùi Lương Bình là người đoạt danh hiệu đệ nhị khi xông qua bí cảnh Thiên La sơn, lúc đó Lâm Thần cùng Bùi Lương Bình náo động đến khá là vui, lấy tính cách nhỏ nhen của Bùi Lương Bình thì chỉ sợ hắn sẽ tìm Lâm Thần gây phiền phức.

Chỉ có điều, trong khoảng thời gian này Lâm Thần không bé quan tu luyện thì là làm nhiệm vụ ở ngoại môn, rất ít xuất hiện ở trước mặt các đệ tử nội môn.

Nếu như không phải lúc này Viên Phi nhắc tới người này thì Lâm Thần cũng đã quên.

Lâm Thần, ra hiệu cho Viên Phi nói tiếp:

Dừng một chút, Viên Phi nói tiếp:

- Ủ, ta biết ngươi cùng đệ tử nội môn Lý Sơn từng có mâu thuẫn, mà khoảng thời gian này không biết vì sao Bùi Lương Bình lại dụ dỗ được Lý Sơn, hai người thậm chí còn tung ra tin đồn muốn liên thủ giáo huấn Lâm Thần.

- Nghe nói khoảng thời gian này Bùi Lương Bình lấy được một viên đan dược cao cấp, mấy ngày trước tu vi của hắn đã đột phá thành công lên Thiên Cương cảnh sơ kỳ, hơn nữa đệ tử nội môn Lý Sơn cũng có một chút vị thế, chỉ sợ hai người bọn họ liên thủ thì sẽ khó đối phó, hơn nữa nếu bọn họ đánh lên thì đối với ngươi cũng rất bất lợi.

Viên Phi một hơi nói xong, vẻ mặt hơi nghiêm trọng nhìn Lâm Thần.

Hiển nhiên, Viên Phi cũng khá kiêng kỵ đối với Lý Sơn và Bùi Lương Bình.

Nghe xong lời Viên Phi nói, Lâm Thần đứng là ngẩn ra, ở trong bí cảnh Thiên La sơn Lâm Thần đánh trọng thương Lý Xuyên, Mã Lương và Diệp Minh Tuấn, Lý Sơn ghi hận Lâm Thần là điều bình thường, nhưng Bùi Lương Bình hành động là ngoài dự liệu của Lâm Thần.

Dù sao, theo lý thuyết, hắn cùng với Bùi Lương Bình cũng không có thù hận lớn như vậy, lúc đó hai người chỉ là tranh cướp danh hiệu đệ nhị trong bí cảnh Thiên La sơn mà thôi.

Nhưng lại không nghĩ tới, lòng dạ Bùi Lương Bình lại hẹp hòi như vậy, vẫn ghi hận Lâm Thần ở trong lòng. Hai người này tuy rằng đều là võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ nhưng thực lực của bọn họ so với Lâm Thần cũng cách biệt không nhiều.

Lâm Thần lắc đầu một cái nói:

- Đa tạ Viên huynh nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.

Viên Phi có thể báo việc này cho Lâm Thần cũng coi như là bằng hữu rồi, thấy trong lòng Lâm Thần đã có dự định, Viên Phi cũng không nói thêm nữa, hắn chợt cười ha ha nói:

- Đúng rồi, Lâm Thần, không biết ngươi đối với Thiên Linh đan có hứng thú hay không?

- Thiên Linh đan.

Lâm Thần lúc trước đạt được danh hiệu đệ tam trong lần xông vào Thiên La sơn bí cảnh, phần thưởng chính là một viên Địa Linh đan, được hiệu Địa Linh đan cực kỳ nồng nặc, thích hợp nhất cho võ giả Luyện Thể cảnh tu luyện.

Mà được hiệu của Thiên Linh đan còn cao cấp hơn, có điều đối tượng sử dụng đều là võ giả từ Thiên Cương cảnh sơ kỳ trở lên.

Nếu là võ giả sắp đột phá tới Thiên Cương cảnh trung kỳ dùng Thiên Linh đan, tỉ lệ đột phá sẽ tăng lên rất nhiều, một viên đan được như vậy có thể rút ngắn thời gian tu luyện của võ giả.

Nghe được Viên Phi nói, trong lòng Lâm Thần hơi động. Thiên Linh đan mặc dù thích hợp với võ giả Thiên Cương cảnh, nhưng Lâm Thần lại có tiểu đình tinh luyện, hẳn cũng có thể dùng để tu luyện.

- Ừ, Thiên Linh đan là loại đan được rất cao cấp, trên căn bản đều bị tông môn nắm giữ hoặc ở các buổi Phách Mai hội cỡ lớn có bán đấu giá.

Viên Phi nói tiếp:

- Ta lần này tới tìm ngươi chính là muốn mời ngươi đi tham gia Phách Mai hội.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Phách mai hội

Tham gia Phách Mai hội (1)?

Ở Nhạn Nam vực, ngoại trừ có rất nhiều tông môn và gia tộc cũng có rất nhiều thương hội, những thương hội này có thể là vận chuyển hàng hóa đường dài, hoặc là tổ chức các Phách Mai hội, và Phách Mai hội cũng chia thành ba loại lớn, trung, nhỏ.

Phách Mai hội quy mô lớn do bán đấu giá đều là đồ vật quý giá, nên cần thời gian chuẩn bị tương đối dài, phải cách rất lâu mới tổ chức một lần. Còn Phách Mai hội cỡ trung, và Phách Mai hội cỡ nhỏ thì thời gian tổ chức sẽ không dài như thế.

Nhưng đối với thông tin của Phách Mai hội, Lâm Thần đầu sao cũng là lần đầu tiên được nghe đến, hẳn không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

Đúng, qua ba tháng nữa, ở vùng phía tây khu vực thành Kim Dương sẽ có một hội Phách Mai hội cỡ trung. Theo ta được biết, lần này Phách Mai hội sẽ đấu giá Thiên Linh đan, lần này nhất định ta phải đấu giá được một viên Thiên Linh Đan!

Viên Phi về mặt kiên định nói.

Thiên Linh đan có công dụng phi phàm, nếu Viên Phi đoạt được thì thời gian để hắn đột phá đến được Thiên Cương cảnh trung kỳ, sẽ được rút ngắn rất nhiều.

Nghe vậy, Lâm Thần hơi trầm ngâm một chút, nói rằng:

- Được, đến lúc đó chúng ta hãy đi cùng nhau.

Thứ mà Lâm Thần đang thiếu chính là thời gian, nếu hắn có đầy đủ thời gian, tu vi của hắn hoàn toàn có thể sánh ngang với thiên tài có trình độ cao nhất ở Nhạn Nam vực, mà Thiên Linh đan này lại vừa hay có thể rút ngắn được thời gian tu luyện của Lâm Thần, hắn đương nhiên không thể bỏ qua.

Nghe Lâm Thần nói xong, trên gương mặt Viên Phi nở một nụ cười tươi, bỗng đứng nói:

- Thế thì tốt quá! Lâm Thần, ta không quấy rầy ngươi nữa, đúng rồi, làm nhiệm vụ tông môn một thời gian nữa rồi chúng ta cùng nhau đi được không?

Lâm Thần gật đầu, đồng ý.

Sau đó, Viên Phi liền cáo từ Lâm Thần, một mình rời khỏi sân. Viên Phi chỉ là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, Thiên Cực tông cách thành Kim Dương - địa điểm của Phách Mai hội khoảng cách không hề nhỏ.

Bởi vậy Viên Phi lúc này mới đến mời Lâm Thần cùng đi, dù sao hai người vẫn hơn một người đi, nguy hiểm trên đường đi cũng sẽ đỡ hơn rất nhiều.

Sau khi cáo biệt Viên Phi, Lâm Thần lại ở trong sân trầm tư suy nghĩ.

Quãng thời gian này hắn làm nhiệm vụ tông môn, chém giết yêu thú lấy tài liệu, cùng với đó là thu được giải nhất trong cuộc thi cuối năm của gia tộc, linh thạch hạ phẩm trên người hắn đã có đến gần mười vạn, vừa vặn có thể tham gia Phách Mai hội, mua một ít đồ vật phù hợp cho chính mình.

Sau khi suy nghĩ xong, Lâm Thần ở bên trong ngôi nhà nhỏ để tu luyện.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Huyền kiếm!

Ứng kích biến!

...

Các loại võ kỹ liên tục được triển khai, trong lúc nhất thời, bên trong khu nhà nhỏ lóe từng vệt ánh kiếm. Buổi tối, Lâm Thần lại ngồi khoanh chân dùng Trung phẩm Tụ Khí đan tu luyện, cũng là nhờ Chân Liên Tâm Quyết, nên tốc độ Lâm Thần dùng trung phẩm Tụ Khí đan để tu luyện, so với trước đây tăng lên rất nhiều.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua hơn mười ngày.

Sáng sớm ngày hôm đó, Lâm Thần từ trong sân đi ra tiến thẳng đến Tầng Thư Các.

Thuật tâm pháp của Chân Liên Tâm Quyết đã được Lâm Thần nhớ kỹ càng, hơn nữa lại còn tu luyện đến tầng thứ nhất, sau đó hần dự định ra ngoài làm nhiệm vụ, bởi vậy hần định mang bí tịch Chân Liên Tâm Quyết trả cho Tầng Thư Các.

Đi tới Tầng Thư Các, trưởng lão áo bào trắng vẫn luôn ngồi ở một chiếc bàn được trải vải màu trắng lên trên, nhìn thấy Lâm Thần, ông khẽ gật đầu.

- Trưởng lão, đây là bí tịch Chân Liên Tâm Quyết.

Lâm Thần đặt bí tịch Chân Liên Tâm Quyết lên trên quầy, cung kính nói.

- Ủm.

Trưởng lão áo bào trắng gật đầu, nói rằng:

- Lâm Thần, ngươi tu luyện Chân Liên Tâm Quyết cũng đã hơn mười ngày, hiện tại có lẽ đã cảm nhận được độ khó của việc tu luyện công pháp này.

Lâm Thần lắc đầu, nói rằng:

- Sau khi tu luyện công pháp này thành công thì uy lực mạnh mẽ vô cùng, đệ tử vẫn có ý định tiếp tục tu luyện công pháp này.

Nghe nói như thế, trưởng lão áo bào trắng vốn còn muốn khuyên Lâm Thần đổi sang tu luyện những công pháp khác, lại lập tức ngừng miệng, hần khẽ lắc đầu, cầm bí tịch Chân Liên Tâm Quyết cẩn thận cất đi, ra hiệu Lâm Thần có thể đi ra.

Lâm Thần cung kính, xoay người đi ra phía ngoài.

Ra khỏi Tầng Thư Các, Lâm Thần lại thẳng chỗ Viên Phi. Tông môn quy định, đệ tử nội môn một tháng nhất định phải hoàn thành một nhiệm vụ, nhiệm vụ tông môn tháng này Lâm Thần còn chưa hoàn thành, Viên Phi trước đây còn nói muốn cùng hần làm nhiệm vụ tông môn, bởi vậy, Lâm Thần dự định đến thông báo cho Viên Phi trước, rồi sau đó hai người ra ngoài cùng làm nhiệm vụ.

Giờ khắc này đứng lúc bên ngoài Tầng Thư Các có không ít đệ tử nội môn, trên đường rộn rộn ràng ràng, có đệ tử từ Tầng Thư Các đi ra, cũng có đệ tử đi vào Tầng Thư Các.

Lâm Thần đi trên đường đá xanh, quan sát phong cảnh bốn phía.

Sau đó, ánh mắt của hần bỗng hình ảnh dừng lại ở một cái thạch đình cách đó không xa. Cái thạch đình này, chính là nơi Lâm Thần từ biệt Tiết Linh Vân.

"Không biết nàng hiện tại thế nào rồi." Lâm Thần đưa tay ra, sờ chiếc túi đồ ở bên eo, thứ bên trong túi chính là viên ngọc hộ mệnh mà Tiết Linh Vân đưa cho hần.

Khoảng thời gian này Lâm Thần cũng gặp phải không ít nguy hiểm, nhưng đều bị hần bình an vượt qua, bởi vậy vẫn chưa cần sử dụng tới ngọc hộ mệnh này.

Nhìn viên ngọc hộ mệnh trên tay, tâm trí Lâm Thần không liên nghĩ đến Tiết Linh Vân.

Tiết Linh Vân đảm nhiệm chức vụ Tuần Sát Sứ, đi tới nước Thiên Bắc phía bắc Nhận Nam vực rèn luyện, ngoại trừ tình huống đặc biệt, bằng không phải đến lúc nội môn thi đấu mới có thể trở về.

Mà thời gian nội môn thi đấu ở Thiên Cực tông là ba năm một lần, bây giờ cách lần tiếp theo tông môn thi đấu còn hơn một năm nữa.

Nói cách khác, Lâm Thần muốn được gặp Tiết Linh Vân, thì phải đợi một năm nữa.

Cắt ngọc hộ mệnh cẩn thận, Lâm Thần xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mà lần này Lâm Thần chưa đi được đi hai bước, bỗng nhiên có mấy người vội vã từ phía đối diện với hắn đi tới.

- Lâm Thần, đứng lại!

Một người thanh niên có ngoại hình khá là khô ngô lạnh lùng nói.

Chính là Lý Sơn.

Bên cạnh Lý Sơn, còn có một người thanh niên nữa chính là Bùi Lương Bình.

Lý Sơn nhìn thấy Lâm Thần, sắc mặt cực kỳ khó chịu, lần trước ở bí cảnh của núi Thiên La, đệ đệ của hắn là Lý Xuyên, bạn tốt của hắn là Mã Lương và Diệp Minh Tuấn được gọi đến giúp một tay, đều là bị Lâm Thần đánh trọng thương, nếu như không phải Lý Sơn ở trong nội môn còn có vị thế, lấy được mấy viên đan dược cấp cao, e rằng cơ thể ba người họ sẽ khó có thể hồi phục được.

Nhưng kể cả như vậy, tu vi ba người cũng bị giảm nhiều, chỉ sợ tu vi kiếp này sẽ bị hạn chế ở trong Thiên Cương cảnh.

Ba người bọn họ cũng chịu đả kích lớn, mỗi ngày đều buồn khổ đau đớn, mà Lý Sơn mỗi lần nhìn thấy ba người bọn họ như vậy, trong lòng liền sinh ra từng luồng từng luồng oán khí, hận Lâm Thần đến tận xương tủy, oán hận ngày càng sâu sắc.

Ai mà ngờ tới, thực lực của Lâm Thần lại cường đại như thế, lúc đó hắn cũng chỉ mới luyện Thể cảnh tầng thứ sáu, vậy mà bằng thực lực của chính mình hắn lại có thể đánh bại cả ba người bọn họ.

Nghe thấy tiếng Lý Sơn, Lâm Thần dừng bước, vẻ mặt lạnh lùng nhìn người phía trước.

Bùi Lương Bình đứng cạnh Lý Sơn bỗng dưng cười nhẹ một tiếng, dữ tợn nói:

- Khả khả, Lâm Thần, tốc độ tu luyện của ngươi đúng là rất nhanh, có điều hôm nay ngươi nhất định sẽ phải nói rõ ràng cho ta.

Mặt Lâm Thần không có cảm xúc, không hề bị lời nói của Bùi Lương Bình làm cho tức giận, hắn thản nhiên nói:

- Thứ lỗi, ta không có gì giải thích, hơn nữa... Ngươi cũng không tư cách khiến ta phải giải thích cho ngươi.

Bùi Lương Bình mặt biến sắc, gằn giọng xuống nói:

- Tiểu tử, đừng có ở đó mà dày mặt, ta cho ngươi biết, hôm nay nếu ngươi không nói cho rõ ràng sự tình, ngươi cũng đừng nghĩ có thể yên ổn ra khỏi nơi này.

Kể đến không hề có chút thiện ý gì, hai người này ở đây cản đường Lâm Thần con đường, quả nhiên không phải chuyện tốt lành gì.

- Cần gì phải phí lời, Bùi Lương Bình, chúng ta cùng tiến lên, trước tiên đánh cho hắn tàn phế rồi nói sau!

Cũng là vì chuyện của ba người bọn Lý Xuyên, nên vẻ mặt Lý Sơn giờ khắc này cực kỳ phẫn nộ, hắn không nhịn được gầm lên một tiếng, đột nhiên bước ra, giống như là hận không thể lập tức giết ngay Lâm Thần.

Bùi Lương Bình thấy thế, vẻ mặt cũng có chút u ám nghiêm nghị nhìn Lâm Thần, hắn bắt đầu động đậy cơ thể, tập kích về phía Lâm Thần.

Lâm Thần lúc này đang đi con đường hẻo lánh có rất ít đệ tử nội môn đi qua, cũng bởi vậy, Lý Sơn cùng Bùi Lương Bình mới dám ngang nhiên thí thỉ với Lâm Thần.

Lý Sơn mang tới mấy võ giả Luyện Thể cảnh, cũng vào thời khắc này, tất cả đều công kích Lâm Thần.

Thấy tình thế như vậy, mặt Lâm Thần vẫn không hề cảm xúc, cơ thể hắn đột nhiên chấn động, trên da của hắn nhất thời tỏa ra ánh sáng màu đồng cổ tựa như một vị kim phạt.

Ầm!

Lâm Thần không nói nhiều, duỗi nắm đấm ra, hướng đến tay của Lý Sơn mà tấn công.

Nhất thời, một âm thanh trầm đục vang lên. Lý Sơn là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, thực lực của hắn so với Đoạn Phương - đối thủ cách đây không lâu thí thỉ với Lâm Thần cũng cao hơn một chút, nhưng kể cả như vậy, thì Lý Sơn vẫn không phải là đối thủ của Lâm Thần.

Theo thanh âm vang lên, sắc mặt Lý Sơn trong phút chốc đã biến thành màu đỏ tía, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như điều đứt dây, lui về phía sau.

Bùi Lương Bình đang tấn công Lâm Thần sợ giật bắn người, vốn dĩ bọn họ cho rằng Lâm Thần tuy đánh bại Đoạn Phương, nhưng tu vi của hắn dù sao

cũng còn thấp, thực lực không phải là quá mức lợi hại, vì thế hai người này mới lập mưu liên hợp lại, đồng thời đối phó Lâm Thần.

Mà giờ khắc này, bọn họ mới phát hiện thực lực của Lâm Thần, tựa hồ cường đại hơn so với bọn họ tưởng tượng.

Thế nhưng giờ khắc này muốn phải hối hận cũng không kịp, Bùi Lương Bình gầm nhẹ một tiếng, một chân hướng Lâm Thần oanh kích mà tới.

Bắp đùi của hắn trên hiện ra ánh sáng màu trắng nồng đặc, hiển nhiên cước pháp so với lúc xông vào núi Thiên La mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Chỉ là, sau một khắc...

Bắp đùi của Bùi Lương Bình và quả đấm của Lâm Thần đụng vào nhau, ngay sau đó, liền nhìn thấy thân sắc của Bùi Lương Bình biến đổi, thân thể không kiềm hãm được lui về sau mấy chục bước, bịch một tiếng, ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Lý Sơn mạnh hơn một chút, bị Lâm Thần oanh kích một quyền, hắn mặc dù không hôn mê nhưng cũng bị ngã trên mặt đất, khó có thể đứng lên lại, dĩ nhiên hoàn toàn mất sức chiến đấu!

- A!

Lúc này, bỗng một tiếng kêu sợ hãi vang lên, liền nhìn thấy, những võ giả Luyện Thể cảnh do Lý Sơn cùng Bùi Lương Bình mang theo, một người trong đó hoảng sợ hô một tiếng, Lâm Thần đang công kích bỗng ngừng lại.

Nghe được thanh âm này, Lâm Thần theo tiếng nhìn lại, mà người võ giả kia nhìn thấy ánh mắt Lâm Thần nhìn sang, nhất thời da đầu tê dại lui về sau mấy bước, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Không để ý đến võ giả Luyện Thể cảnh, Lâm Thần rút lui đồng lực trong cơ thể, quay đầu nhìn về phía Lý Sơn, vẻ mặt lạnh lùng.

- Chuyện này, chuyện này...

Lý Sơn áp ứng, vẻ mặt có chút bối rối.

Hắn vốn dĩ muốn báo thù cho ba người bọn Lý Xuyên, phế bỏ Lâm Thần, ai ngờ trái lại còn bị Lâm Thần đánh thành bộ dạng này. Trong lòng hắn biết rõ, sở trường của Lâm Thần là kiếm pháp, nếu Lâm Thần sử dụng tới kiếm pháp, Lý Sơn và Bùi Lương Bình sợ là trọng thương còn nặng hơn bây giờ.

Nghĩ tới đây, Lý Sơn không khỏi cảm thấy hối hận, nhưng lúc này, thân sắc của hắn bắt đầu trở nên hoảng sợ.

Hắn trước đây đối xử như vậy với Lâm Thần, giờ khắc này Lâm Thần đã trưởng thành, liệu có quay lại báo thù hắn? Nếu là như vậy, chính hắn sợ rằng không qua nổi kiếp nạn...

Trong khi Lý Sơn còn đang sợ hãi trong lòng, bỗng nhìn thấy Lâm Thần chậm rãi bước đi, vẻ mặt lãnh đạm hướng phía về trước đi, không nói một lời, giống như không hề nhìn thấy đám người Lý Sơn và Bùi Lương Bình.

Thấy vậy, Lý Sơn không khỏi cảm thấy nhụt chí vô cùng, từ đầu tới cuối Lâm Thần không hề xem hắn và Bùi Lương Bình là đối thủ...

(1) Phách Mai hội: Hội bán đấu giá.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hai thảng

Khi Lâm Thần đi tới phủ của Viên Phi, Viên Phi đang định ra ngoài, cũng muốn đi tìm Lâm Thần để cùng làm nhiệm vụ tông môn.

Hai người thương lượng một phen, liền đến điện nhiệm vụ nội môn, mỗi người nhận một nhiệm vụ ba sao, sau đó đi ra ngoài tông môn.

Vốn dĩ Viên Phi còn lo lắng nhận nhiệm vụ ba sao thì độ khó quá lớn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ung dung của Lâm Thần, đành cắn răng nhận lấy.

Nhiệm vụ ba sao phần lớn đều là dành cho võ giả có tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ trở lên mới dám nhận, cho dù tài năng của Viên Phi không tệ, nhưng hắn dù sao cũng mới chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, tu vi như thế nhận nhiệm vụ ba sao, hắn khó tránh khỏi lo lắng trong lòng.

Nhưng điều càng làm cho Viên Phi trong lòng kinh ngạc chính là, Lâm Thần giống như trước đây đã từng nhận qua nhiệm vụ ba sao, dáng vẻ ung dung thành thạo vô cùng. Mà trước đây tu vi Lâm Thần cũng chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám sơ kỳ, thậm chí chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy, tu vi thấp như vậy, nhưng hắn lại dám nhận nhiệm vụ ba sao.

Lâm Thần cùng Viên Phi nhận nhiệm xong, hao tổn mất mấy ngày cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Hoàn thành nhiệm vụ lần này, điểm công hiến của Lâm Thần lại tăng lên một ít, còn Viên Phi thì vô cùng hưng phấn, nhiệm vụ lần này lấy được điểm công hiến cùng với điểm trước đây vẫn chưa sử dụng, hai người cùng làm lại càng thu được nhiều hơn, hẳn dĩ nhiên có thể đến Tầng Thứ Các đổi công pháp.

Viên Phi là người đầu tiên lên được bí cảnh của núi Thiên La, hẳn chỉ cần tiêu hao một phần ba điểm công hiến liền có thể đổi được một môn Huyền Mịch công pháp và võ thuật cấp thấp.

Sau khi Viên Phi tiến vào nội môn, mỗi tháng nhận nhiệm vụ nhiều nhất là cấp bậc hai sao, hoàn thành nhiệm vụ khen thưởng cũng chưa từng đạt được ba sao, lần này cùng Lâm Thần hoàn thành nhiệm vụ ba sao, hẳn lấy được điểm công hiến so với trước đây nhiều hơn rất nhiều, bởi vậy lúc này mới có đầy đủ điểm công hiến đi đổi công pháp.

- Lâm Thần, ta phải cảm ơn ngươi, nếu như chỉ dựa vào mỗi mình ta, e rằng không làm nổi nhiệm vụ ba sao.

Viên Phi cảm kích nói. Nếu chỉ có một mình hẳn, hẳn chắc chắn không dám nhận lấy nhiệm vụ ba sao.

Lâm Thần cười, thấy Viên Phi hào hứng, giống như còn muốn nói tiếp, nên cũng không nói gì.

Quả nhiên, Viên Phi tiếp tục nói:

- Lâm Thần, ta hiện tại đã có hơn sáu trăm điểm công hiến, ta trước tiên đi một chuyến đến Tầng Thứ Các đổi Huyền Mịch công pháp cấp thấp! Cáo từ trước.

- Cáo từ.

Lâm Thần gật đầu nói.

Cáo biệt Viên Phi xong, Lâm Thần liền về tới tiểu viện của mình, trong vòng một tháng tiếp theo, Lâm Thần sẽ ở tiểu viện bế quan khổ tu.

Ban ngày, Lâm Thần ở trong sân luyện tập kiếm pháp, Cổ Đồng Luyện Thể quyết.

Buổi tối, Lâm Thần dùng trung phẩm Tụ Khí đan tu luyện.

Trong một tháng này, ngoại trừ một lần Lâm Thần đến chợ mua đan dược, thời gian còn lại toàn bộ đều dồn sức cho tu luyện.

Mà nhờ Lâm Thần điên cuồng khổ tu, thực lực của hắn tăng nhanh như gió, kiếm pháp đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, nếu bây giờ Lâm Thần đối phó với Thiệu Tử An, chỉ cần triển khai võ kỹ, liền có thể giải quyết được.

Đêm khuya.

Lâm Thần khoanh chân ngồi trên giường, xoay tay một cái, lấy ra một hạt Tụ Khí đan trung phẩm, há miệng nuốt xuống.

Trải qua một tháng khổ tu này, chân khí trong cơ thể Lâm Thần ngưng tụ rất nhiều, dĩ nhiên đạt đến giới hạn để đột phá!

Tụ Khí đan trung phẩm vào miệng, Thiên Địa linh khí nhất thời liền hóa thành một dòng lũ lớn, xung kích các đại kinh mạch trong cơ thể hắn. Bất ngờ, trong đầu của hắn đột nhiên truyền đến một lực hút, hấp thu hết sạch dòng Thiên Địa linh khí đang chảy.

Một lát sau, xuất hiện một luồng Thiên Địa linh khí tinh khiết ở trong cơ thể hắn, Lâm Thần vận Chân Liên Tâm Quyết, bắt đầu luyện hóa dòng Thiên Địa linh khí này.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Chẳng mấy chốc, Lâm Thần liền mở mắt, cảm giác được chân khí trong cơ thể gia tăng, trên mặt hắn lộ ra một sắc mặt vui mừng, tự nghĩ: "Tăng Khí đan hiệu quả thật mạnh mẽ, tu vi của ta bây giờ đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ, vừa vặn có thể sử dụng Tăng Khí đan để tu luyện!"

Những Tăng Khí đan này là Lâm Thần chém giết đám người Thiệu Tử An mà có được. Tăng Khí đan quý giá, mà lại có hiệu quả mạnh mẽ, tốt nhất là dùng trong lúc đột phá!

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần xoay tay một cái, lấy ra một viên Tăng Khí đan, há mồm liền nuốt xuống.

Nhất thời, một luồng Thiên Địa linh khí so với vừa nãy lớn hơn gấp mấy lần xuất hiện, mãnh liệt xung kích kinh mạch của hắn. Dòng Thiên Địa linh khí này cực kỳ khổng lồ, dù là tu vi hiện tại của Lâm Thần đã đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ, nhưng vẫn cảm thấy kinh mạch đập không ngừng.

Nếu là đổi thành những võ giả luyện Thể cảnh tầng thứ tám Hậu kỳ khác dùng Tăng Khí Đan tu luyện, cho dù sẽ không bị dòng Thiên Địa linh khí khổng lồ này làm căng đứt kinh mạch, thì kinh mạch cũng sẽ bị lưu lại ám thương, ảnh hưởng tu luyện sau này.

Nhưng Lâm Thần lại không giống như vậy, ngay khi Lâm Thần cảm thấy có chút không chịu nổi, bỗng, trong đầu của hắn truyền đến một lực hút, chớp mắt, liền khiến Thiên Địa linh khí trong cơ thể Lâm Thần hấp thu không còn một mống.

Hồ...

Cảm nhận được điều này này, Lâm Thần không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lúc đó, vẻ mặt hắn lại trở nên nghiêm túc, Tăng Khí Đan công hiệu mạnh mẽ, biến thành dòng Thiên Địa linh khí khổng lồ, mặc dù là bị tiểu đỉnh tinh luyện xong, số lượng còn lại vẫn rất lớn.

Lâm Thần chờ đợi giây lát, tiểu đỉnh liền đem Thiên Địa linh khí tinh khiết đã được tinh luyện phun ra, cũng trong lúc đó, Lâm Thần vận lên Chân Liên Tâm Quyết, bắt đầu luyện hóa dòng Thiên Địa linh khí này!

Sau khi dòng Thiên Địa linh khí này luyện hóa, chân khí trong cơ thể Lâm Thần, lúc này tốc độ tăng lên cực nhanh!

Cong cong cong cong...

Dưới sự hanh chóng luyện hóa Thiên Địa linh khí, trong cơ thể Lâm Thần, mãnh liệt vang lên từng trận thanh âm rất nhỏ.

Nhưng Lâm Thần nghe thấy thanh âm này, sắc mặt lại có chút thay đổi, chỉ có vẻ vụn công hiệu của một viên Tăng Khí Đan, chưa đủ lấy để hắn đột phá!

Hơi cắn răng, Lâm Thần xoay tay một cái, lần thứ hai lấy ra một viên Tăng Khí Đan, há miệng trực tiếp nuốt vào, hắn chờ một chút, ngay sau đó lại lấy ra một viên trung phẩm Tụ Khí đan, tiếp tục dùng.

Đồng thời, Lâm Thần không ngừng luyện hóa Thiên Địa linh khí đã được tiểu đỉnh luyện hóa!

Sau nửa canh giờ, Lâm Thần đã hấp thu toàn bộ hai viên Tăng Khí đan và một viên trung phẩm Tụ Khí đan, chân khí trong cơ thể hắn, đạt tới mức cực hạn!

Một lần tuần hoàn.

Hai lần tuần hoàn.

Ba lần đại tuần hoàn...

...

Khi Lâm Thần luyện hóa đến lần thứ mười hai vòng tuần hoàn, bỗng dưng bên trong đan điền của hắn vang lên một âm thanh lạnh lạnh.

Vù...

Nghe được thanh âm này, sắc mặt Lâm Thần trở nên vui vẻ.

Cùng lúc đó, khí thế trên người hắn trong nháy mắt tăng mạnh, so với trước đây mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong!

Trên mặt Lâm Thần lộ ra vui mừng khôn xiết, khổ tu một tháng, tu vi cuối cùng từ Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ, đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong.

Nén lại sự phấn khích, Lâm Thần nằm xuống giường, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Một tháng nay khổ tu, Lâm Thần vẫn luôn nằm ngủ trong trạng thái căng thẳng, giờ khắc này tu vi rốt cục cũng đột phá, tâm tình của hắn cũng đã buông lỏng hơn rất nhiều.

Một đêm yên bình, ngày thứ hai Lâm Thần rời khỏi giường từ rất sớm, ăn xong điểm tâm, liền ở trong sân luyện kiếm pháp.

Thời gian buổi sáng sớm trôi qua rất nhanh, vào buổi trưa, có tiếng gõ cửa ở cửa tiểu viện.

Lâm Thần cẩn thận cất Hàn Thiết kiếm trong tay, mở cửa phòng, nhìn thấy Viên Phi đang kinh ngạc nhìn hắn.

- Hà, Lâm Thần, ngươi lại đột phá! Lần trước gặp mặt, ngươi vẫn chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ, mà giờ khắc này, ngươi đã là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong!

- Ừm

Lâm Thần cười gật đầu, trong lòng biết rõ Viên Phi tới đây là có lí do, liền xoay người đóng cửa lại, cùng Viên Phi đi ra phía ngoài, nói chuyện phiếm.

Tổng môn quy định đệ tử nội môn một tháng nhất định phải một lần làm nhiệm vụ tổng môn, mà lần trước, Lâm Thần liên thủ với Viên Phi đồng thời làm nhiệm vụ, vẫn là một tháng trước đây, bây giờ cách kỳ hạn một tháng chỉ còn mấy ngày, bởi vậy Viên Phi lúc này mới tới tìm Lâm Thần, muốn cùng nhau làm nhiệm vụ tổng môn.

Một tháng không gặp, tu vi Viên Phi cũng tăng được một ít, nhưng để đột phá đến Thiên Cương cảnh trung kỳ vẫn còn cách một đoạn.

Nhưng Viên Phi hình như lần trước tới Tàng Thư Các đối công pháp cường đại gì đó, thần sắc của hắn bây giờ rất hưng phấn, hắn là một tháng này đã khổ tu, tu vi mặc dù không có đột phá, nhưng thực lực cũng tăng lên không ít.

Nhưng vẫn là nhiệm vụ ba sao!

Lâm Thần thời khắc này tu vi đã đột phá, đối với nhiệm vụ ba sao đương nhiên sẽ không có chút e ngại. Còn Viên Phi cũng không sợ hãi, thậm chí còn có hơi mừng rỡ.

Nhìn thấy Lâm Thần hơi nghi hoặc nhìn hắn, Viên Phi vẻ mặt tự kiêu nói:

- Lâm Thần, trước ta đối một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp. Võ kỹ của Huyền Mịch cấp thấp này quả nhiên mạnh mẽ, một tháng này, tu vi của ta mặc dù không có đột phá, nhưng thực lực tăng mạnh, đối phó với võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ cũng sẽ không có vấn đề quá lớn.

Nghe nói như thế, trên gương mặt Lâm Thần mới lộ vẻ yên tâm.

Sau đó, hai người mỗi người tự chọn nhiệm vụ.

Nhiệm vụ mà Lâm Thần nhận chính là tiến vào Mặc Liên sơn hái một loại linh thảo nào đó, còn Viên Phi, là hộ vệ đội buôn tiến vào Mặc Liên sơn.

Đều là nhiệm vụ ba sao với độ khó lớn.

Mấy ngày sau, Lâm Thần cùng Viên Phi đồng thời trở về, đều đã là hoàn thành nhiệm vụ.

Mà làm nhiệm vụ này xong, Lâm Thần cùng Viên Phi liền tách ra tiếp tục tu luyện.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt lại một tháng trôi qua, trong lúc Lâm Thần cùng Viên Phi lần thứ hai liên thủ làm nhiệm vụ tông môn một lần nữa, họ muốn chuẩn bị cho việc đi tới vùng phía tây Thiên Cực tông thành Kim Dương tham gia Phách Mai hội.

Khoảng thời gian này ở chung, Lâm Thần cũng biết, Viên Phi chính là con cháu Viên gia ở thành Kim Dương, Viên gia ở thành Kim Dương là một gia tộc lớn, cũng bởi vậy, hắn mới biết được thành Kim Dương sẽ cử hành Phách Mai hội.

Nhưng nơi đây cách Kim Dương Thành khá xa, lặn lội đường xa, khó tránh khỏi sẽ gặp phải đạo tặc hoặc là sơn tặc hoành hành, thân cô thế cô, thực lực yếu ớt, khả năng bỏ mạng là rất lớn.

Lâm Thần cùng Viên Phi chuẩn bị một thời gian, liền trực tiếp tiến về phía tây khu vực thành Kim Dương mà đi.

Trên đường, hai người mỗi người cưỡi một con ngựa Thanh Ô, về mặt Viên Phi có chút hoài niệm nói:

- Từ khi ta tiến vào Thiên Cực tông tu luyện, vẫn chưa từng trở lại thành Kim Dương, cũng không biết hiện tại thành Kim Dương đã thay đổi thế nào.

Viên Phi vào Thiên Cực tông từ mấy năm trước, mấy năm trôi qua, Viên Phi chưa bao giờ trở về thăm gia tộc, đối với gia tộc đương nhiên có chút hoài niệm.

Bỗng nhiên, Viên Phi tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nói rằng:

- Đúng rồi, Lâm Thần, từ nơi này xuất phát đến thành Kim Dương, trên đường đi phải đi qua một thảo nguyên, trong thảo nguyên đó có một đám Mã Tặc, đến lúc đó chúng ta phải cẩn thận một chút.

- Mã Tặc?

Lâm Thần sửng sờ.

- Hừm, đám Mã Tặc này là một nhóm đạo tặc tụ tập lại, Thiên Cực tông chúng ta từng tuyên bố tiêu diệt bọn họ sẽ được phần thưởng của nhiệm vụ bốn sao, nhưng vẫn không có ai hoàn thành.

Viên Phi vẻ mặt nghiêm túc, hắn chần chờ một chút, lại nói:

- Thủ lĩnh của nhóm Mã Tặc này là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, thực lực mạnh mẽ, trong đó võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ cũng có hơn mười người, võ giả Luyện Thể cảnh nhiều đến mấy trăm, quân số đông đảo, cho dù là đệ tử nội môn tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ của chúng ta, cũng không dám đối diện chống lại bọn họ.

- Hay là, chúng ta đi đường tắt?

Sau khi nói xong, Viên Phi lại nói thêm một câu, đối với đám kia Mã Tặc kia quả thực rất kiêng dè.

Chương 93: Mã tặc

Nghe thấy câu này, đầu lông mày Lâm Thần khẽ nhăn lại.

Vậy mà Tông Môn lại tuyên bố nhiệm vụ bốn sao là phải tìm diệt bọn Mã Tặc.

Phải biết rằng, nhiệm vụ bốn sao có thể sánh ngang với võ giả tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ. Hơn nữa, nghe lời nói của Viên Phi, nhiệm vụ bốn sao lần này là tìm diệt bọn Mã Tặc. Hiện tại đã qua một khoảng thời gian, nhưng bọn Mã Tặc này vẫn cứ tự do hoạt động trên thảo nguyên như lúc trước.

Nói như vậy, đệ tử nội môn hoặc là đều đã chết dưới tay bọn Mã Tặc này rồi, hoặc là trong lòng sợ hãi nên không ai dám đứng ra tiếp nhận nhiệm vụ.

Nhiệm vụ bốn sao này trong lời nói của Lâm Thần là vô cùng khó khăn.

Lâm Thần do dự một lúc rồi nói:

- Thực là phiền toái, nếu đi vòng qua con đường này, phải mất rất nhiều thời gian.

Nghe được lời nói của Lâm Thần, Viên Phi hơi do dự một lát nói:

- Thảo nguyên này rất lớn, nếu như chúng ta đi vòng qua con đường như đã nói, có thể mất đến mười ngày, lúc đó, có thể kịp tham gia Phách Mai hội (1) hay không?

Bây giờ chỉ còn gần mười lăm ngày là bắt đầu Phách Mai hội, bọn họ đã đuổi qua con đường đó, nếu như bỏ lỡ cơ hội này, nói không chừng lại bỏ lỡ luôn Phách Mai hội.

Hơn nữa phải nói, để cử hành một lần Phách Mai hội lớn là rất khó, nếu như bỏ qua dịp này, Lâm Thần cũng phải đợi rất lâu mới có thể lại tham gia được một Phách Mai Hội như thế này nữa.

Còn về những Phách Mai hội nhỏ, thời gian diễn ra rất ngắn, nhưng giá trị của đồ vật trong những loại Phách Mai hội này lại không cao, đối với Lâm Thần không có tác dụng lớn.

Lâm Thần khẽ nhăn mày, lẩm bẩm trong miệng:

- Tiếp nhận rồi đi thôi.

Có thể để cho bọn Mã Tặc phát sinh xung đột, nhưng Lâm Thần tự nhiên lại không thể, lại cũng chẳng nghĩ đến, vì phải lách qua con đường này, hơn nữa sẽ phải bỏ qua Phách Mai hội lần này.

Còn nói về bọn Mã Tặc kia, bọn chúng đương nhiên có thực lực lớn, nhưng khoảng thời gian này Lâm Thần đã khổ công tu luyện thực lực cũng tăng không nhỏ.

Viên Phi do dự một lúc, gật đầu nói:

- Được, nếu như đến được nơi ở của bọn Mã Tặc thì tiện thể cho chúng một bài học.

Viên Phi tu luyện võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, trong lòng cũng không phải là quá sợ hãi.

Sau khi cả hai thương lượng xong, thì cùng hướng về phía trước mà đi.

Hai ngày sau, đi qua hết một khu rừng, Lâm Thần và Viên Phi đã đến được thảo nguyên to lớn vô biên ấy.

Thảo nguyên này to lớn vô cùng, hướng về phía trước mắt mà đi, căn bản không nhìn thấy điểm đầu. Trên thảo nguyên cỏ rất cao xanh rờn. Phong cảnh thực sự rất đẹp.

Có điều, Lâm Thần và Viên Phi đến chỗ này lại có chút cảnh giác.

Lâm Thần liền sử dụng linh hồn lực, bao trùm xung quanh một trăm mét lấy hắn làm trung tâm.

- Ồ.

Đột nhiên Lâm Thần lên tiếng, xoay người đi về phía bãi cỏ phía trước.

- Thế nào rồi?

Viên Phi vẫn không biết Lâm Thần sử dụng linh hồn lực, lúc này nhìn thấy Lâm Thần đi về phía bên ngoài, lập tức thần sắc có chút nghi hoặc, một mặt tiếp tục cùng Lâm Thần đi về phía trước.

Nhưng mà, đến nơi Lâm Thần đang đứng liền nhìn thấy những đồ vật trên đất, thần sắc Viên Phi nhanh chóng chuyển sang nghiêm trọng, nghẹn ngào nói:

- Ở đây như thế nào lại có thi thể của võ giả vậy.

Ở bãi cỏ trước mặt hai người thỉnh thoảng xuất hiện một cỗ thi thể. Chỗ yết hầu có một lỗ nhỏ, hình như là nhát kiếm đâm vào.

- Nhưng trên thi thể này, máu tươi vẫn chưa khô, chứng tỏ là chết cách đây chưa lâu.

Lâm Thần xem xét người võ giả này.

- Như thế nào mà ngươi lại biết được?

Nghe thấy câu nói của Lâm Thần, Viên Phi bất chợt lên tiếng, thần sắc rất nghi hoặc.

Chứng cứ là vết đâm tại yết hầu của thi thể này thì có khả năng cái chết này do Mã Tặc gây ra. Làm sao có thể? Vậy bọn Mã Tặc có biết dùng kiếm hay không? Lâm Thần cười cười, giờ ngón tay chỉ về phía bức họa lớn rồi nói:

- Vùng đất trước mắt có rất nhiều dấu chân ngựa, ngoại trừ bọn Mã Tặc thì ai dám dẫm số lượng lớn ngựa như vậy đến đây giết người cơ chứ.

Lâm Thần ngập ngừng rồi nói:

- Hơn nữa, vị võ giả này là hộ vệ cho đội thương buôn nào đó, gặp phải đám cướp và bị đuổi giết đến nơi này.

Viên Phi dựa vào lời nói của Lâm Thần, liền tìm kiếm khu vực phía trước một lúc, đột nhiên phát hiện rất nhiều dấu chân ngựa, ngoài ra Viên Phi lại phát hiện không xa có thêm một thi thể võ giả nữa. Hai thi thể này đều có bộ phục sức giống nhau, trong góc của bộ y phục, có một thanh gươm nhỏ, cho nên xác thực là hộ vệ cho một đội thương buôn nào đó.

Lâm Thần như thế nào lại phát hiện những thứ này?

Vậy là quá thần kì rồi!

Phải biết rằng, hắn ta vừa mới cùng Lâm Thần đứng chung một chỗ, sau đó hắn cũng không ở lại đây tìm kiếm thêm nữa. Năng lực này không phải bình thường, làm Viên Phi cảm thấy sợ hãi.

Viên Phi có một chút vui vẻ hạnh phúc, vì hắn được là bạn của Lâm Thần, không phải là kẻ thù.

Lắc lắc đầu, thần sắc Viên Phi nghiêm trọng nói:

- Cái bọn Mã Tặc này cách đây không xa, chúng ta phải cẩn thận.

Nói rồi, hai người đánh Thanh Ô mã tiếp tục hướng về phía trước, cấp tốc tiến lên.

Năng lực chạy nhanh của Thanh Ô mã không lớn, có điều vẫn tốt hơn là không có. Lâm Thần và Viên Phi đi còn không đến nửa ngày, họ liền nhìn thấy ở phía xa xa có đám người ẩn ẩn hiện hiện.

Tùng tùng tùng tùng...

Đúng lúc này, một trận âm thanh vỗ ngựa lao nhanh đến.

- Là bọn Mã Tặc.

Sắc mặt Viên Phi biến đổi, âm thanh nghiêm nghị.

Phía xa, hình ảnh Lâm Thần và Viên Phi cũng hiện ra với đám người kia. Lâm Thần và Viên Phi thúc ngựa lao thẳng về phía bọn họ, chỉ một khắc sau khoảng cách giữa hai bên còn không quá một nghìn mét.

Đám người này, mặc áo vải thô, phân chia vũ khí cũng không giống nhau, người gần nhất ở trước mắt là võ giả tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, nhưng bên cạnh hắn ta là có mười tu vi không phải là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, đằng sau là võ giả Luyện Thể cảnh cũng có khoảng hơn một trăm người.

Nhiều người như vậy, bọn họ chắc chắn đã bị dẫn vào đường cùng không thể thoát ra, cũng có thể nói, lần này bọn họ đã chuẩn bị để cướp bóc những

đồ vật của các đội thương buôn tại thảo nguyên này.

Tuy nhiên tu vi của họ không giống nhau, nhưng con ngựa ở phía dưới lại là ngựa Thanh Nhất Sắc, những con ngựa này thiên về tốc độ chạy được coi là vô cùng điên cuồng, trong cự li ngắn phát ra lực mạnh nhất, so với Thanh Ô mã của Lâm Thần và Viên Phi không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Thanh sắc Lâm Thần không biến đổi, chỉ đứng nhìn bọn họ.

Một lát sau, đám Mã Tặc này lại đã ở trước mặt Lâm Thần và Viên Phi khoảng một trăm mét, mà ở phía sau, bọn họ hình như đã được huấn luyện qua, Lâm Thần và Viên Phi bị bao vây bốn phía, hoàn toàn không có đường lui, từng về mặt nhìn bọn họ lộ ra vẻ tham lam.

- Hả? Là đệ tử nội môn của Thiên Cực tông.

Trước mặt hai người Lâm Thần là khoảng mười vị võ giả Thiên Cực cảnh, trong đó có một người trung niên to lớn, khỏe mạnh nhìn Lâm Thần và Viên Phi, đầu lông mày khẽ nheo lại, phát ra âm thanh vù vù.

Vị trung niên khỏe mạnh này là tu vi Thiên Cực cảnh hậu kỳ, chính là thủ lĩnh của bọn Mã Tặc này! Đặc biệt là trong tay hắn có cái chùy to, khắp người tràn đầy khí thế.

- Đệ tử nội môn của Thiên Cực tông, thiết nghĩ chắc chắn hai vị là tiếp nhận nhiệm vụ của nội môn Thiên Cực tông phân bổ, muốn tiêu diệt bọn ta, có điều tu vi của hai người các ngươi chỉ có như vậy mà tiếp nhận nhiệm vụ bốn sao, các ngươi thực sự không biết, hay là đầu óc bị lừa dối rồi?

Sau khi người trung niên to lớn xem xét tu vi của Lâm Thần và Viên Phi, lập tức đầu lông mày âm u bỗng phát sáng, sau khi nói lại phát ra giọng cười ha hả.

Hiển nhiên, đám người này cho rằng Lâm Thần và Viên Phi vì tiếp nhận nhiệm vụ của nội môn, nên mới đến đây.

- Ha ha, đại ca nói đúng lắm, hai tiểu đệ đây là tìm cái chết mà!

- Thật sự là đám trâu bò không sợ hổ báo, có điều lần trước một đệ tử nội môn Thiên Cực cảnh hậu kỳ của Thiên Cực tông không phải đều do đại ca giết chết đấy chứ? Tu vi của hai người bọn họ thấp vậy mà, thì chắc là đến đây để tìm cái chết chứ gì?

- Đại ca, ta thành chiến! Tiểu đệ từ Thiên Cực cảnh sơ kỳ giao cho đệ!

- Đại ca, đệ đi đi, đệ sẽ giết chết hai tên tiểu tử này!

Lời nói của gã trung niên to lớn rơi rụng dần, đám Mã Tặc căn bản vẫn luôn luôn không lên tiếng, lập tức một tràng tiếng cười to lớn vang lên, bất chấp không kiêng kị châm chọc mỉa mai.

Trong đó, bên cạnh gã trung niên lực lưỡng là hơn mười tên võ giả Thiên Cực cảnh đang nhảy nhót lung tung, muốn động thủ giết chết Lâm Thần và Viên Phi.

- Các vị huynh đệ, các người lúc trước đã đều cùng với đệ tử nội môn đấu qua rồi, lần này thì để ta đi! Nhìn ta dạy dỗ hai tên tiểu tử này như thế nào!

Ngay lúc này những âm thanh ầm ĩ rơi xuống, đột nhiên, âm thanh có chút ngầy ngớ vang lên, càng nhìn thấy bên cạnh gã trung niên to lớn ấy, một tên thanh niên tu vi Thiên Cực sơ kỳ nhất sắc thay đổi rồi lớn tiếng nói.

Lời nói của tên thanh niên vừa phát ra, một gã trung niên bên cạnh hắn ta có chút nặng nề, thấp giọng nói:

- Tiểu Phong, không được làm loạn!

Nghe thấy lời này, tên thanh niên có chút không hài lòng nói:

- Ca, không phải chỉ là hai đệ tử nội môn thôi sao, đây là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, căn bản không cần phải cẩn thận, hơn nữa ta cũng là Thiên Cực cảnh sơ kỳ, đệ cùng với tu vi người này giống nhau, đệ có thể đấu với bọn chúng mà.

Người trung niên vừa mới lên tiếng, ca ca của người trung niên tu vi cũng đạt đến Thiên Cảnh trung kỳ, cũng là lực lượng kiên cố trong Mã Tặc. Nghe xong lời nói của người thanh niên, hắn mở miệng, vẫn muốn khuyên can, nhưng lúc này, một tên Thiên Cực cảnh khác của đám Mã Tặc cười ồ lên trên chọc.

- Lão Ngụy, ngươi lo lắng cái gì, lão đệ của ngươi cũng là Thiên Cực cảnh sơ kỳ, thực lực không tồi, hai tên đệ tử nội môn này vẫn không phải là đối thủ của hắn mà?

- Đúng vậy, Lão Ngụy, ngươi che chở cho Tiểu Phong cũng không phải là cách, Tiểu Phong cũng cần nên luyện tập.

- Tiểu Phong, chúng ta sẽ giúp đỡ góp sức cho ngươi, đi giết hai tên đệ tử nội môn ấy đi!

...

Đám người này đối với tên thanh niên và ca ca của hắn tương đối quen thuộc, toàn là lời nói khuyên bảo và khích lệ.

Nghe thấy những câu này, người trung niên được gọi là lão Ngự có chút chần chừ, có chút phân vân do dự, rồi nói:

- Vậy thì nghe lời của đại ca vậy.

Cả bọn Mã Tặc đều đã đồng ý rồi, cũng không nói lời thừa thãi nữa, hai đệ tử nội môn Lâm Thần và Viên Phi, hắn vẫn không để ở trong mắt, vẫy vẫy tay nói:

- Được! Tiểu Phong, người đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ cũng được một thời gian rồi, vừa vặn có thể luyện tập một chút, lên đi.

- Đa tạ đại ca! các vị nhìn xem ta giết bọn chúng như thế nào.

Thần sắc tên thanh niên kích động giống như đối phó với Lâm Thần cùng Viên Phi chỉ cần một tay.

Nói xong, tên thanh niên rút ra đại đao, điên cuồng hướng đến Lâm Thần và Viên Phi.

Nhìn thấy tên thanh niên đang lao đến, thần kinh Viên Phi nổi nóng, đám người này cũng quá cuồng vọng rồi, vậy mà lại không đặt hai người bọn họ vào mắt!

Viên Phi ngừng một lúc rồi nói:

- Lâm Thần, tên tiểu tử này giao cho ta!

- Được, vậy huynh cẩn thận chút!

Lâm Thần lắc đầu, đám Mã Tặc này là một nhóm trộm cướp cùng tập hợp lại, không có kỷ luật, ở nơi này cướp giết các đội buôn, nội môn phải đệ tử đến tiêu diệt bọn chúng, cũng bị bọn chúng ngăn chặn lại rồi, trái lại làm cho bọn chúng càng hung hãn.

Viên Phi loảng xoảng một cái rút đại đao ra, nhảy xuống ngựa, cùng lúc chạy nhanh đến chỗ của tên thanh niên kia.

Mã Tặc bốn phía hứng thú bao vây ba người bọn họ, dưới cái nhìn của bọn họ, đối phó với Lâm Thần và Viên Phi là vô cùng dễ dàng. Nhưng có điều giờ khắc này thanh niên kia chủ động xin chiến, muốn dùng hai đệ tử nội môn kia để rèn luyện chính mình, bọn họ cũng vui vẻ mà xem trò vui, cũng coi như là giải trí sau khi đánh cướp một đội buôn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chấn lôi, chấn thiên

Tu vi của ngươi ngang ta, nhưng ngươi không phải là đối thủ của ta!

Thanh niên Tiểu Phong từ trên Tuyệt Linh Cầu nhảy xuống, vẻ mặt ngạo nghễ nói, nhìn thấy Lâm Thần không nhúc nhích, hắn cũng không để ý, dưới cái nhìn của hắn, tu vi của Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, hai, ba chiêu hắn liền có thể giải quyết, một chút nữa đối phó Lâm Thần cũng không việc gì.

Viên Phi là người đứng thứ nhất Thiên La sơn bí cảnh lần trước, võ học thiên phú không cần nghi ngờ, mà trước đó còn đối một võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, thực lực của hắn thậm chí có thể sánh ngang võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Nghe Tiểu Phong nói xong, Viên Phi vẻ mặt có chút tức giận, thấp giọng quát một tiếng:

- Nhiều lời vô ích, cho ta thấy thực lực...!

Vừa nói, đại đao của Viên Phi đột nhiên hướng thanh niên Tiểu Phong mạnh mẽ chém xuống. Một chiêu này của hắn, chỉ là một đao thuần túy vận dụng chân khí, không có triển khai võ kỹ, nhưng uy lực cũng không thể khinh thường.

Nhưng ở trong mắt của thanh niên Tiểu Phong, lộ ra vẻ xem thường, hắn cũng rút ra đại đao, hướng Viên Phi chém tới!

Ầm!

Hai đại đao ở giữa không trung đụng nhau, nhất thời vang lên một đạo âm thanh trầm đục, ngay sau đó, thân thể hai người đồng thời hướng phía sau lui mạnh.

Ánh mắt Viên Phi lộ ra vẻ kinh ngạc, vốn dĩ hấn cho rằng thanh niên này tuy rằng tu vi ngang hấn, nhưng thực lực không bằng hấn, dù sao loại võ giả như Tiểu Phong không có trải qua tu luyện võ học chính tông, thực lực rất khó sánh bằng đệ tử tông môn.

Nhưng mà một đòn vừa nãy, Viên Phi lại cảm thấy không phân cao thấp với thanh niên Tiểu Phong này!

- Được! Tiểu Phong không tệ, cố lên.

- Tiểu Phong, giết hấn.

- Đúng, giết hấn, Tiểu Phong, đồ trên người hấn sẽ là của ngươi!

Nhìn thấy cảnh này, đông đảo Mã Tặc bốn phía lớn tiếng khen hay. Ca ca lão Ngụy của Tiểu Phong, trên mặt hấn cũng lộ ra một nét cười.

Nghe được tiếng mọi người bốn phía ủng hộ, mặt Tiểu Phong nhất thời ửng đỏ, biểu hiện càng thêm ngạo nghễ.

- Lại tiếp ta một đao! Cuồng Lăng trầm!

Một đòn không trúng, sắc mặt Viên Phi bất biến, lần thứ hai lạnh lùng mang đại đao trong tay chém xuống, nhưng lần này là vận dụng võ kỹ.

Theo một đao này của Viên Phi chém xuống, trong không khí vang lên hàng loạt tiếng bùm bùm, chỗ đại đao đi qua, xuất hiện một cỗ sóng cuồng mãnh liệt, hướng Tiểu Phong đánh tới.

Bách Biến trầm!

Thấy một màn này, Tiểu Phong tương tự dùng đại đao trong tay đánh xuống, cũng thi triển ra võ kỹ!

Nhưng không giống với Viên Phi, Tiểu Phong lần này là liên tục chém vào, trong chớp mắt đã bỏ ra hơn mười đao, mỗi một đao đều là công kích thật sự, nếu là rơi vào trên người Viên Phi, cho dù không chết cũng bị thương.

Ầm ầm ầm ầm...

Ánh đao giữa không trung lấp loé không ngừng, cùng lúc đó, vang lên từng đao từng đao âm thanh trầm đục, chỗ đại đao của hai người chạm nhau, phát ra từng đóm lửa lập loè, cực kỳ kịch liệt.

Hai người giao đấu tốc độ cực nhanh, bốn phía rất nhiều võ giả Luyện Thể cảnh nhìn thấy không rõ lắm, nhưng cũng cảm nhận được sự kịch liệt trong đó, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

Lão Ngụy kia biểu hiện cũng căng thẳng theo. Tiểu Phong thân là đệ đệ hấn, lần này nếu không phải những Mã Tặc khác cầu xin, hấn sẽ không đồng ý để Tiểu Phong xuất chiến.

Ầm!

Bỗng, giữa không trung phát ra một đạo âm thanh lạnh lạnh, ngay sau đó, liền nhìn thấy Viên Phi cùng Tiểu Phong từng người lui về sau hơn mười bước, thân hình đều khá chật vật.

Tuy rằng như vậy nhưng vẻ kiêu ngạo trên mặt Tiểu Phong càng tăng lên, hấn bữu môi, khinh thường nói:

- Đệ tử nội môn cũng chỉ đến thế!

Nghe nói như thế, Viên Phi hơi có chút chật vật nhất thời phẫn nộ, gầm nhẹ nói:

- Muốn chết!

Dứt lời, Viên Phi lui về sau hai bước, sau đó, thân thể của hấn đột nhiên hướng Tiểu Phong xông thẳng tới, tốc độ thật nhanh, đồng thời đại đao ở giữa không trung giờ lên thật cao.

- Thứ thứ nhất... Chấn Lôi!

Thanh niên Tiểu Phong không nghĩ tới Viên Phi lại đột nhiên tập kích, mà lần này, dường như Viên Phi vận dụng toàn lực, vẻ mặt càng thêm lâm liệt hướng hấn bỏ ra một đao này, trong lòng không khỏi giật mình một cái.

Nhưng phản ứng của hấn cũng rất nhanh, hấn nhanh chóng giơ lên đại đao, muốn chống lại đòn này của Viên Phi.

Leng keng!

Đại đao cùng đại đao chạm nhau, sau một khắc, liền thấy thanh niên sắc mặt Tiểu Phong phút chốc đại biến, thân thể chợt lui về phía sau, đồng thời, hấn đột nhiên mở miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Cách đó không xa, Lâm Thần nhìn thấy một chiêu này, hai mắt liền sáng ngời, Viên Phi thì triển một chiêu này, uy lực đã đạt tới võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp. Nói cách khác, một chiêu này, đúng là võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp mà hắn đối được ở Tầng Thứ Các.

Bên kia, rất nhiều mã tặc Thiên Cương cảnh hơi sững sờ, không nghĩ tới Viên Phi lại đột nhiên tức giận, một đao đánh bay Tiểu Phong.

Mà lão Ngụy cũng nhất thời căng thẳng, găm nhẹ nói:

- Tiểu Phong, trở về!

Nhưng hắn mới vừa nói xong, bỗng thân hình Viên Phi lần thứ hai lóe lên, xuất hiện ở trước mặt thanh niên, miệng rộng lên giận dữ:

- Thứ thứ hai... Chấn Thiên!

Tựa hồ là sợ đến choáng váng, lần này, thanh niên Tiểu Phong kia ngay cả đại đao cũng không giơ lên, ngây ngốc nhìn đại đao của Viên Phi đánh xuống phía hắn.

Phốc...

- A!

Không có phản ứng, đại đao của Viên Phi dễ dàng chém lên người Tiểu Phong, hắn kêu thảm một tiếng, thân thể bị chém thành hai nửa, bỏ mạng tại chỗ!

- Chuyện này...

Rất nhiều võ giả Thiên Cương cảnh ở bốn phía đều sững sờ, thủ lĩnh mã tặc cũng sững sờ.

- A! Tiểu Phong!

Ca ca của Tiểu Phong là lão Ngụy thấy một màn này, hai mắt trong phút chốc sung huyết, rít gào hướng bên này vọt tới.

Mà giờ khắc này, sau khi sử dụng tới Huyền Mịch cấp thấp võ kỹ giết được Tiểu Phong, sắc mặt Viên Phi trắng bệch, trong miệng thờ đốc. Huyền Mịch cấp thấp võ kỹ này dù sao hắn cũng mới lấy được không lâu, cũng chỉ là luyện đến thức thứ hai, mà thi triển thức thứ hai này, Viên Phi hao phí không ít tinh lực, nếu là giờ khắc này đối mặt với công kích của Thiên Cương cảnh trung kỳ lão Ngụy, hắn tất nhiên không phải là đối thủ.

Thấy vậy, mặt Viên Phi biến sắc, thân thể muốn lùi về sau, nhưng tốc độ của hắn căn bản không sánh được lão Ngụy.

- Tiểu tử! Để mạng lại!

Lão Ngụy biểu hiện điên cuồng, hai tay hiện trào thủ, hướng Viên Phi mạnh mẽ lao tới, trên móng vuốt của hắn hiện ra ánh sáng nhàn nhạt màu xanh, uy thế cường đại.

Nhưng ngay lúc này, một bóng người lóe qua, chớp mắt liền xuất hiện ở trước mặt Viên Phi, đồng thời, thân thể hắn chấn động, trên thân thể lộ ra ánh sáng màu đồng chói mắt, bàn tay thành quyền hướng phía trước đánh ra!

Chính là Lâm Thần!

Oành!

Thanh âm vô cùng nặng nề vang lên, một số võ giả Luyện Thể cảnh nghe được thanh âm này, đều cảm thấy tâm thần rung mạnh, sắc mặt tái nhợt không nhận được lui về sau hai bước.

Mà thủ lĩnh bọn mã tặc cách đó không xa, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi nghiêm nghị cực kỳ.

Sau một khắc, liền trông thấy Lâm Thần lui về sau hơn mười bước, sắc mặt hơi ửng hồng. Mà lão Ngụy, bóng người chặt vật cũng chột lui hơn mười bước mới dừng lại.

- Tiểu tử, rút ngay!

Nhìn thấy Lâm Thần dễ dàng chặn lại sự công kích của hắn, trong mắt lão Ngụy lóe lên một vệt sợ hãi, nhưng hắn một lòng muốn báo thù cho Tiểu Phong, thân thể lóe lên lần thứ hai hướng Lâm Thần đánh tới.

Hắn giơ trào thủ lên, lần thứ hai vò xuống, chỉ có điều không giống với vừa nãy, lần này ánh sáng màu xanh trên móng vuốt càng tăng lên, hiển nhiên đòn đánh này, hắn đã vận dụng toàn lực.

Thấy tình hình này, Lâm Thần bang một tiếng, rút Hàn Thiết kiếm bên hông ra.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần nhanh chóng quơ qua, trong nháy mắt, từ trên thân kiếm bắn ra một luồng kiếm khí dài đến hai thước, xông thẳng về phía lão Ngụy.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm chỉ là võ kỹ Hoàng Mịch bạc trung, nhưng dưới thời gian tu luyện của Lâm Thần, Thất Tinh Liên Hoàn kiếm này từ lâu đã vượt qua uy lực của võ kỹ Hoàng Mịch bạc trung.

Bịch một tiếng, Hàn Thiết kiếm cùng trào thủ tương giao. Lão Ngụy chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, nhưng phản ứng của hắn cũng rất nhanh, một trào thủ xuất ra gắt gao nắm lấy Hàn Thiết kiếm, một tay khác, hướng đỉnh đầu Lâm Thần mạnh mẽ vồ xuống!

Lão Ngụy là võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, thực lực mạnh mẽ, một trào này của hắn nếu là chụp lên đầu Lâm Thần, tất nhiên sẽ gây trọng thương.

Thấy một màn này, sắc mặt Lâm Thần bất biến, hắn đột nhiên dùng sức, Hàn Thiết kiếm trong tay nhanh chóng co rút lại, cả người cũng phảng phất như một con điều hâu, ở giữa không trung lộn một vòng, tránh được một trào này, đồng thời thân thể cũng rơi vào phía sau người lão Ngụy.

Cũng trong lúc đó, lão Ngụy chỉ cảm thấy móng vuốt đau đớn, cánh tay nắm Hàn Thiết kiếm thả lỏng một chút, thừa cơ hội này, Lâm Thần đột nhiên dùng sức, rút hàn Thiết kiếm ra.

Cơ hội tốt!

Huyền kiếm!

Giờ khắc này lão Ngụy chưa kịp phản ứng lại, phản lưng đối diện với Lâm Thần. Thấy tình hình này, hai mắt Lâm Thần không khỏi sáng ngời, Hàn Thiết kiếm trong tay hướng sau lưng lão hung hăng đâm tới.

Lâm Thần am hiểu nhất là kiếm pháp, lão Ngụy thực lực không tệ, nhưng phòng ngự lại yếu như vậy, dưới đòn này của Lâm Thần, lão Ngụy nhất thời cảm thấy phía sau lưng đau nhức, trong miệng không nhịn được phát ra tiếng kêu thảm thiết.

- A!

Phía sau lưng hắn, máu me đầm đìa, nhìn thật khủng bố.

Không đợi lão Ngụy tiếp tục kêu gào, Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần động một cái, liên tục đâm ra mấy kiếm.

Lần này, lão Ngụy đến tiếng kêu cũng không có, hai con mắt trũng lõm ngả trên đất, tại chỗ bỏ mạng!

Nói thì dài, trên thực tế Lâm Thần cùng lão Ngụy giao đấu chỉ trong chớp mắt, chờ mọi người phản ứng lại, lão Ngụy đã chết dưới kiếm của Lâm Thần.

Nhìn thấy Lâm Thần chỉ hai, ba chiêu liền giải quyết lão Ngụy, rất nhiều mã tặc nhất thời sửng sốt, khiếp sợ há hốc mồm nhìn về mặt Lâm Thần vẫn lạnh lẽo.

- Lão Ngụy chết rồi? Cái này, sao có thể có chuyện đó!

- Hắn mới Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, lão Ngụy lại là võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ!

Trên thảo nguyên có chút rối loạn, mọi người bị một trận náo động, không thể tin nhìn Lâm Thần đứng ở trung tâm.

Phía sau Lâm Thần cách đó không xa, sau khi Viên Phi nuốt vào một viên đan dược, tinh thần khôi phục một chút, nhưng phản ứng với việc Lâm Thần giết chết lão Ngụy, cũng là sửng sốt, có chút khiếp sợ nói ra:

- Thật là lợi hại!

Thủ lĩnh mã tặc hít nhẹ một hơi, nhìn về phía Lâm Thần, trong mắt lộ vẻ kiêng dè.

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng đối phó Lâm Thần dễ như ăn cháo, nhưng kết quả lại khiến hắn cảm thấy kinh ngạc.

Quan trọng hơn là, xem ra, Lâm Thần giết lão Ngụy căn bản không hề sử dụng toàn lực, như vậy nếu như hắn triển khai toàn lực sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây, thủ lĩnh mã tặc găm nhẹ một tiếng nói:

- Toàn bộ lên cho ta, báo thù cho lão Ngụy!

Mã tặc bốn phía nghe xong lời thủ lĩnh phát ra, biểu hiện sục sôi, bình thường quan hệ của bọn họ cùng lão Ngụy, Tiểu Phong không tệ, giờ khắc này hai người bỏ mạng, bọn họ cũng không kìm được mà cảm thấy bi thương.

- Đúng, báo thù cho lão Ngụy và Tiểu Phong!

- Giết hai tên khốn kiếp này!

Trong phút chốc, rất nhiều mã tặc vây quanh Lâm Thần cùng Viên Phi đều di chuyển.

Loảng xoảng.

Toàn bộ đều là âm thanh rút vũ khí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Vây công

Giết bọn họ!

Đám mã tặc rống lên giận dữ, nhanh chóng hướng Lâm Thần cùng Viên Phi bao vây lại.

- Thiết Trao thù!

- Kim Thai chân!

- Lăng Tiêu chuông!

...

Nhất thời, các loại tiếng la hét vang lên, từng người đều hướng Lâm Thần cùng Viên Phi phát động công kích.

Những mã tặc này tổng cộng có mấy trăm người, nhưng chân chính cùng Lâm Thần và Viên Phi giao đấu chỉ có mấy chục người mà thôi. Ngay cả như vậy, Lâm Thần và Viên Phi cũng gặp phải áp lực cực lớn.

- Tiểu tử, chịu chết đi!

Một võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ vọt tới trước mặt Lâm Thần, gầm nhẹ một tiếng, trường côn trong tay mạnh mẽ nện xuống.

Thấy một màn này, Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần vừa nhấc, công kích với tốc độ cực nhanh, "phịch" một tiếng, Hàn Thiết kiếm cùng trường côn chạm nhau, sau một khắc, thân thể hai người đều lui về phía sau.

Không đợi Lâm Thần dừng lại, lại một võ giả tu vi Thiên Cương cảnh xông tới, hướng Lâm Thần công kích.

Bên kia, Viên Phi cũng gặp phải mấy võ giả Thiên Cương cảnh cùng với hơn mười võ giả Luyện Thể cảnh tập kích.

Cứ như vậy luân phiên mà đánh tới, cho dù hai người thực lực mạnh mẽ cũng không chịu nổi nhiều mã tặc công kích như vậy, một khi chân khí hai người tiêu hao hết, đến lúc đó hậu quả khó mà lường được.

Thấy tình hình này, hai mắt Lâm Thần lạnh lẽo, xoay tay một cái, lấy ra trường côn màu đen kịt. Thời khắc này Lâm Thần tay trái cầm Hàn Thiết kiếm, tay phải nắm chặt trường côn, trên da còn lấp lóe từng luồng ánh sáng màu đồng, xem ra là đủ khí thế.

Mấy võ giả Luyện Thể cảnh vốn còn muốn hướng Lâm Thần công kích, nhưng nhìn thấy Lâm Thần như vậy, trong lòng không khỏi khiếp sợ, nhất thời đứng ngốc tại chỗ không dám tấn công về phía Lâm Thần.

Uống!

Hai võ giả tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ đứng hướng Lâm Thần công kích mà tới.

Thấy một màn này, Hàn Thiết kiếm cùng trường côn trong tay Lâm Thần phút chốc chuyển động, trường côn mạnh mẽ hướng một võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ nện xuống. Hàn Thiết kiếm thì đâm về phía một võ giả khác.

Ầm ầm...

Thanh âm trầm đục vang lên.

Ngay sau đó, mặt võ giả bị trường côn đập trúng biến sắc, thân thể bị đánh bay ra ngoài, ngã trên mặt đất trong nháy mắt hôn mê.

Võ giả khác, cũng bị đánh lui, sắc mặt tái nhợt.

Nhưng khi Lâm Thần đẩy lùi hai người này, đồng thời một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ bỗng vọt tới từ phía sau, một chiêu kiếm hướng lưng hắn đâm tới.

Chiêu kiếm của võ giả này cực kỳ nhẹ, nếu như không phải Lâm Thần vẫn phóng thích ra linh hồn lực, chỉ sợ hắn không thể phát hiện người này tập kích.

Kiểm trong tay hắn cũng là một thanh trường kiếm cực kỳ thanh mảnh, ánh kiếm um tùm, làm cho người ta cảm giác bị áp bức vô tận.

Cảm nhận được điều này, Lâm Thần trong nháy mắt xoay người, Hàn Thiết kiếm trong tay đồng dạng đâm tới.

Phịch một tiếng, hai kiếm giao nhau, võ giả kia chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh từ trên cánh tay truyền đến, khiến cho sắc mặt của hắn hơi thay đổi, nhưng sau một khắc, hắn đột nhiên xoay tay, lấy ra một thanh đoản kiếm, thẳng tắp đâm về phía ngực Lâm Thần.

Tốc độ của hắn cực nhanh, mà hai người lại là khoảng cách cận chiến, Lâm Thần tuy rằng cảm nhận được công kích của võ giả này, muốn tránh né, nhưng không kịp.

Xi xì...

Phảng phất như đâm vào một khối kim cương, tiếng xèo xèo vang lên nhỏ nhẹ.

Một đòn của võ giả này đâm rách y phục trước ngực lâm thần, nhưng cũng chỉ ở ngoài da, không thể sâu hơn một phân nào nữa.

Từ chỗ y phục bị rách, có thể nhìn thấy Nhuyễn giáp bên trong!

Thấy vậy, sắc mặt võ giả này hơi thay đổi, hoàn toàn không ngờ tới trên người Lâm Thần còn mặc Nhuyễn giáp. Nhưng ngay khi hắn phản ứng lại, muốn lùi về sau, thời khắc này trường côn trong tay Lâm Thần đột nhiên giơ lên, hung hăng hướng thân thể của hắn nện xuống.

Phịch một tiếng, võ giả không kịp kêu một tiếng, bỏ mạng tại chỗ.

Lão tứ chết rồi!

Mã tặc bốn phía chú ý tới một màn này đều hít vào một ngụm khí lạnh, Lâm Thần mới vừa đánh chết võ giả kia, mặc dù chỉ là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhưng hắn cực kỳ am hiểu ám sát, rất nhiều võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ đều bỏ mình dưới kiếm của hắn, không nghĩ đến lúc này lại chết ở trong tay Lâm Thần.

Trước đó, khi bọn họ cướp một đội buôn, võ giả này còn lập được đại công, đánh chết không ít võ giả Thiên Cương cảnh.

Hạ được võ giả này Lâm Thần cũng hơi thở dốc, cảm thấy một trận đau đốn trước ngực, một đòn kia, tuy rằng không thể tạo thành thương tổn gì cho hắn, nhưng cũng thật đau làm cho ngực hắn nóng hừng hực.

Nếu là đổi thành những võ giả khác, e rằng chỉ cần đòn này, cũng đủ mất sức chiến đấu trong nháy mắt.

Một bên khác, Viên Phi cũng đối mặt với sự tấn công của mấy võ giả Thiên Cương cảnh!

Thứ thứ nhất... Chấn Lôi!

Đồng thời đối mặt với công kích của mấy võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, Viên Phi cảm nhận được áp lực cực lớn, không thể không liên tục sử dụng tới võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp để ngăn cản.

Nhưng càng chiến đấu càng trở nên kịch liệt, mấy võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ cũng hướng Viên Phi đánh tới. Cứ đánh như vậy, Lâm Thần cùng Viên Phi chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Lâm Thần ngẩng đầu lên, hai con mắt lạnh lùng nhìn về phía đầu lĩnh mã tặc vẫn cười trên Tuyết Linh Câu cách đó không xa!

Muốn đẩy lùi những mã tặc này, biện pháp tốt nhất chính là giết chết mã tặc đầu lĩnh, nhưng mã tặc đầu lĩnh cũng là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, thực lực so với đám lão Ngụy Lâm Thần chém chết trước đó mạnh mẽ hơn nhiều, cũng không phải dễ dàng đối phó.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, Lâm Thần bước chân hơi động, chân đạp Thanh Vân bộ xuất hiện bên cạnh Viên Phi, một chiêu kiếm đẩy lùi một võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, thấp giọng nói:

- Ngươi chống đỡ! Ta đi đối phó mã tặc đầu lĩnh.

Nghe thế, Viên Phi khẽ gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Được!

Đồng thời đối mặt với nhiều võ giả tấn công như vậy, áp lực đối với Viên Phi càng lớn, đặc biệt Lâm Thần muốn đi đối phó mã tặc đầu lĩnh, lúc đó những võ giả khác phần lớn đều sẽ tới tấn công hắn, vào lúc ấy, Viên Phi mới thật sự là nguy hiểm tới tính mạng.

Tuy rằng như vậy, Viên Phi cũng chỉ có thể gắng gượng! Hai người muốn sống, cũng chỉ có thể đánh chết mã tặc đầu lĩnh.

Vừa nói, Viên Phi lần nữa vung đại đao, ầm một tiếng công kích trên người một võ giả Luyện Thể cảnh.

Hô...

Lâm Thần thờ nhẹ một hơi, một cơn đập bay một võ giả, sau một chiêu kiếm đẩy lùi một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, chân hấn đạp Thanh Vân bộ, lần thứ hai ở trong đám người lóc lên, chớp mắt, bóng người của hắn liền xuất hiện ở trước mặt mã tặc đầu lĩnh.

- Hừm?

Đầu lĩnh mã tặc trung niên không nghĩ tới Lâm Thần sẽ chủ động tấn công hắn, vẻ mặt hơi ngưng lại, hai chân dùng sức, từ trên Tuyết Linh câu nhảy xuống, vững vàng hạ xuống mặt đất.

Tuy rằng trong lòng mã tặc đầu lĩnh hơi kinh hãi trước thực lực của Lâm Thần, nhưng dù sao Lâm Thần tu vi chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, bởi vậy mã tặc đầu lĩnh cũng chỉ là hành xử thận trọng một chút mà thôi.

- Tiểu tử, có chút thực lực, nhưng hôm nay ngươi chắc chắn vẫn phải chết!

Tên đầu lĩnh gầm nhẹ một tiếng, hấn cầm Lưu Tinh chùy, hung hăng hướng Lâm Thần đập tới.

Võ giả còn lại ở bốn phía nhìn thấy đại ca tự mình đấu với Lâm Thần, liền gia nhập đội ngũ tấn công Viên Phi.

Nhất thời, áp lực Viên Phi tăng mạnh, trên người hắn đã thêm mấy vết thương, máu róc rách chảy xuống.

Thấy vậy, Lâm Thần trong vòng trường côn, tương tự hướng mã tặc đầu lĩnh ném tới.

Lưu Tinh chùy uy lực rất lớn, một búa này nện xuống, tuyệt đối có thể đập chết võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, trọng thương võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Nếu nện trúng người Lâm Thần, Lâm Thần chắc chắn phải chết!

Nhưng trường côn uy lực cũng là bất phàm, trường côn này là Lâm Thần lấy được từ trong tay tiểu Bạo Hùng, chất liệu cứng rắn, phối hợp Cổ Đồng Luyện Thể quyết, phát ra uy lực to lớn.

Đùng!

Theo vũ khí hai bên cùng công kích nhau, phát sinh tiếng nổ chấn động hồn phách.

Sau một khắc, mặt Lâm Thần biến sắc, thân thể không kịp được lui về sau mấy bước, mà vẻ mặt của mã tặc đầu lĩnh kia cũng là kinh dị lui về sau một bước.

- Thật tài tình, lại có thể đỡ một đòn của ta! Bất quá ngươi vẫn phải là chết.

Tên đầu lĩnh gầm nhẹ một tiếng, Lưu Tinh chùy trong tay nhanh chóng vung lên.

Ào ào ào hô...

Nhất thời, cuồng phong nổi lên, trong thời gian ngắn chỉ mấy hơi thở, mã tặc đầu lĩnh hướng Lâm Thần liên tục đập ra mười chùy, mỗi một chùy uy lực đều vô cùng cường đại, bây giờ Lâm Thần không có khả năng đón nhận.

Hừ!

Lâm Thần rên một tiếng, tay trái ném trường côn tới, đồng thời, tay phải cầm Hàn Thiết kiếm nhanh chóng quét qua.

Sau một khắc, trường côn cùng Lưu Tinh chùy giao nhau, theo một kích này, Lâm Thần thuận thế thân thể lui hơn mười bước mới dừng lại.

Như vậy, hắn cũng vừa hay thoát khỏi chín đạo công kích ngay sau đó của mã tặc đầu lĩnh!

Đầu lĩnh am hiểu công kích, nhưng đối với tốc độ không biết nhiều, giờ khắc này nhìn thấy Lâm Thần thoát được, khí sắc của hắn không khỏi tức giận.

Đang lúc này, thân thể Lâm Thần lại một lần nữa chuyển động. Cả người hắn phảng phất như một con diều hâu, nhanh chóng đập tới người mã tặc đầu lĩnh.

Ứng kích biến hóa thức thứ nhất!

Thân thể Lâm Thần xuất hiện ngay phía trước mặt đầu lĩnh.

Thấy vậy, sắc mặt mã tặc vui vẻ, đang muốn giờ lên Lưu Tinh chùy đập chết Lâm Thần, nhưng lúc này, thân thể Lâm Thần lại một trận lấp loé.

Ứng kích biến hóa thức thứ ba!

- Chết đi!

Lâm Thần cảm trường côn, cùng với Hàn Thiết kiếm đồng thời tấn công!

Cùng lúc đó, kiếm kính trong cơ thể hấn phóng ra, bao trùm trên thân Hàn Thiết kiếm, nhất thời Hàn Thiết kiếm bùng nổ ra một luồng khí thể to lớn, khiến người khác không kim được rùng mình.

Cảm nhận được con khí thể này, sắc mặt mã tặc đầu lĩnh trong phút chốc đại biến, từ đáy lòng một vết khiếp đảm tự nhiên mà sinh ra.

- Đây là công kích gì!

Mã tặc đầu lĩnh sợ hãi gầm nhẹ một tiếng, Lưu Tinh chùy giờ lên thật cao, muốn ngăn cản đòn đánh này.

Đừng!

Chỉ là, hấn không dự liệu được, Lưu Tinh chùy vừa giờ lên, trường côn của Lâm Thần liền đập xuống, chính diện nện ở trên Lưu Tinh chùy của hấn, chịu công kích kịch liệt như thế, mã tặc đầu lĩnh hai tay hạ xuống, Lưu Tinh chùy bị ép xuống phía dưới.

Cũng vào đúng lúc này, Hàn Thiết kiếm nhân cơ hội xuyên qua mã tặc đầu lĩnh phía trước, thẳng ngực của hấn mà đâm tới.

Này!

Hai mắt đầu lĩnh mã tặc trừng lớn, tràn đầy vẻ hoảng sợ, không chờ hấn kinh hãi lâu, kiếm của Lâm Thần liền đâm vào trên ngực hấn.

Kiểm kính là hình thái nguyên thủy của kiếm ý, mà Lâm Thần hiện tại đã nắm giữ tám phần kiếm kính, uy lực phi phàm, lúc trước ở dãy Mặc Liên sơn, Lâm Thần vận dụng kiếm kính, chém chết một con yêu thú cấp năm cấp thấp!

Giờ phút này mã tặc đầu lĩnh bị trúng đòn, trong miệng phun ra từng ngụm máu tươi, nhuộm một đám cỏ xanh phía trước mặt thành màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Kim Dương Thành

Không ít Mã Tặc chú ý tới đại chiến giữa Lâm Thần và Mã Tặc đầu lĩnh, đều bị tình cảnh này làm giật mình kinh hãi.

- Làm sao lại có khả năng?

Lâm Thần chỉ là một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, lại có thể khiến Mã Tặc đầu lĩnh trọng thương! Phải biết tu vi người đó là Thiên Cương cảnh hậu kỳ, tu vi cao hơn Lâm Thần mấy cảnh giới.

Dưới cái nhìn của bọn họ, thực lực của Lâm Thần khá mạnh, có thể đánh bại đám lão Ngụy có tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ, nhưng dù sao hấn cũng chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, cùng đại ca bọn họ giao đấu tất nhiên không phải là đối thủ.

Nhưng mà kết quả lại làm cho tất cả mọi người không ngờ tới!

Mã Tặc đầu lĩnh không phải là đối thủ của Lâm Thần!

Nhất thời, rất nhiều Mã Tặc đều sùng sốt đến há hốc mồm nhìn Lâm Thần cùng Mã Tặc đầu lĩnh.

Đầu lĩnh sau khi bị trúng đòn này của lâm thần, trong miệng phun ra mấy ngụm máu tươi, sắc mặt chỉ một thoáng đã trở nên tái nhợt, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Nhưng hấn dù sao cũng là tu vi Thiên Cương cảnh Hậu kỳ, dưới công kích của Lâm Thần, vẫn chưa đến mức mất mạng.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Không đợi Mã Tặc trung niên thở dốc khôi phục tinh lực, Lâm Thần vung tay, Hàn Thiết kiếm nhanh chóng đánh ra, chớp mắt trên thân kiếm liền phóng

ra một đạo kiếm khí âm u lạnh lẽo, đâm thẳng tới Mã Tặc đầu lĩnh.

Mã Tặc thay đổi sắc mặt, đang muốn giơ Lưu Tinh chùy trong tay lên chống đỡ đòn đánh này của Lâm Thần, chỉ là so với tốc độ của hấn nhanh, tốc độ của Lâm Thần còn nhanh hơn, Lưu Tinh chùy còn chưa triệt để giơ lên, kiếm của Lâm Thần đã tới trên người hấn.

Xi xi!

Một thanh âm rất nhỏ vang lên, Hàn Thiết kiếm như một lưỡi dao sắc bén, xẹt qua phần gáy tên Mã Tặc.

Máu tươi phun trào, khắp toàn thân từ trên xuống dưới từng luồng từng luồng máu me đầm đìa, cả người nhìn thật khủng bố.

Trong miệng hấn phát ra chút thanh âm, hai con mắt trừng lớn, khuôn mặt sợ hãi không cam lòng.

Sau một khắc, phù phù một tiếng, thân thể Mã Tặc ngã trên mặt đất, tại chỗ bỏ mạng!

Đại ca!

Mã Tặc này là thủ lĩnh của cả đám, trong lòng mọi người rất có uy vọng, giờ khắc này bọn họ nhìn thấy thủ lĩnh bị chém giết, nhất thời có người kinh hô rống to.

Nhưng càng nhiều người sắc mặt thêm phần sợ hãi, trong đám Mã Tặc, đầu lĩnh có tu vi cao nhất thực lực cũng là mạnh nhất lại không phải đối thủ của lâm thần, như vậy thực lực bọn hấn so với Mã Tặc đầu lĩnh thấp hơn mấy lần, đối mặt Lâm Thần, chẳng phải sẽ bị hấn tùy ý xâu xé?

...

Đánh chết Mã Tặc đầu lĩnh, Lâm Thần lập tức quay đầu, mặt không biến sắc nhìn từng người bọn họ, trong miệng chậm rãi phun ra một chữ:

- Cút!

- Muốn chết! Tiểu tử, dám giết đại ca ta, để mạng lại.

Lâm Thần vừa dứt lời, bỗng dưng, một âm thanh rít gào phần rộ vang lên, liền nhìn thấy trong đám người một gã trung niên cường tráng tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ cầm trong tay thanh đại đao, hướng Lâm Thần chạy tới như điên.

Thấy một màn này, mặt Lâm Thần không biến hóa, thân thể hấn chấn động, trên da nhất thời tỏa ra ánh sáng màu đồng, cùng lúc đó, trường côn trên tay trái đột nhiên giơ lên, trực tiếp ném về hướng gã trung niên vọt tới.

Ầm!

Trường côn mạnh mẽ đập lên trên đại đao, người kia chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh từ trường côn dâng lên tiến vào trong thân thể hấn, sắc mặt kịch biến, đồng thời thân thể bất chợt lui về phía sau, ngã trên mặt đất phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp ngất đi.

Một cơn, đánh trọng thương võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ!

Hì!

Rất nhiều Mã Tặc khác vốn dĩ cũng muốn vì Mã Tặc đầu lĩnh báo thù, nhưng nhìn thấy cảnh này, nhất thời dừng bước, không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh, bước chân đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Thực lực Lâm Thần biểu hiện ra thật sự là quá mức hung hãn, cho dù những Mã Tặc này bình thường cướp đoạt giết hiếp hung hăng cực kỳ, giờ khắc này cũng bị làm cho chấn động.

Trong đó không ít người, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, trong lòng bắt đầu sinh ý lui. Thời khắc này Lâm Thần ở trong mắt mọi người giống như một Chiến Thần, không thể chiến thắng, căn bản không phải người mà bọn họ có thể đối phó. Bởi vậy, so với ở lại đây chờ chết, không bằng lập tức rời đi.

Dù sao, bọn họ bất quá cũng chỉ là một nhóm đạo tặc tụ tập lại ở chung với nhau, ngoại trừ số ít giao tình với nhau, những người còn lại đối với nhau căn bản không có cảm giác gì, tất nhiên cũng không đáng vì đối phương mà cùng Lâm Thần liều mạng.

Trong đám người, một Mã Tặc Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong về mặt sợ hãi, từng bước từng bước hướng phía sau thối lui, người này tu vi không cao, đang lúc mọi người căng thẳng, bởi vậy cũng không phát hiện động tác của hấn.

Cũng chính vì hấn tu vi thấp nhất, lúc này trong lòng bắt đầu sinh ý lui. Hấn là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, mà Lâm Thần, cũng là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, nhưng so thực lực với nhau như là trời với đất vậy, đám người Mã Tặc đầu lĩnh Thiên Cương cảnh hậu kỳ đều không phải là đối thủ của Lâm Thần, như vậy một kẻ Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong như hấn còn ở lại chỗ này, chẳng phải là chịu chết hay sao?

- A! Chạy.

Tên Mã Tặc trên trán đầy mồ hôi, sau khi lui hơn mười bước, rốt cục không chịu nổi bầu không khí bức ép này nữa, hoảng sợ gầm lên một tiếng, xoay người hướng phía xa chạy như điên.

Không ít võ giả bị tiếng kêu làm sợ hết hồn, từng người đều quay đầu nhìn về phía Mã Tặc này, sau đó, sắc mặt từng người thay đổi.

Có người thứ nhất thì có người thứ hai. Theo sau Mã Tặc này thoát đi, rất nhanh liền có tên thứ hai chạy trốn, một lát sau, phần lớn võ giả Luyện Thể cảnh đều là vẻ mặt hoảng sợ hướng phía xa lao nhanh, một cảnh tan tác.

Cách đó không xa, bốn phía rất nhiều võ giả Luyện Thể cảnh chạy tán loạn, áp lực của Viên Phi nhất thời giảm đi rất nhiều, đại đao trong tay hắn đánh xuống, chính diện trên người một Mã Tặc tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

- A...

Người đó phát ra tiếng kêu thê thảm, thân thể bị đánh bay, ngã trên mặt đất, trọng thương khó có thể nhúc nhích.

Nghe được âm thanh này, rất nhiều võ giả Thiên Cương cảnh quay đầu, hướng Mã Tặc bị Viên Phi một đao chém thành trọng thương nhìn lại, vừa nhìn, vẻ sợ hãi trên mặt từng người bọn họ càng nhiều.

Người này bị Viên Phi một đao chém thành bị thương như vậy, sau khi trị liệu còn có thể miễn cưỡng bảo vệ một mạng, nhưng tu vi của hắn sẽ bị giảm nhiều.

Mà phải biết rằng, bọn họ là trộm cướp, kẻ thù nhiều không kể xiết, thực lực bị hạ thấp, như vậy một khi gặp kẻ thù, hậu quả có thể tưởng tượng ra được.

- Chạy a!

- Chạy mau!

Trong lúc nhất thời, Mã Tặc dồn dập tan tác, từng người kêu sợ hãi, hướng phương xa chạy trốn, hoặc là lo lắng Lâm Thần cùng Viên Phi đuổi theo, từng người đều là hướng các phía khác nhau chạy trốn, bởi vậy, nhóm Mã Tặc hùng cứ thảo nguyên này chỉ sợ là khó mà chống đỡ được, triệt để tan rã.

- À, tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi, cứ chờ đó!

Nhìn thấy rất nhiều Mã Tặc chạy trốn, sắc mặt một ít võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ thay đổi mấy lần, buông lời hung ác, trưng tự chạy trốn.

Trong chớp mắt, mấy trăm Mã Tặc vây quanh Lâm Thần cùng Viên Phi toàn bộ đã chạy hết sạch không còn một mống.

Còn lại, ngoại trừ Lâm Thần cùng Viên Phi, cũng chỉ có hơn mười bộ thi thể nằm trên đất cùng với mấy Mã Tặc trọng thương hôn mê.

Hô...

Viên Phi dùng đại đao trong tay chống đỡ trên đất, sắc mặt tái nhợt, miệng từng ngum thờ gắp, giờ khắc này chân khí trong cơ thể hắn tiêu hao hầu như không còn, nếu tiếp tục chiến đấu, e là chống đỡ không được bao lâu, may mà những Mã Tặc này rút lui.

Sau một hồi lâu, sắc mặt Viên Phi dịu đi một chút, nhìn Lâm Thần đầy lòng bội phục nói:

- Lợi hại! Lâm Thần, võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ đều không phải là đối thủ của ngươi, thật không biết là ngươi tu luyện thể nào.

Viên Phi lắc đầu một cái, trên mặt cười khổ. Thời gian tu luyện của hắn so với Lâm Thần sớm hơn, vốn dĩ thời điểm còn ở ngoại môn thực lực cùng tu vi của hắn đều vượt xa Lâm Thần, mà trước khi Thiên La sơn bí cảnh mở ba tháng, thực lực Lâm Thần tăng mạnh, ở trong Thiên La Sơn bí cảnh giành được vị trí thứ ba.

Càng làm cho người ta giật mình là sau khi hai người gia nhập nội môn, trải qua thời gian, thực lực của Lâm Thần cũng bỏ xa hắn, bây giờ đã không biết hơn hắn bao nhiêu.

Nghĩ tới đây, Viên Phi thầm cắn răng, quyết định sau khi trở về tông môn, nhất định phải nỗ lực tu luyện!

Nghe Viên Phi nói xong, Lâm Thần cười, nói:

- Với khả năng của ngươi, cứ như vậy tu luyện sẽ được.

- Ha ha!

Viên Phi cười lớn một tiếng, bỗng dưng, trong mắt hắn lóe lên tia sáng, ngưng trọng nói:

- Lâm Thần, sau khi trở về, ta phải cố gắng tu luyện, ngươi cũng phải cẩn thận một chút, đừng để đến lúc đó bị ta vượt qua!

Lâm Thần thật lòng gật đầu, Viên Phi tư chất thiên phú vốn cũng không kém, tốc độ tu luyện của hắn, trong rất nhiều đệ tử của môn phái, cũng coi là

nhanh.

...

Nơi đây cách Kim Dương thành còn một khoảng cách không nhỏ, hai người dùng đan dược khôi phục thương thể một chút, liền tìm hai con Tuyết Linh Câu tới, hướng Kim Dương thành chạy như điên.

Thanh Ô mã trước đó hai người từ Thiên Cực tông mang ra ngoài, trong lúc giao chiến không biết đã chạy đến nơi nào. May mà chung quanh đây, có vài con Tuyết Linh Câu mã tặc bỏ lại.

Tuyết Linh Câu chạy càng nhanh lại càng bền hơn Thanh Ô mã, sau mấy ngày, hai người gặp mấy con yêu thú ngăn cản.

Nhưng bầy yêu thú này thực lực tổng hợp cũng không mạnh, bị Lâm Thần cùng Viên Phi dễ dàng giải quyết.

Lại sau mấy ngày, hai người đi tới phía dưới Kim Dương thành.

Kim Dương thành cùng Lâm gia cũng như Chân Võ thành, là một tòa thành trì khổng lồ. Kim Dương thành cũng xây dựng cách biên giới dãy Mặc Liên sơn không xa, trấn áp yêu thú ở trong đó.

Tường thành cao mấy trăm trượng, cửa lớn vô cùng hùng vĩ, dòng người qua lại không ngừng, từ Mặc Liên sơn đi ra còn có đủ loại bao gồm cả Liệp Sát giả.

Hồ...

Viên Phi nhìn cửa thành Kim Dương, trên mặt lộ ra vẻ hoài niệm, nói:

- Lâm Thần, trong Kim Dương thành có tám gia tộc lớn nhất, Viên gia ta chính là một trong số đó, ngoài ra, Kim Dương thành còn có một cứ điểm của đại thương hội Nhận Nam vực, Phách Mai hội lần này, chính là Từ Dương thương hội cử hành.

Lâm Thần gật gù, thương hội cũng là một loại gia tộc, thế lực tương tự với tông môn, điểm khác biệt duy nhất chính là, loại thế lực này lấy việc tìm kiếm linh thạch làm chủ, tuy rằng cũng sẽ bồi dưỡng đệ tử, nhưng so với những tông môn thế lực lớn, có cách biệt không ít.

Lâm gia ở Chân Võ thành, tương tự cũng có một cứ điểm thương hội, nhưng thương hội Chân Võ thành chỉ ngẫu nhiên cử hành một vài Phách Mai hội nhỏ, số lần tổ chức Phách Mai hội tầm trung cũng không nhiều.

- Đi, chúng ta vào trong thôi.

Lâm Thần vỗ nhẹ nhẹ dưới khó Tuyết Linh Câu, hướng cửa thành Kim Dương hùng vĩ đi đến.

Có thể là do Phách Mai hội sắp bắt đầu, ở cửa thành Lâm Thần đã gặp được không ít đệ tử của các tông môn lớn Thuần Dương môn, Vô Song điện các loại.

Tiến vào vào trong thành, Viên Phi liền mời Lâm Thần đến Viên gia tham quan. Viên gia là một trong tám gia tộc lớn nhất ở Kim Dương thành, Viên Phi là con cháu Viên gia, coi như là chủ nhà ở đây, giờ khắc này Viên Phi mời, Lâm Thần cũng vui vẻ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Phách mai hội bắt đầu

Viên Gia là một địa điểm chuyên đào tạo đệ tử thiên phú, tư chất thiên phú của Viên Phi như thế lại là một việc tốt. Vào lúc này mà hắn lại chịu quay về gia tông khiến rất nhiều đệ tử vui mừng và hoan nghênh.

Gia phụ của Viên Phi là nhị trưởng lão Viên gia nhưng chức vụ của hắn chẳng qua chỉ là người quản lý mỏ ở bên ngoài thành. Khu vực mỏ này đối với Viên gia vô cùng quan trọng vì vậy phụ thân của hắn thường xuyên vắng nhà.

Khi biết phụ thân lại chưa về nhà, sắc mặt Viên Phi có chút u ám liền dắt Lâm Thần tham quan Viên gia một vòng.

Viên gia vốn dĩ là một gia tộc lớn, nổi tiếng gần xa, cổ kính. Hầu hết đệ tử Viên Gia mỗi người đều mang trong mình khí chất ngút trời, tất nhiên đều là Vượng tộc.

Lâm Thần liền ngủ lại Viên gia một đêm.

Thời gian trôi đưa mới đây đã được ba ngày.

Sáng sớm tinh mơ, Lâm Thần liền tỉnh giấc rửa mặt xong xuôi, Viên Phi liền từ ngoài xông vào.

- Lâm Thần, Phách Mai hội sắp bắt đầu, chúng ta đi ăn chút gì trước đi.

Viên Phi khẽ cười nói.

Lâm Thần cùng Viên Phi đi đến phòng khách, chắc là vì Phách Mai hội nên đã có không ít đệ tử quay về để tham dự. Bọn họ nhìn Viên Phi mang theo đệ tử nội môn Thiên Cực tông hùng dũng đi vào thì không tránh khỏi sự tò mò với Lâm Thần.

Điểm tâm vừa ăn xong, Lâm Thần cùng Viên Phi bắt đầu tham gia Phách Mai hội.

...

Thương hội Từ Dương lần này cử hành Phách Mai hội tại phía nam Kim Dương Thành, bên trong một tòa điện oai hùng và rộng rãi.

Phách Mai hội bắt đầu.

Y phục các đệ tử võ giả mặc trên người đều không giống nhau, tu vi cũng khác biệt rất lớn chậm rãi bước vào đại điện.

Số người trong Phách Mai hội có hạn, số người đủ tư cách để tham gia Phách Mai hội không nhiều, còn lại đều là từ việc dùng linh thạch để đổi lấy tư cách tham gia đấu giá, cũng có một số ít lại được trưởng hội Từ Dương mời đến.

Lấy Viên Phi làm một ví dụ điển hình, hẳn chính là được mời tham dự bởi trưởng thương hội Từ Dương dưới tư cách là đệ tử Viên gia.

Chờ Lâm Thần và Viên Phi cùng đi vào, Phách Mai hội đã bắt đầu đông đủ.

Người chủ trì Phách Mai hội đi về phía Lâm Thần và Viên Phi. Hắn hơi cong người khẽ nói:

- Xin mời hai vị rút lệnh bài.

- Ừ.

Viên Phi khẽ gạt đầu, rút ra trong người một miếng lệnh bài truyền cho người chủ trì.

Người chủ trì khẽ nhìn cười nói:

- Hai vị xin mời đi bên này, phòng của các vị là phòng dành cho khách quý số mười bảy.

Nói xong, hắn liền trả vật về cho chủ, trả miếng lệnh bài lại cho Viên Phi. Người ở phía sau tiếp tục đi đến, hắn lại khẽ gạt đầu rồi đi vào trong.

Nếu như muốn biết thêm thông tin về tiêu chuẩn phòng thượng hạng trong Phách Mai hội đối với Viên Phi không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ cần đi hỏi người trong gia tộc là có thể biết được rồi. Chẳng qua phòng thượng hạng không giống với những chỗ ngồi bình thường dưới kia, phòng thượng hạng nhận được sự ưu đãi cao, quý danh chủ nhân của phòng thượng hạng cũng có quyền được phép dẫn theo đệ tử võ giả vào tham gia Phách Mai hội.

Phòng khách thượng hạng thông với chỗ ngồi phía trên, phía trước là một tấm kính thủy tinh màu xanh lam khá lớn có thể cúi đầu nhìn xuống Phách Mai hội bất cứ lúc nào ở đâu.

Lâm Thần cùng Viên Phi tiến vào căn phòng, liền dựa vào ghế chờ đợi Phách Mai hội khai mạc.

- Lâm Thần. Ta đã hỏi qua người trong gia tộc, Phách Mai hội lần này Thiên Linh đan có tổng cộng ba bình, ba bình đều được chia ra bán đấu giá chỉ có điều giá cả cũng không thấp.

Đây là lần đầu tiên Viên Phi tham gia một Phách Mai hội không tránh khỏi việc căng thẳng, phấn khởi.

Lâm Thần khẽ gạt đầu nói:

- Thiên Linh đan công dụng rất tốt, đến lúc đó chỉ sợ có nhiều người giành giật.

Nghe xong Viên Phi liền gạt đầu tán thành.

Trong lúc hai người bước vào đã nhìn thấy rất nhiều đệ tử thuộc các tông môn khác nhau, chắc chắn sẽ có người vì Thiên Linh đan mà tới.

- Đúng rồi, Lâm Thần lần này ngươi mang đến bao nhiêu linh thạch hạ phẩm thế?

Viên Phi tò mò.

- Mười sáu vạn.

- Vẫn chưa dám hỏi gia tộc có bao nhiêu?

Viên Phi nhìn thoáng qua, Lâm Thần quả thật là thiên tài bẩm sinh, gia tộc tất nhiên sẽ dốc toàn lực để bồi dưỡng. Cho dù Lâm Thần có hỏi gia tộc bao nhiêu linh thạch đi nữa thì cuối cùng cũng sẽ đồng ý mà thôi.

- Cũng khá khá rồi, ta cũng chỉ là muốn xem thôi nói không chừng cũng sẽ không mua cái gì hết.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, đối với thời điểm của gia tộc lúc trước, Lâm Thần có thể lấy được mấy vạn linh thạch hạ phẩm cộng thêm linh thạch của hắn, hắn tổng cộng có gần mười vạn linh thạch hạ phẩm.

Mà trong lúc Lâm Thần và Viên Phi trên đường đến đây đã chém đầu không biết bao nhiêu tên Mã Tặc, hai người thu thập tổng cộng cũng được mấy vạn khối linh thạch hạ phẩm, vì thế trên người của Lâm Thần tất cả cộng lại có mười sáu vạn viên linh thạch hạ phẩm.

Chẳng qua trên người hắn vẫn còn lưu giữ một viên Hàn Băng thạch thượng hạng, nếu như mang đi đấu giá cũng bán được hơn mấy vạn. Ngoài ra hắn còn có không ít linh thạch trung phẩm, tất cả đều được đổi thành linh thạch hạ phẩm thì Lâm Thần có đến hơn hai trăm ngàn. Mà lần này tham dự Phách Mai hội, Lâm Thần chắc chắn sẽ mua vật có công dụng với hắn thôi còn những vật khác thì hắn chỉ ngắm qua loa mà thôi.

Viên Phi liền lắc đầu cười nói:

- Ha ha, Lâm Thần đến lúc đó ngại dùng có mà hối hận tại sao lại mang theo linh thạch ít đến như vậy đó.

Một kẻ nô tì tiến lên dâng hai chum trà đặt vào khay.

Lâm Thần nâng chum trà lên uống một ngụm nhỏ, nhất thời cảm thấy một mùi thơm thoang thoang trong cổ họng. Đặc biệt nhất là khi trà đi xuống dưới bụng hắn liền cảm nhận trong cơ thể đang dâng trào lên Thiên Địa linh khí.

Lâm Thần hơi bất ngờ, Viên Phi nhìn thấy không khỏi cười nói:

- Lâm Thần đây chính là trà Thanh Hương, được chiết xuất từ lá trà lấy từ cây Linh Thụ, đối với người học võ rất có ích.

Nghe xong, Lâm Thần không khỏi mỉm cười. Linh Thụ là một loại thực vật quý hiếm khó tìm của vùng đất Thiên Linh. Một cành lớn của cây Linh Thụ có thể hấp thụ được linh khí Thiên Địa đồng thời Linh Thụ có thể đâm hoa kết trái, đệ tử học võ ăn vào thậm chí còn có tác dụng hiệu quả hơn là sử dụng đan dược. Quan trọng nhất chính là tu luyện có Linh Thụ thì tốc độ hấp thụ linh khí Thiên Địa sẽ nhanh hơn nhiều.

Thương hội Từ Dương dùng lá của Linh Thụ pha thành trà điệp, chỉ là khách quý mới được thưởng thức. Những ai ngồi ở vị trí bình thường chắc chắn sẽ không nhận được sự ưu đãi này.

Gần nửa khắc sau đó Lâm Thần liền nhìn thấy một vị nam tử từ tốn bước ra từ phòng khách quý.

Vị đệ tử này mặc một bộ y phục tím nhạt đáng vẻ xem ra rất tiêu điều tự tại. Tu vi của hắn ta không ngờ đã đạt đến Thiên Cương Cảnh hậu kỳ.

Sự xuất hiện của vị đệ tử này khiến cả khán đài đang âm ỉ bỗng yên tĩnh hẳn. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào vị đệ tử này.

Vị đệ tử hơi cong lưng, gương mặt mỉm cười tỏa ra chân khí nói:

- Chào buổi sáng, các huynh đệ. Hoan nghênh các vị đã đến với Phách Mai hội lần này, ta xin giới thiệu ta chính là người chủ trì cuộc đấu giá ngày hôm nay. Nói đến đây, những ai không biết ta hay đã từng gặp ta có nhớ quý danh ta đi chăng nữa thì cũng không sao. Vì lần sau người chủ trì vẫn sẽ là ta.

- Phách Mai hội sau đây sẽ được bắt đầu, ta còn muốn nói với các vị thêm một câu. Nếu như các vị có bảo vật quý hiếm gì thì đều có thể mang lên đấu giá. Vật phẩm tứ phẩm, hạ phẩm chỉ cần là bảo vật đều có thể mang ra. Tiếp sau đây sẽ là tiền bán đấu giá. Bảo vật trung phẩm nửa giá gốc, bảo vật thượng hạng, bảo vật cực phẩm sẽ được đấu giá thêm một lần nữa!

Trung niên áo tím khẽ nói, cả khán đài liền sôi nổi.

- Đưa cái gì thế, bảo vật thượng phẩm quý giá đến như vậy ai mà lại mang đi đấu giá chứ. Trừ phi đó là đồ ngốc.

- Nói không sai, chỉ riêng mỗi bảo vật hạ phẩm cũng đã đủ khiến chúng ta tranh đoạt đến sức đầu mẻ trán rồi thì nói chỉ bảo vật thượng phẩm và cực phẩm chứ.

Lâm Thần cũng không còn gì để nói, bảo vật hạ phẩm chính là Linh Giới hạ phẩm, bảo vật trung phẩm là Linh Giới trung phẩm. Còn bảo vật thượng phẩm và cực phẩm thì nghĩ thôi cũng không dám.

Về chiều thức võ công thì đều như nhau cả, đều được phân chia cấp bậc rõ ràng. Huyền Mịch hạ và trung phẩm là bảo vật hạ phẩm cho đến Huyền Mịch thượng phẩm và Huyền Mịch đỉnh phong đều là bảo vật hạ phẩm chẳng qua bảo vật cùng cấp cũng được chia làm ba sáu chín đẳng. Giống như trong bảo vật trung cấp thì công pháp của Huyền Mịch cấp cao cùng công pháp của Huyền Mịch đỉnh phong đều tương đối giống nhau, chắc chắn sẽ có người quý trọng.

Nhìn thấy người phía dưới khán đài kích động, vị trung niên áo tím tỏ vẻ vui mừng, hẳn cũng biết bảo vật thượng phẩm và cực phẩm là bảo vật quý hiếm khó tìm, sở dĩ hắn nói trước với mọi người là muốn thăm dò trong lòng mọi người như thế nào. Dù sao tham vọng càng lớn hiệu quả đấu giá sẽ càng cao thì mới có thể đạt đến cực hạn.

Trung niên áo tím cũng không muốn phí lời, âm thanh thông qua chân khí truyền đến các đệ tử:

- Được rồi, không làm mất thời gian quý báu của các vị nữa. Phách Mai hội xin được bắt đầu, món đầu tiên trong Phách Mai hội ngày hôm nay là gì mời mọi người quan sát.

Giọng vị trung niên áo tím nhỏ dần bỗng một nữ tử dung mạo tuyệt trần đi lên khán đài. Trong tay bưng một mâm bằng gỗ chứa một sợi tơ lụa bằng vàng sợi, trên mặt lại còn dùng tơ lụa vàng óng ánh che lại.

Sợi lụa bằng vàng được đặt trên mâm gỗ tại khán đài cuộc đấu giá, trung niên áo tím cầm lên khúc vải tơ lụa bằng vàng ấy.

Nhất thời một quyền bí tịch đột nhiên rơi xuống trước mặt mọi người.

- Vật đấu giá đầu tiên chính là quyền bí tịch tu luyện công pháp của Hoàng Mịch cấp cao có tên là Địa Minh Quyết. Vật này quý hiếm đến như thế nào ta nghĩ ta không cần nói thì mọi người đều hiểu. Có một quyền đề tu luyện công pháp, tốc độ gia tăng tu vi cũng sẽ từ đó mà nhiều hơn. Mà đây lại là quyền công pháp mạnh nhất chuyên về tốc độ hấp thụ linh khí Thiên Địa so với các công pháp đồng cấp hơn mấy lần.

- Giá khởi điểm một vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá đều không ít hơn năm trăm linh thạch hạ phẩm.

- Phách Mai hội bắt đầu.

Trung niên áo tím liên tục nói.

Phần giới thiệu đã kết thúc, một số đại đệ tử nhất thời mắt đỏ lên. Trong Phách Mai hội, người tham dự đều là các đệ tử tu vi Luyện Thể cảnh, bọn họ đều là đệ tử ngoại môn, vì thế có rất nhiều người tu luyện đều là Hoàng Mịch trung cấp, ngoài ra còn có công pháp của Hoàng Mịch sơ cấp đều khá là mộc mạc.

- Chỉ còn biết liều mạng thôi, công pháp tốt đến như thế, tốc độ tu luyện của ta cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

- Những đệ tử nội môn kia chắc cũng sẽ không cùng chúng ta tranh đoạt đâu, phải nắm chặt cơ hội đề lấy được bí kíp mới được. Lần này nhất định phải mua được.

Trong chốc lát cả khán đài như ầm ĩ hơn, ai nấy cũng đều kích động. Mà những đệ tử mặc y phục nội môn kia hầu như đều không có động tĩnh, chỉ là cảm thấy hứng thú khi quan sát Phách Mai hội đang diễn ra.

Nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh xanh lam kia, Lâm Thần chứng kiến mọi hành động của mọi người không khỏi lắc đầu. So với những đệ tử danh môn chánh phái này, cùng với những đệ tử vẫn còn tu vi cấp thấp kia thì các đệ tử nội môn đều không có hứng thú.

Có điều Địa Minh Quyết này quả thực không tệ, là một quyền công pháp Hoàng Mịch đỉnh phong thì cũng được tính như một bảo vật quý hiếm. Nếu như mang đổi thành một dạng đấu giá nhỏ, sợ là món vật đấu giá đầu tiên được mang ra không phải là công pháp Hoàng Mịch đỉnh cao đâu.

- Mười hai ngàn linh thạch hạ phẩm. Có người không kìm được mà ra giá.

- Mười hai ngàn năm trăm linh thạch hạ phẩm!

- Mười ba ngàn linh thạch hạ phẩm.

- Quyền bí kíp này là của ta, mười lăm ngàn linh thạch hạ phẩm!

Trong nhất thời mọi người đang đua nhau ra giá bỗng xuất hiện một vị đệ tử lớn tiếng hét lên.

- Ta ra giá mười tám ngàn linh thạch hạ phẩm, ai dám ra giá cao hơn không?

- Mười tám ngàn linh thạch hạ phẩm có là bao, hai mươi ngàn linh thạch hạ phẩm!

Lâm Thần nhất thời ngạc nhiên, chỉ có một quyền công pháp thôi mà đã có giá hai mươi ngàn linh thạch hạ phẩm rồi. Vậy linh thạch trên người hắn hơn mười vạn linh thạch hạ phẩm chẳng thấm thoát gì cả.

Đệ tử võ giả trợn mắt nói:

- Hai mươi ba ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Một vị đệ tử võ giả khác lại tăng giá lên đến ba mươi ngàn, tất nhiên đối với quyền công pháp này nhất định phải đoạt được.

Chương 98: Thiên linh đan

Trong nháy mắt, quyền công pháp Hoàng Mịch đỉnh phong đã bị đưa lên đến hai mươi ba ngàn khối linh thạch hạ phẩm. Có điều những người tranh đoạt quyền công pháp này đều là đệ tử võ giả cô độc chuyên tu luyện tấn tu, nghe đến đệ tử tàn ác võ giả kia tăng giá, nhất thời không kim được về cam lòng.

- Đáng ghét, trên người ta chỉ có hai mươi một khối linh thạch hạ phẩm, còn thiếu đến hai ngàn linh thạch, ai có lòng hảo tâm có thể cho ta mượn ngày sau sẽ hậu tạ gấp bội!

Một đệ tử không cam lòng nói.

Nghe xong ai nấy đều khẽ lắc đầu.

- Xin lỗi nha, linh thạch trên người chúng ta đều sẽ được dùng tới, nếu như cho người mượn, lỡ phía sau xuất hiện bảo vật quý giá gì lại không đủ linh thạch thì phải làm sao chứ?

Dù sao khi đến tham gia buổi đấu giá mục đích đều là muốn tìm cho mình một món hữu dụng, nếu như vì lấy linh thạch cho người khác vay mà bản thân lại bị ít linh thạch đi thì làm sao đấu giá được.

Cuối cùng, quyền bí kíp công pháp Huyền Mịch đã bị tên đệ tử võ giả tàn ác kia dùng hai mươi ba ngàn linh thạch hạ phẩm để mua lấy. Cái tên đệ tử này, tu vi đã đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao, bây giờ lại sở hữu thêm quyền công pháp này, muốn đột phá lên Thiên Cương cảnh là chuyện dễ như trở bàn tay.

Trên khán đài đấu giá, Trung niên áo tím nhìn thấy bầu không khí căng thẳng không khỏi cười lớn rồi nhẹ vỗ tay mang khúc vải tơ lụa bằng vàng được đặt trên mâm gỗ mở ra, lộ ra một quả màu đỏ tươi, lớn tiếng nói:

- Món đồ thứ hai chính là linh thảo trăm năm, được hiệu của linh thảo trăm năm có hiệu quả tương đương với đan dược cao cấp. Đây lại là linh thảo quý hiếm vô cùng, là linh thảo cao nhất trong các loại linh thảo. Muốn đột phá Thiên Cương cảnh có tỷ lệ thành công lớn hơn nhiều.

- Giá khởi điểm là tám ngàn khối linh thạch hạ phẩm, mỗi lần đấu giá không ít hơn năm trăm khối linh thạch hạ phẩm. Đấu giá bắt đầu.

Nghe xong đã có không ít các đệ tử đứng ngồi không yên.

- Càng là kỳ hoa trăm năm mới ra trái thì ta lại càng muốn có được, nếu như đấu giá được vật phẩm này thì muốn phá vỡ Thiên Cương Cảnh trung kỳ là chuyện dễ như chơi.

- À, lần trước khi ta đang tu luyện Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, chính là dùng linh thảo năm mươi năm để đột phá. Lần này linh thảo trăm năm không thể để tuột khỏi tay được.

Nhất thời, khán đài trở nên ồn ào, không ít đệ tử đang sôi máu sùng sục, sắc mặt đỏ rực tất nhiên là muốn giành được bảo vật quý hiếm này.

- Một vạn khối linh thạch hạ phẩm!

- Mười ba ngàn khối linh thạch hạ phẩm!

- Mười lăm ngàn khối linh thạch hạ phẩm!

Mọi người đua nhau ra giá, linh thảo trăm năm liền được đấu giá lên đến mười lăm ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Giá cuối cùng được ra để lấy linh thảo trăm năm là mười tám ngàn khối linh thạch hạ phẩm được một võ giả sắp đột phá Thiên Cương Cảnh sơ kỳ đấu giá thành công. Về mặt của vị đệ tử này tỏ vẻ vui mừng hận không thể lập tức đi lấy linh thảo trăm năm ngay lập tức để tu luyện đột phá tu vi.

Nét mặt trung niên áo tím nở nụ cười vui vẻ, hài lòng về sự tậm tậm của mỗi người tham dự buổi đấu giá. Dù sao mỗi người khi ra giá đều đã cân nhắc kỹ càng, chắc hẳn thu nhập sẽ rất cao, địa vị cũng không phải thấp.

Khẽ gật đầu, trung niên áo tím liền mở mâm gỗ bằng vàng thứ ba lớn tiếng nói:

- Món đồ thứ ba chính là một thanh bảo kiếm.

Hắn dừng lại một lúc lâu lại tiếp tục nói:

- Chuôi của thanh bảo kiếm được luyện từ vật liệu quý giá là Tử Kim Sa và Sí Viêm Thạch, vốn dĩ được Hoàng Thiên luyện khí chế tác là dành cho buổi đấu giá. Bất kể là độ cứng hay sắc bén đối với các vũ khí bình thường khác tuyệt đối đều có cấp bậc cao hơn. Giá khởi điểm là chín ngàn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần đấu giá không ít hơn năm trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Khán đài một lần nữa trở nên ồn ã. Vũ khí của các đệ tử đa phần đều là đao và kiếm, chỉ có một số ít đệ tử tu luyện những chiêu thức võ thuật khác thì mới có thể sử dụng được các loại binh khí khác như: Côn, roi các loại.

Mà một loại binh khí tốt đối với người luyện võ thì rất quan trọng. Dù sao trong khi đang chiến đấu, nếu như binh khí bị đối phương đánh gãy thì chẳng phải sẽ bị tiêu diệt hay sao. Đến lúc đó nói không chừng sẽ bỏ mạng tại chỗ.

Nghĩ đến đây, mọi người bắt đầu đấu giá.

Có điều chẳng qua chỉ là sự kích động qua đi, mọi người tham dự buổi đấu giá sau này giá cả cũng không cao bằng lúc trước nhưng vẫn giữ được sự kịch liệt dữ dội.

Trong nháy mắt, thanh bảo kiếm đã được đấu giá thành công.

Ngay sau đó, trung niên áo tím lại liên tục đưa ra những vật phẩm khác. Mỗi một món vật phẩm được đấu giá so với bên ngoài đều là vật bảo bối.

Lâm Thần lẳng lặng nhìn buổi đấu giá diễn ra, tác dụng của những vật phẩm trước được đấu giá đối với hắn cũng không lớn lắm.

Huống hồ bên cạnh lại có Viên Phi, theo buổi đấu giá được diễn ra, sắc mặt của hắn ngày một căng thẳng. Một lúc sau, khẩu khí của hắn gấp gấp nói:

- Lâm Thần, hình như Thiên Linh đan sắp được đưa ra đấu giá rồi!

Trong các buổi đấu giá, Thiên Linh đan là vật phẩm trung phẩm cũng được xem là một bảo vật không tồi vì thế chắc chắn sẽ được mang ra đấu giá vào giữa buổi.

Quả nhiên Viên Phi vừa mới dứt lời, trung niên áo tím liền lên tiếng nói:

- Món vật đấu giá thứ mười... Ừ... trước tiên ta muốn nhắc nhở một câu, giá cả của vật phẩm lần này sẽ vượt qua những vật phẩm đã đấu giá trước đây. Đối với các đệ tử tu luyện Thiên Cương cảnh là một bảo vật hiếm có khó tìm!

- A, người phải nói sớm chứ, đừng để chúng ta mất hứng chứ.

- Lợi hại đến như thế à? Là bảo vật gì thế a.

Trung niên áo tím nói xong, các đệ tử võ giả nhất thời không kịp kim được mà thúc giục trung niên áo tím nhanh chóng mang ra vật phẩm tiếp theo.

trung niên áo tím tỏ vẻ cười thần bí. Từ tốn mở mâm vàng ra, nhất thời lộ ra ba bình thủy tinh, trên mỗi bình thủy tinh đều là đựng một hạt đan dược linh khí dồi dào.

- Ba hạt Thiên Linh đan chia thành từng đợt đấu giá, mỗi một hạt giá khởi điểm hai mươi ngàn khối linh thạch hạ phẩm, mỗi lần đấu giá không ít hơn năm trăm khối linh thạch hạ phẩm. Đây chính là bảo bối, tất nhiên ta sẽ không để cho các người thất vọng.

Trung niên áo tím lớn tiếng cười nói.

- Hì, Thiên Linh đan. Tất nhiên là Thiên Linh đan.

- Ra tay thật hào phóng. Ta ở tông môn muốn có được Địa Linh đan thì phải cống hiến cho tông môn rất nhiều. Thiên Linh đan càng phải là đệ tử nội môn cấp cao thì mới sở hữu được.

- Phải đấu giá được, nhất định phải lấy được. Vật này so với linh thảo trăm năm lại càng hiếm hơn. Quả nhiên là một bảo vật hiếm có.

Trung niên áo tím vừa nói xong nhất thời toàn bộ khán đài bỗng ồn ào, vẻ mặt rất nhiều đệ tử võ giả tỏ ra khiếp sợ, phấn khích, hai mắt mở to không chớp nhìn chăm chăm vào ba hạt đan dược trên khán đài.

- Được, bắt đầu đấu giá hạt Thiên Linh đan, mời các vị bắt đầu khởi giá!

Trung niên áo tím từ tốn cất lời.

- Hai mươi ba ngàn khối linh thạch hạ phẩm, ta muốn có cho bằng được Thiên Linh đan này!

- Các vị, nể mặt ta có tuổi nhất ở đây. Hạt Thiên Linh đan này hãy nhường cho ta, hai mươi lăm ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

- Mặt mũi của người thì đáng giá gì chứ, ta ra giá hai mươi tám ngàn khối linh thạch hạ phẩm!

Trong phòng khách thượng hạng, Lâm Thần ngạc nhiên. Quả nhiên ba hạt Thiên Linh đan thật là lợi hại, mặc dù Thiên Linh đan phù hợp với đệ tử võ giả

tu luyện Thiên Cương cảnh, nhưng trong đầu của Lâm Thần lại có tiểu đình, Thiên Linh đan trải qua tiểu đình tinh luyện thì Lâm Thần có thể hoàn toàn luyện hóa thành công.

Nhất thời Lâm Thần ngạc nhiên, Thiên Linh đan đệ nhất đan được bắt đầu được đấu giá đã lên đến hai mươi tám ngàn khối linh thạch hạ phẩm. Theo thời gian trôi qua, giá Thiên Linh đan đã nhanh chóng tăng vọt.

Trong một lúc, thần sắc Viên Phi bỗng kích động. Hắn bỗng nhìn Lâm Thần khẽ nói:

- Lâm Thần, Thiên Linh đan này ta muốn có được.

Lâm Thần khẽ gật đầu, Thiên Linh đan tổng cộng có ba hạt. Hắn không nhất thiết phải cùng Viên Phi tranh giành.

Nhìn thấy Lâm Thần đồng ý. Viên Phi lập tức vận chân khí cuộn trào trong cơ thể, âm thanh lan truyền khắp khán đài.

- Ta ra giá ba mươi lăm ngàn khối linh thạch hạ phẩm!

Mọi người trong phòng khách thượng hạng ngỡ ngàng. Đây là lần đầu tiên có người trong phòng khách thượng hạng báo giá, dù sao đầu buổi đấu giá giá bán đều thấp hơn nhiều so với lúc sau. Mà phòng khách thượng hạng vẫn chưa có ai ra giá cho bất kỳ món đồ gì. Trong đó, nguyên nhân chủ yếu chính là muốn giữ lại bảo vật trong buổi đấu giá lần này.

Có điều mọi người phản ứng lại rất nhanh, một âm thanh truyền đến:

- Ba mươi sáu ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

- Ba mươi sáu ngàn năm trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Sau khi được đấu giá, mọi người ra giá rất nhanh nhưng đều suy nghĩ rất kỹ càng mà giá cả cũng từ từ mà nâng cao.

- Bốn mươi ngàn linh thạch hạ phẩm!

Âm thanh của Viên Phi truyền đến lần thứ hai.

Mọi người nghe Viên Phi nói. Những đệ tử võ giả đang định ra giá trong khán đài nhất thời liền cứng miệng, vẻ mặt không cam lòng.

- Phòng khách thượng hạng có khách ra giá. Xem ra viên đan được này không tới lượt chúng ta rồi!

- Chúng ta cùng những đệ tử tông môn khác, gia tộc dòng dõi hoàn toàn không thể so sánh được. Phòng khách thượng hạng mà cạnh tranh thì Thiên Linh đan này sao có thể cạnh tranh được.

- Thôi thì quên đi, chẳng phải vẫn còn hai hạt sao, hạt tiếp theo nhất định phải giành được.

Mọi người tuy rằng trong lòng không phục, nhưng đại đa số trên người sở hữu ít linh thạch nên chỉ có thể nhường hạt Thiên Linh đan này mà lại thôi.

Cuối cùng, hạt Thiên Linh đan - đan được đệ nhất đã đấu giá thành công bằng bốn mươi ngàn khối linh thạch hạ phẩm do Viên Phi ra giá.

Viên Phi đấu giá thành công Thiên Linh đan. Trong giờ khắc này, Viên Phi tỏ ra vui vẻ, phấn khích, tu vi của hắn bây giờ đã đạt đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ đang chuẩn bị đột phá Thiên Cương Cảnh trung kỳ. Có được hạt Thiên Linh Đan này hắn sẽ tiến bộ nhanh hơn.

- Được, khách quý phòng số mười bảy ra giá bốn mươi ngàn khối linh thạch hạ phẩm lần thứ nhất, có ai còn muốn đấu giá không?

- Lần thứ hai!

- Lần thứ ba, thành công!

Trung niên áo tím dứt khoát nói, nhất thời thiếu nữ dung mạo tuyệt trần mang đệ nhất Thiên Linh đan xuống phía sau. Sau khi buổi đấu giá kết thúc sẽ được mang lên phòng số mười bảy ngay lập tức.

- Hiện tại bắt đầu đấu giá hạt Thiên Linh đan thứ hai, giá cả giống như trên, hai mươi ngàn linh thạch hạ phẩm là giá khởi điểm. Mỗi lần đấu giá tăng không ít hơn năm trăm khối linh thạch hạ phẩm!

Trung niên áo tím tiếp tục lớn tiếng nói.

- Lần này nhất định sẽ giành được viên thứ hai này.

- Vị khách quý bên trong phòng kia chắc chắn sẽ không thể nào thắng được.

Mọi người tâm trạng bình tĩnh trở lại.

- Hai mươi ba ngàn khối linh thạch hạ phẩm.
- Hai mươi bốn ngàn khối linh thạch hạ phẩm.
- Hai mươi sáu ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Nhất thời, mọi người đầu giá lần thứ hai. Trong chốc lát, giá cả lên đến tới ba mươi hai ngàn khối linh thạch hạ phẩm. Cuối cùng giá kết thúc tại điểm ba mươi lăm ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Phòng khách thượng hạng số mười bảy, Viên Phi nhìn xuyên qua lăng kính xanh lam từ phía phòng khách khẽ nói:

- Lâm Thần, nhanh nhanh ra giá đi. Nếu là đầu giá hạt thứ ba thì giá cả tất sẽ cao hơn nhiều.

Lâm Thần khẽ cười và gật đầu. Bình thường thì giá cả trước và sau buổi đầu giá cao thấp như thế nào thì chính là dựa vào kết quả cuối cùng của buổi đầu giá. Nếu như đầu giá không thành mà lại muốn có bằng mọi giá thì các đệ tử võ giả sẽ dốc toàn lực để hết giá cao hơn. Trong lúc đó, giá bán sẽ càng ngày được nâng lên và tất nhiên sẽ cao hơn trước rất nhiều.

- Ba mươi bảy ngàn khối linh thạch hạ phẩm. Lâm Thần vận chân khí trong cơ thể truyền âm thanh khắp khán đài.

Trong khán đài vốn dĩ sẽ có vài người ra giá nhưng sau khi nghe được giọng của Lâm Thần truyền đến bỗng im bật mà đầy kinh sợ.

- Lại là khách quý phòng số mười bảy. Làm cái quái gì mà một hạt vẫn chưa đủ hay sao lại còn muốn có thêm!

- À, Thiên Linh đan này chúng ta không lấy được rồi.

Mọi người trong lòng bất mãn nhưng linh thạch trên người có hạn, không cách nào đầu giá được nữa. Cuối cùng đành phải để viên Thiên Linh đan này cho Lâm Thần với giá chót là ba mươi bảy ngàn khối linh thạch hạ phẩm và buổi giao dịch đã thành công.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Bất ngờ của Lâm Thần

Ngay sau đó, viên Thiên Linh đan thứ ba được bán đầu giá.

Lần đầu giá này vô cùng thú vị, viên Thiên Linh đan thứ ba này được ra giá bốn mươi lăm ngàn khối linh thạch hạ phẩm! Cuối cùng được võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ thành công lấy được.

Còn những võ giả còn lại không lấy được viên đan dược này thì về mặt chán nản, chỉ có điều rất nhanh lại bị người trung niên áo tím chủ trì khẩu động không khí.

- Các vị nhìn kỹ, món bảo bối này chính là so với Thiên Linh đan càng có giá trị hiếm thấy hơn! Phách Mai hội của Tử Dương chúng tôi hôm nay cũng là hao tổn rất lớn để có được vật phẩm này.

Người trung niên cầm sợi tơ vàng trên khay gỗ mở ra, lập tức một chai chứa chất lỏng màu đồng xuất hiện ở trước mặt mọi người, chất lỏng trong chai cũng không nhiều, chỉ có một phần ba chai.

- Mẹ kiếp, thứ gì đó, không biết có phải là độc tố không?

- Chẳng lẽ là bảo bối?

Mọi người sững sốt một lúc, có chút nghi ngờ nhìn người trung niên, vật phẩm này đến bây giờ mới bán đầu giá, chắc hẳn là món bảo vật hiếm có!

Mọi người đang chờ đợi sự giới thiệu của trung niên áo tím.

Trung niên áo tím dừng một chút nói rằng:

- Đây là Cổ Đồng Tinh Hoa trong một phương thuốc để tu luyện môn luyện thể thời thượng cổ! Vật liệu chế tạo ra cực kỳ hiếm có khó tìm, dĩ nhiên vật này tuy là thời phương thuốc để tu luyện môn luyện thể cổ xưa nhưng nó cũng giống như tu luyện luyện thể của võ giả, võ giả cũng có thể dùng tinh hoa này để tu luyện!

Dùng Tinh Hoa Cổ Đồng tu luyện công pháp Cổ Đồng Luyện Thể quyết, tốc độ sẽ nhanh hơn so với dùng các linh dược khác. Trọng yếu hơn chính là cho dù chưa từng tu luyện qua công pháp luyện thể, uống Cổ Đồng Tinh Hoa cũng có thể tăng cường sức khỏe, quyền lực tăng lên một vạn cân không

thành vấn đề.

Tinh Hoa Cổ đồng!

Nghe người trung niên nói xong, mọi người sững sốt nhưng rất nhanh phản ứng kịp, hai mắt hơi có chút nóng như lửa nhìn bình thủy tinh trên đài.

Võ giả tu luyện công pháp luyện thể tương đối ít, mặc dù bọn hắn có không tu luyện qua công pháp luyện thể, nhưng cũng không ngăn cản được họ muốn có được Cổ Đồng Tinh Hoa.

Dù sao người trung niên áo tím đã nói qua, tuy là không tu luyện qua luyện thể công pháp cũng có thể dùng Tinh Hoa Cổ Đồng này.

Bên trong đại sảnh, hai mắt của những võ giả tu luyện công pháp luyện thể nóng bỏng nhìn chăm chăm bình thủy tinh, hận không thể lập tức đoạt lấy nó.

Lâm Thần cũng là sững sờ, thần sắc hơi kinh ngạc.

Nhất định là Cổ Đồng Tinh Hoa!

Công pháp luyện thể hắn luyện chính là công pháp thượng cổ mà người trung niên áo tím nhắc đến, là công pháp luyện thể phối hợp với tu luyện Cổ Đồng Tinh Hoa!

Không nghĩ tới vốn là dự định ở buổi đấu giá này lấy viên Thiên Linh đan, nhưng vô tình lúc này buổi đấu giá còn đấu giá một chai Cổ Đồng Tinh Hoa.

Điều này đối với Lâm Thần mà nói, tuyệt đối là một bất ngờ lớn. Vốn là Lâm Thần còn tưởng rằng không có cơ hội tìm được Cổ Đồng Tinh Hoa này.

Lâm Thần trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Hiện tại hắn đã tu luyện đến tầng thứ ba của Cổ Đồng Luyện Thể, chỉ thiếu chút nữa liền có thể đột phá đến tầng thứ tư "cổ đồng kim thân".

Nếu hắn muốn đột phá đến tầng thứ tư "cổ đồng kim thân" ít nhất cũng cần mấy tháng, nếu như có Cổ Đồng Tinh Hoa này, phối hợp với tu luyện Cổ Đồng Tinh Hoa, thì thời gian tu luyện của Lâm Thần sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhìn thấy kết quả đạt được, người trung niên áo tím vỗ tay một cái lớn tiếng nói:

- Cổ Đồng Tinh Hoa, giá khởi đầu năm chục ngàn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một ngàn khối linh thạch hạ phẩm, bắt đầu tiến hành đấu giá!

Hơi yên lặng chốc lát, trong đại sảnh lập tức một tiếng hét vang lên.

- Năm mươi một ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

- Năm mươi hai ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Về cơ bản giá trên đều là chỗ ngồi của những võ giả bình thường, cũng không thiếu những võ giả tu luyện qua công pháp luyện thể ra giá.

Chỉ là trong chốc lát, giá đấu liền được nâng lên bảy mươi ba ngàn khối linh thạch hạ phẩm!

Dần dần, võ giả kêu giá càng thưa thớt, phần lớn trên người võ giả cũng không quá mấy vạn linh thạch.

- Bảy mươi lăm ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Giá bảy mươi ba ngàn khối linh thạch hạ phẩm dừng lại một chút, bất ngờ một thanh âm đột ngột vang lên, thanh âm phát ra từ phòng số mười tám phòng bên cạnh Lâm Thần.

Thanh âm này vang lên, trong đại sảnh những võ giả bình thường nhất thời im lặng, giống như Cổ Đồng Tinh Hoa này, bọn họ căn bản không đủ điều kiện đấu giá.

- Tám mươi ngàn!

Lại thêm một giọng nói vang lên, lần này là phòng số mười ba, thanh âm trong trẻo dễ nghe, còn mang theo một tia mềm mại, chủ nhân của thanh âm rõ ràng là một cô gái.

- Tám mươi lăm ngàn.

Thanh âm phòng số mười tám lần nữa truyền đến, nghe thanh âm phía bên kia phải là một người trung niên.

Lâm Thần hơi sững sốt, cứ như vậy Cổ Đồng Tinh Hoa liền được đưa lên tám mươi lăm ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

- Thượng khách phòng số mười tám ra giá tám mươi lăm ngàn khối linh thạch hạ phẩm, còn có ai cao hơn? Các vị, Cổ Đồng Tinh Hoa vô cùng quý hiếm, bỏ lỡ lần này, thời gian tới có thể không có cơ hội như vậy nữa!

Người trung niên có chút hưng phấn lớn tiếng nói.

Cho tới bây giờ, đây là món vật phẩm có giá đầu cao nhất.

Mà giá cả càng cao, thì phần trăm mà trung niên áo tím nhận được cũng càng cao.

- Tám mươi tám ngàn!

Giọng cô gái vang lên lần nữa.

- Chín chục ngàn!

Người trung niên kia dường như đối với Cổ Đồng Tinh Hoa trong lòng đã có dự tính, tiếp tục lớn tiếng nói.

Nhất thời, trong đại sảnh yên tĩnh lại, vẻ mặt từng người đều là hưng phấn kích động, chín chục ngàn linh thạch hạ phẩm! Nếu để bọn họ ra ngoài kiếm, nhanh nhất cũng phải mất một năm!

Bên trong phòng khách, trong lòng Lâm Thần hơi động, lập tức dùng linh hồn lực phát tán ra bao quát khu vực bên trong.

Bên trong phòng khách số mười tám chỉ có một người, chính là người trung niên hét giá, tu vi của người trung niên này chính là Thiên Cương cảnh hậu kỳ, khí thế trên người vô cùng to lớn, cả người hắn thoát nhìn có chút hung tàn, dường như là cảm giác được Lâm Thần nhìn trộm, người trung niên chợt xoay người hướng, Lâm Thần nhìn thoáng qua.

Gặp tình hình này, Lâm Thần không khỏi nheo mắt. Thực lực của người trung niên này, e rằng vẫn còn ở trên đầu của tên trộm ngura mà hắn đã giết!

Không ngừng lại, Lâm Thần tiếp tục dùng linh hồn lực bao trùm xuống.

Thượng khách bên trong phòng thứ mười sáu dường như là một trong tám gia tộc lớn ở Kim Dương thành - Trình gia, một thiếu niên hình như muốn kêu giá, nhưng bị một người trung niên ngăn lại, muốn giữ lại linh thạch chuẩn bị cho thứ bán đầu giá quan trọng hơn.

Thượng khách phòng số mười bốn, mười lăm cùng với phòng số mười sáu, là một trong tám đại gia tộc lớn ở Kim Dương thành.

Vốn là Lâm Thần còn muốn dò la xem thiếu nữ kêu giá phòng số mười ba kia, nhưng linh hồn lực của hắn cũng chỉ có thể bao trùm đến phòng số mười bốn.

Nhưng có điều có thể cảm nhận được, cô gái ở phòng số mười ba tuổi xấp xỉ Lâm Thần với Viên Phi, đều là thanh niên, thiếu nữ.

Nhìn đến đây Lâm Thần không khỏi thở phào, hai mắt càng thêm kiên định.

Cổ Đồng tinh Hoa, Lâm Thần nhất định phải có được!

- Một trăm ngàn linh thạch hạ phẩm.

Thanh âm nhàn nhạt của Lâm Thần truyền đến toàn bộ hội trường buổi đấu giá.

Xôn xao!

Thanh âm hạ xuống, toàn bộ trong đại sảnh, lập tức náo động.

- Một trăm ngàn linh thạch hạ phẩm! Trời ơi, đám người kia cũng quá giàu rồi! Linh thạch hạ phẩm nhiều như vậy, bao lâu ta mới có thể kiếm được.

- Ta đoán người này nhất định là đệ tử một gia tộc lớn nào đó, nếu không... làm sao có thể có nhiều linh thạch như vậy.

Người trung niên bên trong phòng số mười tám cũng hơi ngạc nhiên, không nghĩ tới sẽ có người đột nhiên kêu giá, hắn vốn đã hung tàn, nay sắc mặt càng thêm hung tàn hơn.

- Một trăm ngàn linh thạch hạ phẩm! Thượng khách phòng mười bảy ra giá một trăm ngàn linh thạch hạ phẩm, có còn ai ra giá cao hơn hay không! Lần này bỏ lỡ có thể sẽ không có lần sau.

Người trung niên áo tím thần sắc kích động vô cùng, dùng hành động và thanh âm kích thích cảm xúc của mọi người.

Lần này, ngay cả cô gái phòng số mười ba ban đầu đấu giá đã yên tĩnh lại, dường như là bởi vì giá quá cao, mà bỏ qua đấu giá.

Tuy nhiên, bên kia dường như không giống như một người thiếu một trăm ngàn linh thạch hạ phẩm, không biết tại sao từ bỏ cuộc đấu giá.

- Một trăm mười ngàn.

Thanh âm phòng số mười tám vang lên lần nữa.

- Một trăm hai chục ngàn.

Lâm Thần nhàn nhạt mở miệng.

Bên cạnh, Viên Phi dường như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Thần, hẳn cùng với Lâm Thần từng giao đấu, biết rõ hẳn có tu luyện công pháp luyện thể, lúc này Lâm Thần muốn lấy Cổ Đồng Tinh Hoa, chỉ sợ là dùng Cổ Đồng Tinh Hoa để tu luyện công pháp luyện thể.

- Lâm Thần ta không đủ linh thạch cho ngươi mượn.

Trên người Lâm Thần linh thạch hạ phẩm tổng cộng có hơn một trăm sáu chục ngàn, thời điểm bán đấu giá Thiên Linh đan, tiêu hao gần bốn chục ngàn, nói cách khác trên người hắn hiện tại chỉ có hơn một trăm hai chục ngàn viên linh thạch hạ phẩm.

Lâm Thần khẽ gật đầu, tiếp tục đưa mắt nhìn lên đài đấu giá.

Lần này, trung niên phòng số mười tám sẽ không ra giá. Suy cho cùng, một trăm hai chục ngàn linh thạch hạ phẩm cũng không phải là một số lượng nhỏ, cho dù là võ giả Thiên Cương Cảnh hậu kỳ muốn kiếm nhiều linh thạch như vậy cũng cần một thời gian không ngắn.

Linh hồn lực ở Lâm Thần bao phủ xuống, cũng rõ ràng "nhìn" vào giữa trán người trung niên này thoáng qua một tia lo lắng, hắn quay đầu nhìn phòng mười bảy bên cạnh, sau đó trên mặt của hắn hiện lên vẻ dữ tợn.

- Cổ Đồng Tinh Hoa này nhường cho ngươi cũng không sao. Hắc hắc, chờ buổi đấu giá kết thúc, ta sẽ xuất thủ giết hắn đi, ngược lại cũng tiết kiệm được một trăm hai chục ngàn linh thạch hạ phẩm.

Người trung niên trong miệng cười nhẹ.

Nghe được thanh âm này, Lâm Thần không nhịn được chân mày khẽ nhíu một chút, người trung niên này lại muốn giết người cướp của, xem bộ dáng của hắn dường như làm loại chuyện này không ít.

Chẳng qua Cổ Đồng Tinh Hoa này Lâm Thần nhất định phải có được.

Về phần người trung niên này...

Lâm Thần trong lòng cũng không sợ võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, trước đây không lâu Lâm Thần liền giết một người, người trung niên này so với thủ lĩnh mã tặc kia mạnh hơn rất nhiều, nhưng thực lực của Lâm Thần cũng không kém.

Thượng khách phòng mười bảy ra giá một trăm hai chục ngàn linh thạch hạ phẩm! Còn có cao hơn hay không! Một trăm hai chục ngàn linh thạch hạ phẩm lần đầu tiên!

- Một trăm hai chục ngàn linh thạch hạ phẩm lần thứ hai!

...

- Thượng khách phòng mười bảy ra giá một trăm hai chục ngàn linh thạch hạ phẩm lần thứ ba! Mặc cả xong!

Người trung niên áo tím mặt nở nụ cười, cuối cùng giải quyết dứt khoát.

Vốn là dự tính trong buổi đấu giá này, Cổ Đồng Tinh Hoa này có thể đấu giá một trăm ngàn linh thạch hạ phẩm, lại không ngờ bán ra một trăm hai chục ngàn một mức giá cao như thế.

Lâm Thần cũng không khỏi lộ ra ý cười, Cổ Đồng Tinh Hoa nằm trong tay, có bí quyết Cổ Đồng Luyện Thể, không bao lâu liền có thể đột phá đến tầng thứ tư cổ đồng kim thân!

Đến lúc đó cho dù là đối mặt với Thiên Cương cảnh hậu kỳ võ giả, Lâm Thần chỉ cần dùng bí quyết Cổ Đồng Luyện Thể cũng có thể ứng phó như thường.

Ngay sau đó, buổi đấu giá sẽ bán đấu giá một bảo vật khác, mỗi một món đều có thể khiến cho nhiều võ giả trong đại sảnh kinh hãi hô lên, về giá của nó vật phẩm bán đấu giá càng về sau càng đắt tiền.

Đến cuối phiên đấu giá, mức giá cao nhất của cuộc đấu giá đã lên đến hai trăm ngàn linh thạch hạ phẩm, Lâm Thần cũng không khỏi tặc lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Võ thuật huyền mịch đỉnh cao

Người trung niên áo màu tím mỉm cười và rất hài lòng với giá của mỗi một vật phẩm được bán ra, hân hắng giọng và nói to:

- Vật phẩm được bán ra tiếp theo là một món hàng rất quan trọng, ha ha, có thể nói giá trị của vật phẩm này vượt xa bất kỳ một vật phẩm nào trước đó! Thực sự là ngàn vàng khó mua!

Khi người trung niên áo màu tím nói dứt lời thì cả hội trường bán đấu giá đều yên lặng, từng người một nín thở đang nhìn chăm chăm vào người trung niên áo tím ở trên sàn đấu giá.

Cuộc đấu giá được tiếp diễn cho đến bây giờ và nó cũng đã đến hồi kết thúc, cũng có thể nói, báu vật quý giá dưới đáy rương sẽ được lấy ra và bán đấu giá ngay bây giờ.

Rất nhiều người đến đây tham gia hội bán đấu giá cũng là vì món đồ báu vật ở trong đáy rương!

- Xin trình diện báu vật.

Một cô gái xinh đẹp bê một khay gỗ được lót bằng vàng từ từ bước lên, sau khi đặt khay gỗ trên sàn đấu giá, nàng mỉm cười bí ẩn nhìn đám đông và quay người đi xuống.

Thấy cảnh này đám đông rất tò mò hiếu kỳ, báu vật hòm áp đề lần này là gì?

Người trung niên áo tím to giọng nói:

- Một vật phẩm tiếp theo cũng là một món vật phẩm cuối cùng... một quyền bí kíp võ thuật Huyền Mịch đỉnh phong!

- Cái gì, võ thuật Huyền Mịch đỉnh phong!

- Võ thuật Huyền Mịch đỉnh phong cũng tương đương với báu vật trung phẩm, cũng được coi là một trong những báu vật hàng đầu.

Người trung niên áo tím vừa dứt lời thì những tiếng ồn ào trong phòng lớn trong chốc lát bắt đầu náo nhiệt lên. Võ thuật Huyền Mịch đỉnh cao vô cùng quý giá không gì có thể so sánh được, phần lớn đều bị kiểm soát bởi tông môn lớn và thế lực lớn, người mà có thể tu luyện được võ thuật Huyền Mịch đỉnh phong thì càng ngày càng hiếm.

- Đùng ngạc nhiên, võ thuật này là của một vị võ đạo trong Nhan Nam vực ủy quyền cho thương hội bán đấu giá, còn về cái tên gọi của nó thì ta không cần nói nhiều nữa rồi, quy tắc của Phách Mai hội chắc các vị đã biết rõ. Ngoài ra, môn võ này là môn võ đẳng cấp của Huyền Mịch đỉnh cao, đổi tên là Song Long chương! Người tu luyện tiểu thành thì một chương có thể cắt đôi trường giang, còn người tu luyện đại thành thì một chương có thể xẻ đôi núi! Người ta nói môn võ thuật này nếu tu luyện đến cực hạn, có thể giác ngộ được võ đạo, với sự giúp đỡ của võ giả Thiên Cương cảnh đột phá đến cảnh giới cao nhất là Chân Đạo cảnh.

Người trung niên áo tím cũng không kéo thêm sự thêm thòng của đám đông nữa mà trực tiếp nói sơ qua.

Phản động các võ giả trong phòng lớn nghe những lời đó lần lượt hít một hơi.

- Đã được nghe về môn võ thuật Huyền Mịch đỉnh phong này mạnh mẽ không gì sánh bằng, không ngờ lợi hại như vậy. Song Long chương này còn giúp cho võ giả cảm ngộ được võ đạo, đơn giản là cực phẩm trong võ thuật đồng cấp à.

- Nó là báu vật trung phẩm! Ta phải lấy được, giảm bớt mười năm tuổi thọ cũng bằng lòng!

Trong phòng khách quý, sắc mặt Lâm Thần và Viên phi cũng ngạc nhiên không kém, võ thuật Huyền Mịch đỉnh cao quả nhiên là báu vật cuối cùng của hội Phách Mai hội này! Phải biết rằng ngay cả trong nội môn Thiên Cực tông, võ thuật Huyền Mịch đỉnh cao cũng không phải là có thể dễ dàng học được như vậy.

Thiên Cực tông quy định, công pháp võ kỹ Huyền Mịch bậc trung trở lên, chỉ có đệ tử nội môn có tên trên bảng Thiên Cực mới có tư cách học. Nhưng cái này cũng chỉ là có tư cách, dù cho đệ tử nội môn lấy thực lực mạnh mẽ tiến vào vào Thiên Cực bảng, muốn đổi võ kỹ, công pháp Huyền Mịch bậc trung trở lên phải cần rất nhiều điểm công hiến.

Đổi võ kỹ, công pháp Huyền Mịch bậc trung cần nhiều điểm cống hiến, không phải chỉ một nghìn hai nghìn đơn giản như vậy, ít nhất năm trăm đệ tử nội môn trên Thiên Cực bảng cũng chỉ có một số ít người có thể tích đủ nhiều điểm cống hiến như vậy, thành công đổi sang võ kỹ, công pháp Huyền Mịch bậc trung hoặc Huyền Mịch bậc cao.

- Võ kỹ này bắt đầu đấu giá với mức năm trăm nghìn phẩm linh thạch, mỗi lần thêm giá không được thấp hơn mười nghìn phẩm linh thạch, bây giờ quý vị có thể đặt giá rồi.

Mọi người cũng đều biết sự quý giá của võ thuật Huyền Mịch đỉnh cao, cho nên người trung niên áo tím cũng không điều chỉnh thêm cảm xúc của mọi người, mà là trực tiếp nói.

- Sáu trăm nghìn phẩm linh thạch.
- Sáu trăm năm mươi nghìn phẩm linh thạch!
- Bảy trăm nghìn phẩm linh thạch!

Người trung niên áo tím vừa dứt lời, rất nhiều âm thanh dữ dội vang lên trong phòng lớn, nghe âm thanh càng thấy được con số mà võ giả trung niên đang đấu giá.

Mấy người võ giả trung niên này rõ ràng là được các trưởng lão gia tộc thế lực lớn phái đến.

Võ giả xung quanh choáng váng, trong chớp mắt cuốn bí tịch này được bán đấu giá tới bảy trăm nghìn phẩm linh thạch, mà những người ở trên phòng khách quý còn chưa hô giá.

Nhiều linh thạch như vậy, bọn họ chỉ là những võ giả tu luyện căn bản không thể lấy ra, chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn xem bí tịch trên sàn đấu giá.

- Cuốn bí tịch này đã quay trở về với Trình gia chúng ta rồi! Trong phòng khách quý số mười năm, một người trung niên với khuôn mặt uy nghiêm nói to:
- Tám trăm nghìn linh thạch hạ phẩm.
- Phòng đó là ai, đột nhiên trong nháy mắt tăng giá một trăm nghìn linh thạch hạ phẩm.
- Trước đó ta nhìn thấy chủ nhà của Trình gia bước vào trong phòng khách quý, chắc có lẽ là hần nhi.
- Cũng không chắc, cũng có thể là nhà Dương gia, ta nhìn thấy đại trưởng lão của nhà Dương gia đến rồi.
- Rất nhiều đệ tử tông môn cũng đến, không biết là họ có đang ra giá không?

Có thể đưa ra số linh thạch như vậy cũng chỉ có những người trong gia tộc hoặc đệ tử tông môn rồi. Thế lực của gia tộc căn bản là rất mạnh, hơn nữa họ còn có cách riêng của mình để lấy được linh thạch, mà rất nhiều đệ tử tông môn đều là con cháu của gia tộc, hoàn toàn có thể thay mặt gia tộc đến đây tham gia Phách Mai hội này.

Trong phòng lớn hơi yên lặng một chút, vốn dĩ trước đó những tiếng hô giá của những võ giả đến lúc này cũng không còn nữa, họ thờ dài, dường như không có cách để lấy ra nhiều linh thạch như vậy.

Bên cạnh Lâm Thần, Viên Phi khẽ chau mày đang nhìn bí tịch trên sàn bán đấu giá, thấp giọng nói:

- Trình gia xem ra là có kế hoạch rồi, trong nháy mắt giá đã được nâng lên bảy trăm nghìn. Gia tộc ta cũng muốn chụp lấy cuốn bí tịch này, nhưng gia tộc chỉ đưa cho ta một triệu linh thạch hạ phẩm... Quên đi, dù sao tộc trưởng cũng nói rồi, có thể lấy được thì lấy, lấy không được thì quên đi. Võ thuật Huyền Mịch đỉnh cao, Viên gia ta cũng có không nhiều.

Giọng của Viên Phi vang lên:

- Tám trăm năm mươi nghìn phẩm linh thạch.
- Chín trăm nghìn!

Giọng nói của gia chủ Trình gia trong phòng khách quý số mười năm vang lên. Viên Phi hơi nghiêng răng, chín trăm năm mươi nghìn!

- Một triệu!

Nghe thấy giọng nói này, Viên Phi không thể không khép miệng lại, nhìn Lâm Thần một cách bất lực, nhún vai nói:

Một triệu linh thạch hạ phẩm đã là giới hạn mà hần có thể đưa ra, suy cho cùng Gia Tộc cũng chỉ cho hần linh thạch nhiều như vậy.

Đấu giá không được, Viên Phi cũng hết cách.

Mặc dù giọng nói của Viên Phi đã dừng lại, nhưng giọng nói của một người trung niên trong một phòng khách quý khác lại vang lên:

- Một triệu không trăm mười nghìn.

Âm thanh này tự nhiên cũng không phải là uy nghiêm.

Viên Phi nghe thấy giọng nói này, một nụ cười trên mặt lộ ra nói:

- Là đại trưởng lão Dương gia.

Trong phòng khách quý số mười năm, người trung niên có thân hình mập mạp cau mày lớn tiếng:

- Một triệu không trăm năm mươi nghìn!
- Một triệu không trăm tám mươi nghìn.
- Một triệu một trăm nghìn.
- Một triệu hai trăm nghìn...

Đại trưởng lão Dương gia đó dường như đang để mắt đến gia chủ Trình gia, mỗi lần trả giá hắn sẽ đều nâng cao lên mười nghìn, nhưng lại không vi phạm đến quy tắc của Phách Mai hội.

Hai người đấu giá song song một người hô trước một người hô sau, trong nháy mắt giá bán đấu giá của cuốn bí kíp tăng lên một triệu năm trăm nghìn.

Gia chủ Trình gia dường như có chút khó chịu, giọng hắn ta hơi tức giận nói:

- Một triệu sáu trăm nghìn!
- Lần này đã nâng lên một trăm nghìn!

Một vài võ giả đã không kìm nén được thốt lên, ôi trời, một triệu sáu trăm nghìn linh thạch hạ phẩm, ta cũng có thể giết chết bọn chúng rồi.

Trưởng lão Dương gia im lặng một lúc, có vẻ như đang do dự có nên tiếp tục thêm giá lên không, một triệu sáu trăm nghìn linh thạch hạ phẩm này cũng đã là sự tính toán kỹ lưỡng của Dương gia, bọn họ chỉ có thể lấy ra bao nhiêu này linh thạch để đấu giá cho cuốn bí kíp này.

- Một triệu sáu trăm nghìn.

Giọng nói của đại trưởng lão Dương gia lại vang lên.

Càng về sau, thời gian hai người tăng giá càng lâu.

Gia chủ Trình gia cũng dừng lại một lúc, nhưng rất nhanh giọng của hắn lại vang lên:

- Một triệu sáu trăm năm mươi nghìn!

Trên sàn đấu giá, mặt người trung niên áo tím bắt đầu đỏ lên, thần sắc rất phấn khởi, hắn to giọng nói:

- Phòng khách quý số mười năm đã đưa ra giá một triệu sáu trăm năm mươi nghìn phẩm linh thạch, còn có ai trả giá cao hơn không? Đây có thể là võ thuật Huyền Mạch đỉnh cao.

Có vẻ như là đã bị cảm hóa bởi người trung niên áo tím, trưởng lão Dương gia lại một lần nữa giả giá:

- Một triệu bảy trăm sáu mươi nghìn.

Đại trưởng lão Dương gia là một ông lão khoảng sáu mươi tuổi, lúc này trông lão cũng hơi lưỡng lự, một triệu sáu trăm năm mươi nghìn linh thạch hạ phẩm, đó là giá giới hạn cho việc sử dụng linh thạch của gia tộc đi đấu giá, vượt ra khỏi khoản dự chi rồi, đối với ngân quỹ của gia tộc cũng sẽ có ảnh hưởng bất lợi.

Trong phòng lớn bán đấu giá hơi yên lặng, mọi người đợi người bán đấu giá xuất hiện.

Một triệu bảy trăm nghìn linh thạch hạ phẩm, đây là vật phẩm đắt nhất được bán đấu giá tại Phách Mai hội này. Hơn nữa người trung niên áo tím càng vui mừng hơn nữa là một triệu sáu trăm bảy mươi nghìn phẩm linh thạch được bán đấu giá cho bí kíp này, hắn cũng có thể thu được một số linh thạch hoa hồng lớn.

Trong phòng khách quý, đại trưởng lão Dương gia sắc mặt hơi lo lắng, nếu gia chủ Trình gia tiếp tục đấu giá, vậy lão chỉ có thể bỏ qua việc đấu giá cho bí tịch này rồi.

Hơi yên tĩnh, thời gian bắt đầu đếm ngược, một giọng nói uy nghiêm lạnh nhạt lại vang lên.

- Một triệu bảy trăm nghìn phẩm linh thạch!

Đây là giọng nói của gia chủ Trình gia.

Mặt khác, mặt đại trưởng lão Dương gia xị ra, ngồi trên ghế mềm khẽ thở dài.

- Phòng khách quý số mười năm đưa ra giá một triệu bảy trăm nghìn phẩm linh thạch, lần thứ nhất!
- Phòng khách quý số mười năm đưa ra giá một triệu bảy trăm nghìn phẩm linh thạch, lần thứ hai!

- Đấu giá bí kíp Huyền Mịch đỉnh cao, các vị còn ai ra giá cao hơn không?

- Được, phòng khách quý số mười năm ra giá một triệu bảy trăm nghìn phẩm linh thạch lần thứ ba, đã được bán!

Người trung niên áo tím cũng thở dài một cái, sắc mặt hơi đỏ, rõ ràng là sắc mặt vui mừng vì đấu giá được một triệu bảy trăm nghìn linh thạch hạ phẩm.

- Cảm ơn các vị tham gia Phách Mai hội này, xin người đấu giá chính đợi một lúc, lát nữa sẽ có người mang vật phẩm lên.

Người trung niên áo tím hơi khom người hướng về phía đám đông, tươi tỉnh nói:

- Một lần nữa cảm ơn mọi người, Phách Mai hội này đã kết thúc thành công! Các vị, chúng ta sẽ gặp lại trong Phách Mai hội lần sau.

Nói xong, người trung niên áo tím xoay người đi về phía sau bàn đấu giá.

Phách Mai hội kết thúc thành công.

Sau khi người trung niên áo tím nói xong, rất nhiều võ giả phấn khích bắt đầu thì thầm to nhỏ trong phòng lớn, vẫn đang nhớ lại cảnh ly kỳ về việc đấu giá bí kíp Huyền Mịch đỉnh cao.

Võ giả mà vẫn chưa đấu giá được vật phẩm, cùng với dòng người đang từ từ đi về phía lối ra.

Lâm Thần và Viên Phi im lặng đợi trong phòng khách quý, sau một lúc, có một người hầu mang đến vật phẩm mà hai người đấu giá được.

Hai hạt Tiên Linh đan, nửa bình Tinh Hoa Cổ Đồng nhỏ.

Sau khi kết toán linh thạch, Lâm Thần và Viên Phi cũng đi ra khỏi phòng khách quý, sắc mặt Viên Phi vui vẻ hân hoan, hẳn rất vui vì đã thu được Tiên Linh đan vào trong nhẫn.

Hai người vừa rời khỏi phòng khách quý, đột nhiên một giọng ngọt ngào vang lên:

- Lâm Thần, quả nhiên là người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Tình cờ gặp gỡ

Lâm Thần quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy sau lưng hắn không xa mấy thanh niên thiếu nữ đang đi cùng nhau, cô gái đứng trước mặt đúng là Ngao Hân.

- Ngao sư tỷ?

Lâm Thần kinh ngạc nhìn Ngao Hân.

-Ồ, Ngao sư tỷ cũng đến tham gia hội bán đấu giá hả?

Bên cạnh Lâm Thần, Viên Phi cũng ngạc nhiên không kém.

Mà những người bên cạnh Ngao Hân mặc trang phục của đệ tử nội môn Thiên Cực tông, bọn họ nhìn thấy Ngao Hân chủ động chào hỏi với một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, họ cảm thấy rất hiếu kỳ nhìn kỹ Lâm Thần.

- Đúng thế, Phách Mai hội lâu như vậy mới diễn ra, đến nhân tiện mua ít đồ.

Ngao Hân cười, nhìn Viên Phi một cái.

Thấy tình cảnh này, Lâm Thần không nhịn được liền cười.

Gần nửa năm rồi không gặp, lúc này tu vi của Ngao Hân đã là trung cấp Thiên Cương cảnh, hơn nữa nhìn thấy khí tức trên người nàng, rõ ràng là đột phá đến cấp cao của Thiên Cương Cảnh rồi.

Ngao Hân nhìn Lâm Thần và nói:

- Đây Lâm Thần, tốc độ tu luyện của người cũng quá nhanh rồi, bây giờ đã Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong. Đúng rồi, giới thiệu các vị, đây là

sư đệ Lâm Thần, người đứng thứ ba của Thiên La sơn bí cảnh. Đây là Viên Phi, người đứng thứ nhất của Thiên La sơn bí cảnh, đều là đệ tử nội môn Thiên Cực tông chúng ta, quả nhiên vừa nhìn là biết nhân tài.

Nghe xong câu nói của Ngao Hân, mặt Viên Phi hơi đỏ, hần hơi cúi xuống và nói:

- Tài năng của Lâm Thần mới thực sự là lợi hại, nếu trước đây không phải là Lâm Thần, e là cả hai chúng ta đã chết trong tay của Mã Tặc.
- Ủa, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Ngao Hân hơi tò mò hỏi.

Viên Phi gật đầu nói:

- Là thế này, ta và Lâm Thần xuất phát từ Thiên Cực tông đến thành Kim Dương tham gia hội bán đấu giá. Nhưng đang đi được nửa đường thì gặp phải Mã Tặc, đám người Mã Tặc đó rất đông, hơn nữa thủ lĩnh Mã Tặc còn là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, ta căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, thật may mắn là có Lâm Thần, Lâm Thần chỉ giờ một nhát chém chết thủ lĩnh Mã Tặc, còn những tên Mã Tặc khác thì chạy trốn toát loạn.
- Há?
- Người không đùa chứ, hần mới Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong thì đã chém chết võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ?
- Lợi hại rồi.

Viên Phi vừa nói dứt lời, những đệ tử nội môn của Thiên Cực tông bên cạnh Ngao Hân về mặt ngạc nhiên không thể tin nổi.

Tu vi thấp nhất của những đệ tử nội môn này cũng là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, là những thế hệ trẻ vượt trội của Thiên Cực tông, bọn họ có lòng tự trọng cao, bọn họ tự nhận thấy rằng nếu đối lại là chính mình, căn bản không thể là đối thủ của võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, hơn nữa tu vi Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, làm sao có thể mạnh hơn bọn họ, thành công chém chết võ giả cấp cao của Thiên Cương cảnh?

Về mặt của Ngao Hân hơi kinh ngạc, thực lực của võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ không thể đùa được, ngay cả khi Ngao Hân đối diện, nàng cũng không tự tin thắng chắc đối phương một trăm phần trăm.

Ngao Hân rất nhanh chóng tỉnh lại từ trong ngạc nhiên, mỉm cười nói:

- Lâm Thần, thực lực của người quả nhiên là rất mạnh! Nếu không phải trước đây đã quen người, e là cũng sẽ không tin người có thể chém chết võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Trong tay Lâm Thần có kiếm kính! Kiếm kính là hình thái ban đầu của kiếm ý, khi đó Ngao Hân quen biết Lâm Thần, kiếm kính của Lâm Thần đã là khá mạnh, hơn nữa bây giờ đã trôi qua nửa năm, thực lực của hần không thể không có khả năng chém chết võ giả cấp cao Thiên Cương Cảnh.

Ngao Hân vừa dứt lời thì những đệ tử nội môn của Thiên Cực Tông đứng bên cạnh nàng lộ ra vẻ ngạc nhiên không thể tin nổi.

- Trước đây Ngao Hân và Lâm Thần đã quen nhau rồi sao?
- Làm sao có thể cơ chứ!
- Một đệ tử tài năng như Ngao Hân, có thể làm bằng hữu với nàng thì ít nhất cũng là một đệ tử giỏi.
- Hơn nữa Lâm Thần... hần chỉ mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong.

Lâm Thần khẽ gật đầu cười nói:

- Tu vi của Ngao sư tỷ cũng đã tăng lên rất nhanh, có lẽ sắp đột phá đến cấp cao của Thiên Cương Cảnh rồi nhỉ?
- Thời gian nửa năm mới đột phá Thiên Cương Cảnh trung kỳ, tốc độ này của ta không được tính là nhanh. Hơn nữa, Lâm Thần, ta chẳng phải đã nói với người rồi sao? Người gọi tên ta là được rồi, gọi sư tỷ làm gì.

Ngao Hân nhớ câu mà Tiết Linh Vân nói với nàng "phải có mối quan hệ tốt với Lâm Thần". Quan trọng hơn là, hiện tại mối quan hệ giữa Lâm Thần và Tiết Linh Vân đang dần phát triển, Ngao Hân là bạn tốt của Tiết Linh Vân, tự nhiên khá là quan tâm đến Lâm Thần.

Tuy nhiên, những đệ tử của Thiên Cực tông đứng bên cạnh nàng nghe những lời đó, trong đó có một người sắc mặt đột nhiên biến sắc.

Tổng cộng có năm đệ tử nội môn của Thiên Cực tông, ngoại trừ Ngao Hân và một cô gái khác ra, tất cả những người khác đều là nam nhân.

Thần sắc của người này hơi ngượng ngùng nhìn Lâm Thần, tu vi của hần là Thiên Cương Cảnh trung kỳ. Là tu vi đứng thứ hai trong đám người so với Ngao Hân.

Quan trọng nhất là, hần là người đang theo đuổi Ngao Hân, họ đã thân quen với nhau, nhưng ngay cả như vậy Ngao Hân cũng không cho phép hần gọi

thăng tên nàng trước mặt người khác.

Tuy nhiên ngay lúc này, Ngao Hân lại chủ động đề một tiểu đệ tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong được phép gọi thăng tên nàng.

- Hừ, thân phận có khác biệt, hân mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong làm sao có thể gọi thăng tên của ngươi.

Người này vẻ mặt hơi u ám trừng mắt nhìn Lâm Thần, thấp giọng nói.

Thông thường trong tình huống này, đệ tử có tu vi thấp thì phải xưng hô là sư huynh hoặc là sư tỷ với người có tu vi cao hơn mình, tuy nhiên liên quan đến vấn đề này, tông môn cũng không có quy định rõ ràng, dù sao cũng có tình huống ngoài ý muốn, nếu là bằng hữu thì hoàn toàn có thể tránh khỏi xưng hô như vậy.

Đệ tử này dứt lời, mặt của Ngao Hân lập tức biến sắc, có chút tức giận trừng mắt nhìn người đứng trước.

Lâm Thần là người của hai kiếp thoáng nghĩ một cái càng hiểu rõ tâm tư của người này, có điều Lâm Thần cũng không có để ý đến người này, hân khẽ gật đầu một cái và nói:

- Đã như vậy, vậy thì ta mạo muội gọi nàng một câu Ngao Hân rồi.

Bạch!

Trước những lời nói đó, sắc mặt của người đệ tử đó bỗng chốc đỏ lên, hơi cảm tức nhìn Lâm Thần, hận là không thể tát chết hân.

Hân đã nói rồi không được gọi thăng tên, nhưng mà Lâm Thần phớt lờ hân, coi hân như là không khí.

- Được! Ngươi giỏi lắm, ngươi tên là Lâm Thần đúng không, ta nhớ kỹ ngươi.

Mặt hân sầm lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Tạ Vĩ, ngươi làm gì thế!

Người này vừa mới dứt lời, Ngao Hân không kìm được hét lên.

- Ha ha, không làm gì cả, chỉ là muốn làm bằng hữu với hân mà thôi.

Đệ tử được gọi là Tạ Vĩ vẻ mặt có chút hung hãn thân nhiên nói, chỉ là trong lòng đã có chủ định, đợi sau khi trở về tông môn dạy dỗ Lâm Thần một trận.

- Ngươi tốt nhất đừng có đến làm loạn.

Ngao Hân hơi cau mày, dường như không làm thế nào nghĩ tốt về Tạ Vĩ, lẩm nhẩm trong miệng.

- Ha ha, yên tâm đi, ta sẽ trở thành bạn tốt của Lâm Thần, Lâm thần, ngươi nói có đúng không?

Tạ Vĩ cười nhạt một cái và nhìn Lâm Thần nói.

Nhưng mà Lâm Thần không hề liếc nhìn Tạ Vĩ mà nói với Viên Phi và Ngao Hân nói:

- Bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.

Nhìn thấy tình cảnh này, mặt Tạ Vĩ hơi tái nhợt, tức muốn nổ phổi.

Cảm thấy rất lâu, đối phương căn bản cũng không thèm để ý đến hân.

- Ủ, chúng ta đi.

Viên Phi cũng hơi khó chịu với Tạ Vĩ, gật đầu quay người liền đi ra phía ngoài.

Ngao Hân nhìn thấy sắc mặt Lâm Thần không có thay đổi, trong lòng thở phào, đồng thời trừng mắt nhìn Tạ Vĩ, sau đó nhìn về phía mấy đệ tử Thiên Cực tông khác và nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong, một đoàn người bên ngoài đi về phía sân đấu giá, chỉ để lại Tạ Vĩ sắc mặt khó coi đứng tại chỗ nghiêng răng nghiêng lợi.

Đám người đi đến trung tâm thành Kim Dương, ăn cơm trưa trong một lầu. Lầu này là của Viên gia, liền coi như là Viên Phi mời khách.

Đồng thời, Viên Phi cũng chuyển giao cho gia tộc một triệu linh thạch hạ phẩm mà gia tộc giao cho hân, chuẩn bị cùng với đám người Lâm Thần và Ngao Hân trở về Thiên Cực tông.

Sau khi ăn cơm trưa xong, đám người Lâm Thần liền đi về hướng cửa thành.

Thành Kim Dương cực kỳ phồn hoa, dòng người ra ra vào vào nhiều không kể xiết, cửa thành có rất nhiều võ giả đeo bao hàng sau lưng.

Lấn vào dòng người, đám người Lâm Thần cuối cùng cũng ra khỏi thành Kim Dương. Chỉ là, vừa mới ra khỏi cửa thành, Lâm Thần liền nhận ra được một bóng người vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ.

Bóng người đó cách đám người Lâm Thần khoảng mấy trăm mét, thậm chí khi đến gần chỉ có mấy chục mét, chỉ có điều xung quanh võ giả quá nhiều và người này dường như đang cố tình ẩn dấu, bởi vậy đám người Ngao Hân không phát hiện ra.

Linh hồn lực của Lâm Thần nhận biết mạnh mẽ và cực kỳ nhạy cảm, ánh mắt bóng người tập trung một lúc trên người hắn, Lâm Thần liền cảm nhận được.

- Hà?

Lâm Thần khẽ nhíu mày, trong lòng có chút biến động, linh hồn lực được thả ra ngoài.

Vẫn đi theo phía sau bọn họ, chính là người trung niên Thiên Cương Cảnh hậu kỳ trước đây cùng với Lâm Thần đấu giá Cổ Đồng Tinh Hoa!

- Khả khả, đệ tử của Thiên Cực tông phải không? Không quản các ngươi có phải là đệ tử tông môn hay không, ta cũng giết không tha! Người trung niên thấp giọng cười một tiếng, đi không xa phía sau đám người của Lâm Thần.

Mặc dù đám người Lâm Thần đông, nhưng dù sao tu vi cũng không cao, người trung niên là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ tự tin, đối mặt với mấy võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ cũng có thể ứng phó như thường.

Thấy cảnh tượng này, Lâm Thần lạnh lùng cười một tiếng, người trung niên là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ nhưng thực lực của hắn cũng không yếu, hoàn toàn không hề sợ hãi. Mặc dù bề ngoài Lâm Thần biểu hiện vô cảm, giống như là không phát hiện người trung niên đó.

Đoàn người càng đi càng xa, sau nửa canh giờ, đám người Lâm Thần đã đi tới một khu rừng rậm, mà nơi đây võ giả đi qua cũng càng ngày càng ít đi, chỉ là tình cờ mới có một hoặc hai võ giả từ dãy núi Mặc Liên đi qua nơi này.

Mà theo dòng người ít ỏi, đám người Ngao Hân cũng phát hiện ra cái gì đó không đúng.

Từ thời điểm họ rời thành cho đến bây giờ, người trung niên vẫn đi theo phía sau bọn họ, trước có thể giải thích là tiện đường nhưng bây giờ vẫn còn đi theo phía sau bọn họ, nói là tiện đường để giải thích thì cũng không đúng.

Ngao Hân hơi nhíu mày và nói:

- Người này là ai? Lại dám theo dõi đệ tử tông môn chúng ta, hắn muốn chết sao!

Một đệ tử Thiên Cương cảnh sơ kỳ sắc mặt có chút khó coi nói.

Những người còn lại sắc mặt cũng khó coi dừng lại xoay người đối diện với người trung niên đó.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lâm Thần khẽ lắc đầu và nói:

- Hắn cũng tham gia hội bán đấu giá, lúc đó đấu giá Cổ Đồng Tinh Hoa, hắn là một trong những đối thủ cạnh tranh của ta.

Nghe thấy như vậy, sắc mặt đám người Ngao Hân bình tĩnh trở lại.

Người trung niên này, rõ ràng là không muốn hao tổn một lượng lớn linh thạch vào việc đấu giá Cổ Đồng Tinh Hoa, nhưng lại muốn có được Cổ Đồng Tinh Hoa, bởi vậy liền muốn giết người cướp hàng.

Lúc bán đấu giá Cổ Đồng Tinh Hoa, Ngao Hân vốn dĩ cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội, chỉ là sau đó Lâm Thần đấu giá mới buông tha.

Cách đó không xa, người trung niên nhìn thấy đám người Lâm Thần dừng lại, cũng đột nhiên dừng lại, sắc mặt hắn hung hăng nhìn đám người Lâm Thần, miệng cười hắc hắc và nói:

- Khả khả, tiểu tử, nếu biết rồi thì hãy mau giao Cổ Đồng Tinh Hoa ra, ta có thể cân nhắc tha cái mạng cho ngươi.

- Còn những người khác, tự động nộp hết vàng trên người các ngươi ra đây, nếu không... ta đảm bảo, các ngươi sẽ biến mất khỏi thế giới này, ngay cả hài cốt cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Giết giây

Nghe người trung niên nói xong, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Người trung niên này là võ giả tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, nếu là đơn độc chiến đấu thì e rằng mọi người ở đây đều không phải đối thủ của hắn.

- Lâm Thần, không cần lo lắng, mặc dù hắn là Thiên Cương cảnh hậu kỳ, nhưng chúng ta nhiều người như vậy, hắn cũng không dám làm xằng bậy.

Ngao Hân cau mày an ủi Lâm Thần.

Nói cho cùng, người trung niên này cũng chính là vì Tinh Hoa Cổ Đồng trên người Lâm Thần mà tới, cho dù là đám người Ngao Hân hắn cũng chỉ là thuận tiện giải quyết thôi.

Nghe Ngao Hân nói xong, Lâm Thần cười cười, tu vi của hắn là thấp nhất trong mọi người, đối phương lại vì hắn mà tới, trong lòng Ngao Hân khó tránh khỏi lo lắng cho Lâm Thần, lúc này mới mở miệng an ủi.

Về mặt những người khác có hơi không vui nhìn Lâm Thần, nếu như không phải vì Lâm Thần thì bọn họ cũng không bị võ giả trung niên này ngăn cản.

Trong mấy người, trong lòng Tạ Vĩ hơi động, bỗng dưng mở miệng nói:

- Lâm Thần, không phải ngươi đã chém chết một Thiên Cương cảnh hậu kỳ là đầu lĩnh Mã Tặc sao, như vậy ngươi có thể đánh chết người này hay không đây?

Nghe vậy, những người còn lại đều đưa mắt nhìn về phía Lâm Thần.

Dù sao tu vi của Lâm Thần cũng chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, không tận mắt nhìn thấy hắn chém giết võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ bọn họ là sao có thể tin hắn có thực lực như vậy chứ?

Lâm Thần không hề liếc hắn một cái.

Về mặt Ngao Hân lạnh lẽo, hừ nhẹ một tiếng nói:

- Tạ Vĩ, ngươi cần ngày càng quá đáng. Sự đệ đồng môn ngươi cũng dám giết đây.

Ngao Hân vừa nói, Tạ Vĩ đang kiêu ngạo hơi cúi đầu, có điều về mặt vẫn cứ chăm chọc nhìn Lâm Thần, một bộ dáng vô cùng xem thường.

Dưới cái nhìn của hắn, Lâm Thần có rất ít tư chất, cũng không phải là đối thủ của hắn, chém giết võ giả tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ... chỉ là nói láo.

Lâm Thần vung tay nói:

- Sự tình từ trên người ta mà ra, ta cần phải chịu trách nhiệm, người trung niên này để cho ta đối phó đi.

Người trung niên này dù sao cũng là theo Lâm Thần mà đến, nếu như không phải mọi người cùng trở về Thiên Cực tông thì Ngao Hân căn bản không có chạm mặt người trung niên này.

- Chuyện này... Lâm Thần, ngươi không thể...

Ngao Hân sững sờ, thấp giọng nói.

Viên Phi cũng sững sờ nói:

- Lâm Thần, thực lực của người này so với tên đầu lĩnh Mã Tặc kia e rằng còn mạnh hơn, chúng ta đồng thời đối phó hắn đi.

Không giống với Ngao Hân và Viên Phi, sắc mặt Tạ Vĩ vui vẻ, cô quái nói:

- Rất tốt, có cốt khí, có điều nếu như không thể chém giết hắn, vậy ngươi cũng không cần phải trở về.

- Không cần, các ngươi chờ ở chỗ này đi.

Lâm Thần không hề liếc mắt nhìn Tạ Vĩ, về mặt lạnh nhạt đối với Ngao Hân và Viên Phi mà nói.

Sau đó Lâm Thần trực tiếp hướng người phía trước đi tới.

Từ đầu tới cuối, đều xem tạ Vĩ là không khí, không hề để ý tới hắn.

Thấy tình hình như vậy, Tạ Vĩ nhất thời nổi giận, hấn lại thấp giọng cười lạnh, thăm nói:

- Nhìn xem người chết thế nào.

Thực lực võ giả có tu vi cùng cấp đều phân chia cấp bậc, mà người trung niên này là Thiên Cương cảnh hậu kỳ, so với Lâm Thần cao hơn mấy cảnh giới, mặc dù đối lại là Ngao Hân cũng không có nắm chắc phần thắng, làm sao Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong như Lâm Thần lại có thể thắng được.

Khi Viên Phi nói Lâm Thần đánh chết võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ là đầu lĩnh đám mã tặc bọn họ đều không tin.

...

Người trung niên hung tàn này thân mang trường bào màu trắng, nhìn thấy Lâm Thần đi tới cười nhẹ một tiếng, người trung niên nói

- Tiểu tử, coi như ngươi thức thời, giao Cổ Đồng Tinh Hoa ra cho ta, ta có thể cho ngươi toàn thân.

Thiên Cực tông là một trong năm tông môn lớn ở Nhạn Nam vực, Lâm Thần lại là đệ tử nội môn của Thiên Cực tông, tư chất bất phàm, tông môn tự nhiên là quan tâm, nếu như người trung niên hung tàn này đánh cướp đồ trên người Lâm Thần, một khi Thiên Cực tông biết được tất nhiên sẽ phái người ra truy sát.

Đến lúc đó, hấn chỉ có thể chạy ra ngoài Nhạn Nam vực, bằng không hấn nhất định sẽ chết. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả những điều này là Thiên Cực tông phải biết được tin tức, vì lẽ đó, người trung niên hung tàn này không tính để cho bất cứ ai trong đám Lâm Thần chạy thoát, nếu không hấn sẽ gặp phiền phức lớn.

Sắc mặt Lâm Thần không đổi nói:

- ta khuyên ngươi tốt nhất nên biến khỏi đây ngay lập tức.

- Ha ha...

Người thanh niên hung tàn dường như là nghe được truyện buồn cười nhất trên thế giới này vậy, hấn cười không ngừng, dùng một lát, hấn nói:

- Chỉ bằng mấy người các ngươi? Tiểu tử, hôm nay các ngươi ai cũng đừng hòng chạy thoát.

Tiếng nói vừa dứt, thân hình người trung niên hung tàn đột nhiên lóe lên, hướng Lâm Thần vọt tới. Cùng lúc đó, hai tay hấn mở ra, đánh thẳng xuống ngực Lâm Thần.

Sắc mặt Lâm Thần cũng không đổi, "loảng xoảng" một tiếng rút Hàn Thiết kiếm ra khỏi vỏ, ở giữa không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh, hướng thẳng người trung niên hung tàn kia đâm tới.

Ầm ầm...

Hai đạo âm thanh nặng nề vang lên.

Sau một khắc liền nhìn thấy thân thể người thanh niên hung tàn và thân thể Lâm Thần đều lui về sau mấy bước, sắc mặt Lâm Thần không thay đổi, mà thân thể người trung niên hung tàn này lại hiện lên một vẻ kinh ngạc.

Vốn dĩ hấn cho rằng Lâm Thần chỉ là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, hấn chỉ cần vận dụng năm thành chân khí là đủ để đối phó, nhưng một chiêu vừa rồi lại bị Lâm Thần cản lại, ngang sức ngang tài.

Có điều, tuy rằng như vậy nhưng người trung niên hung tàn cũng không thêm để ý, có lẽ Lâm Thần cũng có một ít thực lực, nhưng dù sao hấn cũng chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao, không thể nào là đối thủ của võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ được.

Người trung niên hung tàn cười lạnh một tiếng nói:

- Tiểu tử, cũng có chút thực lực, bất quá ta lại muốn xem xem ngươi có thể chống đỡ nổi một chiêu của ta hay không.

Người trung niên hung tàn vừa lên tiếng, thân thể của hấn lần thứ hai lóe lên, tốc độ cực nhanh, ở giữa không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh.

Thấy vậy, vẻ mặt Lâm Thần nghiêm trọng hấn lên.

Thực lực người trung niên hung tàn này so với đầu lĩnh Mã Tặc kia rõ ràng là mạnh hơn rất nhiều.

Phía sau, Ngao Hân thấy một màn như vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, có điều lại có chút lo lắng.

Người trung niên hung tàn mặc dù không có dùng toàn lực, nhưng Lâm Thần lại có thể tiếp được, cũng làm cho bọn họ thấy bất ngờ, dù sao tu vi của Lâm Thần so với người trung niên này cũng thấp hơn rất nhiều.

Nhưng quan trọng hơn là hiện tại người thanh niên hung tàn này gia tăng chân khí, vậy Lâm Thần có thể ngăn cản nổi hay không?

Trong rừng rậm.

Sắc mặt Lâm Thần không thay đổi, Hàn Thiết kiếm trong tay lấy tốc độ cực nhanh đâm ra phía trước.

Huyền kiếm.

Hàn Thiết kiếm sắp đạt đến một mức độ nhất định rồi, ngay lập tức ở trên không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh, âm thanh vu vu vang lên cực kỳ chói tai.

Phịch một tiếng, Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần cùng chương công kích của người trung niên va vào nhau.

Chân khí của người trung niên hung tàn mạnh mẽ, trực tiếp đánh bay y phục trên người Lâm Thần, thân thể của hắn hướng về phía sau lùi lại, thân thể vô cùng chặt vật.

Mà người trung niên hung tàn vẫn là đứng vững vàng tại chỗ, sắc mặt không thay đổi nhưng hai bàn tay hắn cũng khẽ run lên.

- Quyền lực của tiểu tử này thật lớn.

Nhìn thấy vẻ mặt Lâm Thần chặt vật, nhưng giờ khắc này người trung niên hung tàn này cũng hơi coi trọng Lâm Thần rồi.

Một chương vừa nảy, hắn vận dụng tám phần chân khí, tuy rằng thân hình Lâm Thần có hơi chặt vật nhưng vẫn cản lại được.

Quan trọng hơn là, khi đối kích, bên trong Hàn Thiết kiếm đột nhiên tuôn ra một luồng sức mạnh cường hãn, chấn động làm bàn tay của hắn hơi tê.

Sắc mặt của người trung niên hung tàn nghiêm trọng hẳn lên.

- Tiểu tử, chịu chết đi.

Thiên Tàn chương.

Giống như là không muốn phí thời gian nữa, người thanh niên hung tàn này đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, song chương lần thứ hai đập xuống Lâm Thần.

Lần này, người thanh niên hung tàn trực tiếp thi triển võ kỹ, muốn một lần chém chết Lâm Thần tại chỗ.

Cách đó không xa, Ngao Hân và Viên Phi nhất thời lo lắng, người thanh niên hung tàn này là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, chỉ cần hơi lẩn lộn một ít, học được võ kỹ chỉ ít cũng là Huyền Mịch cấp thấp, mà võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp làm cho bản thân vô cùng mạnh mẽ, mà tu vi còn cao hơn Lâm Thần mấy cấp...

Ngao Hân âm thầm vận chân khí trong cơ thể, chuẩn bị trợ giúp Lâm Thần bất cứ lúc nào.

Viên Phi lại hơi cắn răng, rút đại đao ra cũng chuẩn bị trợ giúp Lâm Thần.

Mấy đệ tử nội môn Thiên Cực tông khác ngoại trừ Tạ Vĩ ở ngoài, những người còn lại cũng hơi do dự, có chút sợ hãi thực lực người trung niên hung tàn kia mà không dám bước tới.

Không giống với vẻ mặt lo lắng của Ngao Hân, Tạ Vĩ thấy một màn như vậy lại vô cùng vui mừng, hận không thể một chương đập chết Lâm Thần.

Uống..

Về mặt Lâm Thần nghiêm trọng, trong miệng khẽ quát một tiếng, cả người hắn bỗng nhiên hóa thành một con ung già nhưng không có lùi mà tiến tới, hướng người trung niên hung tàn kia mà đi.

Cùng lúc đó, Hàn Thiết kiếm trong tay hắn đột nhiên đâm ra.

Tất Tinh Liên Hoàn kiếm.

Huyền kiếm.

Triển khai hai thức võ kỹ cùng một lúc, có điều một khắc sau, trên Hàn Thiết kiếm liền bắn ra một đạo kiếm khí dài hai mét, thẳng tắp công kích về phía người trung niên hung tàn kia.

Ầm..

Hàn Thiết kiếm cùng bàn tay công kích nhau, sắc mặt Lâm Thần hơi thay đổi, có điều cũng trong lúc này, tay trái của hắn đột nhiên xuất hiện một cái Hắc Sắc trường côn, đem hết toàn lực hướng người trung niên hung tàn đập xuống mạnh mẽ.

Người trung niên hung tàn hắn là không ngờ tới Lâm Thần đang cùng hắn đối công lại dư sức lấy ra vũ khí hướng về phía hắn.

Có điều người trung niên hung tàn cũng phản ứng rất nhanh, thân thể hần chấn động, mặt khác một tay đang muốn công kích lồng ngực Lâm Thần đột nhiên rút về, sau đó hướng Hắc Sắc trường côn trên tay trái Lâm Thần vò xuống, giống như là muốn nắm lấy Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần.

Sau một khắc.

Đùng.

Ầm.

Liên tục hai âm thanh nặng nề vang lên, Hàn Thiết kiếm, Hắc Sắc trường côn đều với bàn tay của người trung niên hung tàn công kích cùng nhau.

Ngay sau đó, sắc mặt Lâm Thần hơi thay đổi, thân thể không nhịn được chột lui về sau.

Mà thân thể người trung niên hung tàn này cũng lui về sau hơn mười bước mới dừng lại, Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần cùng với bàn tay hần đầu nhau lúc này đang run rẩy cực kỳ, sắc mặt khẽ biến thành màu trắng xám.

Thấy một màn này, Ngao Hân và Viên Phi ở cách đó không xa đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt từng người lộ ra vẻ kinh ngạc bội phục.

Nếu đổi lại là bọn họ, e rằng dưới công kích của người trung niên hung tàn triển khai võ kỹ coi như ngăn chặn được cũng sẽ bị trọng thương.

- Làm sao có khả năng?

Sắc mặt Tạ Vĩ kinh ngạc, khó có thể tin.

Lâm Thần chặn lại rồi?

Thực lực của hần dĩ nhiên có thể sánh ngang với Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào, kết quả vẫn là như vậy.

Không giống với mọi người, người thanh niên hung tàn hơi thở dốc nhìn Lâm Thần, ánh mắt lộ ra từng vệt sợ hãi. Vốn dĩ hần còn tưởng rằng đối phó với Lâm Thần dễ như trở bàn tay, sau đó lại chém giết những người khác, ai biết được một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong lại chặn được hần.

Quan trọng hơn là, Lâm Thần chỉ mới là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong đã có thực lực như vậy, nếu như chờ hần trưởng thành, người trung niên hung tàn làm thế nào có thể trở thành đối thủ của hần?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Kinh biến

Hai mắt Lâm Thần nheo lại nhìn người trung niên hung tàn, vừa nảy đối đầu cùng với hần ta, ngoài việc dùng kiếm pháp, còn lại đều là dùng sức, nhưng vẫn là không thể làm gì được đối phương.

Người trung niên này uy lực hung ác, mạnh hơn rất nhiều so với tên thủ lĩnh bọn mã tặc mà Lâm Thần gặp khi trước!

Người trung niên hai mắt có chút mơ màng, nhìn Lâm Thần, rồi lại quay đầu nhìn đám người Ngao Hân đang ở cách đó không xa.

Hơi do dự một chút, hần dừng mãnh động đập cơ thể, trên da lúc này tỏa ra từng luồng từng luồng ánh sáng màu lam.

Công pháp luyện thể!

Người trung niên hung tàn này hóa ra cũng tu luyện công pháp luyện thể, nhưng đối với việc này, Lâm Thần cũng không hề cảm thấy bất ngờ. Nếu như không phải tu luyện công pháp luyện thể, Cổ Đồng Tinh Hoa lại có lợi vô cùng lớn đối với võ giả tu luyện công pháp luyện thể, hần cũng sẽ không điên cuồng chém giết Lâm Thần để cướp giật Cổ Đồng Tinh Hoa của Lâm Thần.

Thực lực của Lâm Thần quá lớn, mà giờ khắc này người trung niên hung ác kia đã kết thù hận với Lâm Thần, nếu bỏ qua cơ hội lần này, hần sẽ không bao giờ có được cơ hội giết chết Lâm Thần.

- Tiểu tử, hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Người trung niên hung tàn rít gào một tiếng, trong lòng đã hạ quyết tâm, nhất định phải thừa dịp trước khi Lâm Thần trưởng thành mà giết chết hắn.

Thấy tình thế này, hai mắt Lâm Thần nhắm lại, nắm thật chặt Hàn Thiết Kiếm trong tay.

Thấy vậy, người trung niên neho mắt, thân thể đột nhiên lao về phía trước, bàn tay của hắn mở ra, hướng thẳng vào lồng ngực của Lâm Thần.

Có thể thấy, hắn đã dốc hết toàn lực để đưa ra đòn công kích này.

Đối mặt với đòn đánh này, Lâm Thần cũng không dám khinh thường. Lâm Thần động thủ, Hàn Thiết kiếm nhanh chóng đâm ra.

Đòn đánh này có vẻ hơi đơn giản, cũng khá là bình thường, so với mấy chiêu kiếm kỹ trước đó của Lâm Thần có vẻ yếu hơn không ít.

Nhưng ngay khi Hàn Thiết sắp kiếm lao tới bàn tay của người trung niên hung tàn kia, bỗng nhiên, trên thân Hàn Thiết kiếm bùng lên một luồng khí thể cực kỳ cường hãn, trong phút chốc bao phủ bốn bề, cho dù người trung niên hung ác kia tâm tình an nhiên, tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ cũng không khỏi bị luồng khí thể đột nhiên bộc phát này làm cho sợ giật bắn người lên.

Kiếm kính công kích!

Người trung niên hung tàn hơi do dự dừng lại, tựa hồ có hơi sợ hãi luồng khí thể trên Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần.

Nhưng rất nhanh, bàn tay của hắn lại tiếp tục tấn công.

Uống!

Người trung niên hung tàn gầm nhẹ.

Ầm!

Ầm!

Sau một khắc, dường như là hai âm thanh đồng thời vang lên, liền nhìn thấy, tay của người trung niên hung tàn và Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần đâm vào nhau, tạo ra một âm thanh nặng nề.

Thời khắc này, sắc mặt của người trung niên hung tàn thay đổi hoàn toàn, chỉ cảm thấy hai bàn tay vô cùng đau nhức, khi ánh sáng quét qua người hắn thấy hai bàn tay hắn đã bị Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần xé rách tạo thành một cái lỗ hổng, máu tươi chảy ròng ròng.

Ngay sau đó người trung niên hung tàn lùi về phía sau, nặng nề ngã xuống mặt đất, miệng phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt xanh xao.

Hì!

- Lâm Thần đánh bại được người trung niên hung tàn đó ư?

- Thật là lợi hại!

Về mặt mấy đệ tử của Thiên Cực tông khiếp sợ, trong miệng lẩm bẩm.

Người trung niên hung tàn này tu vi đã là Thiên Cương cảnh hậu kỳ, cho dù là bọn họ liên thủ cũng khó có thể chiến thắng hắn ta.

Phía bên kia, sắc mặt Lâm Thần sắc mặt cũng có chút tái nhợt, vừa nãy triển khai công kích ấy, chính là hắn đã dốc toàn bộ sức lực của mình.

Công kích này, tuy rằng đã thương được người trung niên hung tàn, nhưng cũng chưa thể giết chết được hắn. Người trung niên hung ác này dù sao cũng là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, thực lực mạnh mẽ, không phải có thể dễ dàng dễ dàng giết chết được hắn.

Người trung niên hung ác sắc mặt tái nhợt, lấy ra một hạt đan dược há miệng liền nuốt xuống, viên đan dược này vào miệng xong, sắc mặt của hắn lúc này cũng ổn định hơn không ít.

Trong lòng vẫn còn sợ uy lực đòn công kích khi nãy của Lâm Thần, đòn công kích đó đã đạt đến mức uy hiếp tính mạng hắn, nếu tiếp tục như vậy Lâm Thần lại triển khai thêm một đòn công kích như vừa nãy e rằng hắn sẽ phải bỏ mạng ở nơi đây.

Người trung niên đang do dự không biết có nên tiếp tục đánh hay không, bỗng nhiên mặt đất đột ngột rung chuyển.

Cùng lúc đó, liên tiếp những tiếng rống giận dữ của yêu thú từ phương xa truyền đến.

Rống!

Gào!

Kỳ kỳ...

Âm thanh liên miên không ngừng, khiến ai nấy nghe thấy đều biến sắc.

Theo những thanh âm này vang lên, ngay sau đó, lại là một đoàn ít nhất có đến mấy trăm võ giả tạo thành đội võ giả, đột nhiên từ trong rừng rậm lao ra, sắc mặt từng người từng người một hoảng loạn, bất chấp mạng sống lao như bay về phía thành Kim Dương.

Nếu là bình thường, gặp phải võ giả tranh đấu, khó tránh khỏi sẽ có mấy người dừng lại để đục nước béo cò, nhưng giờ khắc này, bọn họ tựa hồ như không hề để tâm đến sự tồn tại của đám người Lâm Thần, chỉ là liếc mắt nhìn rồi rời đi.

Một lượng lớn võ giả trong rừng rậm vẫn cứ ồ ạt lao ra. Một lát sau, những tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

- A!

- Ta không thể chết được!

Âm thanh cực kỳ thê lương, đồng thời mặt đất rung động càng mạnh hơn, dường như có tới hàng ngàn, hàng vạn yêu thú đang đồng loạt lao ra.

Thấy vậy, trên mặt đám người Lâm Thần, Ngao Hân đều biến sắc.

Mà người trung niên hung ác kia vốn còn đang do dự có nên tiếp tục đối phó với Lâm Thần, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, sau đó không nói không rằng trực tiếp lẫn vào dòng người, chạy về phía thành Kim Dương.

Người trung niên hung ác trước đó đã dùng một hạt đạn dược để chữa trị vết thương, vết thương cũng khôi phục được một ít, lại vận dụng toàn lực lao nhanh, chớp mắt đã vượt qua phần lớn võ giả, chẳng mấy chốc, bóng người liên biến mất không còn tăm hơi.

- Chúng ta đi!

Lâm Thần phản ứng nhanh nhất, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, hướng về phía thành Kim Dương Thành chạy như điên.

Nghe lời của Lâm Thần, đám người Ngao Hân, Viên Phi lập tức phản ứng, từng luồng chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, toàn lực triển khai bộ pháp, hướng về thành Kim Dương mà chạy.

Đám người Lâm Thần đi chưa được bao lâu, thì phía sau bọn họ liền xuất hiện một bầy yêu thú lít nha lít nhít, nhìn không thấy đầu.

Rống!

Phần lớn yêu thú xông lên phía trước nhất là yêu thú cấp hai cấp ba, trong đó xen lẫn mấy con yêu thú cấp bốn, thực lực nhìn chung không cao, nhưng cũng không có người nào dám dừng lại, bởi vì trong đám yêu thú phía sau, còn có yêu thú cấp bốn, thậm chí có rất nhiều yêu thú cấp năm.

Một khi bị chúng vây quanh cho dù là võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh cao, cũng chắc chắn sẽ bị giết chết không chút thương tiếc!

Tốc độ đám người Lâm Thần rất nhanh, sau khi dồn hết toàn lực mà chạy, từng người từng người đã vượt lên phía trước đám đông võ giả.

Nhưng ở đây, còn cách thành Kim Dương một đoạn không hề ngắn, mặc dù bọn họ trên đường chạy rất nhanh, nhưng cũng cần tốn một thời gian dài nữa mới có thể đến được thành Kim Dương.

May mà ở thành Kim Dương các thế lực lớn đã biết được tin tức, phái ra một lượng lớn hộ vệ Thiên Cương cảnh thủ thành, cứu trợ cho những võ giả chạy ra từ Mặc Liên sơn vào thành.

Mà lần này nhiều yêu thú xuất hiện như vậy...

Chính là loạn thú!

Lần này loạn thú quy mô vô cùng to lớn, yêu thú số lượng không thể đo đếm, nếu chỉ dựa vào thành Kim Dương đơn độc phòng thủ, có thể chống lại nổi loạn thú lần này hay không vẫn còn là một vấn đề lớn.

Bởi vậy, để những võ giả từ khắp nơi bị loạn thú xua đuổi vào thành, hợp sức phòng vệ loạn thú tấn công lần này, chính là biện pháp tốt nhất hiện nay.

Dưới sự giúp đỡ của những hộ vệ này, đám người Lâm Thần lẫn vào dòng người, lần thứ hai vượt qua được nguy hiểm tiến vào trong thành Kim Dương Thành.

Bởi một số lượng lớn võ giả tràn vào trong thành, nên hiện tại thành Kim Dương khá là đông đúc, mà thần sắc phần lớn võ giả là vô cùng hoảng sợ, sợ hãi vô cùng đối với đám yêu thú đột nhiên xuất hiện kia.

Mà trên tường thành của thành Kim Dương cũng tụ tập số lượng lớn hộ vệ Thiên Cương cảnh, trên người khoác một bộ áo giáp kim loại sáng chói, về mặt tập trung đứng nhìn bầy yêu thú ngoài thành điên cuồng lao về phía thành.

Tám gia tộc lớn nhất ở Thành Kim Dương, Từ Dương thương hội, cùng với các thế lực lớn khác đều huy động số lượng lớn võ giả.

Đám người Lâm Thần cùng Ngao Hân đứng trong quảng trường thành Kim Dương. Viên Phi nhìn đám võ giả vẫn cứ không ngừng tràn vào cửa thành, trong lòng lo lắng buồn bực vô cùng.

Viên Phi là đệ tử của Viên gia, phụ thân là nhị trưởng lão của Viên gia, nhận lệnh gia tộc đóng giữ một vùng mỏ ở ngoài thành, ngoài thành xuất hiện rất nhiều yêu thú, e sợ sẽ lan đến phạm vi mấy ngàn dặm, Viên Thiên Phong đóng giữ ở vùng mỏ cũng khó mà tránh khỏi việc bị yêu thú tập kích...

Mà lần này yêu thú xuất hiện với số lượng và quy mô vô cùng to lớn, nếu không phải kịp lúc tiến vào được trong thành, thì khả năng sống sót là rất thấp.

Nhưng chưa được bao lâu, một nhóm võ giả trên người mặc tranh phục chấp sự của Viên gia tràn vào cửa thành, đám võ giả này ai nấy đều một mối rã rời, ai cũng bị thương, trong đó người dẫn đầu, là một người trung niên chừng bốn mươi tuổi, có tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong.

Viên Phi nhìn thấy người trung niên này, nhất thời trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, người trung niên, chính là phụ thân của Viên Phi - Viên Thiên Phong!

Lâm Thần thấy thế, trên mặt cũng thể hiện sự vui mừng.

- Các vị đi theo ta!

Viên Phi quay đầu nhìn về đám người Lâm Thần nói một câu, rồi mừng rỡ đi về phía người trung niên kia.

Trước đây đám người Lâm thần đã lần lượt giới thiệu qua về bản thân với nhau, nên Ngao Hân bọn họ cũng biết Viên Phi là đệ tử một trong tám gia tộc lớn nhất, bọn họ nhìn thấy Viên Phi đi về phía người trung niên kia, nhìn thái độ của Viên Phi liền hiểu được quan hệ của họ.

Đám người đi theo Viên Phi đến chỗ người trung niên.

Người trung niên kia nhận ra Viên Phi, trên mặt lộ ra một nụ cười.

- Phụ thân!

Viên Phi xúc động, thân thiết gọi, hân vào vào Thiên Cực tông từ mấy năm trước, trong mấy năm này vẫn chưa từng trở về thành Kim Dương, lần này cũng là lần lần đầu tiên gặp lại phụ thân trong mấy năm qua.

- Tốt lắm! Tiểu Phi, không tồi, đã là Thiên Cương cảnh sơ kỳ rồi, mạnh hơn nhiều so với ta ngày xưa!

Viên Thiên Phong cười ha ha, thể hiện sự hài lòng khi nhìn thấy Viên Phi.

Nghe xong lời này, Viên Phi không khỏi lộ ra một nụ cười ngây ngô, bỗng hơi nhướng mày, nói rằng:

- Phụ thân, người đóng giữ ở ngoài vùng mỏ, cũng bị yêu thú tập kích sao?

Viên Thiên Phong nghe vậy, khẽ gật đầu, thờ dài nói:

- Lần này loạn thú đột nhiên tới, nếu như không phải có thủ vệ sớm phát hiện, chúng ta lui về kịp lúc, e rằng giờ khắc này đang bị những yêu thú đó bao vây rồi.

Hộ vệ trong vùng mỏ không hề ít, nhưng bọn họ trốn ra được cũng chỉ có hơn mười người, có thể thấy ở đó đã gặp không ít yêu thú ngăn cản, rất nhiều người phải bỏ mạng.

Trên thực tế, nếu như đám người Lâm Thần không bị người trung niên hung ác kia ngăn cản, bọn họ mà tiếp tục đi về phía trước, như vậy e rằng muốn an toàn rút về thành Kim Dương sẽ không thể dễ dàng như vậy.

Viên Phi lộ ra nét mặt âm trầm, loạn thú lần này, e rằng sẽ khiến tài sản thế lực của Viên gia phải chịu sự tổn hại không nhỏ.

- Đúng rồi, phụ thân, vị này chính là Lâm Thần, bằng hữu của con, còn vị này chính là Ngao Hân - Ngao sư tỷ... Đều là đồng môn sư huynh của con, lần này con và Lâm Thần cùng nhau đi tham gia Phách Mai hội, không ngờ tới việc sẽ xuất hiện loạn thú.

Viên Phi không suy nghĩ nhiều, ngược lại còn giới thiệu đám người Lâm Thần.

Nghe vậy, Viên Thiên Phong hướng về phía đám người Lâm Thần quan sát vài lượt, có lẽ Lâm Thần là người mà Viên Phi giới thiệu đầu tiên, ánh mắt của hắn dừng lại nhìn Lâm Thần mấy giây, sau đó mới chuyển sang hướng khác.

- Con chào Viên bá phụ!

- Con chào Viên bá phụ!

...

Thấy Viên Thiên Phong nhìn sang, đám người Lâm Thần cung kính chào hỏi.

Hắn dù sao cũng là phụ thân của Viên Phi, mà Viên Phi lại là đệ tử đồng môn của bọn họ, gọi một tiếng bá phụ cũng là hợp tình hợp lý.

- Ha ha, chào các vị! Quả nhiên là trò giỏi hơn thầy, các vị tuổi còn trẻ, đã tu luyện đạt tới mức độ như vậy, tương lai thành công đến đâu quả thật không thể đoán trước.

Viên Thiên Phong cười ha hả nói, vẻ mặt khá là hòa nhã thân thiện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hỗn chiến

Có lẽ là tình huống bây giờ đang rất khẩn cấp nên Viên Thiên Phong cũng không có lưu lại ở đây lâu, hắn hướng đám người Lâm Thần khẽ gật đầu nói:

- Làn loạn thú này quy mô lớn, võ giả trong thành có thể đi vào chiến trường chống đỡ yêu thú không nhiều, mong các vị có thể giúp đỡ Kim Dương thành chống đỡ yêu thú tấn công.

Bọn người Ngao Hân liếc nhìn nhau, Kim Dương thành bị phá thì bọn họ cũng bị kẹt trong thành, Ngao Hân gật đầu nói:

- Xin bá phụ yên tâm, chúng con sẽ toàn lực chống đỡ.

Nghe Ngao Hân nói xong, trên mặt Viên Thiên Phong lộ ra một ý cười nói:

- Được, tiểu Phi, ngươi mang các bằng hữu này đến bên tường thành đi, gia tộc sẽ phái hộ vệ phía trước hỗ trợ.

Nói xong, vẻ mặt Viên Thiên Phong nghiêm trọng lên.

Hắn là nhóm võ giả đầu tiên phát sinh tranh đấu cùng với bảy yêu thú ở ngoài thành, trong lòng hắn vô cùng rõ ràng làn loạn thú này số lượng yêu thú nhiều vô số.

Mà một khi những yêu thú này công phá Kim Dương thành thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Viên Thiên Phong hướng đám người Lâm Thần hơi chấp tay, lại dặn dò Viên Phi vài câu liền dẫn mấy đệ tử Viên gia hướng đại trạch vội vã mà đi.

Viên Thiên Phong đi rồi, Viên Phi liền dẫn đám người Lâm Thần leo lên trên tường thành ở phía đông cửa lớn của Kim Dương thành.

Kim Dương thành là một tòa thành khổng lồ, cửa lớn cũng có hơn trăm cái, có điều chủ yếu nhất cũng chỉ có bốn cái ở bốn phía đông tây nam bắc.

Giờ khắc này trên tường thành Kim Dương thành có một số lượng lớn võ giả mặc trang phục hộ vệ Kim Dương thành, những võ giả này căn bản đều là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ trở lên, thực lực từng người đều không tầm thường.

Nhìn bên ngoài tường thành hàng ngàn hàng vạn yêu thú không thấy điểm đầu, vẻ mặt mọi người vô cùng căng thẳng.

Lâm Thần cùng đám người Ngao Hân đứng trên tường thành đánh giá bảy yêu thú ngoài thành.

P phía trước xông lên rất nhiều yêu thú cấp một, cấp hai, thực lực như vậy nhưng số lượng vô cùng khủng bố, lúc này lại tập hợp một lượng lớn, nhìn khí thế vô cùng.

Sắc mặt mấy người vô cùng nghiêm túc.

Nếu những yêu thú này đánh vào phòng tuyến các võ giả thủ hộ tiến vào bên trong Kim Dương thành, như vậy chỉ sợ sẽ phát sinh thành kịch đồ sát thành.

Đám người Lâm Thần cho dù thực lực có mạnh tới đâu đi chăng nữa cũng khó tránh khỏi sẽ bỏ mình trong vòng vây của vô số yêu thú.

Trong lòng mỗi người đều hiểu đạo lý này, bởi vậy liền cùng nhau tập trung tinh thần chuẩn bị chống đỡ cuộc công kích của bảy yêu thú này.

- Làm sao lại bạo phát loạn thú khổng lồ như vậy?

Ngao Hân ở trong đám người mở miệng nói.

Một đệ tử Thiên Cực tông tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ nói:

- Ngao sư tỷ, lẽ nào lần bạo phát loạn thú này có chỗ nào khác thường.

Ngao hân lắc đầu nói:

- Cái này ta không rõ lắm, bất quá lần này bạo phát loạn thú thật sự là quá bất ngờ, hơn nữa trong số yêu thú khổng lồ đó còn có một con yêu thú cấp sáu ở trong đó, như vậy lần loạn thú này chính là loạn thú cỡ trung trăm năm khó gặp rồi.

- Yêu thú cấp sáu.

Nghe Ngao hân nói xong, sắc mặt đám người Tạ Vĩ đều biến sắc.

Yêu thú cấp sáu, thực lực tương đương với võ giả tu vi Chân Đạo cảnh đỉnh cao rồi.

Sáu mươi năm trước, dãy Mặc Liên sơn đã từng bạo phát một lần loạn thú, số lượng to lớn vô cùng trong đó có một con yêu thú cấp sáu.

Lần thú triều đó võ giả bỏ mình nhiều vô số kể, thậm chí có một số thành trì được xây dựng xung quanh Mặc Liên sơn suýt bị yêu thú công phá, có thể nói là tổn thất vô cùng nặng nề.

Lâm Thần ở một bên lắng lắng nghe, ngay lúc đám người Ngao Hân vừa dứt lời bỗng dưng trong thiên địa vang lên một tiếng gào thét tai nhứt óc.

Rống...

Một con yêu thú cao hơn mười trượng, giống như vượn người to lớn xuất hiện cách thành mấy trăm kilomet.

Con yêu thú to lớn này toàn thân có bộ lông đen kịt, có sáu cánh tay đen dài, cánh tay đen dài xem ra cứng rắn vô cùng, ánh mắt của nó hung ác tàn bạo nhìn chằm chằm vào rất nhiều võ giả Kim Dương thành.

Trên tường thành không ít võ giả bị con yêu thú này lớn tiếng gào thét mình một cái, hiện tại gặp được con yêu thú này sắc mặt từng người trong nháy mắt đều trắng bệch, thân thể không kim được lui về sau mấy bước.

- Vượn Hắc Ma sáu tay.

- Ông trời ơi, đây là một đầu yêu thú cấp sáu.

Loại yêu thú vượn Hắc Ma rất dễ dàng phân biệt được cấp bậc, vượn Hắc Ma bốn tay là yêu thú cấp bốn đỉnh cao, vượn Hắc Ma sáu tay là yêu thú cấp năm đỉnh cao, nhưng đầu yêu thú vượn Hắc Ma sáu tay này chính là yêu thú cấp sáu do vượn Hắc Ma sáu tay biến dị tiến hóa mà thành, thực lực so với vượn Hắc Ma sáu tay không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Có điều đang trong lúc này, bỗng có mấy bóng người từ bên trong Kim Dương thành đột nhiên lao ra, tốc độ vô cùng nhanh, rất nhiều võ giả chỉ thấy hoa mắt, mấy người này liền đứng giữa không trung bên ngoài thành.

Hai mắt đám người Lâm Thần đều nhìn lại.

Cường giả Chân Đạo cảnh.

Võ giả lên cấp Chân Đạo cảnh, chân khí trong cơ thể bọn họ sẽ chuyển đổi thành chân nguyên, chân nguyên có thể giúp bọn họ đứng thẳng giữa không trung, thậm chí chiến đấu ở giữa không trung.

Mấy võ giả Chân Đạo cảnh ở giữa không trung xem ra tầm khoảng bốn mươi tuổi, trong đó người phía trước cầm một thanh bảo kiếm lưu quang, người trung niên hừ lạnh một tiếng trong miệng lạnh lùng nói:

- Đúng là một con súc sinh. Không ngờ lại có linh trí, có điều dám to gan xâm chiếm lãnh địa của nhân loại ta, nguoi chắc chắn phải chết.

Con vượn Hắc Ma sáu tay này dường như nghe không hiểu, ánh mắt nó lộ ra vẻ hung ác nhìn chòng chọc vào người võ giả trung niên đứng trên không, sau đó nó đột nhiên hướng Kim Dương thành nổi giận gầm lên một tiếng, giống như ra hiệu lệnh vậy, nhất thời một lượng lớn yêu thú ngoài thành Kim Dương đột nhiên hướng Kim Dương thành điên cuồng gào thét chạy tới như điên,

Rống...

Gào...

Đủ loại tiếng rống giận dữ của yêu thú.

Cùng lúc đó, mặt đất rung chuyển càng dữ dội, mấy vạn yêu thú đồng thời lao nhanh, tình cảnh có thể nói là vô cùng chấn động.

Sắc mặt đông đảo võ giả đều tái nhợt, vô cùng sợ hãi nhìn về hướng rất nhiều yêu thú đang chạy tới như điên.

Sắc mặt Viên Phi, Tạ Vĩ cùng mấy chục đệ tử Thiên Cực tông cùng biến sắc, gắt gao nắm chặt vũ khí trong tay, ánh mắt không chớp nhìn rất nhiều yêu thú đang lao tới.

Lâm Thần liếc nhìn Ngao Hân, từ trong mắt có thể nhìn thấy một tia hoảng sợ.

Sau đó, Lâm Thần khẽ quát một tiếng, "loảng xoảng" một tiếng, Hàn Thiết kiếm được Lâm Thần rút ra, cùng lúc đó cả người hắn giống như một con ung gĩa vậy, nhảy xuống từ trên tường thành cao mấy trăm trượng.

Ngao Hân cũng quát một tiếng, rút bảo kiếm bên hông ra, nhảy một cái xuống dưới tường thành.

- Giết.
- Người không chết thì ta chết, các huynh đệ cùng xông lên a.
- Lần trước một vị huynh đệ tốt của ta bị chết trong tay yêu thú, lần này ta muốn báo thù cho người.

Cùng lúc đó, các võ giả thực lực tốt ở trên tường thành phản ứng nhanh nhất, rống giận nhảy xuống dưới tường thành, chuẩn bị đại chiến cùng yêu thú.

Cửa lớn tường thành mở ra, rất nhiều võ giả Luyện Thể cảnh, Thiên Cương cảnh xông thẳng ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, thiên địa vang lên tiếng la hét không ngừng, vô số võ giả lao ra khỏi Kim Dương thành cùng yêu thú chính diện đối kháng.

Mà ở giữa bầu trời, mấy võ giả Chân Đạo cảnh vẫn đứng thẳng trên không, vẻ mặt nghiêm trọng đối lập với yêu thú vượn Hắc Ma sáu tay kia.

Vượn Hắc Ma sáu tay dường như cũng kiêng kỵ với mấy người này, nó đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đúng lúc này, trên bầu trời Kim Dương thành lần thứ hai lại xẹt qua mấy bóng người, mấy cường giả Chân Đạo cảnh lại xuất hiện.

Mấy người này đứng phía trên tường thành, hai tay chấp sau lưng nhìn yêu thú cùng võ giả đại chiến bên dưới tường thành.

Những cao thủ Chân Đạo cảnh này ngoại trừ có hai người là Chân Đạo cảnh trung kỳ, những người còn lại đều là Chân Đạo cảnh sơ kỳ.

Đối mặt với yêu thú vượn Hắc Ma sáu tay, mọi người không thể không nghiêm trọng.

...

Hít...

Dưới tường thành.

Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần quá nhanh, xẹt một tiếng dễ dàng chém giết một con yêu thú cấp hai bậc cao.

Một bên khác, trong tay Ngao Hân, Viên Phi cùng đám người Tạ Vĩ cũng cầm vũ khí trong tay điên cuồng đại chiến cùng yêu thú.

Có điều, yêu thú xông lên phía trước phần lớn đều là yêu thú cấp một, cấp hai, thực lực cũng không quá mạnh, đối mặt với võ giả Thiên Cương cảnh hoàn toàn là bị tàn sát.

Theo đại chiến kéo dài, mọi người dần dần cũng chạm mặt với yêu thú cấp bốn.

- A...

Một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao cách Lâm Thần không xa trong phút chốc mất đi sức chiến đấu, nhất thời có mấy con yêu thú lao ra xé võ giả này thành mấy mảnh, bỏ mình tại chỗ.

- A. lão nhị..
- Lão nhị bị yêu thú giết chết.

Mấy võ giả có quan hệ tốt với võ giả vừa bị yêu thú chém chết trong nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng, hai con mắt trong phút chốc đỏ ngầu lên.

- Giết, báo thù cho lão nhị.

Khuôn mặt mấy người này hiện lên sự thù hận, vũ khí trong tay vung ra liên tục, lần lượt công kích yêu thú ở xung quanh người.

Chiến đấu dần dần vào hồi kịch liệt, phần lớn yêu thú bị võ giả giết chết, nhưng cũng có rất nhiều võ giả bị yêu thú vây quanh, chân khí trong cơ thể không đủ liền bỏ mình trong tay yêu thú.

Mùi máu tươi trong không khí ngày càng đậm, yêu thú gầm gừ, tiếng kêu thảm thiết của võ giả lọt vào tai không dứt.

Sắc mặt Lâm Thần không đổi, linh hồn lực hơi động, lấy ra một hạt Tụ Khí đan trung phẩm nuốt vào miệng, sau đó tay nắm Hàn Thiết kiếm tiếp tục chiến đấu.

Tu vi của Lâm Thần dù sao cũng chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao, chân khí trong cơ thể ít hơn nhiều so với những võ giả Thiên Cương cảnh kia, bởi vậy chiến đấu trong đại chiến này, chân khí trong cơ thể hắn cũng tiêu hao rất nhanh, nhất định cần phải bổ sung chân khí.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm.

Huyền kiếm.

Liên tục triển khai võ kỹ, ánh kiếm bắn ra bốn phía không trung.

Trong chớp mắt, Lâm Thần chém giết mấy con yêu thú đỉnh cao.

Uống..

Hàn Thiết kiếm trong tay vừa hạ xuống lại công kích một con yêu thú cấp cao kia, yêu thú cấp cao kia gặp phải công kích như vậy liền phát ra một tiếng rống giận dữ, thân thể bị đánh bay, chết tại chỗ.

Lâm Thần không hề liếc mắt nhìn con yêu thú bị hắn chém giết, thân hình hắn lóe lên, hướng một bên khác mà đi.

Có điều đúng lúc này, bỗng một âm thanh rống giận của yêu thú vang lên dữ dội.

Liền nhìn thấy một con yêu thú thân thể to lớn, giống như một con cọp to lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

- Hồ Uy thú, yêu thú cấp bốn đỉnh cao.

Cùng lúc đó, rất nhiều yêu thú cấp bốn bậc thấp xuất hiện trước mắt mọi người.

Những yêu thú này điên cuồng nhảy vào trong đám người, nhìn giống như lang giữa bầy cừu vậy, điên cuồng tàn sát võ giả nhân loại xung quanh.

- Cứu mạng... A...

- Ta không muốn chết.

Từng đạo âm thanh vang lên thảm thiết.

Ngay lập tức, rất nhiều võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, Thiên Cương cảnh hậu kỳ cũng phảng ửng lại, chủ động cùng những yêu thú cấp bốn này đại chiến.

Lúc này, một con yêu thú cấp bốn bậc cao nổi giận gầm lên một tiếng, chạy như điên về phía Lâm Thần.

Về mặt Lâm Thần không sợ hãi, hai chân giẫm một cái trong tay cầm Hàn Thiết kiếm nghênh đón con yêu thú cấp bốn bậc cao này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Thực lực của võ giả chân đạo cảnh

Gầm..

Tiếng gầm rống của con yêu thú cấp bốn bậc cao phát ra, một chân bắt lấy Lâm Thần.

Tốc độ của nó nhanh nhưng tốc độ của Lâm Thần càng nhanh hơn. Trong không trung lóe lên một tia sáng, Hàn Thiết kiếm lao thẳng về phía trước.

Vang lên một tiếng "Phịch", Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần đâm thẳng phía con yêu thú cấp bốn.

Yêu thú cấp bốn bậc cao có thể sánh ngang với võ giả tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, thực lực không tồi. Lâm Thần cũng không dám sơ ý.

Hai bên tranh đấu thân thể Lâm Thần lui về sau.

Thân thể con yêu thú cấp bốn bậc cao cũng bị hao tổn. Nhưng một đòn đối với nó không thể tạo nên lực sát thương được. Nó gầm lên một tiếng, lại một

lần nữa tấn công Lâm Thần.

- Hừ hừ...

Nhìn thấy vậy, vẻ mặt Lâm thần nghiêm nghị.

Nếu như tiếp tục giao đấu với con yêu thú cấp bốn bậc cao này, vậy một khi bị những con yêu thú khác bao vây thì cho dù sức mạnh của Lâm Thần cao cường vẫn khó tránh khỏi thương tích.

Kiểm kính được phóng thích ta ẩn trên thân Hàn Thiết kiếm, hướng tấn công về phía yêu thú cấp bốn bậc cao.

Lúc này, Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần đột nhiên phát huy hết sức mạnh đến cực điểm.

Sự bộc phát của luồng kiếm khí này khiến cho yêu thú cấp bốn bậc cao có chút hốt hoảng, vẻ mặt hoảng sợ.

Giây tiếp theo, Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần đã ở trên đầu của yêu thú cấp bốn bậc cao.

Xi xì!

Lúc đó Hàn thiết kiếm của Lâm Thần giống một con dao thái thịt lớn, dễ dàng phá được phòng ngự của con yêu thú, đâm một nhát vào ngực nó.

Cùng lúc này, sức mạnh ẩn chứa trong Hàn Thiết kiếm bộc phát, nhưng vẫn không thể xâm nhập vào cơ thể của con yêu thú.

- Hừ!

Yêu thú cấp bốn bậc cao gầm lên, tiếng kêu dữ dội. Nghe được âm thanh này, nhiều người quay đầu lại xem thử, liền tỏ vẻ kinh ngạc.

Trước tình hình này, thấy yêu thú cấp bốn bậc cao ngã xuống đất, trên ngực có một vết máu.

- Một đòn chí mệnh!

Chứng kiến cảnh này, nhiều võ giả có hơi sững sờ.

Phải biết là yêu thú cấp bốn bậc cao có thể sánh ngang với võ giả Thiên cương cảnh hậu kỳ. Mà Lâm Thần lại chỉ là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong!

Phía khác, trên mặt Ngao Hân, Viên Phi lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Vượt cấp không phải là một chuyện đơn giản. Thông thường mà nói, cho dù là thiên tài, tu vi của võ giả Luyện Thể cảnh có thể giết chết yêu thú cấp một cấp hai thì người đó đã được coi là lợi hại rồi. Mà lúc này sức mạnh của Lâm Thần đã vượt xa tầm hiểu biết của bọn họ.

Tạ Vĩ chứng kiến cảnh này, mắt tròn trũng, đố kị nhìn Lâm Thần.

Cho dù mọi người vẫn còn kinh ngạc, sắc mặt Lâm Thần vẫn không đổi, hần vận khí, bước chân khí thế xuất hiện bên cạnh con yêu thú cấp bốn vừa bị giết.

Sau đó, Hàn Thiết kiếm trong tay hần rơi xuống đâm vào ngực con yêu thú.

Lâm Thần dùng tay lấy ra viên nội đan ở lớp da ngoài của con yêu thú.

Sau khi lấy được viên nội đan, chuyển mình tiếp tục tấn công các con yêu thú khác.

Yêu thú lúc này dù gì cũng là yêu thú cấp bốn bậc cao, không giống với yêu thú cấp hai, cấp ba, nội đan trong người của yêu thú cấp bốn dùng để bào chế dược liệu. Mà đây là trận hỗn chiến, tự mình giết chết yêu thú nên viên nội đan này tự nhiên sẽ thuộc về người đấy.

Một vài võ giả thấy được phần khích. Sau khi giết được yêu thú họ cũng lấy được nội đan.

Trên mặt những võ giả này tỏ vẻ vui mừng, giống như thắng lợi vậy, tiếp tục tấn công yêu thú.

Mặt khác Ngao Hân, Tạ Vĩ, Viên Phi cũng giết được yêu thú cấp bốn lấy được nội đan.

Nhưng chỉ lúc sau thì một lượng lớn yêu thú đã xuất hiện.

Trận đấu bây giờ đã bước vào lúc gay cấn nhất. Phần lớn là võ sĩ tu vi Thiên Cương cảnh trở lên mà đám yêu thú cũng đều là cấp ba, cấp bốn.

Còn về võ giả Luyện Thể cảnh sẽ đấu với yêu thú cấp một, hai. Lúc này, thương tích cũng rất nhiều.

- Hừ! Súc sinh, nộp mạng ra đây.

Lúc này thì bỗng nhiên vang lên một tiếng gầm.

Nhưng lại thấy, cách Lâm Thần một ngàn mét, trường côn dài hai mét trong tay một trưởng lão Chân Đạo cảnh sơ kì đánh nhau với con yêu thú cấp năm.

Yêu thú cấp năm công lực cao cường cũng giống yêu thú cấp sáu vượt Hắc Ma sáu tay. Nếu mà võ giả Chân Đạo cảnh không hành động thì yêu thú cấp năm này sẽ giết hết các võ sĩ.

Gầm!

Yêu thú cấp năm này không chút sợ hãi, gầm rống lên, chủ động tấn công.

Vị trưởng lão nghe âm thanh này, tức giận hân giọng, trường côn trong tay giáng xuống yêu thú.

Oàng!

Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên.

Ngoài cuộc chiến giữa cây trường côn của vị lão giả với con yêu thú cấp năm, vẫn còn một lượng nước mạnh tuôn trào. Những nơi nó đi qua đều có yêu thú chết.

Một số yêu thú canh giữ cũng bị nước cuốn trôi.

- Đây mới chính là thực lực của võ giả Chân Đạo cảnh sao?

- Thật cao cường!

Rất nhiều võ giả chứng kiến, không kiềm nổi thở một hơi lạnh.

Nếu như họ bị nước cuốn e rằng không chết cũng bị thương nặng.

Hai mắt Lâm Thần khép lại, công lực của võ giả Chân Đạo cảnh Lâm Thần cũng đã thấy qua. Phụ thân Lâm Khiếu Thiên cũng là tu vi Chân Đạo cảnh đỉnh phong.

Lúc đó được phụ thân huấn luyện, tu vi bị áp chế nên Lâm Thần không cảm nhận được gì cả.

Nhưng khi được nhìn thấy một lần, Lâm Thần mới cảm nhận được sức mạnh của võ giả Chân Đạo cảnh.

Loại uy lực đó có thể đánh bại được mọi thứ, sông vỡ núi lở chẳng qua chỉ là như vậy.

Thân hình lão giả thoát ẩn thoát hiện, cây trường côn liên tục giáng xuống, không đến một canh giờ đã phá hủy được mười đạo công kích.

Thấy được cảnh này, rất nhiều võ giả tập trung tiêu diệt yêu thú cấp bốn.

- Hừ!

- Cẩn thận!

Lâm Thần vừa quay đầu lại, bên tai nghe thấy tiếng quát giận dữ. Nhìn theo phía âm thanh một con yêu thú to lớn đứng trước mặt tấn công một đệ tử Thiên Cực tông.

Mà lúc này, đệ tử Thiên Cực tông vẫn còn đang kinh hoàng vì trận chiến của lão giả với con yêu thú cấp năm.

Ngay vào lúc này, Ngao Hân dùng lực ở thất lung và hai chân đánh, sau đó rút thanh bảo kiếm ra công kích yêu thú.

Phịch...

Một âm thanh vang lên, thân thể Ngao Hân và đệ tử Thiên Cực tông đều bị lùi về sau, sắc mặt trắng bệch.

Con yêu thú đó cũng bị đẩy lui về sau vài bước. Sau khi ổn định lại, hình như có chút giận dữ nhìn Ngao Hân bảo vệ đệ tử tông môn, hướng tấn công về phía Ngao Hân.

Về mặt đệ tử nội môn Thiên Cực tông sợ hãi, cảm thấy vui mừng khi mình vẫn còn sống, con yêu thú một lần nữa lại tấn công Ngao Hân.

Không xa về mặt Tạ Vĩ và Viên Phi cũng có chút biến đổi.

- Nguy rồi, đây là con yêu thú cấp bốn đỉnh phong!

Viên Phi cảm thấy hơi lo sợ, con yêu thú tấn công hai người Ngao Hân chính là yêu thú cấp bốn đỉnh phong!

Yêu thú cấp bốn đỉnh phong này ngang với võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, Thực lực của nó mạnh hơn con yêu thú mà Lâm Thần đã giết chết, mà Ngao Hân chẳng qua chỉ là Thiên Cương cảnh trung kì thì sao có thể là đối thủ của con yêu thú cấp bốn đỉnh phong này.

Nhưng Viên Phi, Tạ Vĩ cùng với một số đệ tử không đủ sức để trợ giúp hai người Ngao Hân nên không dám động thủ với con yêu thú.

Ngay lúc con yêu thú đang định tấn công thì đột nhiên một bóng người ẩn hiện. Trong không trung phát ra ánh sáng của thanh kiếm, hai người chỉ cảm thấy chói mắt. Hình dáng Lâm Thần hiện ngay ra trước mặt họ, Hàn Thiết kiếm trong tay đâm vào ngực của con yêu thú.

Hự!

Bị Lâm Thần đâm một nhát, ngực nó chảy đầy máu, nhưng chưa thể giết chết nó được.

- Kiếm pháp quá nhanh.

Thấy con yêu thú được ngăn chặn, Ngao Hân và đệ tử tông môn thờ phào nhẹ nhõm. Không nghĩ nhiều, Ngao Hân quay đầu về phía cạnh đệ tử nội môn hần giọng nói:

- Người quay lại.

- Đúng. Đa tạ Ngao sư tỷ, Lâm sư huynh đã cứu mạng.

Đệ tử Thiên Cực tông gật đầu, về mặt thán phục. Cách xưng hô với Lâm Thần cũng thay đổi.

Đội đến sau khi đệ tử Thiên Cực tông rời đi, Ngao Hân mới tiến lên, vỗ vai Lâm Thần.

- Lâm Thần, lúc này đa tạ huynh.

Ngao Hân đề phòng cảnh giác yêu thú cấp bốn, nói với Lâm Thần.

Nghe xong, Lâm Thần chỉ gật đầu và nói:

- Trước tiên hãy diệt trừ con yêu thú đầu đàn rồi nói sau.

Nhát đao của Lâm Thần khi này thật đột nhiên nhưng lại không thi triển kiếm pháp. Vẫn may là đã đánh bại được con yêu thú.

Nói xong, Lâm Thần gơ Hàn Thiết kiếm trong tay lên, chân khí trong cơ thể chuyển động.

Chứng kiến cảnh này, Ngao Hân không nói nhiều, thanh bảo kiếm tiếp tục tấn công con yêu thú.

Hình như cơ thể Lâm Thần bị choáng váng, trên da xuất hiện ánh sáng màu đồng cổ. Hai chân hần di chuyển, lao người về phía con yêu thú.

- Ứng Kích Biến!

Xi xì...

Tốc độ công kích của hai người đạt tới cực điểm. Đến lúc con yêu thú phản ứng lại thì đã không còn cơ hội. Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần đâm một vết sâu vào ngực của con yêu thú.

Một lúc, một dòng máu tuôn ra tạo thành một vết sâu.

Con đầu dừ đội làm cho con yêu thú gầm rống lên nhưng không đợi nó rên rỉ, tiếp tục một đòn tấn công ngay trên đỉnh đầu yêu thú.

Phịch!

Ngao Hân nắm lấy thanh bảo kiếm, vẻ mặt không còn sừng sốt, phá tan phòng ngự của con yêu thú đánh lên đầu nó.

Hừ...

Cho dù như vậy, con yêu thú vẫn chưa chết, miệng rên rỉ kêu không thành tiếng. Lần này mới tắc thở chết.

Lâm Thần nhìn Ngao Hân gật đầu, quay người, tiếp tục đi giết những con yêu thú khác.

Ngao Hân thở mạnh một hơi, mặt có chút sợ sệt.

Lúc mà hần và Lâm Thần giao đấu với yêu thú đã sử dụng bí kỹ của kiếm pháp phá giải phòng ngự của yêu thú, đã sử dụng một số lượng lớn chân khí thi triển bí kíp. Nếu không thì sợ không phá giải được phòng ngự của yêu thú.

Cho dù là như vậy, ngay cả khi sử dụng bí kỹ võ thuật mới có thể phá tan phòng ngự của yêu thú. Nhưng mà chỉ một mình nàng ta cũng chưa chắc giết được yêu thú cấp bốn đỉnh phong.

Ngao Hân cũng hiểu rõ thực lực của mình.

Nghĩ đến đây, sắc mặt nàng có chút bất thường.

Thực lực của Lâm Thần ngày càng được nâng cao, làm cho người ta phải kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Tiểu tử này mới chính là thiên tài

Ngoài thành Kim Dương, các võ giả đang tranh đấu kịch liệt với đám yêu thú.

Trong không khí bao phủ nồng nặc mùi máu tươi, khiến cho mọi người cảm thấy buồn nôn.

Mà ngay bên tai lúc này có thể nghe thấy tiếng gầm thét của yêu thú, cùng với tiếng kêu thảm thương của võ giả. Hình như mỗi một hơi thở đều có yêu thú, võ giả chết.

Cách Lâm Thần không xa, một thanh niên khôi ngô tu vi Thiên cương cảnh trung kì tay cầm một thanh đao to, cười lớn, một mặt giết rất nhiều yêu thú bên cạnh hắn.

Thanh niên khôi ngô này đã vào sâu trong đám yêu thú có rất nhiều yêu thú cấp ba, cấp bốn và thậm chí là yêu thú cấp năm bậc thấp tồn tại.

Cho dù là như vậy, những yêu thú cấp ba cấp bốn này đứng trước mặt người thanh niên khôi ngô giống như con dê con vạy, người thanh niên khôi ngô này dễ dàng giết chết.

Gào...

Một con yêu thú cao cấp bốn lao về phía người thanh niên khôi ngô, giờ móng vuốt sắc nhọn lên cao, mắt nhìn về phía người thanh niên.

Con yêu thú cấp bốn này sức mạnh phi phàm. Nếu như tấn công vào người của thanh niên khôi ngô thì không chết cũng bị thương nặng!

Chỉ là thấy được tình thế này, sắc mặt người thanh niên khôi ngô không chút thay đổi, ngược lại càng thêm hứng thú, cứ xông thẳng về phía yêu thú.

Rầm..

Thanh đao chém xuống cùng móng vuốt của yêu thú cấp bốn giao đầu.

Giây tiếp theo, liền nhìn thấy cơ thể của yêu thú cấp bốn lùi về phía sau. Người thanh niên khôi ngô cũng bị lùi về sau như vậy, thân thể nhếch nhác vô cùng.

Nhưng cho dù là như vậy, trong mắt của thanh niên khôi ngô này vẫn lộ ra ý chí chiến đấu:

- Hay! Ta sẽ lấy ngươi để luyện thành đao pháp của ta!

Trong cơ thể của người thanh niên vận chuyển chân khí. Ngay lập tức, cây đao trên tay hiện lên một vệt sáng vô cùng rực rỡ.

- Hừ!

Hắn hần giọng, vung cây đao về phía trước.

Nhìn theo cây đao hạ xuống, lúc đó không khí trước mặt hắn bị tách ra, bằng mắt thường có thể nhìn rõ được tốc độ của yêu thú cấp bốn bậc cao.

Thanh đao này, thanh niên khôi ngô đúng là đang thi triển bí kỹ võ thuật. Lần này, so với công kích trước mạnh hơn rất nhiều lần.

- Gào...

Bị một đòn công kích của thanh niên khôi ngô, yêu thú cấp bốn bậc cao đau đớn gầm lên một tiếng. Toàn thân bị đánh toi tã, chảy rất nhiều máu.

Yêu thú cấp bốn bậc cao co giật ngã xuống đất, một lúc sau thì chết.

- Một đao đã giết chết yêu thú cấp bốn bậc cao!

Bên cạnh có không ít võ giả nhìn thấy tình thế này, thở một hơi lạnh, kinh ngạc nhìn người thanh niên khôi ngô.

Phải biết rằng, yêu thú cấp bốn bậc cao chính là sánh ngang voi tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, mà người thanh niên này chẳng qua chỉ là Thiên Cương cảnh trung kỳ, cảnh giới tu vi khác biệt cực lớn.

- Ha ha... Hay lắm, đến đây.

Thanh niên khôi ngô cười lớn, Lấy viên nội đan bên trong của con yêu thú. Cơ thể lóe sáng, xuất hiện trước mặt là một con yêu thú cấp bốn bậc cao.

Oàng oàng..

Người thanh niên liên tục ra liên tiếp ba đao. Mỗi nhát đao đều chắc chắn đánh trúng yêu thú cấp bốn.

Tốc độ công kích của thanh niên khôi ngô cực cao, yêu thú cấp bốn bậc cao còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị ngã xuống, chết ngay tại chỗ.

Sau khi lấy được viên nội đan của yêu thú cấp bốn bậc cao thì một lần nữa thân thể lại phát sáng, tiếp tục tìm kiếm yêu thú cấp bốn đỉnh phong công kích.

Lúc này, yêu thú liên tiếp găm thét.

Không đến nửa phút sau, người thanh niên đã giết hết sạch toàn bộ yêu thú.

Lúc này những võ giả bên cạnh người thanh niên khôi ngô cảm thấy nhẹ nhõm, yêu thú đã bị ngăn chặn.

Chú ý đến điểm này, rất nhiều ánh mắt của võ giả theo dõi người thanh niên khôi ngô. Sau khi chứng kiến hàng loạt con yêu thú cấp bốn bậc cao bị người thanh niên khôi ngô giết thì không khỏi kinh ngạc.

Trên thành Kim Dương, một đám đạo tặc bị thu hút bởi cảnh người thanh niên giết được yêu thú cấp bốn bậc cao, không kiềm chế nổi nói:

- Người này thật tài, đao pháp vừa mở vừa hợp, đi thẳng phía trước! Cũng có chút tài năng đấy!

Bên cạnh là một võ giả Chân Đạo cảnh, ánh mắt nhìn người thanh niên khôi ngô, cười nói:

- Người này chính là người của Trình gia - Trình Bằng. Đao pháp của người này đúng là khiến cho người đời kinh ngạc. Nhưng... huynh xem bên kia, sự linh ngộ của đệ tử Thiên Cực tông đối với kiếm pháp e rằng còn am hiểu hơn võ giả Chân Đạo cảnh.

Nghe những lời nói này, vài võ giả Chân Đạo cảnh bên cạnh hiếu kỳ xem.

Nếu thấy một người thanh niên mặc y phục giống như đệ tử nội môn Thiên Cực tông, tay cầm Hàn Thiết kiếm đang giao đấu với một con yêu thú cấp bốn bậc cao.

Đó chính là Lâm Thần!

Trong khi ánh mắt mọi người theo dõi Lâm Thần, yêu thú cấp bốn bậc cao bị đâm một nhát kiếm chết ngay tại chỗ.

- Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong.

Một số võ giả Chân Đạo cảnh ngơ ngác nhìn nhau, không tin vào mắt mình.

Phải biết rằng, yêu thú cấp bốn bậc cao cũng sánh ngang với võ giả tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, thực lực cũng không tồi. Một võ giả Thiên Cương cảnh bình thường không phải là địch thủ của nó, mà khi vào tay Lâm Thần lại có thể dễ dàng đánh bại được.

- Kiếm pháp hay! Đây mới chính là thiên tài!

Một võ giả Chân Đạo cảnh không kiềm chế nổi sự tán phục nói.

Lời của hắn vừa dứt, một người khác cũng thêm vào:

- Không biết mọi người có phát hiện ra, lúc tên tiểu tử này dùng kiếm hình như trong cơ thể phát ra một luồng nguyên khí.

- Nguyên khí?

- Lão Từ, lẽ nào ông phát hiện ra điều gì?

Võ giả được gọi là lão Từ gật đầu, vẻ mặt nghi ngại nói:

- Ta hoài nghi rằng tên tiểu tử này đã lĩnh ngộ được bí kỹ kiếm pháp.

- Cái gì cơ?

- Đùa gì thế, chúng ta khổ luyện vài chục năm mà vẫn chưa thể lĩnh ngộ bí kỹ kiếm kính. Vậy mà tên tiểu tử này tu vi mới chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đã lĩnh ngộ được sao?

- Không thể nào! Lão Từ, huynh có thể nhìn nhầm rồi!

Các võ giả lắc đầu, vẻ mặt không tin.

Cungdx khó trách bọn họ lại nghĩ vậy, bí kỹ kiếm kính là hình thái ban đầu của kiếm ý. Phải là người có võ công đạt đến cực điểm mới có thể lĩnh ngộ được kiếm ý.

Nhưng bí kỹ kiếm kính không thể nào dễ dàng lĩnh ngộ như vậy được? Cho dù là võ giả cao cường thế nào đi chăng nữa thì cũng chưa chắc đã lĩnh ngộ được.

Lão Từ lắc nhẹ đầu, cười gượng:

- Ta cũng chỉ là nghi ngờ, lúc trước hắn thi triển kiếm pháp, có để lộ ra một tia kiếm kính mạnh mẽ. Sau đó cũng không thả ra nữa, hay là ta đã nhìn nhầm.

Mọi người gật gù tán thành.

Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong có thể lĩnh ngộ được kiếm kính. Nếu mà truyền ra ngoài thì sẽ tạo nên cơn sóng phản nộ.

Nhưng cho dù là như vậy, cũng khó che giấu được sự kinh ngạc của mọi người đối với kiếm pháp của Lâm Thần.

Quay đầu, mấy võ giả Chân Đạo cảnh liếc nhìn, thân hình lóe lên bay bổng giữa không trung.

Tổng cộng có mười một võ giả Chân Đạo cảnh!

Mười một vị này, ngoài lão Từ và lão giả Chân Đạo cảnh trung kỳ, những người khác đều là Chân Đạo cảnh sơ kỳ.

- Cuộc chiến nên kết thúc rồi.

Mấy người lão Từ cùng gia nhập vào trong đó, nhất thời khí thế liền trở nên mạnh mẽ. Mà vẻ mặt vượn Hắc Ma sáu tay cấp sáu bậc thấp ở phía xa lại càng tức giận.

Vượn Hắc Ma sáu tay cấp sáu bậc thấp sánh ngang với võ giả Chân Đạo cảnh đỉnh phong, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Một võ giả Chân Đạo cảnh trung kỳ, thậm chí là võ giả hậu kỳ đều không phải là đối thủ của nó.

Theo âm thanh, mười một võ giả Chân Đạo cảnh liếc nhìn, phát ra các âm thanh loảng xoảng của vũ khí, cơ thể biến thành một luồng ánh sáng, trong chớp mắt đánh trúng vượn Hắc Ma sáu tay cấp sáu bậc thấp.

Rống!

Chứng kiến cảnh này, vượn Hắc Ma sáu tay gầm lên một tiếng, vang lên cả chiến trường. Ở phương xa, một ít người Luyện Thể cảnh, Thiên Cương cảnh nghe thấy âm thanh này đều chấn động, thân thể lùi về sau, mặt trắng bệch.

Sau đó, vượn Hắc Ma sáu tay hung hãn hướng sáu võ giả Chân Đạo cảnh công kích.

Không nghi ngờ gì nữa, nếu như nó bị công kích rơi vào trên người sáu võ giả Chân Đạo cảnh chắc chắn sẽ bị trọng thương mất đi sức chiến đấu.

Uống..

Phó Diệt trảm!

...

Các võ giả Chân Đạo cảnh đệ thi triển võ kỹ, công kích vượn Hắc Ma sáu tay.

Phịch phịch phịch!

Giây tiếp theo, sáu võ giả Chân Đạo cảnh cùng vượn Hắc Ma sáu tay công kích cùng nhau.

Phốc...

Sắc mặt sáu võ giả Chân Đạo cảnh biến đổi, miệng phun ra một ngụm máu, thân thể bị lùi về sau.

Cùng lúc này, năm võ giả Chân Đạo cảnh khác cũng xông vào công kích lên vườn Hắc Ma sáu tay.

Uy lực công kích to lớn khiến thân thể vườn Hắc Ma sáu tay chao đảo, liên tiếp bị đẩy về sau, trong miệng phát ra từng tiếng rống dữ dội.

Bị năm đạo công kích bắn trúng chỉ làm nó chảy rất nhiều máu mà lại không bị trọng thương.

Chỉ là năm đòn tấn công lần này tuy chưa tạo ra sát thương cao nhưng lại khiến vườn Hắc Ma sáu tay phẫn nộ, miệng nó gào thét liên tục, vung tay tập trung công kích lên một võ giả Chân Đạo cảnh.

Hồ!

Về mặt võ giả Chân Đạo cảnh kia có chút thay đổi, trong tay là cây đao dài gần hai mét, hàn giọng khê quát một tiếng, chân khí trong cơ thể luân chuyển, nhất thời trên thanh đao có một tia ánh sáng lấp lánh rực rỡ vô cùng.

Võ giả Chân Đạo cảnh giơ đao lên, đánh một đòn về phía vườn Hắc Ma sáu tay.

Cùng lúc đó, mười võ giả Chân Đạo cảnh khác cũng trong một khắc này giơ vũ khí tập trung hỏa lực đối phó với vườn Hắc Ma sáu tay.

Phịch!

Giây tiếp theo, nắm tay kia cùng đại đao của võ giả Chân Đạo cảnh giao nhau, phát sinh một tiếng nổ lớn đình tai nhức óc.

Chỗ công kích tương giao phóng ra một vệt bọt nước giống như sóng nước.

Gợn sóng lan ra...

Một lượng lớn yêu thú bị gợn sóng quét qua, không kịp kêu cứu chết tại chỗ.

Rất nhiều võ giả chứng kiến, nét mặt nhất thời thay đổi, điên loạn lui về phía sau, sợ gợn sóng quét trúng.

Nhưng cho dù như vậy vẫn có rất nhiều võ giả vẫn bị gợn sóng này quét trúng, tai mắt mũi miệng đều chảy rất nhiều máu, tình trạng chết khốc liệt vô cùng.

Mà vườn Hắc Ma sáu tay sau khi chịu hết các công kích của các võ giả Chân Đạo cảnh, sắc mặt bọn họ cũng trở thành màu trắng xám, trong miệng liên tục phun ra máu, cơ thể bị trọng thương ngã trên mặt đất.

May mà không có con yêu thú nào đến gần cuộc tranh đấu bọn họ, nếu không thì một con yêu thú cấp ba cũng khó chống lại với sức mạnh này.

Cùng lúc đó, công kích của mười người còn lại rơi trên thân hình khổng lồ của vườn Hắc Ma sáu tay.

Phịch phịch!

Rống!

Dưới công kích liên tục, thân thể của vườn Hắc Ma sáu tay xuất hiện các loại vết thương, đau đớn kịch liệt, gầm rống lên không ngừng.

Đồng thời, cơ thể của nó cũng lùi về phía sau, cách xa mười một võ giả Chân Đạo cảnh. Ở phía xa sắc mặt của nó dữ tợn, phẫn nộ, kiêng kỵ nhìn về bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Lang Vương

Một con súc sinh cũng vọng tưởng công phá thành trì của nhân loại, muốn chết.

Lão Từ thấp giọng gầm một tiếng, cầm trong tay thanh lưu ly bảo kiếm hướng phía trước bước ra, thẳng tắp đâm về phía Hắc Ma vườn sáu tay.

Bên kia, ngoại trừ một cường giả Chân Đạo cảnh bị thương ngã xuống đất, những người còn lại đều hướng Hắc Ma vườn sáu tay công kích.

Đại chiến tiếp tục!

Phía ngoài Kim Dương thành, trên mặt đất một lượng lớn thi thể yêu thú cùng võ giả hỗn tạp, máu tươi thành dòng hòa vào nhau, tụ thành một cái đầm nhỏ màu đỏ.

Trong quá trình chiến đấu, Lâm Thần và đệ tử Thiên Cực tông cũng có người bị thương.

Một đệ tử Thiên Cực tông Thiên Cương cảnh sơ kỳ không tránh kịp, bị một con yêu thú quào trúng, suýt nữa mất mạng.

Viên Phi cũng nhiều lần rơi vào vòng vây, đám người Tạ Vĩ, Ngao Hân thực lực mặc dù không tệ, nhưng đại chiến liên tục không ngừng, giờ khắc này bọn họ cũng đều uể oải không thể tả.

Trong đám người, thực lực Lâm Thần là mạnh nhất, tay hấn nắm Hàn Thiết kiếm, trong đám yêu thú xuyên tới xuyên lui giữa các võ giả, nơi nào có yêu thú mạnh liền chạy tới nơi đó.

Huyền kiếm!

Một chiêu kiếm pháp đánh ra, trực tiếp đánh bay một con yêu thú cấp bốn bậc cao, sau đó, thân hình Lâm Thần liên tục di chuyển, bước chân hần hoi động, cả người giống như một con diều hâu đuổi theo con yêu thú cấp bốn bậc cao bị hấn đánh bay.

Xi xì!

Giống như thái rau vậy, Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần chém đứt đầu con yêu thú dễ như trở bàn tay, không một tiếng rên, bỏ mạng tại chỗ.

Sau khi cẩn thận thu lại nội đan của yêu thú, Lâm Thần chuyển qua đối phó với một con yêu thú cấp bốn khác.

Trong chốc lát, Lâm Thần liền chém giết hơn mười con yêu thú cấp bốn.

Mọi người xung quanh thấy vậy nên áp lực giảm đi rất nhiều.

Yêu thú cấp cao đều bị Lâm Thần chém giết, còn dư lại yêu thú cấp thấp, bọn họ hoàn toàn có thể ứng phó được.

Mà Lâm Thần giết được nhiều yêu thú cấp cao như vậy, thu hoạch cũng khá là phong phú. Yêu thú cấp ba trở xuống trong cơ thể rất ít khi có nội đan hình thành, còn yêu thú cấp ba trở lên, tỷ lệ có nội đan trong cơ thể cao hơn thật nhiều.

Hơn nữa, ai giết được yêu thú thì tất cả vật liệu trên người nó cũng thuộc về người đó.

Bởi vậy, không tới nửa canh giờ, Lâm Thần đã chiếm được hơn hai mươi viên nội đan cấp bốn, trong đó nội đan cấp ba càng là đến hơn trăm viên. Những vật liệu yêu thú còn lại, bởi số lượng quá nhiều, Lâm Thần chỉ là chọn những thứ trân quý nhất trong đó mà thôi.

Lần thứ hai chém chết một con yêu thú cấp bốn, Lâm Thần đang muốn xoay người đối phó một con khác, bỗng một tiếng rống đặc biệt vang dội truyền đến.

Gào!

Một yêu thú to lớn trông như con sói xuất hiện ở trước mặt đám người Lâm Thần. Con yêu thú này hình thể cường tráng cao tới gần ba thước, khí thế trên người cực kỳ không lồ, hai con mắt hung ác, lạnh lẽo tàn bạo nhìn đám người Lâm Thần.

Da lông của nó tỏa ra ánh sáng âm trầm màu xanh lục, răng nhọn vô cùng sắc bén, xem ra khá là khủng bố.

- Lang Vương cấp năm bậc thấp!

Nghe được thanh âm này, sắc mặt đông đảo võ giả bốn phía đều biến thành hoảng sợ.

yêu thú khổng lồ như vậy, trong đó khó tránh khỏi sẽ có quần cư yêu thú. Mà con yêu thú Lang Vương cấp năm bậc thấp trước mặt Lâm Thần, chính là vương giả bên trong lang quần xã yêu thú.

Quan trọng hơn là, yêu thú này là cấp năm bậc thấp!

yêu thú cấp năm bậc thấp có thể sánh ngang với cường giả Chân Đạo cảnh sơ kỳ, thực lực đó làm sao có thể tưởng tượng được.

Con Lang Vương này xuất hiện ở đây, nếu như không có cường giả Chân Đạo cảnh, hoặc là võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong trợ giúp, những võ giả xung quanh e rằng không ai có thể sống sót.

Dù sao ngoại trừ Lang Vương, nơi này còn có rất nhiều yêu thú khác.

Gào...

Lang Vương hơi khom người, có vẻ quen thuộc giống như thợ săn vậy, gắt gao tập trung vào đám người Lâm Thần.

Sau một khắc, nó gầm nhẹ một tiếng, cả người hơi động, mọi người còn không thấy rõ là xảy ra chuyện gì, Lang Vương đã tới trước mặt một võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, mở ra cái miệng lớn như chậu máu dùng sức cắn một miếng.

Cột kẹt!

Lúc đó võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ chưa kịp rên một tiếng, ở tại chỗ bị Lang Vương cắn thành hai nửa, hai đoạn thân thể rời nhau, tử trạng có thể nói cực kỳ khốc liệt.

- A!

Những võ giả khác thấy một màn này, nhất thời mặt biến sắc tái nhợt, có chút hoảng sợ nhìn thi thể võ giả kia bị Lang Vương cắn thành hai đoạn, chỉ cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Chủ yếu nhất là người võ giả đó là tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ, lúc này ở trong số mọi người cũng coi như thực lực khá tốt, nhưng đối mặt Lang Vương, thậm chí ngay cả phản ứng cũng không có, liền mất mạng ngay tại chỗ.

Lâm Thần cũng khẽ cau mày, yêu thú cấp năm bậc thấp trước đây Lâm Thần cũng từng chém chết, nhưng khi đó hắn là cùng tiểu Bạo Hùng liên thủ, tiểu Bạo Hùng chủ công, bình thường yêu thú cấp năm bậc thấp phần lớn là công kích, bởi vậy một người một thú mới thành công giết được.

Mà Lang Vương này khí tức trên người trầm ổn, thực lực đó so với yêu thú cấp năm bậc thấp trước kia hắn giết tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều.

Gào.

Sau khi cắn chết một võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, Lang Vương lần thứ hai gầm nhẹ một tiếng, thân thể lóe lên, lần này là hướng Lâm Thần lao thẳng tới.

- Lâm Thần, cẩn thận!

Cách đó không xa, đám người Ngao Hân cùng Viên Phi sắc mặt kinh hãi.

Lâm Thần tuy rằng thực lực mạnh mẽ, chém giết rất nhiều yêu thú bậc bốn, nhưng Lang Vương này là yêu thú cấp năm bậc thấp, so với yêu thú bậc bốn không biết cường đại đến mức nào. Một đòn của nó, Lâm Thần cũng không phải có thể chịu đựng được.

Ngao Hân vừa dứt lời, Lang Vương đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Thần.

Thấy vậy, sắc mặt Lâm Thần ngưng lại, thân thể hắn chấn động, nhất thời trên da tỏa ra ánh sáng màu đồng. Cùng lúc đó, Hàn Thiết kiếm bị hắn nhanh chóng giơ lên, kiếm kính trong cơ thể được phóng thích, hướng Lang Vương đánh tới.

Lang Vương dù sao cũng là yêu thú cấp năm bậc thấp, thực lực phi phàm, sức sống ngoan cường, đối mặt với một đòn của nó, Lâm Thần không thể không toàn lực ứng phó.

Ầm!

Theo kiếm kính phóng thích trong cơ thể Lâm Thần, trên thân Hàn Thiết kiếm phút chốc bùng nổ ra một luồng khí thể cường đại, bị trận khí thể này bao phủ thân thể Lang Vương không khỏi ngừng một lát, trong mắt lóe qua một vệt kiêu kỳ nhưng vẫn là hướng bên này hung hăng nhào tới.

Sau một khắc.

Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần cùng một trào chân trước của Lang Vương đồng thời giao nhau.

Tiếng va chạm dòn dã vang lên.

Lâm Thần chỉ cảm thấy từ trên thân Hàn Thiết kiếm vọt tới một nguồn sức mạnh, điên cuồng tàn phá thân thể hắn, sức mạnh khổng lồ khiến sắc mặt hắn thay đổi, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Cả người hắn, không kìm được lùi về phía sau.

Lang Vương này hình thể khổng lồ, mặc dù là nhẹ nhàng vung ra lợi trào uy lực cũng là vô cùng to lớn, mà vừa nãy một trào của nó, rõ ràng không phải tùy ý vung ra.

Uy lực một trào to lớn như thế, tuyệt đối có thể vô chết võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ. Vừa nãy nếu như không phải Lâm Thần sử dụng tới Cổ Đồng Luyện Thể quyết, như vậy chỉ cần một trào kia, mặc dù không chết Lâm Thần cũng sẽ trọng thương nằm trên đất.

Gào gừ...

Một bên khác, thân thể Lang Vương cũng lui về sau mấy bước, thân hình chật vật, trên chân nó có một vết kiếm sâu, trong đó kiếm khí càn quấy, một lượng lớn máu tươi chảy ra.

Đau đớn kịch liệt, khiến nó gào thét không ngừng.

Nhìn thấy Lang Vương thân hình chật vật, trên lợi trào bị kích thương, sắc mặt Lâm Thần trái lại càng thêm ngưng trọng.

Hắn vừa nãy thi triển ra một đòn, vận dụng phần lớn kiếm khí trong cơ thể, nhưng dù vậy cũng chỉ là đã thương được Lang Vương, không thể giết chết.

- Hô, thật là lợi hại!

Cách đó không xa, đám người Ngao Hân cùng Viên Phi thấy tình hình này, không tự kìm hãm được thở nhẹ một hơi, trong lòng cảm thấy chấn động, yêu thủ cấp năm bậc thấp thực lực quả nhiên mạnh mẽ.

Ngao Hân nhìn tới Lang Vương, bỗng dừng, vẻ mặt nàng căng thẳng, gấp gấp nói:

- Lâm Thần, đi mau!

Lang Vương kia, tựa hồ là bị Lâm Thần kích thương mà phần nộ, hai con mắt gắt gao tập trung vào Lâm Thần, để lộ ra một luồng thù hận sâu đậm, dường như không giết chết Lâm Thần sẽ không bỏ qua.

Lang Vương giống như có thể nghe hiểu được tiếng nói của loài người vậy, Ngao Hân vừa dứt lời, nó đột nhiên há mồm nổi giận gầm lên một tiếng, răng nhọn hướng Lâm Thần hung hăng cắn tới.

Vừa nãy, Lang Vương chính là vận dụng một chiêu này, dễ dàng cắn chết một võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Mà răng nhọn của Lang Vương vô cùng sắc bén, nếu là cắn trúng lên người Lâm Thần, cho dù Lâm Thần có tu luyện công pháp Cổ Đồng Luyện Thể cũng khó có thể chống đỡ được.

Thấy một màn này, mặt Lâm Thần tối sầm lại, trở tay thu Hàn Thiết kiếm lại cẩn thận, linh hồn lực hơi động, Hắc Sắc trường côn hiện ra trong tay hắn.

Hắc Sắc trường côn này cứng rắn cực kỳ, phạm khí không thể so sánh, Lâm Thần giờ Hắc Sắc trường côn lên, hung hăng hướng về phía trước nện xuống.

Nhìn giống như Lâm Thần một chiêu này sẽ đánh xuống chỗ trống.

Nhưng ngay thời khắc Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần sắp hạ xuống, Lang Vương cũng xuất hiện ở bên dưới Hắc Sắc trường côn, phịch một tiếng, Hắc Sắc trường côn đập ầm ầm đánh trên đầu Lang Vương.

Nhất thời máu tươi văng tung toé, Lang Vương chỉ cảm thấy trong đầu một trận choáng váng, từng trận đau nhức truyền đến.

Gào!

Bởi vì đau đớn, bất đắc dĩ, miệng lớn chuẩn bị cắn Lâm Thần đóng lại, nhưng lúc này Lang Vương cũng phản ứng rất nhanh, nó ngược lại giờ lên một lợi trào khác, hướng Lâm Thần mạnh mẽ vồ tới.

Cận chiến hai bên cách nhau rất gần, mà Lang Vương lại là đột nhiên tập kích, lúc Lâm Thần kịp phản ứng, lợi trào của Lang Vương đã chạm tới da hắn.

- Cút!

Lâm Thần trong lòng cả kinh, chợt nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể chênh chếch nhúc nhích một chút, cùng lúc đó, Hắc Sắc trường côn trong tay hắn quăng lên, quay lại hướng lợi trào của Lang Vương công kích.

Công kích của Lang Vương dù sao cũng là công kích trước Lâm Thần rất nhiều, thời điểm Lâm Thần vút Hắc Sắc trường côn lên, lợi trào của Lang Vương đã chộp vào trên da của hắn.

Oành...

Ở bên hông Lâm Thần một mảng lớn máu bắn ra, một lớp da thịt bị lợi trào xé ra, lộ ra máu thịt bên trong. Đồng thời một luồng đau nhức từ đáy lòng vọt tới, khiến cho sắc mặt hắn trong nháy mắt thay đổi tái nhợt.

Nếu như không phải phản ứng của Lâm Thần vừa rồi rất nhanh, thân thể kịp thời hơi dời đi nhúc nhích một chút, giờ khắc này e là hắn đã biến thành hai khúc.

Nhưng cũng trong lúc đó, Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần cũng quăng trúng lợi trào của Lang Vương.

Ầm!

Bị Hắc Sắc trường côn đánh trúng, lợi trào của Lang Vương nhất thời co rút lại, thu lại phía sau.

Thừa dịp này trong chớp mắt, thân thể Lâm Thần lui nhanh, cùng Lang Vương tạo ra khoảng cách rất xa.

Lang Vương thấy thế, thần sắc lóe qua một vết thù hận, sau đó càng bỏ qua không để ý tới võ giả bốn phía, hết sức chuyên chú hướng Lâm Thần đuổi sát.

Trong nháy mắt, thân ảnh của Lâm Thần cùng Lang Vương, liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Thấy một màn này, đám Ngao Hân cùng Viên Phi trong lòng sốt sắng, Lâm Thần dù sao mới Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, thực lực của hắn ở trước mặt Lang Vương cấp năm bậc thấp chống đỡ lâu như vậy đã là vô cùng ghê gớm, mà giao đấu lâu dài cùng Lang Vương nữa, tất nhiên Lâm Thần không phải là đối thủ.

Tạ Vĩ nhìn thấy Ngao Hân tỏ rõ vẻ lo lắng, trong lòng không khỏi hiện ra một luồng ghen tuông, muốn nói chuyện nhưng nghĩ lại, Lâm Thần bị Lang Vương truy sát, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn chắc chắn phải chết, hoàn toàn không cần thiết cùng một kẻ đã chết đối chọi gay gắt, cũng liền ngậm miệng không nói gì.

...

Bên chiến trường kia, Lâm Thần chân đạp Thanh Vân bộ, tận lực kéo dài khoảng cách với con Lang Vương này.

Sau đó, linh hồn hắn lực hơi động, từ bên trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một bình thủy tinh đựng chất lỏng trạch lưu quang màu đồng, há mồm nuốt chất lỏng trong bình thủy tinh vào.

Chính là Cổ Đồng Tinh Hoa!

Làm việc này xong, Lâm Thần chân vừa đạp Thanh Vân bộ chuyển động thân thể, vừa vận chuyển Cổ Đồng Luyện Thể quyết, nhanh chóng luyện hóa Cổ Đồng Tinh Hoa trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Nội đan của lang vương

Vốn dĩ Lâm Thần dự định sau khi trở lại Thiên Cực tông sẽ dùng Cổ Đồng Tinh Hoa tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết, nhưng giờ khắc này đối mặt với Lang Vương cấp năm bậc thấp, hắn không thể không thận trọng, vì vậy hiện tại đã ăn Cổ Đồng Tinh Hoa này vào.

Thân thể Lâm Thần lấp lóe, đồng thời vận chuyển Cổ Đồng Luyện Thể quyết, nhanh chóng luyện hóa Cổ Đồng Tinh Hoa.

Cổ Đồng Tinh Hoa là phương thuốc phối hợp với Cổ Đồng Luyện Thể quyết, dùng Cổ Đồng Tinh Hoa tu luyện có thể tăng tốc độ tu luyện lên rất lớn.

Miệng Lang Vương rít gào, hai con mắt gắt gao tập trung trên người Lâm Thần đang chuyển động cấp tốc, bộ dạng có vẻ không giết được Lâm Thần quyết không bỏ qua.

Tốc độ của Lang Vương cực nhanh, bốn chân nhảy qua nhảy lại, liền chuyển động ra xa mấy trăm thước. Tốc độ như thế, nếu không phải Lâm Thần đã tu luyện Thanh Vân bộ đại thành, Ứng Kích Biến tu luyện tới tầng thứ ba, e rằng giờ khắc này đã bị Lang Vương đuổi kịp. Nhưng ngay cả như vậy, khoảng cách của hai bên cũng đang bị rút ngắn nhanh chóng.

Một người một thú lao nhanh vun vút, trong chớp mắt, đã di chuyển bên kia đến biên giới chiến trường.

So với chỗ Lâm Thần đang đứng với vị trí của đám người Ngao Hân, khu vực này yêu thú và võ giả tương đối ít, nhưng cũng có rất nhiều võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, hậu kỳ.

Rất nhiều võ giả nhìn thấy một con yêu thú cấp năm bậc thấp xông thẳng tới, trong nháy mắt trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng. Yêu thú cấp năm bậc thấp thực lực mạnh mẽ, căn bản bọn họ không thể đối phó được.

May mắn là, Lang Vương cũng không dừng lại, mà chỉ điên cuồng đuổi theo Lâm Thần không rời.

Lâm Thần quay đầu nhìn Lang Vương kia một chút, giờ khắc này hắn và Lang Vương cách nhau không tới ngàn mét, mà theo thời gian trôi đi, khoảng cách của hai bên còn đang không ngừng rút ngắn.

Nhưng trong thời gian nửa khắc nó cũng không có cách nào đuổi kịp Lâm Thần.

Hai mắt Lâm Thần lóe qua một vệt tinh quang, âm thầm cắn răng nói:

- Con súc sinh chết tiệt này, chút nữa ta sẽ cho ngươi biết tay!

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần gia tăng tốc độ vận chuyển Cổ Đồng Luyện Thể quyết.

Theo Cổ Đồng Luyện Thể quyết được thi triển ra, ánh sáng màu đồng trên da hắn nhất thời lóe lên càng thêm sáng chói, hết sức nổi bật ở giữa rất nhiều yêu thú cùng võ giả.

Cổ Đồng Tinh Hoa trong cơ thể hóa thành được lực không ngừng gột rửa thân thể hắn, mỗi một lần gột rửa, tổ chất cơ thể hắn đều tăng lên rất nhiều.

Lâm Thần chỉ cảm thấy trong cơ thể tuôn ra từng luồng sức mạnh, cả người tràn đầy năng lượng. Cổ Đồng Luyện Thể quyết tổng cộng chia làm bốn tầng, tầng thứ nhất đồng kính thời thể, tầng thứ hai cổ đồng hộ thể, tầng thứ ba toái đồng trọng sinh, tầng thứ bốn cổ đồng kim thân. Võ giả tu luyện tới tầng thứ ba, uy lực một quyền liền có thể đạt đến hơn vạn cân, sánh ngang võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ lâu năm.

Võ giả tu luyện tới tầng thứ bốn cổ đồng kim thân, mỗi một quyền uy lực cao tới mấy vạn cân, đánh bại võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, hậu kỳ là điều hoàn toàn chắc chắn!

Trước kia Lâm Thần tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết tới tầng thứ ba toái đồng trọng sinh, uy lực đã đạt đến một vạn tám ngàn cân, mà giờ khắc này hắn sử dụng Cổ Đồng Tinh Hoa, nhất thời tổ chất cơ thể điên cuồng tăng lên, quyền lực cũng đang từng bước tăng vọt!

Tăng lên! Tăng lên! Lại tăng lên!

Quyền lực cùng tổ chất cơ thể Lâm Thần, tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Một con yêu thú cấp bốn bậc cao vừa vận tới trước mặt Lâm Thần, nếu là trước đó, hắn sẽ né qua, vì dù sao Lang Vương ở phía sau truy đuổi, nếu hắn dừng lại, Lang Vương tất nhiên sẽ chớp mắt đuổi kịp.

Nhưng lần này Lâm Thần không tiếp tục tránh né. Trong mắt hắn lóe qua một vệt tinh quang, giờ tay lên đám thẳng tới con yêu thú cấp bốn bậc cao.

Ầm!

Quả đám của Lâm Thần nện ở ngay trên đầu con yêu thú, trong phút chốc, máu tươi tung tóe, con yêu thú không kịp rên một tiếng đã chết tại chỗ.

Thật là lợi hại! Hiện tại một quyền của ta uy lực hắn là hai vạn tám ngàn cân!

Thấy một màn này, trên mặt Lâm Thần hiện ra nét vui mừng.

Cổ Đồng Tinh Hoa không hổ là linh dược cấp cao phối hợp với tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết, Lâm Thần chỉ là mới ăn vào chưa luyện hóa triệt để, mà tổ chất cơ thể hắn cùng quyền lực đã tăng lên nhiều như thế.

Không dừng lại, sau khi giết chết con yêu thú, Lâm Thần tiếp tục tiến lên phía trước.

Nhưng thừa dịp Lâm Thần đánh giết con yêu thú cấp bốn, Lang Vương trong nháy mắt đã kéo khoảng cách gần lại với Lâm Thần không ít.

Giờ khắc này một người một thú cách nhau chỉ mấy trăm thước!

Ngay sau khi Lâm Thần vừa chém giết con yêu thú cấp bốn bậc cao kia không lâu, trong cơ thể hắn đột nhiên nổ ra một loạt tiếng vang nhỏ, tựa như có thứ gì ở trong cơ thể hắn nổ tung.

Đồng thời, trong cơ thể Lâm Thần lực lượng cổ đồng cũng vào đúng lúc này gia tăng thật lớn, trong nháy mắt đã tăng lên mấy lần. Một lượng lớn cổ đồng trong cơ thể tuôn ra, bao trùm ở trên da.

Theo cổ uy lực này, nhất thời ánh sáng màu đồng toả sáng trên da hắn!

Những võ giả bốn phía thấy một màn này, không khỏi sửng sốt, thời khắc này Lâm Thần phảng phất như một vị thánh làm cho người ta có cảm giác không thể xâm phạm.

Cổ đồng kim thân!

Ý cười trên mặt Lâm Thần càng đậm.

Tu luyện lâu như vậy, cuối cùng cũng đạt tới tầng thứ bốn. Mà theo Cổ Đồng Luyện Thể quyết đạt tới tầng thứ bốn, tổ chất thân thể, quyền lực của Lâm Thần cũng vào lúc này đạt tới đỉnh phong.

Lâm Thần cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực không thể dùng hết, cực kỳ tuyệt diệu.

Cảm giác này khiến cho Lâm Thần không kim lòng được dừng bước, thần sắc hắn hơi có chút si mê. Đây là sức mạnh cường hãn mang tới cảm giác

tuyệt vời, trên thực tế, trước kia mỗi một lần đột phá, Lâm Thần đều sẽ có cái cảm giác này, chỉ có điều so với lần này yếu ớt hơn rất nhiều.

Mà Lâm Thần dừng lại, Lang Vương cũng trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt hắn.

Gào gào...

Tựa hồ đã nhận ra sự biến hóa so với lúc trước của Lâm Thần, Lang Vương đứng tại chỗ, về mặt có chút cảnh giác dò xét, đồng thời, trong miệng nó phát ra tiếng rít gào trầm trầm.

Rất nhiều võ giả xung quanh về mặt sợ hãi, nhanh chóng lùi lại kéo dài khoảng cách với Lang Vương, lo sợ con yêu thú đột nhiên hướng về phía bọn họ tấn công.

Nghe được tiếng gầm gừ của Lang Vương, Lâm Thần xoay người, cầm trong tay Hắc Sắc trường côn mặt không biến sắc nhìn con Lang Vương cấp năm bậc thấp này.

- Dừng ngươi thử Cổ Đồng Luyện Thể quyết của ta một chút!

Cổ Đồng Luyện Thể quyết đột phá đến tầng thứ bốn Cổ đồng kim thân, Lang Vương cấp năm bậc thấp này đúng lúc là đối tượng thử nghiệm tốt.

Gào!

Tựa hồ như nghe hiểu lời Lâm Thần nói, về mặt Lang Vương có chút tức giận gầm thét, rồi sau đó thân thể chợt lóe, hướng Lâm Thần hung hăng nhào tới, đồng thời, miệng nó há lớn, muốn mạng Lâm Thần cắn thành hai đoạn.

Bên trong!

Hai mắt Lâm Thần nhắm lại, linh hồn lực tản ra ngoài, dưới phạm vi bao trùm của linh hồn lực, nhất cử nhất động của Lang Vương đều rơi vào trong đầu hắn. Sau đó, Lâm Thần giờ lên Hắc Sắc trường côn, toàn lực hướng phía trước nện xuống.

Phịch một tiếng, thân thể của Lang Vương vừa xuất hiện ở chính diện trước mặt Lâm Thần, còn chưa hoàn toàn đáp xuống, Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần đã đập lên trên đầu nó.

Cổ Đồng Luyện Thể quyết đột phá đến tầng thứ bốn Cổ đồng kim thân, tổ chất cơ thể, quyền lực đều đã tăng lên rất nhiều, phối hợp với Hắc Sắc trường côn cứng rắn vô cùng, một kích này của Lâm Thần uy lực có thể tưởng tượng được.

Gào gừ!

Bị một côn của Lâm Thần chính diện đập trúng, chỗ bị vỡ trên đầu Lang Vương lộ ra một đám lớn máu thịt, thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy xương cốt trong đó.

Một luồng đau nhức từ trên đầu truyền xuống, miệng Lang Vương phát ra tiếng rống giận dữ thê lương, toàn bộ thân thể bị bay ra xa hơn mười trượng.

Hí!

- Thật là lợi hại! Hắc tu luyện công pháp gì vậy?

- Một côn đập Lang Vương cấp năm bậc thấp thành ra dáng dấp như thế, thật là mạnh mẽ, thật là lợi hại!

Võ giả bốn phía tránh rất xa nhìn thấy một màn này, nhất thời hai tròng mắt từng người trừng lớn, không thể tin nhìn Lâm Thần.

Yêu thú cấp năm bậc thấp, dù là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, cũng không phải đối thủ. Nhưng mà Lâm Thần ven vện có một đòn, đã đập lui được Lang Vương.

Sau khi đẩy lùi Lang Vương, hai mắt Lâm Thần nhắm lại, trên mặt mang ý cười nhàn nhạt. Cổ Đồng Luyện Thể quyết sau đột phá cùng trước kia, quả nhiên chênh lệch to lớn.

Giờ khắc này Cổ Đồng Luyện Thể quyết đột phá đến tầng thứ bốn Cổ đồng kim thân, cộng với Hắc Sắc trường côn dùng toàn lực, cho dù là Lang Vương cấp năm bậc thấp cũng sẽ không chịu nổi.

Cách đó không xa, Lang Vương từ trong đau đớn tỉnh lại, về mặt càng thêm tức giận nhìn chằm chằm Lâm Thần.

Gào!

Bốn chân Lang Vương dùng sức giẫm một cái, cả người nó đột nhiên di chuyển nhanh chóng.

Nhưng không giống với vừa nãy, lần này Lang Vương là từ bên cạnh nhắm Lâm Thần phát động tấn công, trong chớp mắt, đã xuất hiện ở bên cạnh hắn, đồng thời, nó giờ lên lợi triều, hướng ngực Lâm Thần vồ xuống.

Một trào của Lang Vương uy lực to lớn, trước đó Lâm Thần chỉ là bị đụng một cái, liền bị da tróc thịt bong.

Thấy tình hình này, mặt Lâm Thần không biến sắc, Hắc Sắc trường côn trong tay vẫn giơ lên thật cao.

Ầm!

Hắc Sắc trường côn với lợi trào giao nhau, chỗ va chạm phát ra tia lửa lập loè. Sau một khắc, hai thân thể đều lui về phía sau.

- Sức sinh này sức mạnh thật là lớn! Nhưng sức mạnh lớn hơn nữa cũng vô dụng.

Lần này, Lang Vương có vẻ vận dụng toàn lực, dưới sự công kích lẫn nhau, Lâm Thần bị đánh bay, yết hầu nhợn nhạo cũng bị thương không nhẹ.

Mà Lang Vương cũng bị đánh bay, thân hình chật vật không dứt.

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, thân thể hơi động, cả người phảng phất như một con điều hầu, hướng phía trước nhào tới. Đồng thời Hắc Sắc trường côn giơ lên thật cao, nhanh chóng hạ xuống, lại nhanh chóng giơ lên, cứ như vậy...

Ầm ầm ầm ầm...

Trong chớp mắt, Lâm Thần huy động liên tục ra chín lần công kích, mỗi một lần công kích, đều nện ở trên người của Lang Vương.

Nhất thời, từng trận rống giận dữ của yêu thú vang lên.

Dưới sự công kích liên tục không ngừng của Lâm Thần, Lang Vương hoàn toàn không có sức chống cự bị đánh bẹp, theo một đòn kết thúc của hắn, trên người Lang Vương toàn là máu tươi, thương thế vô cùng kinh khủng.

Hơi thở của nó cũng càng ngày càng yếu, tiếng gào thét đứt quãng, âm thanh dần dần nhỏ đi.

Ầm!

Lại một lần nữa Hắc Sắc trường côn hạ xuống, lần này là công kích chính xác ở trên đầu Lang Vương.

Gào gừ...

Lang Vương phát ra tiếng kêu vô cùng thảm thiết, thân thể cao lớn ngã trên mặt đất, hơi co giật mấy cái, chết tại chỗ.

Võ giả bốn phía từng người há hốc mồm nhìn Lâm Thần, thần sắc lộ ra một vẻ khó tin.

- Lang Vương chết rồi?

- Đây chính là yêu thú cấp năm bậc thấp, trời ơi, hắn mới Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, thực lực đã cường đại đến mức độ như vậy!

Chấn động.

Nếu là đổi lại bọn họ đối phó với Lang Vương, sợ là chỉ trong chớp mắt, sẽ bị giết chết.

Hồ...

Hết một màn này, Lâm Thần cũng nhẹ nhàng thở ra. Yêu thú cấp năm bậc thấp thực lực mạnh mẽ, mặc dù Lâm Thần lấy Cổ Đồng Luyện Thể quyết cùng Hắc Sắc trường côn công kích, giết được con Lang Vương này, cũng hao phí không ít tinh lực.

Sau khi đánh chết Lang Vương, Lâm Thần chân đạp Thanh Vân bộ, nhanh chóng tới bên người nó, leng keng một tiếng rút ra Hàn Thiết kiếm, ở ngực Lang Vương dùng sức khều một cái.

Một viên nội đan có tia sáng màu xanh xuất hiện ở trước mặt Lâm Thần.

- Hỉ, nội đan của Lang Vương cấp năm bậc thấp!

Võ giả bốn phía thấy một màn này, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ hâm mộ. Nội đan yêu thú cấp năm bậc thấp là vật liệu chủ yếu dùng luyện chế đan dược cao cấp, lại khá là hiếm thấy, dù sao muốn thu được nội đan, nhất định phải giết được yêu thú cấp năm bậc thấp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hồi tiếc muộn màng

Mang nội đan của Lang Vương cất giữ cẩn thận xong, Lâm Thần khẽ cười.

Sau đó, Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần trong nháy mắt lại vung lên, năm lần bảy lượt hướng bốn cái lợi trao kim loại của yêu thú mà bỏ xuống dưới những ánh mắt ngưỡng mộ của hàng ngàn đệ tử võ giả đang nhanh chóng đi vào sâu nơi chiến trường.

Trong lúc yêu thú cấp năm Lang Vương xuất hiện đồng thời cũng xuất hiện không ít những yêu thú có cấp bậc cao không kém. Đối mặt với những yêu thú cấp cao này, trừ khi là đệ tử tu vi Thiên Cương cảnh nếu không sẽ rất khó đối phó.

Nhưng Ngao Hân, Viên Phi trong giờ phút đó vẫn đứng yên tại chỗ. Giờ khắc này đang bị rất nhiều yêu thú bao vây xung quanh, Lâm Thần nhất định phải nhanh chóng quay về giải cứu bọn họ.

Lâm Thần dùng Thanh Vân bộ, thân thể lấp lóe, thoát ần thoát hiện ở giữa các vị đệ tử võ giả cùng yêu thú.

Một lát sau, Lâm Thần liền xuất hiện tại bên trong địa phận chiến trường.

Trong lúc Lâm Thần đang muốn tiếp tiến lên thì bất ngờ một tiếng vang thảm thiết vang lên. Ở không xa trước mặt Lâm Thần, một vị đệ tử võ giả Thiên Cương cảnh đang cực kỳ phẫn nộ, trước ngực hần bỗng dưng xuất hiện một thanh kiếm bị đâm từ sau lưng xuyên qua phía trước ngực.

- Ngươi!

Hắn từ tốn quay đầu lại vừa khéo nhìn thấy một người vẽ mặt hung tợn đang cầm thanh kiếm đâm vào ngực hắn.

Vốn dĩ võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh cao vẫn còn đang chiến đấu cùng với yêu thú cấp bốn, không bao giờ ngờ được sẽ có người ra tay đánh lén.

Hắn ta không nói một lời nào, nhanh chóng rút về thanh kiếm đang ghim trước ngực võ giả Thiên Cương cảnh kia, sau đó gỡ xuống nấp giới ở trên người võ giả Thiên Cương cảnh kia, rồi lại tiếp tục hướng về phía yêu thú mà tấn công.

Sau khi hạ sát con yêu thú cấp bốn này, người trung niên này hơi chuyển động ý niệm vào trong nấp giới mà hắn vừa cướp đoạt được của võ giả Thiên Cương cảnh kia, nhất thời trong não hắn vẫn còn lưu giữ một số ấn tượng với thứ ở trong nấp giới.

- Năm viên nội đan yêu thú cấp bốn hạ cấp, quả thật không sai!

Trên mặt vị đệ tử kia lộ lên nụ cười, nhìn dáng vẻ dường như đang dốc toàn lực để sát hại đệ tử Thiên Cương cảnh.

- Hà?

Thấy vậy, Lâm Thần không khỏi cau mày.

Các đệ tử võ giả mặc sức chém giết yêu thú, nội đan bên trong cơ thể của yêu thú liền bị các đệ tử võ giả đoạt lấy, do đó rất nhiều đệ tử võ giả dốc toàn sức mà ra tay chém giết yêu thú.

Nhưng muốn đối phó với yêu thú nói chung vẫn gặp nguy hiểm trùng trùng, nếu như gặp phải một con yêu thú công lực cao cường hơn mình như thế chẳng phải gây nguy hiểm cho bản thân hay sao. Còn muốn đối phó với các đệ tử võ giả thì dễ như trở bàn tay.

Nhân lúc các đệ tử võ giả đang dồn hết sức ra tay với yêu thú, đợi đến lúc sức lực suy giảm rồi ra tay đánh lén quả thật là một diệu kế.

Loại người này, rõ ràng là đang muốn ngư ông đắc lợi mà, muốn thừa cơ hội vừa giết người lại đoạt được bảo vật.

Điều quan trọng hơn, người này rõ ràng là người đã đầu giá không thành Tinh Hoa Cổ đồng trước đây, sau đó lại muốn sát hại Lâm Thần để đoạt Tinh Hoa Cổ Đồng trên người Lâm Thần.

Sau khi người trung niên này cẩn thận cất nấp giới, quay người một vòng tìm kiếm mục tiêu tiếp theo nhưng khi nhìn thấy Lâm Thần đang đứng không xa, vẻ mặt có chút ngạc nhiên. Nhìn thấy Lâm Thần đang bị thương nặng trong lòng hắn không khỏi vui mừng ra mặt.

- Tiểu Tử, thiên đường có đường ngươi lại không chịu đi, ngươi nhất định phải đi con đường này, đừng trách sao lại bỏ thầy tại nơi này!

Hắn khẽ gầm một tiếng, hướng về Lâm Thần tấn công dồn dập. Liên tục trải qua cuộc đại chiến, y phục trên người Lâm Thần đã vô cùng rách nát, trước đó còn bị yêu thú cấp cao đã thương ngay bên hông vết thương vẫn chưa hồi phục, dường như đã vô cùng chật vật rồi. Điều quan trọng nhất bây giờ chính là vết thương bên hông của Lâm Thần nếu là ở trên người võ giả Thiên Cương cảnh cũng được coi là trọng thương rồi.

Nếu là Lâm Thần ở thời kỳ đỉnh cao thì người trung niên này cũng không nắm chắc là có giết được hắn hay không, nhưng nếu như vết thương của Lâm Thần thật sự nặng, thì hắn ta sẽ nắm chắc trong tay khả năng giết người rất cao.

Về mặt hấn phần khích, vui mừng. Lúc trước đã từng giao chiến với Lâm Thần nên cũng đã hiểu rõ thực lực của Lâm Thần cao thâm ra sao.

Thực lực Lâm Thần cao thâm như thế tất nhiên đã giết không biết bao nhiêu yêu thú đoạt lấy nội đan, nhưng trong giờ khắc này trên người Lâm Thần đang mang trọng thương hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn ta. Nếu nói như thế thì hắn chỉ cần một đao đã có thể giết được Lâm Thần rồi, thế thì tất cả nội đan mà Lâm Thần đoạt được không phải là sẽ thuộc về hắn sao bao gồm cả Tinh Hoa Cổ Đồng.

- Tự tìm cái chết!

Thấy vậy, Lâm Thần khề hừ lạnh một tiếng, lúc trước cùng Lâm Thần so tài không phân thắng bại, nhưng bây giờ Lâm Thần đã tu luyện Tinh Hoa Cổ Đồng đến mức xuất quỷ nhập thần rồi, có gì mà lại phải sợ tên này chứ?

- Hừ, tiểu tử thôi. Dám làm ta trọng thương, hôm nay ngươi nhất định phải chết.

Người trung niên tự tin tiến về phía trước, vẻ mặt lạnh lùng, hắn vẫn luôn để bụng việc Lâm Thần khiến hắn bị trọng thương. Hắn rút thanh bảo kiếm xuất chiêu đâm thẳng vào ngực của Lâm Thần.

- Ngươi, chắc chắn phải chết!

Sắc mặt Lâm Thần không thay đổi, lạnh lạnh khề nói ra ba chữ sau đó thân thể liền thoát ần thoát hiện nhào tới.

Ứng Kích Biến!

Đồng thời trong tay giơ lên một thanh côn màu đen tuyền hướng lên cao dòn dập đập tới.

Ầm!

Răng rắc...

Cây côn màu đen tuyền cùng thanh bảo kiếm công kích loảng choảng vào nhau. Ngay sau đó, một âm thanh lạnh lạnh như cành cây bị bẻ gãy đôi phát ra tiếng vang nhẹ nhàng.

Sau khi trường kiếm của người trung niên cùng Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần loảng choảng va chạm vào nhau, chỉ nghe răng rắc một tiếng gãy vỡ, mà sau đó người trung niên còn cảm nhận được một luồng sức mạnh đang truyền đến, thân thể bỗng lùi lại, sắc mặt tái lại.

- Làm sao có thể như thế được! Thân ngươi mang trọng thương, làm sao có thể sở hữu nguồn công lực còn mạnh hơn lúc trước được!

Người trung niên giữ vững thân thể, nhìn thanh trường kiếm trong tay bị vỡ nát thành từng mảnh, sắc mặt sầm lại tức giận.

Lâm Thần tu luyện Tinh Hoa Cổ Đồng đến mức xuất quỷ nhập thần, công lực so với ban đầu tất nhiên sẽ mạnh hơn rất nhiều. Nghe xong, Lâm Thần khề cười nói

- Ai nói ta bị trọng thương?

Vết thương bên hông của Lâm Thần đối với việc phát huy công lực cũng có chút ảnh hưởng nhưng lúc trước hắn đã hấp thụ Tinh Hoa Cổ Đồng, vết thương tuy chưa khỏi hoàn toàn nhưng đã hồi phục cũng không ít, căn bản không được tính là bị thương nặng.

- Chuyện này...

Hắn hùng hổ bước ra nhìn sắc mặt Lâm Thần không hề giống như đang bị trọng thương nặng, trong lòng của hắn không khỏi kinh ngạc. Không ngờ thực lực của Lâm Thần lại cao thâm đến vậy, giờ khắc này thực lực cao siêu như thế, hắn làm sao có thể là đối thủ của Lâm Thần được chứ?

Cảm giác được một luồng lạnh lẽo dữ dội từ đáy lòng, sắc mặt khó tránh khỏi việc ón lạnh mà sinh ra tâm lý kinh hãi lùi lại vài bước.

- Tiểu tử, lần sau ta sẽ nhất định giết được ngươi!

Nổi giận gầm lên một tiếng, chân lùi lại vài bước rồi quay người lại mà chạy như điên, tốc độ cực kỳ nhanh.

- Không có lần sau đâu!

Sắc mặt Lâm Thần không biến đổi, thân thể hơi cử động cả thân thể giống như một con ung già tiến về phía trước, tốc độ so với lúc trước còn nhanh hơn rất nhiều.

Người trung niên nghe được khỏi tránh khỏi sự tò mò mà liếc nhìn phía sau, nhất thời toát mồ hôi lạnh. Nếu như Lâm Thần muốn rượt theo, công lực hắn lại mạnh như thế, tất nhiên sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Bỗng sắc mặt hắn tỏ vẻ hối lỗi, liên tục nói:

- Tiểu huynh đệ, chuyện này là do ta không đúng. Ta xin lỗi, ta không nên đi sát hại ngươi, ngươi hãy tha cho cái mạng quèn này của ta được không, kêu ta làm gì ta cũng đều làm cả.

- Tất cả đã quá muộn rồi!

Thanh Hắc Sắc trường côn trong tay Lâm Thần đồn dập đánh tới. Đây chính là lần thứ hai hắn muốn giết Lâm Thần, nếu trong lúc này lại tha cho hắn một mạng, sau này chắc chắn sẽ không tránh khỏi việc phiền toái.

Răng rắc...

- A...

Sắc mặt hắn tỏ vẻ hoảng sợ tột độ, thân thể chấn động. Nhất thời da hắn bỗng tỏa ra màu xanh lam sau đó lại còn muốn chống lại Lâm Thần mà gờ hai tay lên công kích. Nhưng trong nháy mắt, Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần rơi vào giữa hai cánh tay của hắn, một tiếng răng rắc vang lên trong nháy mắt bỗng vỡ nát, cảm giác đau nhức đến mức muốn chết đi, âm thanh đau đớn thể lương phát ra vô cùng thảm thiết.

- Tha mạng, đại hiệp xin tha mạng!

Sợ hãi, run rẩy, người trung niên nói không nên lời, hoàn toàn bất lực trước Lâm Thần.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, tính tình nham hiểm, lại muốn thừa nước đục thả câu, sát hại không biết bao nhiêu người. Nếu như không phải công lực Lâm Thần cao siêu, thì người nằm dưới kia chính là Lâm Thần rồi.

Àm..

Cây Hắc Sắc trường côn lại một lần nữa tấn công xuống thân thể người trung niên.

Sức mạnh nặng hơn ba vạn cân đồng thời đánh xuống thân thể tráng kiện kia. Diên cuồng phá hủy lực phủ ngũ tạng của hắn.

Phốc...

Bị Lâm Thần ra đòn mạnh như thế, hắn không tránh khỏi việc từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, về mặt tái nhợt lại, run lẩy bẩy rồi co quắp lại trên mặt đất, trút hơi thở cuối cùng.

Sắc mặt Lâm Thần không cảm xúc, linh hồn lực hơi động, nhanh chóng lướt qua cái tử thi người trung niên đang nằm dưới chân. Người trung niên này đã giết không vô giả, trên người cũng không biết đã thu thập được bao nhiêu nạp giới rồi.

Trong đó có hơn ba trăm viên nội đan cao bốn, nội đan cấp hai cấp ba cũng sở hữu không ít. Ngoài ra, trong cái thi thể kia Lâm Thần cũng đã tìm thấy gần mười vạn linh thạch hạ phẩm, năm bình Tụ Khí đan thượng phẩm và một lượng lớn đan dược.

Tụ Khí đan thượng phẩm thích hợp với các đệ tử Thiên Cương cảnh hậu kỳ, hiệu quả so với Tụ Khí đan trung phẩm còn cao hơn.

Lâm Thần nhìn thoáng, đập Thanh Vân bộ mà bay tiếp tục hướng chiến trường sâu xa mà đi tới.

Tồn hết nửa canh giờ Lâm Thần cuối cùng cũng tìm được Ngao Hân. Khi Lâm Thần xuất hiện, trước mắt đã xuất hiện rất nhiều đệ tử, Ngao Hân nhìn thấy Lâm Thần xuất hiện rất kinh ngạc.

- Ngươi vẫn chưa chết?

Bị yêu thú Lang Vương truy sát, Lâm Thần dĩ nhiên là không chết!

Đó chính là yêu thú cấp năm cao cấp mà Lâm Thần chẳng qua cũng chỉ mới tu luyện đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao mà thôi.

Lâm Thần bây giờ có thể giữ mạng mà bay về vậy con yêu thú kia đã bị Lâm Thần đánh bại ư?

Ngao Hân ngăn người ra một lát lại mừng rỡ vui vẻ. Vốn dĩ Ngao Hân là muốn giúp đỡ Lâm Thần nhưng tốc độ của yêu thú Lang Vương và Lâm Thần quả thực quá nhanh, chớp mắt liền biến mất. Mà xung quanh đây đâu đâu cũng là yêu thú muôn hình muôn vẻ, Ngao Hân cũng không có cách mà đi tìm lung tung được. Trong lúc này Lâm Thần lại quay về, nàng không khỏi cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Bỗng Ngao Hân phát giác công lực của Lâm Thần mạnh hơn so với trước đây không ít, tỏ vẻ kinh ngạc nói:

- Ô, Lâm Thần, ngươi xem ra đã mạnh lên không ít nhỉ?

- Ừ, ta vừa mới đột phá công pháp.

Lâm Thần khẽ gật đầu không hề giấu diếm.

Nghe xong, Tạ Vĩ tỏ vẻ kinh hãi.

Vốn dĩ Tạ Vĩ còn tưởng Lâm Thần sẽ bị yêu thú giết chết, ai lại có thể ngờ được kết cục lại thành ra như thế này. Lâm Thần không những quay trở lại mà công lực lại tăng lên không ít. Trong lòng không tránh khỏi đổ kỵ

- Vận khí quả thực không tệ, đã bị yêu thú truy sát mà vẫn còn mạng để quay về.

Tạ Vĩ nói.

Nghe vậy, Lâm Thần khẽ liếc mắt người Tạ Vĩ.

Viên Phi khẽ cau mày, trầm giọng nói:

- Lâm Thần, người trở về được từ quỷ môn quan chứng tỏ người tài giỏi, huống hồ nếu không phải Lâm Thần dụ yêu thú Lang Vương đi, chúng ta đều sẽ phải bỏ mạng.

- Do đó người tốt nhất nên ngậm miệng lại cho ta, nếu không...

Đối với đám Tạ Vĩ kia thì Viên Phi lại không hề có chút sợ hãi nào.

Yêu thú Lang Vương công lực mạnh mẽ, nếu như nó phát điên, nói không chừng lần này đi các đệ tử sẽ không có ngày quay về. May mà có Lâm Thần ứng cứu dụ được yêu thú đi. Lúc này lại nghe đám Tạ Vĩ vòng vo biện nghĩa kia phát ngôn có chút không phục.

Nghe xong, đám Tạ Vĩ sắc mặt trắng lại, trong lòng tự hiểu những điều Viên Phi nói quả không sai nhưng vẫn không thể nào kìm được bản tính hùng hổ ức hiếp người của Viên Phi. Liền hừ một tiếng

- Nếu không thì sao? Dựa vào người mà cũng dám ở đây uy hiếp ta?

Viên Phi tức giận, lúc này Ngao Hân quát lớn:

- Các người, câm miệng hết cho ta!

Nghe vậy, Viên Phi cùng đám Tạ Vĩ tạm thời im lặng không nói gì.

Chỉ là hai bên nhìn nhau nhưng lại mang vẻ không phục.

Nhìn thấy vậy, Lâm Thần khẽ cười, Tạ Vĩ tư chất trời ban nhưng dù sao Lâm Thần cũng không xem ra gì, tu luyện không được bao lâu thì tu vi của Lâm Thần đã vượt hơn hẳn gấp mấy lần.

Lâm Thần không có hứng nói chuyện phiếm cùng đám Tạ Vĩ kia chút nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Thu hoạch phong phú

Ầm ầm!

Ngay tại lúc đám người Lâm Thần đang nói chuyện, đột nhiên trong thiên địa vang lên từng tiếng nổ vang dội.

Phía sau chiến trường, một bầy vợ Hắc Ma sáu tay vây quanh bảy cường giả Chân Đạo cảnh, phát ra công kích không ngừng, từng đòn vô cùng nặng nề, âm thanh vô cùng chấn động.

Vốn dĩ có tổng cộng mười một cường giả vây công vợ Hắc Ma sáu tay, nhưng chiến đấu đến bây giờ, ba người trọng thương, một người chết thì thể bị chia lìa. Ngay cả bảy người còn lại cũng bị thương, mà vợ Hắc Ma sáu tay dưới sự công kích điên cuồng của mười một người, trên người khắp nơi đều bị thương, máu chảy xuống, cực kì khốc liệt.

Bên ngoài thành Kim Dương, rất nhiều cường giả nghe được âm thanh này, nhất thời thần sắc thần sắc họ rung động nhìn về phương hướng vợ Hắc Ma sáu tay.

Chân khí trong cơ thể cường giả Chân Đạo cảnh đã chuyển thành chân nguyên, một chương có thể ngăn sông, xẻ núi, thực lực vô cùng cường hãn, vậy mà vợ Hắc Ma sáu tay cấp sáu bậc thấp dưới sự vây công của cường giả Chân Đạo cảnh vẫn không chết.

- Thật lợi hại!

Hai mắt đám người Ngao Hân, Viên Phi nhìn chăm chú vào vợ Hắc Ma sáu tay.

Hai mắt Lâm Thần híp lại, vợ Hắc Ma sáu tay là yêu thú biến dị, thực lực đứng đầu trong đám yêu thú cùng cấp, nếu một mình cường giả Chân Đạo cảnh trung kỳ cũng không phải là đối thủ của vợ Hắc Ma sáu tay này.

Giờ phút này khắp nơi trên người vợ Hắc Ma sáu tay đều bị thương, chảy rất nhiều máu, theo thời gian trôi qua, mất đi nhiều máu, cả người vợ Hắc Ma sáu tay đều uest oải, hiển nhiên thương thế trên người đã ảnh hưởng tới nó.

Hống!

Vợ Hắc Ma sáu tay này tựa hồ như có linh trí, nhìn thấy các cường giả Chân Đạo cảnh công kích lần nữa, không nhịn được nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người muốn chạy trốn.

Cho dù thực lực của vợ Hắc Ma sáu tay cường đại, nhưng dưới sự vây công của nhiều cường giả Chân Đạo cảnh, nó cũng cảm thấy không chịu nổi, và bây giờ người nó đang bị thương nặng, nếu cứ tiếp tục đánh sẽ bị mấy cường giả Chân Đạo cảnh chém chết.

Thấy một màn này, lão Từ tu vi Chân Đạo cảnh trung kỳ hừ lạnh, thần sắc lạnh lùng, nổi giận nói:

- Giết nhiều người của ta như vậy lại muốn chạy trốn! Lưu lại cho ta!

Dứt lời, lão Từ cầm bảo kiếm Lưu Ly dẫn đầu đuổi theo vợ Hắc Ma sáu tay, tốc độ của hắn cực nhanh, chớp mắt đã vượt qua mấy ngàn thước, đến gần vợ Hắc Ma sáu tay.

- Lão Ngụy bị người giết chết, há có thể để người chạy trốn!

- Giết chết súc sinh này, nếu không phải vì nó làm sao lại xảy ra việc yêu thú công thành!

Các cường giả Chân Đạo cảnh khác thấy vậy, thân thể đều động một cái, đuổi theo vợ Hắc Ma sáu tay. Lão Ngụy trong miệng bọn họ, chính là cường giả Chân Đạo cảnh bị vợ Hắc Ma sáu tay giết chết.

Mỗi một cường giả Chân Đạo cảnh đều có thiên phú dị bẩm, thực lực cường đại, dưới tình huống thông thường sẽ không dễ dàng bỏ mình, nhưng dưới công kích của vợ Hắc Ma sáu tay, trong bọn họ vẫn có một người bỏ mình.

Bảy cường giả Chân Đạo cảnh vận chân nguyên trong cơ thể, lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo vợ Hắc Ma sáu tay.

Mọi người vừa cảm thấy hoa mắt thì bảy cường giả Chân Đạo cảnh cùng Vợ Hắc Ma sáu tay đã vượt ra khỏi gần mười ngàn thước, tốc độ nhanh khiến người khác phải cảm thán.

- Súc sinh, để mạng lại!

- Chết đi!

Phá Diệt Trảm!

- Tàn Phạt Thủ!

...

Tốc độ của Vợ Hắc Ma sáu tay nhanh, nhưng tốc độ của bảy cường giả Chân Đạo cảnh còn nhanh hơn, khoảng cách trong nháy mắt đã kéo gần lại chưa tới ngàn thước.

Ngay sau đó, bảy người đồng thời thi triển ra võ kỹ, công kích vợ Hắc Ma sáu tay.

Hống!

Thần sắc vợ Hắc Ma sáu tay tức giận, phát ra một tiếng gầm thét, giờ cánh tay lên hướng bảy người hung hăng quăng tới.

Ầm ầm ầm ầm ào ào ào ào...

Bảy âm thanh nặng nề đồng thời vang lên, toàn bộ công kích của bảy cường giả Chân Đạo cảnh đều rơi vào trên người vợ Hắc Ma sáu tay, lực công kích không lồ, khiến thân thể nó bị đánh bay ra ngoài, trên người lại tăng thêm mấy vết thương, mơ hồ có thể thấy cả xương trắng.

Nhưng đồng thời, sáu cánh tay của vợ Hắc Ma sáu tay cũng rơi trên người sáu võ giả.

Oanh oanh oanh...

Một chuỗi tiếng vang nặng nề, mấy cường giả Chân Đạo cảnh bị đánh bay ra ngoài, sắc mặt tái nhợt.

Bên kia, vợ Hắc Ma sáu tay thở dốc từng ngụm, ngực phập phồng, thần sắc tức giận tròn mắt nhìn mấy cường giả Chân Đạo cảnh.

Hừ!

Lão Từ cầm bảo kiếm Lưu Ly cùng hai cường giả Chân Đạo cảnh trung kỳ hừ lạnh một tiếng, thân thể động một cái, một người xuất hiện trước mặt vợ Hắc Ma sáu tay, mà lão Từ thì xuất hiện sau lưng vợ Hắc Ma sáu tay.

- Giết!

Cường giả Chân Đạo cảnh trung kỳ ở trước mặt găm nhẹ một tiếng, cầm một thanh đại đao nặng nề chém xuống.

Lão Từ cũng rút bảo kiếm Lưu Ly ra, bảo kiếm trong tay hắt lóe lên từng vệt ánh sáng hết sức chói mắt, bảo kiếm Lưu Ly trong tay đâm vào sau lưng vợ Hắc Ma sáu tay, nhất thời nó găm lên.

Bảo kiếm Lưu Ly của lão Từ đâm sâu vào lưng vợ Hắc Ma sáu tay, một khí tức hủy diệt cường hãn đánh vào trong thân thể của vợ Hắc Ma sáu tay.

Đại đao của người phía trước cũng chém vào đầu của vợ Hắc Ma sáu tay.

Hống!

Lão Từ cùng một cường giả Chân Đạo cảnh trung kỳ thi triển ra hai kích này là vận dụng toàn lực, vợ Hắc Ma sáu tay bị hai kích này đánh trúng, nhất thời há miệng phát ra một tiếng rống to, âm thanh chấn động.

Phốc!

Thân hình khổng lồ của vợ Hắc Ma sáu tay từ từ ngã xuống đất, không ngừng run rẩy, co quắp, qua một hồi lâu, khí tức hoàn toàn biến mất.

- Chết! Vợ Hắc Ma sáu tay đã chết!

- Tốt lắm! Lần này thành Kim Dương của chúng ta được cứu rồi!

Bên ngoài thành Kim Dương, rất nhiều võ giả nhìn thấy một màn này, nhất thời mừng như điên kêu to.

Yêu thú vợ Hắc Ma sáu tay cấp sáu bậc thấp, dưới sự vây công điên cuồng của mười một cường giả Chân Đạo cảnh hơn một canh giờ, cuối cùng bị chém chết.

Mà bên phe cường giả Chân Đạo cảnh, trừ lão Từ cùng một cường giả Chân Đạo cảnh trung kỳ khác, với một người bỏ mình thì thương thế những người còn lại rất nặng.

Cái giá phải trả cho việc chém chết vợ Hắc Ma sáu tay cũng rất lớn!

Quan trọng hơn là vợ Hắc Ma sáu tay là thủ lĩnh của thú triều lần này, nó bị cường giả loài người chém chết, như vậy đám yêu thú này không có thủ lĩnh dẫn dắt, muốn công phá thành Kim Dương là chuyện không thể nào.

Thậm chí, phe cường giả loài người có thể nhân cơ hội này chém chết đám yêu thú!

- Giết!

Trong nháy mắt, khí thế cường giả loài người tăng cao, một đám như được kích máu gà, điên cuồng chém giết rất nhiều yêu thú!

Đám Lâm Thần, Ngao Hân, Tạ Vĩ cũng giết chết yêu thú bốn phía.

Dẫu sao việc yêu thú tháo chạy là kết cục đã định, giờ phút này bọn họ chém chết một yêu thú, thì có thể kiếm được một quả nội đan, thu hoạch phong phú hơn.

Thực lực Lâm Thần là mạnh nhất, cầm kiếm Hàn Thiết, qua lại giữa yêu thú và các võ giả, nhanh chóng chém chết yêu thú, thu lấy nội đan yêu thú.

Dưới sự tấn công điên cuồng của võ giả loài người, phe yêu thú bị đánh bại, số lượng lớn yêu thú cấp ba, cấp bốn bị chém chết, đến những yêu thú cấp năm cũng bị một ít cường giả Chân Đạo cảnh từ những nơi khác chạy đến chém chết.

Tháo chạy! Rất nhiều yêu thú nhanh chóng chạy trốn!

Không tới thời gian nửa chung trà, rất nhiều yêu thú chạy trốn không còn một mống, toàn bộ trở về dãy núi Mặc Liên.

Dưới thành Kim Dương, thi thể, tay chân yêu thú cùng võ giả loài người tùy ý có thể nhìn thấy ở khắp nơi, máu tươi chảy như nước trên đất tạo thành một vũng nhỏ.

Trong không khí nồng nặc mùi máu tươi, khiến người ta nôn mửa.

Những võ giả không chết thì trên người cũng bị thương, thân sắc mệt mỏi. Mặc dù thời gian từ khi phát sinh thú triều đến bây giờ ngắn ngủi không quá một giờ, nhưng chiến đấu liên tục không ngừng, làm cho tinh thần của họ cảm thấy mệt mỏi, chân khí trong cơ thể một số võ giả đã cạn kiệt, sắc mặt vô cùng tái nhợt, nếu không chữa thương kịp thời, e rằng tu vi sẽ thụt lùi.

Thân sắc Lâm Thần cũng có chút tái nhợt, đại chiến liên tục một ngày, Lâm Thần chém giết yêu thú không dưới một trăm đầu, hần chỉ mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, nếu không phải đã uống Tụ Khí đan bổ sung chân khí, sợ rằng chân khí trong cơ thể đã sớm cạn kiệt.

Bên kia, Ngao Hân, Tạ Vĩ, Viên Phi và các đệ tử Thiên Cực tông cũng thờ dốc.

May mắn là, lần thú triều này, mấy người đều vượt qua nguy hiểm còn sống. Người bị thương nặng nhất hiện tại đại chiến cũng đang kết thúc, chỉ cần uống đan dược chữa thương ổn định thương thế.

- Hô, chúng ta trước tiên chúng ta ở lại thành Kim Dương dưỡng thương sau đó trở về tông môn.

Viên Phi lấy ra một viên Tụ Khí đan trung phẩm ăn vào bổ sung chân khí trong cơ thể, sau đó thờ nhẹ nói.

Lần đại chiến này, mỗi một người bọn họ đều bị thương, bây giờ cần điều tức.

Dưới sự thống lĩnh của Viên Phi, mọi người đi tới Viên gia thành Kim Dương, sau khi chấp sự Viên gia an bài phòng xong, đám người Lâm Thần mỗi người đều ở trong phòng điều tức.

Trong phòng,

Lâm Thần ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra một viên Tụ Khí đan trung phẩm, há miệng nuốt xuống.

Đồng thời, hần vận chuyển Chân Liên Tâm quyết, nhanh chóng luyện hóa dược liệu Tụ Khí đan trung phẩm sau khi được tiểu đình tinh luyện.

Thời gian trôi qua từng giờ, một lát sau, viên Tụ Khí đan trung phẩm này bị Lâm Thần luyện hóa xong, theo viên Tụ Khí đan trung phẩm bị luyện hóa, sắc mặt của hần cũng hòa hoãn rất nhiều.

Thấy tình hình này, Lâm Thần tỉnh lại từ trong tu luyện, linh hồn lực của hần chuyển động một cái, thăm dò vào trong Linh Giới trừ vật quan sát cẩn thận.

Lần thú triều này, Lâm Thần chém giết vô số yêu thú, lấy được rất nhiều nội đan yêu thú. Đặc biệt sau khi chém giết một Thiên Cương cảnh hậu kỳ, Lâm Thần lấy được từ trên người hần ta hơn một trăm nội đan yêu thú.

"Nội đan cấp bốn bốn trăm ba mươi một viên, nội đan cấp ba bảy trăm chín mươi bốn viên!"

Dưới sự dò xét của linh hồn lực, số lượng nội đan trong Linh Giới trừ vật được kiểm kê ra. Số lượng nội đan yêu thú khổng lồ như vậy, nếu đổi thành linh thạch hạ phẩm, chỉ sợ là một con số rất cao.

Huống chi, Lâm Thần còn chiếm được một nội đan yêu thú cấp năm bậc thấp!

Lâm Thần nhìn nội đan cấp năm bậc thấp trong tay, lật tay thu nội đan vào, rồi sau đó xuống giường, bày ra tư thế tại chỗ, chậm rãi thi triển Mê Tung quyền.

Đồng thời, thân thể của hần chấn động một cái, trên da tản mát ra ánh sáng màu đồng vô cùng chói mắt, giống như một vị Phật, hết sức thần thánh.

Nếu luyện hóa toàn bộ Cổ Đồng Tinh Hoa thì lực quyền ít nhất có thể đạt tới ba mươi ngàn cân.

Trong lòng Lâm Thần vừa nghĩ tới, một bên thi triển Mê Tung quyền.

Lúc trước cùng Lang Vương đại chiến, Lâm Thần bắt đắc dĩ phải ăn vào Cổ Đồng Tinh Hoa, khi hần ăn vào Cổ Đồng Tinh Hoa, Cổ Đồng Luyện Thể quyết của Lâm Thần đột phá đến tầng thứ tư Cổ Đồng kim thân, trong nháy mắt thực lực đã tăng vọt.

Bất quá dược liệu Cổ Đồng Tinh Hoa mãnh liệt như vậy, trong thời gian ngắn Lâm Thần không có cách nào luyện hóa xong, nhưng vid Lang Vương nhìn Lâm Thần chăm chăm, vì vậy Lâm Thần luyện hóa vội vàng, còn rất nhiều dược liệu Cổ Đồng Tinh Hoa lưu lại trong thân thể của hần.

Giờ phút này có thời gian, Lâm Thần định luyện hóa Cổ Đồng Tinh Hoa một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Tiết linh vân trở về

Thi triển thuận theo Cổ Đồng Luyện Thể quyết, đồng kính trong cơ thể Lâm Thần nhanh chóng dung hợp với được hiệu của Cổ Đồng Tinh Hoa còn lưu lại trong cơ thể.

Ông ông ông...

Lâm Thần thi triển quả đấm ra, di chuyển chậm rãi trong phòng theo Mê Tung quyền, dần dần, tốc độ hần thi triển Mê Tung quyền càng lúc càng nhanh, một lát sau, quyền ảnh xuất hiện ở khắp nơi trong phòng, âm thanh quyền phong xoèn xoẹt, khiến người ta hoảng sợ.

Đồng thời, trong cơ thể Lâm Thần chọt vang lên tiếng bùm bùm, âm thanh giòn tan trong trèo.

Tổ chất thân thể của hần đang nhanh chóng tăng lên theo tiếng bùm bùm này.

Phốc phốc!

Lâm Thần đánh ra một quyền, quả đấm giống như làm không khí bị chấn vỡ phát ra một trận tiếng phốc phốc.

Nghe được âm thanh này, vẻ mặt Lâm Thần vui mừng.

"Uy lực thật mạnh! Lực quyền bây giờ hần là đã lên tới ba vạn ba nghìn cân!"

Luyện hóa toàn bộ Cổ Đồng Tinh Hoa, tổ chất thân thể, lực quyền của Lâm Thần đều tăng cao. Mà tổ chất thân thể, lực quyền của hần tăng lên đồng thời thực lực của Lâm Thần cũng tăng mạnh.

Phải biết rằng lực lượng ba vạn ba ngàn cân, cho dù là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ cũng không dám tùy ý ngăn cản, nếu Lâm Thần kết hợp với Hắc Sắc trường côn vô cùng cứng rắn, như vậy uy lực có thể sánh bằng một kích của võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong.

Mặt Lâm Thần mở nụ cười thần nhiên.

Nếu giờ phút này gặp phải người trung niên độc ác kia, Lâm Thần liền có thể giải quyết không tốn chút sức nào.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần xoay mình trở lại trên giường, nhắm mắt lại rất nhanh ngủ say. Lúc trước đại chiến liên tục, tinh thần của Lâm Thần đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, giờ phút này có chút nhàn rỗi tự nhiên muốn nghỉ ngơi.

Đợi đến lúc Lâm Thần tỉnh dậy lần nữa, đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Sau khi rửa mặt, dưới sự hướng dẫn của chấp sự Viên gia, Lâm Thần đi đến phòng khách, bất ngờ thấy đám đệ tử Ngao Hân, Tạ Vĩ, Viên Phi đang ở chỗ này, ngoài mấy người này, còn có hơn mười đệ tử Viên gia tu vi bất đồng từ Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy đỉnh phong đến Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Còn đám trưởng lão Viên gia lại không thấy bóng dáng.

- Lâm Thần, người đã tới.

Ngao Hân hướng Lâm Thần gật đầu một cái.

- Lâm Thần, người ngồi ở đây, chúng ta định ăn điểm tâm xong rồi trở về Thiên Cực tông.

Viên Phi chỉ vào chỗ ngồi đối diện hần, cười nói.

Đệ tử thiên tài giống Lâm Thần, gia tộc giao hảo chỉ có lợi mà không hại, biểu hiện của Lâm Thần trên chiến trường các trưởng lão Viên gia đã nhận được tin tức, vì vậy lúc này mới an bài đám người Lâm Thần cùng đệ tử Viên gia cùng nhau ăn sáng, chính là hy vọng đệ tử Viên gia cùng đám Lâm Thần xây dựng quan hệ.

- Lâm sư huynh!

- Lâm sư huynh!

Những đệ tử Thiên Cực tông nhìn thấy Lâm Thần đến, sắc mặt nhất thời lộ vẻ cảm kích, lúc trước nếu không có Lâm Thần, sợ rằng bọn họ đều đã bỏ mình, vì vậy bọn họ cũng muốn có mối quan hệ với Lâm Thần, mặc dù tu vi cao hơn Lâm Thần, nhưng giờ phút này cũng gọi Lâm Thần là sư huynh.

Lâm Thần cười gật đầu, ngồi xuống chỗ Viên Phi chỉ.

Bên kia, Tạ Vĩ ngồi ở bàn cuối nhìn thấy một màn này, trên mặt lộ ra hận ý, không nói chuyện ngồi yên một chỗ.

Rất nhiều đệ tử Viên gia tò mò đánh giá Lâm Thần, trên thực tế, lúc trước không ít người trong bọn họ nhìn thấy Lâm Thần, chẳng qua lần này nghe sự tích của Lâm Thần lại càng hiếu kỳ hơn.

Đối mặt với sự đuổi giết của yêu thú Lang Vương cấp năm bậc thấp, Lâm Thần vẫn an toàn không có việc gì. Thậm chí, yêu thú Lang Vương cấp năm

bạc thấp kia sống hay chết, ngoài Lâm Thần ra không ai biết.

- Ăn cơm đi.

Vị trí của Viên Phi trong đám đệ tử Viên gia rất cao, âm thanh của hần rơi xuống, tức thì tất cả mọi người ăn bữa sáng.

Thời gian ăn cơm trôi qua rất nhanh, sau khi ăn xong, Lâm Thần cùng đám Viên Phi rời khỏi Viên gia, đi đến cửa thành Kim Dương.

Từ sau đại chiến hôm qua, tám đại gia tộc thành Kim Dương, các thế lực lớn cùng thương hội Tử Dương phái ra một số lượng lớn võ giả hộ vệ, thu thập tàn cuộc.

Rất nhiều thi thể yêu thú và võ giả bị mang đi, các thế lực lớn Kim Dương thành cũng không ngăn cản, dù sao những thi thể võ giả và yêu thú này, phần lớn là tán tu hoặc bị đệ tử tông môn chém giết.

Trải qua dọn dẹp cả ngày, thi thể võ giả và yêu thú ngoài thành Kim Dương đã bị kéo đi, mặt đất cũng được dùng nước làm sạch.

Nhưng dù vậy, đất đai vẫn bị bao phủ một lớp màu hơi đỏ, trong không khí cũng tràn ngập mùi máu tươi.

Nhìn dòng người đi ở cửa thành giảm xuống đáng kể, Lâm Thần không khỏi thở dài.

Ngao Hân một bên hơi than thở nói:

- Yêu thú công thành lần này, võ giả bỏ mình nhiều không kể xiết, thành Kim Dương sẽ khó có thể trở lại phồn hoa như ngày xưa.

Viên Phi khẽ gật đầu, thần sắc có chút cảm thán nói:

- Thú triều lần này tới quá đột ngột, nếu như không phải thương hội Tử Dương đang cử hành hội đấu giá, rất nhiều võ giả đến thành Kim Dương, chỉ sợ dựa vào thế lực bên trong thành Kim Dương, muốn ngăn cản nhiều yêu thú công thành như vậy sẽ rất khó khăn.

Mấy chục năm trước, Nhạn Nam vực từng phát sinh một lần thú triều quy mô lớn, thành trì lúc ấy suýt nữa bị công phá, nguy cơ vô cùng hung hiểm.

Mà lần thú triều tấn công thành Kim Dương này, số lượng yêu thú cũng khổng lồ.

Nghe Viên Phi nói như vậy, trong lòng Lâm Thần không khỏi xúc động, đột nhiên nghĩ tới cuối năm, lúc hần trở lại Chân Vũ thành gặp phải bảy yêu thú tập kích.

Hai sự kiện bảy yêu thú tập kích võ giả loài người, cách hiện tại không lâu, liệu giữa hai sự kiện này có chút liên hệ nào không?

- Về tông môn trước rồi nói sau!

Lâm Thần trầm ngâm một lát, mở miệng nói.

Lâm Thần không rõ lần trước khi hần gặp phải sự kiện yêu thú tập kích, cùng thú triều lần này có liên quan hay không, mà có liên quan đối với Lâm Thần cũng không có quan hệ lớn, năm tông môn lớn ở Nhạn Nam vực sẽ phái cường giả đi vào dãy núi Mặc Liên thăm dò.

Ngao Hân cùng Viên Phi gật đầu, nhảy lên hắc mã hướng Thiên Cực tông mà đi. Đám Lâm Thần mang ngựa đến, có những thương nhân xấu nhân cơ hội cướp lấy ngựa đã biến mất trong cuộc chiến trước đó, Viên gia đã chuẩn bị ngựa cho đám người Lâm Thần.

Một đường tiến về phía trước không nói lời nào, ở trên đường đám người Lâm Thần gặp không ít thi thể võ giả, cùng với một ít thi thể yêu thú cấp một cấp hai.

Cho đến khi đoàn người đi tới thảo nguyên thì tình hình này mới không thấy nữa.

Mấy ngày sau, Thiên Cực tông.

Sau khi đám Lâm Thần trả lại ngựa, chuẩn bị tách ra ở cổng bên trong quảng trường.

- Đa tạ Lâm sư huynh cứu giúp, sau này Lâm sư huynh có chuyện gì, cứ việc phân phó.

Một đệ tử nội môn Thiên Cực tông vẻ mặt nghiêm túc chấp tay với Lâm Thần nói.

- Đúng vậy đúng vậy, Lâm sư huynh, nếu như không có người, sợ rằng chúng ta đều chết hết. Còn có... thực lực Lâm sư huynh thật mạnh mẽ, Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong có thể chém chết yêu thú cấp bốn đỉnh phong, sau này ta phải lấy Lâm sư huynh làm mục tiêu, cố gắng tu luyện!

Một nữ đệ tử Thiên Cực tông thần sắc sùng bái nhìn Lâm Thần nói.

Mấy đệ tử Thiên Cực tông khác đều gật đầu, miệng nói lời cảm kích.

Lâm Thần gật đầu cười nói:

- Chúng ta đều là đệ tử đồng môn, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên.

Một bên, Tạ Vĩ nghe Lâm Thần cùng mấy đệ tử Thiên Cực tông nói chuyện, sắc mặt nhất thời không tốt, lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, trực tiếp xoay người rời đi, ngay cả cáo từ cùng Ngao Hân cũng quên luôn.

Thấy tình hình này, Ngao Hân, Viên Phi đều nhú mày, thần sắc không vui.

Mà mấy đệ tử Thiên Cực tông trở mặt nhìn nhau, một người trong đó nói:

- Lâm sư huynh, Ngao sư tỷ, Viên sư đệ, chúng ta đi trước một bước, cáo từ!

- Cáo từ!

- Cáo từ!

...

Lâm Thần, Ngao Hân cùng Viên Phi gật đầu, lúc này mấy đệ tử nội môn Thiên Cực tông hướng nơi ở mỗi người mà đi.

Đợi sau khi mấy người này đi, Ngao Hân trầm giọng nói:

- Không nghĩ tới Tạ Vĩ là người như vậy, Lâm Thần, nếu hắn dám tìm người gây phiền toái, người nói với ta, để ta giáo huấn hắn!

Dù sao Lâm Thần cũng mới vào nội môn không lâu, chỉ là một đệ tử mới, mà quan hệ của Tạ Vĩ ở nội môn thâm căn cố đế, là đệ tử nội môn thiên tài, tư chất thiên phú rất cao, tỏa ra ánh hào quang, chỉ cần Tạ Vĩ muốn đối phó với Lâm Thần, sợ rằng sẽ tụ tập được một nhóm lớn các đệ tử nội môn.

- Không cần!

Lâm Thần lắc đầu, thiên phú Tạ Vĩ không tệ, thực lực cũng rất mạnh, nhưng Lâm Thần vẫn không coi ra gì, nếu hắn dám tìm người gây phiền toái, Lâm Thần không ngại giáo huấn hắn.

Ngao Hân cũng không nói nhiều:

- Vậy người cẩn thận một tí.

Nói xong, nàng hướng Viên Phi gật đầu, đang định rời đi, bỗng dung, Ngao Hân xoay người hướng về phía Lâm Thần nói:

- Đúng rồi, quên nói cho người, đoán chừng không lâu nữa Linh Vân sẽ trở lại, cho nên... khoảng thời gian này, tốt nhất người cố gắng tu luyện, tận lực tăng thực lực lên.

Ngao Hân nói xong, vung tay liền rời đi.

Lâm Thần nghe nói như vậy, trong lòng nhất thời chấn động. Tiết Linh Vân muốn trở lại?

Tiết Linh Vân phụng mệnh tông môn, đảm nhiệm nhiệm vụ Tuần Sát Sứ ở bên ngoài, nếu như không phải là tình huống ngoài ý muốn, ví dụ như nội môn thi đấu, còn không thì không tới kỳ hạn không cho phép bọn họ trở về.

Viên Phi bên cạnh thần sắc kinh ngạc nhìn Lâm Thần, nói:

- Tiết Linh Vân, Tiết sư tỷ?

Tựa hồ rất kinh ngạc với mối qua hệ giữa Lâm Thần cùng Tiết Linh Vân.

Phải biết, Tiết Linh Vân không chỉ là đệ tử thiên tài nội môn có thiên phú dị bẩm, mà còn là một đại mỹ nữ, trong nội môn có một nhóm lớn người theo đuổi, ở những tông môn khác, cũng có không ít người yêu thích Tiết Linh Vân.

Viên Phi không suy nghĩ nhiều, hắn dừng một chút, tiếp tục nói:

- Thi đấu của nội môn còn một năm nữa sẽ bắt đầu, Lâm Thần, người phải chuẩn bị nhiều hơn.

Quả nhiên! Nội môn thi đấu sắp bắt đầu, chắc hẳn vì nguyên nhân này mà Tiết Linh Vân mới có thể trở lại tông môn trước thời hạn.

Lâm Thần gật đầu, hướng Viên Phi cáo từ, liền trở về tiểu viện của mình.

Nội môn Thiên Cực tông thi đấu thời gian ba năm diễn ra một lần, lần thi đấu nội môn trước đã qua gần hai năm, nói cách khác, qua một năm nữa, đúng lúc cử hành thi đấu nội môn.

Đến lúc đó, đệ tử nội môn đi ra ngoài đảm nhiệm Tuần Sát Sứ sẽ trở lại tông môn.

Bên trong tiểu viện, Lâm Thần nâng chung trà lên, nhẹ nhàng hớp một hớp, rồi sau đó, treo bảng "Bể quan chó quấy rầy" lên cửa, liền tiến vào phòng chuẩn bị khổ tu.

Lâm Thần ngồi xếp bằng trên giường, nhìn một viên đan dược linh khí dồi dào trong lọ thủy tinh.

Chính là Thiên Linh đan!

Cách thi đấu của nội môn còn một năm, Lâm Thần phải cố gắng hết sức tăng tu vi, tăng thực lực!

Mà Thiên Linh đan trong tay hắn, vừa vặn có thể giảm bớt phần lớn thời gian tu luyện của Lâm Thần.

Mặt Lâm Thần không đổi sắc, há miệng uống vào viên Thiên Linh đan này.

Dược hiệu của viên Thiên Linh đan này mạnh mẽ, có tác dụng cực lớn cho võ giả Thiên Cương cảnh tu luyện, mặc dù Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, nhưng sau khi Thiên Linh đan bị tiêu diệt tinh luyện, lượng Thiên Địa linh khí giảm xuống rất nhiều, vì vậy Lâm Thần có thể lấy tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong để luyện hóa Thiên Linh đan này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Chân liên tâm quyết tầng thứ hai

Ấn viên đan dược vào, trong cơ thể Lâm Thần lập tức tuôn ra một luồng Thiên Địa linh khí khổng lồ. Luồng Thiên Địa linh khí này so với Tụ Khí đan trung phẩm thì Thiên Địa linh khí càng khổng lồ hơn, ngay sau đó, Lâm Thần liền cảm thấy kinh mạch phòng lên, dường như bị căng nứt bởi luồng Thiên Địa linh khí khổng lồ này.

Sắc mặt Lâm Thần biến sắc.

Hiệu quả của Thiên Linh đan quả nhiên mạnh mẽ, không thể so sánh với Tụ Khí đan trung phẩm.

Tuy nhiên rất nhanh chóng, trong đầu hắn đột nhiên truyền đến một luồng lực hút cực lớn, nhanh chóng hấp thu tất cả luồng Thiên Địa linh khí này, theo luồng Thiên Địa linh khí bị tiêu diệt hút hết, trong cơ thể Lâm Thần rất nhiều kinh mạch đang căng phồng bỗng chốc xẹp xuống, sắc mặt của Lâm Thần từ từ trở lại bình thường.

Cũng may tiểu đình đã hấp thu những Thiên Địa linh khí này, nếu không, với tu vi hiện nay của ta dùng Thiên Linh đan tu luyện e là sẽ phá hủy kinh mạch. Lâm Thần nhìn bên trong cơ thể một chút, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Lâm Thần không suy nghĩ nhiều, chẳng mấy chốc, tiểu đình trong đầu của hắn phun ra một luồng Thiên Địa linh khí vô cùng tinh khiết.

Luồng Thiên Địa linh khí này so với lúc chưa được tinh luyện qua lại càng tinh khiết hơn, nhưng đồng thời số lượng cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Thiên Địa linh khí sau khi được tinh luyện qua, kinh mạch trong cơ thể Lâm Thần có thể miễn cưỡng chịu đựng được, nhưng ngay cả như vậy, kinh mạch vẫn có chút phồng lên, chỉ là nhẹ nhàng hơn so với trước đây.

Xì xì xì...

Đôi mắt Lâm Thần hơi khép lại bắt đầu không ngừng vận chuyển Chân Liên Tâm Quyết luyện hóa luồng Thiên Địa linh khí này.

Chân Liên Tâm Quyết là công pháp Huyền Mịch cấp thấp, tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí nhanh hơn rất nhiều so với công pháp cùng cấp. Lâm Thần không ngừng luyện hóa luồng Thiên Địa linh khí này, chân khí trong cơ thể của hắn lúc này cũng càng ngày càng thuần khiết hơn.

Bên trong đan điền của hắn phẳng phát xuất hiện một đám sương mù lớn, mơ mơ hồ hồ nhưng lại cực kỳ nồng nặc.

Ở trung tâm của đan điền có một đóa Chân Liên, đóa Chân Liên này hoàn toàn do chân khí tạo thành, màu sắc rực rỡ.

Chân Liên Tâm Quyết tổng cộng có sáu tầng, mỗi lần tu luyện tăng thêm một tầng, trong cơ thể võ giả sẽ hình thành một đóa Chân Liên. Khi mà tu luyện đến tầng thứ sáu, năm đóa Chân Liên phía trước sẽ cùng dung hợp lại hình thành một đóa Chân Liên!

Chân Liên có thể bức ra bên ngoài cơ thể và tấn công kẻ thù, uy lực của nó sánh ngang với một đòn của cường giả tu vi Chân Đạo cảnh sơ kỳ!

Hơn nữa Thiên Địa linh khí sau khi được tinh luyện qua sẽ được luyện hóa, sương mù bên trong đan điền của Lâm Thần càng ngày càng dày đặc, lúc ấy lúc hiện có dấu hiệu đột phá.

Bên trong thú triều, Lâm Thần đại chiến với rất nhiều yêu thú, chân khí trong cơ thể lần lượt bị hao tổn, sau đó lại bổ sung, cứ tuần hoàn như vậy, chân khí của hắn đã sớm được rèn luyện vô cùng tinh khiết.

Lúc này một lượng lớn Thiên Địa linh khí của Thiên Linh đan được luyện hóa, chân khí trong cơ thể Lâm Thần được tăng lên nhanh chóng.

Một lần tuần hoàn, hai lần tuần hoàn...

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Chưa đến nửa tiếng đồng hồ, khí thế trên người Lâm Thần đột nhiên tăng mạnh, cùng lúc đó trong cơ thể hắn vang lên một loạt âm thanh bùm bùm.

Ong ong ong...

Lâm Thần đột nhiên mở mắt, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ!

Chỉ là luyện hóa một phần Thiên Địa linh khí, tu vi của Lâm Thần liền từ Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong đột phá đến Luyện Thể Cảnh tầng thứ chín sơ kỳ.

Không nghĩ nhiều, Lâm Thần tiếp tục vận chuyển Chân Liên Tâm Quyết, luyện hóa Thiên Địa linh khí trong kinh mạch.

Cùng với luyện hóa Thiên Địa linh khí, tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ của Lâm Thần ổn định cực nhanh, sau đó ép thẳng tới Luyện Thể cảnh tầng thứ chín trung kỳ.

Ong ong ong...

Sau hai canh giờ, khí thế trên người Lâm Thần lại một lần nữa dâng lên, hắn lại mở mắt ra, hai con mắt lấp lánh, cả người tràn đầy thần khí tinh khiết.

Luyện Thể cảnh tầng thứ tám là luyện tinh, tầng thứ chín là luyện khí.

Khuôn mặt của Lâm Thần đang mỉm cười.

Lúc này tu vi của hắn đã là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín trung kỳ. Mà Luyện Thể cảnh tầng thứ chín là luyện khí, cùng với Luyện Thể cảnh tầng thứ tám luyện tinh liền gọi là thần khí tinh khiết. Tu vi Lâm Thần đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín trung kỳ, thần khí tinh khiết khá là no đủ.

Nhưng đồng thời, Thiên Địa linh khí Thiên Linh đan sau khi được tiêu đỉnh tinh luyện qua dĩ nhiên là không nhiều, e là không đủ để Lâm Thần đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ.

Lâm Thần Không nghĩ nhiều, vẫn tiếp tục vận chuyển Chân Liên Tâm Quyết luyện hóa Thiên Địa linh khí này.

Thiên Địa linh khí được luyện hóa, tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ chín trung kỳ được ổn định rất nhanh, tuy nhiên chân khí trong cơ thể của hắn sắp đạt đến điểm giới hạn, Thiên Địa linh khí trong Thiên Linh đan nhưng dĩ nhiên là đã hoàn toàn được luyện hóa.

Lâm Thần lại nhíu mày, hiện tại tu vi của hắn đã sắp đạt đến cảnh giới của Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, nếu lần này không đột phá thì lần đột phá tiếp theo e là phải trì hoãn rất nhiều thời gian.

Nhưng bây giờ khoảng cách tới nội môn chỉ còn một năm, thời gian cấp bách, Lâm Thần không có thời gian để trì hoãn.

Tiếp tục!

Lâm Thần hơi cắn răng, xoay tay một cái, lấy ra một bình Tụ Khí đan thượng phẩm để trong trữ vật Linh Giới.

Sau khi Lâm Thần chém giết người trung niên kia, Lâm Thần tổng cộng lấy được năm Tụ Khí đan thượng phẩm. Tụ Khí đan thượng phẩm này mặc dù hiệu quả không mạnh bằng Thiên Linh đan, nhưng nó cũng là đan dược tu luyện hiếm có.

Lâm Thần mở nắp bình thủy tinh lấy ra một viên Tụ Khí đan thượng phẩm nuốt xuống, nuốt viên Tụ Khí đan thượng phẩm này vào, trong cơ thể của Lâm Thần bỗng xuất hiện ra một luồng Thiên Địa linh khí khổng lồ.

Lâm Thần chỉ cảm thấy kinh mạch trong cơ thể hơi phồng lên, có chút khó chịu, nhưng ngay sau đó tiểu đình trong đầu của hắn truyền đến hút hấp thu toàn bộ luồng Thiên Địa linh khí này.

Sau thời gian nửa chén trà, một luồng Thiên Địa linh khí đậm đặc tinh khiết được tiểu đình phun ra.

Lâm Thần không dám khinh thường, nhanh chóng vận chuyển Chân Liên Tâm Quyết, luyện hóa luồng Thiên Địa linh khí này.

Một lần tuần hoàn, hai lần tuần hoàn...

Thời gian nhanh chóng trôi qua. Mà Lâm Thần không ngừng luyện hóa luồng Thiên Địa linh khí này, chân khí trong cơ thể hắn càng ngày càng mãnh liệt hơn, trong đan điền phẳng phất từng tầng sương mù tích tụ thành dịch, dày đặc khác thường.

Phá cho ta!

Thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt của Lâm Thần càng nghiêm nghị, càng nhanh chóng luyện hóa luồng Thiên Địa linh khí này.

Lúc này một luồng Thiên Địa linh khí được luyện hóa xong, khí thể mạnh mẽ trên người Lâm Thần lại dâng lên, cùng lúc đó, trong đan điền của hắn, những chân khí giống như sương mù nhanh chóng được xoay chuyển, dung hợp lại với nhau.

Chân khí không ngừng xoay chuyển, dung hợp, cuối cùng đã tạo thành một đóa Chân Liên.

Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ!

Chân Liên Tâm Quyết tầng thứ hai!

Lâm Thần rất vui mừng, tu vi của hắn cuối cùng cũng đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ. Hắn cảm thấy rất vui mừng, tu vi của hắn đồng thời đột phá, Chân Liên Tâm Quyết cũng cùng đột phá, chính thức bước vào tầng thứ hai.

Chân Liên Tâm Quyết bước vào tầng thứ hai, sau đó tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí của Lâm Thần nhanh hơn rất nhiều so với hiện nay, đối với Lâm Thần thời gian lúc này còn lại không nhiều.

Tu vi đột phá, số lượng chân khí đan điền của Lâm Thần tăng mạnh, thực lực cũng tăng lên rất mạnh.

Nén sự xúc động lại, Lâm Thần trầm ngâm một lúc tự nhủ: “Tu vi của ta đột phá, nhưng so với những võ giả khác thì quá nóng vội, trong thời gian tới càng phải bình tĩnh hơn nữa. ”

Nếu là những võ giả khác tu luyện, muốn từ Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ thì ít nhất cũng phải mấy tháng, hơn nữa Lâm Thần không tới một ngày thì đã dễ dàng hoàn thành rồi, mà căn bản không có bất ổn. Nếu những võ giả khác biết được e là sẽ cảm thấy khiếp sợ.

Nhưng mặc dù như vậy, Lâm Thần vẫn dự định trong thời gian tới sẽ ổn định tu vi tốt hơn, dù sao Luyện Thể cảnh cũng là nền móng cơ bản của các cảnh giới, nền móng càng vững chắc, như vậy càng hữu ích cho việc tu luyện sau này.

Sau khi chú ý, Lâm Thần liền bắt đầu ở trong phòng tu luyện, hấp thu Thiên Địa linh khí bắt đầu tu luyện.

Thiên Cực tông tọa lạc trên một tòa linh mạch, linh khí dạt dào, Thiên Địa linh khí tràn ngập trong không khí, nồng nặc hơn rất nhiều so với những nơi khác.

Lâm Thần cho dù chưa dùng đan dược tu luyện, chỉ là hấp thu Thiên Địa linh khí trong không khí, tốc độ vẫn nhanh hơn rất nhiều so với võ giả bình thường.

Trong một tháng tới, Lâm Thần ở bên trong tiểu viện, thu nạp Thiên Địa linh khí cùng cố tu vi, luyện tập kiếm pháp, rèn luyện kiếm kính.

Một tháng sau, khí tức trên người Lâm Thần đã trầm ổn, cả người hắn xem ra tràn trề thần khí tinh khiết, tu vi của hắn đã ổn định.

...

Bên trong tiểu viện, tay Lâm Thần cảm Hân Thiết kiếm vung lên nhanh chóng, chỉ một thoáng, trong không trung xuất hiện rất nhiều kiếm ảnh, ánh kiếm nhấp nháy.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Huyền kiếm!

Hai võ kỹ cùng triển khai trong một lúc, trong chớp mắt, trên Hân Thiết kiếm bắn ra một kiếm khí dài gần hai mét, đâm thẳng lên bầu trời.

Sau khi bắn ra kiếm khí này, Hân Thiết kiếm lại nhanh chóng vung lên, để lại một vài tàn ảnh ở giữa không trung công kích ở trên một cây đại thụ, bằng mắt thường khó có thể nhìn thấy rõ tốc độ.

Răng rắc!

Cây đại thụ bị nứt vỡ.

Cây đại thụ trước mặt nứt thành hai khúc, về mặt Lâm Thần đâm chiều.

Hồi trầm ngâm một lúc, Lâm Thần tự nhủ: “Chân Liên Tâm Quyết là công pháp của Huyền Mịch cấp thấp, võ kỹ của ta bây giờ vẫn còn kém một bậc so với Huyền Mịch cấp thấp.”

Võ thuật Huyền Mịch cấp thấp vô cùng mạnh mẽ, trước đây khi mà Viên Phi đi đến thành Kim Dương đã đòi một quyền võ thuật Huyền Mịch cấp thấp ở Tầng Thụ Các. Sau đó khi gặp phải bọn mã tặc tập kích, đã có công dụng rất lớn trong việc đánh bại được bọn mã tặc.

Còn một năm nữa là tới thi đấu nội môn, trong một năm này, ta phải tích đủ điểm công hiến, đổi một môn công pháp Huyền Mịch cấp thấp.

Trong lòng Lâm Thần đã có chủ ý, thi đấu nội môn là tỷ thí với tất cả những đệ tử của nội môn, đến lúc đó Lâm Thần sẽ phải đối mặt với các đệ tử thiên tài của nội môn Thiên Cực tông, thực lực của những thiên tài này rất mạnh, trong các võ giả cùng cấp đều có thực lực rất mạnh.

Như vậy, còn một năm nữa là thi đấu nội môn, Lâm Thần phải nhanh chóng nâng cao thực lực của mình.

Sau khi trong lòng suy nghĩ như vậy, Lâm Thần mở cửa phòng, đi thẳng đến điện nhiệm vụ nội môn.

Đổi một môn công pháp võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp phải cần rất nhiều điểm công hiến, mà cách tốt nhất để tích đủ điểm công hiến là làm nhiệm vụ tông môn.

Đi tới quảng trường phía trước điện nhiệm vụ, Lâm Thần đang muốn tiến vào điện nhiệm vụ, nhưng mà lúc này, đột nhiên có mấy bóng người vọt tới trước mặt hắn, chặn đường đi của hắn.

Mà người cầm đầu chính là Tạ Vĩ!

Sắc mặt của Tạ Vĩ sầm lại nhìn Lâm Thần, trong mắt lộ ra sự căm hận vô cùng, hắn lạnh lùng cười khà khà và nói:

- Lâm Thần, thật là trùng hợp à, không ngờ lại có thể gặp ngươi ở đây.
- Lâm Thần, hắn chính là Lâm Thần đã độ sức qua với Lang Vương cấp năm bậc thấp ư?
- Lợi hại a! Lấy tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong dám độ sức với Lang Vương cấp năm bậc thấp mà không sợ chết.Ồ, hắn không phải là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong sao? Làm sao bây giờ lại là Luyện Thể Cảnh tầng thứ chín đỉnh phong rồi.
- Không thể nào, hắn trở về tông môn đến bây giờ cũng chưa qua một tháng, làm sao tu vi đã đột phá đến Luyện Thể Cảnh tầng thứ chín hậu kỳ chứ?

Tạ Vĩ vừa dứt lời, những võ giả xung quanh bỗng hiểu kỳ tò mò nhìn về phía Lâm Thần, bàn tán sôi nổi.

Sau khi đám người Lâm Thần trở về tông môn thì lập tức báo cho tông môn về việc liên quan đến thủ triều ở thành Kim Dương, tình hình mà đám người Lâm Thần ở bên trong chiến trường và những đệ tử Thiên Cực tông khác với đám người Lâm Thần cùng trở về tông môn cũng được bàn tán ra.

Lâm Thần một mình giết hàng trăm yêu thú!

Hơn nữa lại đại chiến với Lang Vương cấp năm bậc thấp!

Biết được tin tức này, nội môn lại càng ồn ào náo nhiệt hơn, hơn nữa, Lâm Thần mới luyện Thể Cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, tu vi như vậy lại có thể đại chiến với Lang Vương cấp năm bậc thấp, thực lực của hắn như vậy đã mạnh đến mức độ nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Vị trí trên thiên cực bảng

Càng làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc chính là một tháng qua, tu vi của Lâm Thần đã đạt đến Luyện Thể Cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, tốc độ tu luyện như vậy mọi người chỉ có thể hâm mộ mà thôi.

Nghe thấy xung quanh bàn tán về Lâm Thần, sắc mặt của Tạ Vĩ càng trở lên khó coi, dường như hắn cảm thấy không vui khi mọi người ca ngợi Lâm Thần như vậy.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, trầm giọng nói:

- Cái gì, hắn ta chỉ là may mắn thôi.
- May mắn sao?

Mọi người nghe vậy, trên mặt không kìm nổi vẻ cười nhạo, giết hàng trăm yêu thú, độ sức với Lang Vương cấp năm bậc thấp, đây là vận may mà có thể giải thích sao? Không có thực lực mạnh thì làm sao có thể làm được điều này?

Lâm Thần ngẩng đầu nhìn Tạ Vĩ, một tháng qua, tu vi của Tạ Vĩ cũng đột phá đến Thiên Cương Cảnh hậu kỳ, khí tức cũng rất mạnh mẽ, hơn nữa mấy người bên cạnh hắn, tu vi thấp nhất cũng là Thiên Cương Cảnh trung kỳ, hiển nhiên đều là những đệ tử thiên tài của nội môn.

Tu vi của Tạ Vĩ một tháng trước đã có dấu hiệu đột phá, một tháng đột phá đến Thiên Cương Cảnh hậu kỳ cũng làm cho Lâm Thần cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Sau khi liếc hắn một cái, Lâm Thần liền quay người, tiếp tục đi đến điện nhiệm vụ.

Nhìn thấy cảnh này, Tạ Vĩ lập tức phẫn nộ quát:

- Lâm Thần, ngươi đứng lại cho ta!

- Chuyện gì?

Lâm Thần thản nhiên nói.

Tạ Vĩ sững sờ, trái lại còn bị Lâm Thần làm cho phát sợ, nhưng hắn đã phản ứng lại rất nhanh, vừa nghĩ tới mối quan hệ giữa Lâm Thần và Ngao Hân, hắn không kìm được cơn ghen trong lòng, về mặt lạnh lùng nói:

- Thực lực của ngươi không phải rất mạnh sao, ngay cả yêu thú cấp năm bậc thấp không phải là đối thủ của ngươi sao? Được lắm, chúng ta cùng độ sức một trận, ta muốn chứng minh ngươi không phải như vậy!

Rào!

Tạ Vĩ dứt lời, xung quanh bốn phía bắt đầu xì xào.

- Tạ Vĩ đưa ra đề nghị với Lâm Thần?

- Cái này có phải hơi quá đáng rồi không, Tạ Vĩ dù sao cũng là đệ tử thiên tài lâu năm của nội môn, còn Lâm Thần cũng chỉ là đệ tử mới nội môn, Tạ Vĩ chủ động đưa ra đề nghị..

Cần phải biết, tu vi của Lâm Thần hiện nay là Luyện Thể Cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, còn Tạ Vĩ hiện nay cũng chỉ là Thiên Cương cảnh hậu kỳ, tu vi của hắn so với Lâm Thần giỏi hơn rất nhiều.

Quan trọng hơn là, Tạ Vĩ vẫn chỉ đứng thứ bốn trăm tám mươi chín trên bảng Thiên Cực, có thể có tên trên bảng Thiên Cực, thực lực thiên phú của Tạ Vĩ cũng có thể tương đương được.

Những đệ tử thiên tài nội môn khác giống như Tạ Vĩ, có thể sẽ không làm ra những chuyện tự hạ thấp thân phận như thế này, dù sao khiêu chiến với một đệ tử có tu vi thấp hơn mình thì cũng không phải là chuyện vinh quang gì cả.

- Chuyện này... Tạ Vĩ, như vậy có phải là hơi quá mức rồi không?

- Tiểu tử này nếu là đắc tội với ngươi, thì chúng ta sẽ giải quyết riêng với nhau, hà cớ gì phải mang lên đấu trường.

Một số đệ tử nội môn Thiên Cực tống đứng bên cạnh Tạ Vĩ cũng hơi sững sờ, ngay lập tức họ thì thầm, hiển nhiên họ cũng không tán thành việc Tạ Vĩ chủ động giao ước với Lâm Thần.

Nghe thấy như vậy, Tạ Vĩ nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt lộ ra vẻ căm hận, hắn lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Hừ, dạy bảo riêng hắn là có ý gì, ta muốn ngay trước mặt toàn bộ đệ tử nội môn nghiêm khắc giáo huấn hắn, chà đạp hắn! Cho hắn biết, đối nghịch với ta thì có kết cục như thế nào!

Những đệ tử nội môn Thiên Cực tống đứng bên cạnh Tạ Vĩ đưa mắt nhìn nhau, có điều đều lặng im không khuyên ngăn lại.

Tuy nhiên ngay lúc mọi người im lặng, hoảng sợ khi Tạ Vĩ quyết tâm thì Lâm Thần bỗng lạnh lùng nói:

- Không có thời gian, ngươi tìm người khác đi!

Nói xong, Lâm Thần liền tiếp tục đi vào trong điện nhiệm vụ.

Lâm Thần vẫn muốn làm nhiệm vụ tông môn lấy được điểm công hiến, đâu có thời gian dây dưa với Tạ Vĩ.

Ngạch...

Lâm Thần nói xong, mọi người ở đây đều sững sốt, hơi kinh ngạc, không thể tin nhìn Lâm Thần. Đây được coi như bị từ chối sao?

Thế nhưng so với việc từ chối giao chiến với Tạ Vĩ thì mọi người càng cảm thấy trong mắt Lâm Thần coi Tạ Vĩ không ra gì. Ngay cả đến ý nghĩ động thủ cũng không có.

Tạ Vĩ tức giận, hần đường đường là đệ tử nội môn thiên tài chủ động thách chiến với một đệ tử mới vào nội môn, mà lại bị từ chối. Cơ thể của hắn tức giận chặn trước mặt Lâm Thần, sắc mặt lạnh lùng nói:

- Hôm nay ngươi không đồng ý thì cũng phải đồng ý, bằng không, đừng hòng rời khỏi đây.

Lâm Thần lạnh lùng nói:

- Nếu ta nhất định rời khỏi đây thì sao?

- Vậy thì đừng có trách ta không khách khí!

Tạ Vĩ hừ mạnh một tiếng và đưa tay ra, túm vào cổ áo Lâm Thần, tựa như là muốn nhấc bổng cả người Lâm Thần lên.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lâm Thần nhú mày lại, tay phải đánh mạnh về phía trước.

Ầm!

Sau đó, nắm đấm của Lâm Thần đánh mạnh vào tay của Tạ Vĩ, thân thể hai người chấn động và đều lùi lại phía sau.

- Hà, thật là lợi hại! Tu vi của Lâm Thần mới chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ mà đã đánh ngang nhau với Tạ Vĩ của Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

- Cũng không thể nói như vậy, chiêu thứ nhất hai người đều chưa sử dụng hết sức lực của mình, bây giờ mà nói thực lực ngang nhau thì không phải vẫn quá sớm sao. Nhưng Lâm Thần có thể làm được điều này, có thể chứng minh hắn quả thực rất lợi hại rồi.

Những đệ tử xung quanh nói.

Tạ Vĩ đứng thứ bốn trăm tám mươi chín trên bảng Thiên Cực, thực lực thiên phú mạnh mẽ, là một trong những người đứng đầu trong Thiên Cực tông, thậm chí ngay cả khi là một đôn tùy ý thì cũng không thể đối phó với võ giả Luyện Thể cảnh. Mà Lâm Thần dễ dàng đỡ được như vậy cũng chứng minh thực lực của Lâm Thần.

Đối phương lùi lại phía sau, mặt Lâm Thần không biến sắc, còn Tạ Vĩ thì nghe thấy những tiếng nghị luận của mấy tên đệ tử này, vẻ mặt bỗng chốc dữ tợn lên, dường như là rất tức giận khi mọi người đưa hắn ra so sánh với Lâm Thần, hắn tức giận nói:

- Lâm Thần, hôm nay không đánh cho người quỳ xuống xin tha thì ta không phải là họ Tạ!

Nói xong, thân thể của Tạ Vĩ di chuyển, xông thẳng về phía Lâm Thần.

Tốc độ của hắn rất nhanh, chớp mắt hắn đã lao tới trước mặt Lâm Thần, đồng thời có một tiếng loảng xoảng, hắn rút bên hông ra một chiếc roi xám dài hai mét, hung hăng đánh thẳng vào Lâm Thần.

Ầm thanh rít lên đâm xuyên vào không khí.

Nhìn thấy cảnh tượng này, thân thể Lâm Thần rung lên, trên người của hắn phát ra ánh sáng màu đồng, giống như thân thể bằng vàng vậy.

- Vậy thì ngươi chuẩn bị đối họ đi.

Lâm Thần lạnh lùng nói, đồng thời hai tay hắn đưa ra, chớp lấy chiếc roi dài của Tạ Vĩ.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều biến sắc, thực lực của Tạ Vĩ không cần nghi ngờ, trên chiếc roi dài tỏa ra ánh sáng lấp lánh, hiển nhiên là đã vận dụng một loại võ kỹ nào đó, dưới đòn tấn công này, mặc dù là võ giả Thiên Cương Cảnh trung kỳ cũng không dám khinh thường, nhưng Lâm Thần vẫn chủ động chớp lấy roi dài.

Đùng!

Chiếc roi dài màu xám bị Lâm Thần đột nhiên chớp lấy, phát ra một âm thanh lạnh lạnh, mặc dù dưới đòn tấn công này nhưng Lâm Thần vẫn không nhúc nhích, mặt không biến sắc.

Những võ giả đứng xung quanh nhìn thấy cảnh này khẽ hít một hơi. Đòn đánh này của Tạ Vĩ nếu rơi vào trên người bất kỳ một võ giả nào, e là sẽ bị trọng thương tại chỗ.

Sắc mặt Tạ Vĩ biến đổi, không ngờ Lâm Thần lại mạnh như vậy, hai tay của hắn dùng lực, nắm lấy roi dài rút lại.

Nhưng mà bất luận Tạ Vĩ dùng lực thế nào thì cũng không có cách để lấy lại chiếc roi dài từ tay Lâm Thần.

Sau một lúc...

Ầm!

Lâm Thần đột nhiên hai tay dùng lực, chiếc roi dài bị hấn kéo mạnh trở lại, khiến cho cả người Tạ Vĩ cũng bị kéo đến phía sau hấn, cuối cùng ngã mạnh xuống đất, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Sau khi Lâm Thần luyện hóa xong Cổ Đồng Tinh Hoa, Cổ Đồng Luyện Thể quyết của hấn liền đột phá đến tầng thứ tư Cổ Đồng kim thân, mà tố chất thân thể của hấn cùng quyền lực tăng lên rất nhiều, lúc này quyền lực tăng cao đến ba mươi ba nghìn cân!

Sức mạnh như vậy dù là đòn uy hiếp lớn này của Tạ Vĩ cũng không làm lay động Lâm Thần.

Tạ Vĩ bị ngã roi xuống đất, hai tay buông lỏng ra, không có lực cản, Lâm Thần hai tay dùng lực, chiếc roi dài bị hấn đột nhiên giơ lên rất mạnh, sau đó quất lên người Tạ Vĩ một roi rất mạnh.

Cùng với một tiếng kêu thảm thiết vang lên, liền nhìn thấy trên ngực của Tạ Vĩ bỗng có một vết máu rất dài, máu tươi chảy ra, có thể nói đã bị nứt da nứt thịt, rất là đau đớn, càng khiến cho hấn kêu gào thảm thiết lên.

- Chuyện này...

Những võ giả xung quanh kinh ngạc không nói lên lời.

Mọi người còn không kịp phản ứng lại là đã xảy ra chuyện gì, Tạ Vĩ liền bị Lâm Thần đánh bại gọn gàng nhanh chóng. Cho tới quá trình hai người tranh đấu, mọi người căn bản cũng không nhìn thấy rõ.

Có điều không thể tranh cãi là Tạ Vĩ đã thua!

- Theo quy định của Thiên Cực bảng, đệ tử trên bảng bị đệ tử khác đánh bại, như vậy người này sẽ xếp theo thứ tự ở trên bảng, và cũng sẽ được gọi là người chiến thắng.

- Tạ Vĩ bị bại dưới tay Lâm Thần, nói như vậy, Lâm Thần bây giờ xếp thứ bốn trăm tám mươi chín của bảng Thiên Cực?

Tạ Vĩ cũng xếp thứ bốn trăm tám mươi chín trên bảng Thiên Cực, số lượng đệ tử nội môn của Thiên Cực tổng rất đông, hấn có thể đứng vào trước số năm trăm trong rất nhiều đệ tử khác thì có thể nói là thực lực rất mạnh. Mà lúc này, hấn đã bị bại trong tay Lâm Thần, như vậy theo cách tự nhiên mà nói, vị trí của Tạ Vĩ trên bảng Thiên Cực cũng sẽ được thay thế thành Lâm Thần.

- Ôi trời, Lâm Thần mới là Luyện Thể Cảnh tầng thứ chín hậu kỳ mà đã được vào bảng Thiên Cực! Điều này, điều này thật lợi hại.

- Lấy tu vi Luyện Thể Cảnh để vào bảng Thiên Cực, ở Thiên Cực tông chúng ta đã mười mấy năm chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Sắc mặt mọi người đều kinh ngạc.

Tạ Vĩ thất bại bởi Lâm Thần, Lâm Thần lại lấy tu vi Luyện Thể Cảnh tầng thứ chín hậu kỳ bước vào bảng Thiên Cực!

Mà trước đây mấy người đệ tử Thiên Cực tông đã khuyên can Tạ Vĩ đừng có khó chịu như vậy, Tạ Vĩ là bằng hữu của bọn họ, lúc này hấn bại trong tay Lâm Thần thì bọn họ cũng rất mất mặt.

Dưới đất, Tạ Vĩ vẫn kêu gào thảm thiết.

Lâm Thần vứt roi da ra, mặc dù thực sự vẫn chưa hoàn toàn dùng hết lực, nhưng dù vậy Tạ Vĩ muốn phục hồi lại vết thương thì chỉ ít cũng phải mất mấy tháng.

Ném roi dài vào người Tạ Vĩ, Lâm Thần quay lưng, cũng không nhìn Tạ Vĩ một lần, trực tiếp đi thẳng vào bên trong điện nhiệm vụ.

Sau khi Lâm Thần đi khỏi, mấy bằng hữu của Tạ Vĩ cũng nhanh chóng bước tới và đưa Tạ Vĩ đang kêu gào thảm thiết đi.

...

Một trận chiến với Tạ Vĩ cũng không làm ảnh hưởng gì đến Lâm Thần. Trong điện nhiệm vụ, Lâm Thần nhìn một lúc trên một cột nhiệm vụ ba sao, và đưa mắt hướng về nhiệm vụ ba sao.

Nhiệm vụ ba sao là tương đương với Thiên Cương Cảnh sơ kỳ, trong đó đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ bốn sao thì lại phù hợp với đệ tử Thiên Cương cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Lúc này Cổ Đồng Luyện Thể quyết của Lâm Thần đã đạt đến tầng thứ tư, tu vi đột phá, thực lực tăng mạnh, có thể thử nhiệm vụ bốn sao.

Quan trọng hơn là, nhiệm vụ bốn sao sẽ khó hơn rất nhiều so với nhiệm vụ ba sao, hoàn thành nhiệm vụ bốn sao thì Lâm Thần có thể lấy được rất nhiều điểm công hiến.

Ở cột nhiệm vụ bốn sao, Lâm Thần đã chọn trúng một nhiệm vụ là giết chết yêu thú cấp bốn đỉnh cao, lấy thẻ bài nhiệm vụ xuống, Lâm Thần liền chuyển giao cho trưởng lão điện nhiệm vụ.

Trưởng lão điện Nhiệm Vụ nhìn Lâm Thần giao thẻ bài nhiệm vụ lên, ánh mắt rất kinh ngạc nói:

- Lâm Thần, ngươi quyết định tiếp nhận nhiệm vụ bốn sao?

- Tiếp nhận.

Lâm Thần gật đầu.

- Tốt, ta bây giờ đăng ký cho ngươi.

Trưởng lão điện nhiệm vụ cũng không nói nhiều, liên quan đến việc thú triều xảy ra ở thành Kim Dương, hắn cũng biết một chút, đối với việc biết rõ thực lực của Lâm Thần, có thể đo sức với Lang Vương cấp năm bậc thấp, chắc hắn cũng có thực lực để chém chết yêu thú cấp bốn đỉnh phong.

Sau khi đăng ký xong nhiệm vụ, trưởng lão điện nhiệm vụ tiếp tục nói:

- Lâm Thần, tháng trước ngươi chưa làm nhiệm vụ, dựa theo quy môn, tháng này ngươi phải làm ba nhiệm vụ tổng môn để bù vào.

Quy định của Thiên Cực tông, hàng tháng đệ tử nội môn phải làm một nhiệm vụ tổng môn, tháng trước Lâm Thần tham gia vào hội bán đấu giá ở thành Kim Dương, sau khi trở về tông môn lại đóng cửa khổ cực tu luyện một tháng, do vậy trong thời gian một tháng đó chưa làm nhiệm vụ tổng môn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Lấy điểm công hiến

Đa tạ trưởng lão đã nhắc nhở.

Lâm Thần khẽ gật đầu, tỏ ý sẽ đảm nhiệm số lượng nhiệm vụ được tông môn chỉ định trong tháng.

Trưởng lão nhiệm vụ điện nói rằng:

- Chỉ cần ngươi hoàn thành ba nhiệm vụ là tốt rồi, Lâm Thần đây là thẻ bài nhiệm vụ bốn sao ngươi đã nhận.

Sau khi Lâm Thần đưa tay tiếp nhận thẻ bài nhiệm vụ, hướng về phía trưởng lão điện nhiệm vụ hơi khom người sau đó trực tiếp rời đi.

Lần này Lâm Thần nhận nhiệm vụ bốn sao là giết một con yêu thú cấp bốn đỉnh cao cá sấu Hắc Ngân, cá sấu Hắc Ngân thường xuất hiện trong vùng đầm lầy phía tây nam của dãy núi Mặc Liên, thực lực mạnh mẽ, nó có lớp vảy cứng chắc, lớp da chính là vật liệu luyện chế tốt nhất, tông môn chính là cần lớp da hoàn chỉnh của cá sấu Hắc Ngân.

Bởi vì đi về hướng dãy núi Mặc Liên nên Lâm Thần không thuê ngựa ở tông môn, mà trực tiếp đi tới dãy núi Mặc Liên.

Sau bốn ngày, thân ảnh của Lâm Thần xuất hiện ở một vùng trong đầm lầy.

Đây là một vùng đầm lầy có diện tích cực kỳ rộng lớn, đầm lầy được bao phủ bởi một lớp sương mù. Đầm lầy này bình thường vô giả khi tới dãy núi Mặc Liên chém giết yêu thú kiếm lấy linh thạch sẽ không đến đây, suy cho cùng yêu thú trong đầm lầy này thực lực mạnh mẽ, gây bất lợi cho vô giả trong chiến đấu. Vì vậy so với việc ở đầm lầy chém giết yêu thú, vô giả sẽ thích đến những nơi khác săn giết yêu thú.

Trong đầm lầy yên tĩnh đến tận cùng, thỉnh thoảng truyền đến những tiếng thét nhỏ của yêu thú.

Lâm Thần dùng linh hồn lực phát tán ra, lập tức lấy hắn làm trung tâm, mọi tình hình trong vòng trăm thước đều là rơi vào trong óc của hắn.

Sau khi làm việc này xong, Lâm Thần thi triển Ứng Kích Biến nhanh chóng đi về phía đầm lầy.

Phía bên ngoài đầm lầy phần lớn là yêu thú cấp hai cấp ba, cá sấu Hắc Ngân là yêu thú cấp bốn đỉnh cao, thường ẩn hiện ở phía trong đầm lầy.

Lâm Thần một đường bay như tên bắn hướng tới, đột nhiên một yêu thú cấp ba bậc thấp to lớn từ trong đầm lầy lao ra, ngẩng đầu lên miệng phun ra xà tâm, hai tròng mắt lạnh như băng nhìn Lâm Thần.

Cũng trong lúc đó, thân thể to lớn của Thương Mãng đột nhiên khê động, cái đuôi dài hơn mười mét vung lên, hung hãn hướng Lâm Thần mà đánh tới.

Gặp tình hình này sắc mặt Lâm Thần không thay đổi, bang một tiếng, một kiếm đâm ra phía trước.

Hàn Thiết kiếm lưu lại ở giữa không trung vô số đạo kiếm, chuẩn xác chém lên đuôi dài to lớn của Thương Mãng.

Thương Mãng to lớn là yêu thú cấp ba bậc thấp, theo cấp bậc yêu thú thì sức mạnh cũng là cực kỳ mạnh mẽ, nếu như đối thành võ giả Thiên Cương cảnh, muốn giết Thương Mãng to lớn này rõ ràng sẽ mất rất nhiều thời gian.

Mà giờ đây tu vi của Lâm Thần đã đột phá, thực lực so với trước đây thì mạnh hơn rất nhiều. Đòn công kích này của hắn là đánh trúng đuôi dài của Thương Mãng to lớn, nhất thời thân thể to lớn của Thương Mãng gãy dựa ở trong đầm lầy, trong miệng phát ra âm thanh, trên đuôi dài của nó có dấu vết kiếm sâu, dường như muốn chặt đứt đuôi dài của nó!

Hí hí...

Không đợi Thương Mãng to lớn tiếp tục kêu, thân thể Lâm Thần lóe lên, Hàn Thiết kiếm trong tay nhanh chóng đâm vào đầu của Thương Mãng to lớn.

Răng rắc một tiếng, Lâm Thần cầm Hàn Thiết kiếm cắt đi nguyên cái đầu của Thương Mãng to lớn!

Ầm!

Đầu bị đứt, hơi thở của Thương Mãng liền tiêu tan, thân thể khổng lồ của nó đổ xuống đầm lầy, phát ra một âm thanh trầm ầm.

Lâm Thần liếc nhìn Thương Mãng to lớn, sau đó dùng Hàn Thiết kiếm trong tay dùng sức đâm một cái ở vùng ngực của xác chết, lập tức một viên nội đan màu xám tro xuất hiện ở trước mặt Lâm Thần.

Nội đan của Thương Mãng cấp ba bậc thấp.

Cắt nội đan này cẩn thận xong, Lâm Thần xoay người tiếp tục đi sâu vào đầm lầy.

Đây là một vùng đầm lầy có phạm vi rộng lớn, Lâm Thần một đường đi về phía trước, đi ước chừng nửa ngày, lúc này mới tiến đến chỗ sâu hơn của đầm lầy. Mà đoạn đường đi này hắn gặp nhiều yêu thú ngăn trở, từ cấp ba đỉnh cao đến cấp bốn đỉnh cao khác nhau, hầu như đi được một đoạn đều sẽ có yêu thú xuất hiện.

Số lượng yêu thú nơi đây so với dãy núi Mặc Liên phải nhiều hơn rất nhiều.

...

Ở sâu trong đầm lầy sương mù càng thêm dày đặc, căn bản nhìn không ra chỗ nào có yêu thú, chỗ nào không có yêu thú.

Nhưng cũng chính vì vậy nên đầm lầy này càng thêm nguy hiểm.

Rốt cuộc võ giả không có biện pháp phát hiện yêu thú, mà yêu thú lại có thể nhận ra được võ giả đến, nếu như yêu thú tiến lên tập kích mà võ giả phản ứng hơi chậm chạp một chút, liền có khả năng bỏ mình.

Lâm Thần đứng trên một cái cây khô héo, vẻ mặt hơi nghiêm nghị.

Cá sấu Hắc Ngân là yêu thú cấp bốn đỉnh cao, sức mạnh cường đại, cho dù là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ cũng rất khó đối phó.

Gào!

Lâm Thần quan sát xung quanh, bỗng phía trước hắn mấy trăm thước, dưới một vũng bùn sâu hai bóng đen khổng lồ vặn vẹo xuất hiện trước mặt Lâm Thần, đồng thời một mùi tanh hôi khó ngửi xông vào mũi.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Lâm Thần có chút ngưng lại, Hàn Thiết kiếm trong tay nhanh chóng vung ra.

Phịch phịch!

Lâm Thần phản ứng rất nhanh, Hàn Thiết kiếm ở giữa không trung xẹt qua mấy đạo kiếm ảnh, cuối cùng nhào tới trước mặt hai bóng đen công kích.

Ngay sau đó, Lâm Thần cùng hai bóng đen này đều là lui về phía sau. Cùng hai bóng đen này đối kích một chiêu, Lâm Thần chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh tràn vào thân thể hắn, nếu như không phải hắn luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết đạt đến tầng thứ tư cổ đồng kim thân, e rằng chỉ cần một chiêu này cũng đủ để cho Lâm Thần bị thương nặng.

Chẳng qua hai bóng đen kia cũng là bị đánh bay ra ngoài xa hơn mười trượng rồi mới dừng lại.

Sau khi ổn định cơ thể, hai mắt Lâm Thần nhìn về hướng hai bóng đen. Hai bóng đen này cực kỳ to lớn, ở trong sương mù mịt mờ có thể thấy được

ngoài mặt của nó tản ra màu đen nhạt cùng với màu bạc giao nhau lẫn lộn.

Hai con cá sấu Hắc Ngân!

Hai tròng mắt của Lâm Thần ngưng lại một cái.

Cá sấu Hắc Ngân là một loại tương tự như yêu thú loài cá, hình thể to lớn khổng lồ, sức mạnh của nó cũng cao nhất trong yêu thú cấp bốn bậc cao.

Ở sâu trong đầm lầy phần lớn là nơi qua lại của yêu thú cấp bốn bậc cao, thông thường mà nói yêu thú cấp bốn bậc cao sở hữu lãnh địa của riêng mình, sẽ không ở trong cùng một khu vực xuất hiện hai con cùng lúc, mà bây giờ có hai con cá sấu Hắc Ngân tập kích Lâm Thần, làm cho hắn cảm thấy hơi bất ngờ.

Quan trọng hơn chính là, nơi này ở sâu trong đầm lầy, nếu như Lâm Thần cùng hai con cá sấu Hắc Ngân tranh đấu trong khoảng thời gian dài, như vậy rất có thể sẽ thu hút những yêu thú bên ngoài, đến lúc đó một khi bị nhiều yêu thú cấp bốn bậc cao vây, cho dù thực lực của Lâm Thần mạnh mẽ cũng có khả năng chết ở đây.

Nghĩ tới đây trên mặt Lâm Thần thoáng qua một vệt nghiêm nghị.

Gào!

Gào!

Lâm Thần đang suy nghĩ, hai con cá sấu Hắc Ngân bỗng mở lớn miệng, bốn chân dùng sức đạp một cái, toàn bộ thân hình khổng lồ lập tức hướng phía trước đi tới, tốc độ hai bóng đen cực nhanh.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Thấy cảnh này, Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần nhanh chóng được kích ra, trên thân kiếm bắn nhanh ra một đạo kiếm khí dài gần hai thước, đâm mạnh về phía trước.

Leng keng!

Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần đánh trúng vào đầu một con cá sấu Hắc Ngân, vang lên một âm thanh nặng nề. Cá sấu Hắc Ngân mạnh nhất là phòng thủ, nó sở hữu lớp vảy cực kỳ cứng rắn, bình thường khi võ giả tiến công căn bản không có biện pháp phá vỡ phòng thủ của nó.

Cá sấu Hắc Ngân bị Lâm Thần đánh trúng, trên đầu của nó lập tức xuất hiện một cái lỗ máu màu đỏ tươi, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ đầu của cá sấu Hắc Ngân.

Cá sấu Hắc Ngân bị thương ở đầu, nhất thời phát ra tiếng gầm gừ tức giận, thân thể cao lớn của nó bị đánh ngã xuống đầm lầy liên tục, bùn đất bắn tung tóe.

Chỉ có điều cũng trong lúc đó, một con cá sấu Hắc Ngân khác cũng công kích gần tới trên người Lâm Thần.

Gào!

Thân thể cá sấu Hắc Ngân này so với cá sấu Hắc Ngân bị Lâm Thần đánh bị thương còn to lớn hơn, khí tức trên người mơ hồ có dấu hiệu đột phá, rõ ràng là một con cá sấu Hắc Ngân gần đột phá đến cấp năm bậc thấp.

Gần đột phá đến cấp năm bậc thấp, sức mạnh của cá sấu Hắc Ngân cấp bốn bậc cao tuyệt đối là đứng đầu trong hàng yêu thú, mặc dù là võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh cao đối mặt với yêu thú này cũng rất khó tiêu diệt được nó.

Hai con mắt của Lâm Thần có chút nghiêm trọng, thân thể hắn chấn động, nhất thời trên da phát ra hào quang màu đồng, óng ánh rực rỡ cực kỳ.

Cổ Đồng Luyện Thể quyết!

Cùng lúc đó, Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần xoay một cái, hướng đầu cá sấu Hắc Ngân chém xuống!

Cá sấu Hắc Ngân cũng là ngẩng đầu lên mở miệng to hướng tới thất lung của Lâm Thần mà cắn. Một kích này của nó nếu như cắn trúng hông của Lâm Thần, Lâm Thần cho dù không chết cũng sẽ bị trọng thương, mà giờ khắc này nếu đề bị thương thì có thể tưởng tượng được kết quả.

Phịch một tiếng, Lâm Thần dùng Hàn Thiết kiếm chém trên đầu cá sấu Hắc Ngân, uy lực to lớn làm thân thể cá sấu Hắc Ngân chấn động, hơi dừng lại ở giữa không trung trong chốc lát, ngay sau đó cá sấu Hắc Ngân tiếp tục mở cái miệng rộng hướng thất lung của Lâm Thần mạnh mẽ cắn xuống.

Sắc mặt của Lâm Thần hơi đổi một chút, xoay tay một cái lấy ra một thanh Hắc Sắc trường côn ở ngang thất lung, cơ hồ là cũng trong lúc cá sấu Hắc Ngân há to miệng cũng xuất hiện ở bên người hắn.

Leng keng!

Lại một thanh âm nặng nề vang lên, liền nhìn thấy miệng cá sấu Hắc Ngân cắn lấy Hắc Sắc trường côn bên người Lâm Thần, răng của cá sấu Hắc Ngân cực kỳ sắc nhọn và to lớn, cùng Hắc Sắc trường côn giao nhau lập tức lóe ra từng tia lửa, mặc cho cá sấu Hắc Ngân dùng lực như thế nào thì vẫn như cũ là không thể cắn đứt Hắc Sắc trường côn kia.

Mặc dù cá sấu Hắc Ngân dùng toàn bộ sức lực cắn một cái, theo quán tính thân thể nó chấn động không ngừng, trong miệng tiết ra từng chút máu.

Cơ hội tốt!

Thấy cảnh này, hai mắt Lâm Thần sáng lên, con cá sấu Hắc Ngân này đang không có sức tấn công, đây chính là cơ hội tốt để giết nó.

- Chết đi!

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, Hàn Thiết kiếm trong tay lần nữa giơ lên, cơ thể phát ra sức mạnh bao trùm lên thân kiếm, hướng đầu của cá sấu Hắc Ngân mà chém xuống.

Trên thân Hàn Thiết kiếm phát ra một luồng lực bao trùm bốn phía, dường như cảm nhận được luồng lực mạnh mẽ đó, thời khắc này ở sâu trong đầm lầy truyền tới từng tiếng yêu thú gầm lên, trong âm thanh để lộ ra một sự sợ hãi.

Cá sấu Hắc Ngân cũng phản ứng kịp, về mặt có chút hoảng sợ, bốn chân của nó khẽ động, toàn bộ thân hình rất nhanh thối lui về phía sau, dường như muốn tránh né một kích này của Lâm Thần.

Chỉ là tốc độ của nó nhanh, tốc độ Lâm Thần còn nhanh hơn. Thân hình khổng lồ của cá sấu Hắc Ngân chẳng qua là hướng về sau mấy bước, Lâm Thần dùng Hàn Thiết kiếm liền đánh trên cái đầu còn lớn hơn cái đèn lồng của nó.

Răng rắc!

Hàn Thiết kiếm dễ dàng chém vào đầu của con cá sấu Hắc Ngân, trong chốc lát rất nhiều máu chảy ra nhìn vô cùng kinh khủng.

Gào gào...

Bị một kích này của Lâm Thần đánh trúng, thân thể cá sấu Hắc Ngân liền trên mặt đất gãy dựa liên tục, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm thê lương thảm thiết cùng tiếng gầm gừ.

Ở trên đầu cá sấu Hắc Ngân có thể thấy được một vết kiếm sâu, vết kiếm này gần như xuyên qua đầu của cá sấu Hắc Ngân, sức mạnh của kiếm phá hủy đầu cá sấu Hắc Ngân dễ như trở bàn tay.

Cá sấu Hắc Ngân trên mặt đất gãy dựa trong chốc lát, sau đó từ từ ngừng lại, bất động nằm trên mặt đất, hơi thở hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Tiếp nhận khiêu chiến

Lâm Thần cùng con cá sấu Hắc Ngân này tranh đấu trong khoảng thời gian rất ngắn, một đòn trước của Lâm Thần đã đánh bay một con cá sấu Hắc Ngân, khi yêu thú cá sấu Hắc Ngân kia phản ứng lại thì chiến đấu đã kết thúc, kết quả là Lâm Thần thắng lợi.

Gào... gừ...

Cá sấu Hắc Ngân phía trước bị đánh thấy tình hình vậy, nhất thời về mặt rên rỉ lên. Thông thường mà nói, hai con yêu thú cấp bốn đỉnh cao chắc chắn sẽ không xuất hiện ở trong một khu vực, mà hai con cá sấu Hắc Ngân này lại bình an ở cùng một nơi, hiển nhiên đã thừa nhận quan hệ với đối phương có khác lạ.

Giờ khắc này, một con cá sấu Hắc Ngân bị Lâm Thần chém chết, con cá sấu Hắc Ngân còn lại nhất thời giật dử.

Chỉ là, con cá sấu Hắc Ngân vừa bị Lâm Thần chém chết sắp đột phá thành yêu thú cấp năm bậc thấp, mà con cá sấu Hắc Ngân còn lại này chỉ là yêu thú cấp bốn đỉnh cao không có dấu hiệu đột phá. Thực lực của con cá sấu Hắc Ngân bị Lâm Thần chém giết mạnh hơn nó nhiều, chỉ dựa vào một con yêu thú cấp bốn đỉnh cao như nó, làm sao có thể trở thành địch thủ của Lâm Thần.

Về mặt của cá sấu Hắc Ngân rên rỉ, giẫm chân một cái, thân thể cao lớn của nó hướng Lâm Thần phóng tới, thân thể đập trên mặt đất vang lên từng trận âm thanh nặng nề mang theo mùi phân khí thối.

Sắc mặt Lâm Thần cũng không biến đổi, thân thể hắn hơi động, nhất thời giống như một con ung già hướng về phía trước đập xuống, đồng thời kiếm kính mạnh mẽ trong cơ thể hắn được thả ra lần thứ hai, bao trùm trên thân kiếm Hàn Thiết, thẳng tắp đâm tới.

Xi xi...

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, Hàn Thiết kiếm của lâm thần dừng lại trên đầu cá sấu Hắc Ngân, một đòn mạnh mẽ chặt đứt đầu của cá sấu Hắc Ngân vô cùng dễ dàng.

Cá sấu Hắc Ngân không kịp rên lên một tiếng, thân thể ngã trên mặt đất co giật, bỏ mạng lập tức.

Rống...

Gào...

Mơ hồ là trong lúc chém giết cá sấu Hắc Ngân này, bên tai liền truyền đến từng tiếng gầm trầm thấp của yêu thú.

Hiện tại lâm Thần đang ở trong đầm lầy sâu xa của Mặc Liên sơn, nơi đây qua lại phần lớn là yêu thú cấp bốn bậc cao, mà giờ khắc này, Lâm Thần chém chết hai con cá sấu Hắc Ngân tuôn ra một lượng lớn máu tươi, yêu thú cực kỳ nhạy bén với mùi máu tươi, e là không bao nhiêu thời gian nữa sẽ có yêu thú cấp bốn đỉnh cao tới nơi này.

Một khi những yêu thú này bao vây Lâm Thần lại, thì cho dù thực lực Lâm Thần có mạnh mẽ thế nào cũng có khả năng sẽ chết ở đây.

Nghe được tiếng yêu thú gầm nhẹ, Lâm Thần lập tức bước nhanh đến thi thể hai con cá sấu Hắc Ngân, dùng Hàn Thiết kiếm cắt da hai con cá sấu Hắc Ngân xuống, mà hàn Thiết kiếm ở trên ngực cá sấu Hắc Ngân đâm một cái liền hiện ra nội đan yêu thú cấp bốn đỉnh cao.

Thu bốn đồ vật này cẩn thận, Lâm Thần lại cắt hết lợi trào của hai con cá sấu Hắc Ngân này xuống.

Cá sấu Hắc Ngân có giá trị nhất chính là da cùng nội đan, có điều lợi trào của nó cũng cực kỳ cứng rắn, là vật liệu cao cấp để rèn luyện binh khí, Lâm Thần cũng không muốn bỏ qua.

Làm xong những việc này, lâm Thần đạp Thanh Vân bộ, nhanh chóng hướng phía bên ngoài đầm lầy mà đi.

Dường như Lâm Thần vừa mới rời đi không lâu thì liền xuất hiện mấy cái bóng đen ở nơi cá sấu Hắc Ngân bị chém chết.

Hao phí mất ba ngày, Lâm Thaand từ trong Mặc Liên sơn trở lại Thiên Cực tông.

Trong điện nhiệm vụ Thiên Cực tông, giờ khắc này có không ít đệ tử nội môn ở đây chọn nhiệm vụ, lâm Thần trực tiếp đi vào.

- Ô, hán là lâm Thần sao?

Một đệ tử nội môn chú ý tới Lâm Thần, vẻ mặt cứng lại mở miệng nói.

- Lâm Thần? ở đâu? Ở đâu?

Nghe thế, không ít đệ tử nội môn đang chọn nhiệm vụ đều quay đầu, giống như là muốn tìm kiếm Lâm Thần.

- Chính là người tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ.

- Hán? Không phải chứ, thực sự là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ.

- Lợi hại a, Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ đã tiến vào Thiên Cực bảng, trong nội môn chúng ta mấy chục năm qua không có xuất hiện thiên tài bậc này.

Đồng đạo đệ tử đánh giá Lâm Thần, vẻ mặt khâm phục.

Mọi người ở đây nói chuyện, Lâm Thần đã đi tới trước mặt trưởng lão điện nhiệm vụ.

Trưởng lão điện nhiệm vụ đương nhiên là nhớ Lâm Thần, nhìn thấy Lâm Thần đi tới, thần sắc cũng sững sờ, kinh ngạc nói:

- Lâm Thần, ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ?

Lâm Thần cười cười, tay hán lấy ra một khối da cá sấu Hắc Ngân hoàn chỉnh nói:

- Thừa trưởng lão, hoàn thành nhiệm vụ.

Nhìn thấy Lâm Thần lấy ra da cá sấu Hắc Ngân, trưởng lão điện nhiệm vụ sững sờ lần thứ hai, chột tán thưởng nói:

- Không sai, yêu thú cá sấu Hắc Ngân cấp bốn đỉnh cao thực lực là đứng đầu trong yêu thú, ngươi có thể chém giết một con cá sấu hắc Ngân, rất tốt.

Trưởng lão tiếp nhận da cá sấu Hắc Ngân, sau khi đưa cho Lâm Thần mình bài tăng cường điểm công hiến, cười nói:

- Lâm Thần, nhiệm vụ này là nhiệm vụ bốn sao, ngươi có được sáu trăm điểm cống hiến, sáu ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Nói xong liền đưa cho Lâm Thần mình bài cũng với một viên nạp giới.

Rất nhiều đệ tử bốn phía thấy vậy, nhất thời hai mắt của từng người đều trừng lớn, nhìn Lâm Thần như nhìn quái vật vậy.

- Cái gì? Nhiệm vụ bốn sao?

- Đùa gì vậy? Lâm Thần lại hoàn thành được nhiệm vụ bốn sao?

- Khỏi trách hẳn có thể đi vào Thiên Cực bảng, dĩ nhiên là có thực lực như thế.

Nhiệm vụ bốn sao bình thường đều là đệ tử tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ tiếp nhận, độ khó của nhiệm vụ là rất khó, võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, trung kỳ nhận là không thể hoàn thành.

Nhưng mà Lâm Thần dùng tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao hậu kỳ hoàn thành một nhiệm vụ bốn sao.

Nghe được tiếng đệ tử bốn phía nghị luận, lâm Thần ngẩng ra, bỗng nhiên nhớ lại, Tạ Vĩ đứng vị trí thứ bốn trăm tám mươi chín trên Thiên Cực bảng, hẳn đánh bại Tạ Vĩ, tự nhiên cũng sẽ thay thế vị trí xếp hạng của Tạ Vĩ ở trên bảng Thiên Cực.

Trên bảng Thiên Cực có biến động, cũng khiến cho các đệ tử nội môn ồn ào huyền náo, lúc trước Lâm Thần không có tiếng tăm gì nên không ai biết, nhưng mà bây giờ hẳn chính là người dùng tu vi Luyện Thể Cảnh tầng thứ chín hậu kỳ đánh bại Tạ Vĩ, dẫn đến sự chú ý của rất nhiều đệ tử lâu năm trong nội môn.

Nghe thấy lời nghị luận của các đệ tử, về mặt trưởng lão điện nhiệm vụ tươi cười, đệ tử như Lâm Thần đương nhiên nội môn có càng nhiều đệ tử càng tốt, càng nhiều đệ tử thiên tài cũng đại biểu cho sự cường thịnh của Thiên Cực tông.

- Được rồi, Lâm Thần, đừng quên tháng này ngươi vẫn còn có hai nhiệm vụ cần phải làm. Nếu không thì phải khấu trừ điểm cống hiến của ngươi.

Trưởng Lão có ý tốt nhắc nhở.

- Đa tạ Trưởng lão đã nhắc nhở.

Lâm Thần hơi cuối đầu, xoay người, lại tiếp nhận hai nhiệm vụ bốn sao khác, sau khi xong việc ở điện nhiệm vụ, Lâm Thần xoay người đi ra ngoài.

Ở trong điện nhiệm vụ nhìn thấy bóng dáng của rất nhiều đệ tử nội môn đang chọn nhiệm vụ, bầu không khí yên tĩnh lạ thường, mặt nhìn mặt.

- Lại là nhiệm vụ bốn sao, thật lợi hại!

- Không hổ danh là đệ tử thiên tài trên bảng Thiên Cực, ta tiếp nhận nhiệm vụ ba sao là đã quá lắm rồi, Lâm Thần thế mà lại tiếp nhận hai nhiệm vụ bốn sao.

Ngay tức thì, những người đệ tử này tỏ rõ vẻ hâm mộ, hoàn thành nhiệm vụ bốn sao, Lâm Thần nhận được không ít điểm cống hiến.

Lâm Thần chậm rãi rời khỏi điện nhiệm vụ, nhưng mà lúc này, bỗng dưng từ đâu phát ra một âm thanh lớn:

- Lâm Thần, dừng lại.

Lại nhìn thấy, một nhóm sáu người, từ quảng trường đi về hướng Lâm Thần, người vừa mới phát ra âm thanh ấy chính là một vị võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì.

Lâm Thần nhìn vị võ giả này, người này chừng khoảng hai mươi tuổi, bên hông có một thanh gươm, khí thế hùng hồn, so với Tạ Vĩ không thua kém bao nhiêu.

Nhưng mà căn bản Lâm Thần không quen hẳn ta, mặt Lâm Thần không biến sắc, nói:

- Có chuyện gì?

- Lâm Thần, ta Trang Hồng Phi chính thức khiêu chiến với ngươi!

Trang Hồng Phi nói to.

Rất nhiều đệ tử trên quảng trường nghe thấy những lời này, tất cả đồng loạt quay đầu, thần sắc hứng thú nhìn Lâm Thần đang đứng bên cạnh.

- Cái gì, Trang Hồng Phi khiêu chiến Lâm Thần?

- Lâm Thần là đứng thứ bốn trăm tám mươi chín trên bảng Thiên Cực, chắc hẳn Trang Hồng Phi muốn đánh bại Lâm Thần để được có tên trên bảng

Thiên Cực đây mà.

Thiên Cực Tông có quy định, nếu như có người đệ tử nào muốn được có tên trên bảng Thiên Cực thì phải đưa ra lời mời khiêu chiến đối với người đệ tử có tên trên bảng Thiên Cực, còn người đã có tên trên bảng Thiên Cực thì phải nhận lời mời khiêu chiến, vì vậy nên bảng tên Thiên Cực biến đổi nhiều lần.

Có những cuộc cạnh tranh quyết liệt này, những đệ tử mới chịu nỗ lực tu luyện, tất cả đều cố gắng nỗ lực để nâng cao thực lực của mình.

Hơn nữa, Lâm Thần đánh bại Tạ Vĩ, thay thế tên của Tạ Vĩ trên bảng tên Thiên Cực lần này, làm cho tiếng tăm của Lâm Thần càng thêm vang xa, rất nhiều đệ tử nội môn đều chú ý đến Lâm Thần.

Cũng chính vì điều đó, những người có năng lực không bình thường cũng muốn vinh dự tham gia vào hàng đệ tử trên bảng Thiên Cực, liền muốn đánh bại được Lâm Thần, để có tên trên bảng Thiên Cực.

Hiện nay trên bảng Thiên Cực, tu vi của Lâm Thần là thấp nhất, có điều luyện Thể Cảnh tầng chín kì sau, so sánh với đệ tử Thiên Cương Cảnh sơ kì và đệ tử Thiên Cương Cảnh trung kì, thì xem ra đệ tử Luyện Thể cảnh có thể đối phó quá dễ dàng.

- Có thể! Có điều bây giờ ta không có thời gian, qua vài ngày nữa rồi hãy nói.

Lâm Thần nói, hẳn ta còn phải hoàn thành nhiệm vụ của nội môn, không có thời gian ở đây dây dưa kéo dài.

Nói rồi, Lâm Thần hướng về phía trước đi thẳng.

Nghe thấy những lời này, trên mặt Trang Hồng Phi lóe lên vẻ đắc ý, chặn Lâm Thần lại nói:

- Lâm Thần, ta thực sự không biết ngươi như thế nào lại có thể đánh bại được Tạ Vĩ, chẳng qua ngươi cũng chỉ là một tên ngốc trên bảng Thiên Cực, tốt nhất ngươi trước tiên vẫn nên quay về tu luyện thêm vài năm. Yên tâm đi, đại chiến giữa ta và ngươi, ta sẽ thủ hạ lưu tình, ngươi không cần kéo dài thời gian nữa.

Trang Hồng Phi cho rằng là Lâm Thần sợ rồi, nên mới kéo dài thời gian.

Nghe thấy lời nói của Trang Hồng Phi, đệ tử bốn phía đều lên tiếng, đúng vậy a, tu vi của Lâm Thần cũng chỉ mới luyện Thể Cảnh tầng thứ chín hậu kì, năng lực không tồi của hắn là do thiên bẩm, nhưng nếu so sánh với đệ tử Thiên Cương cảnh, chỉ cần chân khí trong đan điền thì vẫn nhiều hơn Lâm Thần rất nhiều.

Sắc mặt một vài người đệ tử thì rất xót xa cho Trang Hồng Phi, vì hiện tại Trang Hồng Phi khiêu chiến với Lâm Thần, lại còn muốn thông qua việc đánh bại Lâm Thần để được có tên trên bảng Thiên Cực, đã không còn kịp nữa rồi.

Cũng có một vài người đệ tử thì lại có thái độ cực kì hy vọng, Lâm Thần có thể đánh bại Tạ Vĩ, khẳng định là có thực lực không tầm thường, càng huống hồ Lâm Thần còn hoàn thành nhiệm vụ bốn sao.

Lâm Thần nghe thấy lời nói của Trang Hồng Phi, đầu lông mày nhíu lại, hẳn ta cũng đã nói rồi, qua vài ngày nữa hẳn lại quay về nội môn, tiếp nhận lời khiêu chiến của Trang Hồng Phi, ai biết được kẻ này lại ngăn trở đường đi của Lâm Thần.

Trang Hồng Phi nhìn thấy đầu lông mày của Lâm Thần nhíu lại, ý tứ lộ rõ trên mặt, càng xác định Lâm Thần đang lo lắng sẽ thua dưới tay mình, nên mới kéo dài thời gian khiêu chiến.

- Lâm Thần, ta sẽ tốc chiến tốc thắng để không làm mất quá nhiều thời gian của ngươi.

Trang Hồng Phi nở nụ cười giễu cợt nói.

Lâm Thần hơi hơi cuối đầu, không tránh được, chỉ còn có thể chiến đấu thôi, lập tức nói:

- Được thôi, vậy thì bây giờ bắt đầu đi.

- Hừ, vậy ngươi hãy cẩn thận nhé.

Trang Hồng Phi cười cười châm biếm nói, rút thanh kiếm bên hông phát ra một tiếng loảng xoảng, hướng đến Lâm Thần đâm tới.

Một nhát kiếm đơn giản của Trang Hồng Phi, chỉ là dùng đến chân khí để công kích, nhưng uy lực không phải võ giả luyện Thể Cảnh tầng chín có thể chống lại.

Nhìn thấy màn này, Lâm Thần cũng rút ra thanh kiếm Hàn Thiết và phát ra âm thanh loảng xoảng.

Ngay sau đó, thanh Hàn Thiết trong tay hắn di chuyển chuẩn xác không sai lệch đâm thẳng đến lợi kiếm của Trang Hồng Phi.

Cheng!

Hai thanh kiếm va vào nhau tạo ra những đốm hoa lửa, nhưng sau đó, thân thể của hai người đều lùi lại phía sau. Trang Hồng Phi cười nói:

- Khá lắm, có chút thực lực, xem ra ngươi không giống với các võ giả Luyện Thể cảnh khác, nhưng chỉ dựa vào năng lực đó của ngươi, chỉ sợ là ngươi không thể đảm bảo còn có thể đứng trên bảng Thiên Cực nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Ta muốn khiêu chiến với lâm thần

Tu vi của Trang Hồng Phi sắp đột phá Tiên Cương cảnh hậu kỳ, bàn về thực lực thì không kém Tạ Vĩ bao nhiêu.

Vừa nãy hắn cùng Lâm Thần đối công một đòn hắn cũng chỉ là vận dụng chân khí, vẫn chưa sử dụng tới võ kỹ, chưa vận dụng toàn bộ thực lực.

Dù sao, hắn cũng chỉ là uyên Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, tu vi hai bên cách biệt quá lớn. Lâm Thần có thể đánh bại Tạ Vĩ nhưng không có nghĩa sẽ đánh bại hắn.

- Cẩn thận.

Trang Hồng Phi khẽ quát lên một tiếng, kiếm trong tay đột nhiên giơ lên nhanh chóng quơ qua, nhất thời giữa không trung lập lòe từng đạo ánh kiếm hoa mỹ óng ánh vô cùng.

- Kiếm pháp tốt.

Võ giả bốn phía thấy một màn này koong nhịn được thở dài một tiếng. Trang Hồng Phi am hiểu kiếm pháp, ở trong nội môn cũng có chút uy danh.

Chỉ là kiếm của Trang Hồng Phi nhanh, Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần càng nhanh hơn, lợi kiếm vừa giơ lên hướng phía trước đâm ra liền nhìn thấy trước mặt một trận kiếm ảnh lướt qua, trong lòng Trang Hồng Phi cả kinh, ngay sau đó một luồng sức mạnh lan truyền từ trên lợi kiếm truyền đến, tràn vào thân thể của hắn.

Phịch một tiếng, thân thể Trang Hồng Phi bị đánh bay ra ngoài, về mặt có chút kinh ngạc.

Mà Lâm Thần cũng lùi về sau mấy bước nhưng về mặt không biến sắc.

- Có bản lĩnh.

Hai con mắt Trang Hồng Phi lạnh lẽo kinh ngạc nhìn Lâm Thần tiếp nhận công kích này của hắn, một đòn vừa nãy Trang Hồng Phi vẫn là dùng chân khí công kích, có điều không giống với lần trước, lần này hắn vận dụng toàn bộ chân khí trong cơ thể, uy lực so với lần công kích trước cường đại hơn không ít.

Lâm Thần cười cười.

- Hừ, có điều như vậy ngươi vẫn phải thua không thể nghi ngờ.

Nhìn thấy về mặt Lâm Thần bình tĩnh, mặt Trang Hồng Phi nhất thời tối sầm lại, giống như là bị Lâm Thần hờ hững làm cho hắn nổi giận. Hắn đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, lợi kiếm trong tay nhanh chóng giơ lên.

- Thương Viêm Lục kiếm, kiếm thứ nhất, Bách Viêm thức.

Lợi kiếm trong tay Trang Hồng Phi mạnh mẽ đâm ra, mang theo từng trận âm thanh mạnh mẽ.

Thấy một màn này, hai mắt Lâm Thần nhắm lại, về mặt có hơi nghiêm nghị. Trang Hồng Phi thi triển môn võ kỹ này rõ ràng là kiếm pháp Huyền Mịch cấp thấp, Huyền Mịch cấp thấp kiếm pháp uy lực mạnh mẽ, hơn nữa tu vi Trang Hồng Phi vốn cao hơn Lâm Thần rất nhiều, một đòn này uy lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Rách...

Lâm Thần cũng quát một tiếng, ngay lúc lợi kiếm của Trang Hồng Phi sắp đâm trúng thân thể Lâm Thần, Hàn Thiết kiếm trong tay hắn đột nhiên đâm ra về phía lợi kiếm Trang Hồng Phi đang công kích.

Ầm..

Một âm thanh nặng nề vang lên, thân thể Lâm Thần lui về sau mấy bước, thân hình có chút chật vật, đòn đánh này của Trang Hồng Phi quá mức bất ngờ.

Mà Trang Hồng Phi cũng lui về sau hai bước, nhìn thấy thân thể chật vật của Lâm Thần, thần sắc của hắn càng ngày càng nghiêm trọng.

Thương Viêm Lục kiếm là hắc hao phí một số lượng lớn điểm công hiến mới đổi thành công kiếm pháp Huyền Mịch cấp thấp, trong lòng hắn hiểu rõ uy lực của nó, mặc dù uy lực thứ nhất là yếu nhất nhưng võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ cũng sẽ không địch lại, mà Lâm Thần vẫn có thể cản lại được.

Thực lực Lâm Thần rất mạnh.

Có điều tuy rằng như vậy, Trang Hồng Phi vẫn cho rằng Lâm Thần không phải là đối thủ của hắn. Thương Viêm Lục kiếm tổng cộng chia làm sáu thức, triển khai đến thức thứ sáu uy lực có thể sánh ngang với võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong, thời gian Trang Hồng Phi tu luyện Thương Viêm Lục kiếm không lâu, chỉ mới tu luyện đến thức thứ ba, nhưng dù vậy uy lực của nó cũng đủ để cho võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ cảm thấy bị uy hiếp, càng không phải một võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ có thể ngăn cản.

Thương Viêm Lục kiếm thức thứ hai, Toàn Phong thức.

Trang Hồng Phi khẽ quát lần thứ hai, lợi trảo trong tay hắn đột nhiên đâm về phía trước, ở giữa không trung xẹt qua từng đạo ánh kiếm, tốc độ cực nhanh dưới công kích cực nhanh đó lấy lợi kiếm của hắn làm trung tâm tạo thành một vòng xoáy nhỏ.

Thấy một màn như vậy, hai mắt Lâm Thần hơi híp lại, Thương Viêm Lục kiếm thức thứ hai rất giống với bí kỹ mà Lâm Hùng sử dụng để đối phó với Lâm Thần trong đại hội gia tộc cuối năm, có hiệu quả vô cùng tuyệt diệu, có điều Trang Hồng Phi triển khai ra so với Lâm Hùng uy lực rõ ràng lớn hơn rất nhiều.

Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần run lên, chênh lệch hướng phía trước đâm ra.

Nhưng vẫn chỉ là Hoàng Mịch trung cấp Thất Tinh Liên Hoàn kiếm.

Từ trên thân Hàn Thiết kiếm bắn ra một đạo kiếm khí gần hai mét, xuyên qua lỗ xoáy thẳng tắp đâm vào trên lợi kiếm của Trang Hồng Phi, nếu như là những võ giả khác đối mặt với công kích của Trang Hồng Phi, đừng nói là công kích được lợi kiếm của Trang Hồng Phi mà e là không thể xuyên qua lợi kiếm bốn phía này.

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, thân thể hai người chột lui về sau.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm dù sao cũng là võ kỹ Hoàng Mịch cấp thấp, tuy rằng uy lực to lớn nhưng so với võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp vẫn là cách biệt không ít, mà về mặt Trang Hồng Phi giờ khắc này cũng tái nhợt, hắn vận dụng thức thứ hai nhưng vẫn không thể đánh bại Lâm Thần, trên mặt của hắn nóng hừng hực, vốn dĩ còn tràn đầy tự tin nhưng ai ngờ rằng kết quả lại như thế này.

- Lâm Thần, ngươi cũng hơi có thực lực, có điều ngươi vẫn phải thua.

Sắc mặt Trang Hồng Phi rất khó nhìn, trầm giọng nói, trong lòng quyết định nhất định phải dùng thức thứ ba của Thương Viêm Lục kiếm để đánh bại Lâm Thần, không phải vậy hắn không những không thể khiêu chiến Lâm Thần thành công, ngược lại vị trí trong nội môn của hắn sẽ bị hạ thấp.

Thương Viêm Lục kiếm thức thứ ba, Hồi Toàn thức.

Trang Hồng Phi gầm nhẹ một tiếng, âm thanh vô cùng nặng nề, hai mắt đỏ lên, hiển nhiên đòn đánh này là hắn sử dụng toàn lực rồi.

Đối mặt với đòn đánh này, Lâm Thần cũng không dám bắt cản.

Hai lần công kích trước, Lâm Thần chỉ là dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú cùng với ánh mắt để chống lại công kích của Trang Hồng Phi, mà lần này Trang Hồng Phi triển khai ra công kích này uy lực so với hai chiêu trước mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Huyền kiếm.

Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần rung lên, nhưng lần này là thi triển ra võ kỹ Hoàng Mịch cao cấp nhất Huyền kiếm, chỉ một thoáng giữa không trung kiếm ảnh tuôn ra không ngừng, võ giả bốn phía nhìn hoa cả mắt.

Ngay sau đó, một âm thanh trầm thấp truyền đến. Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần cùng với lợi kiếm của Trang Hồng Phi giao nhau, theo công kích này, nhất thời phát ra một đạo hào quang óng ánh làm người khác phải kính ngưỡng.

Sau một khắc...

Thân thể Lâm Thần bị đẩy lui ra đến mấy chục bước mới dừng lại. Sắc mặt của hắn có hơi trắng xám, thân hình có chút chật vật.

Mà một bên khác, Trang Hồng Phi lại kêu thảm một tiếng, cagf là bị cỗ sức mạnh to lớn này bắn ra ngoài, ngã trên mặt đất, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Khiêu chiến thất bại.

Rất nhiều đệ tử nội môn ở bốn phía trợn mắt há miệng nhìn lâm Thần và Trang Hồng Phi ở giữa sân.

- Thất bại, Trang Hồng Phi bại dưới tay lâm Thần, không nghĩ tới thực lực của Lâm Thần lại cường đại như vậy, ngay cả Trang Hồng Phi cũng thua trong tay hắn.

Vốn dĩ mọi người còn tưởng rằng Trang Hồng Phi khiêu chiến Lâm Thần chỉ có thể thắng không thể thua, dù sao tu vi của hai bên cũng chênh lệch quá lớn, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của bọn chúng.

Có đệ tử nói:

- Các ngươi cũng quá xem thường Lâm Thần rồi, hắn có thể đánh bại Tạ Vĩ sư huynh, thực lực như thế nào lại không mạnh chứ, huống chi hắn lại hoàn thành được nhiệm vụ bốn sao.

Thực lực của Tạ Vĩ tương đương với Trang Hồng Phi, Lâm Thần có thể đánh bại tạ Vĩ, tự nhiên cũng có thể đánh bại Trang Hồng Phi. Trên thực tế, tỉ thí cùng trang Hồng Phi lâm Thần không có vận dụng toàn lực, giờ khắc này đại hội tổng môn sắp diễn ra rồi, lâm thần cũng không muốn thực lực của chính mình bị bại lộ, như vậy ở trong đại hội tổng môn đối với hắn không có lợi.

Vì vậy mới dẫn đến Lâm Thần đánh với Trang Hồng Phi lâu như vậy.

Trang Hồng Phi ở trên mặt đất thờ dõc một hồi được bạn hữu của hắn diu đứng dậy, thần sắc có hơi hối hận nói:

- Ta thua, có điều, Lâm thần, thực lực của ngươi cũng chỉ là mạnh hơn ta một ít, nếu như ta luyện thành Thương Viêm Lục kiếm thức thứ tư, ngươi tất nhiên không phải là đối thủ của ta.

Lâm Thần cười cười nói:

- Đa tạ.

Bất luận là Trang Hồng Phi có hối hận như thế nào đi nữa thì khiêu chiến cũng đã diễn ra, Lâm Thần vẫn là đứng thứ bốn trăm tám mươi chín, không có thay đổi.

Có điều, vô giả bốn phía nghe Trang Hồng Phi nói xong, nhất thời hai mắt từng người có hơi tỏa sáng.

Đúng vậy a, Lâm Thần tuy rằng đánh bại trang Hồng Phi nhưng hắn cũng là khá gian nan, nếu thực lực của Trang Hồng Phi mạnh lên một ít nữa, e là sỡ khắc này người thắng không phải Lâm Thần mà là Trang Hồng Phi.

- Tu vi của ta bây giờ là thiên Cương cảnh trung kỳ, tu vi của Trang Hồng Phi cũng như thế, bất quá thực lực của ta mạnh hơn Trang Hồng Phi một ít, khiêu chiến Lâm Thần có lẽ sẽ thắng.

Có một đệ tử nội môn bắt đầu cân nhắc.

- Trang Hồng Phi bại dưới tay Lâm Thần không có nghĩa là chúng ta cũng sẽ thua.

- ta muốn khiêu chiến với Lâm Thần.

- Đúng, trên Thiên Cực bảng, tu vi của Lâm Thần là thấp nhất, thực lực của hắn chỉ ngang với Trang Hồng Phi, Tạ Vĩ, chúng ta không hẳn là không có khả năng chiến thắng. Ta muốn khiêu chiến Lâm Thần.

TRong lúc nhất thời, toàn bộ quảng trường âm âm lên. rất nhiều đệ tử nội môn đều tự nhận thực lực của mình cao hơn Trang Hồng phi, tạ Vĩ, hai mắt đệ tử nội môn đều sáng lên, muốn khiêu chiến Lâm Thần để leo lên Thiên Cực bảng.

Chỉ là lúc mọi người hồi phục tinh thần lại thì bóng người Lâm Thần đã biến mất trên quảng trường.

Thấy tình hình như vậy, trên mặt rất nhiều đệ tử nội môn lộ ra vẻ nuối tiếc, giờ khắc này Lâm Thần rời đi, không biết bao lâu hắn mới trở về. Quang trọng hơn là nếu như thời điểm Lâm Thần trở về bị những đệ tử khác khiêu chiến trước mà bại bởi người khiêu chiến, như vậy bọn họ sẽ không còn cơ hội.

...

Thời khắc rất nhiều đệ tử nội môn nghị luận thì Lâm Thần đã rời khỏi quảng trường, tâm tư của các đệ tử nội môn Lâm Thần hiểu rất rõ, đối với loại khiêu chiến này, Lâm Thần không có hứng thú gì cả, quan trọng hơn là hiện tại hắn cần thời gian để tăng cao thực lực, không có thời gian để dây dưa với bọn hắn.

Lâm thần ở diện nhiệm vụ nhận nhiệm vụ là đi tới Mặc Liên sơn hái một cây linh thảo trăm năm cùng với lấy một khoáng thạch.

Xem ra hai nhiệm vụ này không khó, nhưng quan trọng là linh thảo trăm năm ở sâu trong dãy Mặc Liên sơn, nguy hiểm trong nơi sâu xa của dãy Mặc Liên sơn có thể thường tượng được, yêu thú cấp năm lúc nào cũng có thể xuất hiện được, đồng thời nhiệm vụ lấy khoáng thạch cũng là đi vào nơi sâu xa của dãy Mặc Liên sơn, mà cho dù đi vào nơi sâu của Mặc Liên sơn chưa chắc là lâm Thần có thể tìm được linh thảo cùng khoáng thạch.

Dù sao võ giả đi tới Mặc Liên sơn kiếm linh thạch cũng rất đông đảo, Lâm Thần cũng không chắc linh thảo và khoáng thạch cần thiết có bị những võ giả khác nhanh chân tới trước lấy đi hay không.

Hai nhiệm vụ đó độ khó đều rất lớn.

Hao phí thời gian ba ngày đi đường, Lâm Thần đi tới nơi sâu của Mặc Liên sơn, sau đó tiến thẳng tới vị trí khu vực có linh thảo được miêu tả trên nhiệm vụ bài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Lâm thần trở lại

Khi Lâm Thần làm xong hai nhiệm vụ bốn sao thì thời gian đã qua mấy ngày.

Lâm Thần mang theo linh thảo và khoáng thạch cần thiết mà nhiệm vụ trước yêu cầu trở lại Thiên Cực tông. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Lâm Thần tổng cộng được một ngàn điểm công hiến, cộng thêm nhiệm vụ giết cá sấu Hắc Ngân trước đó cùng với điểm công hiến còn dư lại sau khi đổi Huyền Mịch công pháp cấp thấp, hiện giờ Lâm Thần đã nắm giữ gần hai ngàn điểm công hiến.

Nhiều điểm công hiến như vậy, đổi lại là một đệ tử nội môn khác e rằng cần đến nửa năm, thậm chí một năm mới có thể kiếm đủ.

Nhưng ngay cả như vậy, gần hai ngàn điểm công hiến, vẫn là không đủ để Lâm Thần đổi lấy một quyền võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp.

Lâm Thần đi dọc theo đường nhỏ, trở về tiểu viện của mình.

Thiên Cực tông là một trong năm tông môn lớn của Ứng Nam vực, có vô số đệ tử. Trên đường Lâm Thần trở về tiểu viện, hắn gặp được rất nhiều đệ tử nội môn với tu vi khác nhau.

Một đệ tử nội môn đi qua, bỗng dừng, hắn đột nhiên quay đầu, quan sát phía sau lưng Lâm Thần một chút, kinh ngạc hô lớn:

- Lâm Thần, hắn chính là Lâm Thần!
- Cái gì, cái gì? Lâm Thần đã trở về?
- Ở đâu! Ta muốn khiêu chiến với hắn!

Theo tiếng kinh hãi hô lớn của đệ tử kia vang lên, nhất thời bốn phía náo động, từng người trợn to mắt như con sói quét qua bốn phía tìm kiếm Lâm Thần.

Nhưng sau một khắc, đệ tử nội môn kia ảo não gầm nhẹ một tiếng:

- Hắn đi rồi!

Nhìn lại một cái, chỗ Lâm Thần vừa đi qua trước mặt, giờ đã không thấy người.

- Đi rồi? Hắn hẳn là mới vừa làm xong nhiệm vụ tông môn trở về, giờ khắc này chắc chắn là trở về tiểu viện.
- Đúng rồi, người nói không sai! Hắn nhất định là muốn trở về nơi ở.

Cơ hội mất đi sẽ không trở lại, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, về sau muốn leo lên Thiên Cực bảng e là không dễ như vậy.

Đệ tử bốn phía hò hét ầm ĩ, thần sắc ai nấy đều kích động, bước nhanh theo hướng Lâm Thần vừa biến mất.

Từ sau khi Lâm Thần đánh một trận với Trang Hồng Phi, trong toàn bộ Thiên Cực tông, hầu như tất cả các đệ tử đều biết đến chuyện của Lâm Thần. Tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ leo lên Thiên Cực bảng đứng vị trí bốn trăm tám mươi chín, mà trong trận đánh với Trang Hồng Phi, hắn cũng phải sử dụng kha khá thực lực mới thành công đánh bại Trang Hồng Phi.

Lúc đó Trang Hồng Phi đã cho rằng: Nếu hắn tu luyện võ kỹ đạt đến thức thứ tư, sẽ có thể chiến thắng Lâm Thần.

Nhiều người khác cũng như vậy, cho rằng so với Trang Hồng Phi thực lực của Lâm Thần chỉ hơi mạnh hơn, hoặc ngang bằng, nhất thời tất cả đều điên cuồng tìm kiếm Lâm Thần, muốn thông qua chiến thắng với hắn thành công leo lên Thiên Cực bảng!

Chỉ là, mấy ngày qua Lâm Thần đều ở ngoài làm nhiệm vụ tông môn, bọn họ mặc dù muốn khiêu chiến với Lâm Thần, cũng không tìm được hắn.

Mà giờ khắc này biết được Lâm Thần đã trở về tông môn, bọn họ làm sao có khả năng bỏ qua cơ hội khiêu chiến Lâm Thần.

Rất nhiều đệ tử lập thành nhóm, nhanh chóng đi tới tiểu viện Lâm Thần ở. Một ít đệ tử trực tiếp sử dụng tới bộ pháp, hy vọng chạy tới trước tiên trong số mọi người, là người đầu tiên khiêu chiến Lâm Thần.

...

Lâm Thần nghe được âm thanh của rất nhiều đệ tử phía sau, không khỏi có chút trầm tư. Khi lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Cực bảng, lòng hắn cũng sinh chấn động, nhưng không ngờ tới lại có nhiều đệ tử coi trọng Thiên Cực bảng như thế, ai ai cũng muốn thông qua khiêu chiến hắn để thành công leo lên Thiên Cực bảng.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần bay thẳng đến tiểu viện của hắn.

Bây giờ cách thời gian nội môn thi đấu chỉ có một năm, Lâm Thần nhất định phải mau chóng gia tăng thực lực. Mà lần này làm xong nhiệm vụ tông môn trở về, Lâm Thần dự định tăng tu vi lên tới Thiên Cương cảnh!

So với võ giả Luyện Thể cảnh, thì võ giả Thiên Cương cảnh có lượng chân khí trong đan điền lớn hơn nhiều, chân khí trong cơ thể cực kỳ tinh khiết, võ kỹ thi triển ra cũng đặc biệt mạnh mẽ. Ví dụ như võ kỹ Hoàng Mịch trung cấp, nếu là võ giả Thiên Cương cảnh triển khai ra, thì uy lực so với võ giả Luyện Thể cảnh triển khai ra phải to lớn hơn gấp mấy lần.

Nhưng võ giả một khi tiến vào Thiên Cương cảnh, muốn tiếp tục đột phá, ngoại trừ lượng chân khí trong cơ thể đạt đến mức nhất định, còn cần có cảm ngộ đối với võ đạo, nếu không cho dù lượng chân khí trong cơ thể đã đạt tới, tu vi cũng khó có thể đột phá.

Đó chính là cảnh giới trung gian!

Cũng bởi vậy, sự chênh lệch giữa võ giả thiên tài và võ giả bình thường trong giai đoạn Thiên Cương cảnh sẽ càng kéo dài ra. Dù sao võ giả thiên tài có thiên phú tuyệt vời, đối với võ học tốc độ lĩnh ngộ nhanh hơn võ giả bình thường rất nhiều, đột phá tu vi tự nhiên cũng nhanh vô cùng.

Trở lại bên trong tiểu viện, Lâm Thần lúc này đang chuẩn bị bế quan tu luyện.

Trong phòng, Lâm Thần khoanh chân ở trên giường, linh hồn lực hơi động, trước mặt lập tức xuất hiện mấy bình Tụ Khí đan trung phẩm cùng với mấy bình Tụ Khí đan thượng phẩm.

Tụ Khí đan thượng phẩm được hiệu quả mạnh mẽ, so với dùng Tụ Khí đan trung phẩm tu luyện hiệu quả mạnh hơn không ít.

Những Tụ khí đan thượng phẩm này là lúc Lâm Thần ở Kim Dương thành, chém chết người trung niên tự xưng là Cao Bộ mà có được, trước đó lúc tu luyện Thiên Linh đan, Lâm Thần đã sử dụng một ít Tụ Khí đan thượng phẩm, bây giờ còn lại bốn bình.

Lấy ra một viên Tụ Khí đan thượng phẩm, Lâm Thần mở miệng trực tiếp nuốt xuống.

Theo Tụ Khí đan này vào bụng, trong cơ thể hắn đồng thời xuất hiện luồng Thiên Địa linh khí cuộn cuộn như dòng lũ, cỗ Thiên Địa linh khí này cực kỳ khổng lồ, xông vào các đại kinh mạch trong cơ thể hắn.

Nhưng rất nhanh, trong đầu hắn đột nhiên truyền đến một cỗ lực hút trong nháy mắt hấp thu toàn bộ Thiên Địa linh khí trong kinh mạch không còn một mống.

Sắc mặt Lâm Thần không đổi, lần thứ hai lấy ra một viên Tụ Khí đan thượng phẩm há mồm nuốt xuống.

Sau khi viên Tụ Khí đan thượng phẩm thứ hai nuốt vào không lâu, tiểu đình trong đầu hắn đột nhiên phun ra một luồng Thiên Địa linh khí tinh khiết, theo đó, còn xuất hiện một lực hút mạnh, hấp thu toàn bộ Thiên Địa linh khí mà Tụ Khí đan biến thành.

Thấy vậy, Lâm Thần lập tức sử dụng tới Chân Liên Tâm Quyết, nhanh chóng luyện hóa cỗ Thiên Địa linh khí đã tinh luyện qua tiểu đình.

Thiên Địa linh khí mà tiểu đình tinh luyện qua cực kỳ tinh khiết, Lâm Thần không ngừng triển khai Chân Liên Tâm Quyết, Thiên Địa linh khí nhanh chóng bị luyện hóa.

Một lần tuần hoàn, hai lần tuần hoàn...

Thời gian từng giờ trôi qua, không tới nửa chén trà, Lâm Thần đã luyện hóa xong xuôi Thiên Địa linh khí mà viên Tụ Khí đan thượng phẩm biến thành, nhưng cũng trong lúc đó, trong tiểu đình lần thứ hai phun ra một luồng Thiên Địa linh khí vô cùng tinh khiết.

Lâm Thần tiếp tục triển khai Chân Liên Tâm Quyết luyện hóa Thiên Địa linh khí, một bên lấy ra một viên Tụ Khí đan thượng phẩm, há mồm nuốt vào.

Cứ như vậy.

Theo Tụ Khí đan thượng phẩm được Lâm Thần liên tiếp sử dụng, luyện hóa Thiên Địa linh khí, chân khí trong đan điền của hắn tốc độ tăng lên cực nhanh.

Uống!

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, không ngừng luyện hóa Thiên Địa linh khí, khiến cho tinh thần hắn có chút uể oải, sau khi quát khẽ một tiếng, hắn đưa tay ra, lấy Tụ Khí đan thượng phẩm ra há mồm nuốt xuống một viên.

Sau đó, hắn hơi cắn răng, lại lấy ra một viên Tụ khí đan thượng phẩm, nuốt xuống.

Sử dụng đồng thời hai viên Tụ khí đan thượng phẩm!

Dược hiệu của Tụ Khí đan thượng phẩm mạnh mẽ, thích hợp với võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, đỉnh phong sử dụng, nhưng sau khi trải qua tiểu đỉnh tinh luyện, Tụ Khí đan thượng phẩm biến thành Thiên Địa linh khí tinh khiết, số lượng hơi ít. Cho nên, Lâm Thần có thể chịu được, nhưng cũng chính vì vậy, sau khi luyện hóa, lượng chân khí Lâm Thần lấy được so với những võ giả khác ít hơn một chút.

Mà trước đây, Lâm Thần sử dụng một lượng lớn Tụ Khí đan thượng phẩm để tu luyện, chân khí trong cơ thể hắn đã đạt đến trạng thái đầy đủ, có dấu hiệu sắp đột phá. Chỉ là muốn đột phá tu vi đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong, chỉ một viên Tụ Khí đan thượng phẩm là không đủ.

Theo hai viên Tụ Khí đan thượng phẩm được Lâm Thần nuốt vào, các đại kinh mạch trong cơ thể hắn nhất thời truyền đến một luồng khí mạnh mẽ, cảm giác như bị phồng lên, khiến sắc mặt Lâm Thần trong nháy mắt tái nhợt, đồ mồ hôi lạnh.

Tựa như các đại kinh mạch bị cỗ Thiên Địa linh khí này làm cho căng nứt vậy!

Lâm Thần mạnh mẽ cắn răng, áp chế lại Thiên Địa linh khí tán loạn chung quanh các đại trong kinh mạch trong cơ thể. Chẳng mấy chốc, trong đầu của hắn lần thứ hai truyền đến một lực hút mạnh mẽ, hấp thu toàn bộ cỗ Thiên Địa linh khí này.

Hồ...

Theo cỗ Thiên Địa linh khí bị tiểu đỉnh hấp thu, kinh mạch trong cơ thể Lâm Thần vốn đang bị phồng lên nhất thời thả lỏng ra, Lâm Thần không kiềm được thở nhẹ một hơi.

Một lát sau, tiểu đỉnh phun ra một luồng Thiên Địa linh khí tinh khiết cực kỳ.

Bắt đầu luyện hóa!

Chân Liên Tâm Quyết là công pháp Huyền Mịch cấp thấp, tổng cộng chia làm sáu tầng, mỗi khi tăng lên một tầng, tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí đều gia tăng thật lớn. Chân Liên Tâm Quyết của Lâm Thần giờ khắc này đã tu luyện tới tầng thứ hai, tốc độ hắn luyện hóa Thiên Địa linh khí so với võ giả cùng cấp nhanh hơn mấy lần!

Thiên Địa linh khí trong cơ thể hắn bị luyện hóa cấp tốc.

Mà theo cỗ Thiên Địa linh khí bị luyện hóa này, chân khí trong đan điền cũng nhanh chóng tăng cường, tụ hợp lại một nơi, muốn vượt ra khỏi tầng trung gian, xông tới Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong!

Phá cho ta!

Ông ơng...

Lâm Thần quát khẽ một tiếng, chân khí bên trong đan điền hội tụ thành một hình cầu, cuối cùng phát sinh tiếng ông ơng, vỡ tan, lượng lớn chân khí tản ra bốn phía, tràn ngập ở trong đan điền, tạo thành từng luồng sương mù vô cùng nồng đậm.

Cùng lúc đó, khí thế trên người Lâm Thần đột nhiên dâng lên, cả người tinh thần sáng láng.

Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong!

Sắc mặt Lâm Thần vui vẻ, trải qua tu luyện liên tục không ngừng, tu vi của hắn cuối cùng từ Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong rồi.

Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong tiến lên một bước chính là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, độ khó tu luyện so với đột phá mấy cảnh giới trước khó khăn hơn rất nhiều. Nếu đổi thành những võ giả khác, muốn từ Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ, đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong, chỉ ít cũng cần mấy tháng.

Mà Lâm Thần chỉ không tới một tháng đã đột phá thành công từ Luyện Thể cảnh tầng thứ chín hậu kỳ đột phá đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong.

Đề xuống kích động trong lòng, Lâm Thần đưa mắt tới mấy bình Tụ Khí đan đặt ở trước mặt.

Ngoại trừ Tụ Khí đan trung phẩm, từ bốn bình Tụ Khí đan thượng phẩm giờ khắc này chỉ còn lại không tới một bình. Vừa nãy khi luyện hóa liên tục, Lâm Thần đã sử dụng ba bình Tụ Khí đan thượng phẩm.

Quan trọng hơn, số đan dược còn thừa lại, chỉ sợ là không đủ để tu vi của hắn đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ là một bước mang tính then chốt, Lâm Thần không dám khinh thường, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ thật tốt.

Đi mua một ít đan dược trước.

Lâm Thần trầm ngâm một chút, trong lòng đưa ra quyết định.

Tụ Khí đan thượng phẩm đắt giá ít ỏi, ở bên ngoài bán rất ít. Nhưng Lâm Thần lúc trước ở Kim Dương thành chém giết một lượng lớn yêu thú, chiếm được rất nhiều nội đan yêu thú cấp ba, cấp bốn, những nội đan này hoàn toàn có thể bán ra, hoặc là tìm cửa hàng chuyên luyện chế đan dược, mời đối phương luyện chế.

Sau khi đưa ra quyết định, Lâm Thần liền mở cửa, đi ra phía ngoài.

Giờ này là sáng sớm, cả ngọn núi hùng vĩ lúc đó tràn ngập một tầng sương mù màu trắng mờ lung, nhìn ra phẳng phất giống như tiên cảnh chốn nhân gian vậy, tiên khí mịt mờ.

Lâm Thần hít một hơi sâu, nhất thời cảm thấy từng sợi từng sợi Thiên Địa linh khí bị hắn hút vào trong bụng. Trong lòng thầm khen một tiếng, nơi Thiên Cực tông tọa lạc không hổ là chốn Thiên Địa linh khí hội tụ.

Àm ầm ầm..

Giữa lúc hắn muốn mở cửa tiểu viện, đột nhiên, một loạt tiếng gõ cửa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Có gì không dám

Lâm Thần ngăn người, chậm rãi mở cửa lớn ra.

Liền nhìn thấy một thanh niên mặc trang phục đệ tử nội môn Thiên Cực tông, trên mặt mang theo một tia tự kiêu nhìn Lâm Thần.

Thanh niên này xem ra chỉ khoảng mười chín tuổi, nhưng tu vi của hắn lại là Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Thanh niên quan sát Lâm Thần một chút, khi nhận ra được khí tức trên người Lâm Thần, hai con mắt hắn không khỏi hơi híp lại nói:

- Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong? Hơn một tháng trước, ngươi còn đang ở Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ, lợi hại! Không tới hai tháng ngắn ngủi, lại có thể từ Luyện Thể cảnh tầng thứ tám hậu kỳ đột phá đến tầng thứ chín đỉnh phong.

Lâm Thần cũng tương tự đánh giá thanh niên đối diện, không nói một lời.

- Ha ha, nhưng coi như ngươi đột phá tu vi cũng không liên quan. Lâm Thần, ta là Lữ Chính Thanh, ta muốn khiêu chiến với ngươi tại đây để đoạt vị trí trên Thiên Cực bảng!

Lữ Chính Thanh cười một tiếng, cũng không để Lâm Thần vào mắt. Miệng vừa nói, vừa trực tiếp đi vào tiểu viện, trong mắt lộ ra một vẻ giảo hoạt:

- Lâm Thần, ta biết thực lực của ngươi rất mạnh, chỉ bằng như vậy, lần này khiêu chiến, chúng ta thêm một chút tiền cược, cược năm bình Tụ Khí đan trung phẩm, ngươi dám không?

Năm bình Tụ Khí đan trung phẩm?

Nghe nói như thế, trong lòng Lâm Thần hơi động. Lần này hắn ra ngoài chính là chuẩn bị mua đan dược, sau đó đột phá Thiên Cương cảnh sơ kỳ, Lữ Chính Thanh này lại lấy năm bình Tụ Khí đan trung phẩm làm tiền đặt cọc khiêu chiến hắn, chính là thật hợp ý a.

Nhưng so với Tụ Khí đan trung phẩm, Tụ Khí đan thượng phẩm đối với việc tu luyện của Lâm Thần hiệu quả càng to lớn hơn.

Lâm Thần cười cười, nói rằng:

- Có thể, nhưng tiền đặt cược đổi thành một bình Tụ Khí đan thượng phẩm.

Nhìn Lữ Chính Thanh này, trước kia khi khiêu chiến đặt cược rất nhiều a, trên thực tế khi đệ tử trên Thiên Cực bảng chịu đến khiêu chiến, cũng sẽ đưa ra điều kiện tương tự. Chỉ là bình thường đưa ra yêu cầu mức này đều là cực kỳ tự tin đối với thực lực của mình. Nếu không có đủ thực lực, còn đưa ra yêu cầu như vậy, chẳng phải là đáng không đản được cho người khác sao?

Lữ Chính Thanh nghe vậy, không khỏi lần thứ hai sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn Lâm Thần. Tụ Khí đan thượng phẩm so với Tụ Khí đan trung phẩm quý giá hơn rất nhiều, được hiệu cũng cường đại hơn, trong tay Lữ Chính Thanh cũng không có bao nhiêu Tụ Khí đan thượng phẩm.

Càng làm hấn giạt mình là, hấn đưa ra năm bình Tụ Khí đan trung phẩm, nhưng bị Lâm Thần đổi thành một bình Tụ Khí đan thượng phẩm. Lẽ nào Lâm Thần không sợ bại dưới tay hấn, sẽ thua mất tụ khí đan thượng phẩm hay sao?

Bất chợt, hấn cười nhẹ một tiếng nói:

- Tụ Khí đan thượng phẩm? Lâm Thần, Tụ Khí đan thượng phẩm thuộc về đan dược cao cấp, ngươi có sao?

Lâm Thần chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong, mà Tụ Khí đan bình thường là võ giả tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ hoặc là Thiên Cương cảnh đỉnh phong sử dụng, Lâm Thần tu vi như thế, trong tay có Tụ Khí đan thượng phẩm hay không còn là một vấn đề, dù sao Tụ Khí đan thượng phẩm cũng không phải dễ dàng lấy được như vậy.

Lâm Thần không biểu cảm, hấn xoay tay một cái, lấy ra một bình Tụ Khí đan thượng phẩm cuối cùng, để lên trên bàn đá.

Thấy một màn này, hai mắt Lữ Chính Thanh không khỏi híp lại, trong mắt lóe qua một vệt kinh ngạc nhỏ không thể nhận ra.

- Được! Lâm Thần, ngươi đã muốn đưa Tụ Khí đan thượng phẩm cho ta, vậy ta sẽ tiếp nhận!

Trong lòng Lữ Chính Thanh kinh ngạc trước sự tự tin của Lâm Thần, nhưng hấn tự nhận thực lực của mình cũng không tầm thường, hướng chỉ tu vi của hấn cao hơn Lâm Thần rất nhiều.

Vừa nói, đột nhiên trong cơ thể hấn vang lên một thanh âm rất nhỏ, ngay sau đó, liền nhìn thấy trên hai tay hấn hiện ra từng đạo từng đạo ánh sáng màu xanh lam hoa mỹ.

- Lâm Thần, không nên so sánh ta cùng với Tạ Vĩ và Trang Hồng Phi, ngươi có thể đánh bại hai người bọn họ, không hẳn là có thể chiến thắng ta.

Lữ Chính Thanh trong miệng từ tốn nói:

- Công pháp ta tu luyện là Huyền Mạch công pháp cấp thấp, võ kỹ cũng là Huyền Mạch cấp thấp võ kỹ, bàn về thực lực, so với Tạ Vĩ và Trang Hồng Phi chỉ có hơn chứ không kém.

- Hôm nay, ngươi thua là không thể nghi ngờ!

Lữ Chính Thanh đột nhiên khẽ quát một tiếng, hai tay vuròn ra, hướng Lâm Thần đánh tới một quyền.

Bá quyền thức thứ nhất, bá đạo hoành hành!

Chỉ một thoáng, khí thế của hấn trở nên thô bạo vô cùng, cả người phảng phất như hổ trong rừng, hung mãnh cực kỳ. Lữ Chính Thanh tu luyện Bá quyền là võ kỹ Huyền Mạch cấp thấp, uy lực mạnh mẽ, so với Trang Hồng Phi bị Lâm Thần đánh bại trước đó thì Lữ Chính Thanh hiển nhiên đối với võ kỹ Huyền Mạch cấp thấp tu luyện càng sâu hơn, Bá quyền này triển khai ra, khí thế uy vũ, uy lực so với Trang Hồng Phi thi triển Thương Viêm Lục kiếm lợi hại hơn rất nhiều.

Thấy một màn này, mặt Lâm Thần không biến sắc, Lữ Chính Thanh thực lực mạnh mẽ, nhưng khoảng thời gian này Lâm Thần khổ luyện, thực lực đã tiến triển rất lớn, đối mặt với Lữ Chính Thanh, hấn cũng không có chút nào sợ hãi.

Thân thể hấn chấn động, đột nhiên khắp toàn thân từ trên xuống dưới lập loè từng đạo từng đạo ánh sáng vàng óng, sáng chói vô cùng.

Uống!

Ngay sau đó, Lâm Thần một quyền hướng Lữ Chính Thanh đánh tới. So với Lữ Chính Thanh thi triển võ kỹ Huyền Mạch cấp thấp Bá quyền, một quyền của Lâm Thần xem ra thực sự quá mức đơn giản, tuy rằng như vậy, uy lực của một quyền này cũng không thể khinh thường.

Cổ Đồng Luyện Thể quyết Lâm Thần đã tu luyện đến tầng thứ bốn Cổ đồng kim thân, quyền lực của hấn từ một tháng trước đã đạt tới ba mươi ba ngàn cân, trải qua một tháng khổ luyện, hiện tại càng là ép thẳng tới ba mươi tư ngàn cân. Mặc dù là hấn tùy ý đánh một quyền, nhưng cũng không một phải võ giả bình thường có thể đón nhận.

Oành!

Hai tia sáng bất đồng đụng nhau, lập tức vang lên một âm thanh vô cùng nặng nề, chỗ tương giao phóng ra từng đạo từng đạo ánh sáng rực rỡ màu sắc.

Ngay sau đó, thân thể hai người đều lui về sau mấy bước. Mặt Lâm Thần không biến sắc, còn trên mặt Lữ Chính Thanh lóe qua một vệt kinh ngạc, cú đấm vừa nãy kia, Lữ Chính Thanh là vận dụng võ kỹ Huyền Mạch cấp thấp, nhưng vẫn không thể đánh bại được Lâm Thần.

Bá quyền thức thứ hai, xưng vương xưng bá!

Hắn gầm nhẹ một tiếng, lần thứ hai giờ lên song quyền, hướng Lâm Thần công kích tới. Quả đấm của hắn ở giữa không trung nhanh chóng lấp lóe, khí thế mãnh liệt như nước thủy triều.

Mặt Lâm Thần không sợ hãi, hắn cũng duỗi ra nắm đấm, một thức mê tung quyền triển khai ra. Nhất thời, quả đấm của hắn ở giữa không trung liên tục lấp lóe, khiến người ta hoa cả mắt.

Ầm ầm ầm ầm...

Mấy tiếng quyền đối quyền va chạm vang lên, ngay sau đó, nhìn thấy Lữ Chính Thanh đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể lui về sau, sắc mặt cực kỳ nhợt nhạt.

Lâm Thần cũng lui về sau mấy bước, nhưng so với Lữ Chính Thanh, còn tốt hơn nhiều.

Một quyền vừa nẩy, Lâm Thần chỉ là vận dụng quyền lực hai mươi lăm ngàn cân, nhưng ngay cả như vậy, cũng không phải võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ có thể đối phó, Lữ Chính Thanh thực lực mạnh mẽ, nhưng đối mặt với quyền lực của Lâm Thần nặng đến hai mươi lăm ngàn cân, cũng không thể tránh khỏi sẽ bị đánh bay.

Lữ Chính Thanh ngã trên mặt đất, sắc mặt khá là nhợt nhạt, hắn thở dốc một lát, từ trên mặt đất đứng lên, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

- Cái này không thể nào, người làm sao có khả năng mạnh hơn ta nhiều như thế!

Lâm Thần cười cười, nói:

- Không có gì là không thể.

Nghe xong, trên mặt Lữ Chính Thanh lóe qua một vết chán chường, không cam lòng, hắn trầm mặc chốc lát nói:

- Ta thua, Lâm Thần, bảo sao người có thể lên Thiên Cực bảng, hóa ra thực lực của người đã đạt đến mức độ như vậy.

Dứt lời, Lữ Chính Thanh lấy ra một bình Tụ Khí đan thượng phẩm, để ở một bên trên bàn đá, hướng Lâm Thần hơi chấp tay, rồi rời đi.

Nhưng mà, ngay thời khắc Lữ Chính Thanh rời đi, bỗng một tiếng rống to vang lên.

- Lâm Thần ở nơi nào, lăn ra đây cho ta. Thúc thôi một chút, tốt nhất là nhường ra vị trí trên Thiên Cực bảng, nếu không ta sẽ cho người biết mùi vị nằm trên giường ba tháng là như thế nào.

Âm thanh khá là thô lỗ, theo thanh âm hạ xuống, liền nhìn thấy một thanh niên khôi ngô từ ngoài cửa đi vào. Thanh niên khôi ngô đi tới, tu vi cũng là Thiên Cương cảnh trung kỳ, khí thế so với đám người Lữ Chính Thanh, Tạ Vĩ cũng không hề yếu.

Nhưng bất chợt, thanh niên khôi ngô này nhìn thấy Lữ Chính Thanh, không khỏi sùng sốt, kinh ngạc nói:

- Lữ Chính Thanh, sao người cũng ở nơi đây.

- La Phong?

Lữ Chính Thanh nhìn thấy thanh niên khôi ngô này, hai mắt không khỏi híp lại. Thanh niên khôi ngô tên gọi La Phong tu vi cùng Lữ Chính Thanh ngang ngửa, hai người này cũng quen biết lẫn nhau, không phân cao thấp.

La Phong hiển nhiên là tới khiêu chiến Lâm Thần, Lữ Chính Thanh trong lòng biết được thực lực của Lâm Thần, hắn hơi dừng lại, một lòng muốn xem La Phong làm trò cười, trên mặt hiện ra vết cười nói:

- La Phong, người tới khiêu chiến Lâm Thần? Nhưng ta nói cho người biết, muốn khiêu chiến với Lâm Thần, phải đặt cược một bình Tụ Khí đan thượng phẩm, người dám không?

- Một bình Tụ Khí đan thượng phẩm?

La Phong ngăn ra, không nghĩ tới khiêu chiến với Lâm Thần, còn phải cược một bình Tụ Khí đan thượng phẩm. Mà phải biết Tụ Khí đan thượng phẩm lại là đan dược cao cấp, nơi bình thường căn bản cũng không có bán.

Nhưng có lẽ là vì muốn chứng minh bản thân ở trước mặt Lữ Chính Thanh, La Phong hừ nhẹ một tiếng nói:

- Ta có gì không dám! Huống chi, coi như là đặt một bình Tụ Khí đan thượng phẩm, Lâm Thần có thể cầm đi sao? Hôm nay, ta nhất định có thể đoạt được vị trí trên Thiên Cực bảng!

La Phong khí thế mười phần nói, tựa như nếu hắn không thể đánh bại Lâm Thần, thì đó chính là thiên lý bất dung vậy.

Lâm Thần ở một bên đánh giá La Phong, tên La Phong này tu vi là Thiên Cương cảnh trung kỳ, bàn về tu vi, thực lực, cùng đám người Lữ Chính Thanh không kém nhiều.

Mà Lữ Chính Thanh có lẽ là do trước đó thua mất một bình Tụ Khí đan thượng phẩm vào tay Lâm Thần, có chút không cam lòng, hơn nữa hấn cùng với La Phong lại không hợp nhau, lúc này mới không những không báo cho hấn tình hình, trái lại còn khích La Phong khiêu chiến Lâm Thần.

- Lâm Thần, người đã chuẩn bị tốt hay chưa, chuẩn bị kỹ càng chúng ta liền bắt đầu! Hừ, Lâm Thần, nếu người thức thời, tốt nhất là tự chịu thua, nhường ra vị trí trên Thiên Cực bảng, nếu không..

Tiếng La Phong ông ông, đình tại nhức óc.

Nghe vậy, mặt Lâm Thần không biểu cảm, miệng nói:

- Nếu không thì thế nào?

- Nếu không thì chuẩn bị nằm trên giường ba tháng!

La Phong hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên cả người hướng phía trước đập ra, phảng phất giống như một con cộp, hai tay cũng trong trong chớp mắt thay đổi, tựa hồ đã biến thành móng vuốt của một con liệt hổ, hướng thân thể Lâm Thần thẳng tắp chộp tới.

Đòn đánh này của hấn, hiển nhiên là vận dụng một loại võ kỹ nào đó, nếu là đổi thành những võ giả khác, đối mặt với đòn đánh này của La Phong, e là sẽ dễ dàng bị tóm gọn, cuối cùng trong phút chốc mất sức chiến đấu.

Ở bên kia trong lòng Lữ Chính Thanh hết sức rõ ràng thực lực của La Phong, đối với hấn cũng vẫn cứ không có một chút phần thắng nào. Thấy một màn này, khóe miệng không khỏi hơi giương lên, chờ xem La Phong làm ra trò cười.

Ngay khi La Phong sắp công kích được Lâm Thần, thân thể Lâm Thần đột nhiên lóe ra một trận ánh sáng màu đồng, cả người nhìn giống như một vị kim phật, óng ánh rực rỡ.

La Phong bị biến hóa trên người Lâm Thần làm cho giật mình một cái, nhưng phản ứng của hấn cũng rất nhanh, trong phút chốc liền hiểu ra Lâm Thần thi triển là một loại công pháp luyện thể nào đó. Hấn khẽ quát một tiếng, lợi trào tăng nhanh tốc độ, hướng ngực Lâm Thần chộp tới, muốn một chiêu đánh bại đối thủ.

Nhưng tốc độ của hấn nhanh, tốc độ của Lâm Thần còn nhanh hơn. Tay La Phong tới cách mặt Lâm Thần không tới một thước, Lâm Thần đột nhiên duỗi ra năm ngón, liên tục đánh ra hai quyền.

Bịch bịch..

Một quyền công kích trên móng vuốt của La Phong, một quyền công kích trên ngực hấn.

- A!

Ngay sau đó, chính là một âm thanh nặng nề, La Phong mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể như con diều bị đứt dây, bay ngược ra ngoài, ngã trên mặt đất thờ đốc từng ngụm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Đan dược bán thành phẩm

- Đây là...

Về mặt La Phong tràn đầy nghi ngờ.

Hai quyền! Lâm Thần mới chỉ vận công kích hấn hai quyền mà La Phong đã bị đánh gục.

- Thừa nhận đi.

Về mặt Lâm Thần không thay đổi.

Người bên cạnh Lữ Chính Thanh cũng tỏ vẻ kinh ngạc. Hai quyền vừa nãy của Lâm Thần, quyền đạo được sử dụng mạnh hơn quyền đạo mà hấn dùng trong các trận chiến khác. Mà cũng từ đó, thi triển hai quyền đã chứng minh được thực lực của Lâm Thần, thật không đơn giản chút nào.

Lữ Chính Thanh chăm chú nhìn Lâm Thần, vẻ mặt đăm chiêu. Trước hần cũng từng có nói lúc Lâm Thần đánh bại Trang Hồng Phi là chiến thắng hiếm có. Nhưng từ biểu hiện của Lâm Thần mà nói, hần muốn đánh bại Trang Hồng Phi chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Bên kia, La Phong từ từ đứng dậy, vẻ mặt thoảng chút ngượng ngùng. Vốn dĩ hần có thể làm cho Lâm Thần phải nằm trên giường ba tháng nhưng kết quả lại bị hai quyền của Lâm Thần đánh bại.

La Phong lấy ra một bình Tụ Khí đan thượng phẩm đặt ở trên bàn thạch sau đó hung hăng tròn mắt nhìn Lữ Chính Thanh, hừ một tiếng, quay người đi.

- Cáo từ!

Lữ Chính Thanh chấp tay về phía Lâm Thần, bước ra cửa phòng rồi rời đi.

Sau khi hai người rời khỏi, ánh mắt của Lâm Thần hướng về ba viên nội đan thượng phẩm trên bàn thạch. Ba bình Tụ Khí đan này trong đó có một bình vốn dĩ là của hần, hai bình còn lại là do thắng được Lữ Chính Thanh và La Phong mà giành được.

Nhưng chỉ có hai bình Tụ Khí đan thượng phẩm thì không đủ để Lâm Thần tu luyện đến Thiên Cương cảnh hậu kì.

Lâm Thần suy nghĩ một lúc, dự định xuống núi một chuyến để mua chút đơn dược.

Nhưng lúc hần vừa định đi xuống núi thì có vài người đến tiểu viện của hần.

Đám người này, mỗi người đều là tu vi Thiên Cương cảnh trung kì, vẻ mặt ngênh ngang, đều muốn thông qua chiến thắng Lâm Thần gia nhập vào Thiên Cực bang.

Lâm Thần cười cười. Bây giờ theo hần thấy, mấy người này đến để khiêu chiến giống với việc tặng cho hần Tụ Khí đan thượng phẩm. Sau khi thương lượng áp chế được một bình Tụ Khí đan thượng phẩm.

Thấy Lâm Thần đã hao tổn rất nhiều công lực mới thắng được đối thủ, nhất thời rất nhiều đệ tử nội môn muốn khiêu chiến với Lâm Thần.

- Thực lực của Lâm Thần mạnh hơn một ít so với võ giả Thiên Cương cảnh trung kì. Bây giờ ta sắp luyện đến Thiên Cương cảnh hậu kì rồi thì không chế hần không thành vấn đề nữa.

- Ha ha, đúng là ông trời cũng giúp ta tu luyện một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, vậy việc đánh bại hần chỉ là chuyện đơn giản.

- Xem ra việc ta được ghi tên lên Thiên Cực bang đã là việc không thể ngăn cản được.

Mặc cho những đệ tử nội môn nghĩ thế nào, khi bọn họ giao đấu với Lâm Thần, sau khi Lâm Thần thật không dễ dàng gì đánh bại bọn chúng, vẻ mặt từng người đều không cam tâm nghĩ rằng chỉ thiếu một bước thì sẽ giành chiến thắng, chỉ một chút nữa có thể ghi danh lên Thiên Cực bang rồi.

Chính là mỗi người đều thiếu một chút may mắn...

Vài ngày sau đó, Lâm Thần ở lại trong tiểu viện, yên lặng chờ đệ tử Thiên Cực tông đến khiêu chiến.

Một nhóm vài người bước vào tiểu viện của Lâm Thần, không quá bất ngờ khi bọn chúng chủ động khiêu chiến. Thương lượng đặt cược xong, Lâm Thần đánh bại từng người từng người một.

Đám người này trong lòng không phục, vừa mắng vừa bịa đặt ra những lời độc ác, vẻ mặt xám xịt rời đi.

Đánh bại được đám võ giả này, số lượng Tụ Khí đan thượng phẩm mà Lâm Thần đạt được đã lên tới mười sáu lọ.

Mười sáu bình Tụ Khí đan thượng phẩm nếu như đến chợ của Thiên Cực tông mua thì sẽ hao tổn rất nhiều linh thạch hạ phẩm. Cho dù là như vậy cũng chưa chắc đã mua được. Dù gì thì Tụ Khí đan thượng phẩm cũng là một đan dược cấp cao, ở bên ngoài rất khó mua được.

Do Lâm Thần đánh bại không ít đệ tử đến khiêu chiến nên một số võ giả cũng cảm thấy không đúng.

Kể từ khi bắt đầu, Lâm Thần vẫn luôn giành thắng lợi, kể cả khi đối mặt với đệ tử của Thiên Cương cảnh hậu kì vẫn liên tiếp giành thắng lợi.

Nhiều đệ tử nội môn không phải là kẻ ngốc, phân tích một lát thì sẽ phát hiện ra điều bất thường, đến sau này khi La Phong bị hai quyền của Lâm Thần đánh bại, rất nhiều đệ tử nội môn cuối cùng cũng vỡ lẽ ra Lâm Thần chính là đang dụ đối phương lơ là cảnh giác, nhân lúc bọn chúng khiêu chiến lừa lấy Tụ Khí đan thượng phẩm của bọn chúng.

Trong một lúc, rất nhiều đệ tử nội môn bị đánh bại hô to: Nham hiểm.

Chính là lúc tỉ thí đặt cược một bình Tụ Khí đan thượng phẩm, nhiều đệ tử nội môn thầm nghĩ bản thân chỉ có thắng mà không có thua, nhưng Lâm Thần không nghĩ ngợi gì nhiều, bây giờ mà bọn chúng nuốt lời thì cũng không kịp nữa rồi.

Không còn đệ tử nội môn đến khiêu chiến, Lâm Thần tỏ vẻ nuối tiếc nhưng cũng không quá để tâm. Lúc trước đó, Lâm Thần đã giành được mười sáu

bình Tụ khí đan rồi cũng xem như đã kiếm được một món hời.

Lâm Thần về mặt tươi cười, thuê một con Thanh Ô mã liền đi thẳng về phía chợ dưới núi.

Mười sáu bình Tụ Khí đan thượng phẩm không thể xem là ít nhưng nếu muốn tiến sâu vào Thiên Cương cảnh bắt buộc phải chuẩn bị đầy đủ. Chính vì thế mà Lâm Thần dự định đi xuống chợ một chuyến để mua ít đan dược về.

Ba ngày sau, ở trong chợ dưới Thiên Cực tông.

Chợ này nằm gần dãy núi Mặc Liên có rất nhiều võ giả ra vào nườm nượp không ngừng vô cùng náo nhiệt. Lâm Thần Không nhìn đông nhìn tây mà đi thẳng đến một cửa hàng đan dược.

Trong cửa hàng đan dược cũng có không ít võ giả đang mua. Thị nữ thấy Lâm Thần bước vào, miệng tươi cười nói:

- Công tử, tiệm của chúng tôi có đầy đủ các loại đan dược, không biết công tử cần loại nào.

Nghe vậy, trong lòng Lâm Thần mừng rỡ. Loại đan dược cấp cao rất khó tìm, bình thường trong các cửa tiệm rất ít khi bán loại đan dược cao cấp này. Vì thế mà Lâm Thần định giao cho lò luyện đan dùng nội đan của yêu thú cấp ba, cấp bốn luyện thành đan dược cao cấp. Nếu mà đan dược cao cấp có bán thì đó là việc không thể tốt hơn.

Lâm Thần nhìn thị nữ nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Ta cần một chút đan dược cao cấp để hỗ trợ việc tu luyện.

- Đan dược cao cấp?

Người thị nữ ngây người, có một chút do dự nói:

- Công tử, đan dược cao cấp này chúng tôi không được tự ý quyết định. Vui lòng đợi một chút, tôi sẽ lập tức đi mời ông chủ đến.

Cô khom người về phía Lâm Thần sau đó đi thật nhanh lên lầu.

Thấy tình huống này, hai mắt Lâm Thần sáng lên, chẳng lẽ nơi này lại có bán đan dược cao cấp để tu luyện?

Một lát sau, người thị nữ cùng với một người trung niên to béo từ cầu thang bước xuống, nét mặt rạng rỡ tươi cười, tay xách một cái rương, bước đến trước mặt Lâm Thần nói:

- Công tử, tôi là ông chủ của tiệm này. Mời công tử đi theo lối này, chúng ta vào sương phòng nói chuyện.

Lâm Thần khẽ gật đầu. Theo hướng dẫn của người trung niên to béo đi vào một gian sương phòng.

Sương phòng này không lớn, bên trong có một vài chiếc ghế tựa. Sau khi ngồi nây ngắn xong thì người đàn ông trung niên hỏi:

- Công tử, ngài cần loại đan dược cao cấp thế nào?

Thứ gọi là đan dược cao cấp thông thường có công hiệu với võ giả tu luyện nhưng lại rất khó luyện.

Lâm Thần trầm lặng một chút, chuẩn bị công kích Thiên Cương cảnh sơ kì, tự nhiên là phải mua đan dược cao cấp tương tự để phụ giúp việc tu luyện.

Người đàn ông trung niên nghe xong lời nói của Lâm Thần, về mặt có chút do dự chần chờ một lúc rồi mới nói:

- Công tử, cậu cũng biết đó, loại đan dược cao cấp này rất khó tìm. Loại đan dược cao cấp mà cậu đang tìm thì tiệm của chúng tôi không có, nhưng mà...

- Nhưng cái gì?

Lâm Thần hỏi.

Người đàn ông trung niên ngưng một lúc rồi tiếp tục nói:

- Đan dược cao cấp này bào chế rất khó, hơn nữa còn cần nguyên liệu để luyện chế, so với đan dược cấp thấp khó tìm hơn nhiều. Như Tụ Khí đan, Tụ Khí đan hạ phẩm và Tụ Khí đan thượng phẩm đều cần nội đan của yêu thú. Mà Tụ Khí đan thượng phẩm cần nội đan của yêu thú cấp năm còn Tụ Khí đan hạ phẩm cần có nội đan của yêu thú cấp bốn.

- Ngoài những cái này ra, việc luyện đan dược cao cấp rất dễ bị thất bại. Thời gian trước, tiệm của chúng tôi thu thập được rất nhiều nội đan của yêu thú, cũng từng bào chế đan dược cao cấp nhưng thất bại lên đến hàng trăm lần. May ra cũng chỉ luyện ra được ba bình Tụ Khí đan thượng phẩm, còn lại đều là Tụ Khí đan bán thành phẩm, chúng tôi có hơn hai mươi bình.

Ở Thiên Linh đại lục, vị trí của người luyện đan vô cùng cao, đặc biệt là những người có thể luyện ra nội đan cấp cao. Dù gì công hiệu của đan dược đối với võ giả không cần cũng hiểu. Luyện Đan Sư nếu mà có thể luyện ra đan dược cấp cao tự nhiên sẽ được các võ giả tôn sùng.

Có thể bởi đường một Luyện Đan Sư rất rườm rà. Hơn thế nữa còn hao phí một số lượng lớn linh thạch. Một Luyện Đan Sư ngay từ lúc bắt đầu chắc chắn sẽ thất bại rất nhiều lần, không ngừng luyện tập mới có thể luyện chế ra đan dược bán thành phẩm.

Còn về số lượng đan dược thất bại có chứa trong đó rất nhiều tạp chất, võ giả không thể dùng được. Nếu mà cứ mang đi dùng thì không những không giúp đỡ được việc tu luyện mà còn hao tổn đến kinh mạch bên trong cơ thể sẽ gây ra hậu quả không thể lường trước được.

Cũng có một số đan dược có ít tạp chất nhưng so với nội đan thành phẩm thì công hiệu của loại này khác biệt rất nhiều. Nếu dùng lâu thì sẽ khiến kinh mạch của võ giả bị tổn hại.

Loại đan dược này được gọi là đan dược bán thành phẩm.

Đan dược bán thành phẩm cũng được các võ giả trọng dụng, nhưng cũng không cần nhiều lắm, dù sao chỉ cần không dùng quá liều thì sẽ không vấn đề gì.

Lâm Thần dùng đan dược tu luyện đều là qua tiểu đỉnh tinh luyện. Tiếp tục dùng đan dược bán thành phẩm cho dù có lẫn tạp chất thì sau khi tiểu đỉnh tinh luyện xong cũng sẽ rất tinh khiết.

Đối với Lâm Thần mà nói, đan dược bán thành phẩm này chẳng qua chỉ là loại đan dược bình thường. Cho dù có dùng số lượng lớn thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến kinh mạch trong cơ thể Lâm Thần.

Khác biệt duy nhất chính là đan dược bán thành phẩm không có công hiệu của đan dược thành phẩm. Cho dù là như vậy, so với Tự Khí đan trung phẩm cũng mạnh hơn nhiều.

- Đan dược bán thành phẩm cấp cao?

Trong đầu Lâm Thần vốn đã có dự định nhưng mà vẻ mặt vẫn không chút biểu cảm nói.

- Đúng vậy, công tử, cậu nhìn xem...

Người đàn ông trung niên to béo này không chắc đan dược bán thành phẩm này sau khi võ giả dùng qua lượng lớn sẽ gây ra tác hại gì đến kinh mạch, mà những đệ tử gia tộc lớn, tông môn lớn đối với đan dược bán thành phẩm này lại không để tâm.

Lâm Thần trầm ngâm một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên nói:

- Được, ta cần hết chỗ này.

Nghe vậy, người đàn ông trung niên to béo phấn khởi, vui mừng nói:

- Công tử, toàn bộ đan dược đều ở đây cả, chúng ta giao dịch ở đây luôn.

- Ủ...!

Lâm Thần gật gật đầu.

- Công tử, Tự Khí đan thượng phẩm có tất cả ba bình còn Tự Khí đan bán thành phẩm có hai mươi sáu bình có giá năm vạn ba ngàn linh thạch hạ phẩm, chỉ lấy của công tử năm vạn linh thạch hạ phẩm.

Người đàn ông trung niên tươi cười, mở rương gỗ ra, lập tức hiện ra từng bình đan dược.

Lấy ra trước ba bình Tự Khí đan thượng phẩm, giống y hệt bình Tự Khí đan thượng phẩm mà Lâm Thần có được lúc trước. Sau đó tiếp tục lấy ra Tự Khí đan bán thành phẩm có chút kém vàng rõ ràng là kèm theo tạp chất. Ngoài điểm này ra, Thiên Địa linh khí so với Tự khí đan thượng phẩm cũng không bằng.

Ngoài ra cũng không khác biệt thành phẩm Tự khí đan thượng phẩm là mấy.

Lâm Thần quan sát một lúc, lấy ra một viên nạp giới có năm vạn linh thạch hạ phẩm đưa cho người đàn ông trung niên to béo.

- Hợp tác với công tử thật vui vẻ. Sau này nếu công tử cần loại đan dược nào, cứ việc đến tiệm của tôi.

Người đàn ông trung niên to béo quét ý niệm qua nạp giới, xác nhận linh thạch không có gì sai sót, vẻ mặt người đàn ông to béo vui mừng tột độ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Giao dịch

Nếu đổi lại là những võ giả khác thì tuyệt đối không dám dùng bán thành phẩm đan dược nhiều như vậy. Tuy rằng bán thành phẩm đan dược có nhiều tạp chất nhưng nếu võ giả uống lâu dài cũng sẽ có ảnh hưởng tới kinh mạch của võ giả.

Mà Lâm Thần lại không giống như vậy, hắn dùng đan dược đều trải qua tinh luyện của tiểu đỉnh. Bởi vậy, mặc dù là bán thành phẩm đan dược trải qua tinh luyện của tiểu đỉnh thì tạp chất cũng bị tiêu trừ không còn một mống, cho dù Lâm Thần dùng nhiều như vậy cũng sẽ không có ảnh hưởng gì đối với kinh mạch trong cơ thể.

Sau khi mua đan dược thật, lâm Thần đứng lên đang muốn rời đi, trung niên béo thấy thế bóng nói:

- Công tử có thể có yêu thú nội đan, của hàng chúng ta cần thu mua một lượng lớn.

So với đan dược bán thành phẩm, nội đan yêu thú cũng chứa đựng một lượng lớn tạp chất, có điều bất đồng với đan dược bán thành phẩm là nội đan yêu thú chứa thủ tinh yêu thú, võ giả ăn vào có thể chịu ảnh hưởng bởi lượng lớn thủ tinh của yêu thú, cuối cùng đánh mất lý trí chỉ biết giết chóc, hình người tâm thú.

- Ủ, có một ít.

Nghe xong lời của người trung niên mập, trong lòng Lâm Thần hơi động, lúc ở Kim dương thành gặp phải yêu thú, Lâm Thần chém chết một lượng lớn yêu thú, mà những nội đan yêu thú này cũng bị Lâm Thần lấy về.

Nội đan những yêu thú này chính là dùng để luyện chế đan dược, có điều Lâm Thần không có ý định dễ dàng bán ra những nội đan yêu thú này. Nội đan yêu thú cấp bốn lại là tài liệu để luyện chế đan dược cao cấp, quan trọng hơn là đan dược cao cấp rất khó tìm, bởi vậy Lâm Thần dự định đổi những nội đan yêu thú cấp bốn này thành đan dược cao cấp.

- Công tử không ngại bán cho cửa hàng chúng ta chứ, giá tiền chúng ta có thể thương lượng.

Trung niên mập nở nụ cười nói.

- Được, người xem một chút.

Lâm Thần hơi trầm ngâm một lát, linh hồn lực của hắn hơi động, lấy ra một viên nạp giới đựng rất nhiều nội đan yêu thú cấp ba, cấp bốn đưa cho trung niên mập.

- ha ha, cũng tốt.

Trung niên mập khẽ gật đầu, nhận lấy nạp giới, nhưng mà khi hắn dùng ý niệm đảo qua nạp giới một cái, thần sắc của hắn nhất thời biến đổi, trong miệng hít vào một ngụm khí lạnh nói:

- Đây... nhiều nội đan yêu thú như vậy.

Trong nạp giới có ít nhất hơn ba trăm viên nội đan yêu thú cấp ba, hơn một trăm viên nội đan yêu thú cấp bốn. Nhiều tài liệu đan dược như vậy, nếu là của một gia tộc nào đó bán ra, hay một thế lực mạnh nào đó thì hẳn sẽ không thất thố như thế, dù sao gia tộc, thế lực lớn cũng có rất nhiều võ giả ra bên ngoài săn giết yêu thú, có thể nhanh chóng có được nội đan yêu thú.

Nhưng lâm Thần chỉ là một người, mà hắn mới là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, một lần lại lấy ra nhiều nội đan yêu thú cấp ba, cấp bốn như vậy.

Có điều, về mặt trung niên mập hơi kích động. Nội đan yêu thú cấp cao vốn là hiếm thấy, Lâm Thần một lần lại lấy ra nhiều như vậy, có hồ tương đương với mấy tháng thu mua của cửa hàng, mà nhiều nội đan yêu thú như vậy, cửa hàng cũng sẽ luyện chế được một số lượng lớn đan dược cao cấp.

- Không biết công tử dự định bán những nội đan yêu thú này như thế nào?

Trung niên mập đề xuống kích động trong lòng, vội vàng mở miệng hỏi.

Nghe vậy, lâm Thần khẽ lắc đầu, những nội đan yêu thú này Lâm Thần không có ý định bán ra mà là dự định đổi thành đan dược cao cấp.

Nhìn thấy lâm Thần lắc đầu, trong lòng trung niên mập nhất thời căng thẳng nói:

- Chỉ cần công tử bán những nội đan yêu thú này cho cửa hàng chúng tôi, cửa hàng của chúng tôi sẽ giảm giá hai mươi phần trăm giá mua đan dược, công tử xem như thế nào?

Lâm Thần cười cười nói:

- ta không thiếu linh thạch, ta cần đan dược cao cấp.

- Đan dược cao cấp?

Trung niên mập sừng sờ, nghi ngờ nhìn Lâm Thần, vừa này hắn đã bán không ít không ít đan dược cao cấp cho Lâm Thần hay sao, làm sao mà người này vẫn cần thêm vậy?

Thấy tình hình như vậy, vẻ mặt Lâm Thần vẫn mỉm cười nói:

- Những nội đan yêu thú ta có thể cung cấp miễn phí cho cửa hàng, nhưng luyện chế ra đan dược, bất kể là thành phẩm hay bán thành phẩm ta đều muốn sáu phần mười.

- Chuyện này...

Nghe Lâm Thần nói xong, trung niên mập hơi chần chừ. Bọn họ mua nội đan yêu thú chính là vì chế luyện đan dược cao cấp, sau đó bán ra, mà giờ khắc này Lâm Thần mở miệng liền muốn sáu phần mười, bọn họ có hơi không chịu nổi, dù sao luyện chế đan dược cao cấp ngoại trừ nội đan yêu thú còn cần rất nhiều tài liệu quý hiếm khác nữa.

- Ha ha, Luyện Đan sư có thể luyện chế đan dược cao cấp cần tiêu hao một lượng lớn vật liệu, hiện tại ta miễn phí cũng cấp nội đan yêu thú cho cửa hàng, đòi sáu phần mười đan dược cũng không có quá đáng a.

Lâm Thần không hề hoang mang chậm rãi nói. Muốn Luyện Đan sư có thể luyện chế một đan dược cao cấp không phải là dễ dàng như vậy, trong quá trình Luyện Đan sư luyện chế khó tránh khỏi sẽ có thất bại, Luyện Đan sư đang học tập thì số lần thất bại càng nhiều, mà một khi luyện đan thất bại, như vậy sẽ tổn thất một lượng lớn vật liệu, tiêu hao một lượng lớn linh thạch.

Nghe Lâm Thần nói xong, trên mặt trung niên mập hơi do dự, đứng như Lâm Thần nói, Luyện Đan sư của cửa hàng bọn họ chỉ là một Luyện Đan sư sơ cấp, nếu không lần trước chế tạo thượng phẩm Tụ Khí đan sẽ không phải luyện chế hơn trăm lần mới được có ba bình Tụ Khí đan thượng phẩm.

Hướng chi bây giờ Lâm Thần miễn phí cung cấp nội đan yêu thú cho cửa hàng luyện chế đan dược, tuy rằng Lâm Thần có thể lấy sáu phần mười đan dược được luyện chế ra, nhưng cửa hàng cũng có một khoảng lợi nhuận không nhỏ, Luyện Đan sư đối với luyện chế đan dược cao cấp độ thuần thực chắc chắn được nâng lên rất nhiều.

Nghĩ đến một khi tỉ lệ Luyện Đan sư có thể luyện chế thành công đan dược cao cấp tăng cao, cửa hàng sẽ thu về một khoản lợi nhuận khổng lồ, trung niên mập nhất thời cắn răng nói:

- Được, có điều luyện chế đan dược cao cấp cần chuẩn bị rất nhiều vật liệu khác, sẽ tiêu hao không ít thời gian, e rằng hai tháng nữa công tử mới có thể nhận được đan dược.

Lâm Thần khẽ gật đầu, lần này xuống núi đã đạt được mục đích.

Tạm thời không hề thiếu đan dược, Lâm Thần nói:

- Cái này không sao, hai tháng sau ta trở lại.

- Vậy thì đa tạ công tử. Công tử yên tâm, cửa hàng tuyệt đối có thể làm cho công tử thỏa mãn, luyện chế ra đan dược sẽ không che giấu công tử.

Trung niên mập cười rạng rỡ, thần sắc kích động.

- Biết điều như vậy rất tốt.

Lâm Thần cười cười, hiện tại trên người hắn mặc chính là trang phục của đệ tử nội môn Thiên Cực tông, trong góc áo có dấu ấn của Thiên Cực tông, trung niên mập này cho dù có tâm cũng không dám lừa gạt đệ tử Thiên Cực tông. Dù sao nơi này cũng thuộc sự quản lý của Thiên Cực tông.

Ước định với trung niên mập xong xuôi, Lâm Thần liền chấp tay đi ra cửa.

Mà trung niên mập rạng rỡ tươi cười tiễn Lâm Thần ra khỏi cửa hàng.

Lần này giao dịch đan dược với cửa hàng, Lâm Thần lấy được tổng cộng ba bình Tụ Khí đan thượng phẩm, hai mươi sáu chai bán thành phẩm Tụ Khí đan thượng phẩm, hơn nữa lúc trước hắn cùng với các đệ tử Thiên Cực tông tỉ thí thắng được đan dược cùng với một bình hãn có trên người, giờ khắc này Tụ Khí đan thượng phẩm hắn có tổng cộng là hai mươi bình.

Giao nội đan yêu thú để luyện chế đan dược, ngoại trừ viên nội đan yêu thú cấp năm bậc thấp Lang Vương ở ngoài, còn lại tất cả đều giao cho cửa hàng luyện chế đan dược.

Chỉ chờ hai tháng sau Lâm Thần liền có thể đến lấy đan dược.

Nhìn đám người trên đường nói dài không dứt, tâm tình Lâm Thần vui sướng, lần này giao dịch luyện chế đan dược, mấy tháng tới hắn không lo tới vẫn

đề thiếu hụt đan dược.

- Công tử, công tử, làm ơn cho xin ít tiền ăn cơm đi.

Ngay thời điểm Lâm Thần đánh giá đám người kia, bỗng bên tai truyền đến tiếng kêu thê lương.

Lâm Thần theo tiếng kêu nhìn lại, liền nhìn thấy một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, tay đang nâng một cái chén sứ không toàn vẹn, vẻ mặt cầu xin nhìn Lâm Thần, ở bên cạnh người phụ nữ còn có một đứa bé gái khoảng sáu tuổi, mặt bé gái đầy tro bụi, trên người mặc quần áo bù xù, xem ra khá là nghèo khó.

Người phụ nữ thấy Lâm Thần nhìn sang, vẻ mặt không khỏi càng thêm gấp gáp, trong miệng cầu xin nói:

- Công tử xin rủ lòng thương, cho xin ít bạc để ăn cơm..

Lâm Thần thở dài một tiếng, người phụ nữ như vậy ở trên đường ăn xin Lâm Thần thấy không ít. Những người này là bởi vì nam nhân của mình tiến vào Mặc Liên sơn săn giết yêu thú cuối cùng bỏ mạng trong tay yêu thú không có trở về, hoặc là tài sản trong nhà bị người ta ngầm chiếm đoạt, bắt đắc dĩ phải ra đường ăn xin, sinh hoạt khổ cực, cuối cùng chết nơi đất khách.

- Đi đi đi, nếu các ngươi còn dám ngăn cản đường đi của công tử, ta liền đánh gãy chân của các ngươi, còn không mau cút đi cho ta.

Ngay tại lúc Lâm Thần đang đánh giá chuyện người phụ nữ này, trung niên mập chủ cửa hàng đan dược đi ra, thần sắc độc ác lớn tiếng gầm hai người phụ nữ, rồi hướng Lâm Thần nói:

- Công tử không cần để ý tới các nàng, trực tiếp đi là được.

Nghe vậy, Lâm Thần lắc đầu cười nói:

- Không sao.

Nói xong, Lâm Thần hướng phía trước bước hai bước, xoay tay một cái lấy ra một cái túi có năm mươi khối linh thạch hạ phẩm nói:

- Cảm lấy linh thạch hạ phẩm này, đi tìm một nơi ở đi.

- A... Đa tạ công tử, đại ân đại đức của công tử khó có thể báo đáp...

Người phụ nữ kích động đầy nước mắt, hai tay run rẩy nhận lấy túi linh thạch trong tay Lâm Thần, chợt nàng vỗ nhẹ con bé bên cạnh nói:

- Tiểu Tây, còn không mau cảm ơn đại ca.

- Cảm ơn đại ca ca.

Bé gái rất nghe lời, hai mắt trong suốt nhìn Lâm Thần, âm thanh thanh thúy vô cùng.

Lâm Thần cười cười, phát tay nói:

- Không cần cảm ơn ta.

Năm mươi khối linh thạch hạ phẩm đối với Lâm Thần cũng không đáng quan tâm tới, nhưng đối với người phụ nữ mà nói, bớt ăn bớt mặc cũng đủ để các nàng ăn trong nửa năm.

Người phụ nữ đối với Lâm Thần cực kỳ cảm kích.

Một bên, trung niên mập không ngờ Lâm Thần sẽ trợ giúp hai người, thần sắc kinh ngạc nhìn Lâm Thần một lát, trầm ngâm một lúc nói:

- Nếu vị công tử đã nói như vậy, cửa hàng vừa vắng thiếu người, ngươi dẫn hai từ ở lại cửa hàng đi.

- A... Cảm tạ chương quỹ, ta nhất định sẽ chịu khó làm việc.

Người phụ nữ cảm kích nói.

- Không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì cảm ơn vị công tử này.

Trung niên mập thấy người phụ nữ nhìn sang, vẻ mặt có hơi chán ghét nói.

Nghe xong lời của người trung niên mập, người phụ nữ hướng về phía Lâm Thần cảm ơn, trong lòng nàng rất rõ, nếu không phải là Lâm Thần thì trung niên mập cũng sẽ không thu nhận hai mẹ con bọn họ.

Trong lòng Lâm Thần rất rõ ràng, trung niên mập muốn nhận hai người bọn họ là vì muốn tạo quan hệ với hắn, Lâm Thần chỉ mới là võ giả tu vi Luyện

Thế cảnh tầng thứ chín đỉnh cao nhưng một lần lại có thể lấy ra nhiều đan dược như vậy, không thể nghi ngờ thực lực của hắn chính là thiên tài trong Thiên Cực tông, tạo quan hệ với Lâm Thần đối với bọn họ có lợi không có hại.

Hắn cười gật đầu, đang muốn hướng về phía người trung niên mập cáo từ, lúc này người phụ nữ bỗng nhiên lấy ra một miếng ngọc bội, vẻ mặt cực kỳ cảm động nói:

- Đại ân đại đức của công tử khó có thể báo đáp, mong công tử nhận lấy ngọc bội này.

- Há?

Lâm Thần sửng sò, hắn cứu tế hai người này chỉ là tùy tiện mà thôi, không nghĩ tới báo đáp. Có điều người phụ nữ này cũng có lòng tốt, Lâm Thần gật đầu một cái nói:

- Vậy thì đa tạ.

Nói xong, hắn nhận lấy ngọc bội kia, cũng không nhìn kỹ, liền thu vào trong Trữ Vật Linh Giới, làm xong việc này, Lâm Thần chấp tay cáo từ trung niên mập, bước lên Thanh Ô mã hướng Thiên Cực tông mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Đột phá thiên cương cảnh

Ba ngày sau, ở Thiên Cực tông.

Lúc trước trải qua khoảng thời gian các đệ tử nội môn không ngừng khiêu chiến với Lâm Thần, cuối cùng Lâm Thần cũng lần lượt "thắng thảm". Sau đó danh tiếng của Lâm Thần ở trong tông môn nhất thời lan truyền khắp nơi.

Mặc dù những đệ tử khác trên Thiên Cực bảng cũng cảm thấy hiếu kỳ với Lâm Thần, một võ giả tu vi Luyện thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong lại liên tục đánh bại các võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, vững vàng chiếm cứ vị trí bốn trăm tám mươi chín trên bảng Thiên Cực.

Mà trước kia một trong những đệ tử nội môn bại dưới tay Lâm Thần vì một bình Tụ Khí đan thượng phẩm kia, những đệ tử nội môn kia hận Lâm Thần tới nghiền răng nghiền lưỡi, rõ ràng lúc trước Lâm Thần giả làm heo ăn thịt hổ, thông qua ti thí thắng lấy thượng phẩm Tụ Khí đan của bọn họ.

Nhưng bất luận là những đệ tử này hối hận thế nào đi nữa thì cũng vô ích, huống chi lúc đó ti thí bọn họ đều tự nhận là tất thắng không thể nghi ngờ, đáp ứng các cược một bình Tụ Khí đan thượng phẩm là hợp tình hợp lý, bây giờ bọn họ muốn tìm Lâm Thần gây phiền phức cũng không có lý do.

Lúc này gặp lại Lâm Thần trở về nội môn, có rất nhiều đệ tử nội môn cũng không dám hướng Lâm Thần khiêu chiến, có điều phần lớn đệ tử đều nỗ lực nâng cao thực lực, hy vọng sẽ có một ngày đánh bại Lâm Thần.

Lâm Thần cũng không để ý đến các đệ tử nội môn, trực tiếp đưa Thanh Ô mã ra sau tông môn trả lại, rồi trở về tiểu viện của mình.

Ngay sau đó, ở cửa tiểu viện liền treo lên thông báo "Bé quan chó quá rầy", đóng chặt cửa lớn, chuẩn bị đột phá Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Hồ...

Trên giường, Lâm Thần ngồi khoanh chân, hắn thở phào một hơi, xoay tay lấy ra toàn bộ thành phẩm cùng bán thành phẩm Tụ Khí đan thượng phẩm, nhất thời mấy chục bình thủy tinh được đặt ở trên bàn, trong bình thủy tinh chứa đựng một lượng lớn Thiên Địa linh khí.

Mỗi bình thủy tinh có mười hạt Tụ Khí đan thượng phẩm, mà Lâm Thần có tổng cộng hai mươi bình Tụ Khí đan thượng phẩm, hai mươi sáu bình Tụ Khí đan bán thành phẩm, cộng lại chính là bốn trăm sáu mươi hạt Tụ Khí đan thượng phẩm.

Cho dù dược hiệu của bán thành phẩm Tụ Khí đan thượng phẩm không mạnh bằng thành phẩm Tụ Khí đan thượng phẩm, nhưng số lượng như vậy cũng đủ làm cho võ giả Thiên Cương cảnh vì nó mà điên cuồng.

Bây giờ cách đại hội nội môn chỉ còn một năm, thời gian cấp bách, ta lần này đột phá phải đột phá một lần thành công, nếu không đột phá thành công sẽ lỡ mất rất nhiều thời gian tu luyện.

Lâm Thần còn dự định tu luyện một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, chuẩn bị sẵn sàng cho đại hội nội môn sắp tới, hắn không có thời gian dư thừa để đột phá Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Hít một hơi, Lâm Thần lấy ra một hạt thành phẩm Tụ Khí đan thượng phẩm, há miệng nuốt xuống.

Theo đan được vào miệng, Lâm Thần nhất thời cảm nhận được một luồng linh khí Thiên Địa khổng lồ, cỗ Thiên Địa linh khí nhất thời mãnh liệt xông vào các đại kinh mạch của hắn.

Về mặt Lâm Thần bất động, dùng lực áp chế kinh mạch trong cơ thể, cũng không lâu lắm, tiểu đình trong đầu hắn liền truyền đến một lực hút cực mạnh, hút hết Thiên Địa linh khí trong các kinh mạch với tốc độ cực nhanh.

Thiên Địa linh khí bị tiểu đình hấp thu, kinh mạch đang phồng lên trong cơ thể Lâm Thần bỗng dưng biến mất.

Có điều Lâm Thần lần thứ hai lại mở miệng, lấy ra một hạt thượng phẩm Tụ Khí đan nuốt xuống.

Cũng trong lúc đó, tiểu đình trong đầu hắn cũng phun ra Thiên Địa linh khí đã được tinh luyện. Lâm Thần cũng không có khinh xuất liền sử dụng Chân Liên Tâm Quyết bắt đầu luyện hóa cỗ Thiên Địa linh khí vô cùng tinh khiết.

Được tiểu đình tinh luyện qua Thiên Địa linh khí, số lượng đã ít hơn so với trước rất nhiều nhưng cũng vô cùng tinh khiết.

Một vòng tuần hoàn, hai vòng tuần hoàn...

Lâm Thần sau khi luyện hóa Thiên Địa linh khí tinh khiết xong, tiểu đình lần thứ hai tinh luyện Thiên Địa linh khí trong hạt Tụ Khí đan thượng phẩm sau đó lại phun ra Thiên Địa linh khí tinh khiết.

Lâm Thần không hề do dự lấy ra một hạt Tụ Khí đan thượng phẩm tiếp tục nuốt vào.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Lâm Thần dùng đan được, tiểu đình tinh luyện được hiệu đan được, sau đó triển khai Chân Liên Tâm Quyết luyện hóa Thiên Địa linh khí tinh khiết được tiểu đình phun ra.

Lâm Thần không ngừng dùng thượng phẩm Tụ Khí đan luyện hóa Thiên Địa linh khí, chân khí trong đan điền của hắn tăng lên với tốc độ nhanh chóng.

Sau hai canh giờ, Lâm Thần đã sử dụng hết năm bình thượng phẩm Tụ Khí đan, hao phí nhiều đan được như vậy rốt cuộc tu vi của hắn cũng đạt tới điểm cực hạn chuẩn bị đột phá.

Tu vi sắp đột phá, lúc này Lâm Thần ngừng lại.

Dùng đan được chỉ là tăng chân khí trong đan điền lên tới điểm giới hạn có thể đột phá, nhưng muốn đột phá tới Thiên Cương cảnh sơ kỳ cũng không dễ dàng như vậy.

Lâm Thần nhất định phải điều chỉnh trạng thái tới mức tốt nhất, chuẩn bị vẹn toàn mới có thể đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Nhắm mắt điều tức nửa canh giờ, Lâm Thần đột nhiên mở mắt ra, sau đó lấy ra một hạt thượng phẩm Tụ Khí đan há miệng nuốt vào.

Vù...

Theo Tụ Khí đan bị hắn nuốt vào, trong cơ thể Lâm Thần nhất thời vang lên một âm thanh ong ong. Giờ khắc này tu vi Lâm Thần dĩ nhiên là đã tới điểm giới hạn dễ đột phá lên Thiên Cương cảnh sơ kỳ, chân khí trong đan điền ở trạng thái no đủ, lần thứ hai hắn dùng đan được, luyện hóa chân khí trong đan điền.

Theo chân khí trong đan điền hắn nhất thời vang lên một trận tiếng ông ông.

Sắc mặt Lâm Thần không biến đổi, nuốt tiếp một viên Tụ Khí đan thượng phẩm, sau khi trải qua tiểu đình tinh luyện, hắn nhanh chóng triển khai Chân Liên Tâm Quyết luyện hóa cỗ Thiên Địa linh khí tinh khiết được tiểu đình phun ra.

Ong ong ong...

Thiên Địa linh khí nhanh chóng bị luyện hóa chân khí trong cơ thể Lâm Thần cũng nhanh chóng bị nén xuống vang lên từng tiếng ong ong.

Quan trọng hơn là, tại trung tâm đan điền Lâm Thần hai đóa Chân Liên đột nhiên run rẩy, giống như là nó bị chân khí bốn phía đè nén không đủ không gian cho nó.

Tu vi của Lâm Thần dù sao cũng là Luyện thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, đan điền chứa đựng chân khí cũng có giới hạn, mà giờ khắc này hắn lại không ngừng luyện hóa Thiên Địa linh khí chuyển đổi thành chân khí, tự nhiên sẽ sinh ra một lượng lớn chân khí trong đan điền, Chân Liên bị đè ép rồi, mà trong cơ thể Lâm Thần phát ra tiếng ong ong chính là từ hai đóa Chân Liên này mà ra.

- Phá cho ta.

Khi luyện hóa viên thứ năm Tụ Khí đan thượng phẩm, Lâm Thần khẽ quát một tiếng, vốn dĩ tu vi Lâm Thần đã đạt tới điểm giới hạn đột phá rồi, mà giờ phút này hắn còn sử dụng một số lượng lớn đan được, chân khí trong cơ thể hắn bị chen ép kịch liệt đạt đến một mức độ nhất định thì sẽ bạo phát.

Rầm rầm rầm rầm rầm...

Âm thanh của Lâm Thần vừa hạ xuống liền cảm thấy trong đan điền giống như là bị nổ tung vậy, số lượng chân khí bị chèn ép điên cuồng nổ tung, xung kích biên giới đan điền giống như là muốn mở rộng phạm vi vậy.

Võ giả Thiên Cương cảnh khác võ giả Luyện thể cảnh chính là chân khí chứa đựng trong đan điền rất nhiều, cũng bởi vì vậy võ giả Thiên Cương cảnh luyện hóa Thiên Địa linh khí càng thêm cẩn thận, chân khí trong cơ thể tinh khiết, khi thi triển võ kỹ so với võ giả Luyện thể cảnh càng thêm mạnh mẽ, thậm chí võ giả Thiên Cương cảnh có thể điều động chân khí trong đan điền ra ngoài hình thành công kích.

Lâm Thần đã mở rộng không gian đan điền của hắn, tu vi của hắn cũng sẽ đột phá lên Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Vì lẽ đó, Lâm Thần mới luyện hóa một số lượng lớn Thiên Địa linh khí trong Tụ Khí đan thượng phẩm, chân khí trong cơ thể bị chèn ép cuối cùng hình thành một "vụ nổ lớn", dựa vào vụ nổ này thúc đẩy mở rộng đan điền.

Phương pháp này tuy rằng thô bạo nhưng là hiệu quả nhất, rất nhiều võ giả sử dụng biện pháp này mới có thể đột phá tu vi lên Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Có điều Lâm Thần đánh giá hơi thấp hàng rào cứng rắn ở đan điền, cho dù Lâm Thần sử dụng một lượng lớn đan dược chèn ép chân khí trong đan điền nhưng vẫn là không thể lay động hàng rào của đan điền, nó vẫn vững vàng chế trụ chân khí đang phun trào.

Phốc...

Trung một đòn này, sắc mặt Lâm Thần đột nhiên biến đổi thành trắng xám, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Thất bại. Sắc mặt Lâm Thần có hơi khó coi.

Chân khí phun trào tạo thành bạo phát, tuy rằng oanh kích hàng rào đan điền nhưng cũng tạo thành tổn thương không nhỏ cho Lâm Thần, phải biết rằng chân khí đan điền là cực kỳ tinh khiết, tạo thành vụ nổ uy lực khó có thể tưởng tượng được.

Lâm Thần lấy ra một viên đan dược chữa trị vết thương nuốt vào, chờ sắc mặt hơi hòa hoãn lại một ít, hắn chậm rãi từ trên giường đứng lên, vung tay liên thu sạch mấy chục bình Tụ Khí đan thượng phẩm trên bàn.

Đan điền rung động, bây giờ không thích hợp để đột phá nữa, muốn đột phá phải chờ đan điền hồi phục. Nếu tiếp tục đột phá e là tu vi không thể tăng lên Thiên Cương cảnh mà ngược lại sẽ dẫn đến đan điền bị trọng thương, tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Bành bạch đùng..

Ngay lúc Lâm Thần vừa thu hồi Tụ Khí đan thượng phẩm, bỗng Lâm Thần nghe từ trong đan điền truyền đến một trận âm thanh rất nhỏ, nghe được âm thanh này Lâm Thần hơi sửng sốt, lập tức nhắm mắt quan sát bên trong cơ thể.

Liên nhìn thấy bên trong đan điền vốn dĩ chỉ có hai đóa Chân Liên, giờ khắc này lại nhiều hơn một đóa, đã biến thành ba đóa.

Thấy tình hình này, Lâm Thần không khỏi choáng váng, lần này đột phá Thiên Cương cảnh không thành nhưng Chân Liên Tâm Quyết lại đột phá thành công tầng thứ ba.

Chân Liên Tâm Quyết đột phá, chỉ cần là phạm vi tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí đối với Lâm Thần liền tăng lên rất nhiều.

Sắc mặt Lâm Thần nhất thời hiện lên một vẻ vui mừng. Chân Liên Tâm Quyết này rất khó tu luyện, hắn tu luyện Chân Liên Tâm Quyết tới bây giờ còn chưa tới nửa năm liền đột phá tới tầng thứ ba, nếu đổi lại là võ giả khác e là phải mất mấy năm mới có thể đạt đến mức độ như vậy.

Đề xuống kích động trong lòng, Lâm Thần ngồi ở trên ghế gỗ bắt đầu trầm tư suy nghĩ nguyên nhân thất bại của lần đột phá Thiên Cương cảnh này.

Chân khí bên trong đan điền đã đột phá tới điểm giới hạn, phương pháp đột phá cũng không sai, nhưng vẫn là thất bại.

Lâm Thần rơi vào trầm tư suy nghĩ, cũng giống như các võ giả khác, Lâm Thần sử dụng phương pháp đột phá như vậy, nhưng người khác có thể đột phá thành công, Lâm Thần lại đột phá thất bại.

Có điều trong lòng Lâm Thần bỗng nhiên chợt động, nghĩ tới một khả năng.

Trong đan điền của hắn đan điền tinh khiết cực kỳ, tu luyện lâu dài lắng đọng lại hàng rào đan điền cũng cứng rắn hơn, muốn đột phá cũng khó khăn hơn nhiều so với những võ giả khác.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Thần cũng chỉ nghĩ ra một khả năng như vậy. Khóe miệng hắn lộ ra một vết cười khổ, lần này đột phá Thiên Cương cảnh sơ kỳ thất bại, e là sẽ làm lỡ rất nhiều thời gian tu luyện.

Có điều tuy rằng như vậy nhưng Lâm Thần vẫn không có từ bỏ đột phá Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Khoảng thời gian này, ta tu luyện kiếm pháp trước, chờ đan điền ổn định lại, ta lại đột phá Thiên Cương cảnh.

Mở cửa phòng, Lâm Thần đi tới sân nhỏ.

Tiểu viện của lâm Thần không lớn, có một chỗ thích hợp để tu luyện kiếm pháp, Lâm Thần rút Hàn Thiết kiếm ra loảng xoảng một tiếng, ở bên trong sân nhỏ tu luyện kiếm pháp.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm.

Ánh kiếm lấp lóe, một đạo kiếm khí dài hai mét bắn ra từ Hàn Thiết kiếm xông thẳng vào Thiên Địa, uy thế kinh hãi.

Huyền kiếm.

Lâm Thần liên tục triển khai võ kỹ, nhất thời trước mắt hắn ánh kiếm lấp lóe, hàn Thiết kiếm bỗng ngưng tụ xuất hiện tại phía bên trái một cách quỷ dị, thẳng tắp đâm vào một khối nham thạch.

Ầm..

Nham thạch vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Thiên cương cảnh

Lâm Thần ở bên trong tiểu viện chuyên tâm tu luyện, ban ngày Lâm Thần tu luyện Ứng Kích Biến, buổi tối hắn lại hấp thu Thiên Địa linh khí ổn định đan điền.

Thoáng một cái đã qua nửa tháng.

Trải qua nửa tháng khổ tu, kiếm pháp Lâm Thần lại tiến thêm một bước, giờ khắc này uy lực triển khai Hoàng Mịch trung cấp Thất Tinh Liên Hoàn kiếm ở trong tay hắn so với trước đây đã mạnh hơn rất nhiều.

Nếu như hiện tại đối mặt với Trang Hồng Phi, dưới Thất Tinh Liên Hoàn kiếm của Lâm Thần tuyệt đối có thể dễ dàng chiến thắng.

Quan trọng hơn là sau nửa tháng khổ tu điều dưỡng, đan điền Lâm Thần đã vô cùng vững chắc, có thể tiến hành đột phá Thiên Cương cảnh.

Lần trước tuy rằng ta chuẩn bị rất nhiều đan dược nhưng vẫn là coi thường độ khó của cảnh giới này, lần này đột phá nhất định phải thành công, nếu lại thất bại sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới việc tăng cao thực lực.

Lâm Thần còn dự định kiếm thêm điểm cống hiến sau đó đổi lấy một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, tuyệt đối không thể vì đột phá tu vi cho bản thân mà trì hoãn chậm trễ.

Vẫn như trước đây, ban ngày Lâm Thần vẫn là khổ tu kiếm pháp, chờ đến buổi tối thì lại về phòng khoanh chân ở trên giường điều chỉnh trạng thái chuẩn bị sẵn sàng đột phá Thiên Cương cảnh.

Hồ...

Lâm Thần nhẹ nhàng thở phào, vung tay lên nhất thời trên bàn gỗ bên cạnh giường xuất hiện mấy chục bình Tụ Khí đan thượng phẩm. Nửa tháng trước Lâm Thần sử dụng sáu bình Tụ Khí đan thượng phẩm cho tới bán thành phẩm Tụ Khí đan thượng phẩm nhưng không hề dao động chút nào.

Nói cách khác, bây giờ Lâm Thần còn mười bốn bình Tụ Khí đan thượng phẩm, hai mươi sáu chai bán thành phẩm Tụ Khí đan thượng phẩm.

Sau khi lấy đan dược ra, Lâm Thần há miệng nuốt xuống một hạt Tụ Khí đan thượng phẩm, sau đó triển khai Chân Liên Tâm Quyết luyện hóa.

Chân Liên Tâm Quyết đã được Lâm Thần tu luyện tới tầng thứ ba, trong đan điền có ba đóa Chân Liên, tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí so với các võ giả cùng cấp nhanh hơn gấp mấy lần.

Trong chốc lát, tiểu đình trong đầu Lâm Thần phun ra một luồng Thiên Địa linh khí tinh thuần, chân khí trong đan điền theo tốc độ luyện hóa thượng phẩm Tụ Khí đan cũng đột nhiên tăng nhanh nhưng vẫn chưa đến mức chèn ép mà là tràn ngập đan điền.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Cảm nhận được luyện hóa một viên thượng phẩm Tụ Khí đan mà chân khí trong đan điền không bị chèn ép, Lâm Thần không khỏi ồ lên một tiếng, dừng lại động tác đang chuẩn bị sử dụng tiếp Tụ Khí đan, trở lại quan sát đan điền bên trong thân thể.

Liền nhìn thấy chân khí tràn ngập khắp trong đan điền, giờ khắc này bên trong đan điền vẫn còn một khoảng trống, nhưng chân khí trong đan điền không có bị giảm đi.

Chuyện này...

Lâm Thần ngưng cả người, sau một khắc sắc mặt của hắn mừng rỡ lên, đan điền của hắn sau nửa tháng khổ tu đã mở rộng ra một ít, đan điền mở rộng số lượng chân khí được chứa đựng cũng tăng lên nhiều.

Không cần nói cũng biết tốt như thế nào.

Có điều, trong lòng hắn cảm thấy nghi hoặc, đan điền được mở rộng nhưng tu vi của hắn lại không có đột phá.

Theo đạo lý mà nói, dung lượng đan điền mở rộng thì tu vi của tu vi sẽ đột phá đến Thiên Cương cảnh, chuyện này phát sinh trên người của hắn có chút không giống các võ giả bình thường khác.

Trong lòng Lâm Thần hơi động, một lần nữa nhắm mắt lại quan sát đan điền bên trong cơ thể, Lần này Lâm Thần quan sát cực kỳ cẩn thận, một lát sau hắn mở mắt đắm chìm suy nghĩ.

So với nửa tháng trước, hiện tại đan điền của Lâm Thần đúng là có lớn hơn một ít nhưng cũng không phải là rất nhiều, cũng chính vì vậy tu vi của Lâm Thần mới không thể đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ được. Nguyên nhân đan điền Lâm Thần mở rộng có lẽ là do lúc trước Lâm Thần đột phá Thiên Cương cảnh mà tạo thành, chỉ là lần này phạm vi mở rộng đan điền quá nhỏ nên Lâm Thần mới không chú ý tới.

Có điều lần này đan điền mở rộng tuy là cực nhỏ nhưng đối với Lâm Thần cũng có tác dụng rất lớn.

Trong các võ giả cùng cấp, chân khí bên trong đan điền của Lâm Thần so với họ nhiều hơn rất nhiều, mà chân khí bên trong đan điền của hắn cực kỳ tinh khiết, thi triển võ kỹ cực kỳ mạnh mẽ, nếu như hiện tại gặp lại bảy yêu thú nổi loạn xâm chiếm thì Lâm Thần sẽ không cần lo lắng trong trận chiến, chân khí trong đan điền không cần lo lắng là sẽ không đủ.

Đề xuống sự vui mừng trong lòng, Lâm Thần lấy ra một hạt Tụ Khí đan thượng phẩm, há miệng nuốt xuống.

Hồ...

Lâm Thần thở phào nhẹ nhõm, chờ tiểu đỉnh tinh luyện qua, Lâm Thần triển khai Chân Liên Tâm Quyết luyện hóa Thiên Địa linh khí tinh khiết được tiểu đỉnh phun ra.

Chân Liên Tâm Quyết tu luyện tới tầng thứ ba, trong cơ thể hiện ra ba đóa Chân Liên, tốc độ luyện hóa Thiên Địa linh khí nhanh hơn rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, Lâm Thần đã luyện hóa xong cỗ Thiên Địa linh khí này.

Mà theo Thiên Địa linh khí được luyện hóa, chân khí trong đan điền của Lâm Thần nhất thời tăng mạnh, tinh thần cả người sáng khoái.

Không do dự, Lâm Thần lại lấy ra một hạt Tụ Khí đan thượng phẩm nuốt vào lần thứ hai.

Thời điểm Lâm Thần sử dụng hết hai bình Tụ Khí đan thượng phẩm, chân khí trong cơ thể hắn rút cuộc cũng đạt tới điểm giới hạn, chân khí mệnh môn đã đến cường độ ép giới hạn của đan điền.

Rách...

Sắc mặt Lâm Thần có hơi đỏ lên, hắn đột nhiên khẽ quát một tiếng, điều động chân khí bên trong đan điền bắt đầu đột phá Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Võ giả tu luyện chính là thu nạp Thiên Địa linh khí chuyển đổi thành chân khí ở đan điền, thời điểm chiến đấu liền điều động chân khí trong đan điền tiến hành công kích, nếu là phối hợp với việc thi triển võ kỹ thì uy lực càng được gia tăng thật lớn.

Mà võ giả cấp thấp đột phá thì cần phải hấp thu lượng lớn Thiên Địa linh khí chuyển đổi thành chân khí, sau đó mở rộng đan điền, mang chân khí trong đan điền hòa tan vào lục phủ ngũ tạng trong thân thể, làm cho thân thể thay đổi càng thêm cứng rắn, sức mạnh càng tăng.

Võ giả cấp cao đột phá không chỉ là cần hấp thu Thiên Địa linh khí mà còn cần phải lĩnh ngộ võ đạo, một khi Lâm Thần đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ, sau đó muốn đột phá còn cần phải lĩnh ngộ võ đạo, nếu không cho dù chân khí trong cơ thể đạt đến cảnh giới cũng không có cách nào đột phá tu vi.

Lâm Thần tập trung tinh thần cao độ, điều động chân khí bên trong đan điền đột phá Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Toàn thân hắn chuyên tâm vào đột phá Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Thời gian từ từ trôi qua, đột nhiên cả người Lâm Thần như rơi vào một đám mây, một cảm giác vừa sâu sa vừa khó hiểu dâng lên trong lòng hắn.

Trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một bức tranh, một loạt chân khí hội tụ thành một hàng dài, diện cường công kích hàng rào cứng rắn trong đan điền.

Thấy cảnh này, trong lòng Lâm Thần nhất thời chấn động, ngày càng tập trung tinh thần khống chế những chân khí đang điên cuồng công kích hàng rào kia.

Nhưng mà Lâm Thần không biết hình ảnh giờ khắc này hắn nhìn thấy nếu bị những võ giả khác nhìn thấy sẽ cảm thấy khiếp sợ xem lẫn ao ước.

Trạng thái hiện tại của Lâm Thần chính là cảnh giới đích thực của võ giả toàn tâm toàn ý tin tưởng đột phá Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Mà những võ giả khác cho dù là thiên tài cũng rất khó làm được như Lâm Thần, muốn đi vào cảnh giới đích thực nhất định phải có ý chí cường đại kiên quyết theo đuổi võ đạo chí tâm không rời.

Răng rắc...

Ở nơi này trong chốc lát, bức họa trong mắt Lâm Thần từ rất nhiều chân khí hội tụ thành hàng dài không ngừng công kích hàng rào cứng rắn bên dưới đột nhiên vang lên một tiếng răng rắc.

Hàng rào cứng rắn bị phá vỡ.

Thấy một màn này, trong lòng Lâm Thần vui vẻ, điều động chân khí tiếp tục không ngừng công kích hàng rào cứng rắn.

Sau nửa canh giờ, thời khắc sắc mặt Lâm Thần có hơi ửng đỏ, bóng hàng rào cứng rắn kia không ngừng vang lên tiếng răng rắc, âm thanh nối liền không dứt, liên nhìn thấy trên hàng rào cứng rắn có một vết nứt, lúc này còn nhiều hơn mấy vết, theo thời gian trôi đi vết nứt càng ngày càng nhiều, mơ hồ có dấu hiệu bị vỡ.

Àm..

Lại đánh sau thêm nửa canh giờ, hàng rào cứng rắn kia rốt cuộc cũng vang lên một âm thanh nặng nề, ngay sau đó phảng phất giống như một vách tường bị sụp đổ vậy, ầm ầm vỡ vụn.

Xong rồi.

Hai mắt Lâm Thần đỏ hồng, trên mặt khó nén nổi sự vui mừng như điên.

Lâm Thần vừa nói xong, đột nhiên từng trận âm thanh ùng ùng vang lên, liên nhìn thấy hàng rào cứng rắn vốn dĩ đã vỡ vụn lại hội tụ lại hợp thành một hàng rào giới hạn không thể bề gãy ngăn cách không gian. Có điều so với trước đây không gian bị giới hạn rõ ràng là tăng lên rất nhiều, vị trí hàng rào giới hạn không gian lùi về sau không ít.

Quan trọng hơn là trong không gian còn chảy xuôi từng đạo lưu quang thần bí huyền diệu.

Cảnh giới bình phong?

Hai mắt Lâm Thần nhắm lại, lúc hắn đột phá hàng rào để mở rộng không gian cũng không có lưu quang, mà giờ khắc này hàng rào không chỉ biến thành giới hạn không gian mà bên trên còn có rất nhiều lưu quang.

Không hề nghi ngờ lưu quang trên giới hạn không gian chính là cảnh giới bình phong, muốn đột phá tiếp tục lên cấp nhất định phải đánh vỡ cảnh giới bình phong.

Mà theo giới hạn không gian này hình thành, khí thế cả người Lâm Thần tăng mạnh, hắn lặng lẽ ngồi ở đó, trên người tỏa ra một luồng uy thế tràn ngập cả phòng.

Rốt cuộc cũng đột phá.

Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Không để ý tới giới hạn không gian kia, sắc mặt Lâm Thần mừng rỡ. Khổ tu gần một tháng, tu vi của hắn cuối cùng cũng từ Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao đột phá lên Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Lâm Thần nhắm mắt quan sát bên trong thân thể, giờ khắc này tu vi của hắn dĩ nhiên đã là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, đan điền rõ ràng là lớn ra rất nhiều, chân khí trong đan điền càng thêm tinh khiết phảng phất như là muốn hình thành từng giọt nước mưa vậy, ba đóa Chân Liên trong đan điền cũng xanh tươi ướt át tỏa ra sức sống phồn thịnh.

Trên mặt Lâm Thần mang theo ý cười, đề xuống kích động trong lòng, Lâm Thần bắt đầu suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Thiên Cực tông là một trong năm tông lớn của Nhạn Nam vực, đệ tử nội môn đông đảo, đệ tử thiên tài nhiều không kể xiết, mà giờ khắc này cách đại hội tông môn không tới một năm, thời gian cấp bách, Lâm Thần nhất định phải nâng cao thực lực.

Hắn hơi trầm ngâm một lát, tự nghĩ nói: "Hiện tại tu vi của ta là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, tiếp theo phải nhanh chóng kiếm đủ điểm công hiến đổi lấy một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp."

Vốn dĩ Lâm Thần dự định đối võ kỹ Huyền Mịch trung cấp, nhưng hiện tại biết được điểm công hiến để đối Huyền Mịch trung cấp gấp mười lần so với điểm đối Huyền Mịch cấp thấp, vì vậy hắn từ bỏ ý định này.

Một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp cũng cần đến mấy ngàn điểm công hiến, hắn không thể tiêu hao nửa năm thậm chí là hơn nữa để đi làm nhiệm vụ tông môn tích điểm công hiến đối lấy võ ỹ Huyền Mịch trung cấp.

Trong lòng đã có kế hoạch, Lâm Thần quyết định thật nhanh, sau đó thu cất cẩn thận Tụ Khí đan thượng phẩm còn lại trên bàn rồi cầm Hàn Thiết kiếm đi vào trong sân, nóng lòng muốn thử nghiệm thực lực sau khi đột phá tu vi sẽ cường đại như thế nào.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm

Lâm Thần gầm nhẹ một tiếng, Hàn Thiết kiếm trong tay nhanh chóng đâm ra, trong chớp mắt trên thân Hàn Thiết kiếm bắn ra một đạo kiếm khí dài tới năm mét, mang theo ý lạnh âm u xông thẳng lên trời.

Thấy một màn này, lâm Thần không khỏi hít một hơi lạnh.

Kiểm khí dài năm mét.

Thời điểm tu vi của lâm Thần ở Luyện thể cảnh triển khai Thất Tinh Liên Hoàn kiếm cũng chỉ thả ra được kiếm khí dài hai mét, mà bây giờ lại là kiếm khí dài năm mét, uy lực của nó e là có thể sánh ngang với võ kỹ Hoàng Mịch đỉnh phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Giết chết không cần luận tội

Trên mặt Lâm Thần lộ ra vẻ vui mừng, võ giả Thiên Cương cảnh quả nhiên không thể so sánh với võ giả Luyện Thể cảnh, tương tự võ kỹ cũng vậy, võ giả tu vi Thiên Cương cảnh triển khai uy lực tuyệt đối không thể so sánh với võ giả Luyện Thể cảnh.

Cảm nhận chân khí mãnh mẽ trong cơ thể, mặt Lâm Thần vô cùng phấn khởi.

Tay hắn nắm Hàn Thiết kiếm, ở bên trong tiểu viện nhanh chóng nhảy múa, chỉ một thoáng, giữa không trung ánh kiếm bắn ra khắp bốn phía óng ánh rực rỡ vô cùng.

Quan trọng hơn là hiện tại hắn sử dụng võ kỹ uy lực của nó so với trước đây đã tăng lên rất nhiều.

Luyện gần hai canh giờ Lâm Thần mới dừng lại. Mà trong hai canh giờ hắn triển khai võ kỹ, chân khí trong cơ thể vẫn rất dồi dào, nếu là trước đây, sử dụng chân khí luyện kiếm trong hai canh giờ chỉ sợ chân khí đan điền đã hao phí rất nhiều.

Nêm đi làm nhiệm vụ.

Lâm Thần trầm ngâm một lát, thu cất Hàn Thiết kiếm cẩn thận, dọn dẹp một lát liền đi thẳng ra ngoài cửa.

Lần này Lâm Thần bế quan gần một tháng, hiện tại phải đi làm nhiệm vụ tông môn, có điều cho dù tông môn không có quy định thì Lâm Thần cũng cần làm nhiệm vụ kiếm điểm công hiến.

Một đường thẳng tới điện nhiệm vụ trong nội môn. Điện nhiệm vụ là nơi đệ tử nội môn tụ tập lâu dài, thường có rất nhiều đệ tử nội môn ở bên trong giao nhận nhiệm vụ.

Một đệ tử nội môn nhìn thấy Lâm Thần đi tới, vẻ mặt hơi kinh ngạc nói:

- Đây không phải là Lâm Thần sao?

- Vị trí bốn trăm tám mươi chín trên Thiên Cực bảng Lâm Thần? Ủ... có người nói tu vi của hắn là Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao, làm sao hiện tại...

Nghe được các đệ tử nội môn nói chuyện, các đệ tử nội môn còn lại đều quay đầu nhìn về phía Lâm Thần, có đệ tử quan sát cẩn thận liền phát hiện khí thể trên người Lâm Thần vô cùng mạnh mẽ.

Tu vi của hắn rõ ràng là Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

- Một tháng ngắn ngủi có thể từ Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao đột phá lên Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Rất nhiều đệ tử hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt lộ vẻ chấn động. Võ giả đột phá vốn là vô cùng khó khăn, muốn từ Luyện Thể cảnh lên Thiên Cương cảnh thì lại càng khó khăn. Mà phải biết lúc Lâm Thần trở về từ thành Kim Dương tu vi của hắn chỉ là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao, từ đó đến nay không tới ba tháng...

Tốc độ tu luyện thật kinh khủng.

Không để ý tới rất nhiều đệ tử nội môn đang kinh ngạc, Lâm Thần đi tới cột nhiệm vụ ba sao cùng bốn sao.

Giờ khắc này tu vi Lâm Thần đã đột phá, thực lực của hắn tăng mạnh, thích hợp nhất là làm nhiệm vụ bốn sao. Hoàn thành một nhiệm vụ bốn sao có thể được thưởng mấy trăm điểm công hiến cùng với không ít linh thạch hạ phẩm, có lúc còn có thể được thưởng đa được cao cấp.

Lâm Thần trầm ngâm một lát, một lần nhận năm nhiệm vụ bốn sao. Nếu là một tháng trước, cho dù thực lực hắn cũng rất mạnh nhưng là không dám một lần nhận nhiều nhiệm vụ như vậy, dù sao mỗi nhiệm vụ đều có độ khó rất lớn, ví dụ như là thâm nhập vào dãy Mặc Liên một khi bị yêu thú vây công chắc chắn phải chết.

Mà bây giờ tu vi Lâm Thần đã đột phá, thực lực tăng lên rất nhiều, đồng thời năm nhiệm vụ bốn sao có độ khó lớn nhưng Lâm Thần vẫn có lòng tin hoàn thành.

Quan trọng hơn là năm cái nhiệm vụ bốn sao, mỗi cái nhiệm vụ thưởng khá cao, gộp lại Lâm Thần thu được gần hai ngàn điểm công hiến, hơn nữa cộng với điểm công hiến đã có của hắn thì có gần bốn ngàn điểm công hiến rồi.

Lâm Thần gỡ năm cái nhiệm vụ bài xuống, chậm rãi đi tới đặt xuống trước mặt trưởng lão điện nhiệm vụ.

Mà bốn phía, rất nhiều đệ tử còn đang do dự chọn nhiệm vụ nào cho thỏa đáng đều nhìn Lâm Thần vô cùng chấn động.

Những đệ tử này rất nhiều đều là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, tuy rằng tu vi của bọn họ ngang bằng Lâm Thần, nhưng tất cả đều nhận nhiệm vụ hai sao, nhiều nhất cũng chỉ là ba sao, đối với nhiệm vụ bốn sao hoàn toàn không dám làm liều.

Rất nhiều đệ tử nội môn khó có thể tin nhìn Lâm Thần chậm rãi đi khỏi điện nhiệm vụ, ở phía sau tông môn thuê một con Thanh Ô mã trắng đến bên dưới ngọn núi mà đi.

Nhiệm vụ bốn sao, tiêu diệt Thanh Phong trại, tội: Thanh Phong trại cướp đốt giết hiếp, quấy rầy bách tính, tội không thể tha. Trại chủ Thanh Phong trại là Thiên Cương cảnh hậu kỳ, am hiểu đạo pháp, Thiên Cương cảnh trung kỳ có mười ba người, Thiên Cương cảnh sơ kỳ, Luyện Thể cảnh hơn trăm người. Nhiệm vụ yêu cầu: Chém giết trại chủ Thanh Phong trại, phá hủy Thanh Phong trại.

Thanh Phong trại ở phía đông Thiên Cực tông, nằm trên núi Thanh Phong, lần trước trở về Chân Vũ thành Lâm Thần nghe võ giả đàm luận ngọn núi này có trại.

Nhiệm vụ này, trước đây cũng có võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ nhận, có điều cũng không thể hoàn thành. So với tiến vào Mặc Liên sơn chém giết yêu thú cấp bốn đỉnh phong thì độ khó của nhiệm vụ tiêu diệt sơn tặc khó hơn nhiều, cũng bởi vì vậy, Thanh Phong trại thành lập đã mấy năm rồi nhưng vẫn chưa từng bị tiêu diệt.

Lâm Thần không chần chừ mà đi thẳng tới Thanh Phong trại.

Hai ngày sau, một mảnh xanh tươi mon mồn hiện ra trước mắt.

Một nơi tuyệt vời có thể tiến có thể lui.

Lâm Thần dừng ngựa hípc mắt lại đánh giá hoàn cảnh xung quanh, nhìn thấy ngọn núi trước mặt không nhận được than thở một tiếng.

Ở phía trước Lâm Thần là một ngọn núi cao vút trong mây, hai bên ngọn núi là rừng rậm rạp, sau lưng không xa là Mặc Liên sơn, mà đi về phía ngọn núi này chỉ có một con đường quanh co chật hẹp.

Tiến có thể công, lui có thể thủ, vị trí địa lý rất tốt.

Giả...

Trong miệng Lâm Thần khẽ quát một tiếng, đôn đốc Thanh ô mã hướng phía núi mà đi.

Ở giữa sườn núi của ngọn núi này mơ hồ có thể nhìn thấy vài mái nhà, bóng người thật nhỏ đi tới đi lui, đúng là mục tiêu nhiệm vụ của hắn - Thanh Phong trại.

Ô ngao...

Thanh Ô mã lao nhanh không bao lâu bỗng nó gầm nhẹ một tiếng, về mặt có hơi sợ hãi dừng lại, đi tới đi lui tại chỗ giống như ở phía trước có cái gì đó rất khủng bố vậy.

Thấy một màn này, hai mắt Lâm Thần không khỏi híp lại, hần thá linh hồn lực ra ngoài, nhất thời bao phủ ra ngoài tram mét bốn phía lấy hần làm trung tâm.

Giờ khắc này Lâm Thần ở vào vị trí con đường nhỏ duy nhất là đi về Thanh Phong tại, con đường nhỏ này cũng không có rộng rãi, hai bên là rừng rậm thích hợp cho võ giả ẩn nấp.

Theo linh hồn lực được Lâm Thần thả ra ngoài, nhất thời trong đầu hần hiện ra hoàn cảnh xung quanh, ở cách hần không xa bên trái trên một cây đại thụ thành linh có một võ giả đang ẩn nấp.

Người võ giả này khoảng ba mươi tuổi, tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao, võ giả này hiển nhiên cũng phát hiện ra Lâm Thần, thân thể hần ngồi chồm hổm, trong miệng phát ra từng đạo tiếng kêu giống như tiếng chim kêu.

Tiếng nói của hần phát ra không bao lâu thì một lát sau lại truyền đến mấy tiếng kêu tương tự như vậy.

Nơi này không chỉ có một võ giả.

Cảm nhận được như vậy, bên hông Lâm Thần phát lực nhảy xuống Thanh Ô mã, về mặt bất động đi về hướng ngọn núi.

Xèo xèo xèo xèo...

Lâm Thần đi không bao lâu bỗng nhiên bên tai truyền đến mấy tiếng xé gió, rất nhiều mũi tên to lớn từ các phương hướng khác nhau công kích thẳng tắp về Lâm Thần.

Trùng Cự nỏ.

Mấy mũi tên to lớn này công kích về phía Lâm Thần chính là rất nhiều võ giả đang dùng Trùng Cự nỏ để săn giết yêu thú, loại nỏ này uy lực to lớn, đối phó với yêu thú cấp bốn Bậc cao cũng sẽ không cợ, nếu như Lâm Thần bị trúng mấy mũi tên này tuyệt đối chỉ có thể mất mạng.

Mặt Lâm Thần không biến sắc, loảng xoảng một tiếng rút ra Hàn Thiết kiếm, sau đó nhanh chóng ở giữa không trung huy động đến.

Rầm rầm rầm..

Liên tục mấy đạo âm thanh kim loại giao nhau vang lên, bốn phía Lâm Thần càng là lập lòe ra từng đạo tia lửa, ngay sau đó liền nhìn thấy vốn dĩ mấy đạo mũi tên to lớn bị hần đánh bay ra xa hơn mười trượng.

Hí..

Mơ hồ là Lâm Thần đánh bay những mũi tên to lớn này, bên tai liền truyền đến từng đạo âm thanh hít hơi lạnh lẽo.

Phải biết Trùng Cự nỏ bắn ra tên lớn có thể chém giết yêu thú cấp bốn, mà vừa này mấy cái tên lớn bắn ra đều bị Lâm Thần cản lại, không thể không khiến cho mấy người khiếp sợ.

- Đi, tiểu tử cũng có thực lực, chúng ta lên núi trước.

- Đúng, trại chủ ra tay, tiểu tử này hần phải chết.

..

Vài đạo âm thanh trầm thấp vang lên, sau đó liền nhìn thấy mấy bóng người ở trong rừng lấp lóe biến mất rất nhanh.

Lâm Thần cũng không có dduoir theo, mấy người này chỉ là tu vi Luyện Thể cảnh, là tiểu lâu la của Thanh Phong trại, mục tiêu của hần là chém giết trại chủ Thanh Phong trại, hủy diệt Thanh Phong trại.

Lâm Thần gọi Thanh Ô mã, lần thứ hai chạy như điên về hướng Thanh Phong trại.

Lần này, hần không có gặp phải ngăn cản, có điều có thể tưởng tượng được chính là Thanh Phong trại có rất nhiều sơn tặc, giờ khắc này tất nhiên là toàn bộ chuẩn bị chống đỡ Lâm Thần.

Đập đập đập...

Đường hẹp quanh co, tất cả âm thanh đều là âm thanh dậm đập đại địa của Thanh Ô mã.

Một lát sau, bóng người Lâm Thần xuất hiện xuất hiện bên dưới ngọn núi.

- Giết...

- Tiểu tử này dám đơn độc đến Thanh Phong trại của chúng ta, đúng là điếc không sợ súng.

- Giết hán.

Cơ hồ là trong cũng một lúc, mấy chục người võ giả mặc trên người trang phục khác nhau từ trên ngọn núi vọt xuống, hung hăng giận dữ, tiếng la vang khắp thiên địa.

Phía trước nhất trong đám người chính là một đại hán trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi, tay cầm một thanh đao dài gần hai mét, tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ chính là trại chủ Thanh Phong trại.

Mà ở bên cạnh hán có hơn mười võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Một đám người cực kỳ nhanh chóng bao vây Lâm Thần lại, về mặt cảnh giác nhìn Lâm Thần.

- Đệ tử nội môn Thiên Cực tông? Tiểu tử mới là Thiên Cương cảnh sơ kỳ liền dám nhận nhiệm vụ bốn sao, tiểu tử ngươi không biết sống chết, đúng là ngông cuồng.

Trại chủ Thanh Phong trại đánh giá Lâm Thần một lượt, hi nhìn thấy tu vi Lâm Thần chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, về mặt hán không khỏi thả lỏng ra, trong miệng cười ha ha không ngừng.

- Đúng, đúng, đúng, lần trước Thiên Cực tông có một đệ tử Thiên Cương cảnh hậu kỳ đến Thanh Phong trại chúng ta, nếu tiểu tử kia không chạy nhanh thì trại chủ đã sớm giết hán rồi.

- Tiểu tử này mới là Thiên Cương cảnh sơ kỳ cũng dám đến Thanh Phong trại chúng ta, đúng là tự tìm đường chết mà.

Rất nhiều sơn tặc Thanh Phong trại bốn phía nghe xong người trung niên nói, nhất thời phụ họa theo.

Sắc mặt Lâm Thần không đổi, về mặt đánh giá trại chủ Thanh Phong trại một lúc, trong miệng nói:

- Ta khuyên ngươi một câu, tốt nhất hiện tại hạ lệnh giải tán Thanh Phong trại, sau đó theo ta về Thiên Cực tông chịu phạt.

- Ha ha, tiểu tử ngươi biết ngươi đang nói gì không? Thời điểm lão tử ta đây sáng lập ra Thanh Phong trại, ngươi còn chưa có trường thành, có bản lĩnh ngươi hãy bắt ta lại.

Về mặt trại chủ Thanh Phong trại ngoong cuồng cười to, căn bản không để Lâm Thần vào trong mắt, ngay cả đệ tử Thiên Cương cảnh hậu kỳ của Thiên Cực tông còn bị hán đánh cho chật vật mà chạy đi, như thế nào lại sợ một Thiên Cương cảnh sơ kỳ Lâm Thần?

Nhưng trại chủ Thanh Phong trại không e ngại Lâm Thần, Lâm Thần thì càng không e ngại hán, lúc hán là Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao liền chém giết một võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, hướng chỉ hiện tại tu vi của hán đã tăng mạnh.

Lâm Thần cười một tiếng, chậm rãi nói:

- Vậy thì do ta đến tuyên bố đi, kể từ hôm nay, Thanh Phong trại giải tán. Tất cả sơn tặc theo ta tới Thiên Cực tông, nếu như phản đối, giết chết không cần luận tội.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Cả đoàn bị diệt

Sắc mặt của trại chủ trại Thanh Phong có chút ảm đạm, trong nháy mắt âm trầm xuống:

- Tiểu tử ngươi là đang tìm cái chết!

Trong miệng nói xong, hán mạnh mẽ nâng đại đao trong tay, hướng Lâm Thần chém xuống một đao. Âm thanh soàn soạt vang lên, khiến lòng người sinh ra sợ hãi.

Trại chủ trại Thanh Phong này là tu vi Thiên Cương Cảnh hậu kỳ, quanh năm chiến đấu gian khổ, kinh nghiệm chiến đấu của hán rất mạnh. Hán đánh ra một đao này, mặc dù không phát huy võ kỹ nhưng tốc độ cùng góc độ xuất đao cũng là nhanh vô cùng, cực kỳ gian xảo.

Nếu như đổi thành những võ giả khác, đối mặt với một đao này của hán, e rằng nhất định phải chết!

Chỉ có điều là, đối thủ của hán chính là Lâm Thần.

Thấy cảnh này, khoe miệng Lâm Thần cười nhạt một cái, "bang" một tiếng hán xuất Hàn Thiết kiếm bên thắt lưng ra, ngay sau đó một thanh kiếm thoáng

qua, vang lên "phịch" một tiếng trầm trầm, hai thân thể đều lui về sau.

- Ồ...

Trại chủ trại Thanh Phong nhìn thấy Lâm Thần vừa rồi chặn lại sự tấn công của hắn, không nhìn được khẽ kêu lên, có chút bất ngờ. Phải biết rằng hắn chính là tu vi Thiên Cương Cảnh hậu kỳ, một đệ tử nội môn của Thiên Cực tông tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ tới đây cũng bị hắn đánh hoảng loạn mà bỏ chạy, mà giờ khắc này tu vi Lâm Thần chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhưng đã chặn lại sự tấn công của hắn.

Cho dù là một công kích bình thường của hắn, tuyệt đối không phải một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ có thể ngăn cản!

- Tiểu tử, có chút bản lĩnh. Có điều ngươi dám xông đến trại Thanh Phong, nhất định phải chết.

Trại chủ trại Thanh Phong trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng, vẫn là không có cách nào để Lâm Thần vào trong mắt. Dù sao, cùng cấp, cùng thực lực võ giả đều có phân chia ba sáu chín đẳng, huống chi tu vi của hắn so với Lâm Thần còn cao hơn hai cảnh giới.

Mặt Lâm Thần không biến sắc nói:

- Vừa vận tu vi của ta mới vừa đột phá đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ không lâu, hay là dùng ngươi thử nghiệm thực lực của ta.

- Ngươi...!

Trại chủ trại Thanh Phong nhất thời bị giọng điệu của Lâm Thần làm cho phần nộ.

- Ngông cuồng! Trại chủ, tiểu tử này đã không thức thời như vậy, liền giết hắn!

- Đúng, đừng phí lời với hắn, giết tiểu tử này.

Son tắc ở bốn phía đều là bị lời nói của Lâm Thần làm cho phần nộ, vẻ mặt của từng người dữ tợn găm lên nhẹ.

- Được được được! Tiểu tử, ngươi là tự tìm chết, vậy cũng đừng trách lòng dạ ta ác độc!

Sắc mặt trại chủ trại Thanh Phong có chút tái nhợt nói liên tục ba chữ "Được", sau đó vận dụng chân khí trong cơ thể, chân khí dâng trào tạo thành một cơn gió lớn, thổi phồng y phục của trại chủ Thanh Phong lên.

Chợt đại đao trong tay hắn giơ lên, lại một lần nữa hướng Lâm Thần hung hăng chém xuống.

- Những lời này, hắn là ta nên nói.

Lâm Thần mở miệng nhàn nhạt đáp lại, đồng thời thân thể hắn chấn động mạnh một cái, trên da liền tản ra từng đạo ánh sáng màu đồng óng ánh vô cùng, phảng phất như một mặt trời nhỏ, cực kỳ đáng chú ý.

Không ít son tắc bốn phía bị sự biến hóa của Lâm Thần làm sợ giật bắn lên, không kiềm hãm được lui về sau hai bước.

- Công pháp luyện thể? Hừ, cho dù tiểu tử ngươi tu luyện công pháp luyện thể cũng là chuyện vô bổ, hôm nay ngươi chính là phải chết.

Trại chủ trại Thanh Phong cũng là hơi sững sờ, dù sao với kiến thức rộng rãi hắn rất nhanh liền nhận ra Lâm Thần đang thi triển công pháp, trong miệng hắn gầm một tiếng, đại đao dài đến hai thước như trước hung hăng chém xuống.

Leng keng!

Trại chủ trại Thanh Phong vừa dứt lời liền hướng tới, Hàn Thiết kiếm trong tay Lâm Thần cũng công kích ra, đâm thẳng vào trại chủ trại Thanh Phong, tức khắc vang lên một âm thanh kim loại, ở chỗ giao nhau càng là phát ra một âm thanh điên cuồng, một luồng sức mạnh phóng lên cao, không ít son tắc ở bốn phía cảm nhận được, nhất thời vẻ mặt trắng bệch sợ hãi đứng lên.

Bạch bạch bạch...

Trại chủ trại Thanh Phong sắc mặt kinh ngạc, chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh từ trên thân Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần truyền đến trên đại đao của hắn, cuối cùng hắn không nhìn được chợt lui về sau mấy bước, mỗi một bước lui ra phía sau của hắn đều đạp ra một dấu chân thật sâu, hiển nhiên một đòn đánh này của Lâm Thần làm hắn có chút không chịu nổi.

Bên kia Lâm Thần cũng là lui về sau, sắc mặt hơi tái nhợt, chẳng qua so với trại chủ trại Thanh Phong, rõ ràng tốt hơn nhiều, hắn cười nhẹ một tiếng nói:

- Tiếp tục đến đây! Xuất ra tất cả sức mạnh của ngươi, xem ngươi có thể buộc ta vận dụng mấy phần mười sức mạnh!

- Tự tìm cái chết!

Nghe xong lời nói của Lâm Thần, trại chủ trại Thanh Phong nhất thời từ kinh ngạc đến tỉnh táo, vẻ mặt tức giận hét lớn một tiếng, hai mắt có chút đỏ, giơ đại đao lên giữa không trung nhanh chóng vung đến.

Đại đao của hắn dài đến gần hai thước, nhanh chóng vung đến.

Trại chủ trại Thanh Phong liên tục vung đại đao, cuối cùng xuất hiện một ánh hào quang, cơ hồ ánh sáng này chỉ xuất hiện trong phút chốc, hắn dùng vung vậy đại đao, chuyển hướng Lâm Thần mạnh mẽ chém xuống.

- Ha ha, tiểu tử ta là tu luyện Huyền Mịch cấp thấp Cuồng Phong đao pháp, mấy năm trước đã sớm tu luyện đại thành, xem ngươi còn cách nào chống lại!

Trại chủ trại Thanh Phong thi triển ra một đao này, trên mặt lộ ra sự tự tin, hắn hừ lạnh một tiếng, trong miệng lãnh đạm nói ra, tựa như dưới một đao này Lâm Thần chắc chắn bị giết.

Đại thành đao pháp Huyền Mịch cấp thấp!

Thấy một màn này, Lâm Thần không khỏi nheo mắt một cái. Ở Thiên Cực tông rất nhiều đệ tử nội môn mất nhiều thời gian tu luyện võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, nhưng chưa tu luyện tới đại thành, không có cách nào xuất ra võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp chính thức ra.

Mà giờ khắc này Trại chủ trại Thanh Phong chính là xuất ra võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp đã tu luyện đến đại thành, e rằng lúc đó đệ tử tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ của Thiên Cực tông, chính là vì vậy mà thua ở trên tay trại chủ trại Thanh Phong, như vậy có thể tưởng tượng được sức mạnh của nó.

Dù vậy, mặt Lâm Thần vẫn như cũ không đổi sắc. Võ kỹ đại thành Huyền Mịch cấp thấp sức mạnh tuy là to lớn, nhưng Cổ Đồng Luyện Thể quyết của Lâm Thần tương tự như công pháp Huyền Mịch cấp thấp, và lại hắn cũng tu luyện đến cảnh giới đại thành, chống đỡ một đao của trại chủ trại Thanh Phong hoàn toàn không thành vấn đề!

Uống!

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, Hàn Thiết kiếm trong tay rất nhanh vung lên, một chiêu kiếm thức liên tục đánh ra không ngớt.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm!

Từ trên thân Hàn Thiết kiếm, bắn nhanh ra một đạo kiếm khí dài gần năm thước, đánh thẳng về phía đại đao của trại chủ trại Thanh Phong.

Ầm..

Một âm thanh to lớn vang lên.

Thân thể Lâm Thần lui nhanh ước chừng hơn mười trượng mới dừng lại, sắc mặt hắn tái nhợt không có chút huyết sắc nào, có điều là trên mặt cũng là lộ ra vẻ mừng rỡ.

Trại chủ trại Thanh Phong thân thể cũng là lui mấy trượng mới dừng lại, thân sắc chấn động nhìn Lâm Thần.

- Ngươi, đây là võ thuật gì! Làm sao có thể có uy lực lớn như vậy.

Trong lòng trại chủ trại Thanh Phong hiểu rõ, hắn vừa rồi thi triển ra một kích chính là toàn lực tiến công, đao pháp đại thành Huyền Mịch cấp thấp, cho dù là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ cũng rất khó ngăn chặn, thế mà cuối cùng bị Lâm Thần Thiên Cương cảnh sơ kỳ cản lại.

Nghe xong lời nói của trại chủ trại Thanh Phong, Lâm Thần cười một tiếng, hắn vừa rồi thi triển chỉ là Hoàng Mịch trung cấp võ kỹ, bất quá phát huy sức mạnh có thể sánh ngang võ kỹ Hoàng Mịch đỉnh cao, nhưng ngay cả như vậy dùng võ kỹ Hoàng Mịch trung cấp ngăn cản võ kỹ đại thành Huyền Mịch cấp thấp tiến công, cũng là cực kỳ giỏi.

Nếu như Lâm Thần tu luyện võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, một khi tu luyện tới đại thành, thi triển ra sức mạnh chỉ sợ so với đại thành võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp của trại chủ trại Thanh Phong uy lực mạnh mẽ gấp mấy lần!

Trong lòng đối với thực lực của mình có chút bình tĩnh, Lâm Thần cũng sẽ không nói lời vô ích, cười lạnh nói:

- Đến địa ngục ngươi tự nhiên biết!

Trong lòng trại chủ trại Thanh Phong cả kinh, vẻ mặt có chút bối rối. Hắn sử dụng toàn lực đều không thể chém giết Lâm Thần, mà rõ ràng một kích vừa rồi hắn cũng không phải là dùng toàn bộ sức mạnh, nếu so sánh thì sức mạnh của Lâm Thần hoàn toàn có thể giết hắn.

Lâm Thần trở tay thu hồi Hàn Thiết kiếm, ngay sau đó cả người hắn phảng phất giống một con điều hầu thẳng hướng trại chủ trại Thanh Phong với tốc độ cực nhanh.

Đồng thời hắn vron nắm đấm liên tục hướng trại chủ trại Thanh Phong đánh tới.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm..

Liên tục đánh ra mười quyền!

Mỗi một quyền Lâm Thần đều là vận dụng toàn lực, quyền lực nặng đến ba vạn cân.

Mỗi một quyền đều là tiến công ở trên thân thể trại chủ trại Thanh Phong.

Với sự tiến công liên tục, cơ thể trại chủ trại Thanh Phong liền không kịp nổi mà phải lùi lại, mỗi một bước lui ra phía sau sắc mặt của hắn càng tái nhợt một phần.

Lâm Thần cuối cùng hạ xuống một quyền, sắc mặt trại chủ trại Thanh Phong đã tái nhợt phảng phất như một tờ giấy trắng, lồng ngực của hắn phập phồng bất định, đột nhiên yết hầu cuộn cuộn, há mồm liền phun ra một ngụm máu.

Phốc...

Đùng!

Trại chủ trại Thanh Phong phun ra một ngụm máu, trực tiếp té trên mặt đất, thân thể hắn hơi co giật hai cái chết ngay tại chỗ!

Mười quyền, giết chết võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ!

Vừa rồi Lâm Thần công kích với tốc độ rất nhanh, toàn bộ quá trình không đến một canh giờ, cho tới trại chủ trại Thanh Phong cũng không thể phản ứng kịp, mà bốn phía rất nhiều sơn tặc còn chưa kịp phản ứng thì trại chủ trại Thanh Phong đã ngã xuống đất bỏ mình.

- Cái này...

- Trại chủ đã chết?

- Làm sao có thể! Trại chủ chính là ngay cả võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ đều có thể đánh bại, làm sao chết trên tay một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Rất nhiều sơn tặc trong nháy mắt có chút bối rối, ngay cả trại chủ trại Thanh Phong Thiên Cương cảnh hậu kỳ cũng bị Lâm Thần chém giết, như vậy bọn họ chỉ là Thiên Cương cảnh trung kỳ, sơ kỳ, thậm chí là võ giả tu vi Luyện Thể cảnh, sao có thể là đối thủ của Lâm Thần?

- Mọi người không nên hoảng! Tiểu tử này nhất định là sử dụng âm mưu quỷ kế gì, nếu không... Hắn chỉ là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ làm sao có thể đánh chết trại chủ!

Đúng lúc này một đạo âm thanh vang lên:

- Tiểu tử này chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, chúng ta cùng nhau hợp lực, nhất định có thể giết hắn báo thù cho trại chủ.

Theo đạo thanh âm này vang lên, tình cảnh hỗn loạn thoáng cái chuyển biến tốt hơn, không ít sơn tặc đều là trấn định lại, nghe được phân tích không ít sơn tặc nhất thời cảm thấy có lý.

Cho dù là thiên tài, vượt cấp giết địch cũng là vô cùng khó khăn, huống chi trại chủ so với Lâm Thần ước chừng cao hơn hai cảnh giới, Lâm Thần có thể chém giết trại chủ Thiên Cương cảnh hậu kỳ, làm cho tất cả mọi người sinh ra một cái ảo giác, cho là Lâm Thần là giờ trò lừa bịp này mới đánh bại trại chủ.

- Nói đúng, chúng ta cùng tiến lên nhất định có thể giết tiểu tử này báo thù cho trại chủ.

Được mọi người cùng nhau hợp lực giết tên khốn này!

Không ít sơn tặc la àm lên.

Lâm Thần cười lạnh một tiếng, những sơn tặc này thật đúng là không biết mùi vị cảm nhận của võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ nhạy cảm vô cùng, như thế nào giờ trò lừa bịp đơn giản như vậy là có thể đánh chết? Hắn chợt quay đầu, hai mắt hơi híp bình tĩnh mới bắt đầu đánh giá người đó.

Người kia là tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ, diện mạo tựa như là Nhị gia trại Thanh phong. Bị Lâm Thần nhìn thẳng, người kia nhất thời không kịp nổi rung mình, thân thể thoáng hướng lui về sau mấy bước, tựa hồ như muốn né tránh.

Chỉ có điều mới vừa đi mấy bước, liền nhìn thấy thân thể Lâm Thần khẽ động, không đến một hơi thở liền xuất hiện ở trước mặt Nhị gia, ngay sau đó đâm ra một quyền.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Nhiệm vụ điên cuồng

Àm!

- A!

Nhị gia Thanh Phong trại kêu thảm một tiếng, thân thể bị đánh bay, nặng nề đập vào một cây đại thụ, trong miệng liên tục phun máu, cả người thoi thóp, nếu không được trị liệu kịp thời, tất nhiên sẽ bỏ mạng ở đây.

Tiếng kêu thảm thiết đột ngột khiến mọi người giật mình một cái, ai nấy đều quay đầu nhìn về phía Nhị gia Thanh Phong trại cùng Lâm Thần. Sau khi nhìn thấy tình hình của Nhị gia, mọi người lại hoảng loạn một lần nữa.

- Nay, này, Nhị gia cũng không phải là đối thủ của hần!

- Trại chủ cùng Nhị gia đều bị hần đánh thành như vậy, cho dù chúng ta có liên hợp lại cũng không có cách nào làm gì được hần.

Một võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ thực lực mạnh mẽ, đối mặt với mấy chục võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ cũng có thể vững vàng không rơi vào thế hạ phong.

Vậy mà Lâm Thần có thể chém giết Thiên Cương cảnh hậu kỳ, như vậy thực lực của hần so với võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ càng mạnh hơn, nếu vậy, cho dù rất nhiều sơn tặc liên hợp lại, cũng không đối phó được Lâm Thần!

- Chạy a!

Yên lặng chốc lát, một tên võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong hét lớn một tiếng, xoay người hoảng hốt hướng con đường phía sau chạy đi.

Có kẻ thứ nhất ắt có kẻ thứ hai, nhóm sơn tặc còn lại hoảng loạn tản ra bốn phía, từng người nín thở, như là nếu chậm một bước Lâm Thần sẽ đuổi theo bọn họ, thẳng tay chém giết.

Trong chốc lát, bao gồm cả mấy tên võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, tất cả sơn tặc chớp mắt đã chạy không còn một mống, chẳng thấy tăm hơi.

Toàn bộ Thanh Phong trại yên tĩnh, ngoại trừ Lâm Thần, chỉ có một bộ thi thể cùng với Nhị gia Thanh Phong trại đang thoi thóp hơi tàn.

Có lẽ là bị toàn bộ đám sơn tặc chạy trốn không màng tới nên Nhị gia Thanh Phong trại trong cơn tức giận nghiêng đầu một cái, tắt thở tại chỗ.

Nhất thời, toàn bộ Thanh Phong trại chỉ còn dư lại một mình Lâm Thần.

Nhìn thấy ngọn núi trống rỗng, khoe miệng Lâm Thần lộ ra một vết cười nhẹ.

Nhiệm vụ bốn sao thứ nhất, tiêu diệt Thanh Phong trại hoàn thành!

Nói tới những tiểu sơn tặc đó của Thanh Phong trại, Lâm Thần cũng không có ý định đuổi cùng giết tận đối với bọn họ. Lâm Thần không phải người thích giết chóc, huống chi, nhiệm vụ của hần chỉ là tiêu diệt Thanh Phong trại, chỉ cần bọn họ không trở lại gieo vạ cho những thương nhân qua lại và bách tính bình thường, Thiên Cực tông cũng sẽ không để ý tới bọn họ.

Trại chủ Thanh Phong trại này là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, không biết trên người có Tụ Khí đan thượng phẩm hay không.

Lâm Thần liếc mắt một cái nhìn thi thể trại chủ Thanh Phong trại trên đất, trong lòng hơi động. Trại chủ Thanh Phong trại là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, mà hần lại là một trại chủ sơn trại, như vậy trên người ít nhiều chắc phải có chút báu vật.

Linh hồn lực của Lâm Thần hơi động, đảo qua thi thể của trại chủ Thanh Phong trại. Rất nhanh, Lâm Thần liền nhìn thấy trên người hần có mấy viên nạp giới, một viên nạp giới trang bị đầy đủ lượng lớn linh thạch hạ phẩm, số lượng nhiều đến hơn trăm ngàn! Một viên trong nạp giới trong đó thì lại chứa không ít linh thạch trung phẩm, cũng có mấy ngàn.

So với linh thạch hạ phẩm, linh thạch trung phẩm đối với Lâm Thần có tác dụng càng lớn, hơn nữa lần trước Lâm Thần bất ngờ lấy được linh thạch trung phẩm nhưng hần đã sử dụng hết từ trước lúc hần đi tới Kim Dương thành. Giờ khắc này hần có được mấy ngàn linh thạch trung phẩm, cũng đủ để Lâm Thần tu luyện một khoảng thời gian.

Ngoài ra, ở trên người trại chủ Thanh Phong trại, Lâm Thần còn tìm được hơn hai mươi bình Tụ Khí đan thượng phẩm, tất cả tính ra thu hoạch khá là dồi dào.

Lâm Thần vung tay lên, thu sạch những thứ đồ này vào trong Trữ Vật Linh Giới.

Sau đó, hần xoay người, tìm tới Thanh Ô mã, một đường chạy như điên xuống núi.

Nhiệm vụ bốn sao thứ hai, hỗ trợ đội buôn đi qua dãy núi Ô Sơn. Dãy Ô Sơn là một nhánh của dãy Mặc Liên sơn, trong đó yêu thú đa dạng, hoàn thành nhiệm vụ được thưởng bốn trăm điểm công hiến, năm ngàn linh thạch hạ phẩm.

So với nhiệm vụ bốn sao thứ nhất tiêu diệt Thanh Phong trại, nhiệm vụ thứ hai rõ ràng tiêu tốn thời gian dài hơn nhiều, so về độ khó mà nói, nhiệm vụ bốn sao thứ hai cũng hơi đơn giản hơn một chút, nhưng ngay cả như vậy cũng tương đối nguy hiểm. Dây núi Ô Sơn là một nhánh của dãy Mặc Liên Sơn, ở phía bắc Thiên Cực tông, hai dãy núi chỉ cách nhau một con sông lớn, có thể tưởng tượng được trong dãy Ô Sơn có bao nhiêu yêu thú.

Mất thời gian nửa tháng, Lâm Thần gặp chút bất ngờ nhưng vẫn an toàn hoàn thành nhiệm vụ bốn sao thứ hai!

Nhiệm vụ bốn sao thứ ba, thăm dò đảo Hồ Tâm. Gần đây có võ giả truyền ra tin tức, đảo Hồ Tâm có mạch Huyền Thiết loại nhỏ, nhiệm vụ yêu cầu đệ tử đi tới đảo Hồ Tâm thăm dò thật giả, lưu ý, đảo Hồ Tâm nằm ở giữa một con sông lớn, giữa sông có yêu thú cấp năm bậc thấp qua lại, kiến nghị những võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ nên đi theo nhóm.

Độ khó của loại nhiệm vụ này mới là lớn nhất, bởi vì không rõ tình hình cụ thể bên trong đảo Hồ Tâm, nếu đệ tử đi vào tỉ lệ tử vong rất cao, mà lại rất dễ đụng phải những võ giả của tông môn khác, phát sinh xung đột.

Lâm Thần tốn mất mấy ngày, đi tới giữa con sông lớn, lấy ra chân khí hộ thể, triển khai Thanh Vân bộ bước qua giữa sông lớn, tiến thẳng tới đảo Hồ Tâm.

Chỉ là Lâm Thần đi được không bao lâu, đã gặp yêu thú tập kích.

Lòng sông này cực kỳ rộng, trong đó yêu thú nhiều không kể xiết, mà càng tới gần đảo Hồ Tâm, yêu thú qua lại nơi đó thực lực càng cường đại.

Lâm Thần lấy Hàn Thiết kiếm mở đường, một đường chém giết yêu thú, có lẽ là võ giả tới đây rất đa dạng, Lâm Thần cũng không có gặp phải yêu thú cấp năm bậc thấp tập kích, thành công đi tới đảo Hồ Tâm ở giữa sông.

Đảo Hồ Tâm cũng không lớn, mặt trên mọc đầy rất nhiều đại thụ Thương Thiên, nhìn giống như một khu rừng rậm. Lâm Thần vận dụng linh hồn lực, nhanh chóng xem xét toàn bộ đảo Hồ Tâm một lượt.

Khiến Lâm Thần cảm thấy bất ngờ là, trên đảo Hồ Tâm quả nhiên lại có một mỏ Huyền Thiết loại nhỏ, nhưng mỏ quặng này ở chính giữa đáy của đảo, võ giả bình thường rất khó phát hiện, kể cả Lâm Thần nếu không phải vận dụng linh hồn lực, cũng sẽ không nghĩ tới có thể tìm thấy một cái mỏ Huyền Thiết ở nơi này.

Sau khi nhớ kỹ vị trí cụ thể, về mặt Lâm Thần bất động, đi qua những võ giả cũng đến đảo Hồ Tâm thăm dò, thẳng ra phía ngoài đảo.

Rất nhiều võ giả thấy không thể tìm thấy mỏ quặng nhỏ, cũng muốn rời khỏi nơi đây. Cách Lâm Thần một đoạn, Lâm Thần phía trước, rất nhiều võ giả ở phía sau nhanh chóng tiến theo.

- A!

- Là Thanh Mãng cấp năm bậc thấp!

- Chạy a, đại gia chạy mau a!

Đúng lúc Lâm Thần đi tới giữa sông, phía sau hán đột nhiên vang lên từng tiếng kêu thảm thiết, Lâm Thần không kim được liếc mắt nhìn về phía sau, hai con mắt nhất thời co lại.

Hắn trông thấy một con rắn khổng lồ dài không biết mấy mươi trượng, to bằng mấy thùng nước vảy màu xanh, giò khắc này đang ở trước đảo Hồ Tâm điên cuồng công kích, chỉ trong chớp lát, đã có mấy võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ bị giết chết.

Không ít võ giả vẻ mặt kinh hoàng, tứ tán muốn trốn khỏi đảo Hồ Tâm.

Nhưng sau một khắc, lại nhìn thấy Thanh Mãng đột nhiên đánh vào mặt sông, gây nên lượng lớn bọt nước, phần thân to lớn kia cũng trong chớp mắt lao ra tới giữa sông, hướng những võ giả muốn trốn khỏi đảo Hồ Tâm mà tấn công.

- A!

- Không!

Ầm ầm ầm..

Trong chớp mắt, hơn mười võ giả muốn trốn chạy bị Thanh Mãng giết chết.

Thấy một màn này, trong miệng Lâm Thần nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, Thanh Mãng này cao phải tới mấy chục thước, bàn về thực lực, so với Lang Vương cấp năm bậc thấp bị Lâm Thần chém giết còn cường đại hơn, mặc dù là thời khắc này Lâm Thần đối đầu với Thanh Mãng cũng không hoàn toàn chắc chắn có thể giết được nó.

Thanh Mãng thuộc Thủy, ở bên trong nước lực công kích là to lớn nhất, mà nơi đây lại là giữa con sông lớn, không thích hợp cho võ giả chiến đấu.

Không chần chờ, Lâm Thần toàn lực triển khai Thanh Vân bộ, thẳng đến bờ sông.

Có lẽ là không rành bạn tâm đến Lâm Thần, con Thanh Mãng kia cũng không có công kích về phía hắn, mà chỉ chuyên tâm đối phó với rất nhiều võ giả trên đảo Hồ Tâm.

Lâm Thần an toàn lên tới bờ.

Mà cơ hồ là cùng lúc Lâm Thần lên bờ, số võ giả trên đảo Hồ Tâm cũng bị Thanh Mãng tàn sát sạch sẽ. Rất nhiều võ giả trên bờ thấy một màn này, dồn dập hít vào một ngụm khí lạnh, thần sắc cũng có chút phần nộ, dường như muốn chém giết Thanh Mãng báo thù cho võ giả trên đảo Hồ Tâm, nhưng rất nhanh, con Thanh Mãng kia liền chìm vào đáy sông không thấy tăm hơi.

Lâm Thần khẽ lắc đầu, Thanh Mãng này thực lực quá mức cường hãn, e rằng chỉ có võ giả Chân Đạo cảnh sơ kỳ mới có thể đối phó, vừa nãy nếu Lâm Thần lưu lại trên đảo Hồ Tâm thêm chút lát, hắn cũng khó mà thoát kết cục bị Thanh Mãng tàn sát.

- Đi!

Nhảy lên Thanh Ô mã, Lâm Thần lại thẳng đến vị trí nhiệm vụ bốn sao kế tiếp mà đi.

Nhiệm vụ bốn sao thứ tư, giết chết Huyết Ma đạo tặc. Tội: Giết người vô số, nhiều lần tập kích đệ tử Thiên Cực tông. Tu vi của người này là Thiên Cương cảnh đỉnh phong, nhưng cách đây không lâu hắn bị thương nặng, dưỡng thương tại trấn Mạc Nam nằm về phía nam dãy Mạc Liên sơn. Kiến nghị mấy võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ tham chiến.

Võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong!

Có câu "lạc đà gầy còn hơn ngựa béo", mặc dù người này bị thương nặng, nhưng hẳn dù sao tu vi cũng là Thiên Cương cảnh đỉnh phong, thực lực so với võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ vẫn là mạnh mẽ hơn nhiều.

Không nghi ngờ chút nào, nhiệm vụ này độ khó cao nhất trong những nhiệm vụ bốn sao hiện nay.

Sau năm ngày, trong trấn Mạc Nam, Lâm Thần nắm Thanh Ô mã chậm rãi mà đi.

Trên thẻ bài nhiệm vụ chỉ miêu tả Huyết Ma đang ở trấn Mạc Nam, nhưng vị trí cụ thể của hắn, tông môn cũng không có báo. Lâm Thần ở lại Mạc Nam trấn ba ngày, sau một cuộc thăm dò quan sát, rốt cuộc tìm được chỗ Huyết Ma ẩn thân.

Một khu nhà nhỏ hẻo lánh bên trong Mạc Nam trấn.

Lâm Thần vươn mình nhảy một cái, dễ dàng tiến vào tiểu viện.

- Ai?

Động tác của Lâm Thần rất nhẹ, nhưng dù vậy, cơ hồ lúc hắn vừa tiến vào tiểu viện này, tiếng quát kia cũng truyền đến.

Ngay sau đó, liền trông thấy một ông lão mặc trường bào màu đỏ ngòm từ giữa phòng đi ra, sắc mặt của hắn có hơi tái nhợt, hiển nhiên trên người đang có vết thương, mà tu vi của hắn chính là Thiên Cương cảnh đỉnh phong!

Chính là Huyết Ma!

- Đệ tử nội môn Thiên Cực tông?

Huyết Ma nhìn thấy ký hiệu của Thiên Cực tông trên vạt áo Lâm Thần, lập tức sầm mặt xuống, nhưng rất nhanh, thần sắc của hắn có chút thanh tỉnh lại.

- Hừ, Thiên Cương cảnh sơ kỳ mà dám đến đuổi giết ta, Thiên Cực tông các ngươi là khinh thường Huyết Ma ta vô năng sao!

Thần sắc Huyết ma có chút dữ tợn nói:

- Tiểu tử, ta tuy rằng bị thương nặng, nhưng đối phó với một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ vẫn là dễ như trở bàn tay, ta khuyên ngươi một câu, tốt nhất là từ đầu tới đây, trở về nơi đó, nếu không, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi.

Lâm Thần nói:

- Ta nếu đã đến rồi, thì không có ý định trở về tay không.

- Nói như vậy, ngươi đã quyết tâm đấu với ta một trận?

Huyết Ma sầm mặt lại, âm thanh trầm thấp nói ra.

- Nếu như ngươi nguyện ý theo ta đi một chuyến đến Thiên Cực tông, trận chiến này có thể tránh được.

Lâm Thần mở miệng.

Nghe xong lời này, chân mày Huyết Ma nhất thời nhíu lại. Đi tới Thiên Cực tông? Đùa gì thế, một khi đến Thiên Cực tông rồi, hắn làm sao còn có cơ hội rời đi!

Huyết Ma gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Thần, nếu như không phải giờ khắc này hắn đang bị thương nặng, việc giao đấu sẽ ảnh hưởng khiến thương thế phát tác, hắn sẽ không chút do dự mà giết Lâm Thần.

- Tên tiểu tử điếc không sợ súng!

Huyết Ma hừ lạnh một tiếng, vừa dứt lời, đột nhiên thân hình hắn lóe lên, bất chợt lui về phía sau, cùng lúc đó, tiếng gầm nhẹ của hắn vang lên trong không trung:

- Đệ tử Thiên Cực tông! Tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi, ngày khác ta khôi phục thương thế, sẽ truy sát ngươi đến chân trời góc biển.

Huyết Ma dù sao cũng bị thương nặng, mặc dù nói hắn tự tin có thể chém giết Lâm Thần, nhưng nếu như người kia cất lực phản kháng, hắn e sợ sẽ khiến cho thương càng thêm thương, đối với Huyết Ma thời gian này đang bị rất nhiều võ giả, đệ tử tông môn truy sát mà nói là cực kỳ không ổn.

Cũng chính bởi vậy, Huyết Ma từ bỏ đánh với Lâm Thần một trận, dự định chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Nhiệm vụ siêu cấp

Khỏe miệng Lâm Thần hơi giương lên, tâm tư trong lòng Huyết Ma hắn biết rõ, nhưng cũng bởi vậy, Lâm Thần đối phó cũng đơn giản hơn rất nhiều.

- Muốn chạy? Chậm rồi!

Tốc độ của Huyết Ma rất nhanh, chớp mắt liền chạy ra xa mấy trăm trượng, ngay lúc sắp biến mất khỏi óc xá, vào lúc này, Lâm Thần đột nhiên khẽ quát một tiếng, thân thể hắn lóe lên, cả người giống như một con điều hầu, lấy tốc độ cực nhanh hướng Huyết Ma đuổi tới.

Cho dù giờ khắc này Huyết Ma bị thương nặng, nhưng thực lực của hắn vẫn còn, thân pháp thi triển ra không phải võ giả Thiên Cương cảnh bình thường có thể sánh ngang. Lâm Thần dùng hết toàn lực, cũng chỉ có thể chậm rãi rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Huyết Ma liếc mắt nhìn phía sau thấy khoảng cách giữa Lâm Thần và hắn đang bị rút ngắn dần dần, không khỏi hận đến nghiến răng, gầm nhẹ nói:

- Cút cho ta!

Miệng vừa nói, hắn đột nhiên vút ra một viên cầu màu vàng nhạt giống như đạn cầu vậy, thẳng tắp hướng Lâm Thần nện xuống.

Phích Lịch đạn!

Hai mắt Lâm Thần nhắm lại. Một số võ giả vì đề phòng trường hợp khẩn cấp, trên người đều có trang bị sẵn bảo vật chứa uy lực mạnh mẽ, ví dụ như Phích Lịch đạn, Phích Lịch đạn rất đắt giá, mà trên thị trường lại cực kỳ hiếm thấy, bảo vật uy lực mạnh mẽ bậc này, mặc dù là đệ tử Thiên Cực tông cũng rất ít người có thể sử dụng.

Thật là không nghĩ tới, trên người Huyết Ma còn có Phích Lịch đạn!

Phích Lịch đạn uy lực mạnh mẽ, khi nổ tung uy lực sánh ngang một đòn của võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong, nếu như Huyết Ma ném Phích Lịch đạn này oanh kích trúng trên người Lâm Thần, hắn tất nhiên sẽ bị thương.

Mà đến lúc đó, Huyết Ma cũng nhận cơ hội này, quay lại chém giết Lâm Thần, hoặc là nhanh chóng chạy thoát.

Bất kể là tình huống nào, cũng đều không phải thứ mà Lâm Thần mong muốn.

Uống!

Thấy tình hình này, Lâm Thần há mồm khẽ quát một tiếng, thân thể của hắn chấn động, trên da nhất thời phát ra ánh sáng lấp loè màu vàng óng, thật chói mắt.

Cũng trong lúc đó, Lâm Thần xoay tay một cái, lấy ra Hắc Sắc trường côn, chủ động đón lấy viên cầu màu vàng nhạt kia.

Hừ.

Huyết Ma thấy một màn này, thì hừ lạnh một tiếng, trên mặt lóe qua một vết khinh thường. Phích Lịch đạn này của hắn là Phích Lịch đạn thượng phẩm, tuy rằng uy lực không lớn đến mức sánh ngang được với một đòn của võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong, nhưng cũng có thể ngang với võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, Lâm Thần chỉ là một võ giả tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, đỡ lấy Phích Lịch đạn, dù không chết cũng sẽ bị thương.

Sau một khắc, Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần cùng Phích Lịch đạn to khoảng bằng nửa nắm đấm giao nhau. Dường như cũng trong lúc đó, một tiếng nổ rung trời lở đất ầm ầm vang lên.

Oanh!

Cả vùng cũng vì chấn động đó, phòng ốc bốn phía không ngừng lay động.

Tại trung tâm vụ nổ, tràn ngập khói mịt mù, căn bản không thấy rõ tình hình bên trong.

- Thiên Cương cảnh sơ kỳ cũng dám đuổi giết Huyết Ma ta, đúng là tên tiểu tử không biết sợ chết.

Huyết Ma cười lạnh một tiếng, không nhìn lại nơi vụ nổ một chút, hắn xoay người tiếp tục hướng phương xa bỏ chạy. Nơi đây phát sinh vụ nổ ác liệt như thế, sợ là không lâu nữa, sẽ có võ giả, thậm chí khiến cả Thiên Cực tông chú ý tới.

Hắn nếu như ngu ngốc tiếp tục ở chỗ này, một khi bị đệ tử Thiên Cực tông phát hiện, e rằng muốn chạy trốn, sẽ không dễ dàng.

Bất quá, ngay thời khắc khi Huyết Ma vừa xoay người, đột nhiên, một thân hình chặt vật lấp lóe hiện ra, cũng trong lúc đó, ánh kiếm lóe lên, Huyết Ma còn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến một luồng đau nhức, ngay sau đó liền thấy một thanh kiếm có hàn quang bao phủ xuyên qua thân thể hắn, mũi kiếm xuất hiện ở ngay trước ngực.

Một chiêu kiếm, trực tiếp xuyên thấu cơ thể Huyết Ma!

- Ngươi, ngươi!

Huyết Ma chậm rãi quay đầu, vẻ mặt sợ hãi bất an nhìn thân hình chặt vật của Lâm Thần.

- Cái này không thể nào! Ngươi mới là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, làm sao có khả năng chống lại uy lực của Phích Lịch đạn thượng phẩm!

Có lẽ là vốn dĩ đã bị thương nặng, sau khi bị Lâm Thần dùng một chiêu kiếm đâm xuyên thân thể, thương thế của Huyết Ma nhất thời tăng thêm, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi, hắn vừa nói chuyện, miệng vừa chảy máu, phát ra âm thanh soàn soẹt.

- Xuống địa ngục suy nghĩ đi.

Mặt Lâm Thần không biến sắc, thổi phụt một tiếng thu hồi Hàn Thiết kiếm, theo Hàn Thiết kiếm rút ra khỏi thân thể Huyết Ma, hắn lập tức cảm thấy một luồng đau nhức cùng trống vắng trong ngực, cả người loạng choạng ngã trên mặt đất, vẻ mặt không cam lòng nhìn Lâm Thần, ngực hắn chảy ra lượng lớn máu tươi, chỉ chốc lát sau, ngừng thở bỏ mạng tại chỗ.

Thấy hơi thở của Huyết Ma hoàn toàn không còn, Lâm Thần không khỏi thở nhẹ một hơi. Thời khắc này toàn thân Lâm Thần quần áo rách nát, lộ ra mấy vết nứt trên áo giáp bạc, chỗ bị nổ tung kẻ sát da thịt, tóc và lông mày của hắn đã bị đốt cháy khét trong vụ nổ vừa rồi, xem ra chặt vật đến cực điểm.

Nếu như không phải Lâm Thần đã tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết tới tầng thứ bốn Cổ đồng kim thân, chỉ cần một đòn vừa nãy, Lâm Thần mặc dù không chết, cũng sẽ bị thương nặng, trong nháy mắt mất sức chiến đấu, mà vào lúc này đánh mất sức chiến đấu kết quả có thể tưởng tượng được.

Lâm Thần xoay tay một cái, lấy ra một viên đan dược chữa trị vết thương, há mồm nuốt xuống. Sau đó, hắn dùng linh hồn lực quét qua, thu lại toàn bộ nộ khí trên người Huyết Ma, cũng không nhìn kỹ, sau khi cất hết vào Trữ Vật Linh Giới, Lâm Thần chân đạp Thanh Vân bộ, nhanh chóng đi ra khỏi tiểu viện.

...

Nhiệm vụ bốn sao thứ năm, giết yêu thú cấp bốn đỉnh phong..

Sau khi giết được Huyết Ma, Lâm Thần nghỉ ngơi hai ngày, điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất, tiếp tục làm nhiệm vụ bốn sao thứ năm!

So với bốn cái nhiệm vụ bốn sao trước đó, độ khó của nhiệm vụ bốn sao thứ năm có vẻ dễ dàng hơn rất nhiều, Lâm Thần tốn khoảng ba ngày, thành công hoàn thành.

Sau đó, hắn đi thẳng đến Thiên Cực tông.

Bên trong nhiệm vụ điện của Thiên Cực tông.

Lâm Thần đi thẳng tới trước mặt trưởng lão, đưa những thứ mà năm nhiệm vụ này yêu cầu giao cho trưởng lão.

Trưởng lão nhiệm vụ điện hơi gật đầu một cái, nói:

- Nhiệm vụ thứ nhất, tiêu diệt Thanh Phong trại, tông môn đã nhận được tin tức, nhiệm vụ này hoàn thành. Nhiệm vụ thứ hai bảo vệ đội buôn, nhiệm vụ này hoàn thành. Nhiệm vụ thứ ba thăm dò đảo Hồ Tâm, trên đảo Hồ Tâm quả thực có mỏ quặng Huyền Thiết? Rất tốt, Lâm Thần, người làm rất tốt. Nhiệm vụ thứ tư, chém giết Huyết Ma đạo tặc, tông môn đã thu được tin tức. Nhiệm vụ thứ năm, chém giết yêu thú cấp bốn đỉnh phong...

Trưởng lão nhiệm vụ điện cẩn thận thu nhiệm vụ bài lại, mang trên mặt một vệt ý cười nói:

- Chúc mừng người, Lâm Thần, năm cái nhiệm vụ bốn sao người hoàn thành toàn bộ, người thu được một ngàn bảy trăm điểm công hiến, hai mươi ba ngàn khối linh thạch hạ phẩm khen thưởng.

- Đa tạ trưởng lão.

Nghe vậy, Lâm Thần không khỏi nhe răng nở nụ cười, năm cái nhiệm vụ tông môn này, Lâm Thần tổng cộng tốn mất gần một tháng mới hoàn thành, nếu như không phải tu vi hắn đột phá, thực lực tăng mạnh, chỉ sợ không có cách nào hoàn thành năm cái nhiệm vụ.

Mà hoàn thành năm cái nhiệm vụ bốn sao này, Lâm Thần cũng nhận được một ngàn bảy trăm điểm công hiến, thêm vào gần hai ngàn điểm công hiến trước đó, hiện tại Lâm Thần tổng cộng nắm giữ gần bốn ngàn điểm công hiến!

Muốn đổi võ kỹ, công pháp Huyền Mịch cấp thấp bên trong Tầng Thư Các ít nhất cũng phải cần bốn ngàn điểm công hiến, Lâm Thần chỉ cần làm tiếp mấy cái nhiệm vụ nữa, là có thể đổi được một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp.

- Không cần cảm ơn ta, đây là phần thưởng người đáng được nhận.

Trưởng lão nhiệm vụ điện tán thưởng nói một câu, sau khi ghi thêm cho Lâm Thần một ngàn bảy trăm điểm công hiến, hắn lại vội vàng cho những đệ tử nội môn khác tiếp tục đi tới xác nhận nhiệm vụ.

Mà đệ tử nội môn bốn phía, vốn dĩ từng người nghe thấy trưởng lão nhiệm vụ điện nói tới năm cái nhiệm vụ bốn sao, còn khá là kinh ngạc, nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy Lâm Thần, liền từ kinh ngạc chuyển thành ước ao, khâm phục.

Trong rất nhiều ánh mắt hâm mộ của đệ tử nội môn, Lâm Thần chậm rãi đi ra khỏi nhiệm vụ điện.

Liên tục làm nhiệm vụ quả nhiên quá sức, đặc biệt là loại nhiệm vụ cấp bậc cao này. Nhưng may là lấy được một ngàn bảy trăm điểm công hiến, nếu không ta sẽ bị tức chết.

Liên tục một tháng ở bên ngoài làm nhiệm vụ tông môn, Lâm Thần giờ khắc này cũng khá là mệt nhọc, dự định trước tiên quay về tiểu viện nghỉ ngơi một thời gian, rồi làm tiếp một hoặc hai cái nhiệm vụ tông môn, sau đó đổi lấy võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp.

Một tháng không trở lại tiểu viện, lúc này bên trong tiểu viện cũng đã tích đầy tro bụi, Lâm Thần sau khi làm tổng vệ sinh, nằm ở trên giường, cuối cùng ngủ thiếp đi.

...

Cũng trong lúc đó, tại nhiệm vụ điện nội môn Thiên Cực tông.

Trưởng lão nhiệm vụ điện từ trên đài đi xuống, hắn cầm một khối nhiệm vụ bài, sau khi trầm ngâm một lát, đặt khối nhiệm vụ bài này ở cột bốn sao chỗ cao nhất.

Động tác của trưởng lão có vẻ chần chờ khiến rất nhiều đệ tử nội môn chú ý, bọn họ đều ngẩng đầu hướng chỗ cao nhất trên cột bốn sao nhìn.

- Thăm dò khu vực sâu nhất trong dãy Mặc Liên Sơn?

Nhiệm vụ bốn sao: Mấy tháng trước, thành Kim Dương phát sinh loạn thú, dẫn đến vô số võ giả phải tử thương, bên trong đó xuất hiện vượn Hắc Ma sáu tay cấp sáu bậc thấp. Nhiệm vụ yêu cầu, điều tra sâu trong dãy Mặc Liên Sơn có nơi nào khác thường hay không, cũng điều tra rõ nguyên nhân đột phát loạn thú lần này. Khen thưởng: Hai ngàn điểm công hiến, năm mươi ngàn linh thạch hạ phẩm! Kiến nghị mấy vị đệ tử Thiên Cực cảnh hậu kỳ, đỉnh phong cùng tham gia.

Hai ngàn điểm công hiến, năm mươi ngàn linh thạch hạ phẩm!

Xem tới đây, hai mắt rất nhiều đệ tử nội môn sáng ngời, trong mắt đều lộ khí thế hùng hục. Đệ tử muốn kiếm lấy điểm công hiến cũng không dễ như vậy, ngoại trừ làm nhiệm vụ tông môn ở ngoài, chính là có công hiến lớn đối với tông môn, nhưng muốn làm được chuyện có công hiến lớn đối với tông môn, có lý nào lại dễ dàng như vậy.

Bởi vậy, phần lớn đệ tử đều là lựa chọn làm nhiệm vụ tông môn, mà độ khó của nhiệm vụ cũng không thấp, thậm chí rất nhiều đệ tử đã bỏ mạng khi đang làm trên đường làm nhiệm vụ. Rất nhiều đệ tử nội môn để kiếm được một ngàn điểm công hiến, cần tiêu hao thời gian tới mấy tháng, giờ khắc này nhìn thấy một cái nhiệm vụ, có thể được hai ngàn điểm công hiến, con mắt tất cả bọn họ đều nóng rực, hận không thể lập tức đỡ lấy nhiệm vụ này, đi hoàn thành, sau đó quay về lĩnh thưởng!

- Hai ngàn điểm công hiến này e là không dễ lấy.

Đang lúc mọi người đang hưng phấn, bỗng sắc mặt một đệ tử nội môn xem ra khá là tinh nhanh nghiêm túc nói:

- Nhiệm vụ này yêu cầu là thâm nhập vào sâu trong dãy Mặc Liên sơn, chú ý, là thâm nhập vào nơi sâu của dãy Mặc Liên sơn! Đây là chỗ khó thứ nhất, thứ hai, nhiệm vụ này còn cần điều tra rõ nguyên nhân xảy ra hiện tượng khác thường trong dãy Mặc Liên sơn trước đó, hay là nguyên nhân đột phát loạn thú.

- Bất kể là yêu cầu nào, độ khó đều là rất lớn. Nếu không, tông môn làm sao lại vô duyên vô cớ ra một cái nhiệm vụ khen thưởng hai ngàn điểm công hiến?

Nghe tên đệ tử này nói xong, trong lòng rất nhiều đệ tử nội môn trùng xuống, ánh mắt lộ ra một vệt lo sợ.

Dãy Mặc Liên sơn cực kỳ rộng lớn, ngang dọc hầu như bao phủ toàn bộ Nhạn Nam vực.

Thông thường mà nói, nơi sâu nhất trong dãy Mặc Liên mà võ giả vạch ra chỉ là khu vực có yêu thú cấp bốn, cấp năm, dù sao phần lớn võ giả dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể đi tới đó.

Mà tông môn nói nơi sâu xa nhất trong dãy Mặc Liên Sơn, cái này mới là nơi sâu thực sự!

Nơi sâu thật sự trong dãy Mặc Liên sơn, thậm chí có yêu thú cấp bảy, cấp tám qua lại, truyền thuyết trăm năm trước để lại, bên trong còn từng sinh ra một con Yêu Vương cấp chín!

Mặc dù là cường giả Chân Đạo cảnh, thâm nhập vào sâu trong Mặc Liên sơn, cũng có nhiều khả năng không trở ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Người ta tìm chính là người đó

- Nhiệm vụ này không phải là nhiệm vụ mà chúng ta có thể nhận được đâu.

- Không sai, chúng ta cùng lắm chỉ có thể thực hiện tối đa là nhiệm vụ ba sao, nhiệm vụ bốn sao nguy hiểm vô cùng huống hồ nhiệm vụ này nếu so với các nhiệm vụ bốn sao khác độ khó còn lớn hơn gấp mấy lần.

Rất nhiều đệ tử nội môn đang bàn tán xôn xao nhất thời bỗng không có một ai dám đứng lên nhận loại nhiệm vụ này nữa. Đi vào nơi sâu nhất trong Hắc Liên sơn, nhiệm vụ này độ khó có thể so sánh ngang với các nhiệm vụ năm sao độ khó cực kỳ cao.

Nhưng phải biết một điều, nhiệm vụ năm sao chỉ có thể là đệ tử nội môn tu vi Chân Đạo cảnh mới có thể thực hiện được, các đệ tử tu vi Thiên Cương cảnh nếu nhận nhiệm vụ năm sao này kết cục chỉ có chết mà thôi.

Trong lúc các đệ tử nội môn sôi nổi nghị luận, nháy mắt đã nhận được tin tức nhiệm vụ lan truyền khắp tông môn. Dường như toàn bộ đệ tử nội môn đều nghe thấy tin tức về nhiệm vụ Hắc Liên Sơn.

- Hai ngàn điểm công hiến!

- Năm vạn linh thạch hạ phẩm!

Bất kể là cái nào cũng đều có thể khiến tất cả các đệ tử tông môn động lòng, huống hồ đó còn là hai ngàn điểm công hiến. Cho dù có là đệ tử nội môn thiên tài đi chăng nữa thì cũng không tránh khỏi sự cám dỗ.

Bên trong một biệt viện nhỏ.

Hai nam một nữ, ai ai cũng đều ngồi tư thế ngay ngắn, tu vi của ba người cũng không phải là thấp. Trong đó, vẻ mặt của hai nam đệ tử không hề để lộ ra bất kỳ cảm xúc, một người mang theo thanh trường kiếm, người kia lại chỉ có hai bàn tay trắng nhưng bàn tay của hắn ngược lại rất to rõ ràng hắn đã tu luyện một loại chương pháp cực kỳ lớn nào đó.

Còn người nữ ngồi giữa hai nam đệ tử kia...

Chính là Ngao Hân!

Chỉ có mấy tháng không gặp, tu vi của Ngao Hân lại tăng vượt bậc đến như thế, xem ra còn mạnh hơn trước gấp trăm lần. Ngao Hân lại là đệ tử thiên phú trong Thiên Cực tông, có thể cùng nàng tu luyện tất nhiên chỉ có thể là đệ tử thiên phú của Thiên Cực tông mà thôi.

- Thám thính trận địa sâu bên trong Hắc Liên sơn ư?

Ngao Hân khẽ cau mày và thần nhiên nói.

- Ngao sư tỷ, nhiệm vụ này nếu như hai chúng ta đơn độc thực hiện thì e rằng có chút lo sợ không thành. Vì thế muốn nhờ sư tỷ giúp đỡ cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ này.

Hai vị đệ tử dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Ngao Hân, một người trong đó sắc mặt trầm lại mà nói.

Vị đệ tử đang nói chính là Trần Phong, trên Thiên Cực Bảng hắn đứng vị trí thứ bốn trăm ba mươi hai, là một tên sử dụng chương pháp bên trong tông môn, uy danh lẫy lừng. Mà nam thanh niên mang bên mình thanh bảo kiếm tên là Dương Nhất Phàm đều là đệ tử nội môn Thiên Cực tông. Nếu nói về thực lực thì hai người không ai thua ai, tài sức ngang bằng nhau.

Trần Phong nói chi tiết về nhiệm vụ, chính là trước đây không lâu, tông môn đã thông báo về nhiệm vụ bốn sao thám thính trận địa bên trong Hắc Liên sơn tuy độ khó cao nhưng phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại rất dồi dào khiến các đệ tử nội môn ai ai cũng thích thú. Trần Phong cùng Dương Nhất Phàm vốn dĩ là muốn nhận nhiệm vụ này nhưng đối với việc đi sâu vào bên trong Hắc Liên sơn để hoàn thành nhiệm vụ này, trong lòng hai người cũng thấp thòm lo âu.

Dù gì Ngao Hân cũng đã từng chiến đấu với yêu thú, nếu như liên kết với nhiệm vụ này mà nói thì công lực Ngao Hân cao thâm khó lường vì thể khả năng chiến thắng nằm gọn trong tay, do đó Trần Phong cùng với Dương Nhất Phàm mới có ý định mời Ngao Hân chiến đấu cùng hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhiệm vụ này Ngao Hân đã từng nghe qua, Ngao Hân hiểu rõ Hắc Liên sơn là một nơi nguy hiểm trùng trùng nhưng cuộc sát hạch trong tông môn đang tới gần, Ngao Hân cũng đang dự định kiếm thêm nhiều điểm cống hiến, gia tăng sức mạnh của mình.

Ngao Hân khẽ gật đầu:

- Được, chỉ là ta quen biết một đệ tử, hẳn ta có thể sẽ giúp được chúng ta.

- Ai?

Dương Nhất Phàm ngờ ngàng, trong lòng không tránh khỏi tò mò thốt lên.

Ngao Hân đắn đo khẽ nói:

- Lâm Thần?

Dương Nhất Phàm ngờ ngàng, trong mắt lóe lên một tia sáng. Khoảng thời gian trước đây, hắn vẫn một mực bế quan tu luyện để công phá Thiên Cung cảnh hậu kỳ, vì thế đối với chuyện của Lâm Thần cũng không phải là hiểu rõ ràng.

- Lâm Thần chiếm vị trí bốn trăm tám mươi chín trên Thiên Cực bảng ư?

Trần Phong nhất thời ngờ ngàng, nhưng danh tiếng của Lâm Thần ngược lại hắn đã nghe được một ít, hắn khẽ gật đầu nói.

- Lâm Thần, người này ta cũng nghe đến. Tuy hắn có thể công phá Thiên Cực bảng nhưng chung quy tu vi của hắn vẫn chỉ đạt được đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong. Nếu như cùng chúng ta thực hiện nhiệm vụ này có phải quá mạo hiểm hay không?

Trên mặt Trần Phong một chút cũng không để tâm, nếu như không phải Ngao Hân đề cử Lâm Thần, Trần Phong sợ rằng cũng muốn nghĩ tới.

Nghe xong, Dương Nhất Phàm hơi nhướn mày nói.

- Đùa gì thế, Ngao sư tỷ, cứ xem Lâm Thần này là đệ tử nội môn trên Thiên Cực bảng đi, nhưng tỷ cũng biết rõ độ khó của nhiệm vụ này khá cao. Nếu như để hắn ta gia nhập vào đội chúng ta, e rằng không những không giúp được gì mà còn liên lụy đến chúng ta.

Hắc Liên sơn lại là một nơi nguy hiểm trùng trùng, nếu như gặp nguy hiểm thì cũng không nói gì nhưng nếu là vì bị liên lụy không đâu thì sẽ dẫn đến cả nhóm bị tiêu diệt hoàn toàn.

Dương Nhất Phàm gật đầu từ trái sang từ trên xuống, kiên quyết không đồng ý.

Ngao Hân khẽ cười nói:

- Lâm Thần có thể tu luyện đến Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh cao rồi công phá lên Thiên Cực bảng. Công lực của hắn quả thật đã mạnh lên không ít. Huống hồ, Lâm Thần công phá Thiên Cực bảng, hẳn cũng không vận dụng toàn bộ nội công. Mà hắn đã đại chiến cùng với yêu thú ở Kim Dương thành hoặc đối với các nhiệm vụ đều có sự trợ giúp của hắn.

Về mặt của Ngao Hân lóe lên ra một ý cười, nàng đã từng gặp Lâm Thần trong lúc hắn đang đại chiến cùng các đệ tử Thiên Cung cảnh hậu kỳ nhưng đó lại là khoảng thời gian mà hắn vẫn còn trong thời kỳ Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh cao. Hiện tại đã qua rất lâu rồi, công lực của Lâm Thần không ngờ đã mạnh hơn rất nhiều, sức mạnh thật sự của Lâm Thần quả thật Ngao Hân không thể nào biết rõ.

Nghe xong, Trần Phong và Dương Nhất Phàm khẽ cau mày, Trần Phong khẽ trầm mặt lại cùng với Dương Nhất Phàm liếc nhìn sang nhìn nhau khẽ nói:

- Nếu đây là vị đệ tử mà Ngao sư tỷ đề cử thì chắc cũng không phải là dạng tầm thường. Trước mắt cứ gặp nhau một lần thử xem, nếu hấn thật sự có năng lực cao cường đến như thế, thì chúng ta đi thực hiện nhiệm vụ Hắc Liên sơn cũng không muộn.

- Được!

- Hiện tại Lâm Thần đang ở đây, chúng ta đi tìm hấn đi!

Ba người bàn luận một hồi lâu, đứng lên hướng về cửa lớn trực tiếp đi tìm Lâm Thần.

...

Hô, một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp cần đến năm ngàn điểm công hiến. Ta hiện tại có tổng cộng ba ngàn tám trăm điểm công hiến, làm thêm một hai nhiệm vụ nữa thì có thể đổi lấy một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp rồi.

Trong phòng, Lâm Thần từ giường đứng lên, nhìn trong tay đang cầm một mình bài, sắc mặt nhất thời nở một nụ cười.

Đã trải qua bao nhiêu cực khổ gian nan cũng chỉ vì muốn có thêm điểm công hiến để có thể đổi lấy một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp.

Không suy nghĩ nhiều, linh hồn lực của Lâm Thần có chút dao động. Nhất thời trong đầu hấn hiện ra một ảo ảnh về không gian gì đó, nhiệm vụ bốn sao đã làm lúc trước Lâm Thần đã thu về không ít nạp giới, đặc biệt là tiêu diệt Thanh Phong trại, đan dược, linh thạch Lâm Thần thu được số lượng cũng nhiều.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ giết yêu thú Huyết Ma, Lâm Thần cũng đã thu về không ít nạp giới nhưng tình hình lúc đó cấp bách, Lâm Thần vốn dĩ không có quan sát kỹ càng, chỉ có thoát ần thoát hiện nhìn được bên trong có không ít linh thạch và đan dược.

Bây giờ nhân lúc vẫn còn thời gian, Lâm Thần tính dọn dẹp một chút Trữ Vật Linh Giới của hấn ta.

Linh hồn lực của Lâm Thần có chút dao động, lấy ra tất cả đồ mà Trữ Vật Linh Giới cất giữ.

Nạp giới tổng cộng có mấy chục viên, cùng với một khối ngọc bội óng ánh long lanh. Lâm Thần bèn lấy tất cả cất lại vào nạp giới.

- Hả?

Linh hồn lực của Lâm Thần bỗng chao đảo, liền mang tất cả đồ vật được cất ở bên trong lấy ra một lần nữa.

Bỗng những khối linh thạch hạ phẩm liền hiện trước mặt hấn, xem ra cũng có khoảng bảy chục ngàn! Ngoài ra còn có hơn mấy chục bình đan dược đủ loại.

Tự Khi đan thượng phẩm ba mươi bình, đan dược trị thương Thanh Phong đan năm bình, độc hoàn một bình...

Lâm Thần kiểm tra một lát.

- Ô, đây là...

- Phá Diệt đao pháp, võ kỹ Huyền Mịch!

Trong nạp giới của Huyết Ma, Lâm Thần bỗng thấy được một quyển bí tịch, chính là Phá Diệt đao pháp nhưng Lâm Thần tu luyện là kiếm pháp, không cần dùng võ kỹ đao pháp, nhưng dù sao đi chăng nữa, Lâm Thần vẫn nên cẩn thận là hơn, tính toán sự ảo diệu bên trong Phá Diệt đao pháp.

Trải qua nửa canh giờ, Lâm Thần đắm chiêu ngẩng cao đầu, Phá Diệt đao pháp uy lực mạnh mẽ, công lực của Phá Diệt đao một khi được thi triển, uy lực mạnh vô cùng. Ở trong quyển bí tịch còn lưu lại rất nhiều dấu vết của các Huyết Ma tu luyện vào lúc trước. Mà Huyết Ma cũng không hổ là võ giả có thiên phú dị bẩm, tất nhiên đã tu luyện đao pháp này thành công.

Nếu như lúc đó không phải do hấn ta bị trọng thương, cộng thêm sự bất cẩn tuyệt đối sẽ không bị Lâm Thần dễ dàng hạ gục như vậy.

Lâm Thần mang tất cả quyển bí tịch và đồ đạc cất vào cẩn thận. Bỗng Lâm Thần nhìn chăm chú vào viên ngọc bội bên cạnh.

Ngọc bội kia...

Ngọc bội này là của người phụ nữ mà Lâm Thần đã gặp trong chợ khi hấn đang đi mua đan dược. Sau đó vì cảm kích đã mang viên ngọc bội tặng cho Lâm Thần.

Lúc nhận viên ngọc bội, Lâm Thần cũng không để ý nhiều, chỉ là một chút thành ý của người phụ nữ mà thôi.

Nhưng mà bây giờ nhìn kỹ lại thì, xem ra viên ngọc bội này cũng có lai lịch không bình thường.

Lâm Thần khẽ cau mày, cầm viên ngọc bội lên xem. Viên ngọc bội có kích cỡ khoảng nửa bàn tay, xung quanh sáng lấp lánh không thể nhìn ra điểm khác thường.

Đặc biệt hơn là viên ngọc bội này trên mặt có khắc chữ.

Dương!

Lâm Thần trong lòng bỗng có chút xao động, xoa tay một cái liền mang ra một cái tráp màu đen, Lâm Thần thành thực mở ra, nhất thời để lộ ra viên ngọc bội bên trong.

Cẩn thận quan sát sẽ phát hiện được mặt trái của viên ngọc bội Lâm Thần đang cầm trên tay có khắc chữ Dương giống y hệt khối ngọc bội đang đựng trong hộp.

Chỉ duy có một điểm khác, chính là hai khối ngọc bội này khắc hai chữ: Âm Dương!

Hai khối ngọc bội này có liên quan gì đến nhau chứ?

Lâm Thần tò mò, một khối khắc chữ Dương và một khối khắc chữ Âm, tất nhiên là ẩn chứa một điều gì đó.

Hai viên ngọc bội này chỉ khi có mỗi Chân Nguyên thì mới có thể kích hoạt được thôi!

Lâm Thần còn chưa kịp hoàn hồn, bỗng một tiếng gõ cửa vang lên. Hắn vừa mới trở về Thiên Cung tông vào hôm qua, thực sự chỉ muốn nghỉ ngơi vài hôm. Vì thế mà hắn quên mất gần tám bảng cấm quấy rầy lên cánh cửa.

Không nghĩ nhiều Lâm Thần liền mang tất cả đồ đạc và vật phẩm cất vào cẩn thận. Sau đó đi ra sau vườn mở cửa.

Khi mở cửa đột nhiên nhìn thấy một vị đệ tử đang đứng ở trước cửa, tất nhiên tu vi đã đạt đến Thiên Cung cảnh hậu kỳ. Người đó chính là Trần Phong.

Trần Phong kinh ngạc nhìn Lâm Thần, hắn nghe nói Lâm Thần đã tu luyện thành công Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong, tại sao đệ tử mở cửa lại có tu vi đạt đến Thiên Cung cảnh sơ kỳ được chứ?

- Ngươi chính là Lâm Thần?

Trần Phong hơi ngạc nhiên khẽ hỏi.

Lâm Thần cũng chưa biết chuyện gì, hắn vốn dĩ không biết tới Trần Phong nhưng có điều đã nghe phong phanh được Trần Phong sắp tìm đến, lúc này Lâm Thần khẽ gật đầu.

- Đúng vậy, ta chính là Lâm Thần, có việc gì không?

Trần Phong thoáng nghe liền tỏ vẻ kinh ngạc. Lâm Thần hai tháng trước vừa mới vừa đột phá Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đỉnh phong, bây giờ đã đột phá thành công Thiên Cung cảnh sơ kỳ. Nhìn chân khí của hắn chắc chắn tu vi rất cao thâm, thậm chí so với các đệ tử Thiên Cung cảnh sơ kỳ đều mạnh hơn gấp mấy lần.

- Rất tốt, ta chính là đang muốn tìm ngươi.

Trần Phong lóe lên sự kinh ngạc rồi hạ thấp giọng. Bỗng nhiên hắn giờ nắm nắm lên, xuất chiêu thức công kích Lâm Thần dồn dập.

Thấy vậy, mặt Lâm Thần sầm lại, thân thể chuyển động, nhất thời trên thân thể lộ ra vết hào quang màu đồng, ngay sau đó Lâm Thần liền giờ nắm nắm hướng về Trần Phong mà đáp trả.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Mời

Àm..

Móng vuốt cùng quyền chạm vào nhau, vang lên một đạo âm thanh nặng nề, ngay sau đó liền nhìn thấy thân thể hai người đều lui về phía sau.

Trên mặt Trần Phong lộ ra vẻ hoảng sợ, một đòn vừa nãy của hắn tuy rằng vẫn chưa sử dụng toàn bộ thực lực nhưng một võ giả Thiên Cung cảnh sơ kỳ cũng không có khả năng ngăn cản, nhưng Lâm Thần lại ngăn cản dễ dàng, mà xem dáng dấp Lâm Thần dường như không có sử dụng toàn lực.

- Lâm Thần, thực lực ngươi cũng rất mạnh, có điều ta lại muốn xem xem ngươi có thể ngăn cản được mấy chương của ta?

Về hoảng sợ trôi qua, trên mặt Trần Phong ngược lại có chút nóng, công kích của một Thiên Cương cảnh hậu kỳ lại bị Lâm Thần đỡ được dễ dàng như vậy, nếu như truyền ra ngoài không biết sẽ có bao nhiêu người chê cười hắn.

- Dừng tay.

Ngay lập tức một âm thanh truyền đến, liền nhìn thấy phía ngoài cửa có hai người Ngao Hân cùng Dương Nhất Phàm đang đứng nhìn, trên mặt Ngao Hân có hơi khó chịu.

- Ngao Hân?

Vốn dĩ Lâm Thần còn không hiểu vì sao Trần Phong lại ra tay với hắn, giờ khắc này nhìn thấy Ngao Hân cùng Dương Nhất Phàm, trên mặt hắn càng thêm nghi ngờ.

Ngao Hân đi tới, nàng dừng lại một lát nói:

- Lâm Thần, là như vậy, vụ này là Trần Phong, vị này là Dương Nhất Phàm, ba người chúng ta chuẩn bị tiếp nhận nhiệm vụ bốn sao của tông môn thăm dò nơi sâu nhất của dãy Mặc Liên sơn, muốn mời ngươi gia nhập.

Nguyên bản Ngao Hân đề của Lâm Thần, Dương nhất Phàm cùng Trần Phong cho rằng Lâm Thần không đủ thực lực, Trần Phong có ý định thăm dò thực lực của Lâm Thần trước liền đi trước một bước, làm cho thời điểm Ngao Hân và Dương Nhất Phàm đến nơi này, Trần Phong cùng Lâm Thần đã đối kích một chiêu.

Nghe Ngao Hân nói xong, Trần Phong cùng Dương Nhất Phàm cũng hơi giật gù, về mặt Dương Nhất Phàm hồ hững, thái độ đối với Lâm Thần cũng là không để ý lắm, mà hai mắt Trần Phong lại híp chặt, dường như còn muốn tiếp tục đánh cùng Lâm Thần, dù sao vừa nãy cùng Lâm Thần đối một kích, tuy rằng chỉ là hắn tùy ý công kích vẫn chưa vận dụng toàn lực nhưng Lâm Thần đã dễ dàng chặn lại rồi mà hình như vẫn còn dư lực, trong lòng Trần Phong có hơi khó chịu.

Một đệ tử tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ làm sao có thể là đối thủ của võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ. Huống chi tư chất Trần Phong thông minh, ngoại trừ mấy đệ tử nội môn có thiên phú dị bẩm ra hắn không sợ ai cả.

Lâm Thần liếc mắt nhìn Trần Phong và Dương Nhất Phàm một cái, nói:

- Nhiệm vụ thăm dò nơi sâu xa nhất của dãy Mặc Liên sơn?

Sau khi Lâm Thần trở về tông môn liền ở trong tiểu viện nghỉ ngơi, đối với nhiệm vụ tông môn công bố hắn cũng không rõ lắm.

Ngao Hân gật đầu một cái nói:

- Đúng, nhiệm vụ này yêu cầu chúng ta xâm nhập vào nơi sâu nhất của Mặc Liên sơn, điều tra nguyên nhân phát sinh loạn thú ở thành Kim Dương trong khoảng thời gian trước. Lâm Thần, khoảng thời gian phát sinh loạn thú trước đây ngươi cũng có mặt ở đó, kết nối với nhiệm vụ này, ngươi tham gia nhiệm vụ này là lựa chọn tốt nhất.

Ngày đó, thời điểm Kim Dương thành phát sinh loạn thú, ngoại trừ Lâm Thần và Ngao Hân ở ngoài còn có Viên Phi, tạ Vĩ cũng một số đệ tử Thiên Cực tông, có điều so với Lâm Thần và Ngao Hân thì Viên Phi, đám người Tạ Vĩ cũng không thích hợp với nhiệm vụ này, dù sao nhiệm vụ này cũng là yêu cầu thâm nhập vào nơi sâu nhất của Mặc Liên sơn.

Tu vi của Viên Phi mấy tháng trước là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, mấy tháng không gặp, mặc dù tu vi của hắn đã lên Thiên Cương cảnh trung kỳ nhưng thực lực của hắn cùng Lâm Thần và Ngao Hân vẫn còn kém hơn một ít.

Cho tới Tạ Vĩ, sau khi trở về từ loạn thú Kim Dương thành thì hành động càng làm cho Ngao Hân chán ghét, Ngao Hân đương nhiên sẽ không lựa chọn hắn. Ngoài ra đệ tử nội môn thì cần không cần nói, gia nhập đội ngũ của bọn họ chỉ làm cản trở bọn họ mà thôi.

Đương nhiên quan trọng hơn vẫn là thực lực Lâm Thần cường đại.

Nghe Ngao Hân nói xong, Lâm Thần trầm ngâm, vốn dĩ hắn muốn đến nhiệm vụ diện nhận nhiệm vụ kiểm lấy điểm công hiến, mà nhiệm vụ này mặc dù nói khó hơn rất nhiều so với các nhiệm vụ bốn sao khác, nhưng nếu Ngao Hân mời, Lâm Thần dĩ nhiên sẽ hoàn toàn đồng ý.

Lâm Thần hơi gật đầu một cái nói:

- Lúc nào xuất phát?

- Hiện tại có thể xuất phát.

Ngao Hân nhìn thấy tình hình như vậy, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười nói.

- Không thành vấn đề.

Lâm Thần ngay lập tức đồng ý, ngay sau đó liền hỏi một ít vấn đề liên quan tới nhiệm vụ, liền chuẩn bị đi tới nhiệm vụ điện nhận nhiệm vụ thăm dò nơi sâu nhất dãy Mawcj Liên sơn.

- Đúng rồi, ta nói một chút về phân chia phần thưởng đi, nhiệm vụ này có phần thưởng hai ngàn điểm công hiến, ba vạn linh thạch hạ phẩm. Chúng ta có tổng cộng bốn người, chia đều chính là mỗi người năm trăm điểm công hiến, bảy ngàn năm trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Ngao Hân nói.

- Không được.

Có điều tiếng nói của Ngao Hân vừa dứt, dương Nhất Phàm cùng Trần Phong lập tức lắc đầu. Dương Nhất Phàm lạnh lùng nói:

- Độ khó của nhiệm vụ này rất cao, chia đều điểm công hiến như vậy ta không đồng ý.

Trần Phong khẽ gật đầu, sắc mặt lạnh lẽo, hiển nhiên cũng không đồng ý với sự phân chia điểm công hiến của Ngao Hân.

Hiện tại hai người bọn hắn xem Lâm Thần vẫn có ít thực lực, cách biệt so với bọn hắn không ít. Nếu như không phải do Ngao Hân đề cử thì hai người bọn họ sẽ không mời Lâm Thần tham gia, giờ khắc này còn muốn chia đều điểm công hiến, hai người tự nhiên sẽ bất mãn.

Nghe Dương Nhất Phàm nói xong, Lâm Thần khẽ liếc hắn một cái. Nhiệm vụ này nếu không phải Ngao Hân mới thì Lâm Thần hoàn toàn có thể không chấp nhận, năm trăm điểm công hiến này hẳn ra ngoài làm nhiệm vụ bốn sao của tông môn cũng có thể kiếm được nhiều điểm thưởng như vậy.

Tâm tư của Ngao Hân nhanh nhẹn, chớp mắt liền hiểu ý tứ của hai người Dương Nhất Phàm, sắc mặt của nàng hơi khó chịu, thực lực của Lâm Thần nàng hiểu rất rõ, so với võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ chỉ có hơn chứ không có kém.

Có điều nàng còn chưa mở miệng, Lâm Thần liền nói:

- Đã như vậy thì xét theo công lao đi, ai bỏ ra nhiều thực lực nhất thì được nhiều điểm công hiến hơn.

- Được, vậy thì làm như vậy đi.

- Hiện tại lên đường thôi.

Dương Nhất Phàm nhìn Trần Phong mỉm cười, vốn dĩ để Lâm Thần gia nhập đội ngũ của bọn họ đã là hạ thấp bộ họ rồi, nếu Lâm Thần gia nhập cũng có thể chia đều hai ngàn điểm công hiến này thì hai người bọn họ vô cùng bất mãn, may mà Lâm Thần thức thời. Hai người rất hài lòng khi Lâm Thần nói ra như vậy.

Ngao Hân ở một bên nhìn Lâm Thần thật sâu, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, có điều là rất nhanh liền khôi phục lại sự yên lặng.

Mặt Lâm Thần không hề có cảm xúc. Lúc này, bốn người rất nhanh đi khỏi nhiệm vụ điện.

Bên trong nhiệm vụ điện vẫn có rất nhiều đệ tử nội môn, nhìn thấy Ngao Hân lấy nhiệm vụ bài xuống cùng trưởng lão nhiệm vụ điện nói chuyện, sau đó bốn người lại đi ra ngoài tông môn.

Mà theo nhiệm vụ được bốn người này tiếp nhận, nhất thời gây nên một trận ồn ào trong nội môn.

- Nghe nói có người nhận nhiệm vụ thăm dò nơi sâu nhất của dãy Mặc Liên sơn.

Một đệ tử nội môn hiếu kỳ hỏi.

- Cái này ta biết, thời điểm bọn họ nhận nhiệm vụ ta ở ngay trong nhiệm vụ điện, theo thứ tự là Ngao Hân sư tỷ, Dương Nhất Phàm sư huynh, Trần Phong sư huynh cùng với người mới xuất hiện gần đây - Lâm Thần.

- Lâm Thần có tham gia sao? Ta nghe nói gần đây Lâm Thần có đột phá tu vi lên Thiên Cương cảnh sơ kỳ, có điều nơi sâu nhất của Mặc Liên sơn nguy hiểm vô cùng, hắn tham gia nhiệm vụ lần này có phải là quá mạo hiểm hay không?

- Ai biết được, Lâm Thần dám nhận nhiệm vụ này, có thể nói rõ hắn có đủ thực lực, nếu không phải như vậy thì nơi sâu nhất của Mặc Liên sơn nguy hiểm cực kỳ, làm sao một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ đi vào không phải là tự tìm lấy cái chết sao?

- Nói không sai, hướng chỉ còn có ba người Ngao sư tỷ, Ngao sư tỷ, Dương sư huynh và Trần sư huynh đều là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, thực lực đứng đầu trong nội môn chúng ta, ba người bọn họ mà ra tay thì nhiệm vụ này chắc chắn sẽ được hoàn thành.

Mọi người sôi nổi nghị luận, đối với bốn người Lâm Thần đã nhận nhiệm vụ này có cái nhìn không giống nhau, có người cho rằng bốn người nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ, dù sao thực lực bốn người cũng vô cùng mạnh mẽ, đứng đầu bên trong nội môn. Cũng có người cho rằng bốn người mạo hiểm tiến vào nơi sâu nhất của Mặc Liên sơn rất nguy hiểm, trước đây phát sinh loạn thú tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

...

Mặc Liên sơn rất rộng, từ bắc đến nam, trải dài khắp Nhạn Nam vực, trong đó yêu thú đa dạng, đại đa số võ giả tiến vào mặc Liên sơn đều để săn giết yêu thú.

Lâm Thần, Ngao Hân, Dương Nhất Phàm cùng Trần Phong một đường đi nhanh, hai ngày trôi qua rốt cuộc cũng đi tới bên ngoài dãy Mặc Liên sơn.

Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ dãy Mặc Liên sơn xanh um tươi tốt, đại thụ trăm trượng che phủ mặt trời, trong rừng rậm càng thêm âm u, làm cho người ta có cảm giác rừng rợn.

- Đi.

Ngao Hân nói một câu. Bốn người liếc nhau một cái, lúc này bốn người mới bước nhanh vào trong rừng rậm.

Mới vừa đi được vài bước liền nhìn thấy có yêu thú xuất hiện, có điều nơi này chỉ là bên ngoài Mặc Liên sơn, yêu thú qua lại đa phần chỉ là yêu thú cấp một, cấp hai... đối với bọn người Lâm Thần không có uy hiếp gì.

Gặp phải yêu thú, bốn người Lâm Thần động thủ chém giết, mơ hồ không có gì ngăn trở bọn họ tiến vào trong Mặc Liên sơn.

- Nơi này yêu thú qua lại căn bản đều là yêu thú cấp ba, cấp bốn, mọi người hành sự cẩn thận.

Bốn người đứng ở trong rừng rậm mênh mông, Ngao Hân thấp giọng nói.

Vị trí bốn người Lâm Thần đang đứng cũng gần giống như khu vực lần trước Lâm Thần làm hộ vệ cho đội ngũ của Vương gia tiến vào Mặc Liên sơn khai thác Hân Băng thạch, yêu thú qua lại cũng là yêu thú cấp ba cấp bốn. Bốn người Lâm Thần tuy thực lực bất phàm nhưng nếu bị một lượng lớn yêu thú vây quanh cũng sẽ có nguy cơ ngã xuống.

Dương Nhất Phàm cười một tiếng nói:

- Yên tâm đi, khu vực này ta đã tới mấy lần, yêu thú cấp ba cấp bốn không có khả năng ngăn cản ta. Lâm Thần, hy vọng ngươi cẩn thận, đừng có chưa thâm nhập vào sâu trong Mặc Liên sơn đã bỏ mạng ở đây.

Trần Phong không nói gì nhưng có điều về mặt cùng đáng đáp lại thể hiện ra trong lòng hắn cũng là xem thường thực lực của Lâm Thần.

Nghe Dương Nhất Phàm nói xong, Lâm Thần liếc nhìn một cái, hồ hững đáp:

- Ngươi quá đa nghi rồi, cho dù ngươi chết ta cũng sẽ không chết.

Nghe vậy, Dương Nhất Phàm sầm mặt lại, đang muốn nói chuyện đột nhiên nghe Ngao Hân khề quát:

- Đủ rồi.

Hai mắt Ngao Hân có hơi tức giận trừng Dương Nhất Phàm một cái, hắn nhìn thấy không khỏi hừ một tiếng, có điều cũng không dám nói gì thêm.

Bốn người tiếp tục tiến lên, bầu không khí có hơi nặng nề, Dương Nhất Phàm cùng Trần Phong đi bên trái, Lâm Thần cùng Ngao Hân ở bên phải, không biết là vô tình hay cố ý mà Dương Nhất Phàm cùng Trần Phong lại tạo ra khoảng cách cùng Lâm Thần và Ngao Hân, hai bên tạo thành một luồng ngắn cách.

Gào...

Đúng lúc này, một con yêu thú thân thể to lớn xuất hiện trước mặt bốn người, chắn trước đường đi của bốn người.

Thấy tình hình như vậy, Dương Nhất Phàm không khỏi cười một tiếng, hai mắt vô ý nhưng cố tình liếc qua Lâm Thần, Trần Phong cũng đứng tại chỗ không nói lời nào, căn bản không muốn động thủ.

Ngăn cản đường đi của bốn người là yêu thú cấp bốn bậc thấp, thực lực tương đương với võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, có điều một ít yêu thú thực lực ổn định hơn võ giả cùng cấp, mà con yêu thú cấp bốn bậc thấp này khí tức cường đại, hiển nhiên là đứng đầu trong các yêu thú cùng cấp.

Bang bang...

Ngao Hân thấy một màn này, đang muốn động thủ chém giết con yêu thú này, bỗng một tiếng rút kiếm nhẹ nhàng vang lên, ngay sau đó một vệt ánh kiếm lướt qua, Ngao Hân còn chưa nhìn được rõ ràng liền nhìn thấy trên đầu con yêu thú ngăn trở đường đi của bọn họ xuất hiện một cái lỗ, cái lỗ này mơ hồ là xuyên qua đầu yêu thú, máu tươi róc rách chảy ra, nó chỉ kịp hừ một tiếng liền ngã trên mặt đất, co giật từ vong tại chỗ.

Sắc mặt Dương Nhất Phàm khề thay đổi, có hơi kinh ngạc nhìn Lâm Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 129: Dám đùa bốn ta?

Sắc mặt Trần Phong khẽ trở nên nghiêm trọng, vẻ mặt có hơi kinh ngạc, hiển nhiên là kinh ngạc một chiêu kiếm của Lâm Thần vừa nãy đã giết chết yêu thú cấp bốn bậc thấp.

- Được rồi, tiếp tục đi thôi.

Ngao Hân nhìn hai người Dương Nhất Phàm một lát, thấp giọng nói.

Thực lực lâm Thần như thế nào Ngao hân cũng không được rõ lắm, nhưng nàng biết thực lực của lâm Thần tuyệt đối không thấp hơn hai người Dương Nhất Phàm, thậm chí còn có thể vượt qua.

Trải qua một chiêu giết chết yêu thú cấp bốn bậc thấp lúc này, Dương Nhất Phàm cùng Trần Phong đã hoàn toàn ngậm miệng lại, nắm giữ thực lực một giây chém chết yêu thú cấp bốn bậc thấp, lâm Thần tuyệt đối không phải đơn giản. Phải biết rằng, mặc dù một ít võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ cũng sẽ không nhất định có thể giết chết yêu thú cấp bốn bậc thấp tổng một giây.

Mặt Lâm Thần không có cảm xúc, chậm rãi thu hồi hàn Thiết kiếm, cùng ba người Ngao Hân đi vào Mặc Liên sơn.

Không lâu sau, lại có một con yêu thú cấp bốn bậc thấp xuất hiện, chặn lại đường đi của bốn người.

Nơi đây cũng là nơi hơi sâu của Mặc Liên sơn, yêu thú cấp bốn rất nhiều, võ giả không đủ thực lực cũng không dám đi tới nơi này.

Dường như là có ý định biểu diễn thực lực của mình, Dương Nhất Phàm cùng Trần Phong đều hừ nhẹ một tiếng, từng người đều sử dụng võ kỹ hướng về đầu yêu thú cấp bốn bậc thấp kia công kích.

Hai người đều là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, thực lực không cần nghi ngờ, dưới sự công kích của hai người, yêu thú này bị chém chết trong chớp mắt.

Chém giết xong con yêu thú này lại hướng bên trong đi tới, hao tổn thời gian ba ngày, bốn người Lâm Thần rốt cuộc cũng rời khỏi được phía ngoài dãy Mặc Liên sơn đi đến biên giới tương giao với chỗ sâu nhất.

Gào...

Rống...

Từng âm thanh rống giận của yêu thú truyền đến khiến bốn người Lâm Thần đều biến sắc.

Càng đi về phía trước thì chính là nơi sâu nhất của Mặc Liên sơn rồi, mà bên trong yêu thú xuất hiện thấp nhất cũng là yêu thú cấp bốn trở lên, nếu tiếp tục đi vào bên trong sẽ có yêu thú cấp sáu qua lại xuất hiện.

Nếu gặp phải yêu thú bậc này, bốn người lâm Thần cho dù đồng tâm hiệp lực cũng khó mà chống đỡ.

- Người cẩn thận một chút.

Ngao Hân liếc nhìn Lâm Thần, thấp giọng nói một câu, chậm rãi hướng phía trước đi vào nơi sâu nhất của Mặc Liên sơn.

Ngao Hân tận lực áp chế khí tức trên người xuống thấp nhất, vẻ mặt cảnh giác đến cực điểm. Dù sao nơi đây cũng là nơi sâu của Mặc Liên sơn, nếu không cẩn thận thì mặc dù là Thiên Cương cảnh đỉnh cao cũng có khả năng chết ở nơi này.

Lâm Thần nở nụ cười gật đầu một cái, cũng đi theo Ngao Hân.

Một bên khác, Dương Nhất Phàm cùng Trần Phong liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lóe lên một vẻ lạnh lùng, hừ nhẹ một tiếng, cũng theo phía trước đi vào một khu rừng rậm rạp.

Một mảnh rừng rậm rạp, so với khu rừng lúc trước Lâm Thần đi ngang qua càng âm u hơn, mấy ngàn đại thụ ngàn trượng che khuất trời xanh, lít nhá lít nhít cành lá che khuất cả bầu trời, dường như không còn nhìn thấy được ánh mặt trời.

Toàn bộ bốn người đè thấp khí tức trên người, mười phần cảnh giác, một bên cất bước một bên quan sát phòng ngừa có yêu thú đột kích bất ngờ.

Uống...

Sau nửa canh giờ, Dương Nhất Phàm rút trường kiếm ra, một chiêu chém giết một con yêu thú cấp cao, nơi đây là nơi sâu xa của Mặc Liên sơn, Dương

Nhất Phàm cũng không dám lưu lại ở nơi này quá lâu, sau khi lấy nội đan của yêu thú ra liền biến mất tại chỗ theo Lâm Thần, Ngao Hân và Trần Phong tiếp tục đi về phía trước, cho tới những yêu thú cấp bốn và những tài liệu khác cũng không dám lấy nữa.

Dù sao Dương Nhất Phàm chém giết con yêu thú kia đã chảy ra rất nhiều máu tươi, thông qua mùi máu tươi có thể hấp dẫn đến một lượng lớn yêu thú, một khi bị yêu thú cấp bốn vây quanh, cho dù thực lực của Dương Nhất Phàm mạnh mẽ cũng sẽ chết ở đây.

Đi một ngày một đêm, bốn người Lâm Thần lần lượt chém giết không ít yêu thú, từng người lấy được rất nhiều nội đan yêu thú cấp bốn. Sắc mặt bốn người khá ều oải, y phục trên người bị cành cây xung quanh cào xé rách nát, bộ dáng vô cùng chật vật.

- Ô...

Lâm Thần đi giữa bốn người bỗng nhiên quay đầu, hần khê ồ lên một tiếng, trong mắt hiện lên một vẻ kinh dị.

- Làm sao vậy?

Nghe được Lâm Thần ồ lên một tiếng, trong lòng Ngao Hân căng thẳng, nơi đây là nơi sâu xa của Mặc Liên sơn, nếu gặp phải yêu thú cấp bốn thì còn tốt, một khi gặp phải yêu thú cấp năm thì bốn người sẽ phải chiến đấu một phen.

Có điều Ngao Hân còn chưa kịp hỏi thì thân hình Lâm Thần đã lóe lên, xuất hiện ở phía ngoài bên trái khoảng trăm thước bên dưới một cây đại thụ.

Cây đại thụ cực kỳ tươi tốt, phía dưới mọc ra một bụi cây rậm rạp, Lâm Thần luồn tay vào trong bụi cây, tay hơi dùng sức nhất thời một đóa hồng hoa xuất hiện trong tay hắn.

- Hồng Linh hoa.

Nhìn thấy trong tay Lâm Thần đang cầm một hồng hoa yêu diễm, hai mắt Dương Nhất Phàm cùng Trần Phong lóe ra một tia tham lam.

Linh thảo bình thường chia ra linh thảo bình thường cùng linh thảo đặc biệt. Niên đại của linh thảo chính là thời gian các loại linh thảo sinh trưởng, sinh trưởng càng lâu thì được hiệu càng cao, càng hiếm thấy.

Cho tới linh thảo đặc biệt hoàn toàn khác với linh thảo bình thường. Bên trong linh thảo đặc biệt thuộc về thời gian, địa điểm linh thảo nở hoa, quan trọng hơn là công hiệu của Hồng Linh hoa.

Công hiệu lớn nhất của Hồng Linh hoa là cải thiện tư chất của võ giả, có thể bức các tạp chất trong cơ thể ra ngoài, khiến cho võ giả từ nay về sau tu luyện càng nhanh hơn. Đương nhiên, võ giả có thiên phú, Hồng linh hoa không thể thay đổi sức lĩnh ngộ của võ giả, nhưng cho dù vậy, Hồng Linh thảo cũng bị hết giá trên trời, mà lại cực kỳ hiếm thấy.

Ngao Hân hơi sững sờ, sắc mặt có hơi ao ước nhìn Lâm Thần nói:

- Lâm Thần, ngươi làm sao lại phát hiện được bụi Hồng Linh hoa này?

- May mắn thôi.

Lâm Thần cười ha ha, cầm Hồng Linh thảo trong tay cẩn thận bỏ vào trong Trữ Vật Linh Giới. Từ khi bắt đầu tiến vào trong Mặc Liên sơn Lâm Thần vẫn thả ra linh hồn lực, lấy hần làm trung tâm bao phủ phạm vi trăm mét, tất cả hoàn cảnh trong phạm vi đó Lâm Thần đều nhìn thấy rõ ràng.

Trước khi hần tới nơi này, lâm Thần cũng phát hiện không ít linh thảo, có điều tất cả đều là linh thảo niên đại thấp, chỉ là linh thảo bình thường nên Lâm Thần cũng không có hái.

Mà khi đi tới nơi này, linh hồn lực của Lâm Thần vừa vãn đảo qua Hồng Linh hoa, nếu như hần đi về phía trước thêm vài bước sẽ liền bỏ qua cơ hội hái Hồng Linh hoa.

Nghe Lâm Thần nói xong, Ngao Hân có hơi sững sờ, có điều nàng cũng không nói tiếp, bỗng dung một âm thanh vang lên:

- Lâm Thần, ngươi ra giá đi, đóa Hồng Linh hoa này ta muốn.

Liền nhìn thấy Dương Nhất Phàm đứng tại chỗ, về mặt ngao ngễ nhìn Lâm Thần, trong miệng nói lớn.

Về mặt Trần Phong lại đồ kỵ. Hai người bọn họ thiên phú đều rất tốt, là thiên tài cấp cao, nhưng bản về độ tu luyện cũng không có nhanh hơn đệ tử bình thường là bao nhiêu, dù sao hai người ngộ tính cũng cao, nếu như bọn họ có được đóa Hồng Linh hoa này thì tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn một cấp độ.

Nghe vậy, Lâm Thần liếc mắt nhìn Dương Nhất Phàm một cái, lạnh lùng nói:

- Năm triệu linh thạch hạ phẩm, nếu ngươi muốn ta cho ngươi.

- Ngươi...

Dương Nhất Phàm sững sờ, sắc mặt có chút tức giận nhìn Lâm Thần. Năm triệu linh thạch hạ phẩm, đùa gì vậy chứ, hần làm sao có thể lấy ra được năm

triệu linh thạch hạ phẩm. Mặc dù một vài gia tộc lớn cũng không có cách nào lấy ra một lần năm triệu linh thạch hạ phẩm như vậy.

Biết rõ chính mình không có khả năng lấy ra số lượng linh thạch như vậy, Lâm Thần còn ra cái giá này, hẳn là có ý gì?

Đề nén bất mãn trong lòng, Dương Nhất Phàm tiếp tục nói:

- Rẻ hơn một ít được không, như vậy quá nhiều.

Lâm Thần khẽ lắc đầu nói:

- Vậy thì không có biện pháp, ta giữ lại dùng vậy.

Nếu Lâm Thần sử dụng Hồng Linh hoa thì tư chất thân thể hẳn đều tăng lên, đồng thời tốc độ tu luyện cũng tăng lên.

Về mặt Dương Nhất Phàm giận dữ, nói nửa ngày căn bản là Lâm Thần không muốn bán, hẳn lạnh lùng nói:

- Lâm Thần, ngươi có ý gì. Không muốn bán thì cứ nói thẳng ra, hà tất gì ra giá trên trời để đùa bỡn ta?

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Thần lạnh lẽo nói:

- Hồng Linh hoa này có thể tăng cao tư chất, tăng nhanh độ tu luyện, đây chính là vô giá, nói năm triệu linh thạch hạ phẩm chính là xem ngươi là sư huynh đồng môn của ta, nếu như ta mang Hồng Linh hoa này đi bán đấu giá, giá bán ra tuyệt đối không phải là năm triệu linh thạch hạ phẩm.

Đối với võ giả mà nói, quan trọng nhất là tư chất cùng thiên phú, muốn nâng cao tư chất cần linh thảo vô cùng quý giá, mà võ giả sau khi nâng cao tư chất thì koong những tốc độ tu luyện sẽ tăng lên mà còn có thể tiết kiệm được một số lượng lớn linh thạch để mua đan dược.

Đối với nhiều võ giả mà nói, linh thảo có thể nâng cao tư chất chính là bảo vật vô giá.

Sắc mặt Dương Nhất Phàm nhất thời trắng xám, nháy mắt lại tái nhợt, đứng tại chỗ không dám nói câu nào nữa.

Sắc mặt Trần Phong lại hơi thay đổi nhìn Lâm Thần một cái lại quay qua nhìn Dương Nhất Phàm, hẳn vốn dĩ muốn mua lại Hồng Linh hoa của Lâm Thần, ai ngờ Dương Nhất Phàm lại mở miệng trước, bởi vậy hẳn không thể mở miệng, giờ khắc này nghe được Lâm Thần ra giá trên trời như vậy, ao ước trong lòng Trần Phong nhất thời bị dập tắt, không để ý đến Hồng Linh hoa nữa.

Dù sao thiên phú của Trần Phong cũng không tệ, nhưng muốn gia tộc hao phí năm triệu linh thạch hạ phẩm mua một đóa Hồng Linh hoa cho hắn nâng cao tư chất thì không có khả năng, trừ khi Trần Phong ở trong đại hội nội môn đạt được danh hiệu đệ nhất, uy danh vang khắp Nhạn Nam vực.

- Được rồi, Lâm Thần có thể có được Hồng Linh hoa là vận khí của hắn, nhiệm vụ quan trọng hơn, chúng ta tiếp tục đi.

Thấy tình hình như vậy, Ngao Hân hướng ba người Lâm Thần nói.

Lâm Thần khẽ gật đầu, đi theo phía sau Ngao Hân vào trong rừng rậm.

Mà sắc mặt Dương Nhất Phàm vẫn rất khó coi, đứng tại chỗ nhìn chằm chằm Lâm Thần, trong mắt tràn đầy oán hận. Thấy thế, Trần Phong khẽ lắc đầu thấp giọng nói:

- Đi thôi, nói không chừng phía trước còn có linh thảo tốt hơn, đến trước Lâm Thần không phải là được rồi sao.

Nghe Trần Phong nói xong, về mặt Dương Nhất Phàm hơi hòa hoãn một ít, không nói lời nào cùng Trần Phong tiếp tục bước về phía trước.

Bốn người đi rất nhanh, đúng như Trần Phong nói, trong lúc bốn người Lâm Thần ở đây đã phát hiện ra không ít linh thảo đều là niên đại mấy trăm năm, có điều so với Hồng Linh hoa mà Lâm Thần hái được vẫn kém hơn không ít.

Hai ngày sau, trong rừng rậm.

Lâm Thần, Ngao Hân, Dương Nhất Phàm cùng Trần Phong ngồi xổm trên một cây đại thụ, vừa nghỉ ngơi vừa cảnh giác nhìn bốn phía.

Mấy ngày qua, bốn người Lâm Thần đi một mạch vào sâu trong Mặc Liên sơn, hiện tại bốn người cũng không dám đi tiếp về phía trước, nếu tiếp tục đi về phía trước e là bốn người cũng sẽ chết.

May mắn là do bốn người vô cùng cẩn thận, cảnh giác, gặp phải yêu thú đều né qua, mà yêu thú bọn họ gặp phải đẳng cấp thấp nhất cũng đã là cấp bốn bậc cao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Hắc vụ thần bí

Mấy ngày sau.

Rống..

Gào...

Trong rừng rậm bỗng vang lên một trận gầm rú của yêu thú, tiếng rống giận dữ của yêu thú, âm thanh vang khắp đất trời, nghe được âm thanh này, sắc mặt bốn người Lâm Thần khẽ thay đổi.

Mấy ngày nay, bốn người Lâm Thần đi dọc theo khu vực này, không ngừng tìm tòi nhưng cũng không tìm thấy điều gì bất thường.

Điều duy nhất làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ chính là thường xuyên nghe được tiếng rống giận dữ của yêu thú, dường như yêu thú đang tiến hành tập hợp, mà những tiếng rống giận dữ này khởi nguồn ở nơi cách bốn người Lâm Thần một đoạn, hiển nhiên là càng ở trong sâu Mắc Liên sơn.

Mỗi lần nghe thấy tiếng gầm rống giận dữ của yêu thú, bốn người Lâm Thần đều cảm thấy kinh hồn bạt vía, vô cùng khủng hoảng.

Không nghi ngờ gì, nếu như bốn người Lâm Thần bị bày yêu thú này phát hiện, hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Ở khu vực này tìm tòi mấy ngày nay, bốn người rốt cuộc cũng kích động, muốn đi vào sâu bên trong để tra xét một phen.

Dù sao, bọn họ ở tại chỗ này cũng đã mấy ngày, nếu nơi này thật sự có điều gì bất thường thì bọn họ đã tìm được rồi, mà bọn họ đã ở đây tìm kiếm mấy ngày nhưng vẫn không tìm được điều gì khác thường, như vậy rõ ràng là nơi này không có gì bất thường.

Tiếp tục đi về phía trước.

Có điều đi vào sâu bên trong Mắc Liên sơn chính là nơi qua lại của yêu thú cấp năm, võ giả Thiên Cương cảnh căn bản không có khả năng đối phó.

Trần Phong hơi do dự một lát nói:

- Không bằng chúng ta đi tra xét một hồi nguyên nhân vì sao yêu thú gào thét.

Thông thường mà nói, trừ phi có cường địch công kích hoặc là bên trong lãnh địa xuất hiện những yêu thú khác, một ít yêu thú phát ra tiếng rống giận cảnh cáo các yêu thú khác, võ giả. Ngoài ra yêu thú không có nguyên nhân chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ gầm rống giận dữ như vậy.

Mà giờ khắc này, đám người Lâm Thần ở khu vực này tìm tòi mấy ngày, mơ hồ mỗi một ngày bọn họ đều nghe được từng trận gầm rống giận dữ của yêu thú nơi này, âm thanh kinh thiên động địa làm cho người ta sồn sột gáy.

Ngao Hân trầm ngâm một lát, khoảng thời gian này bọn họ phát hiện điều kỳ lạ duy nhất chính là tiếng yêu thú gầm rống giận dữ, đi tìm hiểu một chút cũng không thành vấn đề.

Có điều thực lực của những yêu thú kia mạnh mẽ, bọn họ cần chuẩn bị vẹn toàn.

- Lâm Thần, Dương Nhất Phàm, hai người các ngươi có ý kiến gì không?

Ngao Hân mở miệng hỏi dò Lâm Thần cùng Dương Nhất Phàm, bốn người bọn họ dù sao cũng là một đội, trước khi quyết đoán phải hỏi ý kiến mọi người là điều tất nhiên.

- Không ý kiến.

Sau khi cùng Lâm Thần trao đổi Hồng Linh hoa thất bại, từ đó đến bây giờ vẫn là trầm mặc ít nói, ngoại trừ chém giết yêu thú, hái linh thảo nói một đôi lời, những thời gian khác hẳn đều không nói lời nào.

Nghe Dương Nhất Phàm nói xong, Ngao Hân quay đầu nhìn Lâm Thần. Lâm Thần khẽ lắc đầu, ra hiệu mình không có ý kiến. Thấy thế Ngao Hân lập tức cười nói:

- Được, nếu tất cả mọi người không có ý kiến, vậy thì chúng ta liền đi điều tra nguyên nhân của những tiếng gầm rú của yêu thú kia. Có điều phải nói trước, những yêu thú kia thực lực vô cùng mạnh mẽ, e rằng ít nhất cũng là yêu thú cấp năm bậc thấp, vì vậy mỗi người đều phải áp chế khí tức của chính mình, tuyệt đối không thể để những yêu thú đó phát hiện ra.

- Ừ.

Ba người gật đầu.

Xèo xèo xèo xèo...

Lúc này, bốn người đều sử dụng thân pháp, hóa thành bốn luồng ánh sáng hướng về phía sâu trong Mặc Liên sơn mà đi tới.

Đi qua một mảnh rừng rậm, bốn người Lâm Thần hạ thấp cước bộ, đi chậm lại khoảng chừng nửa ngày rồi cuộc bốn người cũng dừng lại. Giờ khắc này phía trước bọn họ là một thung lũng diện tích cực lớn, bốn phía thung lũng được một lượng lớn đại thụ che chắn, căn bản không thấy bên trong có thứ gì.

Gào...

Rống...

Tỉ tỉ...

Không thấy rõ bên trong có gì nhưng bốn người Lâm Thần lại nghe rõ ràng những tiếng rống giận của yêu thú chính là truyền tới từ bên trong thung lũng.

Lúc còn cách rất xa, bốn người Lâm Thần nghe không rõ lắm, hiện tại cách nơi phát sinh không xa, bốn người Lâm Thần nhất thời có thể nghe đến tiếng yêu thú gầm rống giận dữ một cách rõ ràng.

Những âm thanh này dường như có chút run rẩy, hoảng sợ cùng với hưng phấn. Có điều rất nhanh, những âm thanh liền từ hưng phấn, sợ hãi chuyển thành gào thét thê thảm.

Tiếng rống giận dữ thê thảm dần dần yếu ớt cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Nghe âm thanh quái dị như thế, bốn người Lâm Thần không khỏi liếc nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra một vẻ kỳ dị.

- Cần thận một chút.

- Đi.

Ngao hân nói liên tục hai câu, chợt nâng áp chế khí tức trên người xuống mức thấp nhất, cẩn thận chậm rãi mà đi.

Lâm Thần, Dương Nhất Phàm cùng với Trần Phong thấy thế cũng áp chế khí tức của chính mình xuống mức thấp nhất đi theo phía sau Ngao Hân, từng người hướng về phía thung lũng mà đi.

Nhưng mà bốn người Lâm Thần đi không bao lâu, bỗng nhiên vang lên từng trận tiếng rống giận dữ của yêu thú.

Rống...

Mấy con yêu thú thân thể cường tráng, khí tức trên người vô cùng cường đại đột nhiên từ trong một khu rừng rậm rạp ở bên ngoài thung lũng lao ra, hướng thẳng tới sơn cốc mà chạy.

Mà nơi mấy con yêu thú này vừa đi qua cách bốn người Lâm Thần cũng không xa, bị phát hiện rất dễ dàng.

- yêu thú cấp năm.

Mặt bốn người Lâm Thần biến sắc, Ngao Hân khẽ quát:

- Ngồi xổm xuống.

Nói xong, nâng ngòi chòm hóm xuống tiến vào trong bụi cỏ, bụi cỏ này cao tới mấy mét, võ giả nhân loại ngồi trong đó chỉ cần yên lặng không lên tiếng cũng không dễ lộ ra khí tức, yêu thú cũng rất khó phát hiện được.

Lâm Thần phản ứng rất nhanh, lúc Ngao hân ngồi xổm xuống, hắn cũng ngồi xổm xuống tiến vào trong bụi cỏ, Dương nhất Phàm cùng Trần Phong lại hơi sững sờ, trên mặt hai người chợt hiện lên vẻ hoảng sợ, đồng thời ngồi xổm xuống, áp chế khí tức trên người đến cực điểm.

Ào ào ào...

Răng rắc răng rắc...

Một trận cuồng phong đảo qua trên đỉnh đầu bốn người Lâm Thần, mấy cái bóng đen chớp mắt liền từ phía sau bốn người Lâm Thần vọt tới, thân thể yêu thú cao lớn làm gãy đổ không ít đại thụ phát ra từng tiếng răng rắc.

Bốn người Lâm Thần chỉ cảm giác da đầu tê dại, mồ hôi lạnh tuôn ra, mãi tới lúc mấy con yêu thú cấp năm biến mất trong rừng rậm, lúc này bốn người mới theo phào nhẹ nhõm.

- Nguy hiểm thật.

- Yêu thú cấp năm. Những yêu thú này đang làm cái gì vậy, vừa nảy những con yêu thú cấp năm hình như là đang tranh nhau chen lấn, chỉ sợ tiến vào sơn

cốc muộn hơn so với những con yêu thú khác.

- Lẽ nào bên trong sơn cốc có cái gì đó, đối với yêu thú vô cùng quan trọng?

Bốn người liếc nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ tò mò, đến tận cùng là bên trong đó có cái gì để yêu thú liên tục gầm rú không ngừng, những yêu thú khác cũng bị hấp dẫn đến nơi này.

- Đừng đoán bậy, chúng ta đi vào xem chẳng phải sẽ biết sao?

Ngao Hân nói một câu, tiếp tục áp chế khí tức trên người xuống mức thấp nhất, hướng sơn cốc đi tới.

Trải qua một trận lao ra đột nhiên của mấy con yêu thú cấp năm vừa rồi, động tác bốn người càng thêm cẩn thận, cảnh giác, chỉ lo từ nơi nào lại đột nhiên lao ra mấy con yêu thú, phải biết rằng một khi bốn người bị phát hiện, cho dù chỉ có một con yêu thú cấp năm cũng đủ để cho bốn người Lâm Thần khó khăn, huống chi bên trong thung lũng yêu thú cấp năm rõ ràng là vô cùng nhiều.

Bốn người Lâm Thần bước chân chậm lại, cẩn thận từng li từng tí, rốt cuộc cũng đi tới trung tâm thung lũng.

Gào gào...

Rống...

Tỉ tỉ...

Đù loại tiếng gầm của yêu thú truyền đến, rõ ràng cực kỳ. Bốn người Lâm Thần cẩn thận ngồi xổm bên dưới một gốc cây đại thụ, nhìn vào trong trung tâm sơn cốc.

Nhưng vừa nhìn tới, bốn người Lâm Thần không khỏi há hốc miệng hít vào một ngụm khí lạnh.

- Nhiều yêu thú như vậy.

Phóng tầm mắt nhìn ở giữa thung lũng lít nhít đủ loại yêu thú, khí tức vô cùng cường đại, phảng phất như là mở đại hội yêu thú.

Quan trọng hơn là những yêu thú này tập trung ở đây không có tranh đấu lẫn nhau, mà là vẻ mặt vô cùng lo lắng đưa lưng về phía bốn người Lâm Thần, nhìn về phía trước, dường như có đồ vật gì đó rất quan trọng đối với chúng nó.

Sự chú ý của những yêu thú hoàn toàn đặt về phía trước, hoàn toàn không cảm giác được bốn người Lâm Thần xuất hiện ở phía sau lưng bọn nó.

- Ở trong đó có cái gì sao?

Bốn người Lâm Thần liếc nhìn nhau, những yêu thú này tụ tập ở đây tuyệt đối không giống như bình thường, bên trong chắc chắn là có cái gì đó.

- Lên cây.

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, hai chân hơi dùng sức, động tác vô cùng nhẹ nhàng nhảy lên một nhánh cây to, Ngao Hân, Dương Nhất Phàm cùng Trần Phong cũng giống như vậy, từng người nhảy lên một cây đại thụ.

Ở trên cây to, tầm mắt nhìn càng rộng hơn, Lâm Thần phóng tầm mắt nhìn tới, nhưng lại nhìn thấy yêu thú ở phía trước, rõ ràng có một luồng tầng tầng mù đen kịt.

- Hắc vụ.

- Đây là vật gì?

- Lẽ nào những yêu thú này gào thét điên cuồng cũng là bởi vì Hắc vụ này?

Bốn người có chút khó hiểu, vẻ mặt mê man, nơi này tại sao lại có Hắc vụ. Hơn nữa những yêu thú này lẽ nào là vì Hắc vụ này mới tụ tập ở đây? Nhưng tại sao lúc bốn người Lâm Thần nghe được âm thanh yêu thú lại là hưng phấn, lại có thể thăm.

Đù loại nghi vấn xuất hiện trong lòng bốn người, căn bản không nhìn ra được nguyên nhân.

Gào...

Đúng lúc này, bỗng một con yêu thú thân thể giống như yêu lang cấp năm bậc thấp nổi giận gầm một tiếng, từ trong bầy yêu thú nhảy ra chớp mắt liền tiến vào trong bên trong Hắc vụ.

Dường như thấy con yêu thú cấp năm bậc thấp này tiến vào bên trong, ngay lập tức bên trong Hắc vụ truyền ra một tiếng rống giận dữ, âm thanh run rẩy có chứa một tia hoảng sợ.

Hai mắt Lâm Thần nhắm lại, tầm mắt nhìn xuyên qua Hắc vụ, mơ hồ nhìn thấy thân hình yêu thú cấp năm kia, chỉ là con yêu thú này bên trong Hắc vụ không ngừng lăn lộn, trên thân thể chảy ra từng luồng máu tươi, trong miệng phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, vô cùng khủng bố.

Một lát sau, âm thanh dừng lại, yêu thú cấp năm bậc thấp kia nằm trên đất, khí tức hoàn toàn mất hết, chết tại chỗ.

Hít...

Lâm Thần không nhận được nhit một ngụm khí lạnh, chẳng lẽ Hắc vụ này có độc? yêu thú cấp năm tiến vào trong chốc lát liền bỏ mình trong đó.

Nhưng nếu như Hắc vụ này có độc, vì sao rất nhiều yêu thú còn tụ tập ở đây, ước ao có Hắc vụ này?

Ngao Hân liếc nhìn Lâm Thần, Dương Nhất Phàm cùng Trần Phong nói:

- Chúng ta ở chỗ này chờ thêm vài ngày, xem tình huống như thế nào rồi sẽ tính tiếp.

Trong mơ hồ, bốn người cảm giác được lẫn lộn thú bạo phát ở Kim Dương thành cùng Hắc vụ này có liên quan với nhau. Có điều cụ thể như thế nào thì bốn người còn chưa biết rõ.

Quyết định quan sát xong, bốn người lập tức áp chế khí tức trên người mình xuống thấp nhất, từng người ngồi xổm ở trên một cành cây đại thụ, dùng cành lá rậm rạp che dấu thân thể của mình, sau đó quan sát Hắc vụ ở cách đó không xa.

Một mảnh hắc vụ kia cũng không lớn, ước chừng có khoảng một ngàn mét vuông, mà ở bốn phía Hắc vụ lại xum lại hơn trăm đầu yêu thú cấp bốn, cấp năm, từng con tham lam nhìn Hắc vụ, muốn xông vào nhưng lại có hơi sợ sệt Hắc vụ này, ở bên ngoài do dự, trong từng cái miệng phát ra âm thanh gào thét liên tục, đi tới đi lui nôn nóng bất an.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Thay đổi khác thường

Gào!

Không để cho bốn người Lâm Thần đợi quá lâu, lại là tiếng một con yêu thú gầm lên, hung hãn tiến lên lao vào trong màn sương đen dày đặc.

- Hả?

Hai mắt Lâm Thần nhắm lại, bất động nhìn về phía con yêu thú đó, con yêu thú đó là Cự Mãng cấp năm bậc thấp, tên gọi là Cự Linh Mãng, thân thể rất to lớn, là một loại yêu thú cấp năm bậc thấp vô cùng mạnh mẽ.

Nhìn thấy con Cự Linh Mãng lao vào trong màn sương dày đặc, rất nhiều yêu thú xung quanh màn sương mù nhất thời càng thêm nôn nóng, phát ra một tiếng gầm nhẹ, muốn cùng với con Cự Linh Mãng đó lao vào trong màn sương, nhưng lại có chút sợ hãi sương mù dày đặc, không dám bước tới.

- Rống.

Lúc này, một con yêu thú cấp bốn bậc cao gầm lên một tiếng, thả người nhảy một cái liền nhảy vào trong màn sương dày đặc. Con yêu thú cấp bốn bậc cao này cũng lao vào, những con yêu thú xung quanh cũng bắt đầu gầm lên từng đợt, về mặt diện cuồng, cùng với con yêu thú đó nhảy vào màn sương mù.

Chỉ một thoáng, ngoại trừ hơn mười con yêu thú sợ sương mù không dám nhảy vào, còn lại là toàn bộ những con yêu thú đều lao vào trong màn sương đen.

- Chuyện gì xảy ra thế này?

Trần Phong có chút ngờ ngác nhìn vào đám yêu thú nhảy vào trong màn sương dày đặc, bên trong đám sương này có cái gì mà khiến cho đám yêu thú này điên cuồng như vậy.

Sắc mặt Lâm Thần nghiêm nghị nhìn về phía màn sương mù không chớp mắt. Linh hồn lực của Lâm Thần mạnh mẽ, có cảm quan rất nhạy cảm, có điều, cho dù vậy hắn cũng chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy những con yêu thú đó trong màn sương đen, cho tới Ngao Hân, Dương Nhất Phàm cùng với Trần Phong cũng chỉ có thể nhìn thấy những bóng đen mơ hồ.

Gào...

Rống ô...

Những con yêu thú nhảy vào trong màn sương này, trong nháy mắt, bên trong liền truyền đến rất nhiều tiếng rống giận dữ của yêu thú, Lâm Thần lò mò có thể nhìn thấy, những con yêu thú đó đang lăn lộn điên cuồng trong màn sương mù, dường như đang bị oanh kích rất mãnh liệt, cực kỳ đau đớn.

Ngay cả con Cự Linh Mãng đầu tiên tiến vào cũng đang lăn lộn trên đất, lăn sương mù khuấy động hỗn loạn, xem ra trông rất kỳ quái.

- Đám sương mù này rốt cuộc là cái gì, tiến vào sương mù ngay cả yêu thú cấp năm cũng không chịu nổi.

Về mặt Ngao Hân nghiêm nghị.

Con yêu thú cấp năm bậc thấp thực lực rất mạnh, gần tương đương với võ giả Chân Đạo cảnh sơ kỳ, nhưng ngay cả võ giả Chân Đạo cảnh sơ kỳ đều không thể chống lại làn sương mù đó, như vậy bọn họ cũng không thể tránh khỏi điều khủng khiếp này.

Không ai nói, nhưng tất cả đều nhìn không chớp mắt về phía sương mù cuộn cuộn. Sương mù màu đen đỏ đã bị khuấy động bởi rất nhiều yêu thú, nhưng lại không có phát tán ra tí nào, dường như có một bình phong bao phủ toàn bộ bọn chúng, không có cách nào phát tán đi.

Không lâu sau, tần suất sương mù bị khuấy động cũng giảm xuống, hơn nữa rất nhiều tiếng kêu gầm giận dữ của yêu thú trong sương mù lúc này càng ngày càng trầm thấp, cuối cùng từng con yêu thú đều ngã lăn xuống đất, chết một cách bí ẩn.

- Toàn bộ chết rồi ư?

Sắc mặt Trần phong hơi trầm xuống, nhìn hơi khó coi. Tính công kích của sương mù đó thực là khiến người ta cảm thấy khiếp sợ, hàng trăm con yêu thú cấp năm bậc thấp chỉ trong chớp mắt đã chết hết toàn bộ.

Có điều trong lúc này, hai mắt Lâm Thần đột nhiên nhắm lại, đã nhìn thấy trong đám sương mù có một bóng đen mờ mờ đang chuyển động loạn lên, có lẽ bóng đen đó xâm nhập vào sương mù quá sâu, Lâm Thần cũng không nhìn ra đó là một con yêu thú như thế nào.

- Có một con yêu thú chưa chết.

Lâm Thần khẽ nói.

- Cái gì?

Ngao Hân kinh ngạc, nhiều yêu thú đều chết hết như vậy, trong đó vẫn có con chưa chết? Có điều càng làm Ngao Hân kinh ngạc là, Lâm Thần có thể nhìn thấy con yêu thú chưa chết trong đó, nói cách khác, sự việc mà Lâm Thần nhìn thấy thì so với ba người bọn họ phải nhìn rất kỹ thì mới nhìn thấy được.

Hai mắt của Dương Nhất Phàm nhắm lại, nhìn kỹ về phía Lâm Thần, sắc mặt không thay đổi.

- Lâm Thần, ngươi chắc là ngươi nhìn thấy có một con yêu thú chưa chết chứ?

Ngao Hân vẻ mặt nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

Lâm Thần gật đầu và nói:

- Chắc chắn có một bóng đen, nhưng yêu thú đó xâm nhập vào sương mù quá sâu, ta không nhìn rõ yêu thú đó hình dạng như thế nào.

Nghe Lâm Thần nói xong, Ngao Hân trầm ngâm suy nghĩ. Là yêu thú hình dáng thế nào mà chống lại được sự công kích của đám sương mù đó, xâm nhập sâu vào trong đó, có điều khi con yêu thú đó xâm nhập vào sương mù đã chịu sự công kích của sương mù, có lẽ là cũng bị thương rất nặng.

Quan trọng nhất là, nếu con yêu thú này bước vào sương mù, như vậy bí ẩn trong đám sương mù cũng có thể giải rồi.

Ngao Hân trầm ngâm một lúc, thấp giọng nói:

- Chúng ta ở chỗ này chờ mấy ngày, xem xem con yêu thú đó có ra không.

- Những thứ bên trong sương mù là thứ gì mà rất nhiều yêu thú lại lao vào bên trong như vậy, rốt cuộc bên trong là cái gì?

Mặc dù trong lòng rất hiếu kỳ, nhưng bốn người cũng không dám mạo hiểm tiến vào bên trong sương mù, dù sao ngay cả yêu thú cấp năm cũng đã bỏ mạng ở trong đám sương mù, vậy bốn người võ giả Thiên Cương cảnh bọn họ tiến vào e là cũng sẽ bỏ mạng ở đây.

Vì vậy, bốn người cũng chỉ có thể ngồi đợi ở đây, đợi con yêu thú đó đi ra từ đám sương mù, ngày mà con yêu thú đó đi ra chính là lúc giải được bí mật của đám sương mù.

Chỉ là, bốn người Lâm Thần cũng không biết khi nào thì con yêu thú đó sẽ đi ra, nhưng không còn biện pháp nào khác, họ chỉ có thể chờ đợi ở đây.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bốn người Lâm Thần vẫn ngồi ở trên cây to, thay phiên nhau trông coi sương mù. Chớp mắt đã hơn mười ngày, hơn mười ngày mà không thấy động tĩnh gì trong đám sương mù đó, trong lúc đó lại từ nơi khác của dãy núi Mặc Liên xuất hiện mấy chục con yêu thú cấp năm,

nhưng trong số những con yêu thú này, phần lớn đã lao vào trong đám sương mù, bỏ mạng trong đó, lúc này ở ngoài đám sương mù yêu thú ở lại còn khoảng hơn chục con yêu thú cấp năm bậc thấp.

Mặc dù chỉ có hơn chục con yêu thú cấp năm bậc thấp nhưng bốn người Lâm Thần vẫn cứ cẩn thận từng chút một. Chỉ sợ bị hơn chục con yêu thú cấp năm bậc thấp này phát hiện.

May mà lúc này, những con yêu thú này chỉ tập trung toàn bộ chú ý vào phía bên trong sương mù, hơn nữa bốn người Lâm Thần phải che dấu khí tức hết sức cẩn thận, hơn mười con yêu thú này đã ở đây hơn mười ngày, nhưng không cảm giác được có bốn người võ giả đang ẩn nấp phía sau chúng.

Sáng sớm, đến phiên Lâm Thần và Ngao Hân quan sát sương mù, còn Dương Nhất Phàm và Trần Phong thì nghỉ ngơi trên cây to.

Lâm Thần và Ngao Hân vừa nói chuyện phiếm vừa quan sát sương mù, xung quanh sương mù có rất nhiều yêu thú cấp năm bậc thấp về mặt rất nóng bỏng bất an, muốn xông vào trong sương mù, nhưng lại sợ hãi không dám tiến vào, rất là mâu thuẫn.

Tì ti!

Lúc này, đột nhiên một luồng khí kỳ lạ trong sương mù phóng lên trời, luồng khí này rất mạnh, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ sơn cốc, rất nhiều yêu thú bên ngoài sương mù cảm nhận được khí tức này rất mạnh, bỗng chốc từng con từng con nằm rạp trên mặt đất, về mặt vô cùng sợ hãi.

- Hà?

Sắc mặt của Lâm Thần và Ngao Hân cũng biến sắc, hai con mắt nhìn chăm chăm về phía sương mù trước cách đó không xa.

Trong phút chốc hai mắt Dương Nhất Phàm và Trần Phong đã mở ra, về mặt nghiêm túc nhìn về phía sương mù đó.

- Là vật gì vậy?

- Chẳng lẽ là con yêu thú trước kia tiến vào sương mù chưa chết sao?

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khó mà tin nổi. Nếu đúng là khí tức của con yêu thú đó phát ra, có sự thay đổi quá lớn. Lúc đầu khi nó bước vào sương mù vẫn chỉ là yêu thú cấp năm bậc thấp, khí tức phát ra trên người nó cũng chỉ mạnh hơn một chút so với những con yêu thú cấp năm bậc thấp khác, căn bản không mạnh mẽ như bây giờ, rất nhiều yêu thú nằm rạp trên đất sợ hãi bất an.

Lâm Thần chăm chú nhìn về sương mù phía trước, đồng thời hân cũng áp chế khí tức trên người xuống thấp nhất.

Tì ti...

Không để bốn người Lâm Thần đợi lâu, một con yêu thú thân hình to lớn, dài đến mười mấy trượng đột nhiên từ trong sương mù lao ra.

Cùng với sự xuất hiện của nó, bỗng nhiên những con yêu thú xung quanh toàn bộ nằm rạp xuống đất không dám cử động.

Nhìn thấy sự xuất hiện của con yêu thú này, ba người Lâm Thần và Ngao Hân đều sửng sốt.

- Cự Linh Mãng!

Con yêu thú này lao ra từ trong sương mù chính là Cự Linh Mãng! Khi đó có rất nhiều yêu thú lao vào sương mù, nhưng Cự Linh Mãng là con đầu tiên đi ra, có điều lúc đó Cự Linh Mãng này vẫn chỉ là yêu thú cấp năm bậc thấp, mà bây giờ...

- Tại sao lại như vậy?

Dương Nhất Phàm biến sắc, khó mà tin nổi nói:

- Khi Cự Linh Mãng bước vào, chỉ là yêu thú cấp năm bậc thấp, bây giờ nó đã là yêu thú cấp năm bậc cao...

- Yêu thú cấp năm bậc cao!

- Tăng lên đủ hai cấp giới cảnh!

- Yêu thú tiến vào sương mù rồi lại xuất hiện, thực lực tu vi tăng lên rất mạnh, như vậy ở trong sương mù rốt cuộc là cái gì?

Bốn người Lâm Thần cảm thấy khó mà tin nổi, nhưng quan trọng hơn là, nếu tiếp tục có yêu thú bước vào trong đám sương mù mà không chết, e là không mất nhiều thời gian như vậy, cả dãy núi Mặc Liên sơn sẽ xuất hiện rất nhiều yêu thú cấp cao. Đến lúc đó hậu quả khó mà lường được.

Thân hình to lớn của Cự Linh Mãng nằm trên mặt đất, lưỡi rắn không ngừng phun ra nuốt vào, hai con mắt lạnh lùng quét một cái nhìn về phía những con yêu thú xung quanh đang nằm rạp.

Yêu thú cấp năm bậc thấp tương đương với võ giả sơ kỳ Chân Đạo cảnh, còn yêu thú cấp năm bậc cao thì tương đương với võ giả Chân Đạo cảnh hậu kỳ, thực lực vô cùng mạnh mẽ, võ giả Thiên Cương cảnh ở trước mặt nó chỉ cần một đòn bất kỳ đều có thể đánh chết.

Khi mà phát sinh loạn thú ở thành Kim Dương, Lâm Thần tận mắt nhìn thấy mấy cường giả của Chân Đạo cảnh bao vây công kích một con yêu thú cấp sáu bậc thấp, Cự Linh Mãng này mặc dù không phải là yêu thú cấp sáu bậc thấp nhưng cũng là yêu thú cấp năm bậc cao và là bá chủ trong số những yêu thú cấp năm, tuyệt đối không dễ trêu vào.

Nhìn thấy lưỡi rắn của Cự Linh Mãng phun ra nuốt vào, Lâm Thần có chút căng thẳng, giống như là có một chiếc búa nặng nện mạnh vào tim hắn, làm hắn hơi khó thở.

Lâm Thần có hơi bất an, đột nhiên con Cự Linh Mãng đó quay đầu lại, hai con mắt lạnh lùng dữ dằn nhìn đúng về phía bốn người Lâm Thần. Con Cự Linh Mãng lúc này là yêu thú cấp năm bậc cao, nói về thực lực tu vi cùng độ cảm nhận đều không thể so sánh với yêu thú cấp năm bậc thấp, nó vừa mới xuất hiện, đột nhiên liền phát hiện ra bốn người Lâm Thần.

- Chạy!

Lâm Thần căng thẳng, hắn hừ nhẹ một tiếng, xoay người, không chút do dự chạy như điên về phía Thiên Cực tông.

Đùa gì thế, nếu là Lâm Thần ở lại đối phó với con Cự Linh Mãng này, chính là lấy trứng chọi đá, hắn chắc chắn sẽ chết. Huống chi con Cự Linh Mãng đã phát hiện ra bốn người Lâm Thần, những con yêu thú cấp năm khác ở bên ngoài sương mù cũng phát hiện ra bọn họ.

Một khi bị nhiều con yêu thú cấp năm bao vây như vậy, mặc dù bốn người Lâm Thần có thể tránh khỏi con Cự Linh Mãng, nhưng cũng sẽ bỏ mạng bởi sự bao vây của rất nhiều yêu thú cấp năm.

- Chạy!

- Đi!

Mặt Ngao Hân, Dương Nhất Phàm và Trần Phong cũng biến sắc, hừ nhẹ một tiếng, sau đó thi triển công pháp cổ hết sức chạy nhanh về phía Thiên Cực tông.

Bốn người đều tu luyện thân pháp Thanh Vân bộ, tất cả đều luyện đến cảnh giới đại thành, tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt bốn người đã lao nhanh mấy nghìn mét.

Nhưng lúc này, Cự Linh Mãng cấp năm bậc cao đã cử động rồi. Thân hình to lớn của nó co lại về phía trước, cả thân hình liền di chuyển hơn mấy nghìn mét, tốc độ cực nhanh, rút ngắn cự ly với bốn người Lâm Thần.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài sương mù hơn mười con yêu thú cấp năm bậc thấp cũng rống lên giận dữ, điên cuồng đuổi theo bốn người Lâm Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Sinh tử trên cùng một chiến tuyến

Gào gừ...

Từng tiếng rống giận dữ của yêu thú phát ra từ phía sau, có điều Lâm Thần không quay đầu lại, cố hết sức lao nhanh về phía trước.

Lâm Thần lúc này đã thi triển Thanh Vân bộ, Thanh Vân bộ là thân pháp Hoàng Mịch trung cấp, thích hợp cho việc chạy trốn gấp rút, lúc này Lâm Thần đã tu luyện đến cảnh giới đại thành, hơn nữa thân pháp mà hắn thi triển ra cũng không thua gì so với Hoàng Mịch đỉnh cao.

Thêm vào đó Lâm Thần là người đầu tiên phát hiện ra điểm không đúng, do đó mà bỏ chạy, lúc này hắn là một trong số bốn người chạy nhanh nhất về phía trước. Mà phía sau hắn là Dương Nhất Phàm, thân pháp Dương Nhất Phàm rõ ràng tu luyện có hơi cao cấp, tốc độ của hắn rất nhanh, cũng không kém so với Lâm Thần.

Phía sau nữa là Ngao Hân, thực lực của Ngao Hân cũng không còn nghi ngờ gì nữa, mặc dù nàng chỉ sử dụng một loại thân pháp bình thường, tốc độ của nàng cũng rất nhanh, phía sau Ngao Hân là Trần Phong, mặc dù thân pháp của Trần Phong không giỏi nhưng tu vi, thực lực của hắn lại nằm ở trong đó, tốc độ của hắn cũng không chậm.

Có thể nói, tốc độ duy trì bốn người đều là như nhau, cách biệt không phải là rất lớn.

Nhưng nếu bốn người duy trì tốc độ như thế này thì sớm muộn cũng bị Cự Linh Mãng đuổi kịp!

Cự Linh Mãng đó tốc độ cũng không phải là giỏi, nhưng nó dù sao cũng là yêu thú cấp năm bậc cao, tốc độ di chuyển của nó chậm hơn rất nhiều so với yêu thú cùng cấp, nhưng cũng có thể sánh ngang bằng với võ giả Thiên Cương cảnh.

Trần Phong chạy sau cùng nhất quay đầu lại, liếc mắt nhìn về phía sau, nhưng mà vừa nhìn thấy hắn không khỏi sợ giật bắn người. Hắn nhìn thấy thân hình của Cự Linh Mãng đó, hướng phía trước một vạch liền mấy nghìn mét, tốc độ rất nhanh đang rút ngắn cự ly với bên này.

E là không mất quá nhiều thời gian, bốn người bọn họ sẽ bị con Cự Linh Mãng đuổi kịp.

Mà bị con Cự Linh Mãng này đuổi kịp thì e là bốn người này không có cách gì chống đỡ nổi. Cho dù bọn họ ra sức ngăn cản cũng không có cách công kích lại con yêu thú cấp năm bậc cao này. Và xung quanh còn rất nhiều con yêu thú cấp năm bậc thấp khác xúm lại ở đám sương mù, cũng đang lao như điên về phía bên này cách con Cự Linh Mãng không xa.

Bất kể là Cự Linh Mãng, hay là rất nhiều yêu thú cấp năm bậc thấp thì bốn người Lâm Thần cũng không thể chống cự nổi.

Tì ti...

Nọc rần trong miệng Cự Linh Mãng không ngừng phun ra nuốt vào, tốc độ rất nhanh điên cuồng đuổi theo phía bốn người Lâm Thần.

Trần Phong chạy cuối cùng nhất mặt cũng toát đầy mồ hôi, yêu thú cấp năm bậc thấp hắn cũng đã từng đối phó nhiều, nhưng nếu hắn bị Cự Linh Mãng đuổi kịp thì chắc chắn chỉ có chết.

- Chờ ta, chờ ta với!

Trong tình thế cấp bách, Trần Phong hét to. Tốc độ chạy đường dài của Trần Phong không tốt lắm, vì vậy lúc này hắn là người sau cùng trong số bốn người, nếu bị Cự Linh Mãng đuổi kịp thì người chết đầu tiên sẽ là hắn.

Nghe thấy tiếng Trần Phong, Lâm Thần quay đầu lại liếc hắn một cái, trầm giọng nói:

- Tăng nhanh tốc độ lên!

- Trần Phong, nhanh lên một chút!

Ngao Hân cũng quay đầu liếc hắn một cái và nói.

Dương Nhất Phàm chạy phía sau Lâm Thần nghe vậy cũng liếc nhìn Trần Phong, nhưng khi nhìn thấy khoảng cách con Cự Linh Mãng đó cách không xa Trần Phong, hắn không nói một lời, tăng tốc độ chạy như điên về phía trước.

Bốn người lao như điên.

Từng cây đại thụ với tốc độ chạy cực nhanh của bọn họ như thụt lùi về phía sau, trong tình huống vô cùng nguy hiểm này, thời gian dường như chạy rất chậm, sau nửa canh giờ, bốn người Lâm Thần cấp tốc lao như điên, cuối cùng cũng ra khỏi vùng sâu xa của dãy núi Mặc Liên và xuất hiện ở nơi giao giới giữa bên ngoài dãy núi Mặc Liên và vùng sâu xa.

Khu vực này ẩn nấp rất nhiều yêu thú cấp bốn, nhưng dù vậy vẫn cực kỳ nguy hiểm.

Chân khí tiêu hao rất nhiều khiến cho sắc mặt Lâm Thần có hơi nhợt nhạt, tu vi của hắn là thấp nhất trong bốn người, nếu đổi là võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ khác trong nửa canh giờ chạy điên cuồng như vậy thì chân khí trong cơ thể e là sớm muộn cũng không chịu nổi.

Chân khí trong cơ thể Lâm Thần nồng đậm hơn một ít so với võ giả cùng cấp, nhưng dù như vậy, hắn cũng cảm thấy không chịu nổi.

Lâm Thần quay đầu lại liếc nhìn Dương Nhất Phàm, Ngao Hân và Trần Phong. tất cả đều giống nhau, lao nhanh nửa canh giờ, sắc mặt ba người cũng toàn trắng bệch, miệng hơi thở dốc, trên trán mồ hôi chảy ra.

Hắn không nhìn ba người nữa mà quay đầu nhìn về phía Cự Linh Mãng cách xa bọn họ mấy trăm mét!

Tì ti...

Cự Linh Mãng thấy Lâm Thần nhìn nó, đột nhiên hai con mắt lạnh lùng dữ tợn cũng quay sang nhìn Lâm Thần. Cự Linh Mãng này dường như muốn giết chết bốn người Lâm Thần, đuổi theo giết bằng được không tha. Mà điên cuồng đuổi như vậy, cự ly khoảng cách của Cự Linh Mãng đã được rút ngắn mấy trăm mét.

Chỉ cần bốn người Lâm Thần dừng lại nghỉ ngơi một chút thì Cự Linh Mãng liền lập tức đuổi kịp bọn họ, ngăn lại đường đi của bọn họ!

- Ồ...

Lâm Thần ồ lên một tiếng, hai con mắt của hắn nheo lại, lông mày hơi nhíu lại. Do cự ly trước đây quá xa, Lâm Thần không nhìn rõ thân hình của con Cự Linh Mãng, lần này Lâm Thần nhìn thấy một lớp Hắc vụ lơ lửng ở trên thân hình khổng lồ của con Cự Linh Mãng.

Giống như sơn cốc trước đây bị bao phủ bởi Hắc vụ!

Điểm khác biệt duy nhất là sương mù trên người Cự Linh Mãng ít hơn một chút.

Dương Nhất Phàm, Ngao Hân và Trần Phong nghe thấy tiếng Lâm Thần khẽ ồ liền quay đầu lại, nhìn về phía Cự Linh Mãng.

- Không nhìn thấy những con yêu thú cấp năm bậc thấp nữa?

- Lẽ nào tiêu rồi?

Không giống với Lâm Thần, ba người Ngao Hân dường như không nhìn thấy Hắc vụ trên thân hình to lớn của Cự Linh Mãng, mà đột nhiên phát hiện ra là rất nhiều yêu thú cấp năm bậc thấp đã không còn truy đuổi bốn người bọn họ, có lẽ là trên đường đã trở về sơn cốc, lúc này đã hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng.

Tỉ tỉ...

Trong lúc bốn người hơi ngầy người ra thì con Cự Linh Mãng đó bỗng gầm lên một tiếng, cả thân hình mãnh mẽ nhào ra trước, chớp mắt liền xuất hiện ở phía sau Trần Phong.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt bốn người biến sắc.

Gào...

Đầu của Cự Linh Mãng cực kỳ to, nó há cái miệng lớn như chậu máu, lộ ra cái răng nanh vô cùng sắc nhọn, hung hãn cắn xuống Trần Phong.

Mặt Trần Phong bối rối, hán một khi mà bị Cự Linh Mãng cắn trúng thì chỉ có chết mà thôi.

- Cẩn thận!

- Cẩn thận!

...

Ba người Lâm Thần nhìn thấy tình cảnh này, mặt biến sắc, thờ dòn dập.

Nghe thấy tiếng của ba người Lâm Thần, Trần Phong đột nhiên thất thần tỉnh lại, sắc mặt hán dụ đi rất nhiều, chân khí trong cơ thể hán đập điên loạn, hai con mắt đỏ ngầu nhấc bàn tay lên đập mạnh xuống đầu Cự Linh Mãng!

Một chương này, Trần Phong rõ ràng là đã vận dụng toàn lực!

Thương Khung phong.

- A!

Trần Phong gầm lên một tiếng, cùng với bàn tay chặn đánh vào đầu Cự Linh Mãng.

Cùng với bàn tay của hán đánh trúng vào đầu Cự Linh Mãng, Trần Phong chỉ cảm thấy một luồng sức lực từ trên đầu Cự Linh Mãng truyền sang tay hán, một âm thanh như bẻ cành khô đang điên cuồng phá hủy nội tạng trong cơ thể hán...

Mặt Trần Phong biến sắc, cổ họng quặn quại, phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời, thân thể hán điên cuồng lùi lại về phía sau, cuối cùng đụng mạnh vào một cây đại thụ, ngã nhào xuống đất bất động không nhúc nhích, khí tức hình như không có nữa.

Gào!

Bị Trần Phong đánh trúng một chương, đầu Cự Linh Mãng đột nhiên ngửa lên trời, phát ra một tiếng rống giận dữ.

Trần Phong là đệ tử thiên tài nội môn Thiên Cực Tông, tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, thực lực mạnh hơn rất nhiều so với võ giả cùng cấp, nhưng mặc dù là như vậy vẫn không thể đánh thương Cự Linh Mãng, ngược lại còn bị Cự Linh Mãng làm cho bị trọng thương.

Có điều một chương này của Trần Phong tuy rằng chưa thể làm thương Cự Linh Mãng, nhưng cũng đánh cho nó đau đớn, Cự Linh Mãng tức giận rít lên một tiếng, thân thể duỗi ra, lắc lư cái đuôi không lồ cách không xa ba người Lâm Thần.

Trong ba người Lâm Thần, khoảng cách của Ngao Hân gần nhất với con Cự Linh Mãng, nguy hiểm cũng lớn nhất. Nhìn thấy Cự Linh Mãng công kích đến, mặt ba người biến sắc.

Huyền kiếm!

Lâm Thần phản ứng rất nhanh, ngay lúc đó Hàn Thiết kiếm được hán rút ra, ở giữa không trung lóe lên rất nhiều kiếm ảnh, sau đó quét tới Cự Linh Mãng.

Vô Ảnh kiếm!

Phong Lôi kiếm!

Dương Nhất Phàm và Ngao Hân cũng rất nhanh phản ứng lại, từng người rút kiếm dài ra, đều tấn công về phía Cự Linh Mãng.

Con Cự Linh Mãng này là yêu thú cấp năm bậc cao, thân hình nó vô cùng to lớn, phần đuôi to lớn và xù xì hơn cả thùng nước. Một đòn này của nó nếu đánh trúng vào ba người thì hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Ba thanh kiếm dài đồng thời đánh ra, lập tức giữa không trung ánh kiếm bắn ra bốn phía, tiếng gió kiếm soàn soạt vang lên.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh nặng nề của ba thanh kiếm vang lên, liền nhìn thấy kiếm dài của Lâm Thần, Dương Nhất Phàm và Ngao Hân cùng tấn công lên phần đuôi to lớn của Cự Linh Mãng.

Ở chỗ tương giao, tia lửa bắn ra bốn phía. Trên bề mặt thân hình của Cự Linh Mãng này có một lớp vảy màu đen nhợt, cực kỳ cứng rắn, ba người Lâm Thần toàn lực tấn công cũng không công phá được phòng ngự của Cự Linh Mãng.

Có điều dù chưa thể đánh cho Cự Linh Mãng bị thương, nhưng cái đuôi của Cự Linh Mãng đã bị ba người Lâm Thần công kích, chấn động lùi về phía sau, dừng lại cuộc công kích.

Quan trọng hơn là, kiếm dài của ba người Lâm Thần tấn công lên miếng vảy của Cự Linh Mãng, đột nhiên một luồng Hắc vụ hơi mờ đục theo kiếm dài trong tay từng người lên trên thân bọn họ.

Sắc mặt Lâm Thần, Dương Nhất Phàm và Ngao Hân đều biến sắc.

- Đây là cái quái gì vậy!

- Hắc vụ, có Hắc vụ trên người Cự Linh Mãng!

Cự Linh Mãng này đã tiến vào trong màn sương đen đó mà không chết, sau hơn mười ngày thì nó đi ra, dĩ nhiên là trở thành yêu thú cấp năm đỉnh phong, cũng chính bởi vậy mà trên người Cự Linh Mãng mới mang theo khói đen nhàn nhạt.

Có điều đám khói đen này có thể giết chết yêu thú cấp năm bậc thấp, như vậy một khi tiến vào trong cơ thể ba người...

Một lúc sau, sắc mặt ba người tái nhợt.

- Cút cho ta!

Dương Nhất Phàm giận dữ hét lên một tiếng, chân khí trong cơ thể dâng lên, sừng mù đen điên cuồng đã dâng tới trong tay hắn, hắn muốn ép chúng ra khỏi cơ thể.

Phốc phốc phốc...

Chân khí của Dương Nhất Phàm vừa với chạm vào khói đen thì mặt của hắn liền trở lên tái nhợt, trong miệng phun ra ba ngụm máu tươi. Dương Nhất Phàm nghiến răng, vẫn đang kiểm soát chân khí công kích màn sương đen.

Ào ào ào...

Dương Nhất Phàm không ngừng ra sức công kích, màn sương đen này từng tia một dần dần bị hắn ép ra khỏi cánh tay, chỉ là có một phần tránh khỏi sự càn quét của chân khí tiến vào trong cơ thể của hắn.

Sắc mặt Dương Nhất Phàm tối sầm lại, tính công kích của Hắc vụ này rất mạnh, chỉ cần có một tia tiến vào trong cơ thể, đối với hắn mà nói cũng là sự uy hiếp rất lớn, nhưng tình hình bây giờ rất gấp Dương Nhất Phàm cũng không có thời gian để ép ra lại cái tia sương đen mà đã xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Mặt khác, Ngao Hân nhìn thấy chiêu này của Dương Nhất Phàm rất hữu hiệu, cùng hợp lực kiểm soát chân khí không lồ trong cơ thể, oanh kích vào Hắc vụ hai bên cánh tay.

Hắc vụ dâng vào cánh tay Ngao Hân, số lượng còn nhiều hơn cả cánh tay của Dương Nhất Phàm, chẳng mấy chốc, một phần sừng mù đen ở cánh tay nặng bị ép ra ngoài, chỉ có một tia cực nhỏ đã xâm nhập vào trong cơ thể nặng.

Sau khi Dương Nhất Phàm và Ngao Hân ép Hắc vụ ra liền thở phào nhẹ nhõm, thần sắc đã dịu đi một chút, hai người lập tức nhìn nhau và quay đầu nhìn về phía Lâm Thần.

Mặc dù tu vi của Lâm Thần là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, lượng chân khí trong cơ thể hắn so với Dương Nhất Phàm và Ngao Hân cũng không ít, mà hai người ép Hắc vụ ra hoàn toàn dựa vào lượng chân khí không lồ trong cơ thể, như vậy thì Lâm Thần làm sao ép ra được luồng Hắc vụ đã tràn vào cánh

tay của hắn?

Phải biết rằng tính công kích của Hắc vụ cực kỳ mạnh, nếu Lâm Thần không thể ép Hắc vụ ra khỏi cơ thể, vậy thì Hắc vụ có thể sẽ giết chết hắn ngay tại đây!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Lâm thần, người ở lại

Hắc vụ tràn vào cánh tay Lâm Thần, Lâm Thần lập tức cảm nhận được một luồng năng lượng mạnh mẽ phá hủy cơ thể, muốn xông vào đan điền của hắn.

Cảm nhận được điều này, Lâm Thần không khỏi giật mình.

Hắc vụ này công kích thật mạnh mẽ!

Lâm Thần nhắm chặt hai mắt, ngay lúc hắn muốn vận dụng chân khí trong cơ thể ép Hắc vụ ra, bỗng nhiên tiểu đình trong đầu hắn đột nhiên chấn động..

Ong ong ong..

Một âm thanh nặng nề vang lên, Lâm Thần giật mình một cái.

Ngay sau đó, Lâm Thần còn chưa kịp phản ứng, trong đầu hắn liền truyền đến một lực hút vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt liền hấp thu sạch sẽ Hắc vụ tràn vào trong cánh tay hắn không còn một mảnh, không dư thừa lại chút nào.

Trên mặt Lâm Thần lộ ra vẻ kinh hãi.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vốn dĩ Lâm Thần dự định vận dụng chân khí ép Hắc vụ ra ngoài, dù sao chân khí trong đan điền của hắn mặc dù không có nhiều như Dương Nhất Phàm, Ngao Hân, nhưng chân khí trong đan điền của hắn cực kỳ tinh khiết, muốn ép ra số Hắc vụ này ra ngoài cũng không thành vấn đề.

Nhưng cũng không nghĩ tới, tiểu đình trong đầu hắn liền hấp thu Hắc vụ này trong chớp mắt.

Tiểu đình có thể tinh luyện đan dược, chẳng lẽ còn có thể luyện hóa Hắc vụ này?

Trong đầu Lâm Thần nghi hoặc.

May mắn thay, Hắc vụ này đã triệt để mất đi, so với Dương Nhất Phàm, Ngao Hân phải dùng chân khí bên trong thân thể ép ra thì tốt hơn rất nhiều.

Phải biết rằng Hắc vụ này công kích là vô cùng mạnh, nếu như lưu lại ở trong người chính là trái bom không hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào, phá hủy đan điền của võ giả khiến võ giả bỏ mình nơi xứ lạ.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần lập tức mở mắt ra, vừa vận nhìn thấy Dương Nhất Phàm, Ngao Hân đang nhìn về phía hắn.

- Lâm Thần ngươi không sao chứ?

Nhìn thấy Lâm Thần mở mắt ra về mặt Ngao Hân có chút khẩn trương hỏi. Tu vi của Lâm Thần so với bọn họ thấp hơn, lượng chân khí đan điền không nhiều bằng bọn họ, muốn đối phó với Hắc vụ cũng phải khó khăn rất nhiều.

Lâm Thần khẽ lắc đầu ý bảo chính mình không có việc gì, hắn chợt quay đầu nhìn về phía Cự Linh Mãng cấp năm đỉnh cao.

Nói ra rất dài dòng, trên thực tế ba người họ ép Hắc vụ ra chẳng qua chỉ mất một khoảng thời gian, Cự Linh Mãng đã bị ba người Lâm Thần đồng thời công kích cũng bị chấn động, giờ đây lại là muốn tấn công lần thứ hai.

Thấy tình hình này, Ngao Hân nhẹ nhàng gật đầu một cái, Lâm Thần đã nói hắn không có việc gì, như vậy thì không có vấn đề, có thể Lâm Thần đã vận dụng chân khí ép Hắc vụ ra.

Bên kia, đôi mắt nhỏ của Dương Nhất Phàm hiện lên vẻ lạnh lùng, khóe miệng lộ ra một vẻ hung ác, có điều rất nhanh liền khôi phục lại vẻ bình thường, trong tay hắn nắm chặt trường kiếm lạnh lùng nhìn về phía Cự Linh Mãng.

Việc khẩn cấp trước mắt là thoát khỏi nơi này, nếu không.. cứ tiếp tục cùng Cự Linh Mãng công kích thì ba người Lâm Thần sớm muộn sẽ chết ở trong

miệng Cự Linh Mãng.

Tì ti...

Lưỡi Cự Linh Mãng phun ra nuốt vào, hai mắt lãnh đạm hung ác nhìn ba người Lâm Thần, trong mắt của nó lộ ra tia thù hận.

Chẳng biết tại sao con Cự Linh Mãng này phát hiện bốn người Lâm Thần, liền liên tục đuổi giết nhóm của hắn, ước chừng đuổi giết nửa canh giờ cũng không dừng lại làm cho đám người Lâm Thần âm thầm kêu khổ.

Rống!

Bỗng nhiên con Cự Linh Mãng ngẩng đầu, há mồm hướng người có tu vi thấp nhất, thoát nhìn thấy Lâm Thần dễ dàng đối phó nhất liền cắn một cái. Tức khắc trong miệng nó lộ ra răng nhọn sắc bén vô cùng, mỗi một cái răng nhọn đều dài đến gần một mét, nếu như cắn trúng Lâm Thần không chết cũng sẽ trọng thương.

Thấy cảnh này, thân thể Lâm Thần chấn động, trên da của hắn liền tản ra từng đạo ánh sáng màu đồng vô cùng rực rỡ.

Bí quyết Cổ Đồng Luyện Thể!

Cả người Lâm Thần thoát nhìn phảng phất giống như là một vị kim phật, khiến người ta cảm thấy không thể xâm phạm. Lâm Thần biến hóa từ đầu đến cuối, làm cho Cự Linh Mãng ở giữa không trung có hơi dừng lại một chút, nhưng rất nhanh nó lại tiếp tục hướng Lâm Thần hung hăng cắn xuống.

Uống!

Hai mắt Lâm Thần ngưng lại, hắn gầm nhẹ một tiếng, giờ nắm đầm lên, rút cuộc lựa chọn cùng Cự Linh Mãng công kích.

Thấy tình hình này, Ngao Hân cùng Dương Nhất Phàm đều hơi biến sắc, đùa gì thế? Trên người Cự Linh Mãng chính là có một lớp Hắc vụ, vừa rồi bọn họ vận dụng trường kiếm tiến công đều làm bọn hắn nhiễm phải Hắc vụ, suýt nữa bị Hắc vụ chém giết, giờ phút này Lâm Thần còn trực tiếp dùng nắm đầm công kích, đó không phải là cho Hắc vụ có cơ hội trực tiếp tràn vào trong cơ thể sao?

- Lâm Thần cẩn thận!

Ngao Hân không nhịn được quát lên.

- Thật là hành động liều lĩnh.

Dương Nhất Phàm hừ lạnh kêu lên một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường. Hắn thấy Lâm Thần không sử dụng Hàn Thiết kiếm công kích mà dùng dùng nắm đầm liều mạng, đơn giản là quá ngu xuẩn.

Ngay cả yêu thú cấp năm bậc thấp gặp phải Hắc vụ này cũng có thể bị chém giết, huống chi Lâm Thần chỉ là một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ?

Số lượng Hắc vụ trên thân thể con Cự Linh Mãng không nhiều, nhưng nếu giống như số lượng Hắc vụ ở trong sơn cốc, có thể trong nháy mắt đã giết chết Lâm Thần rồi.

Ầm!

Lâm Thần hiện ra tia sáng màu đồng cực kỳ chói mắt, nắm đầm nhắm một cách chính xác công kích ở trên đầu con Cự Linh Mãng, phát ra âm thanh nặng nề vô cùng.

- Sức lực thật là mạnh.

Một nguồn sức mạnh trực tiếp tràn vào cơ thể Lâm Thần, làm cho vẻ mặt hắn tái nhợt, thân thể không kiềm hãm được lui về sau mười mấy trượng mới dừng lại.

Cùng lúc đó quả đầm của hắn cũng công kích trên đầu của con Cự Linh Mãng, từng luồng Hắc vụ theo quả đầm của hắn tràn vào thân thể tốc độ cực nhanh.

Ong ong ong...

Nhưng rất nhanh tiểu đỉnh trong đầu của hắn lần thứ hai chấn động, một lực hút mạnh mẽ xuất hiện, trong nháy mắt liền hấp thu Hắc vụ không còn một mảnh.

Quả nhiên tiểu đỉnh có thể hấp thu Hắc vụ!

Thấy tình hình này, trong mắt Lâm Thần lóe lên vẻ mừng rỡ. Tiểu đỉnh có thể hấp thu Hắc vụ này như vậy Lâm Thần cùng Cự Linh Mãng đối nhau cũng giảm bớt nhiều áp lực, chỉ ít không cần lo lắng Hắc vụ sẽ phá hủy thân thể hắn...

Có điều tiểu đỉnh tuy là hấp thu Hắc vụ tràn vào cơ thể Lâm Thần, nhưng Lâm Thần cùng Cự Linh Mãng đối kháng một quyền, gây cho Lâm Thần một

lực to lớn cũng làm cho Lâm Thần chịu không nổi. Cự Linh Mãng là yêu thú cấp năm đỉnh cao, cho dù là một đòn tùy ý cũng không phải là võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ có thể chống đỡ.

Lâm Thần vận dụng bí quyết Cổ Đồng Luyện Thể, toàn lực dùng một quyền cũng chỉ là gắng gượng ngăn cản, làm cho thân thể hắn chấn động bị một ít nội thương.

- Lâm Thần chặn lại rồi!

Bên kia, Ngao Hân nhìn thấy Lâm Thần không sao, không nhịn được thở nhẹ một cái, chột trên mặt của nàng lộ ra vẻ nghi hoặc, chẳng lẽ Hắc vụ này không tiến vào cơ thể Lâm Thần? Có lẽ Lâm Thần đối với Hắc vụ là miễn dịch?

Sắc mặt Dương Nhất Phàm có hơi khó coi.

Trước đó Trần Phong cùng Cự Linh Mãng đối kích, Trần Phong bị đánh bay, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, mà Lâm Thần cùng Cự Linh Mãng đối kích, cũng chỉ là bị đánh bay nhưng sức chiến đấu cũng không có bị ảnh hưởng, ai mạnh ai yếu vừa nhìn liền biết.

Rống rống!

Bị một quyền của Lâm Thần đánh trúng, Cự Linh Mãng trong miệng lập tức phát ra từng tiếng rống tức giận. Đầu nó ở giữa không trung lắc lư mạnh mẽ, dường như trước một quyền của Lâm Thần đầu của nó bị chấn động.

Về mặt Cự Linh Mãng phần nộ, một quyền của Lâm Thần mặc dù không có thể gây tổn thương cho nó nhưng làm cho đầu của nó cực kỳ đau đớn. Thân thể của nó chột hướng phía trước, mở to miệng hướng về nơi Ngao Hân gần nó nhất mà tập tót.

- Cẩn thận!

- Chạy đi!

Sắc mặt Lâm Thần cùng Dương Nhất Phàm liền biến sắc, mỗi người gầm nhẹ một tiếng.

Một đòn của Cự Linh Mãng uy lực như thế nào trong lòng Lâm Thần hiểu rõ, nếu không phải hắn sử dụng Cổ Đồng Luyện Thể quyết đã tu luyện đại thành, thì chỉ cần một kích vừa rồi cũng đủ để cho hắn bỏ mình rồi.

Tu vi của Ngao Hân mặc dù cao nhưng tuyệt đối không thể chống đỡ được một đòn này của Cự Linh Mãng.

Có lẽ bị một công kích trước của Lâm Thần làm cho tức giận, một đòn công kích này của Cự Linh Mãng tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền vọt tới trước mặt Ngao Hân, Lâm Thần cùng Dương Nhất Phàm căn bản không có cơ hội trợ giúp Ngao Hân.

Thấy một màn như vậy, về mặt Ngao Hân cũng đại biến, nàng rất nhanh phản ứng lại, bảo kiếm trong tay được nàng giơ lên, thi triển một kiếm hướng đầu Cự Linh Mãng chém xuống!

Phong Lôi kiếm!

Sắc mặt Ngao Hân nghiêm túc.

Đừng!

Răng rắc!

Bảo kiếm chém ở trên đầu Cự Linh Mãng, chỗ giao nhau lóe ra từng trận tia lửa, tức khắc liền nhìn thấy bảo kiếm của Ngao Hân sau một đòn đối kích cùng Cự Linh Mãng, rốt cuộc vang lên một tiếng gãy thành hai khúc.

Cùng lúc đó thân thể của nàng phảng phất như điều đứt dây, cả người bị đánh bay, thân thể đụng vào một cây cổ thụ cao chót vót, té xuống mặt đất.

Sắc mặt nàng tái nhợt vô cùng, miệng liên tục phun ra từng ngụm máu.

Quan trọng hơn chính là, trên cánh tay của Ngao Hân bất ngờ có từng luồng khí đen, dễ nhận thấy có một Hắc vụ đang đi qua cánh tay tràn vào thân thể nàng.

Thấy cảnh này, Ngao Hân vội vàng nhắm mắt khoanh chân, vận dụng chân khí muốn ép Hắc vụ ra khỏi cơ thể. Nhưng mà lúc này bản thân nàng bị trọng thương, muốn vận dụng chân khí này e rằng phải hao tổn một ít thời gian.

Sắc mặt Lâm Thần cùng Dương Nhất Phàm đều có chút khó coi, bọn họ tổng cộng bốn người, thì có hai người bị trọng thương mất đi sức chiến đấu!

Nếu như tiếp tục nữa, bốn người Lâm Thần e rằng đều chết ở đó.

Gào gù!

Đúng lúc này Cự Linh Mãng lại rống giận một lần nữa, nó vung cái đuôi lớn hướng Lâm Thần cùng Dương Nhất Phàm tiến đánh.

Phong Lôi kiếm!

Mê Tung quyền!

Lâm Thần cùng Dương Nhất Phàm không chần chờ, từng người thi triển ra võ kỹ, ngăn cản sự tiến công của Cự Linh Mãng.

Bịch bịch..

Hai người công kích chính xác vào đuôi của Cự Linh Mãng, tức khắc vang lên hai tiếng vang nặng nề, ngay sau đó thân thể của hai người bị đánh bay ra ngoài.

Sắc mặt Lâm Thần tái nhợt, bị đẩy lui ra sau mười mấy trượng, mà Dương Nhất Phàm thì bị đánh văng vào một cây đại thụ, miệng liền phun ra một ngụm máu.

Sắc mặt Dương Nhất Phàm hoàn toàn trắng bệch, hai mắt khép hờ vận dụng chân khí trong cơ thể bức Hắc vụ trong cơ thể hắt ra ngoài.

Trong đầu của Lâm Thần lần nữa truyền đến một luồng lực hút cực mạnh hấp thu Hắc vụ không còn một mảnh.

Mà Hắc vụ này cực kỳ kỳ dị, tiêu đỉnh hấp thu cũng không biết có tác dụng phụ gì không nữa.

Rống!

Không đợi Lâm Thần suy nghĩ nhiều, Cự Linh Mãng nhìn thấy Lâm Thần cùng Dương Nhất Phàm bị đánh bay, thân sắc của nó tức khắc tỏ ra hung phấn, lần nữa hướng hai người Lâm Thần công kích.

Nhìn thấy Cự Linh Mãng lại tiếp tục công kích, sắc mặt Dương Nhất Phàm lập tức kinh hãi, uy lực công kích của Cự Linh Mãng không thể nghi ngờ, nếu như đánh hai ba lần, cho dù là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, bản thân Dương Nhất Phàm cũng sắp giống như Ngao Hân, Trần Phong bị trọng thương.

Ở lại chỗ này chắc chắn phải chết!

Dương Nhất Phàm vừa quay đầu, nhìn thoáng qua Lâm Thần không bị ảnh hưởng của Hắc vụ, sức chiến đấu vẫn còn, trong mắt của hắn liền lộ ra một vẻ hung ác.

Xèo.

Dương Nhất Phàm chợt thi triển bộ pháp, vọt tới hướng Lâm Thần.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong chớp mắt liền xuất hiện ở bên cạnh Lâm Thần, cùng lúc đó hắn vurun trường kiếm công kích về phía Lâm Thần, trong miệng lạnh lùng nói rằng:

- Lâm Thần, ngươi rất tốt! Không nghĩ tới ngươi ẩn dấu sâu như vậy! Nếu thực lực của ngươi mạnh như vậy, liền ở lại đối phó với con Cự Linh Mãng to lớn này đi.

Nói xong, trường kiếm của hắn chính xác công kích về phía ngực Lâm Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Thú trào chi mê

Lâm Thần, Ngao Hân, Dương Nhất Phàm và Trần Phong vốn là bốn người mà vào thời khắc này ngoài Lâm Thần và Dương Nhất Phàm còn có sức chiến đấu ra thì Ngao Hân và Trần Phong đã mất đi sức chiến đấu. Đặc biệt là Trần Phong nếu không được chữa trị kịp thời e rằng sẽ chết ngay.

Mà bốn người bọn họ nếu như cứ tiếp tục ở lại đây cùng với Cự Linh Mãng đây đưa thì kết cục sẽ còn thảm hơn Trần Phong.

Trong lòng Dương Nhất Phàm hiểu rõ, ngoài hắn ra thì còn mỗi Lâm Thần có thể chiến đấu. Vậy thì để Lâm Thần ở lại ngăn chặn con Cự Linh Mãng.

Trong đầu Dương Nhất Phàm lóe lên một ý nghĩ. Theo hắn, cho dù thực lực của Lâm Thần có cao đến mấy một khi giao chiến với Cự Linh Mãng trong một thời gian dài chắc chắn sẽ chết. Đến lúc đó, cho dù tông môn có truy cứu, Dương Nhất Phàm cũng chẳng qua là chịu phạt thôi không quá nghiêm trọng. Dù gì một thiên tài còn đang sống thì vẫn tốt hơn một người đã chết.

Chính vì vậy mà Dương Nhất Phàm trắng trợn đột nhiên phát động công kích về phía Lâm Thần.

Việc tập kích này của Dương Nhất Phàm thật đột ngột. Đợi Lâm Thần nghe hắn nói xong thì hắn đã công kích vào ngực của anh.

Phịch!

Thanh kiếm đâm liên tiếp vào ngực của Lâm Thần!

Dương Nhất Phàm là võ giả tu vi của Thiên cương cảnh hậu kì. Luận về võ công chỉ kém Ngao Hân một chút lại mạnh hơn Trần Phong. Mà thời khắc này, hiển nhiên cho thấy hắn dùng hết toàn bộ sức lực. Uy lực đòn tấn công của võ giả Thiên Cương cảnh hậu kì không cần nói cũng biết được.

Nhất kiếm đâm làm cho Lâm Thần bị lùi về phía sau. Ở trên ngực của Lâm Thần có một vết đâm nhỏ từ mũi kiếm, máu từ trên đó chảy xuống.

Thấy vết thương trên ngực của Lâm Thần, Dương Nhất Phàm có chút hoảng sợ. Lần công kích này hắn dùng uy lực cực mạnh. Cho dù Lâm Thần có là thiên tài, mạnh hơn các võ giả cùng cấp bậc nhưng sẽ không thể chống đỡ được đòn tấn công này của hắn.

Lúc đó Lâm Thần lại không có sự đề phòng, nhưng vẫn chống trả quyết liệt.

Cho dù là vậy, Dương Nhất Phàm vẫn dương dương tự đắc. Thực lực của Lâm Thần càng mạnh, vậy thì thời gian giao đấu của Lâm Thần với Cự Linh Mãng càng dài khiến khoảng cách hắn chạy càng xa càng an toàn hơn.

- Hừ! Hừ!

Dương Nhất Phàm gằn giọng, hắn chợt muốn tha cho Lâm Thần, chạy đến bên Lâm Thần. Hắn định nhân cơ hội Lâm Thần chưa hồi sức lại công kích Cự Linh Mãng sau đó sẽ chạy trốn.

Chỉ là khi hắn vừa định hành động thì bên tai nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Lâm Thần.

- Ngươi muốn chết à?

Lực linh hồn của Lâm Thần quá mạnh. Lúc Dương Nhất Phàm công kích Lâm Thần thì hắn cũng cảm nhận được. Chỉ là đòn tấn công đó quá nhanh, quá đột ngột làm cho Lâm Thần không kịp phản kích lại mà thôi.

Khiến Lâm Thần cảm thấy bất ngờ đó là vào lúc nguy cấp Dương Nhất Phàm lại không lựa chọn cách liên hợp với hắn để đối phó với Cự Linh Mãng. Trái lại muốn lợi dụng Lâm Thần kéo dài thời gian khống chế Cự Linh Mãng sau đó thì tự mình chạy trốn.

Lúc thấy Lâm Thần tỉnh lại, Dương Nhất Phàm cảm thấy kinh ngạc nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại, cười nhẹ một tiếng nói:

- Ngươi sai rồi, người chết là ngươi mà không phải là ta.

Nói xong, Dương Nhất Phàm thân thể vừa động. Trong chốc lát đã xuất hiện trước mặt Lâm Thần, đang lúc hắn muốn thi triển thân pháp một lần nữa, thời điểm hắn vòng ra phía sau Lâm Thần, bỗng xuất hiện một nắm đấm màu đồng ngay trước mặt hắn.

Phịch!

Cú đấm chính xác không sai sót rơi ngay xuống đầu của Dương Nhất Phàm. Dương Nhất Phàm chỉ cảm thấy có một lực mạnh từ trên khuôn mặt truyền đến khiến đầu hắn có chút choáng váng.

- Là ngươi sai. Nếu ta là ngươi, ta sẽ không làm ra những chuyện ngu xuẩn như vậy.

Tiếng Lâm Thần gằn giọng lạnh lùng.

Một lúc sau, Dương Nhất Phàm chỉ cảm thấy cơ thể đang bị giật lùi về sau mà không kiểm soát được cuối cùng đâm vào một cây to, ngã xuống đất sắc mặt trắng bệch.

- Cái này, làm sao có thể chứ? Thân pháp của ta đã tu luyện đến cảnh giới rất cao, cho dù là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kì cũng khó mà bắt được ta. Ngươi làm sao mà phát hiện ra ta?

Dương Nhất Phàm bị một cú đấm của Lâm Thần đánh cho tím tái mặt mày. Hắn tu luyện thân pháp Hoàng Mịch đỉnh cao đến cảnh giới đại thành, tốc độ di chuyển cực nhanh, võ giả thông thường của Thiên Cương cảnh tuyệt đối không thể nhìn rõ được bóng dáng của hắn.

Nhưng Lâm Thần lại dễ dàng có thể phát hiện ra hắn hơn nữa còn có thể xác định chính xác từng bước chân của hắn. Nắm đấm của Lâm Thần thì ở mặt trước đợi hắn.

Lâm Thần cười lạnh nói:

- Người sắp chết không cần biết quá nhiều.

Nghe xong, sắc mặt Dương Nhất Phàm thay đổi đột nhiên nghĩ đến con Cự Linh Mãng cấp năm bậc cao! Thì ra hắn muốn dụ Lâm Thần đến trước mặt con Mãng xà, làm nó chú ý. Nhưng giờ khắc này hắn lại bị Lâm Thần đánh cho tã tời, lùi về phía sau chính là chỗ mà con Cự Linh Mãng nằm.

Rống...

Cự Linh Mãng thấy Dương Nhất Phàm đột nhiên lao ra liền kêu rống lên vui mừng, miệng liếm láp, sau đó vỗ lấy Dương Nhất Phàm.

Mùi tanh của máu bốc lên làm cho con người cảm thấy buồn nôn, cường chế sự nhộn nhạo trong lòng. Dương Nhất Phàm đứng dậy, nét mặt khó coi cảm thanh bảo kiếm thi triển bí kỹ tấn công con Cự Linh Mãng.

Phong Lôi kiếm!

Dương Nhất Phàm gần giọng, giờ kiếm hướng về phía Cự Linh Mãng.

Phù!

Hai bên tranh đấu, Cự Linh Mãng đứng vững tại chỗ cũ, nó ngẩng đầu lên. Lần tấn công này của Dương Nhất Phàm với nó không có chút ảnh hưởng nào cả.

Mà Dương Nhất Phàm còn bị bay ra xa, đâm trúng một cây to, sắc mặt trắng bệch, miệng còn học ra máu.

Cùng lúc này, một đám Hắc vụ truyền vào tay của Dương Nhất Phàm.

- Đáng chết!

Thấy được tình hình này, Dương Nhất Phàm đột nhiên quát lớn, có chút hối hận vì lúc trước đã tập kích Lâm Thần. Hắn muốn lợi dụng Lâm Thần để khống chế con Cự Linh Mãng.

Hắn muốn điều tiết chân khí trong người, ép Hắc vụ từ trong cơ thể ra. Nhưng ngay vào lúc này lại có tiếng âm thanh của yêu thú gào thét vang lên.

Thần sắc Cự Linh Mãng vui mừng, há mồm cắn Dương Nhất Phàm.

Thấy tình thế nguy hiểm, Dương Nhất Phàm hét hoảng, kêu lớn:

- Lâm Thần, cứu ta.

Trong mắt hắn bây giờ hiện ra thái độ ăn năn hối hận. Cơ thể hắn lúc này chịu ảnh hưởng của Hắc vụ căn bản không thể nào chống cự với công kích của Cự Linh Mãng được. Mà vào lúc này, cho dù Lâm Thần có muốn ra tay cũng đã muộn. Lúc này, Cự Linh Mãng đã tấn công đến Dương Nhất Phàm.

- A...!

Dương Nhất Phàm kêu lên một tiếng thảm thiết. Lúc sau, Cự Linh Mãng đã cắn một miếng thịt trên người Dương Nhất Phàm, trực tiếp cắn thân thể Dương Nhất Phàm làm hai nửa, sau đó nó nuốt chửng một phát.

Nghe tiếng kêu cứu thảm thiết của Dương Nhất Phàm, Ngao Hân ở không xa đang trị thương trở mắt nhìn đúng lúc thấy Dương Nhất Phàm bị Cự Linh Mãng cắn chết.

- Việc này...

Sắc mặt Ngao Hân thay đổi.

Nàng ta quay đầu lại về phía Lâm Thần.

Sắc mặt Lâm Thần vẫn không thay đổi. Dương Nhất Phàm có kết cục như hôm nay là do hắn tự chuốc lấy. Nhưng mà Dương Nhất Phàm bị giết chết thì cũng chỉ còn lại Lâm Thần còn có khả năng chiến đấu. Điều này cho thấy trọng trách giết Cự Linh Mãng đều do Lâm Thần gánh vác.

Chỉ là Cự Linh Mãng là yêu thú cấp năm đỉnh cao cho dù là võ giả Chân Đạo cảnh sơ kì cũng khó mà giết được nó. Lâm Thần chẳng qua chỉ là võ giả Thiên Cương cảnh sơ kì mà muốn giao chiến với yêu thú cấp năm đỉnh cao e rằng là một chuyện không thể nào.

Gừ gừ...!

Cự Linh Mãng sau khi ăn thịt xong Dương Nhất Phàm, thần sắc của nó càng hưng phấn, hơi thở cũng tăng lên nhiều. nếu như để nó ăn tiếp e rằng không lâu sau nó sẽ tăng cấp, trở thành yêu thú cấp sáu bậc thấp giống như vợ Hắc Ma sáu tay trong loạn thú thành Kim Dương.

Lần này, Lâm Thần đã hiểu ra.

Không lâu trước thành Kim Dương bị yêu thú bao vây do con vợ Hắc Ma sáu tay yêu thú cấp sáu bậc thấp dẫn đầu. Mà thông thường thì yêu thú cấp sáu bậc thấp thường ở sâu trong dãy núi Mặc Liên, mà phần lớn linh trí đều không cao, không có cách nào để khống chế. Con yêu thú đầu đàn lại công

kích loài người.

Nhưng mà lần đó, linh trí của yêu thú vượn Hắc Ma sáu tay cấp sáu bậc thấp lại rất cao, vì thế mới có thể không chế bầy yêu thú.

Quan trọng nhất đó là Lâm Thần vẫn nhớ mang máng lúc đó trên người của yêu thú vượn Hắc Ma sáu tay cũng có Hắc vụ.

Lại kết hợp với Cự Linh Mãng cấp năm bậc cao đã mở ra linh trí, vậy thì vì sao thành Kim Dương lại xuất hiện sự công kích của đám yêu thú khổng lồ cũng được làm sáng tỏ.

Thì ra là như vậy!

Lâm Thần nhẹ nhàng gật đầu nhưng ngay lập tức vẻ mặt lại nghiêm trọng. Hắc vụ thần kì có thể giết chết yêu thú cũng có thể tạo ra một thể lực mạnh mẽ. Hơn nữa nếu yêu thú có được linh trí cấp cao thì không lâu sau sẽ không còn sợ Hắc vụ nữa. Một khi thời gian tích lũy càng lâu vậy thì trong dãy núi Mặc Liên e là sẽ vì Hắc vụ thần bí này mà sẽ xuất hiện ngày càng nhiều yêu thú cấp sáu bậc thấp.

Một khi số lượng yêu thú cấp sáu bậc thấp tăng lên thì đối với Nhạn Nam vực mà nói chắc chắn là một thảm họa.

Còn về Cự Linh Mãng cấp năm bậc cao vì sao lại truy giết bốn người Lâm Thần trong một thời gian lâu như vậy, chắc chắn là muốn giấu Hắc vụ thần bí để đề phòng bốn người Lâm Thần truyền tin tức cho thế giới bên ngoài.

Nghĩ đến đây, Lâm Thần càng cảm thấy nghi ngờ.

Linh trí của con yêu thú đầu đàn đã không thấp hơn loài người rồi.

Gầm Gầm!

Lúc Lâm Thần đang muốn tìm hiểu vấn đề thì con Cự Linh Mãng lại gào rống lên. Lần này, nó chủ động công kích Lâm Thần. Trong mắt nó mỗi đe dọa duy nhất chính là Lâm Thần.

Con yêu thú bậc năm cấp cao có sức mạnh cao cường không phải Lâm Thần có thể đối phó được. Nhưng lúc này không thể chạy thoát được, hơn nữa ở đây còn có cả Ngao Hân và Trần Phong - hai võ giả bị thương nặng.

Liều vậy.

Lâm Thần cắn răng, trở tay rút Hàn thiết kiếm ra.

Hắn bước lên phía trước, cả người giống như một con diều hâu đầu đàn vậy, về hướng phía con Cự Linh Mãng.

Cùng lúc đó, kiếm kính trong cơ thể được phóng thích, khí thế lớn của kiếm kính hội tụ trong Hàn Thiết kiếm, khiến cho Hàn Thiết kiếm rung nhẹ.

Một luồng khí thế phóng thẳng lên trời, trong phút chốc bao vây Cự Linh Mãng lại.

Cảm nhận được luồng khí thế này, trong mắt Cự Linh Mãng lóe ra một vết kiếng ky, nhưng Cự Linh Mãng đột nhiên rít gào một tiếng những vẫn là há miệng hướng Lâm Thần cắn xuống mạnh mẽ.

Oanh!

Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần giao nhau với đầu Cự Linh Mãng, thực lực to lớn làm cho hai người bay lên trong không trung.

Ở ngay giữa không trung phát ra một lượng lớn kiếm khí, ánh kiếm bắn ra bốn phía làm cho cả khu rừng được chiếu sáng rực rỡ vô cùng.

Rống.

Cự Linh Mãng đau đớn gầm lên một tiếng, âm thanh kinh thiên động địa, trên đỉnh đầu của nó có một vết thương sâu hoắm, có thể thấy được một lượng lớn kiếm khí mạnh mẽ đang càn quét qua lại, phá hủy đầu của con Cự Linh Mãng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Một đường sinh tử

Gừ gừ...

Theo âm thanh gầm rống phần nộ kinh thiên động địa của Cự Linh Mãng vang lên, cả dãy núi Mặc Liên trong chốc lát vang lên tiếng kêu của yêu thú. Âm thanh vang lên liên tục không ngớt khiến người nghe cảm thấy sợ hãi.

Tận sâu trong dãy núi Mặc Liên có rất nhiều yêu thú nghe được âm thanh của Cự Linh Mãng thì gầm rống theo, chạy tán loạn trong rừng rậm, gặp võ giả đều sẽ điên cuồng chém giết.

Trong chốc lát, dãy núi Mặc Liên đại loạn!

Số lượng lớn yêu thú hoành hành, điên cuồng bao vây võ giả!

Mục tiêu là Thiên Cực tông.

Bên trong một gian phòng trong cung điện của Thiên Cực tông, một lão giả mặc y phục màu trắng đang ngồi vắt chân, khép hờ mắt, một luồng linh khí đang xoay chuyển trong cơ thể của lão, vẻ mặt bình thản.

Bỗng nhiên, lão giả mở mắt, thân hình thoát ản thoát hiện nhanh như chớp đã xuất hiện ở ngoài cung điện.

- Hừ...

Ở góc trên y phục của lão giả có khắc vết tích của Thất trưởng lão nội môn Thiên Cực tông, tu vi đạt đến Chân Đạo cảnh đỉnh cao, thực lực vô cùng cao cường.

"Tiếng kêu của Cự Linh Mãng cấp năm đỉnh cao." Thất trưởng lão nhận mảy. Yêu thú cấp năm đỉnh cao ở dãy núi Mặc Liên đã được coi là yêu thú cấp cao rồi. Mà những con yêu thú này thông thường mà nói sẽ không xuất hiện ở bên ngoài dãy núi Mặc Liên.

Nhưng vào lúc này thì Cự Linh Mãng đã cách Thiên Cực tông không xa.

Không đợi Thất trưởng lão dò xét tình hình thì bỗng nhiên vẻ mặt lão sầm lại, ngẩng đầu trông về dãy núi Mặc Liên với vẻ mặt thảng thốt.

- Đây là... kiếm kính.

Thất trưởng lão vui mừng, võ giả có thể nắm chắc kiếm kính trong tay đều là thiên tài tuyệt thế ngàn năm có được. Để đợi những thiên tài này, tông môn tuyệt đối không cho phép những thiên tài này rơi vào tay các tông môn khác.

Những thiên tài tuyệt thế này rất quan trọng với tông môn.

"Nhưng mà kiếm pháp này là ai đã tạo ra nó? Tu vi của hắn ra sao? Là võ giả tán tu hay là đệ tử tông môn?"

Thất trưởng lão trầm tư một chút, cơ thể lơ lửng trên mây, cả người trong phút chốc giống như quỷ mị vậy, trong chốc lát cơ thể biến mất rồi lại xuất hiện ở ngoài một nơi cách đó mấy ngàn mét.

Cường giả Chân Đạo cảnh có thể sử dụng chân nguyên trong cơ thể, có thể làm cho võ giả đứng yên trên không.

Nhưng trong chốc lát, thân thể của Thất trưởng lão đã biến mất hoàn toàn, ẩn vào bên trong khoảng không rộng lớn của dãy núi Mặc Liên.

...

Rống rống...

Bốn người Lâm Thần đang ở đó, bị một đòn tấn công của Lâm Thần vào đầu của Cự Linh Mãng. Nó bị trọng thương trên đầu chảy rất nhiều máu, nhìn vô cùng khủng bố.

Phía bên kia, cùng với một đòn công kích của con Cự Linh Mãng, Lâm Thần cũng không chịu nổi bị giật lùi về phía sau. Cùng lúc đó thì miệng hắn nôn ra máu, sắc mặt trắng bệch như một trang giấy trắng.

Con Cự Linh Mãng này là yêu thú cấp năm đỉnh cao, cho dù Lâm Thần dùng kiếm pháp cũng chẳng qua chỉ làm nó bị thương chứ không thể nào giết chết nó được.

Nhưng vào lúc này, một đám Hắc vụ lợi dụng lúc con Cự Linh Mãng và Lâm Thần bất chấp chiến đấu đang điên cuồng xâm nhập vào trong cơ thể của Lâm Thần.

Vù... vù... vù...

Một lần nữa tiểu đỉnh lại phát ra âm thanh chấn động.

Giống với những lần trước, tiểu đỉnh truyền ra một lực hút lớn. Trong chớp mắt, Hắc vụ đã xâm nhập vào cơ thể hắn đã bị hấp thụ sạch sẽ. Nhìn thấy Hắc vụ đã được tiểu đỉnh hấp thụ, Lâm Thần cũng không có để tâm quá nhiều.

Đám Hắc vụ này không biết là thứ gì, tính công kích rất mạnh, ngay cả yêu thú cấp năm đỉnh cao cũng bị giết chết, nhưng mà hình như sau khi tiểu đỉnh hấp thụ đám hắc vụ đó, đối với Lâm Thần cũng không có ảnh hưởng gì.

Ở không xa, hai mắt của con Cự Linh Mãng khổng lồ tức giận nhìn Lâm Thần. Lâm Thần sử dụng kiếm kính công kích, đâm một vết sâu trên đầu nó. Tuy không thể làm thương nó nhưng cũng khiến cho Cự Linh Mãng phần nộ.

Tuy nhiên, vào lúc Lâm Thần cảm thấy yên tâm muốn tập trung vào việc đối phó với Cự Linh Mãng thì đột nhiên tiểu đỉnh trong đầu phun ra một luồng Thiên Địa linh khí tinh khiết mang màu đen như mực của Hắc vụ.

Đám Hắc vụ này cực kỳ êm dịu và nồng nặc, nó gần như có thể chảy ra như nước. Sau khi tiểu đỉnh phun ra, nó nhanh chóng chảy vào trong đan điền Lâm Thần lắng đọng ở trong đó.

Nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt của Lâm Thần thay đổi rất nhiều.

"Đây là thứ quý gì vậy!"

Khuôn mặt của Lâm Thần có phần u ám, đan điền là nơi quan trọng nhất của võ giả. Lúc này, Hắc vụ đi vào trong đan điền, nếu như nó phá hủy đan điền thì hậu quả là hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Thần nhanh chóng nhắm mắt lại. Liền nhìn thấy trong đan điền của hắn một luồng Hắc vụ xoay quanh trung tâm đan điền. Mà chân khí trong đan điền giống như là không có cảm ứng với luồng Hắc vụ này vậy.

Đám Hắc vụ này cũng không có công kích đan điền của Lâm Thần, cũng không gây ra tình hình gì khác thường mà chỉ là lắng đọng ở trong đan điền, xem ra thì đối với Lâm Thần cũng không có sinh ra ảnh hưởng gì cả.

Thấy một màn này, Lâm Thần không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắc vụ vô cùng thần bí, bị tiểu đỉnh hấp thụ tinh luyện qua, sau khi thanh lọc xong, có vẻ như ngay cả sự hung hăng đã biến mất, có điều đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì, Lâm Thần cũng không chú ý tới nữa, chuyển sự chú ý về phía Cự Linh Mãng đang ở gần đó.

Việc cấp bách là bắt buộc phải tìm cách giải quyết Cự Linh Mãng này. Nếu không, ngay cả Hắc vụ ở đan điền không sinh ra ảnh hưởng gì, thì Cự Linh Mãng này hoàn toàn có thể giết chết hắn.

Chỉ là Cự Linh Mãng là yêu thú cấp năm đỉnh cao, Lâm Thần vận dụng toàn bộ kiếm kính cũng không thể giết nó. Muốn giải quyết Cự Linh Mãng không hề dễ dàng chút nào?

Gừ gừ!

Này...

Cách đó không xa, hai mắt như hai cái đèn lồng của con Cự Linh Mãng khổng lồ phần nộ nhìn Lâm Thần. Kiếm kính của Lâm Thần làm cho đầu nó bị rách một miếng. Tuy không làm nó bị thương nặng nhưng cũng làm cho con Cự Linh Mãng này vô cùng phần nộ đối với Lâm Thần.

Gầm gầm..

Đột nhiên con Cự Linh Mãng vung cái đuôi to dài hơn mười trượng quật về phía Lâm Thần.

Thấy tình hình này, về mặt Lâm Thần ngay lập tức thay đổi. Trải qua chiến đấu không ngừng, lúc này Lâm Thần cũng bị thương không nhẹ. Nếu như cứ tiếp tục như vậy thì e rằng các vết thương sẽ ngày càng nặng.

Lâm Thần muốn né tránh đòn công kích của con Cự Linh Mãng nhưng mà do cái đuôi của nó quá to có thể đánh vào các nơi mà Lâm Thần ẩn nấp.

Nếu đã không tránh được thì chỉ có cách liều thôi!

- Trảm!

Lâm Thần cắn răng hô to, giờ Hàn Thiết kiếm trong tay lên cao. Trong cơ thể không nhiều kiếm kính nhưng vẫn điên cuồng tuôn ra bao trùm ở trên thân Hàn Thiết kiếm, hướng về phía đuôi của Cự Linh Mãng chém xuống.

Rống...

Cảm nhận được uy lực trên thanh Hàn Thiết kiếm, về mặt Cự Linh Mãng càng thêm phần nộ. Đầu của nó bị thương chính là do Lâm Thần đã sử dụng chiêu này.

Oanh!

Một khắc sau, Hàn Thiết kiếm của Lâm Thần cùng với chiếc đuôi của Cự Linh Mãng chạm nhau, âm thanh vang lên như tiếng bom nổ vậy. Tiếp theo, liền nhìn thấy mặt Lâm Thần trắng bệch, miệng học ra máu, thân thể thì giống như chiếc điều bị đứt dây vậy, bay ngược về phía sau.

- A... Phốc.

Thân thể Lâm Thần đập mạnh xuống đất, sắc mặt một lần nữa thay đổi, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

- Lâm Thần!

Cách đó không xa, Hắc vụ đã xâm nhập vào cơ thể đã được Ngao Hân bức ra, thương thế của Ngao Hân đã phục hồi rất nhiều, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Lâm Thần đang ngã xuống đất, thổ huyết, sắc mặt của nàng nhất thời biến sắc.

Lâm Thần dùng tay lấy ra một viên nội đan trị thương, há miệng nuốt vào, chợt hắt ngược nhìn Ngao Hân gật đầu một cái.

- Dẫn Trần Phong đi theo, chúng ta phải chạy thôi.

Thấy tình hình như vậy, Ngao Hân nén thương tích trên cơ thể lại, lập tức đứng lên nói gấp.

Vốn dĩ là bốn người, trừ Lâm Thần vẫn có khả năng tiếp tục chiến đấu ra, Ngao Hân và Trần Phong đều bị thương nặng. Nhưng mà Ngao Hân sau khi được tình dưỡng một lúc thì vết thương cũng gần hồi phục rồi, còn Trần Phong lúc này vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Còn về Dương Nhất Phàm đã bị Cự Linh Mãng giết chết một lúc rồi.

Nghe Ngao Hân nói xong, Lâm Thần cười gượng lắc đầu. Con Cự Linh Mãng này là yêu thú cấp năm đỉnh cao. Lúc trước truy sát bốn người Lâm Thần thì họ đều là võ giả đỉnh cao, nhưng kể cả như vậy thì vẫn bị Cự Linh Mãng đuổi theo, lại còn giết chết một người, ba người thì bị thương nặng. Huống chi bây giờ cả ba người bọn họ đều bị thương, thực lực giảm mạnh.

Rống!

Ở bên kia, một đoàn công kích của Cự Linh Mãng đã đánh bay Lâm Thần, hai con mắt nó hiện ra vẻ vui sướng, giống như có mối thâm thù đại hận đối với Lâm Thần.

Hình như nó biết được Lâm Thần đang trọng thương, không phải là đối thủ của nó, Cự Linh Mãng đột nhiên đuổi thân thể ra, há cái miệng lớn như chậu máu công kích về phía Lâm Thần.

- Mau chạy nhanh!

Thấy tình hình này, Ngao Hân gào lên. Lâm Thần đã bị thương nặng. Nếu mà tiếp tục chống trả đòn tấn công của nó e rằng không chết thì tu vi sẽ bị giảm rất nhiều.

Sắc mặt Lâm Thần thay đổi, trong lòng khó chịu. Hắn vận dụng Cổ Đồng Luyện Thể quyết, quyền lực nặng đến ba vạn ba nghìn cân oanh kích vào Cự Linh Mãng, thậm chí cả lớp phòng ngự cũng phá được. Toàn bộ kiếm kính cũng chỉ phá được lớp phòng ngự, đã thương nó nhưng không có cách nào làm nó trọng thương để giết con Cự Linh Mãng này!

Đối mặt với lần công kích này, Lâm Thần lại không có sức chống cự!

Trong đầu Lâm Thần lóe lên một ý nghĩ, sau khi về tông môn sẽ tu luyện một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, nếu không thì khi chiến đấu với một con yêu thú có tu vi vượt cấp quá cao cũng sẽ không giống như bây giờ, ngay cả sức chiến đấu cũng không có.

Không để Lâm Thần suy nghĩ, con mồi mà Cự Linh Mãng nhắm vào chính là Lâm Thần. Nó há cái miệng như chậu máu xuất hiện trên đầu lâm Thần, nhất thời một mùi tanh bốc lên làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

- Cút cho ta.

Trên mặt Lâm Thần đầy phẫn nộ, hét lên một tiếng, giờ ra hai đấm, hướng về đầu của Cự Linh Mãng sắp hạ xuống mà tấn công.

Ngao Hân thấy vậy thì nét mặt căng thẳng. Bây giờ Lâm Thần đang bị thương nặng, thực lực giảm đi rất nhiều mà con Cự Linh Mãng căn bản không bị ảnh hưởng gì lớn. Lâm Thần vận dụng công pháp luyện thể để chống đỡ công kích của nó, e rằng không những không thể chống đỡ được mà ngược lại còn làm thương chính mình.

Một đường sinh tử!

Lúc Ngao Hân đang rót ruột thì trong không trung bỗng vang lên một âm thanh.

- Súc sinh, dừng ngay lại cho ta...

Liền nhìn thấy một vị lão giả trên người mặc bộ y phục màu trắng, vẻ mặt phẫn nộ. Lão giả dùng tay lấy ra một thanh bảo kiếm Lưu Ly không chân chửi lập tức đâm tới đầu con Cự Linh Mãng.

Đó chính là Thất trưởng lão của Thiên Cực tông!

Đòn tấn công của Thất trưởng lão lần này dường như rất đơn giản, nhưng khi đâm ra chiêu kiếm này cả người hán khí thể đột nhiên thay đổi, mang đầy sát ý trong nháy mắt vây quanh Cự Linh Mãng.

Dường như cảm nhận được nguy cơ đến, con Cự Linh Mãng không hề sấp hạ xuống căn trướng đầu của Lâm Thần hơi dừng lại một chút, tuy nhiên ngay lập tức, đầu nó tăng nhanh tốc độ căn về phía Lâm Thần.

Giống như nếu không giết chết Lâm Thần thì nó quyết không từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Mạnh mẽ giết chết

Cự Linh Mãng này đã có linh trí rất cao, trước khi bị Lâm Thần đã thương nó đã cảnh giác trong lòng, vì vậy, lúc này nó không để ý đến công kích của Thất trưởng lão, muốn dùng toàn lực chém chết Lâm Thần.

- Hừ!

Nhìn thấy Cự Linh Mãng không để ý tới công kích trên đầu, ngược lại tăng tốc độ chém chết Lâm Thần, sắc mặt Thất trưởng lão trầm xuống, hừ lạnh, chợt khí thể cả người lão tăng lên, một nguồn chân nguyên khổng lồ phóng lên cao, bao trùm lên bảo kiếm Lưu Ly của trên tay.

Được luồng chân nguyên này bổ sung, tốc độ của bảo kiếm Lưu Ly đột nhiên tăng nhanh, tốc độ rơi xuống đầu Cự Linh Mãng nhanh hơn so với tốc độ đầu của nó vọt tới Lâm Thần, lập tức chặn đứng đòn công kích của Cự Linh Mãng!

Đồng đông đồng...

Một khắc sau khi bảo kiếm Lưu Ly của Thất trưởng lão xuất hiện ở đỉnh đầu của Lâm Thần, cái miệng to như chậu máu của Cự Linh Mãng liền cắn vào bảo kiếm Lưu Ly của Thất trưởng lão, phát ra âm thanh nặng nề kéo dài.

Nếu như bảo kiếm Lưu Ly của Thất trưởng lão không ngăn trở kịp thời công kích của Cự Linh Mãng, như vậy một kích này nhất định là sẽ cắn vào trên thân thể của Lâm Thần, uy lực một nhất cắn toàn lực của Cự Linh Mãng có thể tưởng tượng được, một khi Lâm Thần bị cắn trúng, cho dù hán khí thể chết thì cũng cách cái chết không xa.

- Ngươi lui ra, nhìn ta làm sao giáo huấn súc sinh này!

Chặn lại công kích của Cự Linh Mãng, sắc mặt Thất trưởng lão hơi hòa hoãn một ít, bất quá sắc mặt trưởng lão vẫn âm trầm như cũ. Tông môn phát ra nhiệm vụ thăm dò nơi sâu nhất của dãy núi Mặc Liên, Thất trưởng lão tự nhiên cũng sẽ biết, mà Lâm Thần, Ngao Hân, Trần Phong cùng với Dương Nhất Phàm tham gia nhiệm vụ này, làm sao tông môn lại không biết.

Hắn nhìn thấy Lâm Thần cùng Ngao Hân, trong lòng liền biết nguyên nhân bọn họ ở chỗ này. Tuy nhiên, có tổng cộng bốn người tiếp nhận nhiệm vụ này, theo thứ tự là Lâm Thần, Ngao Hân, Dương Nhất Phàm cùng với Trần Phong.

Nhưng giờ phút này, trừ Lâm Thần còn sức đánh một trận, Ngao Hân bị thương nặng ngã xuống đất cách đó không xa, Trần Phong hôn mê bất tỉnh. Còn Dương Nhất Phàm, ngay cả bóng dáng cũng không thấy, không rõ sinh tử...

Như thế này, làm sao Thất trưởng lão không tức!

Nếu như lão không chạy tới kịp thời, sợ rằng Lâm Thần, Ngao Hân, cùng Trần Phong đều sẽ chết trong tay Cự Linh Mãng này.

- Đa tạ trưởng lão!

Nghe vậy, Lâm Thần thở phào một cái, trong cơ thể hán khí phát lực thu hồi nắm đấm, sau đó hán nhấc chân, thân thể trong phút chốc rời ra xa mấy trăm thước, kéo dài khoảng cách cùng Cự Linh Mãng.

Lúc Thất trưởng lão xuất hiện, linh hồn lực của Lâm Thần bao trùm xung quanh nên cũng phát hiện ra, trên người Thất trưởng lão mặc y phục của trưởng lão Thiên Cực tông nên rất dễ dàng nhận biết, hơn nữa khí thể trên người vô cùng cường hãn, tu vi đạt đến Chân Đạo cảnh đỉnh phong, tự nhiên Lâm Thần cũng không cần liệu mạng cùng Cự Linh Mãng.

Hô...

Cách đó không xa, về mặt Ngao Hân chậm rãi hòa hoãn lại, không còn lo lắng nữa. Yêu thú Cự Linh Mãng cấp năm đỉnh phong này thực lực cường đại, nhưng tu vi của Thất trưởng lão là Chân Đạo cảnh đỉnh phong, bản về tu vi thì còn mạnh hơn Cự Linh Mãng!

Trường lão muốn đối phó với Cự Linh Mãng này chắc hẳn không hao phí bao nhiêu khí lực!

Nói cách khác, ba người Lâm Thần được cứu rồi!

Ngao Hân hướng Lâm Thần gật đầu, rồi sau đó nàng di chuyển thân thể, chớp mắt liền xuất hiện bên người Trần Phong, nàng lật tay một cái, lấy ra một viên thuốc, đút cho Trần Phong.

Ngay sau đó, Ngao Hân không chế chân khí trong cơ thể, đưa vào trong cơ thể của Trần Phong. Chẳng qua sau một khắc, sắc mặt của Ngao Hân bỗng nhiên đại biến, vốn dĩ tay đang đặt trên bả vai của Trần Phong để vận chuyển chân khí giống như chạm phải điện, đột nhiên thu hồi.

- Hắc vụ xâm nhập quá sâu!

Sắc mặt Ngao Hân vô cùng khó coi.

Lúc trước là do Trần Phong cùng Cự Linh Mãng đối kích mới bị thương, cũng chính là lúc Trần Phong công kích Cự Linh Mãng. Hắc vụ trong thân thể nó tràn cơ thể Trần Phong, tuy nhiên sau một kích này Trần Phong liền rơi vào hôn mê, vì vậy không biết Hắc vụ tràn vào thân thể của hắn.

Mà Hắc vụ truyền vào trong cơ thể Trần Phong đã được một khoảng thời gian, xâm chiếm vào cơ thể thời gian dài như vậy, đã làm cho luồng Hắc vụ này cắm rễ trong cơ thể của Trần Phong.

Dựa vào chân khí của Ngao Hân, không thể ép luồng Hắc vụ này ra khỏi cơ thể của hắn!

Nghe được lời của Ngao Hân, Lâm Thần nhướng mày, tính công kích của Hắc vụ quá mạnh mẽ, cho dù là Lâm Thần cũng không dám tùy tiện chạm vào nó, hắn có thể ngăn cản sự xâm nhập của Hắc vụ hoàn toàn là nhờ sự trợ giúp của tiểu đình. Nếu Hắc vụ trong cơ thể Trần Phong không được bức ra sớm, cho dù thương thế của hắn khôi phục, cũng sẽ bị Hắc vụ trong cơ thể giết chết.

- Trở lại tông môn rồi nói sau, nói không chừng trường lão sẽ có biện pháp.

Lâm Thần thấp giọng nói, sau khi liếc mắt nhìn Trần Phong vẫn hôn mê bất tỉnh, hắn quay đầu, nhìn Cự Linh Mãng đang giằng co cùng Thất trường lão.

Vốn dĩ Cự Linh Mãng muốn chém chết Lâm Thần trước, sau đó dùng toàn lực đối phó Thất trường lão, nhưng không ngờ Thất trường lão đột nhiên gây khó dễ, chặn lại công kích của nó, thần sắc của nó càng điên cuồng, hai mắt lạnh như băng tức giận nhìn Thất trường lão.

Mà sắc mặt Thất trường lão vừa giận vừa sợ, trên tay hắn bắt ngờ có một luồng Hắc vụ đang chuyển động.

- Muốn lên người ta? Cút!

Thất trường lão quát một tiếng, một luồng chân nguyên khổng lồ bùng nổ từ đan điền của hắn, chớp mắt liền bao phủ luồng Hắc vụ trên hai cánh tay, rồi sau đó, dễ dàng bức đoàn hắc vụ này ra, luồng Hắc vụ này bị bức ép ra ngoài không khí nhất thời hóa thành một điểm đen tiêu tan không thấy tăm hơi.

Thấy tình hình này, trên mặt Lâm Thần cùng Ngao Hân hiện ra vẻ kinh ngạc cùng khâm phục. Hắc vụ này công kích vô cùng mạnh mẽ, yêu thú cấp năm bậc thấp đều bị giết chết, mặc dù vậy Thất trường Lão lại không tốn chút sức lực nào mà bức Hắc vụ ra ngoài một cách dễ dàng.

Quan trọng hơn là Thất trường lão tùy tiện dễ dàng bức luồng Hắc vụ ra khỏi cánh tay của mình, như vậy chắc chắn có thể không quá khó khăn để bức Hắc vụ trong cơ thể của Trần Phong ra ngoài.

Rống!

Dường như lúc Thất trường lão mới vừa bức Hắc vụ ra khỏi cánh tay, Cự Linh Mãng nổi giận gầm lên, vung đuôi to hung hăng quét tới hướng Thất trường lão.

- Tự tìm chết.

Thấy tình hình này, Thất trường lão hừ lạnh, bảo kiếm Lưu Ly trong tay lóe lên sáng ở giữa không trung xẹt qua hình lưỡi liềm, rồi sau đó đâm về phía trước, tốc độ cực nhanh.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm..

Từng âm thanh nặng nề vang lên, liền nhìn thấy bảo kiếm Lưu Ly của Thất trường lão trong chớp mắt đâm liên tiếp vào chiếc đuôi khổng lồ của Cự Linh Mãng.

Hống hống hống...

Bị Thất trường lão công kích liên tục, miệng Cự Linh Mãng phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, trên đuôi nó bỗng chốc có mấy lỗ máu, mỗi lỗ gần như đâm thủng thân thể của nó.

Thất trường lão chỉ dùng mấy chiêu kiếm đã khiến Cự Linh Mãng bị thương nặng!

Sau khi bị Thất trưởng lão công kích như vậy, trong mắt của Cự Linh Mãng lộ vẻ sợ hãi. Cự Linh Mãng là yêu thú cấp năm đỉnh phong, thực lực cường đại, cho dù cường giả Chân Đạo cảnh trung kỳ tới đây, cũng rất khó chém chết nó. Nhưng tu vi của Thất trưởng lão là Chân Đạo cảnh đỉnh phong, với tư cách là trưởng lão Thiên Cực tông, một trong năm tông môn lớn của Nhạn Nam Vực, thực lực của hắn trong số những võ giả cùng cấp cũng thuộc hàng đứng đầu.

Dưới tình cảnh như vậy, Cự Linh Mãng thì làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Hồng ô...

Trong miệng Cự Linh Mãng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, mấy lỗ máu trên đuôi làm nó đau đớn không dứt, mất máu quá nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy, dù Thất trưởng lão không chém chết nó, tu vi của nó cũng sẽ giảm xuống, khó mà trưởng thành.

Trong mắt nó sợ hãi nó càng ngày càng đậm, bỗng Cự Linh Mãng xoay người, thân thể khổng lồ hướng phía sau phóng đi, nó muốn chạy trốn.

- Hừ, làm đệ tử Thiên Cực tông của ta bị thương còn muốn chạy trốn, lưu lại mạng cho ta!

Thất trưởng lão thấy vậy hừ một tiếng, xuất động chân nguyên trong cơ thể, cả người trong phút chốc biến mất giữa không trung, một lần nữa xuất hiện ở ngay phía trước Cự Linh Mãng, đúng lúc ngăn cản Cự Linh Mãng tiến về phía trước.

Cự Linh Mãng là yêu thú cấp năm đỉnh phong, phần lớn yêu thú này đều ở nơi sâu nhất của dãy núi Mặc Liên, dưới tình huống bình thường sẽ không dễ dàng hiện thân, ở nơi sâu nhất của dãy núi Mặc Liên rất nhiều yêu thú cấp năm, cấp sáu, cho dù là cường giả Chân Đạo cảnh cũng không dám tùy tiện tiến về phía trước.

Vì vậy, võ giả muốn chém chết yêu thú cấp năm đỉnh phong, cấp sáu cũng hết sức khó khăn. Mà trên người yêu thú cấp năm, cấp sáu đều là bảo bối, nội đan của nó là tài liệu luyện chế đan dược cao cấp, nhiều loại đan dược cao cấp quy định tài liệu luyện chế phải là nội đan của yêu thú loại nào.

Ngoài cái này ra, vây trên người của Cự Linh Mãng cũng là tài liệu luyện chế binh khí, khôi giáp cao cấp. Bây giờ đã gặp được Cự Linh Mãng này, Thất trưởng lão làm sao có thể bỏ qua?

Nhìn thấy Thất trưởng lão chặn lại đường đi của nó, trong mắt Cự Linh Mãng lộ ra vẻ hung ác, nó biết hôm nay muốn rời đi thì phải chém chết lão giả nhân loại trước mặt.

Hồng!

Nó gầm một tiếng, ngẩng cái đầu to lớn lên, hung hăng cắn về phía Thất trưởng lão.

Soàn soạt...

Tuy tốc độ của Cự Linh Mãng nhanh, nhưng tốc độ của Thất trưởng lão còn nhanh hơn, đầu của nó còn chưa cắn xuống, bảo kiếm Lưu Ly của Thất trưởng lão đã đâm vào trên đầu nó.

Phốc xuy!

Bảo kiếm Lưu Ly của Thất trưởng lão giống như thái rau củ vậy dễ dàng bỏ đầu của Cự Linh Mãng ra làm hai, một kích làm cho nó bị thương nặng, miệng Cự Linh Mãng phát ra tiếng gầm yếu ớt.

Sau đó, thân thể của nó ầm ầm ngã xuống đất, co quắp không ngừng, cuối cùng vẫn chưa chết.

Thấy tình hình này, Thất trưởng lão hừ lạnh, bảo kiếm Lưu Ly trong tay hướng về phía trước rạch một cái, từ trong bảo kiếm Lưu Ly bắn ra một luồng kiếm khí, công kích trực tiếp lên thân thể của Cự Linh Mãng.

Xuy...

Kiếm khí dễ dàng phá tan phòng ngự của Cự Linh Mãng, một kiếm chém thân thể của nó ra làm hai.

Sau khi làm xong việc này, Thất trưởng lão quay đầu nhìn về phía ba người Lâm Thần, Ngao Hân cùng Trần Phong.

Thân hình hắn chợt lóe, chớp mắt liền xuất hiện trước mặt ba người Lâm Thần.

- Đa tạ trưởng lão.

- Cảm tạ ơn cứu mạng của trưởng lão!

Lâm Thần cùng Ngao Hân vội vàng tạ ơn.

Thất trưởng lão khẽ khoát tay, ánh mắt quét ra phía sau Lâm Thần cùng Ngao Hân, ngừng lại trên người Trần Phong. Dựa vào mắt thường có thể nhìn ra, Hắc vụ chuyển động khắp nơi trên người Trần Phong, giống như bị tấu hỏa nhập ma.

- Hắc vụ này là thứ gì?

Thấy tình hình này, Thất trưởng lão nhướng mày, lúc trước hắn cùng Cự Linh Mãng đối kháng lần thứ nhất, cũng gặp phải sự xâm nhập của Hắc vụ, nhưng tu vi của Thất trưởng lão cao thâm, thực lực cường đại, dễ dàng bức Hắc vụ ra ngoài cơ thể.

Lâm Thần cùng Ngao Hân lắc đầu, Ngao Hân nói:

- Thừa trưởng lão, chúng ta cũng không biết Hắc vụ này là cái gì, chỉ có điều, Cự Linh Mãng vốn là yêu thú cấp năm bậc thấp, sau khi nó tiến vào mảnh Hắc vụ trong sơn cốc, hơn mười ngày gần gũi liền trở thành yêu thú cấp năm đỉnh phong.

- Cái gì!

Thất trưởng lão kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Trở về tông môn

- Cự Linh Mãng cấp năm bậc thấp, Hắc vụ?

Sắc mặt Thất trưởng lão ngưng trọng.

- Dây núi Mặc Liên xuất hiện vật kỳ dị này từ lúc nào? Cự Linh Mãng vốn chỉ là yêu thú cấp năm bậc thấp, tiến vào trong Hắc vụ hơn mười ngày liền tiến cấp trở thành yêu thú cấp năm đỉnh phong!

Cấp bậc tăng nhanh, làm người ta không tưởng tượng nổi! Quan trọng hơn, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không bao lâu thì dây núi Mặc Liên sẽ tụ tập một nhóm lớn yêu thú cao cấp, đối với Nhạn Nam vực mà nói không khác gì tai họa.

Ngao Hân cùng Lâm Thần khẽ gật đầu, đang muốn nói chuyện, lúc này Thất trưởng lão khoát tay nói:

- Trở về rồi nói.

Nói xong, Thất trưởng lão chợt đưa tay ra, nhất thời một luồng chân nguyên thuần khiết hiện lên trong lòng bàn tay của hắn. Chân nguyên trong lòng bàn tay của Thất trưởng lão cùng chân khí trong đan điền của Lâm Thần và Ngao Hân không giống nhau, chân nguyên của hắn hết sức thuần khiết, ở một khắc Thất trưởng lão thả ra luồng chân nguyên này, Lâm Thần cảm thấy chân khí trong cơ thể không được thông thuận, hơi đình trệ.

Chỉ riêng chân nguyên của cường giả Chân Đạo cảnh so với võ giả Thiên Cương cảnh đã mạnh hơn rất nhiều!

- Hắc vụ này thật kỳ dị.

Thất trưởng lão nói thầm, rồi sau đó, hai tay của hắn bỗng dựng đặt trên đầu của Trần Phong đang nằm hôn mê trên đất.

Lúc trước Trần Phong đối kích một chương cùng Cự Linh Mãng, vì thế mà bị trọng thương hôn mê, đồng thời Hắc vụ trên thân thể của Cự Linh Mãng cũng tràn vào thân thể của hắn. Nếu không bức ra, e rằng đối với Trần Phong sẽ sinh ra hậu quả không thể lường được.

Quát!

Thất trưởng lão khẽ quát, dồn tất cả chân nguyên trong lòng bàn tay thông qua đầu Trần Phong tràn vào trong cơ thể của hắn. Theo luồng chân nguyên này tiến vào, liền nhìn thấy hai dòng khí lưu sáng tối trên thân thể của Trần Phong đang chuyển động.

Vô cùng huyền diệu.

Hai dòng khí lưu này trong cơ thể Trần Phong không lưu động được, vốn Hắc vụ vẫn ngăn cản chân nguyên của Thất trưởng lão, nhưng chỉ chớp lát liền thua trận hoàn toàn, tựa hồ không cam lòng khi bị bức ra khỏi thân thể của Trần Phong, Hắc vụ một mực quạ lại khắp nơi trong thân thể của Trần Phong, tránh né chân nguyên của Thất trưởng lão tiêu diệt.

- Hừ, cút ra ngoài cho ta!

Thấy tình hình này, sắc mặt Thất trưởng lão rét lạnh, bỗng nhiên đan điền của hắn bùng nổ chân nguyên, nhất thời một luồng chân nguyên khổng lồ điên cuồng tiến vào thân thể của Trần Phong.

Theo luồng chân nguyên khổng lồ tiến vào trong thân thể của Trần Phong, sắc mặt của Thất trưởng lão nhất thời đỏ ửng.

Trong cơ thể Trần Phong, Hắc vụ muốn tránh né chân nguyên của Thất trưởng lão trong nháy mắt bị chân nguyên bao bọc không phản kháng được, dường như muốn phá vỡ vòng vây chân nguyên của Thất trưởng lão.

Nhưng Thất trưởng lão là cường giả Chân Đạo cảnh đỉnh phong, chân nguyên trong cơ thể rất khổng lồ, mặc dù công kích của Hắc vụ mạnh mẽ, nhưng số lượng không nhiều, nó dùng hết toàn lực ngăn cản cũng không cách nào phá vỡ vòng vây chân nguyên của Thất trưởng lão.

Sắc mặt Thất trưởng lão không thay đổi, vừa động tâm niệm, không ché chân nguyên bọc Hắc vụ lại, mang ra khỏi thân thể của Trần Phong.

Theo Hắc vụ rời đi khỏi thân thể của Trần Phong, sắc mặt của hắn vốn tái nhợt nhất thời chuyển biến tốt.

Mà Hắc vụ này không có cách nào tồn tại trong không khí, sau khi thoát ra khỏi thân thể của Trần Phong liền hóa thành điểm hắc quang biến mất không thấy.

Làm xong, Thất trưởng lão vung tay lên, thu hồi luồng chân nguyên trong cơ thể. Rồi sau đó, quay đầu nhìn về phía Cự Linh Mãng bị chém chết.

Trải qua chốc lát thời gian dày vò, Cự Linh Mãng đã hoàn toàn ngã xuống đất, khí tức biến mất.

Thân hình Thất trưởng lão chợt lóe, chớp mắt rơi xuống bên cạnh thân thể khổng lồ của Cự Linh Mãng, bảo kiếm Lưu Ly trong tay trưởng lão chợt đâm xuống, trong cơ thể Cự Linh Mãng kêu nhẹ. Ngay sau đó, nhìn thấy giữa không trung một viên băng châu cỡ nửa bàn tay.

Nội đan yêu thú cấp năm đỉnh phong!

Phần lớn yêu thú cấp năm đỉnh phong đều ở chỗ sâu của dãy núi Mặc Liên, một mình chém chết yêu thú cấp năm đỉnh phong sẽ đưa tới rất nhiều yêu thú cấp năm đỉnh phong, thậm chí còn đưa tới yêu thú cấp sáu, vì vậy muốn chém chết yêu thú cấp năm đỉnh phong hết sức khó khăn.

Dưới hoàn cảnh như vậy, có thể tưởng tượng được sự trân quý của nội đan yêu thú cấp năm đỉnh phong.

Thất trưởng lão đưa tay tiếp lấy nội đan Cự Linh Mãng, ngay sau đó thúc giục chân nguyên, nhanh chóng cắt đi toàn bộ tài liệu trân quý trên thân thể Cự Linh Mãng.

Làm xong những chuyện này, Thất trưởng lão xoay người, nhìn Lâm Thần, Ngao Hân cùng với Trần Phong đang hôn mê bất tỉnh trên đất, đột nhiên nhướng mày nói:

- Ta nhớ các người tiếp nhận nhiệm vụ tông môn tông cộng có bốn người, sao lại thiếu một người chứ?

- Thừa trưởng lão, Dương sư đệ hắn...

Sắc mặt Ngao Hân khó coi nói.

Lâm Thần khẽ gật đầu, Dương Nhất Phàm bị Cự Linh Mãng chém chết, hoàn toàn là lỗi của hắn. Lúc Dương Nhất Phàm bị Cự Linh Mãng chém chết, Ngao Hân vừa vận nhìn thấy, tuy nhiên nàng không thể nào hiểu chuyện xảy ra với Dương Nhất Phàm trước khi bị chém chết.

Nghe lời của Ngao Hân, Thất trưởng lão thờ dãi nói:

- Cùng ta trở về đi thôi.

Vừa nói, thần sắc Thất trưởng lão khác thường nhìn Lâm Thần, hướng Thiên Cực tông chậm rãi đi.

Thời điểm Thất trưởng lão tới nơi này, đầu tiên là nghe được tiếng rống giận của Cự Linh Mãng, sau đó nhìn thấy có người thả ra kiếm kính vô cùng mạnh mẽ, cảm thấy kinh ngạc trong lòng.

Tuy nhiên ngay khi hắn đến nơi này, chỉ nhìn thấy Cự Linh Mãng, không nhìn thấy có võ giả thi triển kiếm kính. Mà mảnh khu vực này, trừ Lâm Thần, Ngao Hân, Trần Phong cùng Dương Nhất Phàm đã chết, trên căn bản không có võ giả khác.

Nói cách khác, võ giả thả ra kiếm kính kia, phải là một trong bốn người Lâm Thần. Nhưng nếu Dương Nhất Phàm lĩnh ngộ kiếm kính thì sẽ không đến nỗi bị Cự Linh Mãng chém chết như vậy.

Ngao Hân cùng Trần Phong có thể là người nắm giữ kiếm kính. Tuy nhiên có khả năng nhất vẫn là Lâm Thần.

Tu vi Lâm Thần chẳng qua là Thiên Cực cảnh sơ kỳ, thương thế lại nhẹ nhất trong bốn người, là người ngăn cản Cự Linh Mãng lâu nhất...

Cũng có thể vùng lân cận che giấu những đệ tử tông môn khác, hoặc là tán tu, cũng có thể là bọn họ thả ra kiếm kính.

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng giờ phút này trước tiên phải truyền tin tức Hắc vụ cho tông môn, vì vậy Thất trưởng lão không hỏi nhiều, mang Lâm Thần, Ngao Hân cùng Trần Phong đi thẳng đến Thiên Cực tông.

Có Thất trưởng lão dẫn đầu, bốn người Lâm Thần hầu như không gặp phải yêu thú tập kích, ngay cả khi có yêu thú tấn công, bảo kiếm Lưu Ly của Thất trưởng lão vừa ra, lập tức chém chết yêu thú cản đường.

Một đường hầu như không gặp trở ngại, bốn người Lâm Thần chỉ dành thời gian nửa ngày trở về Thiên Cực tông, tu vi hạn chế đó là lý do tại sao Lâm Thần, Ngao Hân cùng với Trần Phong tốc độ không nhanh, nếu là Thất trưởng lão, không tới nửa khắc đồng hồ có thể qua lại hai nơi.

- Các ngươi về điều dưỡng thương thế trước, lát nữa chấp sự sẽ tìm các ngươi chuyển lời.

Thất trưởng lão phân phó, thần sắc ngưng trọng đi về hướng đại điện Thiên Cực tông.

Lần này dãy núi Mặc Liên đột nhiên xuất hiện một đám Hắc vụ, có thể làm cho yêu thú cấp năm bậc thấp ở bên trong ngắn ngủi hơn mười ngày thăng cấp thành yêu thú cấp năm đỉnh phong. Vấn đề này rất quan trọng, Thất trưởng lão phải đảm bảo việc này cho tông môn, nhanh chóng thương lượng đối sách sớm.

Lâm Thần cùng Ngao Hân hai mắt nhìn nhau, hướng Thất trưởng lão khom người, chuẩn bị trở về tiểu viện của mình.

Đối với Trần Phong, sau khi Thất trưởng lão rời đi không bao lâu, một chấp sự Thiên Cực cảnh đỉnh phong đi tới, mang Trần Phong đi chữa thương. Phần lớn tu vi các chấp sự Thiên Cực tông không cách nào tiến thêm bước nữa, nhưng thực lực không yếu, đảm nhiệm quản lý đệ tử nội môn, nếu như chấp sự Thiên Cực tông có cống hiến to lớn, có thể tiến vào Tầng Thứ Các hưởng thụ ưu đãi.

Sau khi Lâm Thần từ biệt Ngao Hân, liền trở về tiểu viện của mình.

Gần một tháng không trở lại tiểu viện, khắp nơi trong nhà đều phủ bụi. Lâm Thần thúc giục chân khí trong cơ thể, quét dọn phòng xong, liền ngồi xếp bằng trên giường chuẩn bị chữa thương.

Sớm biết nhiệm vụ lần này nguy hiểm như vậy, đã không nhận. Lâm Thần cười khổ. Độ khó của nhiệm vụ này không phải võ giả Thiên Cực cảnh có thể tiếp nhận, mặc dù tâm trí Lâm Thần kiên định nhưng độ khó của nhiệm vụ cùng thực lực chênh lệch quá nhiều, hẳn nên tự lượng sức mình không nên tiếp nhận cưỡng ép.

Tại thời điểm này, quần áo trên người Lâm Thần lúc trước đánh nhau đã rách nát, đầu tóc tán loạn, sắc mặt tái nhợt. Dù sao Cự Linh Mãng cũng là yêu thú cấp năm đỉnh phong, lấy tu vi Thiên Cực cảnh sơ kỳ của Lâm Thần ngăn cản lâu như vậy đã giỏi lắm rồi.

Nếu đổi lại là võ giả Thiên Cực cảnh sơ kỳ khác, e rằng vừa đối mặt đã bị Cự Linh Mãng chém chết.

Hồ...

Lâm Thần hít một hơi, lật tay lấy ra một viên đan dược màu bạc, há miệng nuốt xuống.

Đan dược vừa vào, nhất thời hóa thành dòng khí lạnh mạnh mẽ, nó chảy khắp các kinh mạch của Lâm Thần.

Điều động chân khí trong cơ thể, không ngừng luyện hóa dòng khí lạnh này, một lát sau sắc mặt của hắn từ từ lộ ra một tia huyết sắc.

Trước khi đại chiến cùng Cự Linh Mãng, Lâm Thần bị thương không nhẹ, đặc biệt đột nhiên Dương Nhất Phàm đánh lên một kích, đâm một nhát vào ngực hắn, may mắn Lâm Thần tu luyện Cổ Đồng Luyện Thể quyết tới đại thành, nếu không chỉ riêng một kích của Dương Nhất Phàm đủ khiến hắn bị thương nặng.

Sau một lúc chữa thương, thương thế trên người của hắn đã khôi phục một ít, tuy nhiên muốn khỏi hẳn thì cần ít nhất nửa tháng.

Không có suy nghĩ nhiều, Lâm Thần mở mắt ra, sắc mặt trầm ngâm.

Hắc vụ thần bí sau khi bị tiểu đỉnh hấp thu, bây giờ lắng đọng trong đan điền của ta, chẳng lẽ Hắc vụ thần bí này có tác dụng kỳ dị gì?

Hắc vụ vốn là từ trên người Cự Linh Mãng phun ra, có tính công kích, nhưng trải qua hấp thu của tiểu đỉnh, sau khi tinh luyện lại trở nên ôn hòa, chẳng qua lắng đọng trong đan điền của hắn cũng không còn tính công kích.

Nhưng dù vậy, trong lòng Lâm Thần vẫn cảm thấy bất an, dù sao Hắc vụ này hết sức thần bí, nó lắng đọng bên trong đan điền của Lâm Thần, nếu đột nhiên tạo ra công kích phải như thế nào?

Trầm ngâm một lát, Lâm Thần vẫn có ý định bức nó ra khỏi cơ thể. Nghĩ liền làm, Lâm Thần lập tức điều động chân khí trong cơ thể, tạo thành vòng vây, bao vây Hắc vụ ở chính giữa đan điền lại.

Đoàn Hắc vụ này không nhiều, bị chân khí của Lâm Thần bao vây vẫn không có động tĩnh.

Trong lòng vừa động, Lâm Thần chậm rãi xê dịch vòng vây Hắc vụ.

Ông ông ông...

Nhưng mà Lâm Thần mới vừa xê dịch vòng chân khí vây Hắc vụ lại, liền nhìn thấy Hắc vụ ở chính giữa vòng chân khí đột nhiên rung lên, phát ra âm

thanh ông ông ông.

Thấy tình hình này, mặt Lâm Thần biến sắc.

Nhưng chưa đợi hắn có hành động kế tiếp, bỗng nhiên toàn bộ Hắc vụ hóa thành điểm hắc quang, cuối cùng tiêu tán trong đan điền của hắn.

Xảy ra chuyện gì?

Lâm Thần tròn to mắt.

Thời điểm Thất trưởng lão, Ngao Hân cùng Trần Phong bức Hắc vụ ra ngoài cơ thể, thì những Hắc vụ này hóa thành hắc quang biến mất. Mà trong cơ thể Lâm Thần, hắn còn chưa bức Hắc vụ ra ngoài cơ thể, Hắc vụ còn nằm ở trong đan điền, những Hắc vụ này bắt đầu hóa thành hắc quang.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Linh Hồn Lực Của Lâm Thần

Hắc vụ ở đan điền của ta sao có thể bị tan biến được?

Lâm Thần giật bắn người.

Nếu như Hắc vụ này là ở bên ngoài mà tiêu tan thì Lâm Thần cũng sẽ không vì thế mà lo lắng, nhưng chính là Hắc vụ bí ẩn này vẫn còn ở bên trong đan điền của Lâm Thần liền tiêu tan mất.

Phải biết rằng những Hắc vụ này căn bản mang tính công kích rất cao, sau khi bị tiểu đỉnh hấp thụ tinh luyện qua mới lắng đọng lại trong đan điền của Lâm Thần. Đan điền là vị trí quan trọng nhất của võ giả, nếu như đan điền bị tổn thương, đối với người võ giả sẽ gây ra một sự ảnh hưởng vô cùng lớn, thậm chí nếu không cẩn thận võ giả sẽ mất đi mười mấy năm tu vi, tu vi cực khổ mới tu luyện được sẽ bị hủy hoại chỉ trong một ngày.

Giờ khắc này, Hắc vụ bí ẩn đã tan biến mất, có phải là sẽ ảnh hưởng đến vùng đan điền của Lâm Thần hay không?

Không đợi Lâm Thần suy nghĩ, một Hắc vụ xuất hiện bên trong đan điền của Lâm Thần bỗng biến thành một Hắc quang trong phút chốc công phá vòng vây chân khí của Lâm Thần dễ dàng làm chân khí của Lâm Thần mất đi lớp phòng vệ vốn có ban đầu.

Hắc quang bỗng thoát ra khỏi đan điền tiến thẳng vào các kinh mạch quan trọng của Lâm Thần.

Chuyện này...

Lâm Thần bỗng kinh hãi!

Các kinh mạch và đan điền là một vị trí hết sức quan trọng của võ giả. Các võ giả tu luyện chủ yếu đều dùng việc hấp thụ linh khí của trời đất đã thông kinh mạch sau đó mới chuyển hóa thành chân khí rồi ngưng đọng lại trong đan điền.

Nếu những Hắc quang này tấn công kinh mạch của Lâm Thần, tuyệt đối sẽ mang lại một loạt tổn thương vô cùng lớn.

Mà nếu như kinh mạch bị tổn thương, sau này có tiếp tục tu luyện thì tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ bị thuyên giảm không ít, muốn chữa trị kinh mạch thì lại càng khó hơn.

Sắc mặt Lâm Thần bỗng sầm lại, Hắc quang đã phá tan toàn bộ lớp phòng vệ chân khí của Lâm Thần chỉ trong một giây. Cho dù Lâm Thần tiếp tục vận dụng nội công điều động chân khí vây quanh nó một lần nữa cũng là chuyện thừa.

Trong lúc cấp bách không biết nên làm gì cho phải thì đột nhiên trong lòng Lâm Thần hơi động.

Chân khí đối với nó không có tác dụng, vậy còn linh hồn lực thì sao?

Không kịp suy nghĩ nữa Lâm Thần liền vận nội công, cơ thể hơi bị chấn động, một luồng công lực thuần khiết dữ dội từ linh hồn lực nhất thời bùng phát trong đầu Lâm Thần trong nháy mắt cả thân thể đều bị bao vây lại.

Ngay sau đó, Lâm Thần khống chế linh hồn lực, tạo thành một vòng tròn vây quanh nhanh chóng tỏa ra khắp kinh mạch trong cơ thể hướng đến Hắc quang mà tấn công.

Điều khiến Lâm Thần cả kinh đó chính là những nơi mà Hắc quang đi qua dường như đều cảm ứng được linh hồn lực của Lâm Thần, nhất thời Hắc quang liền chuyển mục tiêu sang linh hồn lực của Lâm Thần mà tiến tới.

Dường như đang muốn liều mạng cùng linh hồn lực của Lâm Thần.

Nhìn thấy tình hình như thế Lâm Thần liền có dự cảm không tốt, vốn dĩ muốn dùng Hắc quang để phong tỏa linh hồn lực nhưng cũng do dự mà dừng lại.

Àm..

Chỉ dừng lại một lát mà rất nhiều Hắc quang đã ngưng tụ lại rồi vọt tới linh hồn lực, âm âm tấn công linh hồn lực, phát ra một âm thanh không lồ.

- A...

Cơ thể Lâm Thần bị chấn động, lúc này chỉ cảm thấy một nỗi đau như xé rách tim gan đột nhiên bộc phát, hai mắt đỏ ngầu há hốc mồm, sắc mặt tái nhợt kêu lên một tiếng rất thảm thiết thê lương.

Cảm giác như thể linh hồn lực bị xé ra thành mảnh vụn vậy, cả người đau nhức không tài nào chịu nổi.

Cảm giác đau đớn kịch liệt, khiến Lâm Thần không nhận được mà điên cuồng lăn lộn ở trên giường, hai mắt đỏ ửng lên vô cùng khủng bố.

Đã qua một lúc lâu mà cảm giác đau như cắt vẫn còn mãnh liệt.

Lâm Thần đau đớn cắn răng, hai mắt đỏ ngầu. Trên da của hắn hiện lên từng sợi gân xanh rướm đỏ máu tươi, làm cho y phục ướt hết.

Cảm giác này Lâm Thần đã từng trải qua một lần nhưng trong lúc đó cũng chỉ là do đoạn kiếm gây gây ra. Kiếm hồn trực tiếp đâm vào linh hồn lực của Lâm Thần, nhân cơ hội đó Lâm Thần có thể lĩnh ngộ được kiếm kính.

Nhưng lần này lại hoàn toàn khác, linh hồn lực cùng đối đầu với Hắc vụ thần bí!

Kết quả là linh hồn lực của Lâm Thần đều bị xé ra thành từng mảnh vụn khiến hắn đau đớn xé tim gan.

Linh hồn lực là công lực trung gian để các đệ tử có thể lĩnh ngộ võ đạo. Linh hồn lực càng mạnh, võ giả lĩnh ngộ võ đạo càng cao.

Chẳng qua việc của Lâm Thần cũng rất bình thường, công lực của linh hồn lực mạnh đến mức có thể xem là đứng đầu trong các võ giả rồi, thật sự là hiếm thấy. Dù sao linh hồn lực mạnh mẽ thì người đó chắc chắn là người thiên tài bẩm sinh trời ban, tư chất lĩnh ngộ vô cùng cao.

Phảng phất như hàng vạn thanh kiếm nhỏ đang đâm xuyên vào Lâm Thần, cắt nát linh hồn, khiến bản thân tê liệt hoàn toàn, đau tận thấu xương.

Sự đau đớn mạnh mẽ liên khiến Lâm Thần quên đi thời gian, mỗi phút mỗi giây trôi qua cứ như là hàng ngàn năm vậy.

Không biết đã trải qua cơn đau thấu xương này mà bao lâu rồi, sự đau nhói dần dần thuyên giảm đi.

Mà trong giờ khắc này, sắc mặt của Lâm Thần nhìn rất ghê rợn, trên người hắn toàn là máu tươi, khắp nơi đều dính máu, trên giường cũng như thế.

Vù vù..

Lâm Thần nằm liệt trên giường, hai mắt nhắm nghiền, há hốc mồm thờ dốc.

Một lúc sau, Lâm Thần từ tốn mở hai mắt vẫn còn đỏ ngầu, liếc nhìn y phục thấm máu tươi, hắn không khỏi kinh ngạc rồi sợ hãi.

Lần này xem như Lâm Thần đã đau đến mức chết đi sống lại, nỗi đau còn hơn gấp trăm ngàn lần khi bị đoạn kiếm gây đâm lần trước nữa. Lần trước thanh kiếm hồn chỉ có xé rách linh hồn lực của Lâm Thần, lần này trải qua Hắc quang biến thành hàng vạn thanh kiếm nhỏ tấn công dữ dội từ phía liên xé rách linh hồn lực của Lâm Thần.

Nỗi đau này không gì có thể tả xiết!

Lâm Thần hít vào một hơi sâu, hai mắt khép hờ, cẩn thận thăm dò tình hình của đan điền và kinh mạch.

Hắc quang này ban đầu xuất hiện từ đan điền, sau đó lại tiến vào kinh mạch cuối cùng tấn công với linh hồn lực thì mới gây ra sự đau nhức thấu trời như thế.

Nhưng nếu Hắc quang này xuất hiện từ trong lục phủ ngũ tạng của Lâm Thần, sau đó đồng thời truyền khắp các kinh mạch hoặc trong lúc Hắc quang đại chiến với linh hồn lực mà gây nên thương tổn đối với thân thể của hắn, hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Có điều khiến Lâm Thần bất ngờ đó chính là thân thể của hắn không những không bị tổn hại mà ngược lại các chân khí trong đan điền còn được tăng lên không ít, tu vi rõ ràng đã tăng lên một bậc.

Kiểm tra chân khí, đan điền cùng kinh mạch xong, Lâm Thần thở phào nhẹ nhõm.

Đan điền và kinh mạch đối với người luyện võ là những vị trí vô cùng quan trọng, không thể để bị tổn thương, nếu không sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Thấy vậy, Lâm Thần đang muốn đứng lên thanh tẩy thân thể nhưng không có cách nào động đậy cơ thể được, đề xuống ý nghĩ muốn đứng lên, Lâm Thần nằm bất động trên giường.

Sự đau nhức lần này là do Hắc quang cùng linh hồn lực va chạm mà tạo thành, đan điền, kinh mạch và chân khí của Lâm Thần đều đã được đả thông mà không hề chịu bất kỳ sự tổn thương nào. Nhưng tại sao lại không thể cử động, không lẽ là vì linh hồn lực?

Cùng Hắc quang đại chiến chính là linh hồn lực, chịu tổn thương chắc chắn cũng sẽ là linh hồn lực rồi!

Nghĩ đến đây, tim Lâm Thần trong nháy mắt đập liên hồi, sắc mặt tái nhợt khó coi.

Linh hồn lực là nơi liên kết đối với sự linh ngộ võ đạo của các võ giả, linh hồn lực bị tổn thương, không những tạo nên một sự ảnh hưởng lớn đến tư chất linh ngộ với người học võ mà còn ảnh hưởng đến trí lực.

Ví dụ như Lâm Thần trực tiếp sử dụng nội đan yêu thú, nội đan yêu thú vốn dĩ chứa thú tính, thú tính lại công kích tâm trí của võ giả. Nếu như không may, võ giả bị thú tính kiểm soát và công kích liền đánh mất nhân tính biến thành yêu ma!

Nhưng muốn chống đối với thú tính thì phải cần có một ý chí mãnh liệt cùng với linh hồn lực!

Nếu như không phải Lâm Thần có linh hồn lực mạnh mẽ, chỉ cần là nội đan của yêu thú một khi hấp thụ sẽ nuốt chửng hoàn toàn tâm trí của hắn ngay cả linh hồn cũng sẽ không còn.

Lâm Thần không suy nghĩ nhiều nữa, kìm nén sự bất an, trong lòng bỗng bị dao động, linh hồn lực đột nhiên bạo phát trong nháy mắt lấy hắn làm trung tâm, bao phủ trong phạm vi ngàn mét.

Nhất thời, trên đất xuất hiện một con kiến đang bò phát ra một tiếng rất nhỏ, không khí chuyển động tạo thành âm thanh của gió, khẽ truyền đến tiếng quát khê của võ giả.

Đủ loại âm thanh truyền đến tai Lâm Thần

Dùng Lâm Thần làm môi nhũ, cảnh tượng bên trong ngàn mét giống như một máy chiếu hiện lên trong đầu Lâm Thần.

Thấy vậy, Lâm Thần kinh ngạc tỏ vẻ vui mừng như phát điên lên.

Bao trùm ngàn dặm! Sức mạnh thật sự của linh hồn lực!

Lâm Thần tỏ vẻ vui mừng.

Vốn dĩ linh hồn lực của Lâm Thần chỉ lấy hắn làm trung tâm, khu vực thi triển trong khu vực trăm mét, trải qua đại chiến với Hắc quang, uy lực của linh hồn lực còn mạnh hơn gấp trăm lần!

Linh hồn lực không lồ như vậy, xem ra các đệ tử thiên tài của các tông môn lớn của các tại Nhạn Nam vực đều không thể sánh bằng.

Có điều...

Những Hắc quang kia rốt cuộc là gì?

Tại sao khi va chạm với linh hồn lực xong, thì linh hồn lực liền mang một sức mạnh dữ dội đến thế!

Lâm Thần khẽ cau mày, trầm ngâm. Suy nghĩ một lúc lâu, Lâm Thần cũng không cách nào hiểu ra nguyên nhân và vì sao lại có Hắc quang. Nhưng theo sự suy đoán của Lâm Thần, linh hồn lực của hắn sở dĩ có thể tăng nhanh đến như thế là vì đã có một ít Hắc quang tan vào trong linh hồn lực của hắn mà thôi.

Nhưng dù sao Hắc vụ huyền bí tuy mang tính công kích cao nhưng sau khi được tiểu đỉnh tinh luyện, tính công kích của nó đã bị loại trừ chỉ còn lưu lại sự tinh hoa, cũng chính là lúc trước khi va chạm với linh hồn lực.

Mà những tinh hoa này lại có thể thúc đẩy tăng cường linh hồn lực.

Nghĩ đến đây, Lâm Thần tỏ vẻ vui mừng cười, linh hồn lực tăng nhanh là một chuyện tốt, Lâm Thần cầu còn không được nữa là.

- Hô, nên đi tẩy trần thôi.

Lâm Thần thở phào nhẹ nhõm nhìn người đầy vết bẩn, Lâm Thần giơ hai tay lên cao, đang chuẩn bị ngồi dậy thì liền có một cảm giác xót ruột đến thấu xương khiến hắn phải nhe răng một cái.

Kìm nén nỗi đau, Lâm Thần khoanh chân lại, điều động nội công, vận dụng Chân Liên Tâm Quyết. Chân khí trong người hắn tuần hoàn qua lại, cảm giác đau buốt giảm dần, từ trên giường bước xuống, đi vào trong sân, bắt đầu tẩy trần.

...

Cũng trong lúc đó.

Tại đại điện Thiên Cực tông.

- Tại Mặc Liên sơn xuất hiện một đám hắc vụ, yêu thú cấp thấp ở trong đó không đến nửa tháng liền tăng cấp vượt bậc? Thất trưởng lão, Hắc vụ thần bí kia lão có từng thấy qua không?

Tông chủ đại điện Thiên Cực tông là một vị trưởng lão ngoài sáu mươi tuổi. Trưởng lão ngồi trên một cái ghế dựa màu xám đầy oai nghi lẫm liệt, vẻ mặt thì lại hiền lành. Chân khí trên người như có như không, uy lực cực lớn, tu vi cao thâm, so với Thất trưởng lão không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Ở giữa đại điện, không ít những trưởng lão tuổi đã ngoài sáu mươi, chân khí ai ai cũng đều hùng hồn. Trong đó cũng phát hiện một vị cao nhân đã giết được yêu thú Cự Linh Mãng lúc trước.

Thất trưởng lão khẽ nói.

- Bẩm Tông chủ, Hắc vụ huyền bí này có tính công kích cao, có thể xâm lấn vào thân thể của các võ giả, ở bên trong Mặc Liên sơn ta cũng đã từng giao chiến một lần. Nhưng khi yêu thú tiến vào màn Hắc vụ huyền bí đó tình hình cụ thể như thế nào thì phải cần đệ tử nội môn tường trình.

Người nói chuyện với Thất trưởng lão lúc trước chính là tông chủ Thiên Cực tông.

Tông chủ Thiên Cực tông cau mày, nếu như cứ để Hắc vụ này lộng hành, sợ rằng Nhạn Nam vực này sẽ gặp nạn kiếp.

- Nhất định phải ngăn lại.

- Có điều phải biết rõ tình hình như thế nào đã.

Tông chủ Thiên Cực tông hạ giọng nói.

- Truyền đệ tử nội môn vào đây.

- Dạ, Tông chủ...

Tiếng nói của hắn vừa ra, liền lập tức có ba người võ giả mặc trang phục chấp sự từ hai bên đại điện đi ra, sau khi đáp một tiếng, ba người vội vã hướng bên ngoài đại điện đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Triệu hồi

Lâm Thần tắm rửa xong, cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, trong người rất thoải mái.

Mặc quần áo xong hắn đang muốn luyện kiếm pháp, lúc này đột nhiên hắn nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ. Tiếng bước chân này rất nhỏ, mà rõ ràng là cách Lâm Thần một đoạn rất xa, âm thanh rất nhỏ, nếu đổi là võ giả Thiên Cương cảnh khác thì có lẽ không phát hiện ra được điều này.

Nhưng Lâm Thần lại không giống, lúc này linh hồn của hắn đã tăng lên cực lớn, cảm quan nhạy bén hơn nhiều so với trước đây, tiếng bước chân vừa xuất hiện, hắn liền ngay lập tức cảm nhận được.

Khẽ lắc đầu, Lâm Thần lộ ra một nụ cười, linh hồn lực tăng mạnh thật tốt, Lâm Thần không chỉ cảm thấy nhạy bén hơn, mà sự linh ngộ của hắn cũng tăng lên.

Không nghĩ nhiều, Lâm Thần loảng xoảng một tiếng, rút Hàn Thiết kiếm ra.

Chỉ là không đợi Lâm Thần triển khai võ kỹ ra, hắn nghe thấy tiếng bước chân đó càng ngày càng lớn, càng ngày càng rõ, hiển nhiên khoảng cách người đến cự ly càng gần với Lâm Thần.

Nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng Lâm Thần hơi động, một luồng linh hồn lực khổng lồ ngay lập tức được thả ra ngoài, trong nháy mắt đã bao phủ ngàn mét xung quanh khu vực lấy hắn làm trung tâm.

Cùng lúc đó, toàn bộ cảnh tượng xung quanh trong ngàn mét liền xuất hiện trong đầu hắn.

Liền nhìn thấy, một người trung niên mặc trang phục chấp sự Thiên Cực tông đang nhanh chóng đi về hướng tiểu viện của Lâm Thần, nhìn thấy người trung niên này Lâm Thần không khỏi sửng sốt.

- Chấp sự của Thiên Cực tông?

Trong lòng Lâm Thần hơi dao động, trước đây Thất trưởng lão có nói, tông môn rất nhanh sẽ truyền lời cho bọn họ, vậy vị chấp sự Thiên Cực tông này đến là để truyền lệnh cho Lâm Thần.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lâm Thần nghiêm lại, đang thu hồi linh hồn lực, lúc này bỗng một giọng nói vang lên:

- Ai! Đi ra!

Lâm Thần ngẩn ra, giọng nói này, là phát ra từ người chấp sự Thiên Cực tông đó.

Người trung niên đứng lại tại chỗ, hai con mắt híp nhìn bốn phía xung quanh, về mặt cảnh giác.

- Sự nhảy cảm rất lớn.

Lâm Thần nhắm hai mắt lại, linh hồn lực lúc ẩn lúc hiện, người trung niên có thể cảm nhận được có người đang thoai dỗi đến gần, hiển nhiên cảm quan cũng cực kỳ nhạy bén.

Trong lòng hắn hơi động, linh hồn lực bao trùm phạm vi xung quanh gần mét bỗng thu trở về toàn bộ.

Mà rõ ràng đã cảm thấy điều này, người trung niên hơi nhíu mày, sắc mặt có chút nghi ngờ nhìn xung quanh bốn phía, sau khi không nhìn thấy bất thường gì khác, hắn mới tiếp tục đi về phía trước.

Quả nhiên, đúng như Lâm Thần suy nghĩ, người trung niên này đi tới truyền lệnh cho Lâm Thần.

Người trung niên đi thẳng tới cửa tiểu viện của Lâm Thần, giờ tay nhẹ nhàng kéo.

Có điều không đợi cho tay hắn hạ xuống, theo một tiếng rầm rắc cửa lớn tiểu viện đã mở ra. Bóng người của Lâm Thần xuất hiện trước mặt người trung niên, người sau nhìn thấy như vậy cũng hơi sửng sốt, ánh mắt có chút kinh hãi. Hắn vừa mới đi qua, Lâm Thần liền mở cửa lớn ra, dường như biết được hắn đến.

Tình huống bây giờ cấp bách, người trung niên cũng không nghĩ nhiều, hắn nhìn Lâm Thần nói:

- Lâm Thần, ta là Vương Bằng chấp sự của Thiên Cực tông, Tông chủ có việc muốn hỏi, mời ngươi đi theo ta.

Sắc mặt Lâm Thần bất động, gật đầu và nói:

- Được!

Lúc này, Lâm Thần đi ra khỏi tiểu viện, tiện tay đóng cửa lớn tiểu viện lại, liền cùng với Vương Bằng đi về phía đại điện Thiên Cực tông.

Cũng trong lúc đó.

Ngao Hân đang ở trong phòng nhỏ, một người trung niên đồng thời mặc trang phục chấp sự của Thiên Cực tông nhanh bước đến bên ngoài sân tiểu viện của Ngao Hân...

Cho tới Trần Phong, cũng cùng lúc đó bị chấp sự của Thiên Cực tông mang về đại điện Thiên Cực tông.

Trần Phong bị thương nặng, vừa trở về tông môn liền bị chấp sự Thiên Cực tông mang đi trị bệnh, một ngày trôi qua, lúc này vết thương của hắn đã ổn định, nhưng muốn khôi phục triệt để thì phải cần một khoảng thời gian ngắn nữa.

Thiên Cực tông, đại điện Thiên Cực.

Đây là một tòa linh viện khổng lồ, vô cùng lộng lẫy, cửa điện có một thủ vệ chấp sự của Thiên Cực tông, tu vi của mỗi một chấp sự là Thiên Cương cảnh đỉnh phong, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Đợi Lâm Thần đi vào đại điện, Ngao Hân và Trần Phong đã đứng sẵn ở trong đó. So với Lâm Thần mà nói, khoảng cách nơi ở của Ngao Hân gần đại điện Thiên Cực rất nhiều, đương nhiên đến đại điện Thiên Cực nhanh hơn Lâm Thần, mà Trần Phong lại bị chấp sự của Thiên Cực tông mang đi trị bệnh, do vậy cũng nhanh hơn rất nhiều.

Ngao Hân nhìn thấy Lâm Thần, nàng khẽ gật đầu, trên mặt toát lên một vẻ cảm kích.

Lúc đó bốn người bọn họ bị Cự Linh Mãng truy giết, nếu như không phải Lâm Thần liều mạng chống lại thì bốn người bọn họ chắc đã chết trong tay của Cự Linh Mãng. Dương Nhất Phàm là minh chứng rõ nhất!

- Bái kiến Tông chủ!

- Bái kiến Tông chủ!

...

Lâm Thần, Ngao Hân và Trần Phong cung kính nói.

Tông chủ của Thiên Cực tông tên gọi là Tiết Vân Long, trông khoảng hơn sáu mươi tuổi, khí tức trên người cực kỳ hùng hậu, chỉ là ngồi ở chỗ đó, trên người đã tỏa ra một vẻ uy nghiêm, làm cho người ta phải kiêng nể sùng bái.

- Ừ.

Tiết Vân Long hơi gật đầu, trên mặt nở một nụ cười, sự việc ba người Lâm Thần gặp phải Cự Linh Mãng trong dãy núi Mặc Liên Sơn, Thất trưởng lão đã nói cho hẳn sự việc này.

Mà phải biết, có thể lấy tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ chống lại đòn công kích của Cự Linh Mãng đây đã là kỳ tích, có thể làm được chuyện này, tuyệt đối là thiên tài!

Có điều so với Ngao Hân và Trần Phong, tu vi của Lâm Thần vẫn chỉ là Thiên Cương Cảnh sơ kỳ, đã chống lại được đòn công kích lớn của Cự Linh Mãng, thực lực của hắn, tư chất thiên phú tuyệt đối còn mạnh hơn cả Ngao Hân và Trần Phong.

- Các ngươi có thể đấu với Cự Linh Mãng lâu như vậy, rất giỏi!

Tiết Vân Long gật gù, nói:

- Ta hỏi các ngươi, thứ thần bí mà xuất hiện trong dãy núi Mặc Liên là như thế nào?

Ba người Lâm Thần liếc mắt nhìn nhau, Ngao Hân nói:

- Thừa Tông chủ, sự việc là như thế này. Trước đây, chúng đệ tử đã nhận nhiệm vụ thăm dò dãy núi Mặc Liên, lúc này mới đi tới dãy núi Mặc Liên. Sau đó đã đợi ở trong dãy núi Mặc Liên hơn mười ngày, trong hơn mười ngày, chúng đệ tử thường xuyên nghe thấy âm thanh gầm rú giận dữ của yêu thú, đang chưa phát hiện được tình huống gì khác, chúng đệ tử lúc này mới đi theo âm thanh đó, kết quả là phát hiện ra Hắc vụ thần bí đó.

- Đúng đúng, chúng ta phát hiện ra Hắc vụ đó, xung quanh đó tập trung ít nhất cũng có tới hàng trăm con yêu thú, những con yêu thú đó vẫn còn do dự ở bên ngoài đám Hắc vụ không dám bước vào, cuối cùng thì có mười mấy con nhảy vào, kết quả là ngoại trừ Cự Linh Mãng cấp năm bậc thấp ra, thì toàn bộ bỏ mạng lại ở trong đó.

Trần Phong nghe vậy, vội vàng gật đầu nói.

Nghe Ngao Hân và Trần Phong nói xong, rất nhiều trưởng lão trong đại viện trầm ngâm xuống, từng người nhíu mày lại, hiển nhiên không rõ Hắc vụ thần bí đó rốt cuộc là thứ gì.

Về mặt Tiết Vân Long hơi dăm chiêu, hẳn trầm ngâm một chút, ánh mắt nhìn về phía Lâm Thần, trầm giọng nói:

- Lâm Thần, ngươi thấy thế nào?

Lâm Thần có thể lấy tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ tiếp nhận nhiệm vụ bốn sao, thực lực của hắn rõ ràng là rất mạnh, hơn nữa trong lúc chiến đấu với Cự Linh Mãng, Lâm Thần đã đấu rất lâu, hay là Lâm Thần đã phát hiện cái gì đó không chắc chắn.

- Thừa Tông chủ, chuyện này Ngao sư tỷ và Trần sư huynh cơ bản là đã nói hết rồi.

Mặt Trần Phong không biến sắc, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Nhưng đệ tử cho rằng, Hắc vụ thần bí này có quan hệ với loạn thú mà trước đây đã xảy ra ở thành Kim Dương.

Hắn vừa mới dứt lời, rất nhiều trưởng lão trong đại viện quay đầu lại, nhìn về phía Lâm Thần.

Hắc vụ thần bí có quan hệ với loạn thú xảy ra ở thành Kim Dương ư? Giữa hai chuyện này có quan hệ gì? Chẳng lẽ loạn thú xảy ra ở thành Kim Dương, trong đó vườn Hắc Ma sáu tay cấp sáu sơ cấp cũng đã tiến vào khu vực Hắc vụ bí ẩn này, còn lại không thu hoạch được gì?

Sắc mặt Ngao Hân và Trần Phong cũng kinh ngạc nhìn Lâm Thần, mặc dù nói hai người bọn họ cũng nhìn thấy Hắc vụ thần bí đó, nhưng ngoại trừ biết yêu thú tiến vào chắc chắn có lên cấp ra thì còn lại không thu hoạch được gì.

- Lâm Thần, ngươi nói tiếp đi!

Sắc mặt Tiết Vân Long hơi biến sắc, trầm ngâm nói.

- Vâng, Tông chủ.

Lâm Thần hơi khom người nói:

- Khi mà loạn thú xảy ra ở thành Kim Dương, lúc đó đệ tử và Ngao sư tỷ cùng với những sư huynh khác vừa mới tham gia xong hội Phách Mai hội, khi mà chúng đệ tử trở về tông môn thì gặp phải loạn thú, bắt buộc đi đánh phải quay trở lại thành Kim Dương. Sau đó chính là yêu thú công thành, lúc đó trong số yêu thú có một con vượn Hắc Ma sáu tay bậc sáu cấp thấp...

Lâm Thần vừa dứt lời, Tiết Vân Long và rất nhiều trưởng lão đều gật đầu, Lâm Thần nói xong bọn họ cũng đều biết yêu thú vượn Hắc Ma sáu tay cấp sáu bậc thấp đó thực lực rất mạnh, rất nhiều cường giả Chân Đạo cảnh đã được điều ra thành Kim Dương, đều bị nó giết chết.

Lâm Thần tiếp tục nói:

- Khí tức của vượn Hắc Ma sáu tay quá mạnh, mặc dù chúng đệ tử cách nó mấy nghìn mét, cũng cảm thấy có áp lực. Lúc đó đệ tử có quan sát kỹ vượn Hắc Ma sáu tay, trên người nó cũng có một luồng Hắc vụ lơ lửng tựa như giống như đám Hắc vụ trên người Cự Linh Mãng mà chúng đệ tử đã gặp phải ở dãy núi Mặc Liên.

Nói cách khác, vượn Hắc Ma sáu tay cũng đã tiến vào trong đám Hắc vụ thần bí, lúc này mới lên cấp thành yêu thú bậc sáu cấp thấp!

Nghe Lâm Thần phân tích xong, sắc mặt của rất nhiều trưởng lão thay đổi.

Nếu quả như vậy!

Tiết Vân Long hơi nhíu mày, nếu đúng như lời Lâm Thần nói, vậy thì đám Hắc vụ xuất hiện ở dãy núi Mặc Liên tuyệt đối là một tai họa.

Nghĩ lại, chỉ có vẻn vẹn hơn mười ngày, liền tạo ra một yêu thú cấp năm bậc cao, hơn nữa yêu thú lại bị khói đen xâm nhập vào đã mở ra linh trí rất cao, thời gian lâu dài...

Yêu thú trong dãy núi Mặc Liên sẽ dốc toàn bộ lực lượng ra, tấn công điên cuồng vào các võ giả!

Tiết Vân Long hơi xua tay, mỉm cười nói:

- Các người làm rất tốt! Lâm Thần, Ngao Hân, Trần Phong, các người đến diện nhiệm vụ lĩnh thưởng đi. Còn Dương Nhất Phàm, trợ cấp với mức cao nhất đi.

- Dạ, Tông chủ.

- Tạ ơn Tông chủ!

...

Ba người liền khom người lại, cùng với chấp sự Thiên Cực tông đi ra phía ngoài đại điện Thiên Cực lĩnh thưởng.

Chờ cho ba người Lâm Thần đi rồi, một vị trưởng lão đầu tiên ngồi ở bên trái đại điện đứng dậy nói:

- Tông chủ, sự việc về Hắc vụ thần bí này có cần thông báo cho những tông môn khác không?

Lời của hắn vừa dứt thì trưởng lão đầu tiên bên phải lắc đầu và nói:

- Hoàn toàn không cần, Hắc vụ thần bí này rốt cuộc là gì, chúng ta trước tiên hãy điều tra cho kỹ rồi lúc đó nói cũng không muộn.

Những người khác nghe thấy vậy liền gật đầu, hiển nhiên là tán thành lời của người trưởng lão thứ hai này.

Hắc vụ thần bí có thể làm cho yêu thú tăng cấp, như vậy trong đó chắc chắn có uẩn khúc gì mà không muốn để người ta biết, cụ thể là cái gì, cần phải điều tra mới được.

Nhưng không cần phải nghi ngờ gì nữa, những thứ trong đó có tác dụng rất lớn đối với bọn họ!

Tiết Vân Long khẽ lắc đầu, trầm giọng nói:

- Phải bảo mật chặt chẽ, chuyện này không thể để lộ ra. Đợi ta điều tra rõ ràng, lúc đó nói vẫn chưa muộn.

Dừng lại một chút, hắn tiếp tục nói:

- Ngoài ra, Dương trưởng lão, ngày mai sẽ do người dẫn đầu đi điều tra một phen.

- Dạ, Tông chủ!

Tiết Văn Long vừa nói dứt lời thì ngay lập tức một vị trưởng lão bên phải lập tức mở lời.

Hắc vụ thần bí rốt cuộc là cái gì mọi người cũng không biết, nhưng có điều nó có thể làm cho yêu thú trong thời gian ngắn ngủi mười ngày lại có thể liên tiếp tăng lên hai cấp, như vậy trong đó chắc chắn có một thứ bí ẩn cực kỳ quan trọng.

Có điều muốn biết được thứ gì bên trong hắc vụ thần bí thì e là cũng phải tiêu hao rất nhiều tinh lực, dù sao ngay cả yêu thú cấp năm bậc thấp đều bị Hắc vụ thần bí giết chết một cách dễ dàng, như vậy võ giả tiến vào chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Phần thưởng hậu hĩnh

Rời khỏi đại điện Thiên Cực, Lâm Thần, Ngao Hân và Trần Phong liền đi thẳng đến điện nhiệm vụ nội môn.

Cửa điện nhiệm vụ.

Sắc mặt Trần Phong hơi kinh ngạc, đột nhiên nói:

- Bốn người chúng ta đi vào dãy núi Mặc Liên, kết quả là ba người bị thương, Dương huynh thì bỏ mạng trong miệng Cự Linh Mãng.

Lúc đó khi tiến vào dãy núi Mặc Liên, đám người Lâm Thần tổng cộng có bốn người, theo thứ tự là Lâm Thần, Ngao Hân, Trần Phong và Dương Nhất Phàm, mà khi bọn họ đi ra thì ba người bị thương, một người mất mạng, nếu không phải là Thất trưởng lão kịp thời đến thì bốn người e là đều bỏ mạng trong miệng Cự Linh Mãng.

Ngao Hân cũng khẽ thờ dài, lắc đầu một cái nhưng không nói gì.

Sắc mặt Lâm Thần không thay đổi, Dương Nhất Phàm bỏ mạng hoàn toàn là do hấn gieo gió gặt bão, không trách người khác được. Không nghĩ nhiều, Lâm Thần đi vào bên trong điện nhiệm vụ.

Điện nhiệm vụ, bên trong vẫn có rất nhiều đệ tử nội môn đang chọn nhiệm vụ trong đó. Những đệ tử này nhìn thấy ba người Lâm Thần đi tới, đột nhiên sắc mặt từng người kinh ngạc, khâm phục nhìn ba người.

- Đứng đầu tiên là Lâm Thần, nhìn thấy không? Thật là lợi hại, bọn họ dĩ nhiên đã hoàn thành nhiệm vụ thăm dò dãy núi Mặc Liên!

- Là thế à, nhiệm vụ đó là phải thâm nhập vào nơi sâu nhất của dãy núi Mặc Liên, đừng nói là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, ngay cả cường giả Chân Đạo cảnh tiến vào đều có nguy hiểm.

Mọi người nghị luận sôi nổi.

Khi bốn người Lâm Thần tiếp nhận nhiệm vụ, thì nội môn xôn xao náo nhiệt, lúc này mọi người nhìn thấy đám người Lâm Thần trở về, cảm thấy rất ngưỡng mộ khâm phục.

Thâm nhập nơi sâu nhất của dãy núi Mặc Liên, đây cũng không phải là chuyện đùa. Một võ giả bình thường đừng nói là thâm nhập mà chỉ e là đi được nửa đường đã bị rất nhiều yêu thú giết chết.

- Ô, không đúng, lúc đó tiếp nhận nhiệm vụ là bốn người, làm sao bọn họ chỉ có ba người trở về?

- Là sư huynh Dương Nhất Phàm! Dương sư huynh không trở về!

- Các ngươi nhìn kỹ, ba người bọn họ trên người đều mang thương tích, lẽ nào, Dương Nhất Phàm hấn...

Nghĩ tới điều này, mọi người rung mình một cái. Dương Nhất Phàm là đệ tử thiên tài nội môn, đệ tử trên bảng Thiên Cực, tu vi đạt đến Thiên Cương cảnh hậu kỳ, một tay kiếm pháp cực giỏi, nhưng cho dù như vậy, vẫn bỏ mạng trong dãy núi Mặc Liên.

Ba người Lâm Thần mỗi người đều mang thương tích...

Có thể tưởng tượng được, nhiệm vụ chuyển đi lần này vô cùng nguy hiểm!

Một vài đệ tử trên mặt lộ ra vẻ may mắn, lúc đó khi tông môn tuyên bố nhiệm vụ, bọn họ cũng nghĩ đến nhận nhiệm vụ này, nhưng cũng cân nhắc đến phải thâm nhập vào nơi sâu nhất của dãy núi Mặc Liên, lúc này mới từ bỏ. Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy rất vui mừng, ngay cả đệ tử thiên tài Dương Nhất Phàm cũng phải bỏ mạng trong dãy núi Mặc Liên, như vậy những đệ tử bọn họ, thực lực còn yếu hơn cả Dương Nhất Phàm, chẳng phải chưa thâm nhập thì đã bỏ mạng hay sao?

Rất nhiều đệ tử than thở, lắc đầu, ba người Lâm Thần đi thẳng tới trước mặt trưởng lão điện nhiệm vụ.

Trưởng lão điện nhiệm vụ nhìn thấy, hai mắt hơi híp lại, hần nhiên vẫn nhớ ba người Lâm Thần, khẽ gật đầu và nói:

- Lâm Thần, Ngao Hân, còn có cả Trần Phong, các ngươi đã thành công hoàn thành nhiệm vụ. Đây là phần thưởng của các ngươi.

Nói xong, hần đưa tay điểm lên tám bài ba người Lâm Thần, trên tám bài của Trần Phong lập tức xuất ra hơn năm trăm điểm công hiến, còn trên tám bài của Ngao Hân là hơn sáu trăm điểm công hiến, số còn lại là chín trăm điểm công hiến liền nhập vào trong tám bài của Lâm Thần.

Phần thưởng nhiệm vụ lần này là hai nghìn điểm công hiến, bọn họ khi đó nhận nhiệm vụ, tổng cộng là bốn người, vốn là định chia đều nhau, nhưng Dương Nhất Phẩm không đồng ý, cuối cùng mới quyết định chia theo số lượng lực xuất ra.

Mà chuyến đi làm nhiệm vụ lần này, lực Lâm Thần xuất ra là nhiều nhất! Hơn nữa ít hơn là Trần Phong, bởi vậy, điểm công hiến lúc này Lâm Thần lấy được đạt chín trăm điểm!

Ngay sau đó, trưởng lão điện nhiệm vụ lại phân phát tiếp phần thưởng là linh thạch hạ phẩm, ba người Lâm Thần đang muốn cáo từ, lúc này trưởng lão điện nhiệm vụ cười nói:

- Chờ chút! Đối với phát hiện lần này các ngươi đã có công hiến to lớn đối với tông môn, Thất trưởng lão muốn thưởng cho các ngươi những thứ này.

- Thất trưởng lão?

Lâm Thần sửng sờ.

Ba người bọn họ có thể từ dãy núi Mặc Liên trở về tông môn, còn dám đòi hỏi gì ở Thất trưởng lão chứ. Nếu không phải là Thất trưởng lão đến kịp thời thì ba người Lâm Thần lúc này đã trở thành miếng thịt trong bụng Cự Linh Mãng rồi.

Trưởng lão điện nhiệm vụ khẽ gật đầu và nói:

- Một cái răng nhọn của yêu thú cấp năm bậc cao Cự Linh Mãng, một miếng vảy của Cự Linh Mãng đủ để chế tạo áo giáp mềm, một khối huyết nhục tinh hoa của Cự Linh Mãng. Ba người các ngươi mỗi người tự lựa chọn lấy.

- Hì, yêu thú cấp năm bậc cao Cự Linh Mãng!

- Không phải chứ, thật là yêu thú cấp năm bậc cao chứ?

- Đùa gì chứ, phần thưởng đương nhiên là vật liệu trên người yêu thú cấp năm bậc cao.

Rất nhiều đệ tử nội môn nghe vậy, mắt đều sáng lên thèm muốn, vẻ kinh ngạc.

Yêu thú đẳng cấp càng cao thì càng khó giết. Giống như vật liệu trên người yêu thú cấp năm bậc cao thì càng quý giá vô cùng. Cũng giống như nó, khi bán ra thị trường đều là vô giá.

Ba người Lâm Thần ngẩn người ra, ba người liếc mắt nhìn nhau, từng người gật đầu một cái.

- Thế nào, các ngươi ai chọn trước?

Trưởng lão điện nhiệm vụ cười nói.

Ngao Hân nhìn Lâm Thần và Trần Phong một cái và nói:

- Nhiệm vụ lần này Lâm Thần xuất lực rất nhiều, vậy để Lâm Thần chọn trước đi.

Trần Phong vốn không muốn nói, nhưng vừa nghe thấy Ngao Hân nói, lập tức im lặng và không nói gì.

Nghe vậy Lâm Thần gật đầu, hơi trầm ngâm một lúc.

Chiếc răng vô cùng sắc nhọn của yêu thú cấp năm bậc cao Cự Linh Mãng, là vật liệu rất tốt để tinh chế vũ khí. Hơn nữa miếng vảy của Cự Linh Mãng cũng rất tốt dùng để tinh chế áo giáp mềm.

Trước đây Lâm Thần cũng có một chiếc áo giáp mềm, là lúc khi mà hần nhận nhiệm vụ bảo vệ đội buôn của Vương gia tiến vào sâu trong Mặc Liên sơn khai thác Hàn Băng thạch. Nhưng khi gặp loạn thú ở thành Kim Dương, trong một trận chiến với Lang Vương cấp năm bậc thấp, áo giáp trên người Lâm Thần đã bị bộ móng vuốt sắc nhọn Lang Vương cắt rách vỡ vụn.

Còn huyết nhục tinh hoa trên người yêu thú cấp năm bậc cao...

Huyết nhục tinh hoa, không còn nghi ngờ gì nữa, trong đó đã ẩn chứa lượng lớn linh khí tinh hoa của con yêu thú này, nuốt vào có thể tăng cao tu vi. Tác

dụng sánh ngang đan dược.

Chỉ là, Cự Linh Mãng trước đây không lâu đã nuốt vào thi thể của Dương Nhất Phàm, cho nên Lâm Thần thực sự không có hứng thú nuốt khối huyết nhục tinh hoa này.

Loại bỏ huyết nhục tinh hoa, chỉ còn có chiếc răng nhọn của Cự Linh Mãng và tấm vải của Cự Linh Mãng, hai cái này có thể lựa chọn rồi.

Nghĩ tới đây, Lâm Thần nhìn vào Hàn Thiết kiếm ở bên hông. Thanh Hàn Thiết kiếm này là cuối năm vừa rồi lúc hắn tham gia đại hội gia tộc của Lâm gia ở thành Chân Vũ, phụ thân hắn đã tặng cho hắn. So với Tinh Cương kiếm mà trước đây Lâm Thần sử dụng thì uy lực của Hàn Thiết kiếm còn mạnh hơn nhiều.

Có điều sau một thời gian dài chiến đấu, trên thanh Hàn Thiết kiếm này đã có rất nhiều vết nứt, dù sao Hàn Thiết kiếm cũng chỉ là vũ khí phàm phẩm, có thể sử dụng đến bây giờ đã rất là tốt rồi.

Lâm Thần ngẩng đầu lên, kính cẩn nói:

- Trưởng lão, đệ tử chọn chiếc răng nhọn của Cự Linh Mãng.
- Được, tốt lắm, đây là chiếc răng nhọn của Cự Linh Mãng, người cất cẩn thận.

Trưởng lão điện nhiệm vụ cười và xoa tay một cái, lấy ra một chiếc răng vô cùng sắc nhọn dài gần một thước, đưa cho Lâm Thần.

Thân hình của Cự Linh Mãng vô cùng to lớn, răng nhọn của nó cũng to không kém. Có lẽ là do Cự Linh Mãng tiến vào Hắc vụ, vì vậy trên người nó đã lay dính Hắc vụ, vốn dĩ chiếc răng là màu bạc trắng nhưng lúc này lại pha lẫn chút màu đen, trông rất là kỳ dị.

Đội Lâm Thần lấy xong răng nhọn của Cự Linh Mãng, trưởng lão điện nhiệm vụ lại nói:

- Được rồi, đến lượt các người ai chọn trước.

Ngao Hân nhìn Trần Phong một cái, Trần Phong mặt hơi buồn, chuyển nhiệm vụ lần này, hắn xuất lực ít nhất, chỉ có thể chọn cuối cùng rồi.

- Thừa trưởng lão, đệ tử muốn dùng miếng vải của Cự Linh Mãng tinh chế ra một chiếc áo giáp.

Ngao Hân nói xong, vẻ mặt rất vui mừng. Miếng vải của Cự Linh Mãng giống với răng nhọn của nó, màu bạc trắng pha lẫn một chút màu đen, trông có vẻ quý dị, nếu tinh chế thành áo giáp, chắc chắn nhìn rất đẹp.

Trưởng lão điện nhiệm vụ gật đầu, cười nói:

- Không sai, miếng vải của Cự Linh Mãng là vật liệu tốt để tinh chế áo giáp, người muốn tinh chế áo giáp thì dùng miếng vải của Cự Linh Mãng này rất tốt rồi.

Nói xong, trưởng lão điện nhiệm vụ giơ tay ra, đưa cho Ngao Hân một miếng vải được được gấp chồng lên nhau.

Sau đó hắn tiếp tục nói:

- Trần Phong, cuối cùng là huyết nhục tinh hoa, đây là của người.

Không được lựa chọn, Trần Phong đỡ lấy huyết nhục tinh hoa, vẻ mặt hơi buồn. Huyết nhục tinh hoa mặc dù sánh ngang với đan dược cao cấp, nhưng so với răng nhọn và tấm vải của Cự Linh Mãng mà nói thì hắn muốn giống hai người kia.

Nhìn thấy tình cảnh này, trưởng lão điện nhiệm vụ cười to một cái nói:

- Trần Phong, người cũng đừng buồn, đây là huyết nhục tinh hoa của yêu thú cấp năm bậc cao, nếu người luyện chế thành đan dược dùng uống thì nó sẽ làm cho người đột phá lên thành Thiên Cương cảnh đỉnh phong.

- Đa tạ trưởng lão.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Phong tươi lên một chút, dù sao có tốt hơn là không có. Huyết nhục tinh hoa mặc dù không phải là thứ mà hắn muốn nhất, nhưng nếu là người khác muốn cũng không lấy được bảo bối này.

Trưởng lão điện nhiệm vụ khua tay nói:

- Được rồi, các người lui xuống đi, ta còn phải đăng ký nhiệm vụ cho những đệ tử khác.
- Tạ ơn trưởng lão.
- Tạ ơn trưởng lão!

...

Ba người Lâm Thần cung kính khom mình đi ra ngoài điện nhiệm vụ, có rất nhiều ánh mắt đê tửu nội môn nhìn theo hăm mộ.

- Lâm Thần, nhiệm vụ lần này, người vẫn là người chịu nhiều thiệt thòi nhất.

Trước cửa điện nhiệm vụ, Ngao Hân nhìn Lâm Thần và nói.

Trần Phong cũng nói:

- Đúng thế, Lâm Thần, cảm tạ người!

Có thể nói, nhiệm vụ lần này, nếu không phải Ngao Hân ra sức mời Lâm Thần, chỉ dựa vào Ngao Hân, Trần Phong và Dương Nhất Phàm thì có lẽ không chờ được Thất trưởng lão đến thì đều đã bỏ mạng rồi.

Ngao Hân và Trần Phong vẫn rất cảm kích đối với Lâm Thần.

Nghe vậy, Lâm Thần khua tay nói:

- Không cần.

- Lâm Thần, không cần nói nhiều, sự việc lần này ta nhớ kỹ, hy vọng người thứ lỗi cho những việc trước đây mà ta đã làm, sau này có việc gì cần cứ nói với ta, ta nhất định sẽ không từ chối.

Trần Phong chấp tay, sắc mặt nghiêm túc nói.

Lâm Thần cười một tiếng, trước khi xuất phát đi tới dãy núi Mặc Liên, Trần Phong đột nhiên ra tay tập kích Lâm Thần, nhưng lúc đó Trần Phong không hiểu Lâm Thần, cho nên mới gọi người không biết thì không có tội, bây giờ Trần Phong đã bày tỏ thái độ thì Lâm Thần cũng không nói thêm gì nữa.

- Lâm Thần, Ngao sư tỷ, cáo từ.

Trần Phong nói.

Lâm Thần chấp tay nói.

- Cáo từ!

Ngao Hân cũng chấp tay.

Nói xong, Trần Phong quay người đi về phía hắc ở.

Nhìn bóng lưng Trần Phong, Lâm Thần liền thở dài một cái, nhiệm vụ lần này có thể gọi là nguy hiểm vô cùng, có điều là nguy hiểm nhưng thu hoạch về rất khá. Sau nhiệm vụ lần này, Lâm Thần đã tích được gần một nghìn điểm công hiến, hơn nữa trước đây làm nhiệm vụ cũng tích được không ít điểm công hiến, Lâm Thần bây giờ tổng cộng có hơn bốn nghìn điểm công hiến.

Đủ để hắc đối một môn võ thuật Huyền Mịch cấp thấp!

Ngao Hân cũng khẽ thở dài một tiếng, nàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lâm Thần, còn nửa năm nữa là đại hội nội môn, người tiếp theo có dự định gì không?

- Bế quan tu luyện.

Lâm Thần dự định là, trước khi bắt đầu đại hội nội môn thì sẽ cố gắng hết sức tu luyện võ thuật Huyền Mịch cấp thấp tới đại thành, ngoài ra hắc còn muốn tăng tu vi lên...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Võ Kỹ Huyền Mịch

Thi đấu nội môn cứ ba năm tổ chức một lần, lúc Lâm Thần vừa gia nhập Thiên Cực tông, cũng là lúc kỳ thi đấu lần trước vừa kết thúc không lâu.

Mặc dù không trải qua, nhưng không thể nghĩ ngờ thi đấu nội môn là thời điểm mà Thiên Cực tông náo nhiệt nhất. Đến lúc đó, toàn bộ đệ tử nội môn của Thiên Cực tông cho dù là đang có nhiệm vụ ở bên ngoài, cũng sẽ trở về tông môn tham gia cuộc thi đấu.

Do đó, thi đấu nội môn của Thiên Cực tông mới thật sự là gặp được hết thiên tài, thiên tài cùng thiên tài đấu nhau! Vô cùng kịch liệt!

Cạnh tranh ác liệt như thế, nên khen thưởng cũng cực kỳ phong phú.

Mười người đứng đầu sau cuộc thi đều sẽ được tông môn chú trọng bồi dưỡng, cung cấp các loại công pháp, võ kỹ, đan dược đủ loại... Đặc biệt người giành giải nhất, có thể trực tiếp nhảy một bước lớn, trở thành đại đệ tử nòng cốt thứ mười của tông môn!

Tại Thiên Cực tông, phân ra có mười đại đệ tử nòng cốt, sau đó chính là mười đại đệ tử nội môn, cùng với những đệ tử nội môn khác, cuối cùng mới đến đệ tử ngoại môn.

Đệ tử nòng cốt nếu đủ điểm cống hiến có thể đổi được công pháp, võ kỹ cao cấp, đệ tử nội môn mặc dù có nhiều điểm cống hiến cũng không có cách nào đổi được.

Đệ tử cấp bậc khác nhau, cũng có sự khác biệt về quyền hạn.

Mà mười đại đệ tử nòng cốt, thực lực mỗi một người đều mạnh mẽ vô cùng, ở toàn bộ Nhạn Nam vực có tiếng tăm lừng lẫy. Quyền hạn của bọn họ ở trong nội môn cũng là cực cao, dù là võ kỹ Huyền Mịch đỉnh phong, chỉ cần có đủ điểm cống hiến, bọn họ cũng có thể đổi lấy.

Ngao Hân gật gù, hai mắt lóe lên một tia tinh quang nói:

- Lâm Thần, ta biết thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng không nghĩ tới ngươi lại cường đại đến mức độ như vậy, có thể cùng yêu thú cấp năm đỉnh phong Cự Linh Mãng đối đầu lâu như thế. Lâm Thần, bây giờ cách thi đấu nội môn còn có nửa năm, khoảng thời gian này, ta cũng sẽ bề quan tu luyện, hy vọng lúc gặp lại ngươi trong cuộc thi đấu, thực lực của ngươi vẫn cường đại như thế!

- Sẽ như sư tỷ mong muốn.

Lâm Thần gật đầu cười nói.

- Được rồi, ta trở về đây, cáo từ.

Ngao Hân chấp tay.

- Cáo từ.

...

Cáo biệt Ngao Hân, Lâm Thần trầm ngâm tại chỗ một chút, rồi đi thẳng tới Tầng Thứ Các.

Từ sau khi Lâm Thần ở Kim Dương thành trở về, khoảng thời gian này hắn vẫn đang làm nhiệm vụ tông môn, chính là vì muốn kiếm đủ điểm cống hiến, sau đó đổi lấy một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, để chuẩn bị cho cuộc thi đấu nội môn sắp tới.

Mà bây giờ, hắn tổng cộng có gần năm ngàn điểm cống hiến, đủ để đổi được một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần trực tiếp đi tới Tầng Thứ Các.

Vị trưởng lão áo bào trắng trấn thủ Tầng Thứ Các vẫn khoanh chân ở cửa như cũ, hai con mắt khép hờ. Trước kia tu vi Lâm Thần còn thấp, thực lực cũng như vậy, mỗi lần đến Tầng Thứ Các đều cho rằng lão giả áo bào trắng là ở đây nhắm mắt dưỡng thần, nhưng bây giờ linh hồn lực của Lâm Thần tăng mạnh, hắn cũng đã nhạy bén nhìn thấu tất cả, luồng Thiên Địa linh khí xung quanh tựa hồ như có linh tính vậy, chui vào bên trong thân thể của lão giả cuối cùng bị luyện hóa.

Cảm nhận được có người đến, lão giả áo bào trắng mở hai mắt, lập tức những luồng Thiên Địa linh khí đang tràn vào bên trong cơ thể lão, toàn bộ tản mất đi hết.

Công pháp tu luyện thật kỳ dị.

Trong mắt Lâm Thần loé lên một vệt kinh ngạc, loại phương thức tu luyện này của trưởng lão tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với những võ giả khác. Những võ giả khác tu luyện, đều là chủ động hấp thu Thiên Địa linh khí, mà lão giả này lại là Thiên Địa linh khí ở xung quanh chủ động tiến vào cơ thể của lão giả.

Lão giả áo bào trắng mở mắt, trong mắt lóe qua một tia sáng hết sức nhỏ bé không thể nhận ra, hắn nhìn thấy Lâm Thần, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười, bắt đầu từ khi Lâm Thần cùng Lý Xuyên phát sinh xung đột ở cửa Tầng Thứ Các, đến bây giờ Lâm Thần có tiến bộ to lớn, khiến cho người ta cảm thấy khiếp sợ.

Lão giả áo bào trắng càng nhìn Lâm Thần càng cảm thấy thoải mái, hắn gật đầu cười nói:

- Lâm Thần, lần này ngươi dự định đổi loại công pháp gì?

Đệ tử nội môn có thể đổi lấy công pháp võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, Huyền Mịch cấp trung, nhưng muốn đổi võ kỹ Huyền Mịch cấp trung cần điểm cống hiến quá mức khổng lồ, trong môn phái có rất ít đệ tử có thể tích đủ điểm, chứ đừng nói đến những khó khăn khi tu luyện võ kỹ này.

Lâm Thần dự định đổi một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, hần kính cần nói:

- Hồi trưởng lão, đệ tử định đổi một môn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp.

- Hà, Huyền Mịch cấp thấp?

Trong mắt lão già loé qua một vệt kinh ngạc.

Toàn bộ nội môn, đệ tử có thể đổi được Huyền Mịch cấp thấp cũng không nhiều, dù sao để đổi võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp cũng cần mấy ngàn điểm cống hiến, đệ tử rất khó kiếm đủ điểm cống hiến. Lâm Thần mới tiến nhập nội môn chưa bao lâu, một quãng thời gian trước hần còn đổi một môn công pháp Huyền Mịch cấp thấp, hiện tại lại muốn đổi lấy võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp.

- Đưa thẻ bài của ngươi cho ta nhìn một chút.

Lão già áo bào trắng nói.

Đệ tử muốn đổi võ kỹ, không phải nói muốn đổi loại nào là có thể lên lầu chọn công pháp võ kỹ ngay, còn cần đưa ra đầy đủ điểm cống hiến, cho trưởng lão thủ các xem, sau khi trưởng lão xem xong, mới có thể phê chuẩn để đi lên phía trên.

Nghe vậy, Lâm Thần xoay tay một cái, lấy ra một khối ngọc bài to bằng bàn tay, đưa cho lão già áo bào trắng.

Chân khí trong cơ thể lão già chuyển động, một vệt bạch quang từ trong tay hần thoáng qua, ngay sau đó, liền nhìn thấy trên ngọc bài hiện ra một loạt con số, lão già áo bào trắng thấy thế, khẽ gật đầu nói:

- Không tệ, Lâm Thần, thời gian mấy tháng ngắn ngủi ngươi đã kiếm đủ nhiều điểm cống hiến như vậy.

Trong mắt trưởng lão lộ ra vẻ hài lòng, hiển nhiên đối với việc Lâm Thần có thể tích đủ nhiều điểm cống hiến như vậy cực kỳ tán thưởng.

Dừng một chút, lão tiếp tục nói:

- Được rồi, Lâm Thần, ngươi có thể lên phía trên.

Vừa nói, lão già áo bào trắng cũng trả lại thẻ bài cho Lâm Thần.

- Đa tạ trưởng lão.

Sau khi Lâm Thần tiếp nhận lại thẻ, hướng lão già áo bào trắng hơi khom người, sau đó đi thẳng tới cầu thang gỗ.

Công pháp, võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp ở lầu ba Tầng Thư Các, Lâm Thần rất nhanh đã đi tới cửa bậc thang lầu ba. Lầu hai là nơi đệ tử Hoàng Mịch đình phong, có không ít đệ tử nội môn đang chọn võ kỹ, nhìn thấy Lâm Thần lên lầu ba, nhất thời ánh mắt ai nấy đều tràn ra vẻ hâm mộ.

Lâm Thần dừng lại ở khu vực để một loạt bí tịch võ kỹ.

Ngọc Tiêu kiếm pháp, võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, tổng cộng chia làm năm thức, tu luyện đại thành, có thể một chiêu kiếm đoạn sông, uy lực to lớn. Ghi chú: Bản kiếm pháp thích hợp cho nữ.

Cầm lấy một quyển bí tịch, Lâm Thần liếc mắt nhìn giới thiệu, liền lắc đầu một cái lại thả lại chỗ cũ.

Hồn Nguyên Tam Tài Kiếm Quyết, võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, cần võ giả tu luyện có Hồn Nguyên công pháp.

Thất Tinh châm, võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, lấy ba mươi sáu cái ngân châm làm vũ khí công kích, có thể công có thể thủ...

Thập Nhị Phách đao...

Lâm Thần cầm lấy một quyển bí tịch, sau khi nhìn một lát lại buông xuống, trong chớp mắt, bên cạnh hần đã bày ra hơn mười bản bí tịch. Những bí tịch này có kiếm pháp, quyền pháp, chương pháp, đủ loại.

Nhưng Lâm Thần am hiểu sử dụng kiếm, hần định tu luyện một môn kiếm pháp Huyền Mịch cấp thấp.

Lôi Chấn Kiếm Quyết, võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp...

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần lại cầm lấy một quyển võ kỹ, nhìn cẩn thận. Sau hai canh giờ, bên người Lâm Thần bày hai đồng bí tịch, bên trái có mười bảy bản, còn một bên khác, lại có hơn trăm bản, làm người nhìn hoa cả mắt.

Hồ...

Liên tục xem thư tịch hai canh giờ, khiến cho mắt hắn có chút cay cay. Lâm Thần xoa xoa mắt, thở phào, đứng lên.

Những thứ bên trái này là kiếm pháp Huyền Mịch cấp thấp, lần này, ta đòi lấy một môn kiếm kỹ đi.

Lâm Thần liếc mắt nhìn mười mấy bản bí tịch bên trái.

Những bí tịch này, toàn bộ là kiếm kỹ Huyền Mịch cấp thấp, do Lâm Thần dùng hai canh giờ chọn lựa ra từ trong rất nhiều võ kỹ, uy lực đều mạnh mẽ, Lâm Thần cảm giác bản thân thích hợp với kiếm kỹ.

Đương nhiên, kiếm kỹ ở nơi này không thể chỉ có mười mấy bản, chỉ là Lâm Thần không vừa ý thôi.

Vậy từ trong mấy kiếm pháp này chọn một môn đi.

Lâm Thần xoay người, lần thứ hai chọn lựa từ trong mười mấy bản bí tịch bên trái hắn.

Lôi Chấn Kiếm Quyết, võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, tổng cộng chia làm ba thức, thức thứ nhất Lôi Tự Quyết, triển khai ra, có chứa lôi uy, uy lực to lớn. Thức thứ hai...

Lâm Thần nhìn chốc lát, lắc đầu một cái, buông quyển bí tịch này xuống.

Quyển bí tịch này thích hợp võ giả cường hãn triển khai, tốt nhất là có tu luyện công pháp cứng rắn, mà ta tu luyện Chân Liên Tâm Quyết, cùng Lôi Chấn Kiếm Quyết cũng không tương xứng, không thích hợp ta.

Cửu Âm kiếm pháp, võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp... Phá Diệt kiếm pháp, Phục Ma kiếm quyết, Lục Mạch kiếm pháp...

Thời gian dư dả, Lâm Thần xem cũng rất cẩn thận. Sau thời gian nửa chén trà nhỏ, trước mặt Lâm Thần chỉ còn sót ba bản bí tịch. So với kiếm pháp của hắn, ba bản này có vẻ thích hợp hơn một chút.

Theo thứ tự là Phá Diệt Kiếm Pháp, Phục Ma Kiếm Quyết cùng với Lục Mạch Kiếm Pháp.

Phá Diệt Kiếm Pháp chỉ có ba kiếm, nhưng bất kể là một chiêu kiếm nào triển khai ra đều là uy lực vô cùng lớn, mà cùng với Lôi Chấn Kiếm Quyết trước đó Lâm Thần thấy qua, bản võ kỹ này tương tự là thích hợp với võ giả có công pháp cứng rắn, chỉ có điều khác với Lôi Chấn Kiếm Quyết là Phá Diệt Kiếm Pháp chú ý quyết chí tiến lên, kiếm pháp ác liệt, cùng kiếm kính của Lâm Thần cực kỳ hợp, nếu là phối hợp thi triển với kiếm kính mà nói, uy lực nhất định rất mạnh mẽ.

Bởi vậy, lúc đó Lâm Thần mới lưu lại Phá Diệt Kiếm Pháp.

Cuốn thứ hai, Phục Ma Kiếm Quyết.

Phục Ma Kiếm Quyết, cái gọi là phục ma, chính là lấy chỉ kiếm trong lòng, chém chết tà ma thiên hạ, kiếm pháp ác liệt đến cực điểm. Kiếm quyết này, cùng Phá Diệt Kiếm Pháp, phối hợp kiếm kính triển khai ra, uy lực sẽ vô cùng cường đại. Nhưng so với Phá Diệt Kiếm Pháp, Phục Ma Kiếm Quyết công kích lại càng sắc bén hơn.

Cuốn thứ ba Lục Mạch Kiếm Pháp.

Lâm Thần lưu lại quyển bí tịch này, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là kiếm pháp này triển khai tâm pháp đồ khá là kỳ lạ, võ kỹ kỳ lạ, khi triển khai là chân khí trong cơ thể thông qua kinh mạch lưu chuyển ra.

Mà quyển bí tịch này, phương thức triển khai, là lấy chân khí ở trong người biến hóa hình thành sáu đạo kinh mạch, thông qua sáu đạo kinh mạch này để thi triển. Như vậy khi thi triển đối với chân khí trong cơ thể võ giả có yêu cầu cực cao, chân khí trong đan điền cần phải cực kỳ tinh khiết, chân khí càng tinh khiết, uy lực kiếm pháp này triển khai ra càng cường đại.

Chân khí trong đan điền Lâm Thần tinh khiết cực kỳ, võ kỹ này thích hợp với Lâm Thần.

Nhìn kỹ ba bản giới thiệu bí tịch, Lâm Thần trầm ngâm.

Tổng thể mà nói, ba bản bí tịch Lâm Thần đều cần. Bản thứ nhất Phá Diệt Kiếm Pháp đại khai đại hợp, phối hợp với kiếm kính triển khai ra uy lực to lớn, cuốn thứ hai cũng giống như thế. Cuốn thứ ba Lục Mạch Kiếm Pháp, là triển khai phương thức đặc thù, yêu cầu hà khắc, nhưng lại cực kỳ phù hợp với Lâm Thần.

"Nên chọn quyển nào?"

Lâm Thần trở nên trầm tư.

Chỉ chốc lát sau, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào bên trên Phá Diệt Kiếm Pháp cùng Phục Ma Kiếm Quyết, sau một khắc, Lâm Thần đưa tay ra,

cầm bí tịch Phục Ma Kiếm Quyết lên.

"*Chính là ngươi!*"

Võ giả tu luyện đều cần chém chết tất cả tà ma, quyết chí tiến lên, theo đuổi võ đạo cực hạn, võ đạo đỉnh phong. Chân ý của Phục Ma Kiếm Quyết cùng với niềm tin của võ giả cơ hồ là giống nhau.

Như vậy, Phục Ma Kiếm Quyết so với Phá Diệt Kiếm Pháp, là thích hợp để triển khai cùng kiếm kính hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Hàng ma, trăm ma

Cho nên, Lâm Thần lựa chọn Phục Ma Kiếm Quyết.

Quyết định xong, Lâm Thần cầm lấy quyển bí tịch này, trực tiếp đi xuống dưới lầu.

- Nhìn kia! Lâm Thần xuống.

- Ở đâu ở đâu? Ồ, trong tay Lâm Thần có một quyển bí tịch, đó không phải là võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp chứ?

- Không phải võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp thì còn có thể là cái gì? Lâm Thần lên đó nhất định là chọn võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp!

- Ai, Lâm Thần thật là lợi hại, hắn mới tiến nhập nội môn không bao lâu, đã leo lên tới Thiên Cực bảng, kiếm đủ mấy ngàn điểm công hiến, hiện tại đã đổi được võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp.

Trước đó nhìn thấy Lâm Thần đi tới lầu ba, rất nhiều đệ tử nội môn đều nghị luận sôi nổi, không khỏi ao ước. Võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp uy lực cực kỳ mạnh mẽ, dưới tình huống tu vi ngang nhau, bên nào tu luyện võ kỹ tốt hơn, cấp bậc cao hơn, chính là phe có khả năng thắng lợi lớn nhất.

Dưới rất nhiều ánh mắt hâm mộ của đệ tử nội môn, Lâm Thần đi thẳng tới đại sảnh dưới lầu một.

Lão giả áo bào trắng tựa như đã dự liệu được trước vậy, Lâm Thần vừa mới xuống lầu, hắn liền mở mắt ra, trên mặt lộ ra một vết cười nói:

- Thế nào, Lâm Thần, ngươi chọn lựa lâu như vậy, đã chọn được loại võ kỹ nào rồi?

Lâm Thần nở nụ cười, nói:

- Hồi trưởng lão, đệ tử chọn được một môn võ kỹ thích hợp với bản thân.

- Ha ha, được! Cho ta nhìn một chút.

Lão giả áo bào trắng cười lớn một tiếng, trên mặt cũng lộ ra một chút tò mò. Lâm Thần lên lầu ba phải tới hai canh giờ, chọn lựa lâu như vậy, chọn được võ kỹ thích hợp với bản thân là cái gì?

Lâm Thần nghe vậy, đưa bí tịch Phục Ma Kiếm Quyết đang cầm trong tay cho lão giả. Lão giả áo bào trắng gật đầu một cái, cầm lấy bí tịch Phục Ma Kiếm Quyết, liếc mắt nhìn bìa phía sau, nhất thời ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Phục Ma Kiếm Quyết? Lâm Thần, môn bí tịch này thích hợp nhất với ngươi?

Lão giả áo bào trắng không nhịn được hỏi.

Phục Ma Kiếm Quyết, cái gọi là Phục Ma, chính là Hàng Ma Trăm Ma, ý tứ là quyết chí tiến lên, chỉ võ giả có ý chí cực kỳ kiên định, mới có thể làm được điều này. Bất quá so với những võ giả khác, trong cơ thể Lâm Thần ẩn chứa kiếm kính, kiếm kính cùng Phục Ma Kiếm Quyết phối hợp triển khai, uy lực sẽ mạnh mẽ hơn nhiều.

Lâm Thần nở nụ cười, hắn hơi gật đầu một cái.

Lão giả áo bào trắng thấy vậy, vẻ kinh ngạc trong mắt càng rõ, nhưng rất nhanh liền biến mất không còn tăm hơi. Hắn gật đầu nói rằng:

- Lâm Thần, ngươi đã cho rằng quyển bí tịch này thích hợp với ngươi nhất, như vậy ta cũng cũng không muốn nói nhiều. Tu luyện Phục Ma Kiếm Quyết tâm phải vĩnh viễn không đổi, kiên định với niềm tin của chính mình, những điều này ta không nói ngươi cũng nên biết.

Dừng một chút, hấn tiếp tục nói:

- Mặt khác, Lâm Thần, quyền bí tịch này là võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, để đổi quyền bí tịch này cần tiêu hao ba ngàn chín trăm điểm công hiến. Ta hiện tại hỏi ngươi một lần nữa, ngươi nhất định phải đổi lấy quyền bí tịch này sao? Ngươi cần nghĩ kỹ, một khi đã đổi rồi, mấy tháng này ngươi nỗ lực khổ cực để có được điểm công hiến, đều sẽ bị thu hồi.

Lâm Thần không do dự, nói:

- Đệ tử xác định.

- Được, đã như vậy, đưa thẻ bài của ngươi cho ta.

Trên mặt lão giả lóe qua một tia cần trọng, chờ Lâm Thần lấy thẻ bài ra đưa hấn, lập tức trừ đi ba ngàn chín trăm điểm công hiến trên thẻ bài của Lâm Thần.

Như vậy, Lâm Thần hiện tại cũng chỉ còn sót lại không tới một trăm điểm công hiến.

- Lâm Thần, quyền bí tịch này ngươi chỉ có thể mượn đi ba tháng, sau ba tháng bất luận ngươi là có tu luyện thành công hay không, đều phải trả. Mặt khác, không được tự mình truyền thụ cho những đệ tử khác hoặc tán tu bên ngoài, một khi bị phát hiện, hủy bỏ tu vi, trục xuất khỏi tông môn, ngươi phải ghi nhớ kỹ.

Lão giả áo bào trắng sau khi đăng ký Phục Ma Kiếm Quyết mà Lâm Thần muốn đổi, trầm giọng nói:

- Được rồi, giờ ngươi có thể trở về.

- Đệ tử ghi nhớ, đa tạ trưởng lão nhắc nhở.

Lâm Thần trình trọng gật đầu, hơi khom người rồi đi ra khỏi Tầng Thư Các.

Ra đến bên ngoài, trên mặt Lâm Thần không khỏi lộ ra một nụ cười.

Nhọc nhân khổ sở mấy tháng, giờ khắc này rốt cuộc cũng được đền đáp.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần vội vã trở về tiểu viện. Bây giờ cách đại hội nội môn còn chưa tới nửa năm, thời gian cấp bách, nếu đã đổi được võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, vậy thì không thể lãng phí thời gian, phải nhanh chóng tu luyện thành công.

Chẳng mấy chốc, Lâm Thần đã trở về bên trong khu nhà nhỏ.

Ở trong sân tiểu viện.

Sau khi ngồi ngay ngắn, Lâm Thần lấy bí tịch Phục Ma Kiếm Quyết ra. Bí tịch Phục Ma Kiếm Quyết chỉ có vẻn vẹn mười mấy tờ, bí tịch xem ra đã rất cổ xưa cũ kỹ, hiển nhiên niên đại cũng có hơi lâu.

Mở tờ thứ nhất ra, Lâm Thần tỉ mỉ nhìn.

Phục Ma Kiếm Quyết, kiếm kỹ Huyền Mịch cấp thấp! Quyền kiếm quyết tông cộng chia làm ba thức, gồm có: Hàng Ma, Trảm Ma, Phục Ma!

Võ giả tu luyện quyền kiếm quyết chú ý, không có nghị lực mạnh mẽ, ý chí vững vàng thì chớ tu luyện quyền kiếm quyết này, bằng không không những không thể thu được hiệu quả Phục Ma, mà ngược lại sẽ dẫn đến lạc lối, trở thành xác chết di động giống như nhân ma.

Xem xong tờ thứ nhất, Lâm Thần lại mở ra, cẩn thận xem tờ thứ hai của bí tịch.

Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ nhất: Hàng Ma! Trên đó viết rậm rạp chằng chịt các loại chú ý, ở bên cạnh, thì lại có bản vẽ minh họa, là kiểu triển khai tâm pháp đồ của chiêu thức này.

Lâm Thần xem hết sức tập trung.

Xem xong thức thứ nhất, lại xem thức thứ hai..

Chớp mắt, nửa canh giờ trôi qua. Lâm Thần ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Tu luyện Phục Ma Kiếm Quyết tới đại thành, dường như là vô địch trong các võ giả cùng cấp!"

"Chỉ riêng Phục Ma Kiếm Quyết, đã lợi hại như vậy, nếu như là dung hợp thêm kiếm kinh, thì uy lực có thể đạt đến mức nào?"

Sắc mặt Lâm Thần đỏ lên, đã có chút không thể chờ đợi được nữa muốn thử một chút.

Muốn là làm, sau khi Lâm Thần cẩn thận xem lại những yếu điểm khi triển khai Phục Ma Kiếm Quyết một lượt, liền xoẹt một tiếng, rút Hàn Thiết kiếm

bên hông ra.

Chân khí trong cơ thể hần vận động, Hàn Thiết kiếm trong tay đột nhiên đâm một nhát về phía trước, mang theo tiếng gió nhẹ vô cùng.

Xi xì!

Âm thanh Hàn Thiết kiếm xé rách không khí vang lên.

Đòn đánh này của Lâm Thần, xem ra không hề có chút nào mới mẻ, nhưng theo Hàn Thiết kiếm đâm ra, trong phút chốc khí thế cả người Lâm Thần tăng mạnh, một loại chính khí trầm tận tã ma trong thiên hạ từ trên người hần bạo phát ra khiến cho người ta có cảm giác vô cùng chấn động.

Hàng Ma!

Hàn Thiết kiếm thẳng tắp đâm về khoảng không phía trước.

Ngang!

Cơ hồ cũng trong lúc đó, từ bên trong thân thể Lâm Thần, lao ra một con Cự Mãng hung mãnh vô cùng, vây quanh Hàn Thiết kiếm, phát ra một chuỗi âm thanh, tầng tầng ép tới phía trước...

Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ nhất Hàng Ma, triển khai ra là một con Cự Mãng, thức thứ hai Trảm Ma, nhưng là Giao Long, thức thứ ba Phục Ma, chính là Chân Long giáng thế!

Thấy vậy, sắc mặt Lâm Thần vui vẻ, hơi suy nghĩ, thu hồi Hàn Thiết kiếm cất đi, cùng lúc đó, Cự Mãng biến hóa ra liền biến mất.

"Thật là lợi hại! Võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp quả nhiên không thể khinh thường."

Trên mặt Lâm Thần tràn đầy hưng phấn, vừa nãy hần luyện tập Phục Ma Kiếm Quyết, thi triển ra vô cùng trôi chảy, không có một chút trở ngại nào. Phục Ma Kiếm Quyết này quả nhiên là thích hợp với hần nhất.

Xoẹt một tiếng, Lâm Thần rút Hàn Thiết kiếm ra lần nữa, luyện tập Phục Ma Kiếm Quyết.

Ngang! Ngang! Ngang!

Từng trận tiếng gào của Cự Mãng truyền đến, từng kiếm từng kiếm vô ảnh vô hình, nhưng lại phảng phất như có một con Cự Mãng thật từ trong cơ thể Lâm Thần lao ra, ở trên thân Hàn Thiết kiếm, Cự Mãng há cái miệng lớn như chậu máu, hung hăng cắn về phía trước.

Lần lượt triển khai, càng ngày càng nhanh, Lâm Thần đối với một chiêu Phục Ma Kiếm Quyết này lại càng cảm thấy quen thuộc, từ lúc mới bắt đầu còn có chút không trôi chảy, đến bây giờ đã hoàn toàn nắm giữ được, Lâm Thần tiêu tốn thời gian không tới hai canh giờ.

Ngang!

Lại một lần Hàn Thiết kiếm hướng phía trước đâm ra.

Dường như là đồng thời, hư ảnh của Cự Mãng ở trên thân Hàn Thiết kiếm chột lóc lên, hai tay Lâm Thần hơi động, thuận lợi thu lại Hàn Thiết kiếm. Tất cả động tác làm liền một mạch, không có một tia ngập ngừng.

Thấy tình hình này, mặt Lâm Thần lộ ra một vệt vui mừng.

Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ nhất hàng Ma, Lâm Thần chỉ tiêu hao một buổi xế chiều, đã dễ dàng nắm được.

"Nhưng Phục Ma Kiếm Quyết này tổng cộng chia làm ba thức, chiêu thức càng tăng, uy lực càng lớn, tương tự độ khó khi tu luyện cũng sẽ gia tăng thật lớn."

Lâm Thần trầm ngâm một chút. Phục Ma Kiếm Quyết tổng cộng chia làm ba thức, thức thứ nhất là hàng Ma, thức thứ hai Trảm Ma, thức thứ ba Phục Ma! So hai thức phía sau, thức thứ nhất Hàng Ma tu luyện tương đối dễ dàng một chút.

Ở trên bí tịch Phục Ma Kiếm Quyết, có bút ký của đệ tử Thiên Cực tông từng tu luyện lưu lại. Phần lớn đệ tử tu luyện kiếm quyết này thức thứ nhất mất một tuần lễ mới xem như là miễn cưỡng nắm được, mà thức thứ hai, đệ tử có tư chất cao, cho dù tu luyện mấy tháng, cũng không chắc có thể tu luyện thành công, nên đến thức thứ ba, căn bản là không thấy được.

Bí tịch trên ghi lại từng đệ tử tu luyện qua kiếm quyết này có tới mấy chục đệ tử, cũng chỉ có mấy người tu luyện thành công thức thứ ba mà thôi. Mà phải biết, muốn tu luyện bí tịch này, tiền đề là phải có đầy đủ điểm công hiến để đổi, đệ tử có thể kiếm đủ nhiều điểm công hiến như vậy, há lại là võ giả có tư chất bình thường? Huống chi bí tịch này yêu cầu người tu luyện bản thân phải có nghị lực mạnh mẽ, ý chí kiên định vô cùng.

Có thể tưởng tượng được, tu luyện kiếm quyết này độ khó lớn thế nào.

Lâm Thần xoay tay một cái, lấy ra bí tịch Phục Ma Kiếm Quyết, mở ra một tờ thức thứ hai Trảm Ma, nhìn cẩn thận. Những đệ tử khác không cách nào

tu luyện thành công, không có nghĩa là Lâm Thần cũng không cách nào tu luyện thành công. Lâm Thần dự định thử nghiệm tu luyện thức thứ hai Trảm Ma.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Thần xoẹt một tiếng rút Hàn Thiết kiếm ra.

Hắn đứng ở giữa tiểu viện, sắc mặt lạnh lùng nhìn phía trước mặt, bỗng dưng, thân thể của hắn hơi động, hai chân đột nhiên xê dịch, cả người trong phút chốc phảng phất mờ ảo như một đám mây, xuyên tới xuyên lui bên trong khu nhà nhỏ, cực kỳ quỷ dị.

Trảm Ma!

Ngay trong phút chốc thân thể Lâm Thần hơi động, Hàn Thiết kiếm đột nhiên giờ lên thật cao, một chiêu kiếm đánh xuống phía trước.

Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ hai Trảm Ma, uy lực mạnh vô cùng, một chiêu kiếm chém giết kẻ địch, so với thức thứ nhất Hàng Ma, uy lực phải lớn hơn mấy lần.

Ong ong ong...

Theo chiêu kiếm này đánh ra, liền nhìn thấy Hàn Thiết kiếm trong tay hắn, đột nhiên khẽ run lên, phát ra từng đạo từng đạo tiếng vang vô cùng nặng nề.

Hàn Thiết kiếm run rẩy, khiến cho hai tay của Lâm Thần cũng khẽ run lên.

Mà quan trọng hơn là, Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ hai Trảm Ma, tu luyện thành công đều sẽ có một con Giao Long vô hình vô ảnh xuất hiện, mà đòn đánh này của Lâm Thần, lại chẳng có cái gì cả.

Thất bại!

Vốn là dựa theo tâm pháp đồ của Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ hai Trảm Ma vận chuyển lượng chân khí khổng lồ, nhưng vào đúng lúc này trong phút chốc hỗn loạn, khiến cho chân khí trong cơ thể Lâm Thần bị rối loạn.

Uống!

Mặt Lâm Thần biến sắc, miệng khẽ quát một tiếng, chân khí trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, bao quanh lấy Hàn Thiết kiếm, muốn thu hồi Hàn Thiết kiếm trở lại.

Chỉ là, chân khí Lâm Thần vừa mới bao quanh Hàn Thiết kiếm, vốn dựa theo tâm pháp đồ Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ hai Trảm Ma vận chuyển, đột nhiên cùng chân khí tràn vào đụng nhau.

Ầm!

Răng rắc!

Một tiếng nổ mạnh vang lên trước mặt Lâm Thần, thân thể hắn chấn động, không kịp được lui về sau mấy bước. Cùng lúc đó, Hàn Thiết kiếm trong tay hắn, răng rắc một tiếng gãy thành hai đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Một trăm hai mươi sáu bình

Chuyện này...

Ngực Lâm Thần phập phồng, hô hấp từng ngậm từng ngậm. Phục Ma Kiếm Quyết tu luyện rất khó, nhưng Lâm Thần không nghĩ tới, hậu quả khi tu luyện thất bại lại nghiêm trọng như vậy. Vừa nãy nếu như không phải hắn phát hiện đúng lúc, kịp thời khống chế chân khí trong cơ thể bao phủ Hàn Thiết kiếm lại, chỉ sợ sẽ bởi vì triển khai tâm pháp đồ Trảm Ma hỗn loạn, khiến lượng chân khí khổng lồ đang vận chuyển nổ tung mà bị thương nặng.

"Chẳng trách nhiều người tu luyện kiếm quyết này như vậy, nhưng chưa từng có ai có thể tu luyện thành công."

Lâm Thần đè xuống chấn động trong lòng, phun nhẹ ra một ngụm khí. Phục Ma Kiếm Quyết là võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, vốn dĩ võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp đã cực kỳ khó tu luyện, huống chi Phục Ma Kiếm Quyết so với các võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp khác, độ khó tu luyện còn lớn hơn một chút.

Lâm Thần đứng tại chỗ, trầm ngâm.

Vừa nãy triển khai một đòn Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ hai Trảm Ma, Lâm Thần vận chuyển theo tâm pháp đồ cũng không có phạm sai lầm, nhưng

vẫn thất bại...

Lâm Thần lấy ra bí tịch Phục Ma Kiếm Quyết, lần thứ hai cẩn thận nhìn, một lát sau, hần bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như đã ngộ ra.

Khi triển khai ba thức kiếm của Phục Ma Kiếm Quyết lúc thả chân khí ra phải cực kỳ chính xác, nếu như có sai lệch một chút nào, đều sẽ dẫn tới triển khai thất bại.

Vừa nãy Lâm Thần triển khai Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ hai Trảm Ma, rõ ràng cho thấy điều động chân khí xuất hiện sai lệch...

Biết được điểm này, Lâm Thần đứng tại chỗ, bắt đầu cân nhắc, mô phỏng phương thức triển khai kiếm pháp này, chỉ chốc lát sau, Lâm Thần ngẩng đầu lên, theo bản năng đưa tay muốn rút Hàn Thiết kiếm bên hông ra, nhưng sờ tới lại đụng phải một mảnh trống không.

Lâm Thần chợt nhớ tới tiếng nổ lúc trước, Hàn Thiết kiếm đã bị gãy, trong mắt loé ra một tia tiếc nuối, xoay tay một cái, lấy ra Hắc sắc Hắc sắc trường côn, dùng Hắc sắc trường côn thay kiếm, Lâm Thần chuẩn bị một lần nữa triển khai Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ hai Trảm Ma.

Việc sử dụng Hắc sắc trường côn thay thế Hàn Thiết kiếm còn có một nguyên nhân khác, Hắc sắc Hắc sắc trường côn này cực kỳ cứng rắn, dù cho phát sinh vụ nổ, cũng sẽ không bị hao tổn.

- Trảm...

Lâm Thần gầm nhẹ một tiếng, chân khí trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, hội tụ lên trên Hắc sắc trường côn, cũng trong lúc đó, Hắc sắc Hắc sắc trường côn được Lâm Thần giơ lên thật cao, phảng phất giống như một thanh trường kiếm, hướng phía trước nặng nề chém xuống.

Rống!

Cùng lúc này, trên Hắc sắc trường côn của Lâm Thần, như ầm ầm hiện một con Giao Long mờ mờ. Giao Long này có thân hình khổng lồ, trên cái đầu to lớn có một cái sừng dài đến mấy tấc.

So với lúc trước triển khai Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ nhất Hàng Ma xuất hiện Cự Mãng, con Giao Long này càng mờ nhạt hơn, lại chỉ tồn tại có một khắc, liền biến mất không còn gì.

Lâm Thần hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Chân khí trong cơ thể hần phun trào, xoay tay một cái, cất hắc Hắc sắc trường côn đi.

Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ hai Trảm Ma, luyện thành!

Nhưng khi Lâm Thần triển khai đòn đánh này, Giao Long kia chỉ xuất hiện trong thời gian có một hơi thở, mà hình ảnh lại cực kỳ hư vô, đòn đánh này, chỉ là miễn cưỡng triển khai ra, muốn tu luyện tới đại thành, còn cần phải luyện tập đáng kể.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần lần thứ hai vung Hắc sắc trường côn lên, tiếp tục luyện tập Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ nhất Hàng Ma cùng với thức thứ hai Trảm Ma.

Nhưng dùng hắc Hắc sắc trường côn thay kiếm để tu luyện kiếm pháp này, độ khó lớn hơn nhiều. Dù sao chỉ cần nói đến trọng lượng, hắc Hắc sắc trường côn cùng Hàn Thiết kiếm đã có sự khác biệt rất lớn.

Lâm Thần luyện tập gần nửa ngày, rồi ngừng lại.

Không có Hàn Thiết kiếm, tu luyện Phục Ma Kiếm Quyết cực kỳ bất tiện.

Trước đó khi lĩnh thưởng ở chỗ trưởng lão nhiệm vụ điện, Lâm Thần nhận được một cái răng nanh của yêu thú cấp năm đỉnh phong Cự Linh Mãng, răng nhọn kia là vật liệu cao cấp để rèn đúc vũ khí, hơn nữa lúc Lâm Thần vừa mới trở thành đệ tử nội môn, ở sâu trong dãy Mặc Liên sơn chiếm được một khối Hàn Băng thạch thượng phẩm, hai thứ đồ này, gần đủ để Lâm Thần rèn đúc ra một thanh bảo kiếm.

Lâm Thần trầm ngâm một chút, quyết định ngày mai xuống núi đến chợ thu hồi đan dược, sau đó sẽ đi tới Vương gia ở Thiên Lĩnh trấn nhờ trưởng lão Vương gia hỗ trợ rèn một thanh bảo kiếm.

Bên trong chợ đan dược, hai tháng trước Lâm Thần cùng chương quỹ của cửa hàng đã có giao ước, lúc đó Lâm Thần cung cấp rất nhiều nội đan yêu thú cấp ba cấp bốn ở trên người cho trưởng quầy, để người đó phụ trách luyện chế, sau khi luyện chế ra, bất kể là đan dược bán thành phẩm, hay là đan dược thành phẩm, Lâm Thần sẽ lấy đi sáu phần.

Còn Vương gia kia, là sau khi Lâm Thần trở thành đệ tử nội môn không lâu, từng nhận một nhiệm vụ bảo vệ đội buôn của họ tiến vào dãy Mặc Liên sơn tìm kiếm Hàn Băng thạch, được gặp gỡ Vương gia. Vương gia là gia tộc rèn đúc vũ khí, ở xung quanh đây cũng khá là có danh tiếng, vũ khí bọn họ làm ra rất được võ giả hoan nghênh.

Trong lòng quyết định xong, Lâm Thần sau khi ăn cơm tối, tắm rửa qua, liền trở lại phòng nhỏ chuẩn bị tu luyện.

Lấy ra một bình rượu tụ khí đan thượng phẩm, bắt đầu tu luyện cả đêm.

Một đêm yên ắng, sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Thần rời giường rất sớm, sau khi chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, trực tiếp đi xuống chợ.

Tại chợ bên dưới Thiên Cực tông. Rất dễ bắt gặp võ giả mang theo túi lớn túi nhỏ từ dãy Mặc Liên son đi ra, một vài võ giả lần này tiến vào Mặc Liên son thu hoạch rất tốt vui vẻ ra mặt, tiến vào tụ tập trong khu chợ.

Cùng với võ giả tụ tập thành đội tiến vào cũng có người hoặc là bị thương hoặc là bị đồng đội vô ý bỏ lại ở dãy Mặc Liên son, những võ giả này trên mặt lộ rõ vẻ bi thương.

Nhưng không còn cách nào khác, muốn tu luyện nhất định phải kiếm được linh thạch, đan dược, mà muốn thu được linh thạch, đan dược, tiến vào dãy Mặc Liên son sẵn giết yêu thú chính là con đường tốt nhất.

Đương nhiên, cũng có võ giả lựa chọn tiến vào Mặc Liên son để giết người cướp hàng, cướp đoạt đồ của người khác.

Chỉ là nếu làm như thế, cũng phải trả cái giá cực lớn. Dù sao nếu là gặp phải võ giả giấu điểm thực lực, như vậy kẻ chết chính là hắn.

Nói tóm lại, bất kể là dùng biện pháp nào, đều có nguy hiểm cực lớn.

Võ giả tu luyện, rất khó!

Một năm trước, Lâm Thần cũng như những võ giả này, tiến vào dãy Mặc Liên son săn giết yêu thú kiếm lấy điểm cống hiến, một năm sau, ngày hôm nay, Lâm Thần đã đột phá trở thành cường giả Thiên Cực cảnh, thực lực trong các võ giả Thiên Cực cảnh cũng được coi như là cường hãn.

Đi tới chợ, Lâm Thần không có nhìn đông nhìn tây, mà trực tiếp đi đến cửa hàng đan dược.

Chợ bên dưới Thiên Cực tông này không lớn, nhưng cũng đầy đủ, cửa hàng đan dược, vũ khí, quầy hàng các loại toàn bộ đều có. Lâm Thần một đường đi qua, hai bên đường phố, đều là đồ vật mà võ giả tiến vào dãy Mặc Liên son săn giết yêu thú lấy được, sau khi trở về chính mình mạng bán ra, bày sạp ở hai bên đường.

Những quầy hàng này có thượng vàng hạ cám đủ loại, thậm chí còn có thể nhìn thấy công pháp, võ kỹ được bán ra, đương nhiên đều là một ít công pháp và võ kỹ cấp thấp, dù sao công pháp và võ kỹ cấp cao, võ giả tán tu căn bản rất ít có cơ hội có được.

Cửa hàng đan dược Thanh Tùng các, chính là nơi có giao hẹn với Lâm Thần trước đó.

Bên trong cửa hàng luôn không thiếu võ giả, giờ khắc này bên trong có không ít võ giả đang chọn lựa đan dược, những võ giả này hầu hết tu vi là Luyện Thể cảnh, chọn lựa đan dược, cũng là các loại hạ phẩm, trung phẩm.

Lâm Thần đi vào Thanh Tùng các, một hầu gái có khuôn mặt ưa nhìn lập tức đi tới, tươi cười nói:

- Hoan nghênh công tử tới Thanh Tùng các, không biết công tử cần tìm đan dược loại nào?

Lâm Thần lắc đầu một cái, cười nói:

- Không cần, ta là Lâm Thần, làm phiền người nói một tiếng với chương quỹ là có Lâm Thần đến.

Nghe xong, cô hầu gái hơi sững sờ, nhưng có vẻ nàng từng được chương quỹ Thanh Tùng các dặn dò, biết Lâm Thần cùng Thanh Tùng các có giao dịch, về mặt cung kính nói:

- Lâm công tử xin chờ một chút, tiểu nữ đi gọi chương quỹ tới ngay.

Hầu gái hướng Lâm Thần khom người, liền vội vã đi lên lầu hai Thanh Tùng các.

Đợi không bao lâu, một người trung niên bụng bự từ cửa cầu thang bước xuống, thị nữ vừa nãy đi theo phía sau.

Người trung niên mập mạp nhìn thấy Lâm Thần, cười lớn một tiếng nói:

- Lâm công tử đại giá quang lâm, hoan nghênh hoan nghênh.

Lâm Thần nở nụ cười, khẽ gật đầu đáp lại, xem như là chào hỏi.

- Lâm công tử mời đi bên này, chúng ta vào trong từ từ nói chuyện.

Hai mắt trưởng quầy hí thành một khe, mặt hồng hồng, xem ra cực kỳ cao hứng.

Lâm Thần trong lòng hơi động, có lẽ là Thanh Tùng các luyện chế được không ít Tụ Khí đan thượng phẩm, nếu không lão mập cũng sẽ không có vẻ mặt như thế. Hắn gật gù, cười nhạt nói:

- Xin mời!

- Xin mời!

Lão mập hạ thấp người chấp tay, hai người sóng vai tiến vào bên trong một gian sương phòng.

Vẫn là căn phòng nhỏ lần trước Lâm Thần cùng lão trao đổi, hai người ngồi ở trên ghế dựa mềm, một hầu gái bưng hai chén trà đi vào, sau khi để xuống, hướng hai người cung kính khom người, rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Lâm Thần nâng chung trà lên, nhẹ nhàng uống một hớp, nhất thời một mùi thơm ngát hương vị nhàn nhạt tràn ngập khoang miệng, cảm thấy tinh thần sáng khoái, mấy ngày liên tiếp điên cuồng luyện tập, mệt mỏi cũng giảm đi nhiều, Lâm Thần nở nụ cười, nói:

- Trà ngon!

- Ha ha, trà này là dùng mấy loại linh thảo trăm năm cùng với nước trà chuyên dụng luyện chế từ linh thảo mà thành, đối với võ giả giúp khôi phục thể lực cực lớn, có thể làm cho Lâm công tử tán thưởng như vậy, chính là vinh hạnh của bốn tiệm.

Lão mập mở miệng nói, trên mặt lộ vẻ đắc ý.

Lâm Thần nở nụ cười, cầm chén trà trong tay đặt ở trên bàn gỗ nói:

- Quá khen! Không biết quý tiệm luyện chế Tụ Khí đan thượng phẩm thế nào rồi?

Lần này Lâm Thần đến đây, chính là vì giao dịch này. Hai tháng trước, Lâm Thần cùng Thanh Tùng các đã giao ước rõ ràng, hắn cung cấp lượng lớn nội đan yêu thú, còn Thanh Tùng các thì phụ trách luyện chế, bất kể là thành phẩm, hay là bán thành phẩm Tụ Khí đan thượng phẩm luyện chế ra, Lâm Thần đều sẽ có được sáu phần trong đó.

Nghe Lâm Thần nói xong, lão mập neho mắt một cái, nghiêm túc nói:

- Còn phải cảm tạ Lâm công tử cung cấp nội đan yêu thú, bốn tiệm lần này luyện chế, tổng cộng được hơn một trăm sáu mươi bình tụ khí đan bán thành phẩm, tụ khí đan thượng phẩm thì có năm mươi bình.

Một trăm sáu mươi bình tụ khí đan bán thành phẩm, năm mươi bình tụ khí đan thượng phẩm!

So với lần trước, số lượng đan dược luyện chế ra lần này quá nhiều! Chẳng trách vẻ mặt lão mập lại mừng rỡ như vậy.

Dựa theo quy ước, Lâm Thần có thể lấy sáu phần mười. Nói cách khác, tổng cộng Lâm Thần có thể lấy được chín mươi sáu bình Tụ Khí đan bán thành phẩm, thành phẩm Tụ Khí đan thượng phẩm ba mươi bình.

Tổng cộng là một trăm hai mươi sáu bình!

Tụ Khí đan thượng phẩm vốn dĩ khó tìm, phần lớn đều là do tông môn phân phát, bình thường võ giả tán tu rất khó có được, mặc dù là bên trong chợ có bán ra thượng phẩm Tụ Khí đan, nhưng số lượng rất ít ỏi.

Lâm Thần dùng mấy trăm viên nội đan yêu thú, đổi thành hơn trăm bình Tụ Khí đan thượng phẩm, mặc dù trong đó phần lớn là đan dược bán thành phẩm, nhưng tuyệt đối là có lời, không hề thiệt thòi.

Còn phía Thanh Tùng các, tuy rằng chỉ được bốn phần mười trong đó, nhưng cũng đủ để kiếm bộn linh thạch rồi, phải biết Tụ Khí đan thượng phẩm là cực kỳ quý hiếm, võ giả bình thường muốn mua cũng không mua được.

Lâm Thần không nhịn được hí mắt một cái, nhiều đan dược như vậy, đủ để hắn tu luyện tới lúc đại hội nội môn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Vương Gia Trấn Thiên Lĩnh

- Lâm công tử, theo ước định, công tử có được chín mươi sáu bình Tụ Khí đan bán thành phẩm, ba mươi bình Tụ Khí đan thành phẩm. Tất cả đều ở đây, công tử có thể xem một chút.

Người trung niên mập vừa vẫy tay thì ngay lập tức trên bàn bày ra Tụ Khí đan thượng phẩm, vừa hay đủ một trăm hai mươi sáu bình, không thừa không thiếu.

Nhìn thấy vậy, Lâm Thần cười rạng rỡ. Sau khi nhìn thấy đan dược, Lâm Thần thả ra linh hồn lực thu những đan dược này cất vào trong Trữ Giới Linh Vật.

Lúc này, người trung niên mập nói:

- Công tử, tôi thường tiếp xúc với các loại đan dược. Nếu võ giả dùng Tụ Khí đan bán thành phẩm quá lâu, e rằng sẽ có tác dụng phụ. Lúc trước công tử tới bồn tiệm mua rất nhiều đan dược bán thành phẩm, đã dùng rất lâu rồi có lẽ cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Nếu tiếp tục dùng thì tu vi sẽ có chút khó khăn.

Nghĩ một lúc, ông ta tiếp tục nói:

- Hay là thế này, bồn tiệm sẽ đưa ra giá khiến công tử vừa lòng, công tử thấy thế nào?

Nghe người trung niên mập nói xong, Lâm Thần không nhịn được cười.

Nếu như là võ giả khác mà dùng nhiều Tụ Khí đan bán thành phẩm e là sẽ tạo ra tác dụng phụ cho kinh mạch và đan điền. Nhưng mà Lâm Thần dùng lại không như vậy.

Lâm Thần dùng đan dược, đan dược biến thành dược lực đều là được tiểu đỉnh đã qua hấp thu và tinh luyện lại. Cũng tức là cho dù đan dược bán thành phẩm có hàm lượng tạp chất cao nhưng sau khi được tiểu đỉnh tinh luyện qua thì dược lực cũng rất tinh khiết giúp Lâm Thần luyện thành chân khí. Vì vậy không có tác hại gì với Lâm Thần cả.

- Đa tạ ý tốt của chương quỹ, nhưng mà chỗ đan dược này ta có việc phải dùng, rất xin lỗi.

Lâm Thần lắc đầu nói.

Nghe Lâm Thần nói, người trung niên mập có chút thất vọng, nhưng hấn vẫn vui vẻ gật đầu nói:

- Nếu như công tử đã quyết định như vậy thì tôi sẽ không nói nhiều nữa. Công tử còn cần đan dược nào khác không? Bồn tiệm trong đoạn thời gian này đã luyện ra được không ít đan dược như là giải độc trị thương.

Võ giả sau khi vào dãy núi Mặc Liên không thể tránh khỏi việc bị thương thì phải cần đan dược trị thương rồi. Còn về việc giải độc cũng tương tự như trị vết thương. Trong dãy núi Mặc Liên có không ít yêu thú có độc trong cơ thể, võ giả lúc chiến đấu với nó rất dễ dàng để bị nhiễm, vì vậy cần đan dược giải độc.

Ví dụ như là loại đan dược này, dự trữ trên người một ít sẽ rất có tác dụng, trong tiệm của người trung niên to béo Lâm Thần đã không ngần ngại trong một lần mua hơn mười bình đan dược chữa bệnh và giải độc. Tổng cộng tốn mất vài ngàn khối linh thạch hạ phẩm.

Xong việc, khuôn mặt người trung niên mập rạng rỡ, cười ha ha nói:

- Công tử quả nhiên rộng lượng, miễn là tiệm tôi mở thì Lâm công tử đây chính là khách quý của chúng tôi. Chúng tôi nhất định sẽ tiếp đón tử tế.

- Vậy thì xin đa tạ ông chủ rồi.

Lâm Thần mỉm cười và gật đầu.

Sau khi làm xong việc này, Lâm Thần chợt nhớ cách đây hai tháng, hấn gặp hai mẹ con trước cửa Thanh Tùng các mà tiện tay giúp đỡ. Hai mẹ con họ vì muốn cảm tạ Lâm Thần đã tặng cho Lâm Thần miếng ngọc bội. Nhưng lại không nghĩ rằng, cùng với ngọc bội lúc Lâm Thần tham gia Thiên La sơn bí cảnh có được lại là một cặp ngọc bội.

Lần này lại đến Thanh Tùng các, Lâm Thần muốn tìm người phụ nữ để hỏi về sự tình của miếng ngọc bội. Nhưng nếu muốn tìm người phụ nữ này Lâm Thần phải dò hỏi người trung niên này một phen.

Xét cho cùng, người trung niên mập này đã nhận lời cho họ ở lại Thanh Tùng các để làm việc.

Khi Lâm Thần đang suy nghĩ làm sao để hỏi tin tức về hai mẹ con đó thì người trung niên đó lắc đầu, không ngại ngần nói:

- Lâm công tử muốn tìm Triệu Trân? Nàng làm việc trong bồn tiệm được một tháng sau đó về quê rồi. Người phụ nữ như cô ấy thì về quê là tốt nhất, ở trong chợ này toàn là võ giả mà nàng ấy chỉ là một người bình thường. Nhưng công tử tìm nàng ta có việc gì?

Người trung niên mập tò mò hỏi. Nghe hấn nói, Lâm Thần biết tên thật của người phụ nữ là Triệu Trân. Nhưng vì lý do nào đó, nàng chỉ ở Thanh Tùng các một tháng thì về quê sinh sống.

Sau khi nghe người đàn trung niên mập nói, Lâm Thần lắc đầu tiếc nuối. Ban đầu, hấn vẫn muốn tìm Triệu Trân để hỏi về lai lịch của miếng ngọc bội. Nhưng nàng đã về quê rồi muốn tìm được nàng cũng là chuyện rất khó.

Sau khi tạm biệt người trung niên mập, Lâm Thần đi dạo bên trong chợ mua sắm một chút.

Lúc này chính là buổi trưa, phần lớn võ giả đều đi ăn trưa, trên đường cũng không có bao nhiêu người.

Mặc dù vậy, hai bên đường phố vẫn còn rất nhiều quầy hàng bày bán.

Lâm Thần đi dạo xung quanh thấy rất nhiều thứ cổ quái. Chẳng hạn như có thể tìm ra một con rối, một số vũ khí mà cường giả thượng cổ để lại... có điều những loại này đều không có tác dụng gì. Chẳng hạn như vũ khí mà cường giả thượng cổ để lại cũng bị đập vỡ không nhận ra hình dạng mới là bị võ giả lấy ra để bán. Nếu như là đồ tốt thì những võ giả này làm sao có thể mang ra bán được.

Tất nhiên, cũng có những chuyện bất ngờ xảy ra, chẳng hạn như lần trước Lâm Thần tại cửa chợ mua được đoạn kiếm.

Tuy nhiên lần này, lại không có thứ gì khiến tiểu đình trong đầu Lâm Thần chấn động cả.

Đi dạo ở trên đường một lát, Lâm Thần liền đi tới một túp lều, gọi chút đồ ăn chuẩn bị ăn cơm trưa.

Ngồi trong các đều là những võ giả đã quá ba chén rượu. Những võ giả này cũng là rảnh rỗi nên ngồi nói chuyện phiếm. Nhưng hầu hết các võ giả lại đang nói chuyện của đại hội tông môn Thiên Cực tông nửa năm sau. Chợ này nằm dưới chân núi Thiên Cực tông, võ giả nơi đây tự nhiên sẽ nói chuyện về Thiên Cực tông nhiều hơn rồi.

- Nửa năm sau là đại hội nội môn Thiên Cực tông. Mọi người nói xem ai sẽ đạt được danh hiệu đệ nhất?

- Chuyện đó còn phải nói sao, chắc chắn là đại đệ tử nội môn Tổng Cường! Cuộc so tài lần trước hắn đứng thứ hai, mà người giành hạng nhất đã được tiến vào hàng ngũ các đệ tử nòng cốt của nội môn rồi, vậy thì đứng thứ nhất chắc chắn là hắn rồi!

Tổng Cường là đại đệ tử nội môn Thiên Cực tông, đứng thứ hai trong cuộc so tài nội môn. Tu vi Thiên Cực cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu một bước nữa đột phá Chân Đạo cảnh, thực lực cực mạnh.

Trong mỗi cuộc so tài của nội môn Thiên Cực tông, người giành được vị trí đệ nhất sẽ được tiến vào hàng ngũ các đệ tử nòng cốt của nội môn. Tự nhiên, vị trí thứ hai cũng sẽ trở thành vị trí thứ nhất của nội môn.

- Theo ta thấy chưa chắc đâu. Cuộc so tài của nội môn Thiên Cực tông ba năm diễn ra một lần. Thời gian ba năm đủ để rất nhiều đệ tử tăng thực lực lên tới mức khủng bố. Nói không chừng trong số đó có đệ tử ẩn giấu thực lực. Ví dụ, một thời gian trước đây xôn xao về một người tên Lâm Thần!

- Lâm Thần? Ý người nói là Lâm Thần - một người mới nổi lên gần đây? Hắn ta thực sự là một người đặc biệt. Lúc đó, tu vi của Lâm Thần là chỉ là Luyện Thể cảnh đã bước vào Thiên Cực cảnh rồi.

- Thực lực của Lâm Thần rất giỏi, nhưng tu vi lại quá thấp. Hơn nữa hắn mới ở nội môn không lâu? Muốn so với Tổng Cường thì quá kém rồi.

Sau khi nghe rất nhiều võ giả nói về bản thân mình, Lâm Thần ngẩn người mỉm cười lắc đầu.

Tuy nhiên, trong mắt hắn lại hiện lên một tia kinh ngạc. Cuộc so tài lần này là bước đệm của Lâm Thần. Hắn muốn nhân cơ hội này xông vào hàng ngũ đệ tử thiên tài của Nhậm Nam vực. Cùng so tài với các đệ tử trong Thiên Cực tông quá vô vị, chỉ có cùng so tài với các đệ tử thiên tài khắp Nhậm Nam vực mới thật sự là tỷ thí.

Ví dụ, cạnh tranh với các đệ tử cốt lõi của Thiên Cực tông!

Không nghĩ nhiều, Lâm Thần lấy ra hai khối linh thạch hạ phẩm đặt lên bàn, đứng dậy bước ra ngoài quán trọ.

Một võ giả nhìn thấy bóng người Lâm Thần, không khỏi sững sờ, ngạc nhiên. Hắn bỗng nhiên la lớn:

- Đây, đó không phải là Lâm Thần sao? Thì ra hắn ở đây?

- Lâm Thần ư? Sao hắn ta có thể ở đây, người không nhìn nhầm chứ?

- Đúng vậy, Lâm Thần là đệ tử thiên tài làm sao có thể đến chợ được. Bây giờ đã gần tới đại hội nội môn Thiên Cực tông, hắn ta chắc phải đang bế quan tu luyện mới đúng chứ?

Người võ giả kia nghe vậy lắc đầu nói:

- Ta không nhìn nhầm mà, người đó chính là Lâm Thần. Ta có một người biểu ca ở nội môn Thiên Cực tông. Có một lần biểu ca dẫn ta đến Thiên Cực tông, đó là lần đầu tiên ta thấy Lâm Thần.

- Không phải chứ, là Lâm Thần thật sao?

...

Ra khỏi quán trọ, Lâm Thần thuê một con Thanh Ô mã chạy về hướng Thiên Linh trấn.

Lần này xuống núi Lâm Thần có hai mục đích. Đầu tiên là đến chợ mua đan dược, mục đích này đã đạt được, tông cộng Lâm Thần có được hơn một trăm bình Tự Khí đan thượng phẩm. Mục đích thứ hai là đi đến Thiên Linh trấn để nhờ Vương gia trưởng lão giúp đỡ rèn kiếm.

Với một chiếc răng nhọn của yêu thú Cự Linh Mãng cấp năm đỉnh phong và Hàn Băng thạch thượng phẩm, cùng với các vật liệu khác luyện thành

một thanh kiếm!

Thiên Linh trấn cách chợ rất xa, Lâm Thần cười con Thanh Ô Mã chạy đến Thiên Linh trấn.

Mấy ngày sau đó.

Thiên Linh trấn!

Thiên Linh trấn nằm ngay bên dãy núi Mặc Liên, cũng có rất nhiều võ giả dừng chân tại đây. Nhưng khác với chợ lần trước mà Lâm Thần đến. Người qua lại trong Thiên Linh trấn ít hơn, nhưng cho dù như vậy nơi đây vẫn rất náo nhiệt.

Thiên Linh trấn có một gia tộc rèn đúc vũ khí rất nổi tiếng khắp các khu vực lân cận, đặc biệt là trong khoảng thời gian này, Vương gia rèn đúc ra rất nhiều vũ khí, áo giáp, tất cả có cho thêm Hàn Băng thạch giúp chế tạo ra các vũ khí lợi hại, áo giáp cứng rắn đáng kể, rất được các võ giả hoan nghênh.

Vương gia của Thiên Linh trấn cũng từ đó tiếng tăm lẫy lừng, thế lực ngày càng mạnh.

Lâm Thần theo thói quen đi thẳng đến trước cửa Vương gia. Ở xa cũng có thể nghe thấy tiếng rèn binh khí "bình bình" trong đại viện. Hiển nhiên có rất nhiều đệ tử Vương gia đang rèn vũ khí.

Tại cửa lớn Vương phủ có hai võ giả Luyện Thể cảnh tầng thứ chín đang canh giữ. Hai người này nhìn thấy Lâm Thần đến đột nhiên cẩn trọng.

Một trong hai người bọn họ nói:

- Nơi này là trọng địa của Vương gia, những người không phận sự không được vào.

Lâm Thần mỉm cười. Lần trước hắn đến đây có hai thị vệ canh cổng nhìn quen mặt. Nhưng một năm qua Vương phủ cũng đã thay đổi nhiều.

Hắn nhảy xuống con ngựa Thanh Ô mã, lớn tiếng nói:

- Hai vị huynh đệ, ta là Lâm Thần, làm ơn giúp ta đi thông báo với Vương gia một tiếng nói là Lâm Thần muốn mời Vương gia trưởng lão giúp rèn một thanh kiếm.

- Nay, Vương gia trưởng lão của chúng tôi đang bận, nếu người muốn rèn vũ khí thì xin hãy về cho.

Sau khi nghe những lời của Lâm Thần, một võ giả không quan tâm lạnh lùng hét lên.

Lâm Thần lặng người.

Lúc này, một người khác nói:

- Các hạ hãy về cho. Nếu cứ bước lên trước thì chúng tôi sẽ không khách khí đâu.

Sau khi nghe xong, Lâm Thần hơi suy nghĩ. Có vẻ như sức mạnh của Vương phủ trong một năm nay đã thay đổi rất nhiều. Các đệ tử cũng rất kiêu ngạo. Tuy nhiên, Lâm Thần đến đây chỉ để yêu cầu Vương gia trưởng lão rèn vũ khí, cũng không muốn xung đột với hai người này.

- Mời hai vị đi thông báo một chút, còn việc Vương gia trưởng lão có đồng ý rèn vũ khí cho ta hay không, không đến lượt hai vị lên tiếng.

Lâm Thần nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Phàm khí

- Xằng bậy!

- Đã nói không rèn cho người thì nhất quyết sẽ không rèn. Người còn không mau đi chỗ khác!

Sắc mặt hai vị đệ tử khó coi, hai tay đã đặt sẵn trên thân kiếm, nếu như không phải vì nể mặt Lâm Thần có tu vi đạt đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ thì e rằng đã không nhịn được mà tấn công Lâm Thần rồi.

Chẳng qua trong thời khắc hai người bị Lâm Thần xua đuổi, bỗng có một âm vang truyền từ đại điện.

- Kê nào dám gây lớn tiếng ồn ào ngoài kia!

Ngay sau đó, liền thấy một vị trưởng lão mặc y phục màu đỏ từ trong đại điện đi ra. Tu vi người này đã đạt đến Thiên Cương cảnh trung kỳ, mặt hình chữ điền, chắc hẳn là một vị Vương gia chấp sự nào đó.

Người trung niên kia cùng với hai thanh niên nọ vốn dĩ không giống nhau, người này nhìn thấy y phục của Lâm Thần liền nhận ra được Lâm Thần là đệ tử nội môn của Thiên Cực tông, trong lòng nhất thời sợ hãi, khẽ cười nói:

- Hóa ra là đệ tử của Thiên Cực tông, không biết hôm nay các hạ đại giá quang lâm đến Vương phủ chúng tôi là có việc gì quan trọng?

- Đệ tử Thiên Cực tông?

Hai thanh niên bỗng nghe được liền không khỏi nhìn nhau mà khiếp sợ.

Vương Phủ cho dù thế lực có hùng hậu tới đâu nhưng nếu đối đầu với Thiên Cực tông thì cũng như trứng chọi đá hoàn toàn không phải là đối thủ. Mà có thể tiến vào Thiên Cực tông để tu luyện võ kỹ mặc dù chỉ có đi xách dép cho đệ tử nội môn thì so với việc tu luyện tán tu ở bên ngoài, tư chất và thực lực cũng sẽ tăng không ít.

Hai người trong lòng không yên, liền bị kinh hồn bạt vía đứng bất động, không dám có chút suy nghĩ nào về việc đối đầu với Lâm Thần nữa.

Lâm Thần không hề để ý đến hai người kia, hướng về người trung niên khẽ nói:

- Tại hạ là Lâm Thần đệ tử nội môn của Thiên Cực tông, lần này đến đây là muốn nhờ tiền bối rèn giúp một thanh bảo kiếm.

Nghe xong, tiền bối liền ngơ ngàng, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, khẽ nói:

- Lâm Thần đệ tử Thiên Cực tông? Người chính là kẻ đã giúp Vương phủ chúng ta tiến vào Mặc Liên sơn lấy Hàn Băng thạch, Lâm Thần đúng không?

Lâm Thần nở nụ cười khẽ nói:

- Chính là tại hạ.

- Chẳng trách chẳng trách.

Vị tiền bối tỏ vẻ mừng rỡ, năm đó đệ tử của Vương phủ đã tìm thấy Hàn Băng thạch ở Mặc Liên sơn nhưng vì độ nguy hiểm trong Mặc Liên Sơn quá cao, Vương phủ đã phái đi rất nhiều đội ngũ truy lùng Hàn Băng thạch nhưng đều không thấy quay về. Nhân lúc các tông môn lớn đang tuyên bố nhiệm vụ, thỉnh cầu tông môn phái đệ tử theo hộ vệ cho đội ngũ của Vương phủ tiến vào Mặc Liên sơn lấy Hàn Băng thạch mang về. Đó chính là nhiệm vụ của đệ tử Thiên Cực tông này.

Lúc đó tu vi của Lâm Thần chỉ mới đạt đến Luyện Thể cảnh tầng thứ tám đỉnh phong nhưng hiện tại cũng đã là Thiên Cương Cảnh sơ kỳ rồi. Chân khí trên người càng ngày càng cao cường.

Vị tiền bối tỏ vẻ thần phục gật đầu nói:

- Hóa ra là Lâm công tử, Lâm công tử xin mời vào rồi chúng ta thảo luận.

Lâm Thần khẽ cười nói:

- Vậy thì làm phiền rồi!

Người trung niên chấp tay, tiến về hướng đại viện Vương phủ mà bước tới. Vốn dĩ hai vị đệ tử Vương Phủ muốn ngăn cản Lâm Thần, hiện tại Lâm Thần lại làm bộ dáng không để ý tới bọn họ, trái lại trong lòng hai người liền thờ phào nhẹ nhõm.

Sau khi nghe vị tiền bối giải bày, lẽ nào lại còn không biết rõ lai lịch của Lâm Thần chứ? Tức là đệ tử thiên tài nội môn của Thiên Cực tông đối với Vương phủ có một mối ân tình gì đó, nếu như hắn ta ồ trước mặt trưởng lão Vương phủ Vương Thiên Minh tùy ý nhắc tới hai người bọn họ, để Vương gia biết về hành động của bọn họ đối với Lâm Thần, hai người bọn họ nhất định sẽ bị trừng phạt của gia tộc.

Lâm Thần tiến vào đại viện của Vương phủ, bên tai vang lên tiếng lách cách của kim loại truyền đến. Vương phủ có tiếng là một gia tộc chuyên rèn luyện binh khí, ở ngoài Vương phủ chắc chắn vẫn còn nhiều nơi chế tạo binh khí khác, giống như bên trong đại viện của Vương Phủ, thông thường sẽ không dùng đến chỗ này để chế tạo binh khí. Nhưng hiện tại bên trong lại vang lên tiếng kim loại va loảng choảng vào nhau, tất nhiên không phải là binh khí bình thường rồi.

Nếu không tại sao lại đặt đại viện Vương gia làm nơi chế tạo binh khí chứ, lại còn phải rất nhiều đệ tử canh giữ nghiêm ngặt?

Vị tiền bối đưa Lâm Thần đi vào một gian phòng nhỏ, vừa bước vào âm thanh liền biến mất. Quả nhiên hiệu quả cách âm của căn phòng này thực không tồi, dù sao đại điện của Vương phủ hầu như đều có đệ tử nội môn trú ngụ, nếu như mỗi ngày đều nghe thấy tiếng kim loại loảng choảng nhau thì làm sao có thể tu luyện thành công được.

Tiến vào căn phòng, vị tiên bối kêu một thị nữ mang một chén trà đến cho Lâm Thần, sau đó liền xin lỗi Lâm Thần một tiếng rồi vội vã đi ra ngoài.

Không bao lâu, cánh cửa bên cạnh bỗng phát ra âm thanh cọt kẹt mà từ từ mở ra. Sau đó liền nghe một âm thanh trầm mặc nặng nề vọng đến:

- Khách quý khách quý, từ lần từ biệt tại Mặc Liên sơn, Lâm công tử lần này chính là lần đầu tiên quay trở lại Vương phủ của ta.

Đồng thời xuất hiện một lão giả tuổi đã ngoài sáu mươi từ cửa đi vào, đi cạnh hắn là một người trung niên mặc y phục màu đỏ rực rỡ tuổi trạc năm mươi, chính là người lúc trước đã dẫn dắt Lâm Thần tiến vào đại viện Vương phủ cũng đang ở đó.

Chính là Vương Thiên Minh trưởng lão!

Thấy tình hình như thế, Lâm Thần bèn đứng dậy, sắc mặt vui vẻ cười hướng về phía Vương Thiên Minh trưởng lão gật đầu.

Thần sắc Vương Thiên Minh tươi tỉnh, quan sát Lâm Thần một chút liền phát hiện tu vi của Lâm Thần đã đạt đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ, không tránh khỏi việc lộ vẻ khâm phục.

- Thiên Cương cảnh sơ kỳ! Lâm công tử không hổ là thiên tài bẩm sinh. Chỉ trong vòng một thời gian một năm ngắn ngủi, tu vi liền tăng vượt bậc.

Tu luyện võ kỹ, độ khó cực cao, Lâm Thần của một năm trước vẫn còn là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu nhưng trong giờ khắc này, Lâm Thần đã tu luyện đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ, có thể nói là nhanh cực kỳ.

Lâm Thần chấp hai tay lại khẽ nói:

- Trưởng lão quá khen rồi!

Hai mắt Vương Thiên Minh nhắm nghiền lại, khoát tay áo một cái hướng về Lâm Thần đưa tay mời khẽ nói:

- Lâm Công tử mời ngồi, lần này Lâm công tử đại giá quang lâm đến Vương phủ của ta không biết là có chuyện gì?

Sau khi ngồi vào ghế, Lâm Thần nhìn thoáng phía sau Vương Thiên Minh một cái, xoay tay một cái, mang chiến lợi phẩm là răng nhọn của yêu thú cấp năm đỉnh cao Cự Linh Mãng cùng với khối Hàn Băng thạch thượng phẩm để ra.

- Phiền lão tiên bối hãy mang hai vật phẩm này làm vật liệu chế tạo một thanh bảo kiếm.

Lâm Thần nói.

- Ngoài ra, những vật liệu khác đệ tử sẽ lấy linh thạch hạ phẩm bồi thường lại cho Vương phủ.

- Đây là... răng nhọn của yêu thú cấp năm đỉnh cao Cự Linh Mãng! Hàn Băng thạch thượng phẩm!

Vương Thiên Minh kiến thức sâu rộng, cảm chiếc răng nhọn mà Lâm Thần đưa xem xét cẩn thận. Nhất thời kinh ngạc, hai mắt ửng đỏ lên.

Thời gian trước đây, Vương Thiên Minh đã từng nghe những trưởng lão chấp sự nói, lần trước Lâm Thần đến là vì muốn mời hắn chế tạo giúp một thanh bảo kiếm, sau này dựa vào thân phận Lâm Thần là đệ tử nội môn Thiên Cực tông, đối với Vương phủ trước đây cũng có vài phần ân tình, Vương Thiên Minh tự nhiên sẽ đồng ý Lâm Thần yêu cầu này.

Nhưng vạn điều hắn lại không ngờ tới chính là Lâm Thần lại có thể lấy răng của yêu thú cấp năm cao cấp Cự Linh Mãng cùng với Hàn Băng thạch thượng phẩm làm vật liệu chế tạo, mời hắn ta rèn giúp thanh bảo kiếm.

Nên biết đây là vật liệu trên cơ thể yêu thú cấp năm đỉnh cao.

Yêu thú cấp năm đỉnh cao có thể sánh ngang với Chân Đạo cảnh trung kỳ, một ít yêu thú công lực lại càng có thể sánh ngang với võ giả Chân Đạo cảnh hậu kỳ. Nếu như muốn thực sự chém đầu một con yêu thú, mặc dù là võ giả Chân Đạo cảnh xuất chiêu thì cũng sẽ cảm thấy khó khăn.

Huống hồ võ giả Chân Đạo cảnh há lại có thể tùy ý tiến vào Mặc Liên sơn chém giết yêu thú cấp năm đỉnh cao hay sao?

Nếu vậy một cái răng nhọn của yêu thú cấp năm đỉnh cao có thể được xem là cực kỳ quý giá, nếu lấy nó làm vật liệu chế tạo bảo kiếm thì quả thật là vật liệu thượng hạng mà.

Hai mắt Vương Thiên Minh nhắm nghiền lại, tu vi Lâm Thần chỉ mới đạt đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ nhưng lại có thể sở hữu được răng nhọn của yêu thú cấp năm đỉnh cao, thật sự bất ngờ, đừng nói đến những vật liệu trên thân thể yêu thú cấp năm đỉnh cao, ngay cả cấp năm bậc thấp cũng không phải một đệ tử Thiên Cương cảnh sơ kỳ có thể đối phó được.

Còn về Hàn Băng thạch thượng phẩm, cũng được xem là một vật liệu quý hiếm. Hàn Băng thạch sau khi được chế tạo thành binh khí tất nhiên sẽ làm binh khí ngày một rắn chắc hơn.

- Lâm công tử quả thật hào phóng, vật liệu yêu thú cấp năm đỉnh cao, Vương phủ chúng tôi vẫn đang tìm mãi nhưng đều không tìm được.

Vương Thiên Minh khẽ híp mắt lại nói.

- Có điều Lâm công tử nếu như muốn dùng hai vật phẩm này làm vật liệu chế tạo thanh bảo kiếm, vậy thì Vương phủ chúng tôi sẽ mang đi chế tạo cho Lâm Công tử một thanh bảo kiếm sắc bén, nếu như không thì Vương Thiên Minh ta sẽ bị chê cười rồi.

- Đa tạ Trưởng lão!

Lâm Thần khẽ cười, Vương Thiên Minh có thể giúp hắn rèn thành một thanh bảo kiếm vậy thì không còn gì bằng. Dù sao hai chiến lợi phẩm này cũng được xem là hàng thượng phẩm, nếu như rèn không thành hoặc có sai sót lại khiến vật phẩm bị tổn hại, chắc chắn sẽ thiệt thòi không ít.

Mà Vương Thiên Minh đã đương nhiệm chức Trưởng lão từ lâu rồi, phương pháp rèn kiếm cũng có thể xem như là xuất quỷ nhập thần. Có Vương Thiên Minh giúp đỡ chắc chắn sẽ không có sai sót.

Vương Thiên Minh gật đầu nói:

- Ủ, răng nhọn của yêu thú cấp năm đỉnh cao Cự Linh Mãng, yêu thú cấp năm đỉnh cao thực lực mạnh mẽ, cũng được coi là bá chủ trong các yêu thú, là vật liệu quý giá. Nếu như mang răng nhọn này đi rèn thành thanh bảo kiếm, chắc chắn bên trong sẽ mang uy lực của Cự Linh Mãng, thế thì công lực sẽ được gia tăng thật lớn.

- Có điều trước khi rèn ta muốn hỏi Lâm công tử một chuyện, Lâm công tử dự định sẽ rèn ra thanh bảo kiếm như thế nào?

- Rèn ra thanh bảo kiếm như thế nào ư?

Lâm Thần ngạc nhiên. Đối với việc phân chia binh khí, Lâm Thần cũng không hiểu rõ tường tận. Khẽ lắc đầu nói:

- Vũ khí này như thế nào thì rèn như thế đấy.

Vương Thiên Minh liền ngo ngác cười nói:

- Vũ khí cũng giống như đan dược vậy, sẽ có phân chia cấp bậc rõ ràng. Phần lớn các đệ tử đều sẽ sử dụng vũ khí cơ bản là những vũ khí bình thường. Có điều so với binh khí ở trần gian thế tục thì uy lực, sự sắc bén vẫn là quan trọng nhất. Nếu như không thì không có cách nào có thể giết được yêu thú.

Đắn đo một hồi, hắn liền nói tiếp:

- Phẩm khí được chia thành hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm. Võ giả Luyện Thể cảnh chủ yếu sử dụng binh khí là hạ phẩm hoặc trung phẩm. Đệ tử Thiên Cương cảnh đều sử dụng vũ khí trung phẩm hoặc thượng phẩm. Nói chung vũ khí cấp bậc quá thấp sẽ không cách nào chịu đựng được chân khí mệnh môn trong cơ thể võ giả, từ đó sẽ gây vỡ.

Lâm Thần không tự chủ được mà gật đầu. Hắn chỉ vừa mới sử dụng Tinh Cương kiếm do tông môn truyền lại, Tinh Cương kiếm là một vũ khí hạ phẩm, vừa bắt đầu thì còn có thể chịu đựng được chân khí mạnh mẽ của Lâm Thần, nhưng chân khí của Lâm Thần ngày càng tăng lên, Tinh Cương kiếm cũng không chịu đựng được mà vỡ vụn.

Nhưng sau khi phụ thân của Lâm Thần truyền lại cho hắn thanh Hàn Thiết kiếm, cấp bậc so với Tinh Cương kiếm cao hơn một ít nhưng nếu sử dụng quanh năm suốt tháng cũng sẽ bị sức mạnh của chân khí tạo áp lực, cuối cùng vẫn không thể chịu đựng.

- Vũ khí cấp bậc càng cao, vật liệu thiết yếu để chế tạo vũ khí lại càng khác nhau. Phẩm khí cực phẩm cần vật liệu chủ yếu là phải gấp mười mấy lần thượng phẩm. Đồng thời uy lực, sự sắc bén cũng hơn gấp mười lần so với vũ khí thượng phẩm.

Vương Thiên Minh từ tốn nói.

- Bên trên phẩm khí, chính là chân khí. Uy lực thật sự lớn không gì so sánh được, nhưng chẳng qua chân khí thì chỉ duy nhất võ giả Chân Đạo cảnh mới có thể lấy chân nguyên để thôi thúc, võ giả dưới Chân Đạo cảnh mặc dù cũng có chân khí nhưng cũng không có cách nào thôi thúc nó để công kích được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Tội Ác Chi Thành

Nghe được lời nói của Vương Thiên Minh, trong lòng Lâm Thần hơi động, không nén nổi tình cảm, tay phải sờ lên nệm gối.

Nệm gối này chẳng qua là trư vật nệm gối thông thường, có điều bên trong có một viên trung phẩm Trư Vật Linh Giới, trung phẩm Trư Vật Linh Giới vô cùng quý giá, cho dù tu vi hiện tại của Lâm Thần đạt đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ, hắn cũng không dám tùy ý lấy ra. Dù sao bảo vật quý như vậy một khi bị những võ giả khác phát hiện tất nhiên sẽ muốn giết người cướp của.

Mà bên trong Trữ Vật Linh Giới Lâm Thần để rất nhiều bảo vật quý giá, ví dụ như hắc Hắc Sắc trường côn, âm dương ngọc bội cùng với đoạn kiếm. Hắc Sắc trường côn là do Tiểu Bạo Hùng tiến nhập vào nơi thí luyện mà tặng cho Lâm Thần. Dựa vào sự suy đoán của Lâm Thần, Tiểu Bạo Hùng tặng cho hắc Hắc Sắc trường côn hẳn là một món chân khí.

Lâm Thần vận dụng chân khí, không cách nào thôi thúc nó. Nhưng Hắc Sắc trường côn lại cực kì cứng rắn, chỉ cần dựa vào độ cứng rắn của nó phối hợp với Cổ Đồng Luyện Thể bí quyết, Lâm Thần liền có thể sử dụng nó giết võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Âm dương ngọc bội cũng giống như vậy, Lâm Thần sử dụng chân khí đối với nó căn bản không có hiệu lực. Về phần đoạn kiếm.. Đoạn kiếm không rõ nguồn gốc, có điều Lâm Thần có một loại trực giác đoạn kiếm so với thực tế mạnh hơn rất nhiều, đoạn kiếm chính là sở hữu kiếm hồn!

Mà chân khí này trừ khi võ giả hao tổn nhiều tinh huyết cùng với thời gian tu luyện, nếu không... căn bản không có khả năng sinh ra khí hồn.

Chân khí uy lực mạnh mẽ, võ giả Chân Đạo cảnh thôi thúc chân khí một kích tùy ý cũng có thể chặt đứt núi sông.

Trên mặt Vương Thiên Minh lộ ra vẻ hâm mộ, hiển nhiên đối với chân khí cũng là cực kỳ tôn sùng.

- Trên chân khí chính là bảo khí.

Vương Thiên Minh tiếp tục nói:

- Bảo khí rất có sức mạnh lớn vô cùng!

Nói đến đây, sắc mặt Vương Thiên Minh có chút ngưng lại:

- Bảo khí là cái gì ta cũng không biết, bởi vì ta chưa thấy qua. Chẳng qua uy lực của nó lớn đến mức người khó có thể tưởng tượng, nói tóm lại đây là thần binh lợi khí, có thể gặp không thể cầu, chính xác là bảo vật.

- Vũ khí chia ra chính là ba loại này, phạm khí, chân khí và bảo khí. Mỗi một loại đều phân chia ra có hạ phẩm, trung phẩm cùng thượng phẩm và cực phẩm. Có lẽ trên bảo khí còn có cao cấp hơn, nhưng mà cho dù vậy thứ vũ khí đó cũng không phải là thứ chúng ta có thể chạm.

Vương Thiên Minh lắc đầu một cái mở miệng nói.

Phạm khí, chân khí, bảo khí!

Chia ra ba loại.

Vậy các võ giả sử dụng đều là phạm khí, chỉ có võ giả tu vi Chân Đạo cảnh mới có thể sử dụng chân khí. Còn về bảo khí, Lâm Thần chưa bao giờ nghe chứ đừng nói tới nhìn thấy.

Nghe Vương Thiên Minh nói xong, trong lòng Lâm Thần hơi động mở miệng hỏi:

- Vương trưởng lão có thể luyện chế chân khí?

Chân khí uy lực to lớn, là vũ khí của cường giả Chân Đạo cảnh, nếu như luyện chế ra một món bán ra cho võ giả Chân Đạo cảnh nhất định có thể kiếm được lượng lớn linh thạch.

Vương Thiên Minh mỉm cười lắc đầu một cái nói rằng:

- Loại chân khí này một người bình thường làm sao có khả năng luyện chế? Có thể luyện chế chân khí thấp nhất cũng phải là tu vi Chân Đạo cảnh sơ kỳ, huống chi rèn một món chân khí cần vật liệu vô cùng quý giá, Vương gia chúng ta cho dù dốc hết cả gia tộc cũng không đủ vật liệu rèn một món chân khí.

Lâm Thần gật đầu, Vương Thiên Minh nói không sai, muốn rèn ra một món chân khí khó khăn vô cùng, Vương gia tuy là gần đây thế lực tăng mạnh, nhưng muốn rèn ra một món chân khí, cũng không có khả năng.

Trong lúc Lâm Thần suy tư, Vương Thiên Minh bỗng cười ha ha nói rằng:

- Bất quá chúng ta mặc dù không có thể rèn ra một món chân khí hoàn chỉnh, nhưng rèn ra bán chân khí vẫn không thành vấn đề.

- Bán chân khí?

Lâm Thần sững sờ.

- Đúng, bán bộ chân khí! Sức mạnh mặc dù không cường đại như chân khí, nhưng so với phạm khí cực phẩm cũng là mạnh hơn rất nhiều.

Vương Thiên Minh gật đầu nói:

- Và lại bán chân khí chỉ cần ân cần săn sóc tốt, đợi thời cơ tới, có thể thêm vào tài liệu quý giá, biến thành chân khí đích thực. Mà bán chân khí này khi

lên cấp thành chân khí vũ khí, uy lực của nó so với chân khí bình thường đích thực cường đại hơn mấy lần.

Vương Thiên Minh dừng một chút tiếp tục cười nói:

- Lâm công tử, hai kiện tài liệu ngươi lấy ra này, chính là rèn bán chân khí.

Trong mắt Lâm Thần lóe lên một vệt bất ngờ.

Hắn đúng là không nghĩ tới, yêu thú cấp năm đỉnh cao Cự Linh Mãng cùng với thượng phẩm Hàn Băng thạch, cũng chính là hai tài liệu chính rèn luyện bán chân khí. Phải biết rằng bán chân khí còn mạnh hơn so với cực phẩm phạm khí, miễn là Lâm Thần nuôi dưỡng tốt, đến một ngày nào đó bán chân khí trở thành chân khí đích thực, uy lực của nó cũng tăng lên trên diện rộng.

Lâm Thần động tâm.

Mặc dù hiện tại hắn đã có hai món vật liệu có khả năng là vũ khí chân khí là Hắc Sắc trường côn cùng với Âm Dương ngọc bội, nhưng Lâm Thần chính là sử dụng kiếm, Hắc Sắc trường côn cùng Âm Dương ngọc bội không thích hợp để hắn thi triển.

- Vương trưởng lão, không biết rèn bán chân khí này còn cần tài liệu tài liệu gì khác không?

Lâm Thần neho mắt một cái, nhảy bèn bắt được mấu chốt của vấn đề.

Nghe lời nói của Vương Thiên Minh, rõ ràng cho thấy hắn có lòng tin rèn ra một món bán chân khí, nhưng muốn rèn ra một bán chân khí, ngoại trừ trong tay Lâm Thần có tài liệu yêu thú cấp năm đỉnh cao Cự Linh Mãng cùng với thượng phẩm Hàn Băng thạch, còn cần thêm những tài liệu khác.

Vương Thiên Minh gật đầu cười nói:

- Lâm công tử đối với Vương gia ta có ân tình lớn, nếu không phải Lâm công tử lúc đó ra sức chống lại sự tập kích của yêu thú, sợ rằng Vương gia cũng không có ngày hôm nay rồi. Ngày hôm nay nếu Lâm công tử muốn rèn một thanh kiếm sắc, Vương gia ta hoàn toàn đáp ứng.

- Lâm công tử muốn rèn một bán chân khí, trừ hai tài liệu chủ yếu này, còn cần hai vật phẩm. Những tài liệu khác thì dễ bàn, Vương gia ta có khả năng đáp ứng, nhưng vật phẩm kia... Vương gia ta cũng là không bỏ ra được.

Nghe xong lời này, Lâm Thần có chút ngạc nhiên đứng lên.

- Là tài liệu gì mà khiến lệnh gia quần bách như vậy?

- Trưởng lão cứ nói đừng ngại.

Lâm Thần nói.

Dừng một chút, Vương Thiên Minh nói:

- Hai vật phẩm này, theo thứ tự là ngọc Lưu Ly Linh Nham, cùng với Thiên Tàn Minh Tinh! Vũ khí thêm ngọc Lưu Ly Linh Nham, có thể thúc đẩy nắm giữ năng lực khôi phục nhất định, vũ khí trên có thêm ngọc Lưu Ly ánh sáng lấp lánh, về phần Thiên Tàn Minh Tinh thêm vào bên trong vũ khí sẽ tăng thêm cứng cỏi cùng sắc bén, rèn bán chân khí thì hai thứ vật phẩm này không thể thiếu.

- Ngọc Lưu Ly Linh Nham, Thiên Tàn Minh Tinh?

Về mặt Lâm Thần mờ mịt. Đây là vật gì? Hắn ngay cả nghe đều chưa nghe nói qua.

- Như vậy xin hỏi trưởng lão, hai thứ đồ này có thể tìm được ở nơi nào?

Lâm Thần tiếp tục mở miệng.

- Khó tìm!

Vương Thiên Minh lắc đầu nói rằng:

- Nếu như là thời kỳ thượng cổ ngọc Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh chẳng qua chỉ là tài liệu rèn bình thường, nhưng theo năm tháng, hai vật phẩm này bây giờ đã cực kỳ khan hiếm, thuộc về tài liệu rèn quý giá.

Nghe xong lời nói của Vương Thiên Minh, Lâm Thần không khỏi nhướng mày, chẳng lẽ sẽ không tìm được hai tài liệu này? Nhưng nếu là tìm không được, hắn muốn rèn bán chân khí, chẳng phải là không có thứ gì.

- Vương trưởng lão, chẳng lẽ bây giờ cũng tìm không được hai thứ tài liệu này nữa sao?

Lâm Thần hơi nhíu mày nói.

- Ha ha điều đó cũng không phải.

Vương Thiên Minh như cũ lắc đầu cười nói:

- Ngọc Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh, hai loại tài liệu này mặc dù bây giờ dường như rất ít, nhưng vẫn là còn có thể tìm được, ví dụ như ở một số di tích thời thượng cổ.

- Di tích thời thượng cổ?

Lâm Thần nghe xong trong lòng trì hoãn, chỉ cần có tung tích hai loại tài liệu này, như vậy tìm cũng sẽ thuận tiện rất nhiều.

- Đối với di tích thượng cổ. Theo ta được biết trong Thái Dương thạch trận thì có thể còn sót lại hai loại tài liệu này.

Vương Thiên Minh nói.

Thái Dương thạch trận, Lâm Thần đúng là nghe nói qua. Thái Dương thạch trận nằm ở cực bắc của Nhạn Nam vực, là một nơi hoang vu, cách nơi đây một khoảng cách rất xa, cho dù là dùng Phong Lôi báo thay đi bộ, ít nhất cũng cần thời gian một tháng. Quan trọng hơn chính là còn có một tòa thành tọa lạc ở khu vực Thái Dương thạch trận.

Tòa thành trì này, võ giả ở Nhạn Nam vực còn có tên khiến người ta nghe liền biến sắc: Tội Ác Chi Thành!

Bởi vì ở nơi này vị trí địa lý cực kỳ hẻo lánh, lại ở biên giới của Nhạn Nam vực, vì các tông môn lớn ở Nhạn Nam vực đều không tiếp xúc với chỗ này, lâu ngày nơi đây liền biến thành nơi có đủ hạng người.

Phàm là ở Nhạn Nam vực phạm trọng tội, gặp phải sự truy nã của Nhạn nam vực cùng các tông môn lớn, đều sẽ đi tới Tội Ác Chi Thành để trốn tránh. Nơi đây cũng trở thành nơi phạm tội.

Theo thời gian, bên trong tòa thành này tụ tập càng nhiều trộm cướp, ở trong thành có một vài võ giả Chân Đạo cảnh đỉnh cao trấn thủ, hơn nữa ở vùng này quá mức hoang vu người ở thưa thớt, các tông môn lớn của Nhạn Nam vực cũng liền bỏ mặc, đối với nó cũng không có quan tâm.

Ngược lại, mỗi một quãng thời gian đều sẽ có đệ tử tông môn mai danh ẩn tích tiến nhập tòa thành trì này rèn luyện.

Thái Dương thạch trận cách Tội Ác Chi Thành không xa, nói cách khác muốn đi đến Thái Dương thạch trận nhất định phải đi qua Tội Ác Chi Thành.

- Lâm công tử, Thái Dương thạch trận nằm ở khu vực Tội Ác Chi Thành, trong đó hung hiểm ta cũng không muốn nói nhiều, thực sự không đi được, ta có thể dùng hai loại tài liệu này, phối hợp với những tài liệu khác rèn ra cực phẩm phạm khí, mặc dù so với bán chân khí kém hơn một chút, nhưng uy lực cũng bất phàm.

Vương Thiên Minh dường như nhớ lại nguy hiểm đáng sợ ở Tội Ác Chi Thành, lắc đầu khuyên nhủ.

Chẳng qua là Lâm Thần nghe xong lời của hắn, cũng là lắc đầu.

Cực phẩm phạm khí cùng bán chân khí mặc dù chỉ thua kém một cấp, nhưng trong đó có thể có khác biệt. Như vậy rèn được bán chân khí, sau khi tích trữ lên cấp trở thành chân khí, uy lực của nó so với chân khí bình thường đích thực cường đại hơn gấp mấy lần.

Quan trọng hơn, cực phẩm phạm khí tuy là uy lực mạnh mẽ, nhưng chung quy là cấp bậc phạm khí. Nếu như là lâu dài bị Lâm Thần dùng sức mạnh kiểm soát bao trùm, chỉ sợ cũng không chống đỡ được quá lâu, ngược lại bán chân khí cho dù là kiếm khí cũng là có thể chịu nổi.

- Vương trưởng lão không cần như vậy, nếu trong Thái Dương thạch trận có ngọc Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh, tiểu bối liền đi một chuyến, sẽ rèn luyện xong trước đại hội tông môn.

Lâm Thần cười mở miệng nói.

Bây giờ cách đại hội nội môn thời gian còn có nửa năm, Lâm Thần hoàn toàn có thể trước khi đại hội nội môn bắt đầu, đi một chuyến đến Thái Dương thạch trận đồng thời trở về rèn bán chân khí.

Nghe xong lời nói của Lâm Thần, Vương Thiên Minh không khỏi lắc đầu nói rằng:

- Lâm công tử, người không có đi qua người không biết trong đó nguy hiểm đáng sợ. Huống chi, trong Thái Dương thạch trận có thật nhiều cơ quan ngầm, người muốn tìm được ngọc Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh cũng là rất khó.

Lâm Thần cười, nhìn Vương Thiên Minh không nói.

Thấy dáng điệu như vậy, Vương Thiên Minh không khỏi thờ dãi, trong lòng hiểu rõ Lâm Thần đã hạ quyết tâm, ngược lại liền giới thiệu Thái Dương thạch trận:

- Nếu tâm ý Lâm công tử đã quyết như vậy, ta đây cũng không muốn nói nhiều. Thái Dương thạch trận này, là di tích Chân bảo Môn, là nơi thí luyện của các tông môn lớn thời thượng cổ, cho dù bây giờ nó đã trở thành phế tích, nhưng bên trong vẫn có thật nhiều cơ quan mật đạo, Lâm công tử tiến về phía

trước nhất định phải cẩn thận nhiều hơn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Tập kích đánh giết

Trừ lần đó ra, di tích Chân Bảo Môn hoàn toàn được mở ra, chỉ cần có thể tới thạch trận Thái Dương thì hoàn toàn có thể tiến vào trong đó tìm kiếm bảo vật. Nhưng trong tình thế rất nhiều võ giả cũng đang tìm kiếm di tích Chân Bảo Môn, một khi có người phát hiện ra đồ vật quý giá, nhất định sẽ bị rất nhiều võ giả khác bao vây giết chết...

Ở thạch trận Thái Dương, không những phải cảnh giác với những cơ quan ngầm ở Chân Bảo Môn, mà còn cần phải cảnh giác với những võ giả khác!

- Thạch trận Thái Dương là núi đá được bồi đắp bởi rất nhiều những nham thạch khổng lồ, di tích Chân Bảo Môn nằm ở bên dưới núi đá. Di tích Chân Bảo Môn Lưu Ly Linh Nham và Thiên Tàn Minh Tinh, có lẽ là bị vùi lấp ở sâu dưới lòng đất, cũng có khả năng nằm ở mặt đạo nào đó.

Vương Thiên Minh thần sắc hiện lên một vẻ lo lắng, nói:

- Lâm công tử, người lần này tiến vào, vạn bất đắc dĩ tốt nhất không nên cùng với thế lực ở đó, hay với võ giả xảy ra xung đột, đặc biệt là thân phận đệ tử nội môn Thiên Cực tông của người tuyệt đối không thể bại lộ.

Ngẫm lại thì, những võ giả đó đều là tội phạm trong thành, đại bộ phận là đạo tặc của Nhạn Nam vực, đều là bị các đại tông môn của Nhạn Nam vực truy nã, đuổi giết. Vì vậy, bọn họ đối với các đệ tử của đại tông môn ở Nhạn Nam vực chắc chắn rất căm hận, một khi bọn họ biết được Lâm Thần là đệ tử nội môn Thiên Cực tông, e rằng sẽ có rất nhiều võ giả đuổi giết.

- Vâng! Đa tạ Vương trưởng lão nhắc nhở, việc không thể chần chừ được nữa, đệ tử phải lập tức xuất phát, tranh thủ sớm ngày quay về.

Lâm Thần gật gật đầu nói.

Hiện tại chỉ còn cách đại hội nội môn Thiên Cực tông không tới nửa năm, mà thạch trận Thái Dương cách nơi đây khá xa, vừa đi vừa về, ít nhất cũng cần đến hơn một tháng, hơn nữa rèn luyện bản thân khi cũng cần phải có thời gian, nếu như vậy, chờ Lâm Thần giải quyết ổn thỏa mọi việc xong, thì sẽ không còn dư thừa thời gian để chuẩn bị cho cuộc thi nữa.

Vương Thiên Minh hiển nhiên biết rằng đại hội nội môn Thiên Cực tông sắp tới, hần gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy, mời Lâm công tử đi cùng ta.

Nói xong, Vương Thiên Minh phất phất tay, trong số mấy người trung niên nhân chấp sự đứng phía sau hần, lập tức có một người bước ra, mở cửa phòng vội vã hướng phía sân đi ra.

Lâm Thần và Vương Thiên Minh cũng đứng lên, hần đi cùng Vương Thiên Minh, hai người đi vào bãi cỏ trong đại viện của Vương gia. Mà ở trên bãi cỏ này, giờ phút này đột nhiên xuất hiện một cái con vật cao ba mét, thân dài năm mét lông da đỏ như lửa, đó là một con yêu thú Phong Lôi báo to lớn.

- Lâm công tử, lần này đi đường xa xa xôi, công tử hãy cười Phong Lôi báo này để khỏi phải đi bộ.

Vương Thiên Minh cười nói.

Phong Lôi báo thể lực khỏe mạnh bền sức, tốc độ nhanh, mà lần này Lâm Thần đi thạch trận Thái Dương, khoảng cách thật sự quá xa, nếu như vẫn dùng Thanh Ô mã, chỉ sợ Lâm Thần còn chưa tới được thạch trận Thái Dương, Thanh Ô mã đã mệt mà chết rồi.

Có một con ngựa tốt để cưỡi, Lâm Thần sẽ tiết kiệm được khá khá lượng thời gian, Lâm Thần chấp tay, nói:

- Vậy đa tạ Vương trưởng lão rồi!

Lâm Thần thả người, nhảy lên Phong Lôi báo. Sau khi Lâm Thần nhảy lên lưng Phong Lôi báo, Phong Lôi báo đột nhiên vùng lên, trong miệng phát ra từng âm thanh gầm gừ rống lên.

Rống!

Nó kịch liệt nhảy lông lên, dường như muốn hất Lâm Thần từ trên lưng ném xuống đất.

Phong Lôi báo không giống với Thanh Ô mã, nó là yêu thú trong Mặc Liên sơn, tuy rằng đã bị võ giả thuần phục, nhưng bản tính của nó vô cùng kiêu ngạo, võ giả muốn cưỡi lên nó luôn là điều không hề dễ dàng.

Thấy tình hình như vậy, Lâm Thần hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nâng tay phải lên đánh một chưởng xuống Phong Lôi báo, mơ hồ có thể thấy được từng sợi màu đồng phát sáng lóe lên.

Bang!

Lâm Thần dùng bàn tay đánh thật mạnh vào lưng Phong Lôi báo phát ra một âm thanh thanh thúy vô cùng.

- Ô ngao...

Bị Lâm Thần đánh trúng một chưởng này, Phong Lôi báo lập tức quỳ rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích, trong mắt toát ra vẻ sợ hãi. Nhìn phía sau lưng chỗ bị Lâm Thần đánh trúng một chưởng của Phong Lôi báo, thấy có một chưởng ấn màu đỏ như lửa.

- Lâm công tử quả nhiên thực lực phi phàm, Phong Lôi báo này tuy rằng bị Vương gia ta bắt, nhưng cho đến giờ trong phủ Vương gia không có người nào có thể chế phục nó.

Vương Thiên Minh chấp tay, thể hiện sự bái phục nói.

Lâm Thần cười lớn một tiếng, hướng về phía Vương Thiên Minh cáo từ xong, liền vỗ vỗ Phong Lôi báo, Phong Lôi báo trong mũi hừ một tiếng, bốn chiếc đuôi to khỏe dùng sức, tức khắc hóa thành một vòng hỏa hồng sắc sáng chói, trong phút chốc biến mất không thấy tăm tích.

Phong Lôi báo là yêu thú cấp hai đỉnh phong, chạy nhanh nhưng cười trên nó lại vững vàng vô cùng, Lâm Thần ngồi ở trên lưng nó cảm thấy rất thoải mái, còn Phong Lôi báo sau khi bị Lâm Thần giáo huấn một phen xong cũng không dám nghĩ đến việc muốn hất Lâm Thần xuống đất nữa.

Nửa tháng sau.

Đây là một nơi hoang vu hẻo lánh, liếc mắt nhìn một cái, mặt đất toàn là màu vàng nâu, không có cỏ xanh, không có ngọn núi, càng không có một bóng người.

Một cảnh tượng hoang tàn vắng vẻ.

Nơi này là phía bắc của Nhạ Nam vực, đi tiếp về phía trước, sẽ đi ra khỏi Nhạ Nam vực.

Hướng tầm mắt về phương bắc, loáng thoáng có thể thấy được một tòa thành trì khổng lồ, so với Chân Vũ thành, Kim Dương thành không hề thua kém chút nào.

Chính là Tội Ác Chi Thành!

Phía nam Tội Ác Chi Thành có một trấn nhỏ có tên là Phong Lập trấn, trấn này không lớn, nó còn nhỏ hơn so với Thiên Linh trấn, ở đó số lượng võ giả cũng không nhiều.

Ngày hôm ấy, một người thanh niên mặc y phục vải thô màu xám ngồi trên lưng một con yêu thú khổng lồ, chậm rãi đi vào Phong Lập trấn.

Thanh niên bên hông dắt một thanh Tinh Cương Kiếm cực kì tầm thường, tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, thoát nhìn so với thanh niên bình thường chẳng có gì khác biệt. Nhưng hần chỉ là lẳng lặng ngồi trên lưng yêu thú, nhưng lại toát ra một luồng khí sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Yêu thú mà hần cưỡi, cao ba mét, dài năm mét, da lông lấm tấm đỏ như lửa, giống y như tiểu báo.

Là Phong Lôi báo!

Mà người thanh niên cưỡi Phong Lôi báo, lại chính là Lâm Thần.

Hao phí mất nửa tháng, Lâm Thần một mình bốn ba, rốt cuộc hôm nay cũng tới được phạm vi bên ngoài khu vực của Tội Ác Chi Thành, lại đi về phía trước một ngày nữa, liền thì sẽ có thể đến được Tội Ác Chi Thành. Thạch trận Thái Dương cách không xa Tội Ác Chi Thành về phía đông nam.

Liên tục bốn ba nửa tháng, Lâm Thần cũng mệt mỏi vô cùng, thần sắc mệt mỏi, Phong Lôi báo mà hần cưỡi cũng đã uể oải không còn nhuệ khí, hoàn toàn không còn bộ dạng hung hãn như khi ở Thiên Linh trấn nữa.

Lâm Thần chỉ phải dùng khoảng thời gian nửa tháng đi từ Thiên Linh trấn ở Thiên Cực tông tới Tội Ác Chi Thành ở cực bắc Nhạ Nam vực, cũng là nhờ cưỡi con Phong Lôi báo này, nếu đổi là Thanh Ô mã, có lẽ Lâm Thần sẽ phải hao phí mất hai tháng mới có thể tới nơi đây.

Thanh Ô mã nhiều nhất cũng chỉ có thể đi đến nửa đường là thân thể rã rời suy sụp, thậm chí không thờ được mà chết.

Nhạ Nam vực có diện tích rộng lớn vô cùng, Thiên Cực tông ở phía bắc của Nhạ Nam vực, nếu như Lâm Thần từ Thiên Cực tông xuất phát, đi về cuối phía nam của Nhạ Nam vực chắc cũng phải mất hơn mười năm mới tới nơi.

Giờ phút này là giữa buổi chiều, Phong Lập trấn cũng có không ít võ giả đi lại, đa số là nam tử hán sắc mặt hung hãn cường tráng, một đám cầm trong tay các loại vũ khí, dường như chỉ cần có người không biết điều, dám cản trở đường đi của bọn họ, bọn họ sẽ dùng luôn vũ khí trong tay chém đối

phương thành hai mảnh.

Các võ giả nhìn thấy Lâm Thần ngồi trên một con Phong Lôi báo đi vào trấn, sắc mặt bọn họ tham lam nhìn phía Lâm Thần.

Phong Lôi báo là yêu thú khó cưỡi vô cùng, mặc dù đã từng có võ giả ở Mặc Liên sơn bắt được một con Phong Lôi báo, nhưng muốn thuần phục cũng là khó khăn vô cùng, một con Phong Lôi báo như thế, mang ra ngoài bán, ít nhất giá trị cũng tới mấy vạn linh thạch hạ phẩm.

- Tên tiểu tử Thiên Cương cảnh sơ kỳ mà cũng dám tới Phong Lập trấn, thật là không biết sợ sống chết.
- Tên tiểu tử này chẳng lẽ cũng là phạm vào tội gì nên mới đến nơi này tránh nạn?
- Có rảnh đâu mà quan lai lịch của hắn, hắn chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, ta cược, hắn nhất định không thể sống sót qua đêm nay.

Không ít võ giả quen biết nhau bàn luận rôm rả, tỏ vẻ khinh miệt nhìn Lâm Thần.

Phong Lập trấn tuy rằng chỉ là một thị trấn nhỏ, nhưng nơi đây tụ tập võ giả phần lớn đều là tu vi Thiên Cương cảnh trở lên, chỉ trong chốc lát, Lâm Thần đã gặp hơn mười võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Không để ý đến những lời dị nghị của đám võ giả đó, Lâm Thần vẫn ngồi trên lưng Phong Lôi báo, chậm rãi đi về phía một ngôi nhà thoạt nhìn có lẽ là tửu lầu có quy mô lớn nhất ở đây.

Liên tục bốn ba nửa tháng tới được nơi đây, Lâm Thần tính toán trước tiên ở Phong Lập trấn nghỉ ngơi một đêm, ngày mai ban ngày sẽ đi qua Tội Ác Chi Thành để đến thạch trận Thái Dương.

Có lẽ Phong Lôi báo của Lâm Thần quá gây sự chú ý, Lâm Thần vừa mới đi đến cửa tửu lầu này, một võ giả làm tiểu nhị từ trong tửu lầu đi ra, liếc mắt một cái liền thấy Lâm Thần cùng với Phong Lôi báo mà hắn đang cưỡi, không khỏi sợ hãi nhảy dựng lên.

Nhưng tiểu nhị này cũng là tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ chín sơ kỳ, hắn phản ứng rất nhanh, cười nói:

- Công tử là đến thuê trọ hay đến dùng bữa?

Lâm Thần nhìn hắn một lượt, lật tay, lấy ra mười khối linh thạch hạ phẩm, ném cho tên tiểu nhị, đợi sau khi hắn bắt được, lạnh lùng nói:

- Lấy đồ ăn tốt nhất nuôi con Phong Lôi báo này cho ta. Mặt khác, chuẩn bị cho ta một căn phòng, sau đó mang chút thức ăn lên.
- Vâng vâng, công tử mời vào bên trong, tiểu nhân lập tức chuẩn bị mọi thứ cho công tử.

Nói xong, tên tiểu nhị này nhanh chóng dắt Phong Lôi báo đến hậu viện của tửu lầu, giờ phút này Phong Lôi báo cũng tương đối mệt mỏi, nếu không tuyệt đối sẽ không cho phép một tên võ giả tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ chín tiếp cận nó.

Tiểu nhị sắp xếp Phong Lôi báo thỏa đáng xong lại nhanh chóng quay lại, đưa Lâm Thần lên lầu hai đến một căn phòng tốt nhất. Ngay sau đó, cao lương mỹ vị cũng được mang lên.

Lâm Thần ăn cơm xong, dùng nước lạnh dội qua thân thể, ngay sau đó nằm lên trên giường nghỉ ngơi.

Liên tục nửa tháng không ngừng bốn ba, cho dù thân thể Lâm Thần cường tráng cũng cảm thấy ăn không nổi.

Nhưng mà vào lúc nửa đêm, chính vào lúc Lâm Thần ngủ say vô cùng, đột nhiên một âm thanh rất nhỏ vang lên.

Có người!

Nghe thấy thanh âm này, Lâm Thần nhướng mày, thanh âm này cực kỳ nhỏ, nếu không phải Lâm Thần có linh hồn lực cực kỳ mạnh mẽ, cảm quan nhạy bén vô cùng, chỉ sợ giờ phút này Lâm Thần cũng sẽ không tỉnh dậy.

Thần sắc Lâm Thần bất động, nằm ở trên giường không động đậy, chỉ là linh hồn lực của hắn phóng ra, trong phút chốc bao phủ toàn bộ căn phòng.

Liền nhìn thấy, một người trung niên y phục vải thô trong tay cầm một thanh đại đao, quỷ mị xuất hiện ở trong phòng Lâm Thần. Vị trung niên này là tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ, hắn nhẹ nhàng đi đến mép giường Lâm Thần đang ngủ, nâng đại đao lên muốn thừa dịp Lâm Thần ngủ say, chém chết Lâm Thần.

Thấy vậy, Lâm Thần nhàn mày lại, trong cơ thể chân khí vận chuyển, thân thể hắn trong phút chốc biến mất ở trên giường.

Người trung niên kia trong mắt hiện lên một vẻ vô cùng kinh ngạc, người đâu?

Người trung niên này rất tin tưởng vào thân pháp của mình, hắn tu luyện một môn khinh thân thân pháp, tuy đáng người hắn cường tráng, nhưng thi triển bộ pháp cực kỳ uyển chuyển nhẹ nhàng, tiểu tử này còn đang ngủ say, sao hắn có thể phát hiện ra chứ?

Trừ phi...

Tiểu tử này căn bản là không hề ngủ!

Suy nghĩ của người trung niên tức khắc tuôn ra, không còn nghi ngờ gì nữa, hướng đại đao xuống đất, đột nhiên quay về sau chém xuống một đao.

Nhưng khi đại đao của hắn còn chưa rơi xuống, nắm đấm của Lâm Thần đã nặng nề rơi lên lưng hắn, dùng lực thật mạnh, trực tiếp khiến cho người trung niên kia bay ra, sắc mặt hắn đại biến, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Chưa đủ lông đủ cánh

Bụp bụp!

Cơ thể gã trung niên bởi vì cú đấm này của Lâm Thần mà bay thẳng về phía trước, nặng nề rơi ở trên giường, khiến giường lớn trực tiếp bị đánh sập!

Cổ Đồng Luyện Thể quyết của Lâm Thần đại thành, mỗi quyền có uy lực tới hơn ba vạn cân, mặc dù là hắn tùy ý đánh một quyền, nhưng cũng không phải võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ bình thường nào cũng có khả năng đỡ được.

- Ngươi là ai!

Hai mắt Lâm Thần nheo lại, lạnh lùng nhìn gã trung niên.

Lâm Thần có thể khẳng định, căn bản không quen biết người này, càng không thể nói là có thù oán gì với hắn.

Nghe Lâm Thần nói xong, trên mặt gã trung niên lộ ra vẻ âm trầm, hắn như thể nào cũng không nghĩ tới một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ như Lâm Thần lại có thực lực cường đại đến vậy.

Gã chính là vì hôm nay nhìn thấy Lâm Thần trong số đông đảo võ giả tiến vào Phong Lập trấn, vốn dĩ hắn chỉ muốn thừa dịp đêm khuya, nhân lúc Lâm Thần tu luyện, hoặc là ngủ say giết chết Lâm Thần cướp lấy tài sản. Ai biết trộm gà không xong còn mất nắm gạo, thực lực của Lâm Thần so với hắn tưởng tượng cao hơn quá nhiều.

- Phí lời, tiểu tử, hôm nay nếu ta không chết, sau này người chết chính là ngươi!

Trong lòng biết rõ mình không phải là đối thủ của Lâm Thần, nhưng gã vẫn cứ mang một bộ dáng kiên cường, nổi giận gầm lên một tiếng, lần thứ hai giờ lên đại đao, dùng sức vung một cái, bay tới tới phía Lâm Thần.

Cùng lúc thân hình lóe lên, hắn lần thứ hai triển khai thân pháp vô cùng nhẹ nhàng kia, muốn trốn khỏi đây.

Chẳng qua là gã tính toán muốn thừa dịp Lâm Thần chống đỡ đại đao của hắn, nhân lúc không rảnh tay mà chạy trốn, nhưng tốc độ của hắn nhanh, tốc độ của Lâm Thần còn nhanh hơn.

Lâm Thần cười lạnh một tiếng, thân thể hơi động, cả người trong phút chốc phảng phất giống như một con diều hâu, thẳng tắp hướng đại đao hắn chém tới, giờ lên nắm đấm lập loè ánh sáng màu đồng, một quyền đánh về phía gã trung niên.

Thấy tình hình này, sắc mặt tên kia thay đổi, có vẻ bối rối. Trước giờ gặp phải kẻ khó ăn, lúc thất thủ, hắn đều chỉ dùng một chiêu này để chạy trốn, lúc hắn vút đại đao ra là hội tụ toàn lực vào một đòn, mặc dù là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ cũng sẽ cảm thấy vướng tay vướng chân.

Nhưng hôm nay, Lâm Thần cứ như là khắc tinh của hắn vậy, một chiêu này không có chút tác dụng nào với hắn.

Àm!

Phốc...

Nắm đấm lập loè ánh sáng màu đồng đánh vào trên lưng gã trung niên, một luồng lực đạo to lớn trong phút chốc tràn vào thân thể hắn, giống như bẻ cành khô, khuấy tung đàn diều của hắn.

Sắc mặt gã trắng bệch, phốc một tiếng, lần thứ hai há mồm phun ra một ngụm máu tươi, cùng lúc đó thân thể của hắn nặng nề đập lên trên tường, theo vách tường trượt xuống rơi trên mặt đất, hai mắt trừng lớn nhìn Lâm Thần đầy sợ hãi cùng khó tin.

Gã hơi co giật hai cái, trong nháy mắt tắt thở.

Thấy vậy, Lâm Thần không khỏi hơi nhuróng mày. Hắn chỉ là vận dụng năm phần uy lực của Cổ Đồng Luyện Thể quyết, không nghĩ tới gã này lại như thế, trước sau mới hai quyền đã bị đánh chết rồi.

Gào gù!

Lúc này, bỗng bên tai truyền đến từng trận gào thét của yêu thú, nghe âm thanh chính là Phong Lôi báo phát ra.

- Chuyện gì xảy ra! Công tử, ngươi không sao chứ.

Phong Lôi báo phát ra tiếng rống giận dữ, trong phút chốc, bên ngoài cửa phòng của Lâm Thần cũng vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó rầm rắc một tiếng, cửa phòng bị mở ra, một lão già đáng dấp như võ giả đi vào, mặt đầy kinh ngạc nhìn căn phòng vô cùng bừa bộn.

Lão già này, chính là chương quỳ của tửu lâu.

Lâm Thần liếc nhìn lão già này một chút, thân hình kóe lên, trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống, đáp xuống phía ngoài, thẳng đến nơi phát ra âm thanh của Phong Lôi báo...

Song khi hắn tới nơi, căn nhà gỗ nhỏ vốn nhốt Phong Lôi báo, giờ khắc này đã trống rỗng, cả bóng của Phong Lôi báo cũng không còn.

Thấy tình hình này, sắc mặt Lâm Thần không khỏi trầm xuống.

Phù phù...

Mấy âm thanh xé gió vang lên, vài võ giả từ bên trong tửu lâu vọt ra, mỗi người đều mặc trang phục của tiểu nhị, trong đó người đứng đầu, chính là người đã gặp Lâm Thần trước đó chương quỳ tửu lâu.

- Thật là to gan!

Sắc mặt của chương quỳ rất khó coi, bên trong tửu lâu khách vừa mới bị tập kích, giờ vật cuời lại bị trộm, việc này chương quỳ ắt không thể trốn tránh trách nhiệm.

Lâm Thần quay đầu, nhìn chương quỳ tửu lâu, trầm giọng nói:

- Chuyện gì thế này?

- Phong Lôi báo giao cho tửu lâu quản lý, nhưng giữa đêm hôm khuya khoắt bị người ta đánh cắp.

Chương quỳ cười khổ một tiếng, nói:

- Công tử, là ta sơ sót, nơi này gần với Tội Ác Chi Thành, phần lớn võ giả qua lại đều là người cực kỳ hung ác, nhưng ta cũng không nghĩ tới bọn chúng lại dám có chủ ý tấn công tửu lâu của ta.

Vốn dĩ có thể ở đây mở tửu lâu, chắc chắn cũng phải có mấy phần thực lực cũng như bối cảnh.

Lâm Thần sầm mặt lại, còn muốn nói chuyện, nhưng lời của hắn còn chưa ra khỏi miệng, chương quỳ liền tiếp tục nói:

- Công tử, người đánh cắp Phong Lôi báo bây giờ chắc còn chưa đi xa, ta lập tức phái người đuổi theo, nhất định có thể tìm Phong Lôi báo về cho công tử. Nhưng công tử cũng phải cẩn thận mới được, công tử một mình đến Tội Ác Chi Thành, tu vi của ngươi lại chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhất định sẽ có người có ý đồ với ngươi.

Nghe nói như thế, sắc mặt Lâm Thần vừa giãn chút, chợt lông mày của hắn lại nhíu lại. Đúng là Lâm Thần sơ xuất, nơi này là Tội Ác Chi Thành, võ giả qua lại phần lớn là người hung dữ và ác độc vô cùng, gã trung niên đánh lên Lâm Thần ở trong phòng trước đó, chắc hẳn là có ý đồ với hắn, muốn giết người cướp hàng.

Nếu như hắn cảnh giác một chút, tuyệt đối sẽ không phát sinh ra chuyện như vậy.

Nghĩ tới đây, Lâm Thần thờ dãi, nhìn sắc trời một chút, dần đo giây lát, giờ này phía đông đã nổi lên sắc trắng bạc, Lâm Thần cũng hết cả buồn ngủ, lúc này gật đầu nói:

- Nếu đã vậy, thì phiền chương quỳ giúp ta tìm Phong Lôi báo về.

Có thể tìm Phong Lôi báo về hay không là vấn đề nhỏ, sở dĩ Lâm Thần tức giận, là bởi vì khuya khoắt bị người khác đánh lên, vật cuời lại bị trộm, dù là ai gặp phải chuyện như vậy, sắc mặt đều sẽ không dễ nhìn.

Nghe Lâm Thần nói xong, sắc mặt chương quỳ kia của cũng hơi buông lỏng, Lâm Thần có thể lấy tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ trong nháy mắt chém giết một tên võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, thực lực của hắn không cần nghi ngờ, nếu là phát sinh xung đột với tửu lâu bọn họ, đối với bọn họ sẽ rất bất lợi.

Chường quảy hơi do dự một chút, mở miệng nói:

- Ủm, bắt quá... Công tử, nếu là ngay hôm nay có lẽ không thể tìm về, muốn tìm được Phong Lôi báo, e rằng cần tốn vài ngày. Công tử yên tâm! Cho ta năm ngày, nhất định có thể tìm Phong Lôi báo về cho công tử. Còn nữa, công tử lần này dừng chân ở bản điểm, bản điểm xin miễn phí cho công tử, hy vọng công tử thứ lỗi cho.

- Năm ngày!

Lâm Thần khẽ gật đầu, hẳn không vội, dù sao tiếp theo hẳn muốn đi tới thạch trận Thái Dương một chuyến, đến lúc đó nếu như mang theo Phong Lôi báo đi cùng, trái lại có chút bất tiện, cho dù người của tửu lâu này hiện tại tìm được Phong Lôi báo về, Lâm Thần cũng định tạm thời để nó lại đây, đợi hẳn từ thạch trận Thái Dương đi ra, mới quay lại nhận.

- Được!

Lâm Thần gật đầu, không nói thêm nữa, xoay người đi vào bên trong tửu lâu.

Gian phòng kia đã có người đi thu dọn, còn gã trung niên bị Lâm Thần chém giết cũng bị tiểu nhị của tửu lâu xử lý sạch sẽ. Lâm Thần suy đoán, kẻ đánh lén hẳn là cùng bọn với kẻ đánh cắp Phong Lôi báo, nếu không tại sao chỉ trong nháy mắt Lâm Thần giết chết gã trung niên, khi nghe được tiếng rống giận dữ của Phong Lôi báo liền lập tức xuống, mà vẫn bị người ta đánh cắp, như vậy tốc độ của đối phương cũng quá nhanh đi.

Không nghĩ nhiều nữa, Lâm Thần ăn điểm tâm xong, sắc trời đã sáng choang, Phong Lôi báo vẫn chưa tìm về. Theo lời giải thích của trường quảy, là đối phương rời đi quá nhanh, nếu không phải vậy bọn họ đã tìm được. Chường quảy cũng bảo đảm, năm ngày nữa nhất định có thể tìm Phong Lôi báo về, nếu như không làm được, cũng sẽ lấy một con khác không thua kém gì Phong Lôi báo là Truy Phong câu thay thế, để đưa cho Lâm Thần.

Sau khi cùng chường quảy hẹn thời gian xong, Lâm Thần đi ra khỏi tửu lâu, một mình đi ở trên đường, hướng tới Tội Ác Chi Thành.

Mặc dù lúc này sắc trời vừa hừng sáng, nhưng trên đường vẫn có không ít võ giả, những người này nhìn thấy Lâm Thần, ai nấy trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Ô, tiểu tử này không phải hôm qua dắt Phong Lôi báo sao, sao đến giờ còn chưa có chết?

- Ha, xem ra là có chút bản lĩnh đó, qua được một đêm.

- Nhưng Phong Lôi báo lại không thấy, xem ra là bị người ta đánh cắp.

...

Đồng đảo võ giả bàn luận sôi nổi, nhưng trên mặt đều là một dáng vẻ, cười trên sự đau khổ của người khác.

Giác quan của Lâm Thần nhạy bén, nghe được mấy lời bàn tán này không khỏi hơi nhướn mày. Quả nhiên, giống như hắn phỏng đoán, gã trung niên tới hôm qua đánh lén hắn, chính là vì thấy Lâm Thần tu vi thấp nên muốn giết người cướp hàng, nhưng hắn không ngờ tới, Lâm Thần lại có thực lực mạnh như vậy, dễ dàng giết ngược lại hắn.

"Xem ra mình vẫn cần phải cẩn thận một chút."

Lâm Thần âm thầm tăng cao cảnh giác. Nơi này là Tội Ác Chi Thành! Không ôn hòa giống như những thành trì khác của Nhạn Nam vực.

Không dừng lại lâu, Lâm Thần một đường lao nhanh tới Tội Ác Chi Thành. Nơi đây cách Tội Ác Chi Thành không xa, sau một ngày Lâm Thần đã xuất hiện ở bên ngoài thành.

Buổi trưa ngày thứ hai.

Đây là một tòa thành khổng lồ có thể sánh ngang với Chân Vũ thành, Kim Dương thành hay những thành trì cỡ lớn khác, tường thành cao vót chênh chênh nghiêng ra phía ngoài, đứng sừng sững trước mặt Lâm Thần.

Bởi bên trong thành diện tích rộng rãi, nên thành tường này cũng kéo dài không thấy điểm cuối, chạy thẳng đến chân trời phía xa, mà cứ cách một đoạn, sẽ có một khu nhà lớn cao vút.

Ở cửa thành võ giả ra ra vào vào nối nhau không ngắt, phần lớn là tu vi Thiên Cương cảnh trở lên.

Lâm Thần đứng cách cửa thành không xa, hai mắt híp lại đánh giá tòa thành khổng lồ này, một tòa thành trì tựa như con quái thú vậy.

- Hà? Ngươi, tên khốn kiếp này, lần trước ngươi dám đánh lén ta, lần này ta xem ngươi còn chạy thể nào! Các anh em, giết hắn!

Ngay khi Lâm Thần đang đánh giá tòa thành trì, bỗng bên ngoài cửa thành xảy ra một trận rối loạn, có tiếng rống giận dữ truyền đến, sau đó liền trông thấy mấy võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ điên cuồng đuổi theo một võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ khác, hai phe tựa hồ có thù hận khá lớn.

Võ giả bị truy đuổi sắc mặt đại biến, điên cuồng hướng phía trong thành mà chạy.

Trong chốc lát, người bị truy đuổi tiến vào trong thành, mấy võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ kia nhìn thấy người chạy vào thành, trên mặt không khỏi lộ ra tia tức giận, thu hồi lại vũ khí, không còn dám đuổi theo người kia nữa.

Ở Tội Ác Chi Thành, nghiêm cấm ầu đã bên trong thành!

Nhưng một khi đã ra khỏi thành, sự sống còn của võ giả hoàn toàn không có người để ý, lúc đó trên căn bản có oán báo oán, có thù báo thù, giết chóc diễn ra điên cuồng.

- A...

Mà một màn náo nhiệt vừa mới kết thúc, cửa thành bất chợt vang lên một tiếng kêu thảm thiết, thân thể một người thanh niên như điều đứt dây, bay ngược ra ngoài, miệng liên tục thổ huyết.

Trước mặt hắn, một người trung niên có vết sẹo rất sâu trên mặt đang đứng thẳng, người trung niên nhìn tên thanh niên, hừ lạnh một tiếng:

- Không biết lượng sức, bằng vào người cũng dám có ý định giết ông đây, khi ông nội người bị đệ tử tông môn khắp Nhạ Nam vực truy sát, người còn chưa có đủ lòng đủ can đảm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Phong tỏa

Hiển nhiên, thanh niên bị đánh bay là định thừa dịp tên trung niên không chú ý, đánh lên hắn, kết quả bị gã trung niên phát hiện, dùng thực lực cường hãn đánh bay.

Cùng lúc đó, những nơi khác cũng xảy ra mấy cuộc tranh đấu, thậm chí có chỗ võ giả còn bị đánh chết.

Ở cửa thành có rất nhiều võ giả, cùng với rất nhiều vệ binh thủ thành trên tường thành, nhưng tất cả đều là đứng xem trò vui, nhìn những võ giả này tranh đấu náo nhiệt, không ai đứng ra ngăn cản!

Thấy tình hình này, Lâm Thần khẽ nhíu mày, lần nữa âm thầm đề cao cảnh giác.

Tội Ác Chi Thành quả nhiên không giống bình thường! Trong chốc lát ngắn ngủi, nơi này đã xảy ra mấy cuộc tranh đấu, bên trong lại còn có võ giả bị chém giết. Mà Lâm Thần ở một chỗ đã thấy như vậy, đây chỉ là một góc của Tội Ác Chi Thành, nói cách khác, trong lúc này ở những nơi khác tất nhiên cũng còn nhiều cuộc tranh đấu.

"Quả nhiên tàn khốc."

Nơi này, đúng là một nơi tốt để cho võ giả lịch luyện. Chẳng trách các tông môn lớn trong Nhạ Nam vực đều bỏ mặc khu vực này, có lẽ là vì muốn tạo ra một nơi cho đệ tử tông môn thí luyện. Mặc dù nơi đây là vùng đất man hoang của Nhạ Nam vực, nhưng nếu như tông môn thật sự muốn quản lý, tất nhiên sẽ có thể quản lý thật tốt cả khu vực này, một tông môn thực lực mạnh mẽ biết bao, tùy tiện phái ra một cường giả Chân Đạo cảnh là có thể trở thành bá chủ, nhân vật có cấp bậc cả một phương.

Huống chi đây còn là năm tông môn lớn của Nhạ Nam vực!

Lâm Thần không suy nghĩ nhiều, tỉ mỉ quan sát khắp Tội Ác Chi Thành một lượt, sau đó thân hình hơi động, hóa thành một đạo hư ảnh, đi tới thạch trận Thái Dương nằm cách Tội Ác Chi Thành không xa.

Mục đích Lâm Thần tới lần này là để tiến vào thạch trận Thái Dương dưới đáy di tích Chân Bảo Môn tìm kiếm Lưu Ly Linh Nham cùng với Thiên Tàn Minh Tinh, chứ không phải tới đây thí luyện.

Nhưng ngay khi hắn rời đi không bao lâu, đột nhiên ở cửa thành có ba võ giả trên người mặc áo vải gai thô, hai mắt lấp loé liếc nhìn Lâm Thần, sau đó mấy người này đều hắc hắc cười nhẹ một tiếng, nhìn nhau một cái rồi đi theo sau lưng Lâm Thần, cứ như vậy hướng tới thạch trận Thái Dương.

Dọc theo con đường này, cũng không thiếu võ giả muốn đi vào thạch trận Thái Dương, mấy người này xen lẫn trong dòng người đi theo phía sau Lâm Thần, vì vậy Lâm Thần không phát hiện ra được.

Chỉ là, không bao lâu sau, Lâm Thần bỗng gia tốc, cả người vọt lên phía trước, hầu như chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng loáng thoáng.

Thấy tình hình này, về mặt ba võ giả xen lẫn trong dòng người theo phía sau biến sắc.

- Tiểu tử này tốc độ thật nhanh!

- Là kẻ khó ăn! Tiểu tử có tốc độ di chuyển nhanh như vậy, e là thực lực cũng không quá yếu.

- Bỏ đi, bỏ qua mục tiêu này, chúng ta quay về.

...

Ba người mỗi người một câu, trong nháy mắt, liền đồng thời dừng chân, nhìn bóng lưng Lâm Thần một chút rồi xoay người đi về phía Tội Ác Chi Thành.

Vốn dĩ ba người này thấy Lâm Thần là người mới, tu vi cũng chỉ ở Thiên Cương cảnh sơ kỳ, liền muốn giết người cướp hàng. Chuyện như vậy, ở Tội Ác Chi Thành không hiếm thấy chút nào, bọn họ cũng đã làm chuyện này không chỉ một hai lần.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Thần đột nhiên gia tăng tốc độ, di chuyển nhanh vô cùng, bọn họ đành phải bỏ qua. Ba người tu vi đều là Thiên Cương cảnh trung kỳ, bọn họ tuy rằng tu vi đều cao hơn Lâm Thần nhưng tốc độ di chuyển của Lâm Thần so với bọn họ còn nhanh hơn! Quan trọng hơn là, Lâm Thần di chuyển nhanh như vậy, còn có một bộ dáng thành thạo điêu luyện, về mặt đáng đáp ứng dụng, không khỏi làm cho ba người kiêng kỵ.

Nếu cứ giữ tốc độ như thế, mặc dù ba người bọn họ có thể đối phó với Lâm Thần, nhưng nếu Lâm Thần muốn trốn đi họ cũng không thể làm gì được, căn bản là không đuổi kịp.

Lâm Thần vẫn duy trì tốc độ cực nhanh, khiến võ giả bốn phía không ít người liếc mắt nhìn, thêm nhiều về mặt võ giả kiêng kỵ, cảnh giác hơn.

Phía trước chính là thạch trận Thái Dương!

Trên mặt Lâm Thần lóe qua một vết hưng phấn, bốn ba hơn nửa tháng, rốt cuộc cũng sắp tới thạch trận Thái Dương. Đề nén sự hưng phấn, Lâm Thần đột nhiên tăng nhanh tốc độ, chỉ là hắn không biết, cũng bởi vì hắn đột nhiên tăng tốc mà vô tình có thể tránh được một hồi tranh đấu.

Xèo.

Sau nửa canh giờ, Lâm Thần dừng ở phía trước một bãi loạn thạch.

Trước mặt hắn, là một đồng lộn xộn không theo quy tắc, có thể thấy nam thạch to nhỏ tạo thành chồng. Trước mặt có tảng đá lớn nhất cao mấy chục trượng, nhỏ nhất cũng có vài trượng, toàn bộ hỗn loạn chồng chất lên nhau, cuối cùng tạo thành một khối như một núi đá vụn khổng lồ.

Nhưng ở bốn phía đồng đá vụn có bốn khối đá cực kỳ lớn, nam thạch cao trăm trượng, bốn khối nam thạch này đứng vững ở bốn hướng, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, bốn khối này phản xạ ra một Thái Dương kim quang trận, bắn thẳng lên trời, làm cho người ta cảm thấy vô cùng chấn động.

Đây chính là thạch trận Thái Dương.

Lâm Thần hít sâu một hơi, xem xét cẩn thận thạch trận Thái Dương một chút.

Toàn bộ thạch trận Thái Dương chiếm diện tích cực lớn, giờ khắc này, trong thạch trận Thái Dương có không ít võ giả tu vi khác nhau túm năm tụm ba, cũng có người một thân một mình, những võ giả này đều là trực tiếp hướng trung tâm của thạch trận Thái Dương đi đến.

Ánh mắt Lâm Thần nhìn theo hướng có nhiều võ giả đi, liền trông thấy ở đồng đá vụn thấp nhất ngay chính giữa, bất ngờ có một hang đá vô cùng rộng lớn, hang đá rộng rãi, ít nhất có thể chứa hơn chục người đồng thời ra vào, nhưng trên hang đá vết tích đào bới rất rõ ràng, hiển nhiên là do võ giả tạo ra.

Thạch động này, chính là lối vào di tích Chân Bảo Môn!

Lâm Thần hít sâu một hơi, chậm rãi đi đến hang đá kia.

Nhưng ngay khi hắn dời bước không bao lâu, bất chợt một loạt tiếng bước chân dồn dập từ xa truyền tới, cực kỳ nhanh chóng tiến tới chỗ Lâm Thần.

- Đứng lại, đứng lại! Tất cả đứng lại cho ta!

Ngay sau đó, một tiếng hét phẫn nộ từ phía sau Lâm Thần vang lên.

Nghe được thanh âm này, Lâm Thần theo bản năng quay đầu lại.

Ít nhất có năm trăm người mặc áo giáp màu đen, toàn bộ cầm đại đao trong tay, Hắc Giáp Vệ sát khí lăm lăm liệt vọt vào bên trong thạch trận Thái Dương, rất có kỷ luật chớp mắt đã bao vây thạch trận Thái Dương lại.

Trong số năm trăm võ giả Hắc Giáp Vệ, có năm người khí tức cường đại, tu vi cao tới Thiên Cương cảnh đỉnh phong!

Thấy tình hình này, Lâm Thần không khỏi neho mắt.

Lúc trước ở bên ngoài Tội Ác Chi Thành, Lâm Thần từng nhìn thấy Hắc Giáp Vệ đứng trên tường thành, cũng áo giáp màu đen, cầm đại đao trong tay. Cùng những võ giả hiện tại vọt vào trong thạch trận Thái Dương này giống nhau như đúc.

Nói cách khác, đám võ giả Hắc Giáp Vệ này, là đội thủ thành của Tội Ác Chi Thành!

Những người chưa tiến vào thạch trận Thái Dương, bị đám Hắc Giáp Vệ ngăn cản ở bên ngoài, không cho tiến vào. Mà rất nhiều võ giả, sau khi nhìn thấy đám hộ vệ thủ thành này, trên mặt đều lộ ra vẻ kiêng kỵ, sợ hãi.

Trong Hắc Giáp Vệ, tu vi thấp nhất cũng là Thiên Cương cảnh trung kỳ, còn lại phần lớn là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ. Tuy rằng tu vi kém hơn một chút, nhưng sức chiến đấu của bọn họ cũng không phải võ giả bình thường có thể so sánh, huống chi còn có năm võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong ở đây.

- Từ ngày hôm nay trở đi, thạch trận Thái Dương do Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành cai quản, nghiêm cấm bất kỳ kẻ nào tiến vào, nếu như trái lệnh, giết chết không cần luận tội!

Một thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ lạnh lùng nhìn những người đứng bên ngoài thạch trận Thái Dương, trầm giọng mở miệng.

- Cái gì? Nghiêm cấm bất kỳ người nào tiến vào thạch trận Thái Dương?

- Làm cái gì vậy! Tại sao lại muốn phong tỏa thạch trận Thái Dương?

Phong tỏa thạch trận Thái Dương, cũng có nghĩa là ngăn chặn không cho bất cứ người nào tiến vào di tích Chân Bảo Môn. Rất nhiều võ giả đến thạch trận Thái Dương chính là để tiến vào di tích Chân Bảo Môn tìm báu vật, bây giờ bị Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành phong tỏa, vậy bọn họ còn làm sao tìm được báu vật?

Trên mặt nhiều võ giả đều lộ ra vẻ bất mãn.

Một võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, khí tức trên người cường đại, dường như sắp đột phá đến Thiên Cương cảnh đỉnh phong hừ lạnh một tiếng, từ trong đám người đi ra, nhìn thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ trầm giọng hỏi:

- A, Tội Ác Chi Thành các ngươi dựa vào cái gì mà phong tỏa thạch trận Thái Dương? Ta cho ngươi biết, hôm nay ta không thể không tiến vào thạch trận Thái Dương.

- Ta nói lại lần nữa, từ hôm nay trở đi, thạch trận Thái Dương bị phong tỏa, bất luận người nào cũng không được đi vào, nếu như có người phản kháng, giết không cần luận tội!

Thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ vẫn lạnh lùng, mặt không biến sắc nói với võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Nghe thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ nói xong, trên mặt võ giả kia lộ vẻ không kiên nhẫn, nhưng mà đang lúc hắn muốn nói tiếp, một vệt ánh kiếm lóe qua, ngay sau đó, liền trông thấy tên võ giả sắc mặt sợ hãi, thân thể bay ngược ra ngoài, miệng liên tục trào máu.

Ầm!

Võ giả ngã trên mặt đất, phát ra âm thanh nặng nề, trên ngực hắn, thành linh xuất hiện một lỗ máu chảy đầm đìa, ngực trực tiếp bị xuyên thủng.

- Ngươi, ngươi!

Về mặt võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ hoảng sợ nhìn phía trước, ở phía trước hắn, có một thanh niên đang đứng, trên người thanh niên mặc trường bào hoa lệ, trong tay cầm một thanh bảo kiếm, trên bảo kiếm còn mang theo một giọt máu tươi.

Võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ mở miệng, còn muốn nói gì đó, chỉ là, lời còn chưa nói ra, kiếm khí cuồng bạo đã trực tiếp phá hủy thân thể của hắn, hắn hơi co giật hai cái, ngã trên mặt đất bỏ mạng.

- Với người như thể không cần phí lời, trực tiếp giết chết.

Mặt thanh niên mặc trường bào mang nụ cười nhàn nhạt, nụ cười này rơi vào trong mắt người khác, khiến sắc mặt người ta đại biến, không kìm được lạnh lẽo trong lòng.

Thanh niên này tu vi cao tới Thiên Cương cảnh đỉnh phong, khí tức so với võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ bị hắn chém chết cường đại hơn không biết bao nhiêu lần!

Rào rào!

Cơ hồ cũng tại một khắc võ giả Thiên Cương Cảnh hậu kỳ bỏ mạng, bốn phía nhất thời xôn xao.

Thần sắc rất nhiều võ giả hoảng sợ nhìn thanh niên mặc trường bào, hiện tại ai nấy đều nhìn ra, những Hắc Giáp Vệ này là quyết tâm muốn phong tỏa thạch trận Thái Dương, một khi có người phản kháng, thanh niên này tất nhiên sẽ không chút do dự giết chết.

Võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ vừa rồi là một ví dụ!

- Vâng, thiếu chủ!

Tên thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ nghe nói vậy, liền cúi đầu đáp, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

- Thiếu chủ?

Hộ vệ gọi thanh niên này là thiếu chủ? Vậy hắn là ai?

Võ giả xung quanh nghe thấy xưng hô như thế, vẻ mặt ai nấy đều kinh ngạc. Toàn bộ Hắc Giáp Vệ trong Tội Ác Chi Thành đều thuộc quản lý của thành chủ, mà thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ này gọi hắn là thiếu chủ, như vậy...

Thanh niên mặc trường bào kia, chính là con trai của thành chủ! Tên Hoa Vô Phong.

Chỉ là, thiếu thành chủ Hoa Vô Phong của Tội Ác Chi Thành dẫn theo nhiều Hắc Giáp Vệ như vậy phong tỏa thạch trận Thái Dương là vì cái gì?

Tren mặt không ít võ giả lộ ra vẻ sợ hãi cùng nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Di tích chân bảo môn

Trong rất nhiều võ giả cũng có một ít người trên mặt như bưng bình.

Dưới đáy Thái Dương thạch trận là di tích Chân Bảo Môn, Hoa Vô Phong mang người tới phong tỏa Thái Dương thạch trận cũng đồng nghĩa với phong tỏa lối vào Chân Bảo Môn, mà trong Chân Bảo Môn có nhiều bảo vật được lưu lại từ thời kỳ thượng cổ, có một số ít nằm ở nơi sâu trong di tích, vô cùng nguy hiểm, hơn nữa vị trí cụ thể lại không ai biết, bởi vậy lâu nay cũng rất ít người có thể từ trong đó tìm ra bảo vật thực sự quý hiếm.

Mà lần này Hoa Vô Phong phong tỏa Thái Dương thạch trận, ắt có ngụ ý sâu xa.

- Khó trách bọn chúng lại muốn phong tỏa Thái Dương trận như vậy! Các vị có nghe nói một quãng thời gian trước, có võ giả tìm được bảo vật thượng cổ quý hiếm trong Chân Bảo Môn không?

Một thanh niên tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ thấp giọng nói.

Nghe vậy có võ giả còn chưa hiểu rõ lập tức hỏi:

- Ô. Lễ nào có liên quan đến chuyện này?

Người thanh niên hít vào một hơi:

- Các người ở đây không biết, người kia ở trong Chân Bảo Môn tìm được bảo vật không phải là một hai cái, hắn hưng phấn, mang bán ra ngay trong Tội Ác Chi Thành, sau đó có người nói nhìn thấy hắn bị Hắc Giáp Vệ mang đi...

- Ý người là trong di tích Chân Bảo Môn còn có rất nhiều bảo vật, mà người kia lại biết vị trí cụ thể, Hoa Vô Phong sau khi tra khảo hắn, liền muốn nuốt trọn số bảo vật này một mình?

- Không sai! Vì lẽ đó... Hoa Vô Phong mang Hắc Giáp Vệ tới phong tỏa Thái Dương thạch trận.

Người thanh niên gật gù tán đồng.

Một số võ giả sau khi hiểu rõ tình huống, nhất thời càng thêm bất mãn. Bảo vật trong di tích Chân Bảo Môn người nào có duyên thì được, dựa vào cái gì mà Hoa Vô Phong muốn nuốt trọn một mình?

- Khốn kiếp! Hắn làm như vậy không sợ tất cả chúng ta đối đầu với hắn sao!

Có võ giả tức giận gầm nhẹ, mặt đầy phẫn nộ.

Bên cạnh có người nghe xong cười nhẹ một tiếng nói:

- Tất cả đối phó hắn ư? Chỉ sợ tất cả chúng ta liên thủ cũng không phải đối thủ của Hoa Vô Phong, chưa nói tới Hoa Vô Phong thực lực cường hãn, chỉ cần năm trăm Hắc Giáp Vệ này đã cực kỳ khó đối phó.

Hướng chỉ nơi này cách Tội Ác Chi Thành không xa, nếu bọn họ thật sự dám liên thủ đối phó với Hoa Vô Phong, e là Hắc Giáp Vệ sẽ chạy tới nơi này đầu tiên.

Đến lúc đó... Những võ giả này sẽ đối mặt với sự tàn sát điên cuồng của Hắc Giáp Vệ!

- Thiếu chủ, thời gian cấp bách, hay là chúng ta tiến vào Chân Bảo Môn trước đi.

Trong lúc mọi người bàn luận, một người trung niên mặc trường bào màu đen, tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong bước nhanh tới bên Hoa Vô Phong thấp giọng nói.

Trên mặt Hoa Vô Phong vẫn mang theo nụ cười, hắn nghe xong hơi gật đầu, xoay người nhìn phía lối vào Chân Bảo Môn, vừa vận công thấy Lâm Thần cùng mấy võ giả khác cũng muốn đi vào trong đó.

- Đuổi bọn họ ra ngoài.

Hoa Vô Phong nhíu mày, nhẹ giọng nói.

- Vâng, thiếu chủ.

Người trung niên nghe vậy cung kính đáp một tiếng, ngay sau đó thân hình hắn lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Lâm Thần cùng mấy võ giả khác.

- Lập tức đi ra ngoài, nếu không, giết tại chỗ!

Gã lạnh lùng nói.

Thấy vậy, mấy võ giả kia nhất thời bối rối, trong đó một võ giả thiên cương cảnh trung kỳ do dự, cắn răng một cái, bước chân đột nhiên hơi động, nhưng là muốn đi vào Chân Bảo Môn.

Chân Bảo Môn giống như một mê cung vậy, chỉ cần hắn vào được bên trong, thì dù Hắc Giáp Vệ có thực lực mạnh mẽ cũng rất khó tìm được hắn.

Thấy vậy, gã trung niên hừ lạnh một tiếng:

- Không biết lượng sức!

Gã đánh ra một chưởng, xem ra bình thường không có gì lạ, nhẹ như mây gió, chỉ là một chưởng này của hắn nhìn có vẻ chậm không có gì đặc biệt, nhưng trong chớp mắt đã đánh lên lưng võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Ầm!

- A!

Bị một chưởng này đánh trúng, võ giả kia như điều đứt dây, cơ thể bay về phía trước, nặng nề đập lên một khối nham thạch lớn, phun ra một ngụm máu tươi chết tại chỗ.

Thấy một màn này, mấy võ giả còn lại nhất thời biến sắc, ý nghĩ muốn xông vào Chân Bảo Môn bị bóp chết từ trong trứng cùng với tên võ giả kia, đứng im tại chỗ không dám có một cử động nhỏ nào.

Lâm Thần hơi nhượng mày.

Hắn bồn bồn hơn nửa tháng chính là vì muốn tiến vào Thái Dương thạch trận tìm kiếm Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh, nhưng giờ khắc này, Hoa Vô Phong phong tỏa Thái Dương thạch trận, ngăn cản hắn tiến vào Chân Bảo Môn...

Mà không vào Chân Bảo Môn, làm sao lấy được Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh?

Lâm Thần lạnh lùng nhìn gã trung niên cách đó không xa, nghiêng răng một cái, chân khí trong cơ thể phun trào, cùng lúc đó, bước chân hắn di động, đột nhiên hướng tới cửa Chân Bảo Môn phóng đi.

- Há?

Cảm nhận được điều này, gã trung niên hừ nhẹ một tiếng, khi nhìn thấy Lâm Thần tu vi chỉ có Thiên Cương cảnh sơ kỳ, khóe miệng hắn không khỏi lộ ra một nụ cười gian.

- Thiên Cương cảnh sơ kỳ cũng dám cãi lệnh, đây là muốn chết.

Gã lần thứ hai đưa tay ra, tương tự đánh ra một chưởng đơn giản.

Chỉ là dưới một chưởng này, Lâm Thần cảm nhận được nguy cơ lớn lao, gã trung niên này là tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, nhưng khí tức hắn vững chắc, khí thế trên người mơ hồ có dấu hiệu thăng cấp.

Cho thấy hấn sắp đột phá đến Chân Đạo cảnh sơ kỳ!

Võ giả tu vi như thế, thực lực so với Lang Vương cấp năm bậc thấp mà Lâm Thần giết ở Kim Dương thành còn mạnh hơn.

Mặc dù là hấn tùy ý đánh ra một chiêu, nhưng không phải võ giả Thiên Cương cảnh bình thường nào cũng có khả năng ngăn cản.

Hàn khí trong lòng phát ra, Lâm Thần gầm nhẹ một tiếng, không chút do dự cả người chấn động, một luồng ánh sáng màu đồng lập tức bao phủ cơ thể hấn, cùng lúc đó Lâm Thần xoay người nắm chặt nắm đấm, chống đỡ một chiêu này của gã.

Oành!

Quyền đối chiêu, thịt đối thịt cứng rắn đụng nhau, sinh ra tiếng vang nặng nề.

Lâm Thần rên lên một tiếng, sắc mặt hơi đổi, một chiêu của gã trung niên uy lực to lớn, dù Lâm Thần đã triển khai Cổ Đồng Luyện Thể quyết nhưng vẫn cảm thấy không chịu nổi. Nhưng sau khi cùng gã đối kích một chiêu, Lâm Thần cũng mượn uy lực to lớn bay về phía cửa Chân Bảo Môn.

Vù..

Thanh âm xé gió vang lên, thân hình Lâm Thần chợt lóe rồi biến mất trong lối vào.

-Ồ, công pháp luyện thể thật mạnh.

Thấy một màn này, trong mắt gã trung niên lóe lên một tia kinh ngạc, một chiêu này của hấn tuy rằng không sử dụng toàn lực nhưng uy lực cũng không thể khinh thường. Lâm Thần chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ lại có thể cản được khiến hấn không khỏi bất ngờ.

Sắc mặt hấn nháy mắt trở nên âm trầm, nháy mắt lại khó coi. Lâm Thần đỡ được chiêu này của hấn tiến được vào Chân Bảo Môn như vậy hấn sẽ mất chức.

Cách đó không xa, Hoa Vô Phong nhíu mày, trong mắt cũng lóe lên tia bất ngờ.

- Thú vị, thú vị. Không ngờ một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ lại có thể chống lại một đòn của võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong. Nếu như ta đoán không sai, hấn nhất định là đệ tử thiên tài của một tông môn nào đó...

Về tới tấm trên mặt Hoa Vô Phong phút chốc tiêu tan, cười nói:

- Cũng tốt, đợi ta tìm được hấn, sẽ đích thân kết liễu hấn đi. Đệ tử tông môn thiên tài, ta còn chưa tiếp xúc qua...

Trong mắt hấn lóe lên vết hung ác rồi biến mất, sắc mặt ôn hòa trở lại.

- Thiếu chủ, thuộc hạ làm việc sơ suất, xin ngài trách phạt.

Người trung niên cùng Lâm Thần đối kích tới trước mặt Hoa Vô Phong quỳ một chân trên đất trầm giọng nói.

Hoa Vô Phong vung tay, cười nói:

- Không sao, bây giờ ngươi theo ta vào Chân Bảo Môn, mặt khác phái một trăm Hắc Giáp Vệ đi vào, gặp phải võ giả thì xua đuổi toàn bộ, nếu có người không phục tùng, giết không cần hỏi. Những người còn lại ở tại chỗ đợi lệnh.

- Tuân lệnh, thiếu chủ!

Người trung niên cung kính đáp.

Hoa Vô Phong cười một tiếng, xoẹt một cái thu bảo kiếm trong tay lại cẩn thận, sau đó chậm rãi đi vào Chân Bảo Môn, người trung niên kia cũng theo vào.

Sau khi hai người tiến vào Chân Bảo Môn không lâu, một trăm Hắc Giáp Vệ cầm đại đao trong tay tỏ rõ vẻ sát khí cùng đi vào Chân Bảo Môn.

Bên trong di tích có rất nhiều ngã ba, khắp nơi lại có cơ quan ngầm vô cùng nguy hiểm, tựa như vực sâu mê cung, Hắc Giáp Vệ vào trong đó tạm thời chia làm ba tổ, xua đuổi võ giả trong Chân Bảo Môn...

...

Di tích Chân Bảo Môn.

Từ cửa tiến vào Lâm Thần liền rơi xuống một quảng trường nhỏ dưới lòng đất, phía trên quảng trường này là một hố đen, chính là lối vào duy nhất của Chân Bảo Môn.

Bốn phía quảng trường hang đá chằng chịt, khắp nơi trên mặt đất đá vụn tán loạn, trong hang đá thì lại đen thui, làm cho người ta cảm giác âm u vô cùng.

Lâm Thần quan sát một chút, mạnh mẽ vẩy vẩy cánh tay vừa cùng gã trung niên đối kích một quyền trước đó, sau đó thân hình lóe lên, chọn một hang đá tùy ý bước vào.

Một chương đối kích khi nãy, bởi vì quá mức vội vàng nên Lâm Thần chỉ sử dụng năm phần uy lực của Cổ Đồng Luyện Thể quyết, nhưng Cổ Đồng Luyện Thể quyết của hắn đã tu luyện đến mức đại thành, lại trải qua thời gian rèn luyện, quyền lực của hắn đã đạt tới gần bốn mươi ngàn cân. Hắn dùng năm phần sức lực đã đủ để chống đỡ công kích của võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Mà đối với một đòn của gã trung niên, cánh tay Lâm Thần vẫn bị chấn động tê dại.

Có thể tưởng tượng được, gã trung niên kia có thực lực mạnh mẽ nhường nào.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần nheo mắt nhìn phía trước một màu đen kịt, căn bản không thấy được cái gì, nhưng cứ đi được một đoạn sẽ nghe thấy âm thanh thưa thớt vang lên, hẳn là tiếng bước chân của võ giả.

Lâm Thần hơi nhướng mày, thả ra linh hồn lực trong nháy mắt bao phủ phạm vi ngàn thước.

Lập tức cảnh tượng bên trong toàn bộ phản chiếu vào trong đầu hắn.

Bóng tối trước mặt Lâm Thần cũng tựa như ban ngày vậy.

Nhưng trong khu vực linh hồn lực bao phủ này không tìm được vật gì, cả cơ quan ngầm hay con rối cũng chưa thấy một cái.

- Nơi này gần lối vào Chân Bảo Môn, e là nơi này sớm đã bị những võ giả khác tìm qua, đồ vật bên trong cũng bị lấy đi hết đi vào tiếp.

Lâm Thần tự nói một mình, bước chân nhẹ nhàng nhanh chóng đi vào phía sâu.

Sau nửa canh giờ, ba võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ xuất hiện trong phạm vi linh hồn lực của Lâm Thần.

Ba người kia ở hang đá phía bên trái hắn. Bọn họ hẳn là quen biết nhau, hợp thành đội trước khi tới đây. Về mặt họ cảnh giác thận trọng đi về phía trước.

Thấy vậy, Lâm Thần không khỏi nheo mắt. Rất hiển nhiên, đi tới nơi này sẽ gặp phải cơ quan ngầm, con rối các loại trong Chân Bảo Môn còn chưa hiện ra, vì vậy phải cẩn thận tùy cơ ứng biến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Cơ quan kỳ dị

Bốn phía bên dưới sàn đều là những viên đá vỡ vụn, loang lổ khắp nơi. Cũng không biết có phải là do trận chiến giữa các võ giả trước đây mà tạo thành hay không hay đây chính là cơ quan bí mật do Chân Bảo Môn để lại bị các võ giả khác vô tình kích hoạt.

Lâm Thần âm thầm nâng cao sự cảnh giác.

Chân Bảo Môn tuy rằng đã giải tán nhưng suy cho cùng Chân Bảo Môn cũng là tông môn lớn ở thời kỳ thượng cổ, cũng đã từng là một tông môn lớn chuyên đúc binh khí, mặc dù tông môn này đã bị giải tán nhưng những di tích khác còn lưu lại bên trong vẫn được xem như một bí ẩn không lời giải đáp.

Lâm Thần tiến về phía trước, đi không được bao lâu liền xuất hiện ngã ba đường hầm trước mặt hắn.

Phía trước là một ngã tư, trước sau trái phải đều có đường hầm, đưa tầm nhìn ra xa, bất luận là con đường nào thì cũng đều gian nan trắc trở, vốn dĩ không thể nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Mà những đường hầm này, rõ ràng trên vách tường vẫn còn lưu lại sát khí, dấu vết bị cào xé. Hiển nhiên các võ giả đã dốc hết sức lực mà chống lại.

Thời kỳ thượng cổ Chân Bảo Môn tọa lạc tại đây, sau khi sặc lờ lại cộng thêm việc đối thay trong một khoảng thời gian, cung điện lâu các của Chân Bảo Môn toàn bộ đều bị vùi lấp dưới mấy tấc đất hết rồi. Căn bản không có đường thông vào bên trong, nếu như không thể tiến vào khu di tích của Chân Bảo Môn mà lại có rất nhiều võ giả mong muốn đi tìm bảo vật như thế, vậy không còn cách nào khác.

Vì vậy các võ giả bèn dốc toàn lực mang những phiến đá vô dụng này dời sang một bên tạo thành đường hầm. Thời gian trôi qua, đường hầm ngày một nhiều, cuối lối đi của từng đường hầm cũng ngày một đến gần nơi sâu nhất trong di tích Chân Bảo Môn, lúc này đây các đường hầm lại ngày một giống như mê cung dẫn đến di tích của Chân Bảo Môn.

Lưu Ly Linh Nham cùng với Thiên Tàn Minh Tinh ở thời kỳ thượng cổ tuy không phải là một bảo vật quý hiếm gì cả nhưng hiện tại đều được xem là bảo vật mà các võ giả đã săn lùng từ lâu. Chỉ sợ rằng những bảo vật ở bên ngoài đều bị các võ giả tìm thấy và thu về không ít rồi. Ta muốn săn lùng Thiên Tàn Minh Tinh, tốt nhất là nên đợi sau khi đi đến ngõ cụt của đường hầm!

Ngõ cụt nơi cất giữ di tích của Chân Bảo Môn, đối với bên ngoài thì nguy hiểm hơn gấp trăm lần nhưng đồng thời bảo vật quý hiếm lại không ít, Lâm Thần muốn săn lùng được Thiên Tàn Minh Tinh cùng với Lưu Ly Linh Nham chỉ có thể tiến vào nơi cuối cùng của di tích Chân Bảo Môn mà thôi.

Chỉ là hướng nào thì mới dẫn đến đường hầm cuối cùng thật sự của khu di tích Chân Bảo Môn đây?

Lâm Thần khẽ cau mày, nhìn những đường hầm tứ phía xung quanh.

Khu di tích Chân Bảo Môn này, Lâm Thần là lần đầu tiên đặt chân đến, vì thế đối với địa hình không thân thuộc cho lắm, phương hướng thật sự là cái gì Lâm Thần vốn dĩ không biết.

Lâm Thần trầm ngâm hồi lâu, linh hồn lực bỗng tỏa ra ngoài bao trùm ra ngàn mét lấy cơ thể của Lâm Thần làm trung tâm.

Sự bao trùm của linh hồn lực làm cho Lâm Thần nhìn thấy rõ bên trong đường hầm cách hắn ngàn mét. Đột nhiên Lâm Thần khẽ cau mày, quay đầu lại nhìn về phía bên trái giờ tay lên, một màn đen che khuất cả năm ngón tay của hắn.

Cách đường hầm mười mét, bất thành linh có một cung tên dài, phía sau cung tên có một hình cong không biết được làm từ vật liệu gì, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn cung tên về phía đường hầm.

- Có cơ quan!

Cung tên dài đó rõ ràng là một trong những cơ quan bí mật của khu di tích Chân Bảo Môn.

Ẩn giấu bên trong đường hầm là các mũi tên dài được bí mật đặt trong các vách động vô cùng lớn. Mặc dù các mũi tên đó sẽ được bắn từ phía sau, xa đến mấy trượng nhưng cũng rất khổng lồ. Một khi các mũi tên này bị kích hoạt thì tuyệt đối có thể hạ gục được các võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ không thể nghi ngờ.

Nhưng sau khi Lâm Thần chứng kiến cảnh này liền bật cười.

- Lối đường hầm này có cơ quan bí mật, như vậy có thể nói là... lối này không có nhiều người đi qua!

Mất Lâm Thần bỗng lóe sáng lên, di tích Chân Bảo Môn có bao nhiêu nguy hiểm rình rập, vốn dĩ một võ giả bình thường căn bản sẽ không có gan để đi vào. Hướng hồ lối này lại có cơ quan bí mật, không có nhiều người qua lại, cũng có thể nói là lối này lại chính là lối đi vào nơi tận cùng của di tích Chân Bảo Môn.

Nghĩ đến đây, Lâm Thần không chút do dự, một mạch đi thẳng vào bên trái.

Đồng thời, linh hồn lực của Lâm Thần vẫn đượ thả ra bao phủ các cung tên trong cơ quan bí mật. Mà những cung tên trong các cơ quan bí mật đó rõ ràng là đang nhắm vào Lâm Thần mà chuyển động, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra.

Thấy vậy, Lâm Thần không khỏi giật bắn mình.

Tốc độ di chuyển của Lâm Thần nhanh như tia chớp, bước chân như cưỡi mây. Căn bản không thể nào kích hoạt các mũi tên trong cơ quan bí mật được nhưng những mũi tên kia cứ di động thẳng tắp mà nhắm vào Lâm Thần giống như là có người điều khiển.

Lâm Thần kinh hãi, hai mắt cũng khẽ híp lại. Không hổ là một tông môn lớn của thời kỳ thượng cổ, lại có thể xây dựng nên một cơ quan bí mật dữ dội như thế này, thật bá phúc.

Xèo...

Ầm Ầm Ầm!

Bỗng một tiếng xé gió thoáng qua, liền thấy một mũi tên đang di chuyển đột nhiên được phóng ra bay về hướng Lâm Thần.

Tốc độ mũi tên cực nhanh, nếu như là những võ giả bình thường khác, chắc chắn sẽ vì không phản ứng kịp mà bỏ thây tại đây.

Nhưng linh hồn lực của Lâm Thần vẫn còn bao trùm lên các mũi tên bên trong cơ quan bí mật, vì thế cho dù mũi tên có bắn ra thì vẫn còn phản ứng kịp.

- Phá cho ta!

Lâm Thần khẽ la lên, tay xoay một vòng, Hắc Sắc trường côn trong nháy mắt đã xuất hiện trên tay hắn. Sau đó nhanh như chớp hướng đến các mũi tên vừa dài vừa nặng mà nện xuống.

Phịch một tiếng, Hắc Sắc trường côn liền phát ra âm thanh ầm ầm trên các mũi tên dài, bỗng một luồng sức mạnh dữ dội được tuôn trào ra tiến vào bên trong cơ thể của Lâm Thần. Những mũi tên vừa dài gần một trượng hơn nữa sức phóng ra vô cùng lớn, sức mạnh có thể sánh ngang với võ giả Thiên

Cương cảnh hậu kỳ rồi.

- Hít, không hổ là cơ quan bí mật do Chân Bảo Môn truyền lại, uy lực của mũi tên này quả thật mạnh vô cùng!

Uy lực chạy vào bên trong cơ thể Lâm Thần, khiến sắc mặt hắn trong phút chốc thay đổi, hay tay tê tê, Hắc Sắc trường côn mà hắn đang cầm trong tay liền dữ dội run liên tục, quán tính cường đại cũng khiến Lâm Thần bị đánh bay.

Có điều, mũi tên vừa dài và nặng đó bị Lâm Thần dùng Hắc Sắc trường côn toàn lực tấn công, vốn dĩ là đang ở giữa không trung đâm thẳng về phía Lâm Thần nhất thời nặng nề rơi xuống đất tạo ra một âm thanh vô cùng nặng nề, chói tai.

Bên trên mũi tên vừa dài vừa nặng đó cũng xuất hiện một lỗ lõm chính là bị Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần nện vào.

Lâm Thần nhanh chóng vận chuyển Chân Liêm Tâm Quyết, chân khí trong cơ thể từ từ truyền xuống hai tay nhất thời khiến Lâm Thần tay bị tê liệt biến mất, Lâm Thần không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Hang động lớn ở trước mặt Lâm Thần, mũi tên to dài bị bắn nhanh như bay oanh kích tạo thành một đường dài một trượng.

Quan trọng hơn nữa là uy lực của mũi tên có một sức mạnh công kích phi thường, vì thế một khi không có trở ngại gì, mũi tên bay nhanh như gió. Cho dù Lâm Thần là thiên tài thì cũng sẽ từ chết đến bị thương.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần xoay người, đang muốn rời khỏi nơi này nhưng mà lúc này linh hồn lực của hắn vẫn còn bao trùm lên các cơ quan mũi tên, đột nhiên phát ra âm thanh âm âm.

Tiếng động phát ra từ phía sau đường hầm, lại càng lộ ra một mũi tên vừa to vừa dài đối với mũi tên lúc trước công kích Lâm Thần giống y như đúc.

Sắc mặt Lâm Thần liền biến sắc trong nháy mắt.

- Sát, đây là cơ quan quái quỷ gì vậy. Mũi tên cứ ủa ra như mưa vậy!

Lâm Thần phần nộ khê la một tiếng, không dám lưu lại nơi đây dù chỉ một phút. Thân thể cường tráng một mực hướng thẳng xuống cuối đường hầm mà chạy đi.

Mũi tên uy lực phi thường, nếu một hai cái thì Lâm Thần còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được. Nhưng nếu là tấn công dồn dập thì cho dù Lâm Thần có mạnh đến đâu cũng đều sẽ bị hạ gục.

Cũng may là mũi tên thứ hai trước khi phóng ra cũng cần một khoảng thời gian chuẩn bị. Nhân cơ hội này, Lâm Thần cũng đã sớm rời xa khỏi nơi này lâu rồi.

Đi thẳng về phía trước.

Linh hồn lực của Lâm Thần vẫn được thả ra, phòng hờ có thể xuất hiện cơ quan bí mật. Có điều sau khi phát hiện cơ quan bí mật nhưng đều bị vùi lấp ở nơi sâu xa, coi như nhắm vào Lâm Thần mà tấn công, sau khi xuyên qua các vách đá dày đặc thì uy lực của nó cũng yếu ớt vô cùng.

Nhưng đại đa số đều là án binh bất động sau vách đá, Lâm Thần đi qua khu vực này nhưng những cơ quan này căn bản không có chút động tĩnh nào.

Đi không bao lâu, Lâm Thần lại gặp một ngã ba.

Có điều không giống với đợt trước, lần này xuất hiện chỉ có hai đường hầm nên có thể đưa ra sự lựa chọn dễ dàng, theo thứ tự từ trái sang phải.

Lâm Thần đánh giá một chút, phát hiện hai đường hầm đều có cơ quan, liền tùy ý lựa chọn trái phải mà đi.

Cũng trong lúc đó.

Bên ngoài di tích Chân Bảo Môn.

Có khoảng một trăm Hắc Giáp Vệ mặc áo giáp màu đen của Tội Ác Chi Thành được chia làm ba mươi ba đội. Từ các hướng khác nhau mà đi đến.

Ở lối vào di tích Chân Bảo Môn, trên quảng trường lại xuất hiện ba vị võ giả, trong đó hết hai vị là võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh cao và vị còn lại là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Sắc mặt của Hoa Vô Phong lại có vẻ ôn hòa, điềm tĩnh. Nhưng trong lúc này, mắt hắn lại lộ ra một vẻ phấn khởi.

- Tốt lắm! Di tích của Chân Bảo Môn, tất cả bảo vật đều sẽ là của ta!

Sắc mặt Hoa Vô Phong kích động, vốn dĩ hắn phong tỏa di tích Chân Bảo Môn cũng vì các món bảo vật này.

Một loại bảo vật quý hiếm không phải tự dưng mà lọt vào mắt Hoa Vô Phong, đây chính là bảo vật chân truyền của Chân Bảo Môn...

Có điều những bảo vật này nhất định sẽ được đặt tại những nơi nguy hiểm nhất của Chân Bảo Môn, muốn đi tìm những bảo vật thì thứ nhất cần phải chuẩn bị bản đồ. di tích Chân Bảo Môn giống như mê cung vậy, cho dù có là võ giả Chân Đạo cảnh đi chẳng nữa thì cũng chưa chắc gì đi đến chỗ cực sâu trong di tích được.

Thứ hai là phải phòng hờ các khả năng nguy hiểm có thể xảy ra. Nên biết đây chính là tông môn lớn Chân Bảo Môn, bên trong cất giữ không biết bao nhiêu cơ quan bí mật cường đại, người rồi cực mạnh, nếu như không cẩn thận, võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong Hoa Vô Phong cũng sẽ bỏ mạng ở đây.

- Chúc mừng thiếu chủ, lần này lại có thể tìm ra được vị trí cụ thể của bảo vật, chỉ cần chúng ta tăng cao phòng vệ bảo vật của di tích Chân Bảo Môn chắc chắn sẽ thuộc về tay thiếu chủ.

Người trung niên tùy tùng cùng thống lĩnh Hắc Giáp Vệ nói với về mặt cung kính.

Hoa Vô Phong khẽ gật đầu, trong mắt bỗng lóe sáng nói:

- Ủ, nếu như lần này không tìm được bảo vật, bất luận là ai cũng không được phép quay về!

Nói xong, Hoa Vô Phong bước ra một bước, trong nháy mắt đã di động mấy trăm mét, ẩn vào trong một con đường.

Người tùy tùng trung niên cùng thống lĩnh Hắc Giáp Vệ nhìn nhau, nhất thời sử dụng thân pháp, bảo vệ ở bên cạnh Hoa Vô Phong, về mặt cảnh giác nhanh chóng tiến về cuối đường hầm.

Cơ quan bí mật uy lực vô song, những người đi theo ai cũng không dám lơ là.

Ba người cùng nhau tiến lên trong nháy mắt liền gặp ngã ba thứ nhất.

- Thiếu chủ, trên bản đồ chỉ về hướng này!

Ngã ba này tổng cộng có ba cổng xuất nhập, người trung niên tùy tùng lấy ra một miếng bản đồ da thú, nói tường tận hoàn cảnh xung quanh rồi so sánh một phen. Sau đó cung kính nhìn Hoa Vô Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Người Rối Thiên Cương Cảnh Đỉnh Phong

Một tấm bản đồ da thú được vẽ hoàn chỉnh trên tay người trung niên, trên đó vẽ chẳng chịt các tuyến đường, trong đó có một tuyến đường đỏ cực kỳ bất mắt, nhưng độ dài của nó dài hơn so với các tuyến đường ngoài khác, theo như tình hình này chỉ có không đến mười ngày, e là rất khó đến được chỗ cần đến rồi.

- Rất tốt.

Hoa Vô Phong gật đầu một cái, bước chân di chuyển, đi vào bên trong thông đạo tối om.

Ba người Hoa Vô Phong theo bản đồ đi thẳng vào nơi sâu nhất của di tích của Chân Bảo Môn, bên ngoài di tích Chân Bảo Môn, trong tay ba người Hắc Giáp Vệ cầm thanh đao lớn lạnh lùng đối đầu với năm võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ.

- Ta cảnh cáo các ngươi một lần nữa, bây giờ lập tức theo ta đi ra ngoài, bằng không, giết chết không tha!

Ba người Hắc Giáp Vệ, trong đó một võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ sắp đột phá đến Thiên Cương cảnh hậu kỳ hừ một tiếng, tay cầm thanh đao lớn lạnh lùng nói.

Mà trước mặt ba người bọn họ là năm võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ. Sắc mặt năm người này cực kỳ tức giận, giống như là muốn rút vũ khí ra, nhắm thẳng vào ba tên Hắc Giáp Vệ.

- Phong tỏa di tích Chân Bảo Môn? Dựa vào cái gì chứ! Các ngươi nói phong tỏa là phong tỏa được sao?

- Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành càng ngày càng lớn lối! Di tích Chân Bảo Môn là thuộc về tất cả mọi người, trong đó có báu vật mà võ giả có duyên sẽ chiếm được, Hắc Giáp Vệ các ngươi nói phong tỏa là phong tỏa sao, chẳng phải là trong mắt coi chúng ta không ra gì.

...

Năm võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ tiến vào di tích Chân Bảo Môn đã được mấy ngày, mấy ngày này, trong di tích Chân Bảo Môn giống như mê

cung vậy, bọn họ căn bản là không tìm thấy gì, ngược lại còn gặp phải rất nhiều cơ quan tập kích, từng người bị thương không nhẹ.

Mà lúc này, năm người đã rất vất vả và khổ sở mới đến được đây, không lâu nữa là có thể tiến vào nơi sâu của di tích Chân Bảo Môn, nhưng liền bị Hắc Giáp Vệ truyền lệnh bọn họ lập tức phải đi ra ngoài, năm người làm sao có thể đồng ý?

Về mặt ba người Hắc Giáp Vệ lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn đối diện vào sắc mặt cực kỳ tức giận của năm võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, một người trong đó lạnh lùng nói:

- Không biết phân biệt đúng sai, giết!

Vừa dứt lời, thanh đao lớn trong tay ba Hắc Giáp Vệ đồng thời đột nhiên giơ lên, thân hình di chuyển, nhắm thẳng vào năm võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ chém tới.

- Thật quá đáng rồi!

- Ta ngược lại muốn xem xem các ngươi còn có thể làm gì chúng ta!

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt năm võ giả Thiên Cương cảnh phần nộ, đồng thời hơi vũ khí của từng người lên, xông thẳng về phía ba tên Hắc Giáp Vệ này.

Rầm rầm rầm rầm..

Trong chốc lát, những tiếng va chạm của vũ khí vang lên tới tấp liên tiếp không ngừng, tám người võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ công kích cùng nhau.

Nhưng sau khi đánh nhau được một lúc thì năm người võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ liền cảm thấy không chịu nổi, trên người của từng người đều bị thương.

Phải biết, Hắc Giáp Vệ là hộ vệ thủ thành của Tội Ác Chi Thành, mà khí tức của ba người này rất mạnh, trên người nồng nặc sát khí, hiển nhiên là những người tinh anh trong Hắc Giáp Vệ, ba tên tinh anh Hắc Giáp Vệ dường như có thể sánh ngang với mấy võ giả đồng cấp.

Ba tên Hắc Giáp Vệ trước mặt càng đánh càng mạnh, về mặt lạnh lùng.

Ầm..

- A!

Một võ giả Thiên Cương cảnh không may đã bị thanh đao lớn của Hắc Giáp Vệ bổ trúng, bỗng một luồng sức mạnh khổng lồ từ trên thanh đao lớn của Hắc Giáp Vệ truyền đến, thanh đao sắc bén, dứt chút nữa chém võ giả này thành hai khúc.

Sinh mệnh của võ giả thật ngoan cường, người này bị thanh đao lớn của Hắc Giáp Vệ chém trúng vào bên vai, từng dòng từng dòng máu tươi phun ra từ chỗ vết thương, thân thể của hắn liền bị đánh bay về phía sau, ngã nhào xuống đất miệng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thì hơi co giật, lúc này thì bỏ mạng nơi đây.

- Lão tứ!

- Lão tứ chết rồi..

- Đáng chết, các ngươi... bọn khốn kiếp này! Ta muốn giết chết các ngươi, báo thù cho lão tứ!

...

Nhìn thấy tình cảnh này, hai con mắt bốn võ giả còn lại bỗng chốc đỏ lên, trên mặt tràn đầy phần nộ. Dưới sự tức giận, bốn người điên cuồng vận động chân khí trong cơ thể, vũ khí liên tục vung lên, đánh thẳng vào ba tên Hắc Giáp Vệ.

Dưới sự tấn công điên cuồng này, ba tên Hắc Giáp Vệ trong phút chốc có chút hỗn loạn, có điều Hắc Giáp Vệ được huấn luyện rất nghiêm ngặt, rất nhanh bọn họ bắt đầu liền phản công lại.

Ầm ầm..

- A...

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, có điều trong chốc lát, bốn người võ giả còn lại toàn bộ đều bị thanh đao lớn của Hắc Giáp Vệ chém trúng, đều bỏ mạng tại chỗ.

Trên người ba tên Hắc Giáp Vệ cũng mang đầy thương tích, nhưng vết thương trên người bọn họ hầu như không đáng kể so với năm võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ bỏ mạng tại đây.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, từng người lấy ra một viên đan dược, ngồi khoanh chân tại chỗ, sau đó nuốt viên đan dược cầm trong tay vào, thương tích

trên thân thể bọn họ nhanh chóng hồi phục trở lại.

Cũng trong lúc đó.

Nơi khác bên ngoài di tích Chân Bảo Môn, một nhóm ba người Hắc Giáp Vệ đang điên cuồng xua đuổi tất cả các võ giả mà họ nhìn thấy.

Phần lớn võ giả nghe thấy muốn phong tỏa nơi này, sắc mặt đều tỏ ra phẫn nộ, lại giống với năm võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ này muốn đánh chết Hắc Giáp Vệ, nhưng đều không có ngoại lệ, toàn bộ bị Hắc Giáp Vệ chém chết.

Trong chốc lát, bầu không khí trong di tích Chân Bảo Môn tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc khiến cho người ta buồn nôn.

mặc dù cũng có võ giả trong lòng bất mãn với hành vi lần này của Hắc Giáp Vệ, nhưng bọn họ cũng biết rõ thực lực của bọn Hắc Giáp Vệ, cho dù bọn họ chém chết Hắc Giáp Vệ trước mặt thì sẽ lại có rất nhiều Hắc Giáp Vệ đến từ Tội Ác Chi Thành đến vây quét bọn họ.

Những võ giả này không có cách nào, cũng chỉ có thể nghe theo lời của bọn Hắc Giáp Vệ, rời khỏi di tích Chân Bảo Môn, đi tới thạch trận thái dương ở bên ngoài.

...

Không có một chút tia sáng nào, giờ tay lên không nhìn thấy được năm ngón, sắc mặt Lâm Thần cảnh giác, bước đi yên lặng bên trong thông đạo.

Linh hồn lực của hắn mỗi khắc đều thả ra, bao phủ bên trong phạm vi nghìn mét vuông lấy hắn làm trung tâm.

Võ giả nắm giữ chân khí trong cơ thể, tuyệt nhiên không giống với người bình thường. Người bình thường trong bóng tối không có một chút tia sáng này thì hoàn toàn không nhìn thấy rõ tình hình bốn phía, mà võ giả chỉ cần lấy chân khí truyền vào hai mắt thì có thể nhìn thấy rõ ràng những vật ở trong bóng tối.

Có điều bên trong thông đạo cơ quan có thể phóng ra bất cứ lúc nào, mặc dù võ giả có thể nhìn thấy rõ tình hình bên trong thông đạo, nhưng không có cách biết được vị trí nào với vị trí nào, cơ quan có thể phóng ra giết chết bất cứ lúc nào.

Nhưng Lâm Thần không giống như vậy, Linh hồn lực mà hắn nắm giữ vô cùng không lồ, dưới sự bao phủ của linh hồn lực khổng lồ, chỉ cần không bị vùi lấp quá sâu thì tất cả các cơ quan ở trước mặt hắn đều có thể nhìn thấy rõ ràng!

Một đường đi nhanh, bỗng một giọng nói nhỏ của võ giả cùng với tiếng bước chân nhẹ phát ra từ phía thông đạo.

- Mọi người cẩn thận một chút! Đây là di tích Chân Bảo Môn, một cơ quan bất kỳ có thể khiến cho toàn quân của chúng ta bị diệt!

Một giọng nói khàn khàn vang lên, nghe giọng này, người này chắc là một trung niên.

- Lão đại, người yên tâm, lần này chúng ta nhất định phải làm một trận lớn!

- Đúng, lần trước ta cùng với mấy huynh đệ tới nơi này, kết quả là không thu hoạch được gì, lần này ta không muốn trở về tay không.

...

Có mấy giọng nói phụ họa theo, trong giọng nói lộ ra vẻ phấn khích. Đã có không ít người đến di tích Chân Bảo Môn này, do bảo vật ở đây cũng tương đối nhiều, đương nhiên, muốn có được những bảo vật này, ngoại trừ vận may ra còn phải ứng phó với cơ quan có thể phóng ra bất cứ lúc nào.

Sau khi những người này dứt lời, đột nhiên có mấy tiếng răng rắc khe khẽ phát ra.

Kéo kẹt... răng rắc...

Hình như một tiếng vang giòn giã lạnh lạnh của một thi thể hài cốt chưa từng động tới mười năm qua đột nhiên đứng lên. Lúc này, mấy người này nghe thấy âm thanh này đều cảm thấy sồn cả tóc gáy!

- Cẩn thận!

Người trung niên nói chuyện thô lỗ giận giữ hừ lên một tiếng, giọng hắn vừa dứt lời thì một tiếng ầm, tiếng vách động bị nứt phát ra.

- A... Lão đại cứu ta!

Một hòn đá lớn bị đánh bay, cho dù người thanh niên thô lỗ này đã nhắc nhở nhưng vẫn có người bị tảng đá bắn trúng, sau khi kêu lên một tiếng lại là âm thanh nặng nề đùng vào vách động.

Tình cảnh trong phút chốc hỗn loạn lên!

Nghe thấy những âm thanh này, Lâm Thần hơi sững sờ, bước chân hơi chậm, dừng lại tại chỗ, lấy sức mạnh của linh hồn lực phát ra kéo dài đến tận phía trước thông đạo, trong nháy mắt, tình hình xảy ra ở phía trước đều được truyền vào trong đầu hắn một cách rõ ràng.

Liền nhìn thấy một cái thân rất cao, toàn thân hơi đen, không biết người rồi được chế tạo ra từ vật liệu gì, một quyền nổ nát vách động chậm chậm đi ra.

Hai con mắt của nó là hai viên đá quý màu đỏ, tỏa ra tia hồng quang, thân thể của nó hiện ra ánh sáng kim loại lấp lánh, thân cao gần trượng, cánh tay to lớn sù sì, nắm đấm của nó dường như còn lớn hơn đầu võ giả.

- Là Thiên Cương cảnh đỉnh phong, đây là một cái đầu người rồi Thiên Cương cảnh đỉnh phong!

Nhìn thấy người rồi này xuất hiện, sắc mặt người trung niên thô lỗ biến sắc, hai con mắt nhấp nháy run rẩy sợ sệt.

Có sáu người đứng ở phía trước thông đạo, một nữ năm nam, người trung niên thô lỗ là tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, khí tức trên người hắn có chút không ổn định, có lẽ là vừa mới đột phá không lâu. Còn lại năm người khác, hai người Thiên Cương cảnh hậu kỳ, ba người còn lại, toàn bộ đều là Thiên Cương cảnh trung kỳ.

Ở một bên vách đá khác của thông đạo, còn có một thanh niên Thiên Cương cảnh trung kỳ đang nằm, sắc mặt thanh niên vô cùng tái nhợt, ngực đập thình thịch, trên chân của hắn đang bị một tảng đá rất lớn đè lên, từng bãi máu tươi chảy ra từ trên đôi chân mà hắn bị tảng đá đó đè vào.

Tổng cộng là bảy võ giả!

Mặc dù bọn họ có bảy người, nhưng đối mặt với người rồi sánh ngang với Thiên Cương cảnh đỉnh phong này dường như bọn họ không có chút tia hy vọng thắng nào.

Phải biết rằng toàn thân người rồi rất cứng, sức phòng ngự rất mạnh, một loạt công kích căn bản cũng không phá được sức phòng ngự của chúng, hơn nữa người rồi này là Thiên Cương cảnh đỉnh phong, thực lực của nó mạnh hơn rất nhiều so với những con người rồi bình thường khác.

Có thể nói như vậy, trừ phi có vài võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong đồng thời cùng nhau công kích, bằng không, không thể đánh bại người rồi này.

Kéo kẹt, kéo kẹt...

Thân thể của người rồi hơi di chuyển, lần này phát ra một loạt âm thanh giòn giã nhẹ nhàng, hai viên đá màu đỏ trong mắt của nó nhấp lên lấp lóe, ánh mắt nhắm thẳng vào bảy người người trung niên thô lỗ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt bảy người biến sắc.

Trong đó sắc mặt ba người Thiên Cương cảnh trung kỳ tỏ vẻ sợ sệt, ánh mắt của người rồi chớp mắt chiếu qua, thân thể của bọn họ liền lùi về phía sau, sắc mặt tái nhợt.

- Đừng chạy! Bị người rồi nhìn chăm chăm vào, trừ phi chúng ta đánh bại nó, bằng không chúng ta chạy đến nơi nào, nó cũng sẽ chạy đến chỗ đó!

Dường như nhận ra ý định của ba người này, người trung niên thô lỗ hừ lên một tiếng.

- À, liều mạng!

- Làm chuyện này, đủ cho chúng ta ăn chơi ba năm!

- Đúng, đánh bại con người rồi này! Khắp nơi trên người con rồi này đều là báu vật, chúng ta chỉ cần đánh bại nó thì không cần thu hoạch những thứ khác, cũng đủ cho chúng ta thu hoạch được một món linh thạch lớn.

...

Người trung niên thô lỗ vừa dứt lời thì cả năm người cùng đứng dậy, nghiêng răng một cái, rút vũ khí trên người ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Hiểu lầm

Con người rồi này là do tông môn lớn luyện vũ khí Chân Bảo Môn luyện chế ra vào thời thượng cổ, mặc dù tài liệu luyện chế lúc đó là đồ vật bình thường, nhưng nếu đặt ở hiện tại thì cũng vô cùng quý báu, chỉ cần đôi mắt đá quý đỏ như máu của con người rồi này thôi đã là nguyên liệu luyện chế vũ khí cực tốt.

Huống chi trên người nó còn có những thứ khác!

Nhưng mà muốn có được khoản thu hoạch lớn thế này thì tiền đề là phải đánh bại con người rồi trước.

- Tiến lên!

- Đánh nát con người rồi này đi.

Năm người gầm lên một tiếng giận dữ, rút vũ khí của từng người ra, vận động chân khí trong cơ thể, thân thể lóe lên, tấn công về phía con người rồi.

Hình như con người rồi kia có thể cảm nhận được uy hiếp của năm người, nó bỗng giơ hai tay to lớn lên, nắm đấm công kích về phía năm người.

Nắm đấm của con người rồi có tốc độ cực nhanh, hầu như chỉ có thể nhìn thấy một vệt bóng mờ của nắm đấm, nhất thời một cơn gió lớn nổi lên, thổi vù vù trong đường hầm.

Ở phía sau con đường hầm, Lâm Thần thấy cảnh này, không khỏi nhướng mày một chút. Cú đấm của con người rồi này có sức lực to lớn, cho dù là Lâm Thần thì cũng không thể ngăn chặn một cách dễ dàng, mà cùng lắm năm người này chỉ có ba người là Thiên Cương cảnh trung kỳ, hai người có Thiên Cương cảnh hậu kỳ, gần như không thể nào chống lại đòn tấn công của con người rồi.

- Cẩn thận!

Dường như người trung niên thô lỗ cũng không ngờ tới năm người này nói đánh là đánh ngay, cũng bị đòn tấn công đột ngột của năm người này làm cho giật bắn người, hẳn biết rõ sức mạnh tấn công của con người rồi, với sức mạnh của năm người bọn họ thì căn bản không chống đỡ được.

Mà một khi năm người bọn họ bị thương, đánh mất sức chiến đấu, vậy thì chỉ có thể nhờ vào mình người trung niên thô lỗ, nhưng cũng không thể chống đỡ được đòn tấn công của con người rồi, đến lúc đó...

Tất nhiên toàn quân sẽ bị tiêu diệt.

Nhưng mà lời của hắn còn chưa nói xong, hai nắm đấm to lớn của con người rồi đã rơi tới trước mặt hai võ giả có Thiên Cương cảnh trung kỳ...

Hai võ giả có Thiên Cương cảnh Trung kỳ cũng sợ bắn người, dưới sự kinh hãi, vũ khí của hai người chuyển hướng, tấn công ngược về phía nắm đấm của con người rồi, muốn ngăn cản nắm đấm tấn công của con người rồi nhờ vào đòn tấn công này.

Cũng trong lúc đó, đòn tấn công của ba người kia cũng rơi vào chỗ hiểm trên người của con người rồi.

Keng keng keng keng keng!

Vang lên năm tiếng kim loại giao nhau.

Ở trên thân thể của con người rồi và trên nắm đấm của nó có một tia lửa lóe lên. Ngay sau đó, lại có hai tiếng vang rầm rầm giòn giã vang lên, nắm đấm của con người rồi đánh gãy vũ khí của hai người trong đó dễ như trở bàn tay, nắm đấm không ngừng lại, tiếp tục tấn công về phía trước.

Mà đòn tấn công của ba người khác cũng rơi vào người của con người rồi, nhưng mà một đòn hết sức của ba người lại không thể đánh tan lớp phòng ngự của con người rồi, chỉ đánh ra từng tia lửa...

Bộp bộp...

Một bên khác, nắm đấm của con người rồi đã rơi lên người của hai võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ, sắc mặt hai người này tái nhợt, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị đánh trúng, sau đó vang lên hai tiếng đánh vào thân thể nặng, bông thân thể của hai người lui về phía sau, liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi, rồi ngã trên mặt đất, không còn nhúc nhích, cũng không biết là còn sống hay chết.

Tất cả mọi người thay đổi sắc mặt khi thấy cảnh này.

Sắc mặt của người trung niên thô lỗ cực kỳ u ám, năm người này chỉ biết vật liệu trên con người rồi quý giá, nhưng lại quên đi sức mạnh mạnh mẽ của nó, hoàn toàn bị sự tham lam che lấp đôi mắt.

Ở phía sau đường hầm, Lâm Thần cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Hai nắm đấm đánh gãy vũ khí, làm trọng thương hai võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ! Dễ như trở bàn tay, không có một chút trở ngại nào!

- Lão đại, phải làm sao bây giờ?

- Sức mạnh của con người rồi quá mạnh!

Sắc mặt của ba võ giả còn lại bỗng tái nhợt, dưới sự hoảng loạn, đành mở miệng hỏi người trung niên thô lỗ.

Sắc mặt người trung niên thô lỗ khó coi, trừng mắt nhìn ba người này một chút, nếu như năm người bọn họ không quá mức tham lam nóng ruột, thì sao tạo thành kết quả như thế này? Nhưng mà tuy hắn nổi giận trong lòng, nhưng lúc này cũng không phải là lúc nổi giận, sau khi người trung niên thô lỗ trừng mắt với ba người võ giả kia một cái, hắn bỗng trầm giọng nói: Bây giờ vị bằng hữu ở phía sau còn chưa đi ra thì khi nào mới đi ra?

- Con người rồi này có thể nhận biết được hơi thở của võ giả trong vòng ngàn mét, một khi chúng ta chết trên tay con người rồi này, đến lúc đó chỉ còn mỗi một mình vị bằng hữu thì chỉ sợ là không đối phó được con người rồi này.

Người trung niên thô lỗ thúc giục chân khí trong cơ thể, giọng nói vô cùng rõ ràng lan truyền ở trong đường hầm.

Nghe nói như thế, Lâm Thần không khỏi nhắm hai mắt lại. Giác quan của người trung niên thô lỗ này thật là nhạy cảm, không ngờ chỉ trong nháy mắt có thể nhận ra hắc đang ở ngoài nghìn mét!

Nhưng mà...

Nếu đúng như lời nói của người trung niên thô lỗ, nếu như sau khi bọn họ chết ở trong tay con người rồi, e là kế tiếp, con người rồi sẽ chuyển sang đối phó với hắc, mà con người rồi này lại có cảnh giới đỉnh Thiên Cương, chỉ mỗi một mình Lâm Thần thì...

Hắc không nắm chắc là có thể đánh bại con người rồi này quá nhiều! Nhưng dù thành công đánh bại được con người rồi, tất nhiên Lâm Thần cũng sẽ bị thương, mà nơi này là chỗ sâu trong di tích của Chân Bảo Môn, nếu như bị thương, vậy thì chắc chắn nguy cơ bỏ mình lại đây sẽ tăng rất lớn.

Nghĩ tới đây, Lâm Thần hít sâu một hơi, chậm rãi đi về phía trước.

Chỉ chốc lát sau, bóng người của Lâm Thần đã xuất hiện ở trước mặt người trung niên thô lỗ, nhưng mà... Hệt như cùng lúc Lâm Thần xuất hiện, một bóng người xinh đẹp cũng chậm rãi bước ra từ một bên khác của đường hầm.

Người đi ra từ phía đường hầm đối diện là một vị thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, trên người mặc một bộ đồ trắng, lộ ra đường cong vô cùng tinh tế. Mà tu vi của nàng lại là Thiên Cương cảnh hậu kỳ, hơi thở của nàng còn mạnh hơn so với hai võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ ở đây, hiển nhiên nàng sắp đột phá đến đỉnh Thiên Cương cảnh.

- Hai người là?

Đầu tiên, người trung niên thô lỗ nhìn thiếu nữ một chút, sau đó quay đầu, mang về mặt kinh ngạc nhìn Lâm Thần.

Hiển nhiên, trong cảm nhận của hắc, hắc cũng chỉ nhận ra được nơi này còn có một người ẩn nấp, nhưng mà không ngờ chỉ với mấy câu của hắc lại khiến hai người đi ra. Mà nhìn về mặt của người trung niên thô lỗ, hiển nhiên người hắc nhận ra trước đó là thiếu nữ xinh đẹp kia, chứ không phải Lâm Thần!

Sau khi người trung niên thô lỗ kia nhận ra tu vi của Lâm Thần cùng lắm chỉ mới có Thiên Cương cảnh sơ kỳ thì trong mắt hắc không khỏi lóe lên một vẻ nghiêm túc. Cô gái kia là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, hơi thở trên người mạnh mẽ, nhưng vẫn bị hắc ta nhận ra, mà cùng lắm Lâm Thần chỉ có tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhưng khi người này ẩn nấp ở đây, hắc lại không phát hiện ra chút nào.

Lâm Thần cũng sửng sốt, hắc còn tưởng giác quan của người trung niên thô lỗ này sẽ nhạy bén như vậy, có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắc, không ngờ người này không biết tới sự tồn tại của hắc, mà nhận ra thiếu nữ ở một phía khác của đường hầm!

Nhưng mà bây giờ nếu đã đi ra, đương nhiên Lâm Thần cũng không thể trở về nữa, khẽ gật đầu với người trung niên thô lỗ, ánh mắt nhắm vào con người rồi.

Một bên khác, thiếu nữ xinh đẹp kia cũng nhăn mày lại, nhìn Lâm có chút bất ngờ, sau đó lại nhìn về phía con người rồi.

- Hai vị, con người rồi này là bảo vật mà tông môn Chân Bảo Môn ở thời thượng cổ luyện chế ra, sức lực của nó không chỉ mạnh, mà còn có thể cảm nhận được hơi thở của các võ giả trong phạm vi ngàn mét, một khi hơi thở của các người bị nó khóa lại, vậy thì coi như các người có chạy xa cỡ nào, chỉ cần con người rồi không chết thì sẽ vẫn đuổi theo các người!

Sự kinh ngạc trong mắt người trung niên thô lỗ mất đi trong phút chốc, trầm giọng mở miệng nói:

- Con người rồi này có sức mạnh sánh ngang với võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong, hơn nữa sức phòng ngự của chúng rất mạnh, bất kể là ai trong chúng ta đối phó với chúng một mình thì sợ rằng cũng không phải là đối thủ của nó. Chỉ khi đoàn kết lại thì mới có thể đánh bại nó!

Vừa nói xong, người trung niên thô lỗ liếc mắt nhìn Lâm Thần, sau đó xoay đầu về phía thiếu nữ xinh đẹp kia.

So với Lâm Thần, tu vi của thiếu nữ xinh đẹp cao tới Thiên Cương cảnh hậu kỳ, chỉ suýt chút nữa là có thể đột phá thành Thiên Cương cảnh đỉnh phong, đương nhiên sức mạnh của nàng không tồi. Mà Lâm Thần, tuy trước đó người trung niên thô lỗ không nhận ra được hắc, nhưng có lẽ là bởi vì Lâm Thần tu luyện một loại công pháp ẩn giấu hơi thở nào đó cũng không chừng, tu vi lộ ra của hắc chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, e là không có tác dụng lớn trong hành động giết con người rồi lần này.

Người trung niên thô lỗ không nói rõ, nhưng ý lại cực kỳ rõ ràng.

- Được!

Thiếu nữ xinh đẹp liếc mắt nhìn Lâm Thần, rồi gật đầu một cái lạnh lùng, một chữ quý như vàng.

Thấy một cảnh như thế, Lâm Thần khẽ cười ra tiếng, ở đời trước hắc chính là bậc thầy võ học, sống đã mấy chục năm, làm sao mà không rõ suy nghĩ

của người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp kia, nhưng mà Lâm Thần cũng không nhiều lời, sau khi gạt đầu thì xoay tay một cái, lấy hắc trường côn ra.

Người trung niên thô lỗ cũng tạo ra tiếng loảng xoảng, xoay tay nắm lấy một thanh đao lớn làm từ kim loại ở phía sau lưng, nắm chặt trên tay.

Thiếu nữ xinh đẹp lại rút bảo kiếm bên hông ra.

Nói thì rất dài dòng, trên thực tế từ khi Lâm Thần và thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện cho đến bây giờ, cùng lắm chỉ trong chốc lát mà thôi, mà cái con người rồi kia cũng hơi dừng lại một chút khi Lâm Thần và thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện, sau đó, thân thể nó hơi động đậy, phát ra tiếng kéo kẹt, tấn công về phía người trung niên thô lỗ và ba người đồng bọn.

- Lúc này không tiến lên thì còn đợi tới khi nào!

Người trung niên thô lỗ gầm nhẹ một tiếng, chân khí trong cơ thể phun trào mãnh liệt, gươm đao lớn trong tay lên thật cao, thân thể chạy về phía trước, đao lớn tấn công mạnh mẽ xuống phía dưới.

Giống như muốn dùng một đao chém con người rồi thành hai khúc, uy thế cực lớn.

- Tiến lên! Báo thù cho các anh em

- Giết con người rồi!

Cũng trong lúc đó, ba đồng bọn của người trung niên thô lỗ cũng gươm vũ khí của từng người lên, tấn công về phía con người rồi lần nữa.

Phù Vân kiểm!

Thấy tình hình này, thiếu nữ xinh đẹp quát một tiếng, bỗng nhiên bảo kiếm trong tay chuyển động, tốc độ cực nhanh, hầu như chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng của kiếm.

Là kiếm kỹ!

Thiếu nữ xinh đẹp vừa ra tay đã trực tiếp sử dụng tới kỹ năng võ, hiển nhiên cũng cực kỳ kiêng kỵ con người rồi này.

Lâm Thần hơi hít mắt lại, con người rồi này có sức mạnh sánh ngang với võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong, Lâm Thần cũng không dám xem nhẹ nó, bỗng nhiên người hắn chấn động, lập tức trên da của hắn tỏa ra từng luồng ánh sáng màu đồng cổ, ở trong đường hầm đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón này thì cực kỳ gây sự chú ý.

Ánh sáng óng ánh, khiến đám người trung niên thô lỗ, thiếu nữ xinh đẹp khẽ liếc qua, trong mắt họ đều lóe lên một vệt kinh ngạc.

Nhưng mà tình huống bây giờ khẩn cấp, mấy người trung niên thô lỗ cũng không kịp quan sát gì nhiều, vẫn sử dụng kỹ năng võ, tấn công điên cuồng về phía con người rồi.

Ầm ầm ầm ầm..

Một khắc sau, mấy đòn công kích đều đánh lên người của con người rồi, liên tiếp vang lên tiếng kim loại chạm nhau. Sức mạnh của người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp rất mạnh, có hai người bọn họ gia nhập, lập tức sức mạnh công kích tăng lên nhiều, dưới tình huống như vậy, thân thể con người rồi cũng bị chấn động mà lui về sau một bước, nhưng mà con người rồi này không có sự sợ hãi, đòn tấn công mạnh mẽ của đám người trung niên thô lỗ chỉ gây cho nó thương tổn rất nhỏ, căn bản bé nhỏ đến không đáng kể.

Ngược lại, sau khi dính một đòn như thế, con người rồi giờ hai nắm đấm to lớn lên, bỗng tấn công về phía hai võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ trong đám người.

- Cẩn thận! Mau lùi về sau.

Sắc mặt người trung niên thô lỗ thay đổi, lần này có tổng cộng sáu người đi cùng với hắn, chỉ trong chớp mắt, thì đã có ba người ngã xuống đất trọng thương, nếu như cứ tiếp tục bị tổn thương như vậy, cho dù đánh bại được con người rồi thì bọn họ cũng phải trả một cái giá vô cùng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Hỏa Phượng Song Đồng

Sắc mặt của hai võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ kia tái nhợt nghe theo lời người trung niên thô lỗ, hai người bọn họ muốn lui về phía sau, nhưng nắm

đám của con người rồi rất nhanh, hai người còn chưa động dậy thân thể, nắm nắm của con người rồi đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ không tới mười mét...

Gần như ngay sau đó, nắm nắm đó sẽ đánh lên người bọn họ.

Mà một khi bị đánh trúng, dù không chết nhưng cũng sẽ trọng thương tại chỗ!

Sắc mặt người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp cũng thay đổi, muốn cản trở đòn tấn công của con người rồi thay cho hai người này, nhưng lúc này nắm nắm của con người rồi đã xuất hiện trước mặt hai võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, căn bản không kịp ngăn cản.

Nguy hiểm trong phút chốc!

- Phá!

Đúng lúc này, bỗng một vang lên tiếng gầm thét, một bóng người lấp lánh ánh sáng màu đồng lao ra từ phía sau người trung niên thô lỗ rồi biến mất, trong chớp mắt đã tiến tới trước mặt hai võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

- Là Lâm Thần!

Sắc mặt Lâm Thần nghiêm túc, giọng cao Hắc Sắc trường côn trong tay lên, sức mạnh đồng trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, bao trùm trên Hắc Sắc trường côn, va chạm với hai nắm nắm đánh ra của con người rồi!

Rầm rầm!

Con người rồi là do Chân Bảo Môn luyện ra rồi để lại đây, chất liệu đặc biệt, thân thể cực kỳ cứng rắn, nhưng mà Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần là vũ khí chân khí, tuy Lâm Thần không có cách nào thôi thúc nó phát ra sức mạnh công kích mạnh mẽ nhất, nhưng chỉ cần độ cứng rắn của Hắc Sắc trường côn, còn thêm Cổ Đồng Luyện Thể mà Lâm Thần tu luyện tới đại thành, lực nắm nắm của hắn đạt gần tới bốn mươi ngàn cân, hai thứ đó kết hợp với nhau đánh vào nắm nắm của con người rồi cũng không hề rơi vào thế yếu một chút nào.

Sắc mặt Lâm Thần hơi thay đổi, yết hầu chuyển động, thân thể bước lui về sau hơn mười bước.

Mà con người rồi ở phía đối diện sau khi bị một đòn Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần đối kích, bỗng nhiên hai tròng mắt làm từ đá quý đỏ như máu của nó lấp lánh ánh sáng, vô cùng kỳ dị trong đêm đen, thân thể con người rồi cao lớn cũng lui về sau mấy bước, lúc này mới dừng lại.

- Căn sức ngang tài, sức mạnh ngang nhau!

Sắc mặt người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp hơi cứng lại, vẻ mặt nhìn Lâm Thần cực kỳ kinh ngạc.

Thiên Cương cảnh sơ kỳ, thế mà lại có thể chống lại đòn tấn công của con người rồi Thiên Cương cảnh đỉnh phong?

Nên biết rằng, trong khoảnh khắc lúc này, tốc độ tấn công của con người rồi vô cùng nhanh, lúc đó Lâm Thần đang ở phía sau người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp, hai người họ ở phía sau cũng không có cách nào chạy tới trước mặt con người rồi chỉ trong nháy mắt, cản lại đòn tấn công của con người rồi...

Mà Lâm Thần, chỗ đứng của hắn là ở phía sau hai người họ, nhưng lại có thể chạy tới trước mặt con người rồi trong chớp mắt, hơn nữa còn đánh lại...

Tốc độ như thế, lực phản ứng như thế, thực sự kinh khủng!

Trên mặt người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp đều lộ vẻ kiêng dè, trong suy xét của hai người họ, cùng lắm tu vi của Lâm Thần chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, tuy có thể ẩn giấu hơi thở khiến hai người họ đều không nhận thấy được sự tồn tại của Lâm Thần, nhưng dù sao tu vi của hắn cũng quá thấp, thực lực sẽ không cao tới đâu.

Nhưng mà kết quả lại khiến hai người vô cùng kinh hãi.

Đầy lùi được con người rồi, hai võ giả tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ ở phía sau Lâm Thần lộ vẻ sống sót sau tai nạn, sắc mặt tái nhợt, nếu như hai người bọn họ đối mặt với đòn đánh này của con người rồi thì căn bản không thể đỡ được.

Một khi bị đánh trúng, có thể tưởng tượng được hậu quả.

- Huynh đệ, cảm ơn!

- Huynh đệ, ta tên Vương Lâm, sau này có chuyện gì thì cứ nói với ta, ta nhớ kỹ ân tình này.

Hai võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ vô cùng cảm kích nói với Lâm Thần, nếu như Lâm Thần không đột nhiên ra tay, đỡ đòn công kích của con người rồi thay hai người bọn họ, thì lúc này hai người bọn họ đã nằm trên đất.

Lâm Thần gật đầu, cười nói:

- Ha ha, trước tiên phải giải quyết con người rồi này đã.

Con người rồi này sánh ngang với tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, sức lực mạnh mẽ, là mối uy hiếp lớn nhất của bọn họ, nếu không giải quyết con người rồi này, vậy thì Lâm Thần muốn tìm Lưu Ly Linh Nham và Thiên Tàn Minh Tinh sẽ khá phiền phức.

Nói xong, ánh mắt của Lâm Thần lại nhìn về phía người con người rồi trước mắt.

Muốn đánh bại con người rồi này, nếu như dùng sức mạnh thô bạo thì không thể làm được. Đúng lúc này, người trung niên thô lỗ đi tới, nhìn Lâm Thần một chút, hắc trầm giọng nói:

- Thân người của con người rồi này cực kỳ cứng rắn, dù có là đòn tấn công của võ giả có tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong thì cũng rất khó làm nó chịu tổn thương thật.

- Huynh đài xem, đôi mắt trên đầu con người rồi này...

Người trung niên thô lỗ gật đầu với Lâm Thần, ánh mắt rơi vào hai con mắt của con người rồi.

Nếu như vào lúc này, chắc chắn người trung niên thô lỗ sẽ không nói với Lâm Thần lời như vậy, thậm chí cũng sẽ không báo cho Lâm Thần chỗ hiểm trên người con người rồi, dù sao tu vi của Lâm Thần quá thấp, coi như có nói cho Lâm Thần thì cũng chỉ vô dụng.

Nhưng bây giờ thì không giống nữa, lúc này Lâm Thần đã thể hiện sức mạnh, dù là người trung niên thô lỗ có tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong cũng cảm thấy vô cùng kiêng dè.

Nghe lời của người trung niên thô lỗ xong, Lâm Thần ngẩng đầu nhìn về phía cái đầu của con người rồi. Hai con mắt của con người rồi là hai viên đá quý màu đỏ như máu, cực kỳ nổi bật trong đường hầm đen kịt, ánh sáng màu đỏ như máu chiếu rọi càng khiến người ta sờn cả tóc gáy.

Đầu của con người rồi rất lớn, hai con mắt của nó cũng rất lớn, như là hai cái đèn lồng. Ngoài hai con mắt thì không có chỗ đặc biệt nào khác.

Đôi mắt này...

Sức mạnh linh hồn lực của Lâm Thần thả ra ngoài, nặng nề bao phủ đầu của con người rồi, ngay lập tức toàn bộ tình hình bên trong đầu con người rồi rơi vào trong đầu của hắn.

Nguyên liệu chế ra đầu của con người rồi cứng rắn hơn so với các bộ phận khác, màu sắc cũng có sự khác biệt rất lớn, các bộ phận khác trên thân thể con người rồi đều có màu nâu đậm, mà đầu của nó lại là màu đen đậm.

Quan trọng hơn là, bên trong đầu con người rồi bất ngờ có một viên đá quý to lớn có màu đỏ đậm như máu, trông cực kỳ lạ, nếu như Lâm Thần không nắm giữ linh hồn lực mạnh mẽ, chỉ sợ cũng không phát hiện được viên bảo thạch to lớn màu đỏ đậm như máu trong đầu con người rồi.

Mà rõ ràng viên bảo thạch to lớn này nối liền thân thể và hai đôi mắt của con người rồi.

- Không sai! Đôi mắt của con người rồi chính là chỗ hiểm của nó, con người rồi này không có sự sống, dù cho chúng ta có chặt đứt tay chân của nó, thì nó vẫn có thể chuyển động. Muốn giết chết nó hoàn toàn thì chỉ có thể làm hỏng đôi mắt của nó, phá hủy viên đá quý đỏ như máu kia!

Người trung niên thô lỗ thường trú ở Tội Ác Chi Thành, thường xuyên đến di tích Chân Bảo Môn kiếm đồ quý giá, bởi vậy nên có lòng tin đối với cách loại bỏ con người rồi và một vài cơ quan ở bên trong.

Ở một bên, thiếu nữ xinh đẹp cũng khẽ gật đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, hiển nhiên là đồng ý với lời giải thích của người trung niên thô lỗ.

Lâm Thần nghe xong, không khỏi nhắm hai mắt lại. Mặc dù người trung niên thô lỗ biết chỗ hiểm trên người con người rồi, nhưng khi linh hồn lực của Lâm Thần bao phủ đầu của con người rồi, rõ ràng hắn có thể cảm nhận được sự cứng rắn của hai viên đá quý đỏ như máu làm thành mắt của con người rồi.

Hơn nữa bọn họ lại muốn làm hỏng hai viên máu đá quý màu đỏ này, sao con người rồi lại dễ dàng cho bọn họ làm được?

Quan trọng nhất là lời giải thích của người trung niên thô lỗ vẫn không chính xác!

Dựa theo lời người trung niên thô lỗ, chỉ cần phá hủy con mắt làm từ hai viên đá quý màu đỏ của con người rồi là có thể giết được nó. Nhưng Lâm Thần đã dùng linh hồn lực bao phủ, rõ ràng chỗ quan trọng nhất trên người con người rồi là viên đá quý to lớn màu đỏ đậm như máu trong đầu nó...

- Phá hủy con mắt của con người rồi, sợ là chỉ có thể tạo thành chút vết thương nhất định cho nó, nhưng không thể giết nó hoàn toàn.

- Con mắt của con người rồi, hai viên đá quý màu đỏ như máu kia gọi là Hỏa Phượng Song Đòng, khá quý giá ở thời thượng cổ, nếu đặt ở hiện tại, cho dù là một viên Hỏa Phượng Song Đòng to bằng nửa cái nắm đấm thì dù có tiền cũng không mua được. Thật đáng tiếc...

Người trung niên thô lỗ khẽ lắc đầu, giống như có hơi tiếc vì phải phá hủy hai viên Hỏa Phượng Song Đòng này.

Hỏa Phượng Song Đòng, Lâm Thần cũng không hiểu rõ mấy cái tên đá quý này, hắn cũng chưa từng nghe nói, nhưng mà dựa theo lời giải thích của

người trung niên thô lỗ thì hình như viên Hóa Phượng Song Đồng này cực kỳ quý giá...

- Những bộ phận khác của con người rồi cũng rất quý giá, nắm đấm của nó có thêm vào Thiên Tàn Minh Tinh, cực kỳ cứng rắn, coi như là đòn tấn công hết sức của võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong thì cũng không nhất định có thể đánh tan nắm đấm của nó. Những bộ phận khác của con người rồi cũng đều là bảo vật.

Ở bên kia, thiếu nữ xinh đẹp cũng mở miệng:

- Tuy Hóa Phượng Song Đồng quý giá, nhưng mất đi một trong số đó, chúng ta có thể có được nhiều thứ hơn, cần gì do dự với chuyện này?

Mất đi thứ như thế, lại được càng nhiều thứ hơn, chỉ cần là người thông minh thì sẽ làm thế.

Nghe lời ấy, trên mặt người trung niên thô lỗ lộ ra một vẻ lúng túng. Đương nhiên hắn hiểu lý lẽ mà thiếu nữ xinh đẹp nói, nhưng nếu như có thể lấy được Hóa Phượng Song Đồng, vậy thì sẽ còn tốt hơn...

Nhưng mà nếu chỉ khi phá hủy nó, thì hắn mới có thể lấy được nhiều bảo vật hơn, vậy cũng chỉ có thể phá hủy đôi mắt làm từ hai viên đá quý Hòa Phượng Song Đồng của nó.

Lâm Thần nghe hai người nói chuyện, trong mắt hắn lóe lên từng vệt sáng. Hắn nắm giữ linh hồn lực, có thể phát hiện được tình hình trong đầu con người rồi...

Mà bên trong đầu của con người rồi...

Trong đầu của con người rồi có một viên Hóa Phượng Song Đồng lớn gấp mười lần so với hai mắt của nó!

Nếu thả viên Hóa Phượng Song Đồng to lớn như thế ở bên ngoài, tất nhiên là có tiền cũng không thể mua được, đúng là báu vật chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Chỉ cần một viên Hóa Phượng Song Đồng to lớn thế này thôi, thì giá trị của nó cũng đủ để sánh ngang các bộ phận khác của con người rồi.

Đây là một khoản của cải to lớn!

Nhưng mà nếu muốn có được viên Hóa Phượng Song Đồng, sợ rằng cũng không dễ dàng như vậy. Đầu tiên, phải giết được con người rồi, sau đó, phải lấy đi Hóa Phượng Song Đồng nhân lúc đám người người trung niên thô lỗ không biết chuyện...

Lâm Thần không có chút giao thiệp nào với đám người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp, đương nhiên cũng không thể chia sẻ viên Hóa Phượng Song Đồng to lớn này cho bọn họ. Nếu một trong hai người kia mà biết được trong đầu con người rồi có viên đá quý Hòa Phượng Song Đồng to lớn thì tất nhiên cũng sẽ muốn chiếm nó cho riêng mình.

Nghĩ tới đây, Lâm Thần hơi cau mày lại.

Phải làm thế nào thì mới có thể lấy viên đá quý Hòa Phượng Song Đồng to lớn trong đầu con người rồi ra một cách thần không biết quỷ không hay đây?

Ngay trong lúc Lâm Thần suy nghĩ, con người rồi đối diện chuyển động lần nữa.

Kéo kẹt, kéo kẹt...

Vang lên từng tiếng lạnh lạnh, giống như tiếng hài cốt bị chuyển dời, vang vọng trong toàn bộ đường hầm, khiến cho người ta cảm thấy không lạnh mà run.

- Tấn công đôi mắt của nó, đôi mắt của con người rồi có thể khống chế thân thể của nó, chỉ cần đôi mắt của nó bị hủy thì sẽ cắt đứt mối liên hệ với thân thể của con người rồi, con người rồi này sẽ dừng lại!

Người trung niên thô lỗ gầm lên một tiếng giận dữ, cầm đao lớn trong tay tấn công về phía con người rồi lần nữa. Lần này, đao lớn của hắn nhắm ngay vào mắt của con người rồi.

Ở một bên khác, thiếu nữ xinh đẹp và ba người cùng nhóm với người trung niên thô lỗ còn có thể chiến đấu, cũng giờ vũ khí của từng người lên, sử dụng kỹ năng võ, tấn công con người rồi...

Lâm Thần đang nghĩ làm sao để lấy viên đá quý Hòa Phượng Song Đồng trong đầu con người rồi, đột nhiên nghe thấy lời người trung niên thô lỗ, bỗng nhiên hai mắt của hắn sáng ngời.

Chỉ cần chặt đứt mối liên hệ giữa thân thể của con người rồi và viên đá quý Hòa Phượng Song Đồng trong đầu nó, thì con người rồi này sẽ dừng lại?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Cách Của Lâm Thần

Nói cách khác, Lâm Thần chỉ cần chặt đứt liên hệ giữa con rối và Hỏa Phượng Song Đồng to lớn trong đầu với thân thể nó, con rối này sẽ dừng lại, Lâm Thần cũng có thể lấy Hỏa Phượng Song Đồng bên trong đi.

Nhưng nếu là những võ giả khác, mặc dù biết điều này, muốn mang Hỏa Phượng Song Đồng to lớn trong đầu con rối ra, chặt đứt liên hệ với thân thể nó cũng rất khó làm được.

Nên biết đầu của con rối cứng hơn nhiều so với những vị trí khác trên thân thể nó!

Mà Lâm Thần nếu như cố gắng phá hủy tầng ngoài của đầu con rối, hẳn cũng khó làm được, tiếp tục như vậy, đừng nói chặt đứt liên hệ giữa thân thể với Hỏa Phượng Song Đồng, chỉ cần giết người rối này thôi, đã là vô cùng khó.

Nhưng Lâm Thần nắm giữ linh hồn lực! Từ lúc linh hồn lực của Lâm Thần và Mặc Liên Sơn Mạch dung hợp trong Hắc Vụ thần bí, linh hồn của hắn càng lớn mạnh, có thể mở rộng phạm vi đến ngàn mét, toàn bộ ngưng tụ một chỗ, có thể biến ảo ra giống như đồ vật.

Vì thế, chỉ cần Lâm Thần vận dụng linh hồn lực tụ lại một chỗ, biến ảo ra một thanh đao nhỏ, có thể chặt đứt Hỏa Phượng Song Đồng bên trong đầu con rối thân không biết quý không hay, cắt đứt liên hệ với thân thể, sau đó, Lâm Thần dùng linh hồn lực bao lấy Hỏa Phượng Song Đồng to lớn, thu vào bên trong nhân trữ vật của mình.

Không có sơ hở nào!

- Nhưng mà, nếu ta cứ đứng ở đây, không làm bất cứ hành động gì, sẽ khiến đám người trung niên thô lỗ nghi ngờ...

Khỏe miệng Lâm Thần lộ ra nét cười nhạt, người hắn hơi động, bỗng nhiên giống như hóa thành chim ưng, bay thẳng tới chỗ con rối, hắn giơ trường côn màu đen trong tay lên thật cao, tuôn ra sức mạnh điên cuồng, nhắm ngay mắt con rối, đâm mạnh xuống...

Cũng trong lúc đó, linh hồn lực của Lâm Thần dưới sự khống chế của hắn, toàn bộ tụ vào trong đầu của con rối người, linh hồn lực không lộ tụ lại một chỗ, bỗng nhiên hình thành một luồng sương mù mỏng manh, sương mù này nhanh chóng vận vẹo, tạo thành một thanh kiếm nhỏ vô cùng sắc bén...

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Người rối như là cảm giác được uy hiếp, bỗng giơ hai cánh tay lên, chắn ngay trước đầu nó, che chặt hai mắt. Cùng lúc hai tay con rối xuất hiện, Lâm Thần và sáu người cùng tấn công, đánh liên tục vào cánh tay con rối, nhất thời, truyền ra một đám âm thanh ầm ầm.

Âm thanh lớn, vang vọng trong đường hầm, khiến tai mọi người đều nghe thấy tiếng nặng nề.

Lâm Thần, người trung niên thô lỗ, thiếu nữ xinh đẹp và ba người võ giả kia, sắc mặt hơi biến đổi, cùng bay ngược người ra sau, người trung niên thô lỗ lui liên tục mấy bước, mới dừng lại.

Thiếu nữ xinh đẹp cũng giống như thế, sắc mặt mặt nàng trở nên tái nhợt. Ba người võ giả kia, tu vi bọn họ hơi thấp, thực lực không đủ, sau khi chịu đòn của con rối, lực phản mạnh mẽ, trực tiếp đánh bay thân thể ba người, đập vào vách động, khiến vách động kêu vang ầm ầm, ba người đều phun ra ngụm máu tươi, ngã xuống đất đau đớn khó chịu.

Còn Lâm Thần...

Cả người Lâm Thần cũng bị đánh bay, tu vi của hắn chỉ là Thiên Cương sơ kỳ, nhưng không giống ba người võ giả bị đánh bay thẳng vào vách động, ngay khi người hắn bay ngược, Lâm Thần dùng sức giẫm hai chân xuống, lực phản được hắn truyền vào lòng đất, sắc mặt không đổi chỉ lui một bước.

Thấy tình hình này, trong mắt người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp đều lộ vẻ kiêng dè.

Thực lực của Lâm Thần, hoàn toàn vượt ra khỏi dự kiến của bọn họ!

Mà ngay khi sáu người bị lực phản mạnh mẽ đánh bay, linh hồn lực của Lâm Thần đã tụ thành kiếm nhỏ, cắt mạnh vào đầu con rối.

Chỉ là, trong đầu con rối và Hỏa Phượng Song Đồng có kết nối nhiều dây thần kinh, không biết được luyện từ thứ gì, linh hồn lực của Lâm Thần biến ảo thành kiếm nhỏ, cắt nửa ngày, những dây kim loại kia mới được cắt gần một nửa.

- Tốc độ quá chậm, cần tăng nhanh tốc độ!

Trong mắt Lâm Thần lóe lên vẻ gấp gáp, thực lực con rối mạnh mẽ, dù sáu người bọn họ hợp sức, nhưng muốn chống lại công kích của con rối, vẫn vô cùng khó khăn.

Mà chỉ cần lấy được Hỏa Phượng Song Đồng trong đầu con rối, lập tức có thể dễ như ăn cháo, không đánh mà thắng con rối này.

Càng quan trọng hơn là, nếu vẫn cắt chậm như vậy, Hỏa Phượng Song Đồng và thân thể con rối sẽ từ từ mất đi liên kết, chắc chắn con rối sẽ chịu ảnh hưởng, đám người trung niên thô lỗ sẽ phát hiện có chuyện kì lạ.

Lâm Thần hơi nghiêng rặng, ý thức không chế linh hồn lực, tụ thành một thanh kiếm nhỏ càng thêm sắc bén, lượng lớn linh hồn lực tụ lại một chỗ, hình thành một thanh kiếm như thế, uy lực cực kỳ to lớn.

- Chém cho ta.

Lâm Thần gầm lên một tiếng giận dữ trong lòng, trên trán rỉ ra từng giọt mồ hôi, dựa vào ý thức không chế linh hồn lực không lồ tụ thành kiếm, còn phải chém đứt đường kim loại cứng rắn kia, là gánh nặng cực kỳ lớn với Lâm Thần.

Ngay sau đó...

Linh hồn lực tụ thành kiếm nhỏ tinh tế, bỗng nhiên chém vào đường giây thần bí bao quanh Hỏa Phượng Song Đồng.

Kèn kẹt kèn kẹt...

Vang lên từng tiếng vô cùng nhẹ nhàng, hơn nửa đường giây trong đầu con rối, chỉ trong chớp mắt, bị chém đứt hơn nửa.

Tiếng giây bị chém đứt rất nhỏ, nhưng trong không gian yên tĩnh này, lại tương đối vang dội, về mặt người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp căng thẳng, người trung niên thô lỗ cảnh giác nói:

- Tiếng gì vậy?

- Hình như phát ra từ trong đầu của người rối kia!

Tâm tư thiếu nữ xinh đẹp chặt chẽ, nhạy bén nhận ra khỏi nguồn âm thanh.

Tu vi người trung niên thô lỗ đạt tới Thiên Cương đỉnh cao, nghe xong lời của thiếu nữ, lỗ tai hần hơi động, lúc này cũng đã nhận ra nơi phát ra tiếng, hần khẽ gật đầu nói:

- Đúng là từ trong truyền ra... Nhưng mà, sao trong đầu con rối có thể phát ra tiếng như vậy?

Người trung niên thô lỗ như sương mù, về mặt nghi ngờ, hai mắt nhìn con rối người.

Dừng lại lâu như vậy, con rối này không có khởi động tấn công, không khởi khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ. Đặc biệt hai mắt của nó, lúc này khi thì tỏa sáng, khi thì mờ...

- Chẳng lẽ... Tấn công của chúng ta có hiệu quả?

Người trung niên thô lỗ suy đoán, nghĩ tới đây, trên mặt hần lộ ra vẻ mừng rỡ.

Hai mắt thiếu nữ xinh đẹp cũng sáng ngời, nhìn chăm chăm vào con rối, không chú ý tới Lâm Thần đang không ngừng thở dốc lúc này.

Không chế linh hồn lực tụ thành kiếm, tấn công chỗ yếu của con rối, khiến Lâm Thần hao phí số tinh lực lớn, lúc này về mặt hần tái nhợt, trên trán, hai gò má không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

- Vù vù...

Lâm Thần hít sâu một hơi, điều hòa một chút, trên mặt hần cũng lộ vẻ vui mừng, dưới sự công kích mất sức như vậy, tuy Lâm Thần hao phí lực lượng tinh thần lớn, nhưng hiệu quả cực kỳ rõ ràng.

Bên trong đầu con rối, Hỏa Phượng Song Đồng và những đường dây liên kết kỳ lạ kia, vừa bị một kiếm chặt đứt hơn nửa, chỉ cần Lâm Thần công kích thêm lần nữa...

Tất nhiên có thể giết con rối này đến cùng!

Nhưng, nếu người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp cho rằng công kích của họ hiệu quả, vậy thì... Chỉ cần công kích thêm lần nữa, thừa dịp người trung niên và đám người kia tấn công, Lâm Thần lại không chế linh hồn lực thành kiếm chặt đứt đường dây cuối cùng...

- Cơ hội tốt! Đừng dừng lại, chúng ta tiếp tục tấn công.

Lâm Thần gầm nhẹ một tiếng, người lóc lên, sức lực trong cơ thể tản ra hóa thành trường côn màu đen trong tay lần thứ hai, nhất thời, thân thể của hần, vốn là trường côn màu đen, lúc này lóc lên ánh đồng vô cùng lấp lánh.

Giờ trường côn màu đen lên thật cao, đập mạnh xuống đầu con rối!

- Cùng tiến lên!

Thấy cảnh này, người trung niên thô lỗ cũng gầm lên một tiếng giận dữ, đao lớn trong tay hóa thành tàn ảnh, chém ầm ầm xuống đầu con rối.

Một bên khác, thiếu nữ xinh đẹp cũng sử dụng võ kỹ, tấn công đầu con rối.

Ba người bạn của trung niên thô lỗ kia, lúc này lại khoanh chân trên đất, không còn dám tấn công. Lúc trước ba người này tấn công, bị lực phản mạnh đánh bị thương nặng, nếu giờ tiếp tục chiến đấu, sợ rằng sau này khỏi phục vết thương, tu vi cũng sẽ giảm nhiều.

Cách đó không xa, con rối kia cảm nhận được nguy hiểm, giờ hai tay lên lần thứ hai, muốn chống lại công kích của ba người Lâm Thần.

Chỉ là, so với trước, lần này tốc độ hai cánh tay con rối nâng lên chậm lại, giống như bị trọng thương, thực lực giảm mạnh.

Nhìn thấy dáng vẻ con rối như thế, người trung niên và thiếu nữ càng vui mừng hơn, khẳng định con rối bị công kích trước đó của họ làm cho trọng thương, lúc này mới biến thành như thế.

Nhưng mà trong mắt con người, tốc độ con rối chậm hơn trước nhiều, nhưng vẫn rất nhanh, khi công kích của ba người Lâm Thần hạ xuống, hai cánh tay thô to của nó, chắn ngay trước đầu nó lần nữa...

Ầm ầm ầm!

Ba tiếng nặng nề vang lên cùng lúc.

Ba người Lâm Thần bay ngược ra sau, mà con rối, đã bị đánh trúng, thân thể cao lớn cũng lui về sau mấy bước.

Lâm Thần dùng sức dưới chân lần hai, dời lực phản mạnh mẽ đi, sau đó đứng yên nhìn con rối đối diện không chớp mắt...

Bên trong đầu con rối, lúc này có một thanh kiếm vô cùng tinh tế, giờ cao lên, giống như đang tụ toàn bộ sức mạnh, muốn thề sống chết một lần, sau đó, kiếm nhỏ chém mạnh trong đầu con rối, chém đứt đường dây nối với Hỏa Phượng Song Đồng.

Kèn kẹt kèn kẹt...

Trong đầu con rối lại vang lên từng tiếng, đường dây còn sót lại, bị kiếm nhỏ chặt đứt toàn bộ!

Những tiếng này vừa vang lên, thân thể Lâm Thần lao đảo một chút, sắc mặt tái nhợt, suýt thì ngã xuống.

Người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp thấy dáng vẻ Lâm Thần như thế, không khỏi sững sờ, nhìn Lâm Thần có chút không hiểu, nhưng sau đó lực chú ý của hai người đã bị con rối không xa hấp dẫn.

Nhìn thấy, hai mắt vốn lập lòe ánh sáng đỏ như máu kia, lúc này hoàn toàn mờ hẳn, thân rối đứng im tại chỗ không nhúc nhích, không làm ra động tác tấn công gì, cũng không vang lên tiếng kêu kẹt chói tai...

- Thành công rồi ư?

- Con rối này, bị chúng ta đánh bại ư?

Thấy cảnh này, người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp sững sờ, chột kêu lên hưng phấn.

Một bên khác, sắc mặt Lâm Thần đã tái nhợt như tờ giấy trắng, ngực hắn liên tục phập phồng, thở dốc từng ngụm, nhưng trên mặt, lại lộ vẻ mừng rỡ như điên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Chiến lợi phẩm

Hỏa Phượng Song Đồng trong đầu con rối cũng cắt đứt liên hệ với thân thể, đương nhiên con rối mất đi khả năng hoạt động, giống như một võ giả bị chém đầu rơi xuống đất, bỏ mình.

Hỏa Phượng Song Đồng trong đầu con rối giống như đầu não của võ giả, có tác dụng then chốt đối với cái chết!

Về mặt người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp vui mừng, hôm nay bọn họ đụng phải con rối này chính là cấp bậc Thiên Cương đỉnh cao, thực lực mạnh mẽ cực kỳ, bọn họ căn bản không mất bao nhiêu sức, chỉ hợp lại tấn công hai lần, đã “Chém giết” được con rối.

Thật sự quá dễ dàng, thoải mái không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng không thể phủ nhận, con rối thực sự đã mất đi năng lực hoạt động, nếu không thì lâu như vậy, con rối sẽ tấn công tiếp.

- Qua nhìn một chút.

Người trung niên thô lỗ tu luyện mấy chục năm, tâm tư trầm ổn hơn, hần khê nói một tiếng, hai chân di chuyển, về mặt cảnh giác, chậm rãi đi tới gần con rối.

Mặc dù nói, lâu vậy rồi mà con rối vẫn không có hành động nào, nhưng không ai dám khẳng định, con rối có chết thật hay không, nếu như người trung niên thô kệch vội vàng chạy tới trước mặt nó, con rối lại bùng công kích, vậy chắc chắn hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Thiếu nữ xinh đẹp cũng giống thế, về mặt cảnh giác, chậm rãi đi tới gần con rối, hai tay nắm bảo kiếm thật chặt.

Nhìn thấy dáng vẻ hai người này như thế, Lâm Thần cười thầm một tiếng. Hần không chế linh hồn lực chặt đứt liên hệ giữa Hỏa Phượng Song Đồng trong đầu và thân thể nó, chẳng lẽ con rối có thể đột ngột sống dậy hay sao?

Tuy trong lòng Lâm Thần hiểu rõ nhưng không dám nói ra. Hần đề uể oải trong lòng xuống, tiếp tục khống chế linh hồn lực, bao lại Hỏa Phượng Song Đồng bên trong đầu con rối.

Một lúc sau...

Xèo một tiếng, Hỏa Phượng Song Đồng trong đầu con rối biến mất không còn tăm hơi, cùng lúc đó, trong Trữ Vật Linh Giới của Lâm Thần có thêm một viên ngọc thạch màu đỏ hồng lớn bằng ba đầu người.

Chính là Hỏa Phượng Song Đồng.

Phù...

Làm xong chuyện này, Lâm Thần thở ra một hơi, trên mặt lộ vẻ thả lỏng.

Lúc trước hần liên tiếp khống chế linh hồn lực chém đứt liên lạc giữa Hỏa Phượng Song Đồng và thân thể con rối, có thể nói cực kỳ mệt mỏi, may mắn Lâm Thần có lực ý chí kiên cường, nếu đổi thành những võ giả khác, cho dù có linh hồn lực khổng lồ như vậy, cũng không ai hoàn thành động tác mạnh mẽ này trong thời gian ngắn.

- Ha ha, chúng ta thành công!

Ngay khi Lâm Thần thu Hỏa Phượng Song Đồng trong đầu con rối vào Trữ Vật Linh Giới, người trung niên thô lỗ đã đi tới trước mặt con rối, hai tay hần nắm chặt thanh đao lớn, dùng sức chém lên ngực con rối, nó không hề có động tác nào, thấy cảnh này, về mặt người trung niên thô kệch vô cùng vui vẻ nói:

- Cuối cùng cũng thành công.

Thiếu nữ xinh đẹp lộ sắc mặt vui mừng.

Bỗng nhiên, ánh mắt Lâm Thần, người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp, tập trung toàn bộ vào người con rối cao lớn.

Lúc này con rối đã bị bọn họ đánh bại, như vậy tiếp theo... Chính là phân chia chiến lợi phẩm.

Một loạt chiến đấu vừa rồi, ba người Lâm Thần đều sử dụng toàn lực công kích con rối, nhưng cuối cùng công kích của ai hiệu quả, khiến con rối trọng thương, người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp cũng không biết.

Nhưng hai người cho rằng, tất nhiên công kích của mình có hiệu quả!

- Hai vị, trận chiến này, bảy huynh đệ chúng ta, sáu người bị thương nặng, thân thể con rối này, ta muốn sáu phần mười.

Hai mắt người trung niên thô lỗ lóe sáng, trầm giọng nói.

Đồng đội của người trung niên thô lỗ có sáu người, thêm hần vào, chính là bảy người. Mà trong trận chiến năm người trong đó bị thương, một người bị con rối đánh vào vách động nham thạch bị thương nặng, có thể nói tổn thất nặng nề.

Người trung niên thô lỗ vừa dứt lời, thiếu nữ xinh đẹp hơi nường mày, nhìn chăm chăm đầu con rối nói:

- Chờ đã, các người nhìn kìa, vì sao hai mắt chỗ hai viên Hỏa Phượng Song Đồng không bị phá hủy?

Theo lý mà nói, chỉ có phá hủy Hỏa Phượng Song Đồng trong mắt nó, mới có thể giết con rối này đúng nghĩa. Nhưng lúc này, Hỏa Phượng Song Đồng trong hai mắt con rối không bị phá hủy, nhưng thân thể của nó vẫn chết...

Chuyện này có chút kỳ lạ.

Chẳng qua người trung niên thô lỗ nghe lời thiếu nữ xinh đẹp xong, không cảm thấy kỳ lạ chút nào, hắn không nhận được nói:

- Cái này có gì mà ngạc nhiên, con rối này từ thời thượng cổ do tông môn Chân Bảo Môn luyện chế ra, ai biết trong thân thể có gì? Nói không chừng vừa rồi chiến đấu, nó bị chúng ta công kích làm bị thương nặng bên trong, thân thể trọng thương, cho nên mới có thể như vậy.

Thiếu nữ xinh đẹp nhún mày lại, hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, ta thấy công kích của ta làm nó bị thương nặng mới đúng, nếu không có ta và vị huynh đệ này, chỉ dựa vào người và bạn của người có thể đối phó con rối này ư?

Nghe vậy, người trung niên thô lỗ trừng lớn mắt, đỏ cả mặt, kìm nén một câu cũng không sao nói ra được. Thiếu nữ xinh đẹp nói không sai, nếu như người trung niên thô lỗ cộng thêm bạn của hắn đối mặt với con rối này, bọn họ không có sức lực phản kháng, kết quả cuối cùng chính là mọi người đều chết.

- Nhưng huynh đệ của ta đã bị thương nặng trong lúc chiến đấu là thật, ít nhất ta phải được năm phần mười!

Người trung niên thô lỗ hít sâu một hơi, hừ một cái nói:

- Không được, cho dù người của người đều bị thương nặng, nhưng không thể một lần nhận đến năm phần mười! Nhiều nhất cho người được bốn phần mười, sáu phần khác, ta và vị huynh đệ này chia đều.

Thiếu nữ xinh đẹp lập tức lắc đầu, không cam lòng yếu thế nói:

Lâm Thần chỉ im lặng đứng bên cạnh nhìn hai người này. Hắn chiếm được Hỏa Phượng Song Đồng trong con rối này, Hỏa Phượng Song Đồng vô cùng lớn, giá trị có thể hơn tất cả bộ phận khác của con rối cộng lại, đúng nghĩa vô giá! Vì vậy, những bộ phận khác của con rối, trước mặt Hỏa Phượng Song Đồng, đều ảm đạm mờ nhạt, dù Lâm Thần không được phần nào, hắn cũng không ý kiến.

Đương nhiên, Lâm Thần không thể không lấy phần nào, dù sao lần chiến đấu với con rối này Lâm Thần ra sức nhiều nhất, đặc biệt thực lực Lâm Thần mạnh khiến người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp kiêng kỵ, coi như hai người này không muốn chia con rối cho Lâm Thần, vậy cũng phải cân nhắc thực lực Lâm Thần một chút, lo lắng Lâm Thần trả thù.

Nghe xong lời của thiếu nữ xinh đẹp, người trung niên thô lỗ quay đầu, nhìn về mặt lạnh nhạt của Lâm Thần một cái, trong mắt hắn lộ chút kiêng dè. Nếu chia đồ không được các bên đồng ý, Lâm Thần và thiếu nữ xinh đẹp sẽ hợp lại xử lý hắn, người trung niên thô lỗ sẽ không lấy được thứ gì, thậm chí phải bỏ mạng ở chỗ này...

Thiếu nữ xinh đẹp có thực lực mạnh mẽ, sắp bước vào cảnh giới Thiên Cương đỉnh cao, thực lực Lâm Thần cũng không yếu. Giống như lo lắng chuyện như vậy xảy ra, người trung niên thô lỗ cắn răng, như chịu thiệt nói:

- Được rồi, nhưng ta muốn đầu con rối, một cánh tay, và một phần lồng ngực!

Người trung niên thô lỗ nói những vị trí trên người con rối, chất liệu trên những chỗ này đều cực kỳ quý giá, đặc biệt đầu con rối, hai mắt trên đầu chính là hai viên Hỏa Phượng Song Đồng lớn chừng nắm đấm, cho dù không lớn được như của Lâm Thần, nhưng cũng cực kỳ quý giá, thứ đó bán ra ngoài cũng có được cái giá vô cùng lý tưởng.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy, quay đầu nhìn Lâm Thần, người sau khẽ gật đầu, biểu thị mình đồng ý, nàng lập tức nói:

- Có thể. Như vậy, ta muốn hai chân con rối.

Thân thể con rối bị ba người chia xong nhanh chóng, Lâm Thần lấy được lồng ngực và phần gáy con rối. Con rối này cao một trượng, mặc dù chỉ được một vị trí, diện tích cũng cực kỳ lớn.

Thương lượng xong, người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp đều lộ vẻ hài lòng. Nhưng bất chợt, ba người lại trầm tư, cau mày nhìn thân thể con rối.

- Thân thể con rối này cực kỳ cứng rắn, chúng ta cắt ra làm sao?

Thiếu nữ xinh đẹp có giọng nói dễ nghe, mở miệng hỏi:

Con rối này được tông môn Chân Bảo Môn luyện chế vào thời thượng cổ, chất liệu vô cùng quý giá, độ cứng rắn này, dù võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh cao, cũng không thể nào cắt đứt.

- Chuyện này phải làm sao...

Người trung niên thô lỗ cũng tỏ vẻ u sầu, đùa gì thế, bọn họ phải rất vất vả mới đánh bại con rối, cuối cùng cũng đã thương lượng xong phần của mỗi người, nếu bị vấn đề cắt ra làm khó, phải từ bỏ con rối này, ba người không muốn.

Lâm Thần khẽ nhủ mảy, hấn cũng không muốn cứ thế mà từ bỏ con rối, nếu một người lấy đi cả thân thể này, hai người khác cũng không đồng ý.

Trầm ngâm một chút, Lâm Thần mở miệng:

- Để ta thử xem...

- Người làm?

Người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp sững sờ, thân thể con rối này cực kỳ cứng, tuy Lâm Thần có chút thực lực, nhưng muốn đánh tan được nó, cắt thân thể thành từng bộ phận, hầu như không có khả năng.

Lâm Thần là cường giả Chân Đạo cảnh sơ kỳ, sử dụng chân nguyên công kích, còn có một phần khả năng, nhưng tu vi Lâm Thần chỉ là Thiên Cương sơ kỳ, sao hấn có thể làm được?

Lâm Thần khẽ gật đầu, nói với thiếu nữ xinh đẹp:

- Muốn kiếm của người dùng một chút.

Có lẽ nhìn thấy vẻ mặt Lâm Thần hồ hững, bị sự tự tin mạnh mẽ của hấn cảm hóa, thiếu nữ xinh đẹp nghe hấn nói, rút bảo kiếm bên hông ra, đưa cho Lâm Thần.

Lâm Thần cầm kiếm, nhẹ nhàng ước lượng một chút rồi nói:

Kiểm kính là hình thái ban đầu của kiếm ý, lực công kích rất lớn, hiện ta đang nắm giữ tám phần kiếm kính, nói vậy cắt khối thân thể con rối này không khó khăn gì. Mà thanh kiếm này là phẩm khí thượng phẩm, có lẽ chịu nổi uy lực kiếm kính.

Sức phòng ngự của con rối rất mạnh, nếu đổi thành những võ giả khác, tất nhiên không có cách nào, mà Lâm Thần không giống, tuy hấn không phải cường giả Chân Đạo, chân khí trong đan điền không phải chân nguyên, nhưng hấn nắm giữ kiếm kính!

Lực công kích tám phần mười của kiếm kính cực kỳ mạnh, chỉ cần đủ thời gian, chưa chắc là không thể cắt được thân thể con rối này.

Vì thế, Lâm Thần dự định vận dụng kiếm kính trong cơ thể, giấu bên trong bảo kiếm, cắt thân thể con rối này ra.

Nhưng uy lực kiếm kính quá mạnh, vũ khí như vậy, căn bản không chịu nổi. Như kiếm Tinh Cương Lâm Thần sử dụng lúc trước, kiếm Hàn Thiết, nhưng không chịu nổi uy lực này dẫn đến phá nát, may mà thanh kiếm của thiếu nữ xinh đẹp chính là kiếm quý thượng phẩm, có thể miễn cưỡng chịu đựng tám phần kiếm kính bao phủ.

Nghĩ là làm, Lâm Thần nắm kiếm, bước chậm rãi đến trước người con rối, sau đó cơ thể hấn chấn động, từng luồng kiếm kính trào ra, bao trùm lên thanh kiếm trong tay Lâm Thần.

Bảo kiếm trong tay Lâm Thần là phẩm khí thượng phẩm, có thể miễn cưỡng chịu đựng tám phần mười uy lực kiếm kính.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Lưu Ly Linh Nham

Tám phần sức mạnh của kiếm bao phủ trên toàn bộ bảo kiếm, đột nhiên bên trong thanh bảo kiếm này phát ra một luồng khí thể vô cùng kinh hãi. Sức mạnh linh hồn của Lâm Thần hơi dao động, bao trùm khí thể này lại, muốn phòng ngừa khí thể lộ ra ngoài, nhưng dù vậy, người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp ở cách đó không xa vẫn cảm nhận được luồng khí thể kinh hãi này trong nháy mắt, sắc mặt hai người đều thay đổi, thân thể lui về sau mấy bước, ánh mắt hoảng sợ nhìn Lâm Thần.

- Đây là kỹ năng vô gì đây?

- Sao lại có uy thế mạnh như thế!

Người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp nhìn Lâm Thần khó tin nổi, trong chớp mắt Lâm Thần thả ra sức mạnh của kiếm, hai người đều cảm nhận được sự nguy hiểm to lớn. Giống như chỉ cần một chiêu kiếm của Lâm Thần ập tới thì hai người bọn họ sẽ chết ngay.

Nguy hiểm to lớn khiến cho hai người không kim lòng được mà muốn rời xa Lâm Thần.

Lâm Thần không hề liếc mắt nhìn hai người này một chút nào, hấn tập trung tinh thần nhìn thân thể của con rối người trước mặt, hấn hít sâu một hơi, hai tay hơi động đậy, bảo kiếm ẩn chứa tám phần sức mạnh của kiếm trong tay chậm rãi cắt thân thể của con rối người xuống.

Thứ Lâm Thần cắt đầu tiên chính là cánh tay thô to của con rối người, khi bảo kiếm trong tay Lâm Thần chạm đến cánh tay của con rối người, lập tức có một sự trở ngại lớn truyền lên bảo kiếm. Một vết trông như kiếm khí của sức mạnh của kiếm xuất hiện trên mũi kiếm, chậm rãi đâm vào cánh tay con rối người, nhưng chỉ tiến vào chưa tới một tấc là đã ngừng lại.

Sắc mặt Lâm Thần đỏ chót, hiển nhiên là đã dùng hết sức lực. Không hổ là do tông môn Chân Bảo Môn thời thượng cổ luyện chế ra, thân thể của con rối người này thật cứng rắn! Lâm Thần hít vào một ngụm khí lạnh, hấn đã dùng tám phần sức mạnh của kiếm để cắt thân thể của con rối người này, nhưng vẫn vô cùng khó khăn.

Nhưng mà không thể nghĩ ngờ sức mạnh của kiếm có thể cắt thân thể con rối người, nhưng độ khó lớn, tốc độ chậm. Nói cách khác, chỉ cần tốn một ít thời gian, Lâm Thần có thể cắt toàn bộ bộ phận trên thân thể con rối người. Thấy tình hình này, Lâm Thần ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp, trầm giọng nói:

- Thân thể của con rối người này rất cứng, ta phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể cắt toàn bộ thân thể của nó. Không biết việc ta làm bây giờ có được tính công hay không?

Nghe lời Lâm Thần, người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp sững sờ, nhưng mà hai người họ phản ứng lại rất nhanh, người trung niên thô lỗ nhìn Lâm Thần có chút sợ hãi, cười mỉa nói:

- Tính, đương nhiên tính! Có câu người tài thì được nhiều, huynh đài làm được chuyện mà bọn ta không làm được, đương nhiên phải có nhiều hơn một phần, hơn nữa huynh đài có thực lực như thế, vốn nên có được nhiều hơn mới đúng. Huynh đài xem chuyện này thế nào, ta tặng nửa cái tay, vị cô nương này tặng nửa cái chân cho huynh đài.

Nếu bình thường mà thiếu nữ xinh đẹp nghe nói như thế, thì tất nhiên sẽ lắc đầu phản đối. Nhưng lúc này, hình như nàng ta e sợ sức mạnh của Lâm Thần, nghe được lời người trung niên thô lỗ nói, nàng không phản đối chút nào, không ngừng gật đầu liên tục.

“Kỹ năng võ” mà Lâm Thần phô ra lúc này có khí thế mạnh mẽ, khiến hai người họ đều cảm thấy nguy hiểm to lớn, nếu Lâm Thần nổi giận, sợ là sẽ không tốn nhiều sức để giết hai người họ. Cứ như thế, làm sao hai người còn dám đắc tội Lâm Thần nữa?

Lâm Thần khẽ gật đầu, không chế sức mạnh của kiếm lần nữa, tiếp tục dùng sức cắt thân hình khổng lồ của con rối người. Một chút rồi một chút, vô cùng chậm rãi. Người trung niên thô lỗ và thiếu nữ xinh đẹp đều nhìn Lâm Thần lo lắng, mong Lâm Thần tăng tốc, dù sao nơi đây là chỗ sâu trong di tích Chân Bảo Môn, lúc nào cũng có thể có võ giả đến đây, nếu như những võ giả khác nhìn thấy con rối người này thì tất nhiên sẽ lại có cuộc tranh đoạt xảy ra.

Sau hai canh giờ, Lâm Thần mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi, tổn sức ba bò chín trâu, cuối cùng cũng cắt thân thể con rối người thành mấy bộ phận.

Sau khi Lâm Thần cầm những bộ phận mà hấn lấy được như lồng ngực, phần gáy, nửa bàn tay cùng với nửa cái chân, dọn sạch vào Trừ Vật Linh Giới, trên mặt hấn treo lên ý cười.

Nơi đây không hổ là di tích của tông môn luyện vũ khí Chân Bảo Môn lớn ở thời thượng cổ, chỉ một con rối người bất kỳ xuất hiện là đã có được nguyên liệu có giá trị đắt đỏ, hầu như lần thu hoạch này đủ để so với các lần thu hoạch trước của Lâm Thần.

- Kiếm lời lớn rồi, kiếm lời lớn rồi! Ha ha, vị huynh đệ, cô nương này, bây giờ huynh đệ của ta còn bị thương nặng, bọn ta sẽ không đi vào trong nữa. Ta tên Trình Lâm, nếu như sau này có chuyện gì, thì cứ đến khu Đông của Tội Ác Chi Thành để tìm ta!

Người trung niên thô lỗ tự xưng là Trình Lâm cười lớn một tiếng, về mặt sung sướng nói lời tạm biệt với Lâm Thần và thiếu nữ xinh đẹp.

- Ta cũng không đi vào bên trong nữa, lần thu hoạch này đã đủ rồi. Tạm biệt.

Thiếu nữ xinh đẹp cũng hơi chấp tay với Lâm Thần và Trình Lâm, sau đó bóng người lóe lên, dẫn đầu đi ra bên ngoài Chân Bảo Môn. Lòng người khó lường, lần này thiếu nữ xinh đẹp có thu hoạch lớn, đi trước một mình sẽ tiện một chút. Trình Lâm cười một tiếng ngại ngùng, sau khi chấp tay với Lâm Thần thì xoay người đi ra ngoài Chân Bảo Môn cùng với sáu người trong nhóm của hấn ta...

Chờ khi tám người này rời đi, Lâm Thần hít sâu một hơi, bóng người lóe lên, tiếp tục chạy như điên vào chỗ sâu của di tích Chân Bảo Môn.

Bây giờ Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành đã tiến vào di tích Chân Bảo Môn, nhất định ta phải mau chóng tìm được Lưu Ly Linh Nham và Thiên Tàn Minh Tinh, sau đó rời đi, nếu không mà bị Hắc Giáp Vệ cản lại thì phải tốn một phen phiền phức để thoát thân.

Lần này Lâm Thần đến di tích Chân Bảo Môn là để tìm kiếm Lưu Ly Linh Nham và Thiên Tàn Minh Tinh. Lần này Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành lại bao vây di tích Chân Bảo Môn, tất nhiên các võ giả trong di tích Chân Bảo Môn sẽ bị Hắc Giáp Vệ trục xuất, thời gian mà Lâm Thần còn lại không nhiều.

Một đường vội vã, đồng thời sức mạnh linh hồn luôn luôn được phóng ra, bao phủ phạm vi ngàn mét lấy Lâm Thần làm trung tâm. Mấy canh giờ sau, ở phía trước đường hầm vốn tối đen đưa tay không thấy được năm ngón bỗng có một ánh sáng rực rỡ.

Nhìn thấy luồng ánh sáng này, hai mắt của Lâm Thần hơi híp lại. Có người ở phía trước! Lâm Thần không dừng lại, dùng Thanh Vân bộ tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Đi không bao lâu sau, kèm theo tiếng nói chuyện của võ giả, có một tiếng bước chân nhỏ truyền tới từ đường hầm phía trước, đồng thời, ánh sáng ở phía trước lại lớn hơn nữa, ở trong bóng đêm đã lâu như thế, đột nhiên có ánh sáng rực rỡ thế này phát ra, Lâm Thần không khỏi có chút không thích ứng, hai mắt híp lại thành một cái khe.

Tiếp tục đi về phía trước. Một lát sau, một quảng trường khổng lồ rơi vào trong mắt Lâm Thần, quảng trường này lớn hơn ít nhất mười lần so với quảng trường ở cửa vào di tích Chân Bảo Môn, ở trên vách đá bốn phía của quảng trường, cách mỗi một khoảng thì sẽ có một viên dạ minh châu tỏa ra ánh sáng trắng.

Ở trên quảng trường còn có mấy chục võ giả mặc đủ loại trang phục trên người, phần lớn có tu vi là cảnh giới Thiên Cương hậu kỳ, võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong và Thiên Cương cảnh trung kỳ cũng không ít, về phần võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ thì không thấy một người.

Đột nhiên nhìn thấy Lâm Thần xuất hiện, trong phút chốc ánh mắt của đông đảo võ giả trên quảng trường rơi trên người Lâm Thần, sau khi nhìn thấy tu vi của Lâm Thần cùng lắm chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, trên mặt mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

- Ô, thằng nhóc này có chút bản lĩnh đấy, mới cảnh giới Thiên Cương sơ kỳ mà dám chạy đến chỗ sâu trong di tích Chân Bảo Môn rồi.

- Đến rồi cũng chỉ có một con đường chết thôi! Chỗ sâu trong di tích Chân Bảo Môn nguy hiểm cỡ nào? Dù cho tu vi bây giờ của ta là cảnh giới Thiên Cương hậu kỳ nhưng cũng phải đi từng bước cẩn thận ở đây.

- Quan tâm hần ta nhiều như vậy làm gì, nếu thằng nhóc này đã tự tìm đường chết thì cứ kệ hần ta tự sống tự chết đi. Ba vị huynh đệ nghỉ ngơi xong chưa, nghỉ ngơi tốt rồi thì chúng ta xuất phát tìm bảo vật thôi.

Các võ giả bàn luận sôi nổi trên quảng trường. Theo lời của họ, đến nơi đây thì đã thật sự bước vào nơi sâu trong di tích Chân Bảo Môn rồi. Quảng trường này chính là nơi nghỉ ngơi sắp xếp của rất nhiều võ giả, bởi vậy mới có người lấp đặt dạ minh châu ở đây.

Mặt Lâm Thần không hề có cảm xúc, sau khi quét mắt nhìn đông đảo võ giả trên quảng trường một chút thì hắn xoay người, đi tùy ý vào một đường hầm ở bốn phía quảng trường. Lần này Lâm Thần đến đây là để tìm kiếm Lưu Ly Linh Nham và Thiên Tàn Minh Tinh, hắn không dự định lãng phí thời gian ở đây, tốt nhất là tìm được hai món đồ này càng nhanh càng tốt.

Dù sao cuộc thi đấu trong tông môn Thiên Cực Tông sắp tới rồi, mà Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành cũng sẽ rất nhanh đến chỗ này. Nhưng mà, ngay khi Lâm Thần đi vào cái đường hầm này chưa tới hai bước, bỗng nhiên, một khối tinh thạch to bằng bàn tay, phát ra ánh sáng lưu ly xuất hiện trong phạm vi bao trùm sức mạnh linh hồn của hắn.

Nhìn thấy tinh thạch phát ra ánh sáng lưu ly này, Lâm Thần dừng chân lại, ngay lập tức trên mặt hắn lộ ra một tia vui mừng.

Lưu Ly Linh Nham!

Khối tinh thạch phát ra ánh sáng lưu ly này chính là Lưu Ly Linh Nham mà Lâm Thần muốn tìm. Chỗ mà Lâm Thần tìm được khối Lưu Ly Linh Nham này nằm ở chỗ sâu mười mét dưới mặt đất, cách phía trước hắn ngàn mét. Lâm Thần bước nhanh tới, dùng sức mạnh linh hồn quét mắt nhìn cẩn thận bốn phía một lần, sau khi không phát hiện có sự uy hiếp của mấy cơ quan con ròi người thì Lâm Thần xoay tay một cái, lấy Hắc Sắc Trường Côn ra.

Rầm rầm rầm..

Hắc Sắc Trường Côn đánh mạnh xuống mặt đất, mặt đất của di tích Chân Bảo Môn cũng giống như vách đá ở bốn phía, cực kỳ cứng rắn nhưng dưới sự tấn công điên cuồng của Lâm Thần thì vẫn bị đập thành một cái hố sâu.

Rất nhanh, một cái hang lớn có đường kính một mét sâu mấy mét xuất hiện ở trước mặt Lâm Thần. Bên trong quảng trường, rất nhiều võ giả đang nghỉ ngơi nghe được tiếng động to lớn mà Lâm Thần tạo ra, bỗng nhiên ánh mắt của mọi người bắn về phía đó.

- Có chuyện gì xảy ra?

- Thằng nhóc có tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ vừa đi vào cái đường hầm kia, sau đó thì có tiếng ầm ầm đùng đùng phát ra.

- Chẳng lẽ thằng nhóc kia đã phát hiện bảo vật gì?

Dưới sự suy đoán như thế, tất cả mọi người bỗng ngồi không yên, trong các võ giả nghỉ ngơi ở quảng trường, tu vi thấp nhất đã là Thiên Cương cảnh trung kỳ, tu vi của bất cứ người nào trong bọn họ cũng cao hơn Lâm Thần, nhưng bọn họ đã ở đây mấy ngày, thậm chí là mấy chục ngày lại không hề có chút thu hoạch nào nhưng Lâm Thần là một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, vừa tới đây mà đã tìm được bảo vật.

Sao bọn họ lại bằng lòng? Lâm Thần chỉ là một võ giả có cảnh giới Thiên Cương sơ kỳ, lại có có tài cán gì mà có thể độc chiếm một món bảo vật?

- Qua xem chút đi!

Một người võ giả ngồi không yên được, chạy nhanh về phía đường hầm của Lâm Thần. Những võ giả khác thấy tình hình này thì như là e sợ bảo vật sẽ bị người tới trước cướp đi, nên cũng sử dụng thân pháp, nhanh chóng chen lấn chạy về đường hầm của Lâm Thần.

Rầm rầm rầm!

Lại là một tiếng nổ mạnh ầm ầm vô cùng lớn, tay Lâm Thần cầm Hắc Sắc Trường Côn, đánh điên cuồng xuống mặt đất. Một lát sau, một cái hố sâu hơn mười mét xuất hiện. Ở trong hố sâu, thỉnh thoảng có một khối tinh thạch phát ra ánh sáng lưu ly, to bằng bàn tay.

Nhìn thấy khối tinh thạch này, sắc mặt Lâm Thần vui vẻ, sau đó thả người nhảy một cái vào trong hố sâu. Nhưng mà, gần như trong chớp mắt Lâm Thần mới vừa nhảy vào hố, mấy bóng người võ giả cũng xuất hiện bên trên hố, vẻ mặt của mấy võ giả này căng thẳng, thò đầu nhìn xuống hố.

Sau khi nhìn thấy tinh thạch phát ra ánh sáng lưu ly bên cạnh Lâm Thần, mấy người này hít vào một ngụm khí lạnh, hưng phấn nói:

- Là Lưu Ly Linh Nham! Lại còn to bằng nửa lòng bàn tay!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Bao Vây Tấn Công Lâm Thần

- Cái gì? Lưu Ly Linh Nham lớn bằng nửa bàn tay?

- Ha ha, phát tài rồi, phát tài rồi! Lưu Ly Linh Nham to bằng cái móng tay thì đã là có thể gặp chứ không thể cầu rồi, huống chi Lưu Ly Linh Nham lớn bằng nửa bàn tay! Quả thật là bảo vật vô giá.

- Thăng nhóc, từ bỏ Lưu Ly Linh Nham thì bọn ta còn có thể tha cho ngươi một mạng.

Gần như là cùng lúc lời của người võ giả kia vừa dứt, lại có thêm mấy chục bóng người tiến tới, mấy chục võ giả có tu vi khác nhau chạy thẳng tới đây từ hướng quảng trường, trực tiếp đứng bên rìa cái hố, vẻ mặt hưng phấn, kích động nhìn Lâm Thần trong hố.

Mà lúc này, Lâm Thần lại cầm Lưu Ly Tinh Nham to bằng nửa bàn tay ở trong tay, nghe thấy lời của mấy người võ giả này thì hắn không khỏi nhú mày lại. Giao Lưu Ly Linh Nham ra à? Đùa gì thế, sở dĩ Lâm Thần đi ngàn dặm xa xôi tới di tích Chân Bảo Môn chính là vì tìm kiếm Lưu Ly Linh Nham và Thiên Tàn Minh Tinh, lúc này hắn rất vất vả mới tìm được một khối Lưu Ly Linh Nham, thế mà lại muốn hắn giao ra ư?

Lâm Thần cười lạnh một tiếng, thả sức mạnh linh hồn ra, bao vây lấy Lưu Ly Linh Nham trong tay, sau đó hắn lật tay lại, Lưu Ly Linh Nham trong tay đã được thu vào Trữ Vật Linh Giới.

Thấy tình hình này, ngay lập tức các võ giả đứng bên hố sầm mặt lại, dùng ánh mắt không tốt lành nhìn Lâm Thần.

- Hừ, thăng nhóc, chỉ một võ giả tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ như ngươi cũng dám độc chiếm Lưu Ly Linh Nham à, thực sự muốn chết. Nếu ngươi biết điều một chút, tốt nhất là tự giao Lưu Ly Linh Nham ra đây, sau đó thì ngươi hãy đi càng xa càng tốt, nếu không thì...

Một võ giả tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ hừ nhẹ một tiếng, nhìn Lâm Thần với vẻ tham lam, cười khà khà rồi nói.

- Khà khà, tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ à? Thăng nhóc, ngươi rất có can đảm, lại dám dùng tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ để tới chỗ này, nhưng mà nơi này là chỗ sâu trong di tích Chân Bảo Môn, cực kỳ nguy hiểm, không phải là nơi mà võ giả có tu vi như ngươi nên tới. Ta khuyên ngươi một câu, giao Lưu Ly Linh Nham ra đây, nếu không thì ngươi sẽ rất hối hận vì đã đi tới nơi này.

- Thăng nhóc, giao Lưu Ly Linh Nham ra đây!

- Nếu không thì...Chết đi!

...

Rất nhiều võ giả mang vẻ mặt tham lam, dùng ánh mắt không tốt lành nhìn Lâm Thần, liên tục mở miệng nói, dùng lời nói làm vũ khí để công kích Lâm Thần.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Lâm Thần là một võ giả có tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, có được một khối Lưu Ly Linh Nham to bằng nửa bàn tay chỉ là do may mắn, hắn căn bản không có tư cách có được loại bảo vật này. Còn nếu như tu vi của Lâm Thần là Thiên Cương cảnh hậu kỳ, may mắn tìm được khối Lưu Ly Linh Nham này, tuy rất nhiều người sẽ thấy tham lam muốn giết người cướp của, nhưng ít ra không phải ai trong tất cả bọn họ đều tham gia, nhắm vào một mình Lâm Thần.

Vì lẽ đó, lúc này Lâm Thần có được một khối Lưu Ly Linh Nham lớn bằng nửa bàn tay, đương nhiên những võ giả này cảm thấy không vừa lòng, bọn họ còn chưa có được, một võ giả tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ như Lâm Thần thì có tư cách gì mà có được?

Cứ thế, đương nhiên những võ giả này muốn giết người cướp của với Lâm Thần, cướp lấy Lưu Ly Linh Nham. Đương nhiên, nếu như Lâm Thần đồng ý tự giao ra, vậy thì không thể tốt hơn nữa. Còn phần sau khi bọn họ có được Lưu Ly Linh Nham thì phân chia thế nào, vậy thì lại là một sự phân chia khác.

Nghe lời của những võ giả này xong, trên mặt Lâm Thần lộ ra một nụ cười gằn, Luru Ly Linh Nham là một trong những mục đích quan trọng khi hắn đến di tích Chân Bảo Môn lần này, làm sao có thể giao ra.

- Xin lỗi, Luru Ly Linh Nham là do ta tìm được, đương nhiên nó là của ta, nếu các người cũng muốn thì có thể tự đi tìm.

Hai chân Lâm Thần dùng sức, thân thể lập tức bay lên, roi vừng vàng bên cái hổ. Mà mấy võ giả xung quanh hắn thấy thế thì đều lui về sau mấy bước.

Nhưng mà sau khi nghe Lâm Thần nói, rất nhiều võ giả không khỏi hừ lạnh một tiếng, tự tìm Luru Ly Linh Nham ư? Đùa gì thế, nếu thật sự có thể tìm Luru Ly Linh Nham một cách dễ dàng như thế thì bọn họ cần gì phải lãng phí thời gian ở đây với Lâm Thần?

Dù sao Luru Ly Linh Nham chỉ lớn bằng nửa lòng bàn tay, nếu chia đều ra thì mỗi người cũng không lấy được nhiều lắm.

- Bớt phí lời đi, chẳng nhóc, nói một câu có giao hay không!

Có võ giả vội vàng gào lên một tiếng, sau đó vang lên một tiếng loảng xoảng, hắn ta rút vũ khí ra, nhắm ngay vào Lâm Thần rồi lạnh lùng nói.

Lâm Thần sầm mặt xuống, quay đầu nhìn về phía võ giả vừa nói, tu vi của người này là Thiên Cương cảnh hậu kỳ, cánh tay thô to thắt lưng tròn rộng, vóc người cực kỳ khôi ngô, bàn về thực lực, hắn cực kỳ mạnh trong những người có cảnh giới Thiên Cương hậu kỳ.

- Nếu như ta là người, ta tuyệt đối sẽ không nói lời như vậy.

Lâm Thần khẽ nói một câu sâu xa, giống như đang lẩm bẩm lầu bầu. Trong trận đánh với con rối người có Thiên Cương cảnh đỉnh phong lúc trước, Lâm Thần cũng không sợ hãi chút nào, hơn nữa người trước mặt hắn chỉ là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ?

Võ giả khôi ngô kia nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, đột nhiên hắn ta gầm lên một tiếng, đao lớn trong tay chém mạnh về phía Lâm Thần:

- Chẳng nhóc, người đang tìm chết.

Một đao này của hắn có tốc độ rất nhanh, gần như là cùng lúc lời của hắn vừa dứt, đao lớn đã rơi tới trước mặt Lâm Thần, chỉ chút nữa thôi là sẽ đánh trúng Lâm Thần.

Các võ giả bốn phía thấy thế thì kinh ngạc thốt lên một tiếng, trong mắt họ lộ ra vẻ vội vã, dưới cái nhìn của bọn họ, nếu Lâm Thần bị một đao này của võ giả khôi ngô đánh trúng, thì với tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ của hắn, tất nhiên sẽ chết tại chỗ. Mà chỉ cần Lâm Thần chết, vậy thì Luru Ly Linh Nham trên người của hắn liền trở thành vật vô chủ!

Rất nhiều võ giả mang vẻ mặt hưng phấn, đều đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần Lâm Thần vừa bị chém chết, bọn họ sẽ lập tức xông tới, cướp lấy Luru Ly Linh Nham trên người Lâm Thần.

Nhưng mà... Ngay khi đao lớn của võ giả khôi ngô xuất hiện ở trước mặt Lâm Thần không tới một mét, bỗng nhiên thấy hai tay Lâm Thần hơi động, có một cái bóng đen lóe lên trước mặt hắn, ngay sau đó chính là một tiếng vũ khí va chạm nặng nề!

- Chuyện này...

Mọi người sửng sốt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lâm Thần đứng bên rìa hồ, sắc mặt hờ hững, giống như chưa bao giờ chuyển động. Ngay khi đao lớn của võ giả khôi ngô kia sắp đánh trúng Lâm Thần, Lâm Thần đột nhiên giờ Hắc Sắc trường côn trong tay lên, chặn ngang ở trước mặt hắn.

Nên biết rằng đòn tấn công lúc này của võ giả khôi ngô có tốc độ cực nhanh, mà khi Lâm Thần giờ Hắc Sắc trường côn lên để ngăn cản, đao lớn của võ giả khôi ngô đã rơi xuống trước mặt Lâm Thần, có thể đánh trúng Lâm Thần trong nháy mắt, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, Lâm Thần vẫn có thể giờ Hắc Sắc trường côn lên... Thực sự tốc độ phản ứng nhanh đến mức làm người ta không thể tưởng tượng nổi!

Quan trọng hơn là, Lâm Thần không chỉ nâng Hắc Sắc trường côn lên, mà lại còn dùng tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ chống lại một đòn tấn công của võ giả khôi ngô kia.

Tu vi của võ giả khôi ngô lại là Thiên Cương cảnh hậu kỳ! Dù chỉ là một đòn tùy ý thì cũng không phải là thứ mà võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ có khả năng ngăn cản.

- A! Chẳng nhóc, ta muốn giết người!

Trong lúc mọi người ở đây ngây người, vẻ mặt của võ giả khôi ngô ở trước mặt Lâm Thần tức giận, sau khi gầm lên một tiếng giận dữ thì giờ đao lớn lên, chém một đao nữa xuống người Lâm Thần.

- Điếc không sợ súng.

Lâm Thần cười lạnh một tiếng, Lâm Thần không truy cứu việc võ giả khôi ngô này tấn công hắn thì đã rất tốt rồi, nhưng mà võ giả khôi ngô này còn điếc không sợ súng, muốn chém chết Lâm Thần.

Lâm Thần không nương tay nữa, thân thể hắn khẽ chuyển động, đột nhiên có một luồng ánh sáng màu đồng cổ rực rỡ bùng nổ trên người hắn. Cùng lúc

đó, hần giờ Hắc Sắc trường côn trong tay lên cao, sau đó dùng sức quật xuống trước mặt...

Ầm!

Hắc Sắc trường côn va chạm mãnh với đao lớn của võ giả khôì ngô, phát ra một tiếng kim loại va chạm vô cùng nặng nề.

Ngay sau đó... Vang lên một tiếng răng rắc, đao lớn của võ giả khôì ngô đã gãy thành hai khúc. Sắc mặt của võ giả khôì ngô thay đổi, chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh truyền từ đao lớn của hần ta vào người, hần ta mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thân thể bị đánh bay ra ngoài.

Ầm

Võ giả khôì ngô đập mạnh vào vách đá, va chạm dữ dội khiến cho hần ta phun ra một ngụm máu tươi, dựa lưng vào vách đá, không kim được mà thờ dốc, cũng không có cách nào đứng lên.

Soạt!

Thấy tình hình này, sắc mặt của rất nhiều võ giả bốn phía thay đổi, về mặt nhìn Lâm Thần kiêng kỵ.

- Chỉ một đòn đã khiến võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ trọng thương, chuyện này...thằng nhóc này có còn là người hay không.

- Lễ nào hần ta che giấu tu vi, tu vi thật sự của hần không chỉ cảnh giới Thiên Cương sơ kỳ?

- Thằng nhóc này còn có chút tài năng.

Sức mạnh mà Lâm Thần phô bày khiến mọi người cảm thấy rung động. Nên biết trong các võ giả có cùng tu vi, sức mạnh của mỗi người chia thành ba bảy loại, hơn nữa tu vi của võ giả khôì ngô còn cao hơn Lâm Thần hai bậc. Dưới tình huống có tu vi cao hơn Lâm Thần hai bậc, nhưng võ giả khôì ngô kia lại bị một đòn của Lâm Thần làm trọng thương...

Mà Lâm Thần vẫn đứng bình tĩnh nhàn nhả tại chỗ, hình như hần cũng chưa dùng hết sức lực để đối phó với võ giả khôì ngô kia. Nghĩ tới đây, về mặt của những võ giả này càng thêm kiêng dè, sức mạnh của Lâm Thần quá mức mạnh mẽ, đối phó với võ giả khôì ngô có tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ dễ dàng như thế, vậy thì...

Cho dù hần không có sức mạnh giết chết võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong, nhưng lại dám đánh một trận với võ giả có Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Nhưng mà sức mạnh mà Lâm Thần phô bày xuất chúng ngoài dự đoán, nhưng dưới sự mê hoặc của Lưu Ly Linh Nham thì vẫn có võ giả dùng ánh mắt không tốt lành nhìn Lâm Thần. Thực sự là sức mạnh của Lâm Thần không tệ, nhưng dù sao tu vi của hần chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, mà hần chỉ có một mình!

Vào lúc này, số lượng võ giả vây quanh hần tới mấy chục, trong số họ còn có mấy võ giả có tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong. Cho dù Lâm Thần có thể đối phó mấy võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, nhưng hần có thể cùng đối phó mấy võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong ư?

- Được lắm! Thằng nhóc, ngươi được lắm. Nhưng ta vẫn phải nhắc nhở ngươi một câu, ngươi chỉ có một mình, mà bọn ta...

Một người trung niên tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong chậm rãi bước ra, dùng tư thế cao thượng quan sát Lâm Thần, lạnh lùng mở miệng. Mà ở bên cạnh hần ta thì lại có mấy võ giả cảnh giới Thiên Cương hậu kỳ đứng đó, rõ ràng mấy người này là cùng một phe.

So với võ giả khôì ngô bị Lâm Thần dùng một đòn đánh trọng thương lúc này, thì sức mạnh của người trung niên Thiên Cương cảnh đỉnh phong này mạnh hơn nhiều. Gần như chỉ trong chớp mắt người trung niên này đi ra, mấy võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong trong đám võ giả khác cũng khẽ bước ra, vây quanh Lâm Thần từ các hướng khác nhau, ánh mắt cực kỳ không thân.

- Ta cho hai người các ngươi lựa chọn, tự mình rời đi, hoặc là... Chết.

Người trung niên Thiên Cương cảnh đỉnh phong vừa nói lúc này còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên Lâm Thần mở miệng, nhìn người phía trước với vẻ mặt lạnh lùng.

Nghe nói như thế, sắc mặt của mấy người trung niên Thiên Cương cảnh đỉnh phong vây quanh Lâm Thần đều lộ ra vẻ nổi giận. Vốn mấy người này cùng vây quanh Lâm Thần thì còn cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, dù sao người này chỉ có tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, mà mấy người bọn họ đều là Thiên Cương cảnh đỉnh phong, tu vi của bọn họ cao hơn Lâm Thần quá nhiều, cho dù bọn họ thành công giết được Lâm Thần, cướp lấy Lưu Ly Linh Nham thì cũng không có gì đáng để khoe khoang.

Nhưng lúc này, sau khi bọn họ nghe Lâm Thần nói xong, lập tức một đám người giận dữ. Bị một võ giả có tu vi thấp hơn mình ba bậc uy hiếp, nếu bọn họ mà không đánh trả, không biết lúc bị truyền ra sẽ có bao nhiêu người cười mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Chân Bảo Môn Chân Truyền

- Tên tiểu tử kia, để mạng lại!

- Đúng là tự tìm đường chết, ngày hôm nay ta sẽ cho ngươi biết đắ tội với gia gia ta đây sẽ có kết cục như thế nào.

- Giết hắn.

Trong chốc lát, có mấy tiếng gầm vang lên, các võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong động thủ, trên tay mỗi người đều cầm vũ khí, xông lên công kích Lâm Thần.

Lâm Thần cười một tiếng.

Mấy người này tuy rằng tu vi đều cao hơn hắn, đều là võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, nhưng lúc này Lâm Thần đã không còn là Lâm Thần của mấy tháng trước nữa rồi, thực lực của hắn tăng mạnh, tu vi đã đạt tới Thiên Cương cảnh sơ kỳ, đối đầu với sự công kích của mấy người này, hắn hoàn toàn không hề cảm thấy sợ hãi.

Cơ thể Lâm Thần bắt đầu động đậy, trên người lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng màu đồng cổ, cùng lúc đó thân thể của hắn đột nhiên bước lên phía trước một bước, cùng một lúc đối đầu đầu với vài tên võ giả có tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, hắn không những không e sợ lùi lại mà còn chủ động tiến lên, chủ động đón lấy sự công kích của bọn chúng.

Hắc Sắc trường côn ở phía trước đang điên cuồng múa võ, hóa thành từng luồng từng luồng hắc quang rực rỡ vô cùng...

Hàng Ma!

Phục Ma Kiếm Quyết thứ nhất: Hàng Ma!

Ào!

Lâm Thần gầm nhẹ một tiếng, Hắc Sắc trường côn trong tay hắn đột nhiên hạ xuống, cùng lúc đó, một tiếng rống giận dữ vô cùng lớn vang lên, ở bên trên Hắc Sắc trường côn là một con Cự Mãng thân hình khổng lồ, thoát ẩn thoát hiện, con Cự Mãng này toát lên khí thế khiến người ta phải khiếp sợ, cái miệng nó mở ra lớn như chậu máu, hướng miệng về phía trước để cắn.

Mấy võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong bị Cự Mãng dọa khiến cho sợ giật bắn người lên, mặt ai nấy đều biến sắc, vẻ mặt khiếp sợ.

Ầm ầm ầm ầm...

Mấy thanh âm ầm ầm vang lên, liền nhìn thấy mấy tên võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong kia cùng nhau công kích nhắm vào Cự Mãng, mặc dù liên tiếp bị công kích nhưng Cự Mãng vẫn cứ nằm im, không hề động đậy chút nào.

Còn nét mặt mấy tên võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong kia đều biến sắc, trong đó hai tên võ giả đối diện trực tiếp với Cự Mãng miệng đều bị phun ra một ngụm máu tươi, càng là há mồm trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nặng nề bị hất bắn ra ngoài.

- Không thể như thế được!

Còn sót lại mấy tên võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, ai nấy đều lùi về phía sau mấy bước, vẻ mặt từng người đều khiếp sợ nhìn Lâm Thần.

Mấy tên võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong đó đồng thời tấn công Lâm Thần, nhưng không những bị Lâm Thần chỉ dùng một chiêu đã khiến chúng phải khiếp sợ, mà lại còn đã thương hai người của bọn chúng, thực lực này...

Bọn họ vốn dĩ không cùng đẳng cấp với hắn.

- Chẳng có gì là không thể cả.

Lâm Thần vẫn đứng nguyên tại chỗ đó, sắc mặt của hắn có chút hơi đỏ lên, mấy người này dù sao cũng là tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong thực lực vô cùng mạnh mẽ, tuy rằng Lâm Thần triển khai Phục Ma Kiếm Quyết thứ nhất - Hàng Ma chặn lại được sự tấn công của bọn họ, nhưng lực chấn động phản lại quá mạnh cũng khiến Lâm Thần cảm thấy có chút không chịu nổi.

Võ giả bốn phía còn lại đều ngây người nhìn Lâm Thần, trong ánh mắt đều thể hiện sự không thể tin nổi. Thừa dịp những người này còn đang sửng sốt, bước chân Lâm Thần khẽ động, sử dụng Thanh Vân bộ pháp hướng về phía con đường sâu hun hút chạy như điên.

Đám võ giả này số lượng quá đông, trong tình cảnh khó khăn thế này, Lâm Thần cần phải giảm xung đột được càng nhiều càng tốt.

Tốc độ Lâm Thần rất nhanh, đợi đến khi mọi người nhận thức được tình hình thì bóng dáng Lâm Thần đã biến mất không còn tăm hơi, bằng tốc độ như vậy của Lâm Thần, bọn họ muốn đuổi kịp hắn sẽ là vô cùng khó khăn. Huống chi, bây giờ chắc cũng không có người nào dám đi truy đuổi Lâm Thần.

Có thể đồng thời ngăn cản mấy võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong công kích, mà còn thuận thế đã thương được hai tên võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, thực lực như vậy cho dù bọn họ mười mấy người đồng thời đuổi theo Lâm Thần, chỉ sợ cũng đừng hòng cản lại được Lâm Thần.

Rất nhiều võ giả nhìn nhau, vẻ mặt vẫn cứ vô cùng khiếp sợ...

Trong bóng tối, Lâm Thần giống như quỷ mị nhanh chóng đi về phía trước.

Nơi sâu xa này là di tích Chân Bảo Môn, do võ giả đến nơi này tương đối ít, các loại cơ quan bày ở đó và cả người rồi đều chưa bị loại bỏ, bởi vậy Lâm Thần hầu như đến mỗi đoạn, đều sẽ gặp phải cơ quan bày Chân Bảo Môn, hoặc là bị người rồi tập kích.

Mà nơi này xuất hiện những loại cơ quan bày, người rồi so với những thứ mà Lâm Thần từng gặp phải ở phía bên ngoài nguy hiểm hơn rất nhiều.

Lâm Thần đi lại rất vất vả.

Loáng một cái, mấy ngày đã trôi qua.

Mấy ngày qua, Lâm Thần gặp đủ các loại nguy hiểm, may mà có linh hồn lực sớm phát hiện ra bày, nếu như đổi lại là những võ giả khác, e rằng chưa đến được đây đã bị các loại cơ quan, người rồi chém giết.

Mấy ngày qua này, Lâm Thần còn gặp được không ít võ giả chết trong trạng thái vô cùng thảm khốc vì tranh cướp một loại bảo vật nào đó mà chém giết lẫn nhau, hoặc là bị cơ quan bắn giết mà chết.

Quan trọng hơn là liên tục mấy ngày nay, Lâm Thần vẫn chưa thể tìm được Thiên Tàn Minh Tinh.

Thiên Tàn Minh Tinh là một trong vật liệu chủ yếu để luyện chế chân khí, là loại bảo thạch cực kỳ trân quý, Lâm Thần muốn luyện chế mặc dù chỉ là bán Chân khí nhưng vẫn cần phải có không ít Thiên Tàn Minh Tinh.

Không tìm được Thiên Tàn Minh Tinh, Lâm Thần chắc chắn sẽ không chịu trở về!

- Đi vào di tích Chân Bảo Môn sâu như vậy mà vẫn chưa tìm được Thiên Tàn Minh Tinh, xem ra cần phải vào sâu hơn một chuyến.

Lâm Thần tự nói một tiếng.

Cứ thế tiếp tục đi về phía trước.

Mà đi lên trước nữa, chính là nơi sâu nhất của Chân Bảo Môn, mà những nguy hiểm trong nơi sâu nhất của di tích này so với bên ngoài Chân Bảo Môn cao hơn gấp mấy lần. Phần lớn võ giả đi tới đây đều sẽ dừng lại, không dám tiếp tục đi về phía trước.

Cũng trong lúc đó, ở nơi sâu nhất của di tích Chân Bảo Môn có mấy chục tên mặc áo giáp màu đen là Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành, tay cầm đao, ba người một tổ nhanh chóng hành quân.

Bọn họ đi trên đoạn đường này hề nhìn thấy võ giả, không bị bọn họ trực xuất thì sẽ bị chém giết. Mà võ giả bị chém chết, sẽ bị bọn chúng chiếm đoạt toàn bộ nạp giới của bọn họ.

Những Hắc Giáp Vệ này đối với Tội Ác Chi Thành trung thành tuyệt đối, bọn họ đạt được nạp giới cũng sẽ không một mình độc chiếm, mà là lựa chọn trở về mặt đất, đưa lên cấp trên.

Phía bên này, sâu trong di tích Chân Bảo Môn, Lâm Thần đi qua quảng trường trước. Quảng trường này là một trong những khu nghỉ ngơi an toàn của võ giả ở trong di tích Chân Bảo Môn, đương nhiên, độ an toàn của khu chỉ nằm ở giới hạn với việc không có nguy hiểm của các cơ quan bày hay người rồi, giờ khắc này trên quảng trường vẫn có mấy chục võ giả đang nghỉ ngơi,

Bỗng nhiên, từ con đường phía sau quảng trường có ba bóng người xông thẳng ra. Hai tên là Thiên Cương cảnh đỉnh phong, một tên Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Phía trước là người cầm đầu có tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, khoảng chừng hai mươi tuổi, trên người mặc một bộ áo bào hoa lệ, trên mặt của hắn mang theo một nụ cười làm cho người ta có cảm giác cực kỳ thân thiện.

Còn phía sau hắn lại là hai người trung niên, một người là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ mặc áo bào đen vẻ mặt lạnh lùng, người còn lại là tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong mặc áo giáp đen, tay cầm đại đao vẻ mặt lạnh lẽo.

Người trung niên tu vi chỉ là Thiên Cương cảnh hậu kỳ nhưng khí thế toát ra trên người hắn đều cường đại hơn so với rất nhiều võ giả tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ ở trên quảng trường, rõ ràng cũng là hạng người có thực lực siêu cường.

Nhìn thấy ba người này đi tới, không ít võ giả trên quảng trường lập tức từ đứng lên, vẻ mặt cảnh giác nhìn ba người họ không chút thiện cảm.

- Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành? Bọn họ tới nơi này làm gì?

- Hừ, quan tâm bọn họ làm gì, khi còn ở Tội Ác Chi Thành, những Hắc Giáp Vệ này hung hăng cực kỳ. Ở đây, bọn họ tốt nhất là chớ có động đến ta, bằng không ta sẽ cho chúng biết tay.

Ba người này, chính là Hoa Vô Phong, tên đầy tớ trung niên Mạc Phong và thống lĩnh của Hắc Giáp Vệ.

Thống Lĩnh của Hắc Giáp Vệ qua trang phục trên người rất dễ dàng nhận ra thân phận của hắn, bởi vậy võ giả trên quảng trường trong phút chốc liền nhận ra lai lịch của ba người này, nhưng đối với thân phận của Hoa Vô Phong và tên đầy tớ trung niên Mạc Phong bọn họ không thể biết được.

Hoa Vô Phong là con trai thành chủ của Tội Ác Chi Thành, tư chất thông minh, mới có khoảng hai mươi tuổi đã là tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, cho dù tất cả đệ tử của các tông môn lớn ở Nhạn Nam vực so tài với hắn, cũng mấy ai sánh bằng.

Ở Tội Ác Chi Thành, Hoa Vô Phong thường xuyên bề quan khổ tu rất ít lộ diện, những võ giả này chưa từng thấy Hoa Vô Phong, nên cũng không thể nào nhận ra thân phận của hắn. Hoa Vô Phong tuy rằng mang vẻ mặt cười thân thiện, nhưng trên người hắn lại tỏa ra một luồng sát khí khiến cho không ít võ giả cảm thấy bất an.

- Thiếu chủ, chúng ta đã tiến vào sâu trong di tích Chân Bảo Môn rồi.

Tên đầy tớ trung niên quan sát quảng trường một lát, thấp giọng nói với Hoa Vô Phong.

Nghe xong, Hoa Vô Phong nhàn nhạt gật đầu một cái. Thấy vậy, người trung niên kia tiếp tục nói:

- Thiếu chủ, vậy thì những người trên quảng trường này...

Hoa Vô Phong theo ánh mắt người trung niên, liếc mắt nhìn về phía quảng trường nơi tập trung đông đảo võ giả, sau đó hắn khẽ lắc đầu nói rằng:

- Lại truyền lệnh, dẫn trăm tên Hắc Giáp Vệ tinh anh tiến vào sâu trong di tích Chân Bảo Môn, trục xuất những người này toàn bộ.

- Vâng, thiếu chủ.

Trăm người Hắc Giáp Vệ tinh anh, chính là trăm tên Hắc Giáp Vệ tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ! Hắc Giáp Vệ thực lực mạnh mẽ, trăm người đó toàn là những người tài giỏi, toàn bộ hội tụ hợp lại cùng nhau cho dù là gặp phải mấy chục tên võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, bọn họ cũng sẽ không bị lép vế.

Tên đầy tớ trung niên cung kính trả lời, nói xong, hắn xoay tay một cái, lấy ra một khối thạch đũa sau đó hắn dùng lực chạm một cái, khối đá truyền tin kia lập tức bị bóp nát.

Nếu là ra ngoài để thi hành nhiệm vụ, trong lúc đề liên lạc với nhau, Hắc Giáp Vệ cực kỳ nghiêm ngặt trong việc sử dụng đá truyền tin. Ví dụ như yêu cầu sự trợ giúp trăm người Hắc Giáp Vệ tinh anh, thì phải sử dụng đá truyền tin cho trăm người, hay ví dụ như cầu cứu, thì phải sử dụng đá truyền tin gấp phải cường địch, nói tóm lại, Hắc Giáp Vệ sử dụng đá truyền tin, mỗi một loại tin tức khác nhau, quy cách đều là không giống nhau.

Làm xong việc này, người trung niên lại tiếp tục lấy ra một cái bản đồ da thú, quan sát vị trí của bọn họ trên bản đồ xong, người trung niên nói rằng:

- Thiếu chủ, dựa theo bản đồ, chúng ta chỉ cần đi về phía trước hai, ba ngày nữa là có thể đi vào chỗ sâu nhất của di tích Chân Bảo Môn. Vị trí của bảo vật theo như trên bản đồ, chính là nơi sâu nhất của di tích Chân Bảo Môn...

Hoa Vô Phong cười một tiếng, gật đầu nói:

- Chỉ có mấy ngày là đến sao? Rất tốt, chỉ cần tìm được Chân Bảo Môn chân truyền, tất cả mọi người đều được trọng thưởng!

Người trung niên trên mặt lộ vẻ mừng rỡ, cung kính nói rằng:

- Đa tạ Thiếu chủ!

Hỏi gật đầu, Hoa Vô Phong động đậy thân thể, hướng về con đường trên bản đồ chỉ thị mà đi. Người trung niên và thống lĩnh Hắc Giáp Vệ trầm mặc thấy vậy, cũng một trước một sau xuất hiện ngay sau Hoa Vô Phong, cẩn thận cảnh giác bảo vệ Hoa Vô Phong.

Sau khi ba người bọn họ rời đi, không ít võ giả tu vi thấp trên quảng trường không khỏi thở nhẹ một hơi, từ trên người Hoa Vô Phong bọn họ cảm nhận được lực áp bức vô cùng lớn, bọn họ khi này vẫn còn là ở khoảng cách khá xa với Hoa Vô Phong, nếu là ở khoảng cách gần đối mặt với Hoa Vô Phong, e rằng những võ giả này sẽ không kim được chính mình mà bị thân phục.

Còn lại những võ giả có tu vi cao và thực lực tốt hơn trên quảng trường, đều mang vẻ mặt căm ghét nhìn đám người Hoa Vô Phong, phần lớn các võ giả đều vô cùng có ác cảm với Hắc Giáp Vệ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Thiên tàn minh tinh

Loáng một cái là đã trôi qua mấy ngày.

Lâm Thần vẫn cẩn thận từng tí bước vào bên trong di tích Chân Bảo Môn, nơi này nguy hiểm hơn rất nhiều so với bên ngoài và những nơi ít sâu hơn, Lâm Thần cũng không dám bước quá nhanh, cho nên mấy ngày trôi qua, Lâm Thần cũng chỉ đi được ba đường hầm mà thôi.

Nhưng mấy ngày này, Lâm Thần vẫn chưa tìm thấy Thiên Tàn Minh Tinh!

Chẳng lẽ toàn bộ Thiên Tàn Minh Tinh ở nơi này đều bị võ giả tìm thấy rồi sao? Lâm Thần hơi nhíu mày, hần tiến vào di tích Chân Đạo Môn đã được hơn nửa tháng rồi, nhưng hiện tại chỉ tìm thấy Lưu Ly Linh Nham to bằng nửa bàn tay.

Đương nhiên, nửa tháng này, Lâm Thần đã gặp phải rất nhiều cơ quan, sự tập kích của người rồi, may mà thực lực của Lâm Thần rất mạnh, thêm vào đó linh hồn lực luôn thăm dò Lâm Thần mới may mắn tránh thoát khỏi.

Ngoài ra, ngoại trừ trước đây lấy được Lưu Ly Linh Nham trên thân thể người rồi, Lâm Thần còn tìm được rất nhiều báu vật khác, ví dụ như Tuyệt Nham Thạch rất tốt để luyện chế vũ khí, ví dụ như Cực Viêm Tinh.

Những thứ này, giống như những báu vật vô cùng quý giá, để ở bên ngoài tuyệt đối là có tiền cũng không thể mua được, rất khó để tìm thấy những thứ này.

Tiếp tục đi về phía trước, hay là đổi một đường hầm khác?

Lâm Thần đứng trước một ngã ba, hơi nhíu mày suy nghĩ. Nếu vẫn tiếp tục đi về phía trước, chính là thâm nhập vào nơi tận cùng di tích Chân Bảo Môn, nguy hiểm bên trong không thể lường trước được, mặc dù là cường giả Chân Đạo cảnh cũng có khả năng bỏ mạng lại đây.

Còn không đi tiếp vào bên trong, ngược lại đổi một đường hầm khác gần kề nơi đây tìm Thiên Tàn Minh Tinh, e là rất khó tìm thấy.

Thiên Tàn Minh Tinh là vật liệu chủ yếu luyện chế ra bán chân khí, nếu thiếu Thiên Tàn Minh Tinh, mặc dù có thể luyện chế ra bán chân khí, nhưng uy lực của nó sẽ kém hơn rất nhiều so với bán chân khí mà có thêm Thiên Tàn Minh Tinh.

Lâm Thần khẽ cắn răng, hai chân hơi di chuyển, không chút do dự tiếp tục tiến về phía trước.

Đường hầm phía trước vô cùng đen tối, trong bóng tối yên tĩnh đáng sợ, về mặt Lâm Thần cảnh giác, từng bước từng bước tiến về phía trước, linh hồn lực của hắn không ngừng bao phủ phạm vi một nghìn mét phía trước.

Lâm Thần vừa mới bước vào đường hầm này không lâu, bỗng nhiên một ánh thanh leng keng vang lên trong đường hầm.

Trong này tối om yên tĩnh vô cùng, bất kỳ một chút âm thanh nào phát ra đều chói tai, dường như trong chớp nhoáng âm thanh vang lên, Lâm Thần liền cảm nhận được.

Mà quan trọng là, trong phạm vi linh hồn lực của Lâm Thần bao phủ lại không có hiện ra bất kỳ một dị vật gì. Như vậy, âm thanh này phát ra từ nơi nào?

Là con người làm ra, hay là cơ quan bị kích hoạt, hoặc là hiện thân của người rồi?

Về mặt Lâm Thần luôn cảnh giác.

Nếu là người làm ra thì cũng không tồi, xem ra tu vi của đối phương rất cao thâm, toàn thân Lâm Thần lùi lại, nhưng nếu là cơ quan ẩn giấu hoặc là người rồi, như vậy tính nguy hiểm tuyệt đối sẽ lớn hơn rất nhiều.

Cái gọi là cơ quan, chính là một nơi ẩn nấp thả ra một loại vũ khí nào đó. Chính là ám tiễn khó phòng, loại cơ quan thả ra vũ khí này là khó đối phó nhất. Rất nhiều võ giả đến chỗ này tìm kiếm bảo vật đều bỏ mạng ở đây.

Cho tới con người rồi, người rồi mà Chân Bảo Môn luyện chế vô cùng cứng rắn, thực lực của nó cũng rất là mạnh, ví dụ như trước đây Lâm Thần gặp phải người rồi Thiên Cương cảnh đỉnh phong đó, nếu là một mình hắn đối phó e là sẽ tiêu hao rất nhiều khí lực, mà không có cách nào đảm bảo được an toàn tính mạng bản thân để chém giết nó.

Dù sao, Lâm Thần vận dụng linh hồn lực lấy đi hai con người Hóa Phượng Song Đồng trong đầu lâu của người rồi đó cũng đã tiêu hao rất nhiều tinh thần lực, nếu không có người trung niên thô lỗ đó cùng với thiếu nữ xinh đẹp kiềm chế người rồi lại, như vậy lúc đó người rồi đã có thể không chế công kích linh hồn lực của Lâm Thần và chém chết hắn rồi.

Bước chân hơi dừng lại một chút, Lâm Thần tiếp tục đi về phía trước, nhưng sắc mặt luôn cảnh giác, mỗi lần đi vài bước thì dừng lại quan sát một chút, gần như là tiến lên ba bước thì dừng lại một lần.

Đi về phía trước một lúc, bỗng trong đường hầm lại vang lên tiếng leng keng đó, sau đó đột nhiên lại biến mất, ngay sau đó lại là âm thanh vô cùng khó

chịu vang lên.

Ầm ầm ầm...

Đến kèm theo còn có một hồi rung động của đường hầm, giống như là một trận động đất.

Lâm Thần chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì xảy ra, dưới sự bao phủ của linh hồn lực, Lâm Thần nhìn thấy bên trong đường hầm phía trước, thỉnh thoảng có một quả cầu đá rất lớn đang lăn về phía Lâm Thần, tốc độ cực nhanh!

Đáng chết!

Nhìn thấy tình huống này, mặt Lâm Thần biến sắc.

Linh hồn lực của Lâm Thần có thể dò xét ra, quả cầu đá đó chỉ là đá bình thường, nhưng quan trọng là tốc độ lăn của quả cầu đá này rất nhanh, thân hình của nó thì vô cùng to lớn, giống như tình huống này, lực xung kích của nó khó mà tưởng tượng nổi gần như có thể sánh ngang với công kích toàn lực của võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong.

Mà quả cầu đá này, nó gần như là bao trùm toàn bộ đường hầm, chỉ để lại một khe hở rất nhỏ, nói cách khác, trừ khi đánh nát quả cầu đá này, bằng không chỉ có cách chạy trốn về phía sau, nếu không khả năng mất mạng là rất lớn.

Không kịp nghĩ nhiều, Lâm Thần cắn răng một cái, xoay tay lấy ra một Hắc Sắc trường côn, cùng lúc đó thân thể của hắn chấn động, ánh sáng hào quang màu đồng tỏa ra rực rỡ, kính đồng trong cơ thể Lâm Thần tuôn ra mạnh mẽ bao phủ trên Hắc Sắc trường côn, Hắc Sắc trường côn trong tay hắn nện rất mạnh xuống quả cầu đá phía trước.

Ầm!

Hắc sắc trường côn cùng với quả cầu đá va mạnh vào nhau, lập tức một lực lớn làm chấn động mạnh. Mặt Lâm Thần biến sắc, mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như điều đứt dây, bay ngược lại về phía sau...

Mà quả cầu đá phía trước mặt hắn vẫn lăn qua, có lẽ là theo tiếng nổ quả cầu đá đã nổ ra thành rất nhiều những hòn to nhỏ.

Hít, lực xung kích thật lớn! Di tích Chân Bảo Môn này vẫn còn rất nhiều cơ quan.

Thân thể Lâm Thần ngã xuống đất rất mạnh, xương cốt trên người giống như là muốn tan vỡ ra, hắn đau đến nhe răng nhếch miệng lên. Hít một hơi, Lâm Thần cau mày tự nhủ.

Vừa nãy quả cầu đó mà đập vào, nếu đổi là một võ giả khác, giờ khắc này chi e đã là một thi thể lạnh lẽo rồi. Mà Lâm Thần mặc dù thành công đánh nát được quả cầu đá, nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Quả nhiên nguy hiểm đến đáng sợ!

Chẳng trách nơi đây hiểm thấy võ giả như vậy.

Sau khi Lâm Thần nuốt một hạt đan dược vào để trị thương rồi từ dưới đất đứng lên, điều dưỡng hơi thở một lúc, sau đó đi thẳng về phía trước.

Cảm nhận được sự nguy hiểm của di tích Chân Bảo Môn, Lâm Thần điều chỉnh tốc độ chậm hơn một chút, linh hồn lực cũng lập tức dừng bao phủ bốn phía.

Nhưng mà ngay cả sau khi Lâm Thần đánh nát quả cầu đá, đi về phía trước không bao lâu thì ở phía trước mặt đất, thỉnh thoảng một nửa khối tinh thạch màu đen nằm trên mặt đất.

Mà xung quanh tinh thạch là rải rác rất nhiều hài cốt võ giả. Võ giả đã thu nạp Thiên Địa linh khí để rèn luyện thân thể, bởi vậy sau khi những võ giả bỏ mạng thì thân thể của họ rất khó mục nát, mà lúc này, nơi đây có rất nhiều hài cốt võ giả, nói cách khác, những võ giả bỏ mạng nơi đây đã được một khoảng thời gian rồi.

Nhưng quan trọng hơn vẫn là tinh thạch màu đen đó!

Nhìn thấy tinh thạch đó, hai mắt Lâm Thần đột nhiên sáng lên.

- Là Thiên Tàn Minh Tinh!

Tìm Lâm Thần đập hơi nhanh, tiến vào di tích Chân Bảo Môn gần nửa tháng, cuối cùng cũng tìm thấy Thiên Tàn Minh Tinh. Theo bản năng, Lâm Thần liền tiến về phía tinh thạch đó, muốn nhặt Thiên Tàn Minh Tinh đó lên.

Có điều Lâm Thần nhảy một bước đi về phía trước, hắn lại đột nhiên nhảy ngược ra, từ đáy lòng dâng lên một cỗ lạnh lẽo, dường như chỉ cần hắn tiến thêm một bước nữa, thì có lẽ hắn sẽ bỏ mạng ở nơi này.

Cái cảm giác này, giống như là hòa diễm bị một chậu nước đá dội vào, khiến Lâm Thần trong phút chốc tỉnh lại.

Nơi này không đơn giản.

Lâm Thần nhảy ra, rồi lại quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn về rất nhiều thi hài nằm trên đất ở phía trước. Vô số thi hài chồng chất trên đất, khiến người ta nhìn thấy sồn cả tóc gáy.

Những hài cốt này, e là muốn nhốt lấy Thiên Tàn Minh Tinh, nhưng còn chưa tới được phía trước Thiên Tàn Minh Tinh thì đã bỏ mạng rồi.

Còn chết như thế nào...

Lâm Thần hít sâu một hơi, thả linh hồn lực ra, tập trung nhìn quét về khu vực phía trước này. Nhưng mà Lâm Thần nhìn qua một lần thì không nhìn thấy một chút bất thường gì cả.

Nơi này không có cơ quan? Lẽ nào chủ nhân của những hài cốt này không phải là bị cơ quan giết?

Vốn dĩ là Lâm Thần suy đoán nơi này có một cơ quan, những võ giả này chính là sau khi nhìn thấy Thiên Tàn Minh Tinh, do hưng phấn nên bất cẩn mới bị cơ quan chém chết. Nhưng Lâm Thần dùng linh hồn lực tìm kiếm mà không tìm thấy gì.

Chỉ là ngoại trừ cơ quan ra, trong di tích Chân Bảo Môn, còn có thể có thứ gì mà khiến cho rất nhiều võ giả bỏ mạng nơi đây như vậy?

Nhìn quét lại một lần nữa xem lại.

Lâm Thần nhú mày lại, linh hồn lực lại được thả ra, bao phủ khu vực phía trước, sau đó Lâm Thần dùng ý thức khống chế linh hồn lực, nhanh chóng chui xuống lòng đất, vội vã tìm kiếm.

Lần này linh hồn lực của Lâm Thần tìm rất kỹ, sau nửa chén trà, Lâm Thần thu linh hồn lực về mà trên đầu toát đầy mồ hôi. Hắn vẫn không thu hoạch được chút gì.

Lẽ nào nơi này thật sự không có cơ quan?

Thế nhưng, chủ nhân của những hài cốt này, làm sao lại bỏ mạng ở đây?

Vẫn chưa làm rõ được nguyên nhân, Lâm Thần không dám tùy tiện tiến lên. Hắn ngẩng đầu lên, dùng con mắt quan sát tỉ mỉ đường hầm phía trước.

Ánh mắt Lâm Thần quan sát nhìn từ dưới đất lên trên đỉnh hang động, rồi lại từ trên đỉnh hang động nhìn sang hai bên vách động. Như vậy sau một hồi xoay chuyển nhìn tới nhìn lui mấy vòng, đột nhiên trong lòng Lâm Thần hơi động, ánh mắt nhìn lên đỉnh đường hầm!

Cơ quan không nhất định là phải được lắp đặt ở dưới lòng đất, cũng có thể là ở trên đỉnh động!

Lâm Thần nghĩ tới đây, lập tức thả linh hồn lực ra, nhìn quét một lượt về phía đỉnh đường hầm. Cùng với linh hồn lực nhìn quét qua tình hình ở trên đỉnh hang, lập tức toàn bộ đều được chiếu rọi vào trong đầu Lâm Thần.

Liên nhìn thấy bên trong khu vực rộng mấy mét ở trên đỉnh động, thỉnh thoảng rơi xuống mười mấy cái hài cốt vô cùng sắc nhọn, những hài cốt này được vùi lấp sâu mười mét ở trên đỉnh hang, hài cốt vô cùng sắc nhọn, nếu toàn bộ rơi xuống cộng thêm lực xung kích của nó, cho dù là cường giả Chân Đạo cảnh cùng e là cũng phải bỏ mạng chỗ này.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Thần hơi nhú mày lại.

Vị trí cơ quan của hài cốt này nằm tại đây, Lâm Thần làm sao có thể lấy được khối Thiên Tàn Minh Tinh đó?

Mạnh mẽ xông tới e là cũng sẽ giống như những chủ nhân hài cốt này, Lâm Thần nếu vẫn còn muốn xông tới phía trước Thiên Tàn Minh Tinh e là cũng sẽ bị những hài cốt từ trên đỉnh hang rơi xuống giết chết.

Giống như quả cầu đá nổ nát như vậy, cũng đánh nát cơ quan này?

Thế nhưng muốn đánh nát cơ quan hài cốt này, trước tiên là phải đứng ở phía dưới cơ quan hài cốt mới có thể triển khai công kích được nó, mà võ giả chỉ đứng chốc lát ở phía dưới cơ quan hài cốt thì cơ quan này sẽ bị kích hoạt, lúc đó hài cốt cũng sẽ rơi xuống, còn võ giả đứng ở phía dưới của nó... thì chỉ có con đường chết.

Có điều Lâm Thần nghĩ tới đây, hai mắt đột nhiên nhắm lại, khóe miệng hơi nhếch lên, mỉm cười một cái.

- Ta không đứng ở phía dưới cơ quan hài cốt, chưa hẳn là không thể phá hủy được cơ quan này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Đoạn kiếm

Võ giả chỉ cần đứng dưới cơ quan hải cốt, cơ quan hải cốt này mới có thể bị va chạm mà rơi xuống, bắt ngờ chém giết võ giả bên dưới.

Nói cách khác, chỉ cần võ giả không đứng dưới cơ quan hải cốt, thì cơ quan này sẽ không bị kích hoạt.

Như vậy, chỉ cần Lâm Thần không đứng dưới cơ quan hải cốt để kích hoạt cơ quan này thì sẽ không có nguy hiểm, vì vậy, Lâm Thần dự định ở khu vực an toàn kích hoạt cơ quan này, ngay tại lúc hải cốt rơi xuống Lâm Thần sẽ công kích chặt đứt những xương cốt này.

Chỉ cần những xương cốt này bị chém đứt, như vậy...

Nếu như bộ phận then chốt đã không còn thì độ nguy hiểm cũng giảm mạnh.

Biện pháp này tuy rằng phiền phức nhưng an toàn nhất, không có sơ hở nào.

Lâm Thần cười một tiếng, đương nhiên điều kiện tiên quyết của biện pháp này là ở khu vực an toàn kích hoạt cơ quan hải cốt này, nhưng mà ở khu vực an toàn kích hoạt cơ quan hải cốt là rất khó, nhưng Lâm Thần lại không giống như vậy, linh hồn lực của Lâm Thần vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn có thể thay thế hấn kích hoạt cái cơ quan hải cốt này.

Có điều, linh hồn lực tuy rằng khổng lồ, nhưng không thể ở khoảng cách xa như vậy thu lấy Thiên Tàn Minh Tinh, trước đây Lâm Thần thu lấy hai viên Hòa Phượng Song Đồng bên trong mắt của con người rồi kia vì cách nhau có mười mấy mét. giờ khắc này khoảng cách với Thiên Tàn Minh Tinh là mấy trăm mét.

Cách nhau quá xa, trừ khi linh hồn lực của Lâm Thần mạnh gấp mấy lần hiện tại, nếu không căn bản là không có cách nào thu lấy Thiên Tàn Minh Tinh ở dưới đất.

Nghĩ đến liền hành động, Lâm Thần không hề do dự, thân thể hấn chấn động, nhất thời thả ra toàn bộ linh hồn lực khổng lồ bao phủ cả một khu vực.

Cùng lúc đó, Lâm Thần xoay tay lấy ra Hắc Sắc trường côn, trên thân thể của hấn tỏa ra một luồng uy nghiêm, kim quang óng ánh vô cùng.

Linh hồn lực mà Lâm Thần thả ra bao phủ cả một khu vực, sau đó những linh hồn lực này gom lại một lượng lớn đá vụn, giống như đất đá có thể tự di chuyển.

Dưới sự khống chế của linh hồn lực, những đồng đất này chậm rãi di động tới phía trước, bỗng dừng...

Xi xì xì xì...

Một trận âm thanh nhẹ nhàng vang lên, trong chớp mắt âm thanh vang lên, ở khu vực phía trước xông ra một lượng lớn xương cốt màu nâu xám vô cùng sắc bén.

Những xương cốt này xuất hiện với tốc độ cực nhanh, dường như thời gian không tới một khắc liền rơi vào trên đồng đất, nếu như là võ giả đối mặt với công kích của xương cốt, tất nhiên là còn chưa kịp phản ứng lại cũng sẽ bị xương cốt đâm ra vô số lỗ thủng trên thân thể.

- Chặt đứt cho ta.

Thấy một màn như vậy, hai mắt Lâm Thần ngưng lại, gầm nhẹ một tiếng, trên cơ thể hấn mạnh mẽ điên cuồng tuôn ra từng tia sáng màu đồng bao trùm trên Hắc Sắc trường côn hướng phía trước mạnh mẽ nện xuống.

Đòn đánh này, Lâm Thần dùng toàn lực, phần gáy nơi hai tay hấn nổi lên từng sợi gân xanh, mặt ửng đỏ.

Oanh...

Răng rắc, răng rắc, răng rắc...

Âm thanh giống như cành khô bị bẻ gãy vang lên trong đường hầm, liền nhìn thấy phía trước đột nhiên từ trên đỉnh lao ra mấy cái xương cốt, Lâm Thần đang ở gần một tảng xương cốt lớn, dưới một đòn hết sức của Lâm Thần bẻ gãy toàn bộ.

Những xương cốt này bao trùm một khu vực rất lớn, đòn đánh này của Lâm Thần tuy rằng đánh gãy không ít xương cốt nhưng vẫn là có một tảng xương cốt trên đất đang điên cuồng đâm xuống.

Có điều rất nhanh, những xương cốt này đột nhiên thu về, toàn bộ trở về trên đỉnh, biến mất không còn tăm hơi.

Thấy tình hình như vậy, Lâm Thần ngừng lại, hai mắt hít lại đứng tại chỗ nhìn đồng đất trước mặt cách đó không xa. Cái đồng đất này vốn dĩ là do linh hồn lực của Lâm Thần thu nạp lại lượng lớn hòn đá, bụi đất cao tới hai mét, mà trải qua công kích của xương cốt khi nãy đã bị xuyên qua hàng ngàn lỗ thủng cao tới nửa mét.

Nếu như đổi lại là một võ giả bị xương cốt tập kích, cho dù không có tử vong tại chỗ cũng sẽ ngã trọng thương không có cách nào nhúc nhích, mà theo thời gian trôi qua, cho dù là xương cốt không có công kích chỉ cần chảy máu cũng có thể khiến võ giả bỏ mình.

Lâm Thần hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ thấy sau lưng một trận ớn lạnh.

Không nghi ngờ chút nào, nếu như vừa nãy hấn mạo hiểm tiến vào khu vực này tất nhiên sẽ kích hoạt cơ quan xương cốt này, một khi bị những cơ quan xương cốt này đột kích cho dù Cổ Đồng Luyện Thể quyết Lâm Thần tu luyện đến đại thành cũng sẽ bỏ mình ở đây.

Hồ...

Thở ra một hơi thật mạnh, linh hồn lực lần thứ hai được Lâm Thần thả ra ngoài, lần này lại là bao trùm bên trên một khu vực ở phía trước.

Những nơi được linh hồn lực bao trùm, Lâm Thần có thể thấy rõ ràng các cơ quan hài cốt phía trên này, Vốn dĩ các cơ quan hài cốt dày đặc đếm không hết, sau khi bị Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần đập một cái, toàn bộ gãy vỡ.

Mà vùng cơ quan hài cốt này, cho dù là Lâm Thần đi qua cũng không có uy hiếp.

Quả nhiên là có hiệu quả.

Thấy một màn này, trên mặt Lâm Thần tỏ ra vui mừng, chỉ cần hấn tiếp tục làm theo phương pháp này, toàn bộ cơ quan hài cốt ở đây cũng sẽ bị hấn phá hủy, mà đã không có xương cốt thì các cơ quan hài cốt này cũng không còn tác dụng gì nữa.

Mà chỉ cần phá hủy những cơ quan hài cốt này thì Lâm Thần có thể an toàn đi tới Thiên Tàn Minh Tinh trước mặt.

Liếc mắt nhìn cách đó không xa Thiên Tàn Minh Tinh đang nằm trên mặt đất, trên mặt Lâm Thần lộ ra một vết hưng phấn.

Mục đích lần này tới đây chính là để tìm Thiên Tàn Minh Tinh cùng Lưu Ly Linh Nham, mà ngày hôm nay rốt cuộc cũng tìm được Thiên Tàn Minh Tinh, lúc này sắp có được Thiên Tàn Minh Tinh là sao mà Lâm Thần không cao hứng cho được.

Lâm Thần hít một hơi thật sâu, bởi khu vực cơ quan hài cốt phía trước có một bộ phận đã bị phá hủy, vì vậy Lâm Thần cũng không cần sử dụng linh hồn lực để kích hoạt các cơ quan này nữa.

Hấn từng bước đi qua khu vực cơ quan hài cốt, nhưng là Lâm Thần vừa bước vào bên dưới cơ quan hài cốt liền nghe một trận âm thanh nhẹ nhàng chói tai vang lên.

Xi xì xì...

Vù vù...

Tiếng gió vù vù, theo bước chân của Lâm Thần đi vào khu vực cơ quan, các cơ quan bị kích hoạt, một lượng lớn xương cốt điên cuồng bắn ra, mà xương cốt trên đỉnh đầu Lâm Thần đang đứng cũng đã gãy vỡ, nửa đoạn xương cốt dừng lại ở trên đầu Lâm Thần, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống công kích Lâm Thần.

Cảm nhận được điều này, Lâm Thần chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lông tóc dựng đứng lên, nếu như không phải hấn đã đánh gãy một khu vực nhỏ cơ quan hài cốt này thì hiện tại hấn đã bị xương cốt này công kích rồi.

- Chém cho ta.

Không suy nghĩ nhiều, Lâm Thần giờ Hắc Sắc trường côn lên, gầm nhẹ một tiếng, gia tăng sức mạnh thân thể bên dưới, Hắc Sắc trường côn nặng nề đập về phía trước tăng xương cốt lớn phía trước.

Răng rắc, răng rắc...

Theo Hắc Sắc trường côn màu đen của Lâm Thần nện xuống, lập tức có một lượng lớn xương cốt bị đánh vỡ, chỉ một thoáng âm thanh lạnh lạnh giống như cành khô bị gãy phát ra nối liền không dứt.

Ngay sau đó, những xương cốt này đột nhiên thu về. Có điều... Bởi vì Lâm Thần cứ liên tục bước tới kích hoạt các cơ quan hài cốt bên dưới, cơ quan hài cốt lần thứ hai bị kích hoạt, vô số xương cốt lần thứ hai điên cuồng công kích xuống.

Lại một lần nữa âm thanh xì xì nối liền không dứt.

Lại một lần nữa xương cốt rơi xuống vang lên tiếng gió vù vù.

Lâm Thần nhìn thấy tình hình như vậy, không hề do dự giờ Hắc Sắc trường côn màu đen lên, mạnh mẽ ném tới phía trước.

Đi theo chỉ dẫn, nửa canh giờ sau Lâm Thần mang theo thân hình một mối đứng ở trung tâm cơ quan hài cốt, bởi vì hấn vẫn đứng ở bên dưới khu vực cơ quan hài cốt nên các cơ quan hài cốt vẫn không ngừng bị kích hoạt, điên cuồng công kích xuống.

Thế nhưng giờ khắc này, cơ quan hài cốt tuy rằng bị kích hoạt, xương cốt vẫn rơi xuống nhưng cũng không có cách nào công kích trúng hấn, chỉ xoay quanh đỉnh đầu của hấn.

Phòng tầm mắt nhìn lên trên đỉnh đầu, liền nhìn thấy toàn bộ xương cốt đã bị đánh gãy.

Thấy vậy, trên mặt Lâm Thần không khỏi lộ ra một ý cười, cực khổ nửa ngày cuối cùng cũng đánh gãy được toàn bộ các xương cốt này, mà những xương cốt này bị đánh gãy thì hấn cũng an toàn đi qua khu vực này thu lấy Thiên Tàn Minh Tinh rồi.

Thời điểm hưởng thụ thành quả đã tới.

Lâm Thần cười một tiếng, vẻ mặt ung dung, thông thả nhìn về phía trước mấy trăm mét, hướng Thiên Tàn Minh Tinh đi đến.

Lâm Thần một đường đi tới, tuy rằng cơ quan hài cốt ở phía trên vẫn bị kích hoạt, xương cốt không ngừng rơi xuống nhưng cũng không thể công kích tới hấn.

Khoảng cách mấy trăm mét chớp mắt liền được rút ngắn, hiện tại Lâm Thần đã vững vàng đứng trước Thiên tàn Minh Tinh.

Khỏe miệng Lâm Thần hơi giương lên, hấn chợt đưa tay ra ung dung nhặt Thiên Tàn Minh Tinh trên đất lên.

Khối Thiên Tàn Minh Tinh trong tay Lâm Thần còn lớn hơn so với khối Lưu Ly Linh Nham mà Lâm Thần đã tìm được, nó to bằng nắm tay, Thiên Tàn Minh Tinh chỉ mang một màu đen u tối, ở trong đêm tối làm cho người ta có cảm giác vô cùng quỷ dị.

Khối Thiên Tàn Minh Tinh này tuyệt đối đủ để luyện ra một cái Bán Bộ Chân Khí, thậm chí có thể còn dư lại.

Lúc trước ta cùng một hộ vệ của thiếu thành chủ Tội Ác Chi Thành đối kích, cho dù ta không trở thành mục tiêu giết chết của bọn họ, thì người hộ vệ kia cũng sẽ không bỏ qua cho ta.

Lâm Thần xoay tay một cái, thu Thiên Tàn Minh Tinh vào trong Linh Giới Trữ Vật, tự nghĩ nói: *"Ngay khi ta tiến vào di tích Chân Bảo Môn thì những Hắc Giáp Vệ kia không lâu sau đó cũng tiến vào, coi như bọn họ muốn xua đuổi những võ giả tiến vào trong di tích Chân Bảo Môn cũng tốn không ít thời gian, hiện tại ta thâm nhập di tích Chân Bảo Môn cũng đã thu được Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh rồi, phải mau chóng rời khỏi đây. Nếu không nếu bị bọn họ phát hiện sẽ khó tránh khỏi phiền phức."*

Hắc Giáp Vệ Tội Ác Chi Thành đều là võ giả cấp bậc tinh anh, thực lực cường đại, Lâm Thần đối mặt với hai ba Hắc Giáp Vệ sẽ không có nguy hiểm to lớn, nhưng đối mặt với mấy chục, thậm chí mấy trăm Hắc Giáp Vệ vây quanh, cho dù thực lực Lâm Thần mạnh tới đâu cũng không phải là đối thủ của họ.

Nghĩ tới đây, Lâm Thần ngẩng đầu nhìn về phía đường cái trước mặt, lối đi này vẫn là một màu đen kịt, đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón. Theo bản năng, Lâm Thần thả linh hồn lực ra ngoài, bao phủ một khu vực lớn phía trước.

Bên trong khu vực được linh hồn lực bao phủ hoàn toàn yên tĩnh, Lâm Thần không có phát hiện gì cả. Thấy tình hình như vậy, Lâm Thần đang muốn đi đến lối ra của di tích Chân Bảo Môn.

Nhưng vào đúng vào lúc này.

Ong ong ong...

Bên trong Trữ Vật Linh Giới của Lâm Thần, đoạn kiếm bắt đầu run rẩy, vang lên từng âm thanh nặng nề.

Thấy vậy, Lâm Thần không khỏi dừng bước, đứng tại chỗ vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Trữ Vật Linh Giới có chứa đoạn kiếm, đoạn kiếm này là được Lâm Thần mua được ở chợ bên dưới chân núi Thiên Cực tông, trong đoạn kiếm có thai nghén kiếm hồn, Lâm Thần chính là từ bên trong kiếm hồn lĩnh ngộ được kiếm kính mạnh mẽ.

Lần trước đoạn kiếm run lên là do Lâm Thần gặp nguy hiểm, kiếm hồn cảm nhận được mới run rẩy dữ dội, nhưng hiện tại bốn phía yên tĩnh, kiếm hồn căn bản không thể bị kích hoạt được. Như vậy thì vì nguyên nhân gì mà đoạn kiếm lại run lên.

Hai mắt Lâm Thần đột nhiên nhắm lại, thần sắc lộ ra vẻ hưng phấn.

Chẳng lẽ... Nơi đây có đoạn kiếm còn lại?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Kịch biến

Rất có thể!

Đoạn kiếm bên trong Trữ Vật Linh Giới của Lâm Thần cực kỳ cổ xưa, hẳn là đã được luyện chế từ rất lâu trước đây. Mà nơi đây là di tích Chân Bảo Môn, một tông môn lớn luyện vũ khí từ thời kỳ thượng cổ, đoạn kiếm trong Trữ Vật Linh Giới của hắn chính là do Chân Bảo Môn luyện chế.

Cũng có thể là ở thời kỳ thượng cổ Chân Bảo Môn gặp phải đại địch phát sinh tranh đấu, chủ nhân của đoạn kiếm này tham gia trận chiến lúc đang đánh nhau bảo kiếm bị gãy, chia làm mấy đoạn, một phần trong đó lưu lại Chân Bảo Môn, phần khác lại rơi ở bên ngoài bị vỡ giả tìm được...

Bất kể là khả năng nào, nơi đây đúng là có liên quan với đoạn kiếm bên trong Trữ Vật Linh Giới của Lâm Thần, nếu không đoạn kiếm cũng không vô cớ mà rung lên kịch liệt như vậy.

Nghĩ tới đây Lâm Thần nhắm mắt lại.

Đoạn kiếm lại lịch bất phàm, trong đó còn chứa kiếm hồn, uy lực cực kỳ mạnh mẽ, nếu Lâm Thần tìm được đoạn kiếm tương đồng với nó ở đây, tuyệt đối là niềm vui bất ngờ, đại kiếm quy tụ.

Nhưng không biết đoạn kiếm tương đồng kia bị vùi lấp ở nơi nào?

Lâm Thần suy nghĩ một canh giờ, di tích Chân Bảo Môn chôn sâu dưới nền đất, giờ khắc này đoạn kiếm trong Trữ Vật Linh Giới rung mạnh có cảm ứng, vậy đoạn kiếm tương đồng với nó nhất định là ở gần đây, nhưng vị trí cụ thể hắn không biết.

Nhưng dù cho có khó tìm đi nữa Lâm Thần cũng nhất định phải tìm ra!

Hít sâu một hơi, hắn thả linh hồn lực ra ngoài, bao phủ nạp giới bên trong Trữ Vật Linh Giới.

Lâm Thần dự định đưa đoạn kiếm ra ngoài, trong đoạn kiếm có chứa kiếm hồn, nếu kiếm có thể cảm ứng với sự vật xung quanh vậy cũng có thể chủ động tìm tới những bộ phận tương ứng còn lại của nó. Nhưng tốc độ của đoạn kiếm quá nhanh, Lâm Thần chỉ có thể dùng linh hồn lực bao vây nó lại, phòng trường hợp liên hệ giữa kiếm với hắn bị đứt đoạn.

Sau khi linh hồn lực bao phủ Trữ Vật Linh Giới, ý nghĩ của Lâm Thần hơi động, chậm rãi lấy kiếm ra ngoài, trong chớp mắt đoạn kiếm hiện ra được linh hồn lực đã bao vây chặt chẽ!

Mà ngay sau khi đoạn kiếm bị lấy ra khỏi Trữ Vật Linh Giới sự rung động của nó càng mạnh mẽ, nó điên cuồng gây dựng muốn thoát khỏi sự ràng buộc của linh hồn lực mà lao đi.

Phản ứng của đoạn kiếm rất lợi hại, nếu như không phải trước đó Lâm Thần đã chuẩn bị sẵn sàng dùng linh hồn lực vây chặt nó, e rằng nó đã thoát khỏi sự khống chế rồi.

Lâm Thần khế cắn răng, dồn hết toàn bộ linh hồn lực để chế ngự đoạn kiếm.

Nhưng mặc dù Lâm Thần kiểm soát thế nào nó vẫn gãy giữa, run rẩy không ngừng...

Thấy tình hình này Lâm Thần hít sâu một hơi, chân khí trong đan điền vận xuống hai chân, triển khai Thanh Vân bộ, chuẩn bị theo thanh đoạn kiếm đi tìm những bộ phận còn lại.

Sau đó hắn hơi động ý nghĩ thả lỏng linh hồn lực đang bao vây đoạn kiếm một chút, cơ hồ ngay lúc linh hồn lực giãn ra một tia, đoạn kiếm liền phóng đi như hỏa tiễn vậy, điên cuồng bay vào nơi sâu ở phía trong...

Vù vù...

Đoạn kiếm phi nhanh mang theo âm thanh xuyên thủng không khí rất nhỏ.

Thấy vậy chân Lâm Thần hơi động, đạp Thanh Vân bộ nhanh chóng đi theo đoạn kiếm. Cùng lúc đó linh hồn lực không ngừng bao vây lấy đoạn kiếm phòng khi nó thoát khỏi tầm mắt của Lâm Thần.

Tốc độ của đoạn kiếm rất nhanh, Lâm Thần dùng toàn lực thi triển Thanh Vân bộ cũng chỉ miễn cưỡng theo kịp.

Nhưng nơi này ở sâu trong di tích Chân Bảo Môn, Lâm Thần cũng không dám giữ tốc độ lao nhanh như vậy, dù sao nếu như phía trước có cơ quan hay con rối, một khi bị mắc bẫy e rằng sẽ phải bỏ mạng lại nơi này.

Vì lẽ đó suốt đoạn đường này Lâm Thần đều giữ lại một phần linh hồn lực để bao quát bốn phía, phòng ngừa gặp phải cạm bẫy và con rối.

Nhưng điều khiến Lâm Thần cảm thấy bất ngờ là hắn liên tục chạy hết hai canh giờ cũng không nhìn thấy một cái cơ quan nào, căn bản không hề có nguy hiểm.

Lâm Thần không có thời gian suy nghĩ nhiều, vẫn lao nhanh về phía trước theo đoạn kiếm.

...

Cùng lúc đó.

Sâu trong quảng trường của di tích Chân Bảo Môn.

Trên quảng trường đang có mấy chục võ giả nghỉ ngơi, có người đi từ phía trong ra quảng trường ngồi xuống, cũng có người đứng lên, túm năm tụm ba tiến vào đường hầm.

Bỗng nhiên, cả trăm Hắc Giáp Vệ mặc giáp đen từ trong đường nhỏ đi ra, trong tay ai nấy đều cầm một thanh đại đao, vẻ mặt lạnh lẽo, trăm Hắc Giáp Vệ đồng thời xuất hiện nhất thời khiến một luồng sát khí trong phút chốc bao phủ toàn bộ quảng trường.

Rào!

Nhìn thấy cả trăm Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành xuất hiện, tất cả võ giả trên quảng trường trong nháy mắt đều cùng nhau đứng lên, vẻ mặt sợ hãi nhìn bọn chúng.

- Tất cả các người nghe đây, từ hôm nay, phong tỏa di tích Chân Bảo Môn, tất cả ra khỏi Chân Bảo Môn ngay lập tức, bằng không... giết không tha!

Phó thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ đứng đầu, thanh âm lạnh lẽo nói, chữ cuối cùng của hắn vừa hạ xuống, gần trăm Hắc Giáp Vệ phía sau giương đao lên, dưới ánh sáng dạ minh châu trên vách động phản xạ ra ánh kim loại chói mắt, khiến người ta không rét mà run.

Hít...

Mấy chục võ giả trong quảng trường đối diện với tình huống này cùng hít vào một ngụm khí lạnh. Bọn họ có thể khẳng định chỉ cần họ có chút phản kháng, hoặc là cãi lại mệnh lệnh của Hắc Giáp Vệ sẽ lập tức bị chúng xông tới điên cuồng chém giết.

Phải biết rằng cả trăm Hắc Giáp Vệ đột ngột xuất hiện này, mỗi một người đều là Thiên Cương cảnh hậu kỳ! Mà nhân số lại có đến cả trăm, so với số võ giả trên quảng trường nhiều gấp đôi, một khi hai bên giao đấu, phe võ giả thua là điều không thể nghi ngờ.

Mấy chục võ giả ngậm miệng im lặng, không ai dám nói chuyện. Nhưng trên mặt họ đều lộ ra vẻ bất mãn.

- Phong tỏa di tích Chân Bảo Môn?

- Dựa vào cái gì?

- Chân Bảo Môn là di tích để lại từ thời thượng cổ, tại sao trước đây không phong tỏa, mà cứ một mực phải phong tỏa vào lúc này?

Tuy rằng trong lòng bất mãn nhưng bọn họ cũng không dám nhiều lời, e sợ sẽ chuốc lấy họa sát thân.

- Rất tốt, bây giờ tất cả mọi người đi về phía bên này, không nên mưu tính chạy trốn giữa đường cũng không nên phản kháng, mỗi lối rẽ trên con đường này đều có Hắc Giáp Vệ canh phòng.

Phó thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ khẽ gật đầu, hài lòng với phản ứng của những người này. Con đường mà hắn nói chính là đường mà Hắc Giáp Vệ vừa đi qua, lối này dẫn ra ngoài Chân Bảo Môn, chỉ cần thẳng đường tiến lên là có thể ra tới cửa.

Nghe xong lời phó thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ kia nói, không ít võ giả vốn còn muốn nửa đường đào tẩu liền dập tắt ý niệm này, theo sự sắp đặt của Hắc Giáp Vệ đi về phía lối ra.

Chờ sau khi những võ giả này đi hết toàn bộ, phó thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ xoay người nhìn số quân lính trước mặt, trầm giọng nói:

- Tất cả nghe rõ đây, ba mươi người ở lại canh giữ quảng trường, một khi có võ giả xuất hiện trực xuất toàn bộ ra ngoài, nếu có ai cãi lại giết không tha! Những người còn lại ba người một tổ tiến vào trực xuất những võ giả khác. Mặt khác, nếu như phát hiện bảo vật hoặc người các người không đánh lại có thể bóp nát đá truyền tin. Bây giờ tất cả xuất phát!

- Vâng, thủ lĩnh!

Chín mươi chín Hắc Giáp Vệ cùng lên tiếng đáp, âm thanh vang dội, đi tới đi lui canh giữ trên quảng trường.

Theo chỉ thị của phó thủ lĩnh, số đông Hắc Giáp Vệ bắt đầu chia thành mười mấy tổ, mỗi tổ ba người sau đó tràn vào những con đường ở xung quanh quảng trường.

Mỗi tổ Hắc Giáp Vệ đều đi một đường khác nhau.

Nhưng tất cả đường trong Chân Bảo Môn đều thông với nhau, đi tới cuối cùng tất nhiên sẽ tụ hợp lại một nơi.

...

Ở nơi rất sâu trong di tích Chân Bảo Môn chỉ toàn một màu đen kịt, không có ánh sáng, bốn phía an tĩnh đáng sợ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Xoẹt.

Một ánh kiếm lóe qua, một thanh cổ kiếm bị gãy chỉ còn lại phần chuôi cùng nửa đoạn thân kiếm run rẩy, đang bay thật nhanh về phía trước, dưới tốc độ của nó dễ dàng đâm thủng không khí, phát ra một âm thanh rất nhỏ.

Ở phía sau cách thanh cổ kiếm không xa, một thanh niên tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, trên người mặc y phục bằng vải bố cũng bay nhanh, dường như là đang đuổi theo cổ kiếm.

Người đó chính là Lâm Thần.

Từ khi Lâm Thần phát hiện đoạn kiếm kỳ dị đến giờ, đã hơn ba ngày, mà đoạn kiếm này vẫn duy trì trạng thái như vậy, không có chút dấu hiệu nào là muốn dừng lại.

Ngược lại Lâm Thần lao nhanh ba ngày liên tục không khỏi cảm thấy cả người uể oải, nếu không phải ý chí lực của hắn cực kỳ cứng rắn, giờ khắc này có lẽ đã vô lực đuổi theo đoạn kiếm.

Trong ba ngày này, Lâm Thần cũng gặp phải rất nhiều cơ quan cùng người rồi, nhưng dưới sự rà soát của linh hồn lực hắn đều có thể phát hiện được sớm mà phòng tránh.

Trong đó Lâm Thần ba lần gặp ngăn trở của người rồi, một con là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, hai con Thiên Cương cảnh đỉnh phong!

Nếu Lâm Thần đối phó với ba con người rồi này, trong tình huống và địa điểm hắn gặp phải, tuy rằng vẫn có thể đánh bại hết bọn chúng nhưng khó tránh sẽ bị thương.

Mà ba ngày nay lúc Lâm Thần gặp phải ba con người rồi căn bản hắn không cần ra tay. Những con rồi này vừa xuất hiện, ở phía trước đoạn kiếm đang bay nhanh liền phóng ra một luồng kiếm khí khổng lồ cực kỳ ác liệt, trực tiếp chém những người rồi này thành vô số đoạn!

Mỗi lần Lâm Thần nghĩ tới đây đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Phải biết rằng những người rồi do Chân Bảo Môn chế tạo ra tiêu tốn rất nhiều nguyên liệu quý hiếm, chất liệu cứng rắn cực kỳ, võ giả bình thường công kích căn bản không thể phá được phòng ngự của nó. Mà dưới sự công kích của kiếm khí trên đoạn kiếm, những con rồi này dường như rất yếu ớt, lại dễ dàng bị chém đứt như thế.

Vẫn tiếp tục lao nhanh.

Chớp mắt lại qua một ngày, không ngừng nghỉ như vậy Lâm Thần đã thấy hết sức không thể đi tiếp. Thời khắc này mặt hắn tái nhợt, rõ ràng rất mệt mỏi, chân khí trong đan điền luôn ở trong trạng thái tiêu hao nhanh, vì muốn chân khí không bị khô cạn Lâm Thần chỉ có thể vừa dùng đan dược luyện hóa linh khí vừa lao đi.

Ngay khi Lâm Thần sắp không chịu nổi muốn dừng lại nghỉ ngơi một chút, bỗng thanh đoạn kiếm phía trước đột ngột dừng lại, nó lơ lửng giữa không trung, thân kiếm run rẩy, phát ra tiếng leng keng lạnh lạnh dễ nghe.

Hừm, tìm được rồi?

Lâm thần sững sờ, bước chân hơi động, xuất hiện bên cạnh đoạn kiếm, trên khuôn mặt tái nhợt không khỏi lộ ra một vệt mừng rỡ.

Nếu đoạn kiếm dừng lại ở chỗ này như vậy... bộ phận còn thiếu của nó hẳn là ở quanh đây.

Lâm Thần cũng cảm thấy hiếu kỳ, tốc độ phi hành của đoạn kiếm này rất nhanh, ở trong di tích Chân Bảo Môn chạy gấp suốt bốn ngày mới tới nơi. Như vậy... khoảng cách xa như thế mà đoạn kiếm vẫn có thể cảm ứng được?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Thiết phiến

Trên thực tế, tuy rằng đoạn kiếm bay nhanh suốt mấy ngày nhưng vẫn là loang quanh ở khu vực này. Di tích Chân Bảo Môn có vô số đường đi, bốn phương thông suốt, mê cung quanh co. Đoạn kiếm phi hành ở đây mấy ngày, cũng chỉ đi quanh con đường mà Lâm Thần đã dùng lại lúc trước, nói cách

khác con đường Lâm Thần đang đứng có thể ở sát vách con đường trước đó.

Tóm lại đoạn kiếm tuy phi hành thời gian lâu nhưng nếu đi thẳng từ vị trí cũ của hắn tới đây cũng chỉ mấy canh giờ là có thể tới nơi.

Nhưng hiện tại đã đến đích, Lâm Thần cũng không nghĩ nhiều nữa.

Không biết vật có thể khiến cho đoạn kiếm phản ứng điên cuồng sẽ như thế nào. Mắt Lâm Thần lóe ra một vệt hưng phấn, linh hồn lực của hắn hơi động, thả ra một phần đang bao quanh trên kiếm tản mát ra xung quanh.

Linh hồn lực xuyên xuống lòng đất sâu hơn mười thước, lập tức tình hình toàn bộ vùng này phản chiếu rõ ràng trong đầu Lâm Thần.

Chỉ là, dưới dự dò xét của linh hồn lực lại không hề phát hiện được gì.

"Sao có thể như vậy!"

Trong mắt Lâm Thần lóe ra tia kỳ dị. Hắn liếc mắt nhìn đoạn kiếm đang run rẩy cách đó không xa, trong lòng hơi động, linh hồn lực đang bao quanh kiếm trong phút chốc thu nó vào trong trũ vật linh giới.

Sau đó, Lâm Thần há mồm nuốt xuống một viên đan dược, nhanh chóng luyện hóa, một lát sau sắc mặt tái nhợt của hắn trở nên hồng nhuận hơn rất nhiều.

Cảm thấy tinh thần đã khôi phục được khá nhiều, Lâm Thần đứng lên phóng thích lượng linh hồn lực khổng lồ ra, ngay lập tức bao phủ phạm vi một ngàn thước xung quanh lấy hắn làm trung tâm.

Lần này hắn không giữ lại một chút linh hồn lực nào, mà phóng thích toàn bộ vào sâu mấy chục thước dưới lòng đất, vách động, đỉnh động.

Nếu đoạn kiếm đã dừng lại ở chỗ này như vậy tất nhiên ở đây có thứ gì đó liên quan đến nó, nếu không nó tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ phi hành mấy ngày, chạy đến chỗ này.

Ong ong ong...

Bên trong Trữ Vật Linh Giới, đoạn kiếm vẫn điên cuồng rung động, dường như nó hết sức hưng phấn.

Không để ý đến sự rung động của đoạn kiếm, hai mắt Lâm Thần khép hờ, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Linh hồn lực của hắn tràn ra bốn phía xung quanh...

Đỉnh động, ngoại trừ đá thì là bụi đất, chẳng có gì cả.

Hai bên vách động, cũng như vậy, căn bản không có gì đáng nghi.

Tới lòng đất...

Sâu mười thước dưới lòng đất, tương tự không có.

Sâu hai mươi thước cũng không có cái gì.

Dò xét tới đây, linh hồn lực của Lâm Thần muốn xuống sâu hơn nữa là rất khó khăn. Dù sao linh hồn lực muốn xuyên thấu qua lòng đất để tra xét đồ vật cũng có trở ngại rất lớn.

Hơi cần răng, dưới sự khống chế của Lâm Thần toàn bộ linh hồn lực bỏ qua tra xét đỉnh động cùng hai bên vách động, tất cả tụ lại tập trung thăm dò dưới lòng đất.

Sâu ba mươi thước, không có.

Bốn mươi thước...

Khi linh hồn lực của Lâm Thần đâm sâu xuống lòng đất bốn mươi thước một luồng áp lực từ linh hồn lực truyền đến khiến sắc mặt hắn tái nhợt, đã đến cực hạn thăm dò của linh hồn lực.

Mà sâu bốn mươi thước trong lòng đất...

Hả?

Hai mắt Lâm Thần đột nhiên mở to, trong mắt lóe lên tia hưng phấn.

Nhờ vào linh hồn lực hắn có thể thấy rõ ràng dưới sâu này thành linh có một Thiết Phiến lẳng lẳng nằm đó!

Thiết Phiến to bằng nửa bàn tay, xem ra là cực kỳ cổ xưa, tuy vậy nhưng một bên lưỡi lại cực kỳ sắc bén, bên kia thì có chút bất đồng, dường như thiếu

mất một phần.

Quan trọng hơn là, khí tức trên mảnh Thiết Phiến này cùng đoạn kiếm trong Trữ Vật Linh Giới của Lâm Thần giống nhau như đúc.

Không nghi ngờ gì nữa, Thiết Phiến này chính là phần còn thiếu của đoạn kiếm.

Đoạn kiếm vô cùng thần bí, rất có khả năng chính là bảo khí mà trưởng lão Vương gia nhắc đến, giờ khắc này tìm được phần còn thiếu của đoạn kiếm, Lâm Thần đương nhiên phải lấy nó ra!

Không do dự, hắn xoay tay một cái lấy ra Hắc Sắc trường côn, hung hăng đập xuống phía dưới.

Ầm!

Một tiếng nổ chấn động vang lên, trường côn nặng nề nện lên mặt đất phía trước Lâm Thần.

Nhiều tảng đá bị phá nát, bụi bay mù mịt tràn ngập trong không khí.

Nơi Lâm Thần vừa dùng sức đập một chưởng, lập tức xuất hiện cái hố sâu gần một thước.

- Tiếp tục!

Hắc Sắc trường côn lần thứ hai giơ lên, âm thanh vang vọng trong đường hầm thật lâu không dứt, cũng không biết lan truyền đi bao xa.

Sau nửa canh giờ, bên trong hầm xuất hiện một hố sâu hơn ba mươi thước. Lâm Thần đứng ở trong hố, ngực phập phồng thở hồng hộc.

Dùng lực đập ra một cái hố không lồ sâu như vậy, dù là võ giả thực lực mạnh mẽ cũng tốn rất nhiều sức. Đặc biệt đập xuống càng sâu thì lực cản lại càng lớn.

Lâm Thần tốn mất nửa canh giờ, cũng chỉ đập một hai cái là ra được hố sâu hơn ba mươi thước.

Còn có mười thước!

Linh hồn lực được thả ra, khối Thiết Phiến giờ này đang nằm lẳng lẳng ở nơi sâu mười thước dưới chân Lâm Thần, chỉ cần đập xuống mười thước nữa là có thể lấy ra được.

Rầm rầm rầm rầm...

Lại một vòng trường côn nện xuống!

...

Cũng trong lúc đó, ở một nơi sâu trong di tích Chân Bảo Môn, trong đó nguy hiểm hơn so với vùng ngoại vi gấp mấy lần, mặc dù bọn họ có ba người cũng không dám bắt đầu.

Bỗng...

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ vang từ sâu trong đường hầm truyền tới, nhìn không thấy đầu bên kia, nghe thấy âm thanh này, sắc mặt ba người Hoa Vô Phong căng thẳng, đứng tại chỗ cảnh giác nhìn phía trước.

- Âm thanh gì vậy?

Hoa Vô Phong nhíu mày, tuy rằng di tích Chân Bảo Môn nằm cách Tội Ác Chi Thành không xa, nhưng trước kia Hoa Vô Phong chưa tới đây bao giờ, nên đối với cơ quan và người rồi trong Chân Bảo Môn hắn không quen thuộc lắm.

Gã trung niên cùng thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ nghe vậy cũng hơi nhướng mày. Hai người họ tuy rằng đã tới di tích Chân Bảo Môn nhưng âm thanh này bọn họ cũng chưa từng nghe thấy.

- Là âm thanh người rồi đập vào vách động?

- Nghe không giống, có vẻ do con người tạo ra hơn!

Gã trung niên lắc đầu một cái, trả lời:

- Không rõ thừa thiếu chủ, chỉ bằng chúng ta qua đó xem một chút?

Nghe vậy, Hoa Vô Phong khẽ lắc đầu nói:

- Không cần, lấy bảo vật quan trọng hơn.

- Vâng, thiếu chủ.

Người trung niên cung kính đáp.

Lúc này ba người tiếp tục triển khai bộ pháp, thân hình quý mị hướng tới điểm đỏ trên bản đồ trong tay người trung niên đi tới.

...

Cùng lúc đó, trong một con đường khác phía sau Hoa Vô Phong, ba Hắc Giáp Vệ tay cầm đại đao đang chậm rãi đi, đột ngột một tiếng nổ chấn động từ phía xa truyền đến.

Thấy vậy, ba người dừng lại nhìn nhau, vẻ mặt cảnh giác.

- Tiếng gì vậy?

- Hình như là do ai đó tạo ra.

Âm thanh kia chính là do Lâm Thần oanh kích đại địa phát ra tiếng ầm ầm. Âm thanh rất lớn, lối đi trong Chân Bảo Môn lại thông nhau, nơi đây lại cực kỳ kín, do đó tiếng động có thể lan truyền đi rất xa.

- Ừm, rất có thể, chúng ta qua xem một chút.

Ba Hắc Giáp Vệ trò chuyện dăm ba câu, thương lượng xong, thân hình ba người lấp lóe, vừa cẩn thận cảnh giác phòng bị bốn phía có khả năng xuất hiện cơ quan hoặc người rồi, vừa cấp tốc chạy nhanh tới chỗ Lâm Thần.

Mặc dù không tìm được bảo vật gì nhưng phát hiện có người ở trong Chân Bảo Môn bọn họ cũng phải trực xuất ra ngoài!

...

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Từng trận âm thanh nặng nề vang lên, Lâm Thần vẫn giọng cao Hắc Sắc trường côn đánh xuống từng tầng đại địa.

Theo mỗi lần trường côn hạ xuống, rớt cuộc thông qua linh hồn lực, nhìn thấy dưới chân hắn không xa lộ ra một khối Thiết Phiến!

Dùng mắt thường quan sát mới phát hiện khối Thiết Phiến này có màu sẫm.

"Cuối cùng cũng tìm thấy!"

Ánh mắt Lâm Thần lộ vẻ vui mừng, đưa tay nhắc khối Thiết Phiến lên, sau đó, hai chân dùng sức nhún một cái, liền xuất hiện ở độ cao hai mươi thước trong hố, lần thứ hai, đã lên tới đường hầm bên trên miệng hố.

Đứng ở bên miệng hố, sắc mặt Lâm Thần không khỏi vui mừng.

Cực khổ nửa ngày, cuối cùng cũng lấy được Thiết Phiến.

Hai mắt Lâm Thần nheo lại, tỉ mỉ quan sát một chút. Thiết Phiến trong tay hắn ước chừng to bằng nửa bàn tay, một bên lưỡi vô cùng sắc bén, một bên khác hơi bất đồng, rõ ràng là thiếu mất một phần.

Khí tức trên Thiết Phiến cùng đoạn kiếm của Lâm Thần giống hệt nhau. Mà cơ hồ khi Lâm Thần vừa nhặt Thiết Phiến lên một khắc, đoạn kiếm trong Trữ Vật Linh Giới cũng ngừng rung động, ngoan ngoãn nằm yên trong Trữ Vật Linh Giới.

Thấy vậy hai mắt Lâm Thần không khỏi nheo lại, đoạn kiếm này lai lịch tuyệt đối bất phàm, bảo kiếm có uy lực mạnh mẽ, những phản ứng của nó căn bản những vũ khí khác không thể nào có được.

Nghĩ đến lai lịch của đoạn kiếm, Lâm Thần không khỏi có chút hưng phấn, nếu có một ngày hắn tập hợp đủ hết các bộ phận của đoạn kiếm thành một thanh kiếm hoàn chỉnh, không biết nó có thể phát ra uy lực như thế nào?

Khẽ lắc đầu, Lâm Thần đè nén hưng phấn trong lòng xuống, đang muốn thu Thiết Phiến trên tay vào trong Trữ Vật Linh Giới, đột nhiên từ Thiết Phiến phát ra luồng khí ác liệt, kiếm khí cường hãn, cỗ kiếm khí này vừa phóng ra lập tức bao vây chặt chẽ quanh Lâm Thần.

"Đây là... kiếm kính!"

Hai mắt Lâm Thần trừng lớn, kinh ngạc nhìn luồng kiếm kính khổng lồ đang bao quanh cơ thể hắn.

Trong đoạn kiếm có ẩn chứa kiếm kính. Tuy rằng Lâm Thần đã sớm biết Thiết Phiến này chính là một phần của đoạn kiếm, nhưng không thể ngờ một khối Thiết Phiến nhỏ như vậy lại chứa kiếm kính khổng lồ đến mức này ở bên trong.

Quan trọng hơn là, kiếm kính này còn tự chủ từ Thiết Phiến phóng ra bao vây Lâm Thần. Mà uy lực của kiếm kính cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù Cổ Đồng Luyện Thể quyết của Lâm Thần đã đạt đến đại thành, nhưng kiếm kính khổng lồ như vậy, một khi tấn công về phía hắn, Lâm Thần tuyệt đối chết chắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Kiếm hồn của thiết phiến

Lâm Thần toát mồ hôi lạnh.

Nếu mà kiếm kính nhằm hắn tấn công, hắn sẽ chết không nghi ngờ!

Ngay thời khắc trong lòng hắn đang run sợ, bỗng từ bên trong Thiết Phiến đột nhiên tản ra một làn sương mù, phút chốc ẩn vào cơ thể hắn. Rất giống với lúc kiếm hồn của đoạn kiếm năm đó xung kích vào linh hồn của Lâm Thần, hiện tại tu vi của hắn đã tăng lên rất nhiều, cổ sương mù này ẩn vào cơ thể hắn, Lâm Thần cũng lập tức cảm giác được, trong lòng hắn hơi hơi hộp một chút, nảy sinh một loại dự cảm không ổn.

Ngay sau đó, một luồng tiểu kiếm cực kỳ cường hãn ác liệt vọt vào não vực của Lâm Thần...

"Kiếm hồn của đoạn kiếm!"

Mắt Lâm Thần lóe ra vệt kinh hãi. Mặc dù hắn đã sớm biết Thiết Phiến trong tay hắn chính là một bộ phận của đoạn kiếm nằm trong Trữ Vật Linh Giới, nhưng đoạn kiếm bên trong đó có chứa kiếm hồn, Lâm Thần không thể nào nghĩ tới bên trong khối Thiết Phiến này cũng chứa kiếm hồn.

Phải biết rằng kiếm hồn rất khó quy tụ. Một thanh thần binh lợi khí muốn chứa đựng được kiếm hồn không trải qua mấy trăm năm căn bản là không có khả năng.

Mà thanh kiếm cổ này gãy thành mấy đoạn, Lâm Thần thu thập được hai bộ phận bên trong đều có chứa kiếm hồn.

Không đợi Lâm Thần suy nghĩ nhiều, kiếm hồn ở trong não vực hắn đột nhiên tấn công linh hồn Lâm Thần.

- A...

Đau.

Đau đến tê tâm phế liệt!

Sắc mặt Lâm Thần phút chốc tái nhợt, cảm giác này tựa như có người dùng dao sắc cửa từng đường lên da thịt hắn vậy, đau đớn khó chịu.

Ngàn đao bầm thây cũng chỉ đến thế này!

Từng vệt mồ hôi từ trán Lâm Thần chảy xuống, rất nhanh khiến cả người hắn ướt nhẹp.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, hàm răng hung hăng cắn trên môi, máu tươi trong miệng chảy ra, nhìn rất khủng bố.

Mà xung quanh cơ thể hắn thì bị lượng lớn kiếm kính bao phủ.

Kiểm ý trầm tận tà ác trong thiên hạ, uy lực vô cùng, võ giả muốn lĩnh ngộ kiếm ý ngoài việc cần có thiên tư ngộ tính tuyệt hảo còn cần phải có cơ duyên kỳ ngộ nhất định. Kiếm ý mờ ảo, kiếm kính là hình dáng nguyên thủy của kiếm ý. Ở trong Nhận Nam vực, võ giả lĩnh ngộ được kiếm kính, đao kính đã ít lại càng ít, huống chi là kiếm ý.

Mà Lâm Thần chính là từ lần trước khi kiếm hồn của đoạn kiếm xung kích linh hồn hắn mà lĩnh ngộ được kiếm ý, nếu như là võ giả khác bị kiếm hồn này xung kích linh hồn, đừng nói tới cơ hội lĩnh ngộ kiếm kính, e rằng linh hồn võ giả cũng đã bị kiếm hồn dập tắt tại chỗ!

Linh hồn lực của Lâm Thần vô cùng to lớn, dù vậy hắn vẫn cảm thấy đau nhức.

Dưới sự đau nhức này, hai mắt Lâm Thần đỏ ngầu, lấy ý chí cường hãn chịu đựng đau đớn.

"Lần trước ta có thể thừa dịp kiếm hồn xung kích linh hồn mà lĩnh ngộ kiếm kính, như vậy lần này... ta cũng có thể nhân cơ hội lĩnh ngộ kiếm kính càng sâu hơn!"

Lâm Thần chậm rãi nhắm hai con mắt đỏ ngầu lại, khoanh chân ngồi trên đất, không nhúc nhích.

Nếu kiếm hồn trong Thiết Phiến lần thứ hai xung kích linh hồn Lâm Thần, vậy hẳn dự định nhân cơ hội này linh ngộ được càng nhiều kiếm kính hơn.

Nhưng muốn thừa dịp kiếm hồn xung kích linh hồn mà linh ngộ kiếm kính là cực kỳ khó khăn. Dù sao chịu đựng đau đớn như vậy, nếu là võ giả có ý chí lực không kiên định, e là đã ngất tại chỗ, thậm chí linh hồn không chịu nổi xung kích của kiếm hồn mà bị dập tắt.

Còn Lâm Thần lại không giống như vậy, linh hồn lực của hắn không lồ, ý chí lực kiên định, loại đau đớn này hẳn có thể chịu được!

Kiểm hồn vẫn không ngừng cắt chém linh hồn Lâm Thần, dường như không dập tắt được linh hồn của hắn quyết không bỏ cuộc. Bất quá sau mỗi lần kiếm hồn cắt chém linh hồn hắn tạo ra từng vết nứt thì lượng lớn sương mù trong não vực Lâm Thần sẽ lại nhanh chóng bổ sung, giúp linh hồn hắn nhanh chóng khôi phục lại.

Mỗi một lần kiếm hồn cắt chém linh hồn, Lâm Thần đều từ đó linh ngộ được một phần kiếm kính...

Từ sau khi trở về Chân Vũ thành tham gia cuộc thi đấu của gia tộc, linh hồn lực của Lâm Thần đã đạt đến tám phần mười, uy lực to lớn, mà giờ khắc này khi kiếm hồn công kích vào, kiếm kính của hắn cũng đang chậm chậm tăng lên.

...

Cũng trong lúc đó.

Phía sâu trong di tích Chân Bảo Môn.

Ba Hắc Giáp vệ vừa cảnh giác cất bước, vừa nghe thấy âm thanh ầm ầm không dứt.

Lâm Thần đập ra hố sâu tạo thành âm thanh rất lớn, ở trong đường hầm lan truyền cực xa, qua lâu như vậy vẫn còn âm thanh không ngừng vang vọng.

Ầm ầm ầm ầm...

Tiếng nổ lan truyền trong đường hầm đã không còn như lúc trước, yếu đi rất nhiều.

- Âm thanh bắt nguồn từ phía trước!

- Ba Hắc Giáp vệ đứng tại chỗ tĩnh lặng lắng nghe thanh âm trong chốc lát, phát hiện được nơi bắt nguồn của tiếng động, một người trong đó trầm giọng nói.

- Chúng ta tăng tốc, hẳn là có người nào đó đang lấy bảo vật.

- Không thể để hắn chạy thoát!

Ba người mỗi người một câu, rất nhanh đã thỏa thuận xong, ngay sau đó ba người ba bóng, cấp tốc tiến về phía trước.

Vào lúc này Lâm Thần đang thừa dịp kiếm hồn xung kích linh hồn, để tìm hiểu kiếm kính ở bên trong.

Không tới thời gian nửa chén trà nhỏ, thân ảnh của ba Hắc Giáp vệ rốt cục đã tới mấy trăm thước phía sau Lâm Thần.

Ba người họ nhìn thấy Lâm Thần ngồi khoanh trên đất, từng luồng từng luồng kiếm khí quay xung quanh hắn, không khỏi sửng sốt.

Thời khắc này hình ảnh của Lâm Thần làm cho người ta có cảm giác quái dị, sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy vậy, miệng hắn bởi vì hàm răng dùng sức cắn mà máu tươi chảy ra, bốn phía xung quanh cơ thể có luồng kiếm kính cực lớn xoay tròn không ngừng lưu động.

Dưới trạng thái quý dị như thế, Lâm Thần lại khoanh chân không nhúc nhích, nếu như không phải còn cảm nhận được khí tức trên người Lâm Thần, e là ai cũng cho rằng hắn đã chết.

Ba người quan sát Lâm Thần một chút, bỗng một người trong đó nheo mắt nhìn gương mặt Lâm Thần phía trước, nói:

- Là hắn! Ở bên ngoài chống đỡ một chương của Mạc Phong mà không chết, chính là hắn!

Nghe thế sắc mặt hai Hắc Giáp vệ còn lại đều cả kinh.

Mạc Phong mà hắn vừa nói chính là người trung niên ở trong Thái Dương Thạch Trận cùng Lâm Thần đối kích một chương! Người trung niên kia tu vi thiên cương cảnh đỉnh phong, thực lực mạnh mẽ cực kỳ, những Hắc Giáp vệ này đều có tu vi thiên cương cảnh hậu kỳ, mà lại đều có thể đánh thắng những võ giả bình thường cùng cấp, nhưng đối với Mạc Phong, vẫn không có chút cơ hội nào giành phần thắng, coi như là đỡ một chương của hắn mà không bị thương, bọn họ cũng khó có thể làm được.

Vậy mà Lâm Thần chỉ là thiên cương cảnh sơ kỳ lại có thể ngăn cản được một chương của mạch phong! Thực lực đó so với tu vi của hắn hoàn toàn không tương xứng!

- Hừ, hiện tại hắc đang bị những kiếm khí kia vây quanh, không hề có chút sức phản kháng, chúng ta nhân cơ hội giết hắc, cho hắc biết đắc tội Hắc Giáp về chúng ta sẽ có kết cục thế nào.

Một Hắc Giáp vệ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Thần nói.

Vừa nói hắc xoẹt một tiếng rút ra đại đao, muốn đi về phía trước. Nhưng vào lúc này một Hắc Giáp vệ khôì ngồ đột nhiên lên tiếng:

- Chờ đã!

Nghe vậy hai tên Hắc Giáp vệ vừa nói chuyện dừng lại, quay đầu nhìn người kia một chút.

Hắc Giáp vệ khôì ngồ nheo mắt đánh giá Lâm Thần, trầm giọng nói:

- Các ngươi xem, trong lối đi này có một hố sâu gần bốn mươi thước, mà vùng này chỉ có mình hắc, nói cách khác... Hắc đã tìm được bảo vật gì ở trong hố rồi.

- Bảo vật?

Nghe tên kia nói xong hai Hắc Giáp vệ còn lại đều ngẩng đầu lên, nhìn lối đi phía trước. Vừa nhìn thấy hai bọn họ không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Phía trước có một cái hố sâu hơn bốn mươi thước, cái hố sâu như vậy nếu là ba người họ đào coi như tiêu tốn thời gian rất lâu cũng khó mà đào được.

- Chẳng trách lại có tiếng nổ lớn đến như vậy, vốn dĩ là do tiểu tử này oanh kích dưới lòng đất!

- Nhưng hắc cũng có chút thực lực, lại có thể đập ra một cái hố lớn mà sâu như thế.

Hai Hắc Giáp vệ thán phục một tiếng, chợt trong mắt họ có chút lửa nóng, Lâm Thần tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đập ra một cái hố sâu khổng lồ như thế, tất nhiên phải có lý do nào đó.

Mà khả năng lớn nhất, không thể nghi ngờ chính là Lâm Thần phát hiện dưới lòng đất có bảo vật, cho nên mới tốn hết công sức làm ra cái hố sâu như vậy.

Nghĩ tới đây, ánh mắt ba người lần thứ hai rơi trên người Lâm Thần.

Lần này họ nhìn rất cẩn thận, toàn bộ từ trên xuống dưới, bỗng nhiên ánh mắt tên trung niên khôì ngồ dừng lại trên tay trái Lâm Thần.

Trên tay trái Lâm Thần có một khối thiết phiến có vẻ cổ xưa.

- Các ngươi xem trên tay hắc!

Hắc Giáp vệ khôì ngồ nói.

Hai người khác theo lời hắc nhìn sang, sau khi nhìn thấy thiết phiến trong tay Lâm Thần ánh mắt bọn họ không khỏi lóe lên tia nghi hoặc.

Thiết phiến kia là cái gì?

Xem có vẻ như là mảnh vỡ của vũ khí nào đó. Hơn nữa lẽ nào Lâm Thần vì thiết phiến này mới đào ra cái hố sâu như vậy?

Nếu là như vậy... Thiết phiến trong tay Lâm Thần tất không phải đồ vật bình thường.

- Thiết phiến trong tay hắc có thể là vũ khí từ tòi thượng cổ để lại. Trước kia thiếu chủ đã dặn chúng ta, nếu tìm được nguyên liệu luyện chế vũ khí quý hiếm hoặc là mảnh vỡ vũ khí thượng cổ trong Chân Bảo Môn, nhất định phải giao cho hắc.

- Mặc kệ đi, chúng ta trước tiên giết tên tiểu tử này rồi sau đó lấy thiết phiến giao cho thiếu chủ.

- Giết hắc!

Ba người nói nhỏ một tiếng, tỏ rõ vẻ hung tàn bạo ngược, cầm ba thanh đại đao từng bước đi tới chỗ Lâm Thần.

Nhưng ba bọn họ nhìn luồng kiếm khí xoay tròn điên cuồng lưu động xung quanh Lâm Thần cảm thấy sồn cả tóc gáy, kiếm khí này uy thế rất lớn, mà số lượng lại khổng lồ, nếu như bị kiếm khí này tấn công coi như là võ giả thiên cương cánh đỉnh phong cũng sẽ bỏ mạng tại chỗ.

Ba người cẩn thận từng li từng tí một, từng bước tiến lên phía trước.

Rất nhanh ba Hắc Giáp vệ đã tới trước mặt Lâm Thần, cách không tới mười thước.

Mạnh mẽ nuốt nước bọt ực một cái, cổ họng ba bọn họ có chút khô, kinh hồn táng đảm nhìn kiếm khí khổng lồ trên người hắc, lo sợ luồng kiếm khí này

đột ngột tấn công về phía họ.

- Tiến lên!

- Giết hắn!

- Chém!

Ba người hung dữ gầm lên một tiếng, chân khí trong cơ thể điên cuồng phun trào, đại đao trong tay giơ cao, hướng Lâm Thần mạnh mẽ chém xuống.

Ba Hắc Giáp vệ này đề là tu vi thiên cương cảnh hậu kỳ, nhưng so với võ giả cùng cấp thực lực của bọn họ mạnh hơn nhiều. Ba người toàn lực thôi thúc chân khí vào một đòn, dù là võ giả thiên cương cảnh đỉnh phong cũng không dám khinh thường.

Còn nếu rơi vào trên người Lâm Thần, chắn chắn hắn phải chết.

Nhưng mà...

Ngay khi đại đao của ba người sắp rơi trên người Lâm Thần, đột nhiên hắn mở mắt, trong mắt lóe lên từng tia kiếm khí, tựa như một thanh đao nhỏ vô cùng sắc bén bắn đi khắp nơi.

Hai mắt hắn không có thần sắc, mặt không cảm xúc, nhưng từng luồng sát khí trong phút chốc bao phủ ba Hắc Giáp vệ trước mặt.

"A!"

Lâm Thần đột nhiên mở mắt khiến ba Hắc Giáp vệ giật bắn người. Đại đao giữa không trung hơi chậm lại, nhưng rất nhanh họ liền phản ứng lại, ý thức được hiện tại Lâm Thần không có khả năng nhúc nhích, là thời cơ hoàn hảo để giết hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Bảo vật vô cùng quan trọng

Tiểu tử, chịu chết đi.

Tên Hắc Giáp Vệ cường tráng nổi giận gầm một tiếng, đại đao trong tay hung hãn chém xuống Lâm thần.

Mặt khác, hai hắc Giáp vệ còn lại cũng đồng thời giơ đại đao lên, từ các hướng khác nhau công kích Lâm Thần.

Mặt Lâm Thần vẫn không hề có cảm xúc, trong mắt không có thái độ gì, chỉ là ngay tại lúc ba đại đao của ba Hắc Giáp Vệ công kích hắn, trong mắt hắn liền lóe ra một tia tinh quang.

Xì xì xì xì...

Cơ hồ là trong lúc Hắc Giáp Vệ cường tráng nói ra, từ trong cơ thể Lâm Thần đột nhiên thả ra một lượng lớn kiếm khí mạnh mẽ, rất nhiều kiếm khí giống như từng chuỗi kiếm nhỏ vậy, trong phút chốc bao phủ toàn bộ đường cái, cần quét xung quanh, vách động Thanh Thạch bị kiếm khí công kích, vang lên từng đạo âm thanh vô cùng nặng nề.

Nhìn thấy trên người Lâm Thần lao ra một lượng lớn kiếm khí, về mặt ba Hắc Giáp Vệ này hoàn toàn biến sắc.

Ba người không biết kiếm khí này cụ thể là cái gì, nhưng khẳng định là uy lực của kiếm khí này vô cùng mạnh mẽ, nếu bọn họ bị những kiếm khí này công kích hậu quả tuyệt đối có thể tưởng tượng được.

Nguyên bản còn chém về phía Lâm Thần ba đại đao, đột nhiên dừng lại ở không trung không nhúc nhích.

- Chạy.

Về mặt hắc Giáp Vệ cường tráng hoảng sợ, nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên quay người muốn trốn khỏi khu vực này.

Mặt khác, hai hắc Giáp Vệ kia nghe vậy, cũng đồng dạng xoay người đi theo sau lưng hắc Giáp vệ cường tráng kia, hướng phía đường cái bỏ chạy.

Nhưng mà ba người còn chưa kịp chạy xa, kiếm khí xung quanh cần quét mạnh mẽ đột nhiên hướng ba người này vọt tới. Kiếm khí là hình thái ban đầu của kiếm hồn, uy lực của nó thực sự to lớn, đúng nói là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, cho dù là võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh cao bị kiếm khí công kích cũng phải nuốt hận.

Xi xì xì...

- A...

- Không...

Một lượng lớn kiếm kính mạnh mẽ điên cuồng công kích vào hai tên Hắc Giáp Vệ, hai người này chỉ kịp kêu lên một tiếng, thân thể liền bị kiếm kính cắt thành mấy mảnh, chết tại chỗ.

Hắc Giáp Vệ cường tráng chạy ở phía trước thấy tình hình phía sau, trong mắt lộ ra một vẻ hoảng sợ. Nếu như hắn cũng bị kiếm kính bắn trúng, kết cục tuyệt đối cũng không tốt hơn hai Hắc Giáp Vệ kia là bao nhiêu.

Kiếm kính mạnh mẽ tuôn trào, trong phút chốc liền đuổi kịp Hắc Giáp Vệ cường tráng.

- A... Cút cho ta.

Hắc Giáp Vệ cường tráng gầm lên một tiếng, đại đao trong tay hướng về phía sau chém xuống một đao.

Răng rắc...

Kiếm kính cùng đại đao chạm nhau, chỉ sau một khắc liền nghe được một âm thanh răng rắc, đại đao của Hắc Giáp Vệ bị kiếm kính chặt đứt dễ như ăn cháo. sắc mặt hắc Giáp Vệ cường tráng biến sắc, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn nhất thời từ trên chuôi đao truyền đến, thân thể cường tráng âm âm bay ra bên ngoài đường cái.

Ầm..

Hắc Giáp vệ cường tráng bị đánh bay vào đường cái, va chạm kịch liệt khiến Hắc Giáp Vệ cường tráng lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Hắn nằm trên đất, ngực phập phồng thờ dốc, nhưng mà còn chưa chờ được hắn giải lao, lượng lớn kiếm kính phía sau lần thứ hai vọt tới hắn.

- Đáng chết.

Thấy vậy, sắc mặt Hắc Giáp Vệ cường tráng lần thứ hai biến sắc. Hắn chỉ là cùng những kiếm kính này đối kích một lần, cánh tay của hắn liền bị thương nặng, toàn thân bị đánh bay, nếu như chính diện bị trúng công kích, hắn tuyệt đối phải chết.

Hắc Giáp Vệ cường tráng cố nén đau đớn trong cơ thể, vận chuyển chân khí trong đan điền điên cuồng tuôn ra, thân thể hắn từ trên mặt đất nhảy lên một cái, sau đó dùng hết toàn lực hướng đường cái phía trước phóng đi, tận lực rời xa Lâm Thần.

Hắc Giáp Vệ cường tráng chạy trốn với tốc độ rất nhanh, chớp mắt liền biến mất trong bóng tối không thấy bóng dáng.

Giữa con đường nhỏ, lâm Thần ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhìn thấy Hắc Giáp Vệ cường tráng chạy mất, trong mắt Lâm Thần không khỏi hiện lên một tia nuối tiếc.

Thời điểm ba Hắc Giáp Vệ xuất hiện tại lối đi này, Lâm Thần liền cảm ứng được, chẳng qua là khi đó hắn đang chuyên tâm lĩnh ngộ kiếm kính, không có nhân rồi để đối phó với ba người này.

Nhưng mà Lâm Thần không định đối phó với ba người này, bọn họ lại muốn thừa dịp Lâm Thần đang chuyên tâm lĩnh ngộ mà chém giết hắn.

Chỉ là ba người này không hề nghĩ tới, tuy thân thể Lâm Thần không thể cử động, nhưng lại có thể khống chế kiếm kính mạnh mẽ trong cơ thể. Ở thời khắc ba người công kích Lâm Thần, Lâm thần thả ra kiếm kính mạnh mẽ, điên cuồng hướng ba người vây quét.

Lâm Thần lĩnh ngộ kiếm kính cao tới tám phần mười, mà trải qua lĩnh ngộ không ngừng với kiếm hồn, kiếm kính của lâm Thần dĩ nhiên là tăng lên rất nhiều, kiếm kính không lồ như vậy, đừng nói chém giết ba Hắc Giáp Vệ Thiên Cương cảnh hậu kỳ, cho dù là ba mươi người cũng dễ như ăn cháo.

Có điều Lâm Thần lại không nghĩ tới, Hắc Giáp Vệ cường tráng kia lại phản ứng nhanh như vậy, kiếm kính của lâm Thần vừa thả, Hắc Giáp Vệ cường tráng liền quyết đoán không chém giết Lâm Thần nữa mà quay người chạy trốn.

Mặc khác, hai Hắc Giáp Vệ kia phản ứng chậm hơn một khắc, cuối cùng bị kiếm kính của Lâm Thần chém giết, mà thời điểm Lâm Thần khống chế kiếm kính công kích Hắc Giáp Vệ cường tráng kia, hắn lại nâng đao chống đỡ, mặc dù không có bị kiếm kính chém chết nhưng Hắc Giáp Vệ cường tráng vẫn là bị thương nặng.

Hiện tại Lâm Thần chính là đang chịu đựng kiếm hồn xung kích, có thể phân tâm khống chế kiếm kính vây công ba người này đã là phi thường ghê gớm rồi. Một đòn kiếm kính mạnh mẽ vừa rồi không chém chết Hắc Giáp Vệ cường tráng cũng không làm cho Lâm Thần bận tâm, chỉ mặc kệ cho hắn chạy trốn. Có điều mặc dù là đào tẩu thành công nhưng nếu như hắn trị liệu thương thể muộn một chút, tu vi sẽ bị giảm rất nhiều, đồng thời thực lực cũng giảm mạnh.

Lâm Thần lắc đầu một cái, việc cấp bách bây giờ là lĩnh ngộ kiếm hồn, dù sao nơi đây cũng là sâu trong di tích Chân Bảo Môn, nguy hiểm ở khắp nơi.

Kiểm hồn tiếp tục công kích linh hồn của Lâm Thần.

Chịu đựng đau nhức to lớn, đồng thời Lâm Thần cũng nhận cơ hội lĩnh ngộ kiếm kính cường hãn đến cực điểm bên trong kiếm hồn.

E sợ Lâm Thần sẽ thả kiếm kính đuổi theo, Hắc Giáp Vệ cường tráng một đường chạy nhanh về phía trước, một đường lao nhanh, lúc này Hắc Giáp Vệ nhận ra kiếm kính không có đuổi theo mới dừng lại.

Nhưng thời điểm hắc đang lao nhanh liền dừng lại, nhất thời từng trận đau nhức từ bên trong thân thể truyền đến, đau đớn kịch liệt, khiến cho thân thể cường tráng của Hắc Giáp Vệ mềm nhũn, trực tiếp ngã quấp trên mặt đất.

- Đáng chết! Hắc rốt cuộc là ai, làm sao lại có khả năng thả ra kiếm kính mạnh mẽ như vậy?

Sắc mặt Hắc Giáp Vệ cường tráng tái nhợt, hô hấp từng ngụm vô cùng khó khăn.

Một loại kiếm khí bình thường làm sao có thể chém giết hai võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, lại tiện thể làm cho hắc bị trọng thương?

Nhớ tới kiếm khí càn quét của Lâm Thần, Hắc Giáp Vệ cường tráng không khỏi rùng mình, quá kinh khủng, e là chỉ có võ giả Chân Đạo cảnh mới có thể miễn cưỡng chống đối.

Cảm nhận thương thế trên thân thể, Hắc Giáp Vệ cường tráng lộ ra một tia hàn ý. Hắc chỉ là cùng kiếm kính đối kích một đòn liền làm hắc bị trọng thương, nếu như trì hoãn trì hoãn một lát nữa, chỉ sợ tu vi của hắc sẽ vĩnh viễn bị hạ xuống hai cấp.

Trong lòng Hắc Giáp Vệ cường tráng hoàn toàn lạnh lẽo.

Hắc khoanh chân trên đất, xoay tay lấy ra một viên đan dược chữa trị vết thương, há mồm nuốt xuống.

Sau nửa canh giờ, sắc mặt Hắc Giáp Vệ cường tráng lộ ra một ít hồng hào. Thấy thương thế trên người tạm thời đã ổn định lại, Hắc Giáp Vệ cường tráng thở nhẹ một hơi, nhưng nghĩ tới hai người bằng hữu của hắc bỏ mình dưới kiếm kính, trên mặt hắc lộ ra một vẻ ai oán.

Nhớ tới uy thế của kiếm kính mạnh mẽ này, Hắc Giáp Vệ cường tráng lại có hơi sợ hãi, hắc lắc đầu một cái rơi vào trầm tư.

Thời điểm hắc vừa nhìn thấy Lâm Thần, hắc khoanh chân ngồi ở đó, bốn phía thân thể được một lượng lớn kiếm kính bao phủ.

Mà vào lúc ấy, dường như Lâm Thần vừa mới lấy được di vật gì đó từ trong hồ sâu.

Là vật gì? Có khả năng trong tay Lâm Thần chính là Thiết Phiến.

Nói cách khác...

Quay xung quanh thân thể Lâm Thần là những kiếm kính không lồ kia là từ trong Thiết Phiến thả ra ngoài.

Nghĩ tới đây, trên mặt Hắc Giáp Vệ cường tráng không khỏi lộ ra một vẻ kinh sợ, rốt cuộc là vì sao Thiết Phiến có thể thả ra kiếm kính uy lực công kích không lồ như thế này?

Không nghi ngờ gì nữa, Thiết Phiến này tất nhiên là bảo vật vô cùng quý giá. Bảo vật cỡ này, bất kể là ai có được đều có thể vượt cấp giết người, thực lực cường hãn.

Nếu không như vậy, thì làm sao giải thích được, Lâm Thần là một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ có thể đối kích với Mạc Phong tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong mà không rơi vào thế hạ phong, dễ dàng chém giết hai Hắc Giáp Vệ tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, đánh trọng thương một Hắc Giáp Vệ Thiên Cương cảnh hậu kỳ.

Hắc Giáp Vệ có hơi không nén được tức giận, loại bảo vật này làm sao có thể để một võ giả tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ có được.

Loại bảo vật này, tất nhiên thiếu chủ cũng muốn có được.

Hắc Giáp Vệ cường tráng tự nghĩ. Ta hiện tại thông báo cho thiếu chủ, thiếu chủ nhận được tin tức tuyệt đối sẽ đi đến phía trước, đến lúc đó... tiêu từ người nợ máu liền trả bằng máu.

Lâm Thần chém giết hai Hắc Giáp Vệ là bạn tốt của hắc, giờ khắc này làm sao hắc có thể không hận.

Trong lòng tức giận mắng một tiếng, Hắc Giáp Vệ cường tráng xoay tay một cái lấy ra một viên đá truyền tin, một viên hình tròn mặt trên có khắc rất nhiều phù văn, cùng một viên khác bất đồng là không có khắc phù văn, sau đó dùng sức nặng nề bóp nát hai viên đá truyền tin này nát tan.

Lam xong việc này, Hắc Giáp Vệ cường tráng ngồi khoanh chân trên mặt đất, vẻ mặt lo lắng chờ đợi...

Nơi này là một nơi cực sâu của di tích Chân Bảo Môn, bên trong một con đường có ba cái bóng người chậm chậm, cảnh giác tiến lên.

Răng rắc, răng rắc...

Đang lúc này, bỗng vang lên hai âm thanh nhẹ nhàng, giống như tiếng đá bị phá vụn. Nghe được âm thanh này, ba bóng người lập tức dừng lại.

Ba người này chính là Hoa Vô Phong, Hắc Giáp Vệ Mạc Phong cùng với thống lĩnh Hắc Giáp Vệ.

- Xây ra chuyện gì?

Hoa Vô Phong đứng tại chỗ khẽ nhún mảy nhìn về phía thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ.

Âm thanh nhẹ nhàng vừa nảy chính là truyền tới từ trên người thống lĩnh Hắc Giáp Vệ.

Mạc Phong cũng hơi nhướng mày, nơi này là nơi cực sâu của di tích Chân Bảo Môn, bất luận là động tác gì, âm thanh gì đều có khả năng kích hoạt cơ quan, do đó sẽ đưa tới họa sát thân.

Thống lĩnh Hắc Giáp Vệ trầm mặc không nói, hần yên lặng đưa tay vào trong ống tay áo lấy ra hai viên đá truyền tin đã bị phá nát.

Hần nhìn kỹ hai viên đá truyền tin này một lát, trong mắt hần lập tức hiện lên một vẻ kinh sợ.

- Thiếu chủ, có Hắc Giáp Vệ tìm thấy bảo vật quan trọng, đồng thời... bọn họ gặp cường địch.

- Bảo vật quan trọng?

Hoa Vô Phong cũng sờ.

Đá truyền tin phân chia thành tứ mẫu, đá truyền tin tứ bị phá vụn sẽ kéo theo đá truyền tin mẫu cũng sẽ nát vụn. Mà Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành sử dụng đá truyền tin đều là có qui cách cực cao.

Nếu như hai khối đá truyền tin trong tay Hắc Giáp Vệ bị phá vụn, trong đó một khối là phát hiện ra bảo vật quan trọng mới có thể sử dụng, khối thứ hai là gặp phải kẻ địch cực kỳ mạnh mới có thể sử dụng.

Hai loại đá truyền tin này, không phải là vận bất đắc dĩ thì Hắc Giáp Vệ tuyệt đối sẽ không lấy ra.

Hoa Vô Phong đối với lần này nghe rất rõ ràng, nghe thống lĩnh Hắc Giáp Vệ nói xong, trong mắt hần nhất thời lộ ra một vẻ kinh sợ.

Bảo vật quan trọng? Như vậy, rốt cuộc là bảo vật quan trọng như thế nào?

Hoa Vô Phong trầm ngâm một lát trầm giọng nói:

- Cách bọn họ bao xa?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Cái gọi là cường địch

Lần này, Hoa Vô Phong đi vào nơi cực sâu của di tích Chân Bảo Môn là vì tìm kiếm bảo vật quý giá của Chân Bảo Môn. Những bảo vật Chân Bảo Môn để lại đều là vô cùng quý giá, căn bản không thể để cho các võ giả khác mang đi được, Hoa Vô Phong có đầy đủ thời gian để đi tới nơi Hắc Giáp Vệ gọi, chém chết cường địch trong miệng Hắc Giáp Vệ, cướp lại bảo vật quan trọng, nhưng dù sao nếu là quá xa cũng sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Nghe Hoa Vô Phong nói xong, thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cúi đầu, nâng đá truyền tin đã nát vụn trong tay lên, đặt ở trên bàn tay so sánh một hồi, trên mặt của hần nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Thiếu chủ, lộ trình chúng ta cách bọn họ nhiều nhất cũng chỉ có hai canh giờ.

- Gần như vậy sao?

Hoa Vô Phong cùng Mạc Phong đều cũng sờ.

Nhưng ba người đều không biết, Lâm Thần dùng trường côn màu đen ném ra đại địa lấy được Thiết Phiến đến bây giờ cũng không quá một canh giờ, ba người ở tại đây nguy cơ từ phía, đích thực muốn đi vào nơi cực sâu của di tích Chân Bảo Môn cũng chưa đi được quá xa.

Thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cúi đầu, trầm mặc không nói.

- Qua đó xem một lát.

Hoa Vô Phong nói nhỏ một tiếng.

Hắc Giáp Vệ truyền đến tin tức bọn họ phát hiện ra bảo vật quan trọng, là dạng bảo vật gì mà có thể gọi là bảo vật quan trọng? Hoa Vô Phong có hơi ngạc nhiên, mà bây giờ nếu biết được khoảng cách không quá xa, vì vậy qua xem một lát cũng không sao.

Nghe được Hoa Vô Phong nói, sắc mặt thống lĩnh Hắc Giáp Vệ, cung kính nói:

- Thiếu chủ, dựa theo tử mẫu truyền tin thạch, chúng ta đi về hướng bên này, lại vòng qua năm cái ngã ba đường, liền có thể đến được nơi cần đến.
- Vậy thì đi thôi.

Hoa Vô Phong khẽ gật đầu, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Tiếng nói Hoa Vô Phong vừa dứt, Hoa Vô Phong, Mạc Phong cùng thống lĩnh Hắc Giáp Vệ lập tức xoay người, hướng phía ngược với đường cái phía sau mà đi.

...

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Lâm Thần vẫn khoanh chân ngồi ở trên đường cái, Thiết Phiến kiếm hồn vẫn không ngừng công kích linh hồn của hắn.

Mỗi lần kiếm hồn công kích linh hồn, Lâm Thần đều có thể cảm nhận được đau nhức đến tê tâm liệt phế, cơn đau này không phải đến từ thân thể mà là đến từ linh hồn, nếu như không có ý chí cứng cỏi, người bình thường đối mặt với sự đau đớn như vậy căn bản là không thể chịu nổi.

Lâm Thần cắn chặt răng, chịu đựng sự đau nhức không phải từ thân thể này.

Có điều kiếm hồn công kích linh hồn của hắn, Lâm Thần chịu đựng đau nhức, đồng thời hắn cũng lĩnh ngộ kiếm hồn bên trong kiếm kính không lồ.

Bên trong Thiết Phiến kiếm hồn ẩn chứa số lượng kiếm kính mạnh mẽ không lồ, quan trọng nhất là kiếm kính bên trong kiếm hồn có chứa một loại kiếm ý duy nhất, Lâm Thần chính là lĩnh ngộ kiếm ý này.

Mà phải biết rằng, đây chỉ là một mảnh vỡ trên đoạn kiếm, nếu tìm được những bộ phận khác của đoạn kiếm, tạo thành một thanh bảo kiếm hoàn chỉnh, không biết trong kiếm hồn ẩn chứa chính là kiếm kính, hay là... kiếm ý?

Kiếm kính trong cơ thể Lâm Thần đang chậm chậm tăng trưởng, đối với lĩnh ngộ kiếm kính cũng sâu sắc hơn.

Thời gian trôi qua, bốn phía thân thể của hắn vẫn được bao phủ bởi kiếm kính, những kiếm kính này xoay tròn xung quanh cơ thể hắn, màu sắc rực rỡ.

Xi xì xì...

Không biết qua bao lâu, Thiết Phiến bên tay trái Lâm Thần bỗng dung truyền đến một cỗ lực hút cường đại, hấp thu toàn bộ kiếm kính xung quanh cơ thể hắn.

Cùng lúc đó.

Vù...

Thân thể Lâm Thần bỗng dung chấn động, một âm thanh ong ong từ trong đầu hắn truyền đến, liền nhìn thấy kiếm hồn vốn dĩ đang công kích linh hồn Lâm Thần đột nhiên lao ra khỏi đầu óc của hắn, trực tiếp chui vào trong Thiết Phiến trong tay hắn.

Hả?

Đã không còn bị kiếm hồn công kích, đau nhức nhất thời liền biến mất, thay vào đó là một trận uể oải. Cảm nhận được đau nhức đã biến mất, Lâm Thần từ từ mở mắt ra thở nhẹ một hơi.

Trải qua mấy canh giờ bị kiếm hồn công kích, Lâm Thần đã vô cùng mệt mỏi, trên trán của hắn đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt hiện ra vẻ tái nhợt, làm cho người ta có một cảm giác monh manh yếu đuối.

Cũng may là kiếm hồn đã trở về Thiết Phiến rồi. Lâm Thần đánh giá thân thể một lát, khoe miệng lộ ra một vẻ cười khổ. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, tất nhiên hắn sẽ không chịu được đau nhức mà ngất đi.

Phải biết rằng, nơi đây là nơi cực sâu của di tích Chân Bảo Môn, nếu như Lâm Thần ngất xỉu ở nơi này, nếu như có võ giả đi qua nơi đây, khó tránh sẽ bị chém giết.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Thần ngưng thần nhìn Thiết Phiến trong tay trong chớp lát, sau đó hất bổng vung tay lên, một luồng kiếm khí cường hãn, ác liệt, cực kỳ khổng lồ đột nhiên từ trong thân thể hất lao ra, trong phút chốc bao phủ tầng đá lớn trên đường cái trước mặt hắn.

Kiếm khí khổng lồ quét ngang đường cái, công kích lên vách động, dưới nền đất vang lên âm thanh âm ẩm.

Kiếm khí thật mạnh.

Thấy một màn này, Lâm Thần hít vào một hơi khí lạnh, chợt trên mặt hắn lộ ra một vẻ vui mừng như điên.

Lúc chưa tìm hiểu kiếm khí trong Thiết Phiến, kiếm khí trong cơ thể Lâm Thần đã đạt tới tám phần mười, mà chỉ cần kiếm khí đạt tới mười phần, Lâm Thần có thể bắt đầu lĩnh ngộ kiếm ý.

Mà trải qua việc lĩnh ngộ kiếm khí trong Thiết Phiến này giờ, giờ khắc này hắn đã nắm giữ mười phần kiếm khí.

Mười phần kiếm khí, vỡ giả từ đây có thể lĩnh ngộ kiếm ý. Đây chính là một nửa kiếm ý.

Một nửa kiếm ý.

Mười phần kiếm khí mạnh mẽ chính là một nửa kiếm ý.

Lâm Thần nhếch miệng lộ ra một nụ cười. Tám phần kiếm khí uy lực đã vô cùng mạnh mẽ rồi, mà mười phần kiếm khí đã đạt đến cảnh giới uy lực của một nửa kiếm ý, mạnh hơn mấy lần so với tám phần kiếm khí, từ nay về sau hắn liền có thể lĩnh ngộ kiếm ý, một khi kiếm khí trong cơ thể hắn toàn bộ chuyển đổi thành kiếm ý, thực lực của Lâm Thần tuyệt đối sẽ tăng lên rất nhiều.

Linh hồn lực của Lâm Thần mạnh mẽ vô cùng, sức lĩnh ngộ cực cao, hắn nắm giữ tám phần mười kiếm khí, lại thêm thời gian mấy tháng, hắn tất nhiên có thể tăng lên tới mười phần, mà lần này kiếm hồn trong Thiết Phiến công kích linh hồn của hắn, Lâm Thần thừa cơ lĩnh ngộ kiếm khí, ở trong đó mấy canh giờ đưa kiếm khí trực tiếp tăng lên tới mười phần, không thể nghi ngờ lần này kiếm hồn công kích linh hồn Lâm Thần là cho Lâm Thần giảm bớt thời gian để tăng cao thực lực.

Có điều kiếm hồn công kích linh hồn là tình huống chỉ có thể gặp không thể cầu, mà cho dù gặp phải nếu như ý chí không kiên định, linh hồn lực không cường đại, thì linh hồn tất nhiên sẽ bị kiếm hồn chém giết.

Rèn bán chân khí cần có thời gian, hiện tại cách đại hội nội môn không tới ba tháng, thời gian cấp bách nên trở về rồi.

Lần này Lâm Thần hướng phía trước di tích Chân Bảo Môn mà đi tới, hắn muốn mang Lưu Ly Linh Nhan cùng Thiên Tàn Minh Tinh tìm được trong di tích Chân Bảo Môn về mời Vương trưởng lão Vương Thiên Minh hỗ trợ rèn đúc ra một thanh bán chân khí, vì vậy cần tiêu hao một ít thời gian, cho nên Lâm Thần nhất định phải mau chóng trở về Thiên Linh trấn, tranh thủ trước khi đại hội nội môn bắt đầu rèn đúc thành công bán chân khí.

Nghĩ tới đây, Lâm Thần vung tay, thu toàn bộ kiếm khí cần quấy trong đường hầm về trong cơ thể, làm xong việc này, bán khí trong đan điền của Lâm Thần tuôn ra bao trùm ở hai bên chân, triển khai Thanh Vân bộ, thân hình Lâm Thần nhất thời chạy nhanh ra bên ngoài di tích Chân Bảo Môn.

Cũng trong lúc đó.

Ở lối đi phía trước cách Lâm Thần mấy ngàn mét.

- Đáng chết, đã qua lâu như vậy rồi sao thiếu chủ còn chưa tới, lẽ nào thiếu chủ không có dự định muốn bảo vật này.

Về mặt Hắc Giáp Vệ cường tráng lo lắng, ở tại chỗ đi tới đi lui.

Từ lúc Hắc Giáp Vệ bóp nát đá truyền tin đến bây giờ đã qua hai canh giờ, ba người Hoa Vô Phong còn chưa có tới, mà lâu như vậy nói không chừng Lâm Thần đã đi rồi. Nếu như Hoa Vô Phong cảm thấy nơi đây không có cái gọi là cường địch cùng bảo vật quan trọng, Hoa Vô Phong sẽ tức giận, mà hắn tức giận thì tuyệt đối một Hắc Giáp Vệ bình thường không có khả năng chịu nổi.

Hắn nóng lòng muốn đi tới vị trí của Lâm Thần tìm hiểu tin tức, nhưng lại sợ Lâm Thần thả ra kiếm khí, vì vậy hắn vẫn ở tại đây lo lắng bất an chờ đợi.

Xèo xèo xèo.

Ngay lúc Hắc Giáp Vệ lo lắng, bỗng ba âm thanh xé gió vang lên, liền nhìn thấy ba bóng người từ một bên đường cái trực tiếp hướng vị trí của hắn mà tới với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đứng trước mặt hắn.

Ở giữa chính là một người thanh niên trên người mặc trường bào hoa lệ, hai tay chấp sau lưng, trên mặt vẫn mang theo một ý cười như có như không, khuôn mặt hòa ái.

Mà hai người bên cạnh, một người là tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, một người là tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, trên người đều mang khí tức cường đại. Hai người đứng bên cạnh thanh niên sắc mặt không hề thay đổi nhìn Hắc Giáp Vệ cường tráng kia.

Chính là Hoa Vô Phong, Mạc Phong cùng thống lĩnh Hắc Giáp Vệ.

Thấy rõ người tới, trên mặt Hắc Giáp Vệ lập tức lộ ra một vẻ vui mừng, hai chân hần mềm nhũn, quỳ một chân xuống đất lớn tiếng nói:

- Bái kiến thiếu chủ.

- Ủ, đứng lên đi.

Hoa Vô Phong hơi gật đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên người Hắc Giáp Vệ cường tráng.

Lần này Hắc Giáp Vệ tiến vào di tích Chân Bảo Môn là ba người một tổ, mà hiện tại nơi này chỉ có một Hắc Giáp Vệ cường tráng này, mà trên người hần rõ ràng đang mang theo thương thế, nói cách khác, hai người kia e là đã bị cường địch trong miệng Hắc Giáp Vệ chém chết rồi.

Hoa Vô Phong không có để ý hai Hắc Giáp Vệ kia sống hay chết, hần hồ hững nhìn Hắc Giáp Vệ cường tráng một cái, cười nói:

- Ngươi làm không tệ. Hiện tại ngươi nói cho ta biết, người kia ở nơi nào?

Nghe nói như thế, vẻ mặt Hắc Giáp Vệ cường tráng nhất thời kích động, lớn tiếng nói:

- Bẩm thiếu chủ, người kia chính là người thanh niên lúc trước ở lối vào đã cùng Mạc Phong trường lão đối kích một chưởng, đang ở phía trước đường hầm.

- Là Hần?

Ba người Hoa Vô Phong nghe vậy đều sững sờ.

Lúc đó Lâm Thần ở lối vào di tích Chân Bảo Môn cùng với Mạc Phong đối kích một chiêu, rất nhiều Hắc Giáp Vệ đều nhìn thấy. Lúc đó Hoa Vô Phong cũng rất kinh ngạc với thực lực của Lâm Thần, vốn đang định nếu gặp Lâm Thần ở bên trong di tích Chân Bảo Môn sẽ liền chém chết hần.

Nhưng không nghĩ tới, cường địch trong tin tức Hắc Giáp Vệ này truyền đi lại chính là Lâm Thần với tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

- Hần chỉ là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, làm cho có khả năng chém giết hai Hắc Giáp Vệ Thiên Cương cảnh hậu kỳ, còn ngươi thì trọng thương?

Mạc Phong hừ lạnh một tiếng, trầm giọng quát. Lúc đó ở lối vào di tích Chân Bảo Môn, Lâm Thần tuy rằng chặn được một chiêu của Mạc Phong, nhưng khi đó Mạc Phong cũng không có dùng hết toàn lực. Dưới cái nhìn của hần, có lẽ thực lực Lâm Thần vẫn tương đối thấp, nhưng muốn đồng thời đối phó với ba Hắc Giáp Vệ tinh anh tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ thì vẫn không có khả năng.

Hắc Giáp Vệ cường tráng nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, hần thấp giọng nói:

- Bẩm Mạc trường lão, thanh niên kia mặc dù chỉ là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ nhưng hần lấy được một cái báu vật có thể thả ra lực công kích kiếm khí cực cường đại, mặt khác hai huynh đệ kia chính là chết dưới công kích của kiếm khí đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Chà đạp thiên tài

Kiểm khí?

Hai Mắt Hoa Vô Phong nhắm lại, kiểm khí có hình dạng gì, có thể giết chết hai Hắc Giáp Vệ tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ, còn làm trọng thương một người.

Hoa Vô Phong hưng phấn nói:

- Rất tốt, Ta ngược lại muốn xem xem, tiểu tử này rốt cuộc lấy được báu vật gì, còn có thể thả ra kiếm khí uy lực như vậy.

- Chúng ta đi.

Hoa Vô Phong vừa dứt lời, chân khí trong đan điền bắt đầu vận chuyển, muốn đi tới khu vực của Lâm Thần, nhưng mà chân hần vừa động, bỗng dừng một tiếng xé gió từ phía trước bốn người truyền đến.

Xèo...

Lâm Thần đi với tốc độ cực nhanh, bỗng nhìn thấy bốn người Hoa Vô Phong ở đường cái phía trước, thân thể của hần bỗng dừng lại, trên mặt của hần lộ

ra một vẻ kinh ngạc.

Đi trên đoạn đường này, Lâm Thần vẫn thả linh hồn lực, nhưng dù sao linh hồn lực của hắn cũng bao phủ ngàn mét lấy hắn làm trung tâm, bởi vậy Lâm Thần xuất hiện trước mặt bốn người Hoa Vô Phong mới phát hiện ra bốn người bọn họ.

Ánh mắt Hoa Vô Phong, Mạc Phong, thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng với Hắc Giáp Vệ cường tráng đều rơi vào trên người Lâm Thần.

Sau khi thấy rõ dáng dấp của Lâm Thần, Hắc Giáp Vệ cường tráng rống to:

- Thiếu chủ, chính là hắn, hắn chính là người lấy được bảo vật kia.

Không cần Hắc Giáp Vệ cường tráng nói, Hoa Vô Phong, Mạc Phong cùng với thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cũng có thể nhận ra được. Lâm Thần ở trước cửa vào di tích Chân Bảo Môn ngăn chặn một chiều của Mạc Phong, làm cho rất nhiều người nhớ rõ dáng vẻ của hắn.

Hai mắt Hoa Vô Phong nhắm lại, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm.

Nhưng sắc mặt Mạc Phong nhìn Lâm Thần lại nham hiểm, có hơi phẫn nộ. Lúc đó Hoa Vô Phong sai khiến Mạc Phong xua đuổi Lâm Thần, nhưng Lâm Thần phản kích, cùng hắn đối một chiêu tiến vào di tích Chân Bảo Môn dễ dàng, khiến cho Mạc Phong không hoàn thành tốt nhiệm vụ, may mà Hoa Vô Phong không truy cứu, nếu truy cứu thì hắn đã chết rồi.

Về mặt thống lĩnh Hắc Giáp Vệ vẫn lạnh lẽo, đứng bên cạnh Hoa Vô Phong nhìn Lâm Thần.

- Tốt, rất tốt, tốt vô cùng.

Hai mắt Hoa Vô Phong hí lại nhìn Lâm Thần, bỗng dưng hắn vỗ tay nhẹ nhẹ, cười nói:

- Võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ có thể cùng Thiên Cương cảnh đỉnh phong đối kích một chiêu, lấy được báu vật, nếu như ta không có đoán sai thì người... chính là đệ tử thiên tài của một tông môn nào đó ở Nhạn Nam vực.

Không đợi Lâm Thần trả lời, Hoa Vô Phong tiếp tục cười nói:

- Cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, người là người thông minh, chắc người nên biết rõ điều này. Ta khuyên người một câu, tốt nhất là mang những bảo vật trên người người giao ra đây, nếu không..

Khẩu khí Hoa Vô Phong hồ hững, nhưng lời nói mơ hồ lộ ra một luồng uy hiếp.

Chỉ là, Lâm Thần nghe Hoa Vô Phong nói xong, mặt không có vẻ gì sợ hãi, nói:

- Ta cũng khuyên người một câu, bây giờ người rời đi, ta còn có thể xem như các người chưa từng xuất hiện.

Mặc dù tu vi bốn người Hoa Vô Phong đều cao hơn Lâm Thần, thực lực của từng người đều mạnh mẽ, đặc biệt là Hoa Vô Phong cùng Mạc Phong, hai người bọn họ là tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh cao. Chỉ là... nếu như là Lâm Thần trước đây đối mặt với bốn người này thì thua không thể nghi ngờ. Nhưng bây giờ, sau khi Lâm Thần chịu đựng công kích của kiếm hồn, kiếm kính tăng vọt, trực tiếp đạt tới một nửa cảnh giới của kiếm ý.

Kiểm kính là hình dáng ban đầu của kiếm ý, chém hết tà ác trong thiên hạ, uy lực to lớn, đủ để khiến Lâm Thần vượt cấp giết người. Vì lẽ đó, đối mặt với bốn người Hoa Vô Phong, Lâm Thần không có chút sợ hãi nào.

Hoa Vô Phong nghe Lâm Thần nói xong, sắc mặt không có biến đổi, ngữ khí thản nhiên nói:

- Nói như vậy, người là không định giao bảo vật trên người ra?

Bảo vật trên người Lâm Thần đa dạng, Lưu Ly Linh Nham, Thiên Tàn Minh Tinh, Hỏa Phụng Song Đồng cùng với đoạn kiếm, nếu giao ra những bảo vật này e là sẽ khiến cho toàn Tội Ác Chi Thành chấn động.

Mà Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh là vật liệu chủ yếu để Lâm Thần dùng để rèn đúc bán chân khí, hắn làm sao mà giao ra được. Hai con người Hỏa Phụng Song Đồng quý giá cực kỳ, ở bên ngoài tuyệt đối có tiền cũng không mua được. Cho tới đoạn kiếm thì cần không cần nói, đây là một món báu vật chân chính cực kỳ quan trọng đối với Lâm Thần.

Nhìn thấy Lâm Thần không trả lời, Hoa Vô Phong nói:

- Những năm này, ta tu luyện ở Tội Ác Chi Thành, tuy rằng cũng có giao thủ với vài đệ tử thiên tài của tông môn, nhưng cũng không có chém giết qua đệ tử thiên tài của tông môn. Ta rất hiếu kỳ... tư vị chà đạp đệ tử thiên tài a.

- Thiếu chủ, thuộc hạ làm việc bất tài, không thể xua đuổi được người này, thuộc hạ thỉnh cầu thiếu chủ để cho thuộc hạ bắt giữ người này, hy vọng thiếu chủ tác thành.

Nghe Hoa Vô Phong nói xong, Mạc Phong lập tức đứng ra, hai mắt oán hận nhìn Lâm Thần, cung kính nói với Hoa Vô Phong.

Liếc nhìn Mạc Phong một cái, trong lòng Hoa Vô Phong biết tâm tư của Mạc Phong, hần cười một tiếng nói:

- Được, có điều... có thể bắt giữ nhưng chớ có chém chết, ta giữ lại hần có tác dụng rất lớn.

- Vâng, thiếu chủ.

Mạc Phong chậm rãi xoay người, thân thể hần nhắm ngay vào Lâm Thần, vẻ mặt bình thản.

Mà thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng Hắc Giáp Vệ cường tráng kia thì lại đứng bên cạnh Hoa Vô Phong, phòng bị tất cả uy hiếp đối với Hoa Vô Phong.

Lâm Thần lẳng lặng nhìn bốn người Hoa Vô Phong, lông mày hơi nhíu lại, vốn dĩ Lâm Thần định hiện tại trở về Thiên Linh trấn, nhưng khoongnghix tới vừa mới lên đường thì gặp ngay bốn người Hoa Vô Phong.

Đặc biệt Hoa Vô Phong lại biết Lâm Thần có được bảo vật.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lâm Thần rơi vào trên người Hắc Giáp Vệ cường tráng, tin tức Lâm Thần có được bảo vật Thiết Phiến chắc chắn là do Hắc Giáp Vệ cường tráng này truyền đi.

Bất quá bây giờ có muốn nhiều hơn nữa cũng vô ích, việc cấp bách là phá bỏ cục diện trước mắt, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nếu kéo dài thời gian, e là không chỉ tốn nhiều thời gian, bên trên thạch trận Thái Dương đang có rất nhiều Hắc Giáp Vệ trấn giữ sẽ cuốn cuộn tiến vào trong di tích Chân Bảo Môn, lúc ấy Lâm Thần muốn rời đi thì khó khăn vô cùng.

- Tiểu tử, chịu chết đi.

Ngay lúc Lâm Thần đang suy tư, sắc mặt Mạc Phong dữ tợn nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó giơ bàn tay lên, một luồng hướng Lâm Thần đập xuống.

Vù vù...

Cuồng phong gào thét, bàn tay Mạc Phong lướt qua, nhất thời quét lên một trận cuồng phong, hung hãn quét về phía Lâm Thần, uy lực mạnh mẽ.

Dù sao thì tu vi của Mạc Phong cũng là Thiên Cương cảnh đỉnh phong, thực lực vô cùng mạnh mẽ, nếu như là võ giả tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ đối mặt với đòn đánh này tất nhiên sẽ không chịu nổi mà bỏ mình. Lâm Thần không dám khinh thường, thân thể của hần chuyển động, trong phút chốc liền triển khai Cổ Động Luyện Thể quyết, nhất thời từng luồng ánh sáng màu đồng toả ra, vô cùng thần thánh.

Cùng lúc đó, Lâm Thần xoay tay một cái, lấy ra Hắc sắc trường côn.

Hàng Ma.

Hắc sắc trường côn nơi tay Lâm Thần biến ảo ra một Cự Mãng dữ tợn, Cự Mãng gào thét, há cái miệng to như chậu máu cắn về phía Mạc Phong.

Ầm..

Sau một khắc, Hắc sắc trường côn của Lâm Thần cùng với bàn tay của Mạc Phong đối kích nhau, vang lên một tiếng va chạm nặng nề. Ngay sau đó liền nhìn thấy thân thể Lâm Thần bay ngược về hướng phía sau, sắc mặt hơi thay đổi, một bên khác, Mạc Phong cũng lui mấy bước, sắc mặt kinh ngạc cực kỳ.

- Đây không phải là côn pháp, đây là võ kỹ gì?

Vừa nãy, thời điểm cùng Lâm Thần đối kích, Mạc Phong chặn lại công kích của Lâm Thần, nhưng Cự Mãng há to cái miệng như chậu máu cắn một cái, lại truyền ra một luồng sức mạnh chấn động làm bàn tay của hần tê dại, quan trọng hơn là đòn đánh này của Lâm Thần rõ ràng là không phải côn pháp.

Vốn dĩ nhìn thấy Lâm Thần lấy ra Hắc sắc trường côn, Mạc Phong còn tưởng rằng Lâm Thần am hiểu nhất chính là côn pháp, nhưng mà sau khi đối kích mới phát hiện ra đòn đánh này của Lâm Thần căn bản không phải là côn pháp mà giống như kiếm pháp.

Lấy trường côn thay thế bảo kiếm, triển khai kiếm kỹ?

Nghĩ tới đây, hai con mắt Mạc Phong không khỏi lộ ra vẻ nghiêm túc.

Lấy trường côn thay thế bảo kiếm, sử dụng tới kiếm khismanhij mẽ như vậy, nếu như tay Lâm Thần cầm bảo kiếm, hần triển khai võ kỹ thì uy lực của nó sẽ đạt tới mức độ như thế nào?

- Phong Lôi chương.

Mạc Phong không có suy nghĩ nhiều, hừ lạnh một tiếng, hần lần thứ hai giơ tay lên, ở tại chỗ mua một thoáng liền nhìn thấy phía trước Mạc Phong tất cả đều là chường ảnh.

Ầm ầm ầm xì xì...

Cuối lúc đó, chương ảnh càng lập lòe từng đạo điện quang, phảng phất như trời mưa to chớp giật, đồng thời vang lên từng đạo tiếng sấm, làm cho người ta không lạnh mà run.

- Muốn chết.

Lâm Thần cười lạnh một tiếng, chân khí trong đan điền điên cuồng phun trào, bao trùm trên hai chân, sau đó thân thể của hắn phảng phất giống như một con ung già vậy, hướng phía Mạc Phong nhào tới.

Trong cơ thể Lâm Thần Luyện Thể Đồng Cổ quyết mạnh mẽ, cộng thêm một tia kiếm mạnh mẽ mãnh liệt ào ra, bao trùm trên Hắc Sắc trường côn, lần thứ hai nặng nề chém xuống Mạc Phong.

Theo Cổ Đồng Luyện Thể cùng với kiếm kinh bao trùm, Hắc sắc trường côn nhất thời tuôn ra một luồng khí thể mãnh liệt. Hoa Vô Phong, thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng với Hắc Giáp Vệ cường tráng cách đó không xa liền cảm nhận được uy lực to lớn trên Hắc Sắc trường côn, sắc mặt khẽ thay đổi.

Về mặt Hắc Giáp Vệ cường tráng nhất thời sợ hãi nhìn trường côn trong tay Lâm Thần, sợ hãi nói:

- Thiếu chủ, lúc trước hắn thả ra những kiếm khí uy thế kia, hiện tại cũng với những kiếm khí bao phủ trên trường côn giống như đúc.

Nghe Hắc Giáp Vệ cường tráng nói xong, sắc mặt Hoa Vô Phong chợt thay đổi.

Vốn dĩ Hoa Vô Phong nghe Hắc Giáp Vệ cường tráng nói tới bảo vật, hắn còn tưởng là một cái bảo vật hơi quan trọng thôi, nhưng giờ khắc này Hắc Giáp Vệ cường tráng nói lúc trước Lâm Thần thả ra những kiếm khí kia, uy thế như vậy không khỏi làm cho Hoa Vô Phong động lòng.

Tiểu tử này lấy được một cái bảo vật vô cùng trọng yếu. Trong lòng Hoa Vô Phong trầm tư, nhất thời trong mắt lóe ra từng tia sát ý, nếu như hắn có thể thả ra kiếm khí trong bảo vật, thực lực của hắn tuyệt đối có thể tăng lên cực mạnh trong thời gian ngắn.

Ngay tại thời khắc Hoa Vô Phong trầm tư, Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần nặng nề dựng vào bàn tay của Mạc Phong ở phía trước.

Àm..

- Hừ...

Hắc Sắc trường côn cùng bàn tay của Mạc Phong chạm vào nhau, ngay lập tức từng tia lôi điện xuyên qua trường côn tràn vào thân thể hắn, nhất thời thân thể hắn chấn động, rên lên một tiếng, thân thể hướng phía sau bay ngược ra ngoài.

Mà một bên khác, thân thể Mạc Phong cũng lui về phía sau, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn tràn vào bàn tay của hắn, chấn động tới mức làm cho hai bàn tay đau nhứt, quan trọng hơn là một luồng kiếm khí quái dị, ác liệt đồng thời tràn vào thân thể của hắn, bắt đầu điên cuồng phá hoại đan điền của hắn.

- Đáng chết, đây là vật gì?

Mạc Phong hoàn toàn biến sắc, đứng tại chỗ không dám cử động. Phải biết rằng đan điền của võ giả là vị trí vô cùng quan trọng, nếu như đan điền bị phá hoại thậm chí có thể làm cho tu vi cả đời bị hủy hoại trong một ngày.

Hắn điên cuồng không chế chân khí trong đan điền, muốn bức kiếm khí của Lâm Thần ra ngoài.

Nhưng mà, chân khí trong đan điền vẫn chưa thể đụng tới kiếm khí tràn vào cơ thể hắn, liền nhìn thấy một bóng người lướt qua trước mặt hắn, tay lâm Thần cầm Hắc Sắc trường côn, hai con mắt lạnh lẽo hướng Mạc Phong đập xuống ầm ầm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Ta muốn ai chết thì người đó phải chết

Mạc Phong hòa toàn biến sắc.

Chỉ là còn chưa chờ cho hắn phản ứng lại, Hắc sắc trường côn của Lâm Thần đã nặng nề rơi vào trên đầu hắn.

Àm..

Hắc sắc trường côn của Lâm Thần nặng nề đập trên đầu hắn, nhất thời vang lên một trận âm thanh giống như âm thanh tàn nhẫn của Hắc Sắc trường côn nện lên nhám thạch.

- A...

Mạc Phong kêu thảm một tiếng, kiếm kính trong đan điền điên cuồng óng ánh, đồng thời Hắc Sắc trường côn cũng tàn nhẫn nện trên đầu của hắn, đập đầu của hắn thủng một lỗ lớn, máu tuôn ra ào ào, trong phút chốc nhuộm đầu lâu của Mạc Phong thành một mảnh đỏ rực.

Đau đớn kịch liệt, Mạc Phong kêu lên một tiếng thê lương, thân thể của hắn giống như điều đứt gãy, bay thẳng về phía sau.

Đồng..

Lại một âm thanh nặng nề vang lên, Mạc Phong nặng nề ngã trên mặt đất, bắn lên bụi bặm mịn, va chạm kịch liệt làm cho Mạc Phong lần thứ hai há miệng phun ra một ngụm máu tươi sắc mặt cực kỳ trắng bệch.

Cách đó không xa, Hoa Vô Phong, thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng Hắc Giáp Vệ cường tráng kinh ngạc nhìn Lâm Thần.

Nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế tốc độ chiến đấu của Lâm Thần và Mạc Phong vô cùng nhanh, chỉ trong chớp mắt, chờ cho ba người Hoa Vô Phong phản ứng lại thì Mạc Phong đã bị đánh bay.

Mà một bên khác, Lâm Thần cũng rên lên một tiếng, thân thể không kịp được mà bay ngược ra ngoài, sắc mặt hiển nhiên cũng hiện ra một tia trắng bệch, hắn lăn lộn một vòng, một vết máu từ trong miệng hắn chảy ra.

- Sao có thể có chuyện đó?

Thống lĩnh Hắc Giáp Vệ đầy khiếp sợ, Lâm Thần chỉ là một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, lại ở trong một thời gian ngắn như vậy đánh trọng thương một võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong.

Hai mắt Hoa Vô Phong nhắm lại, trên mặt có chút nghiêm trọng nhìn Lâm Thần, làm thiếu chủ Tội Ác Chi Thành, Hoa Vô Phong hiểu rất rõ thực lực của thuộc hạ, Mạc Phong là tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong, thực lực ở trong các võ giả cũng được coi là cường đại, bình thường đối phó với võ giả Thiên Cương kỳ chỉ cần dùng một chiêu, nhưng đối mặt với Lâm Thần lại bị đánh trọng thương.

Cho tới Hắc Giáp Vệ cường tráng, sắc mặt cũng hoảng sợ, e sợ Lâm Thần công kích tới hắn.

- A... Tiểu tử, ta muốn giết ngươi.

Ngay tại thời điểm ba người Hoa Vô Phong còn đang suy tư, Mạc Phong bị đánh bay trên mặt đất bò dậy, dù sao hắn cũng là tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh cao, một đòn của Lâm Thần tuy là làm hắn trọng thương nhưng cũng không thể giết chết hắn.

Hai mắt Mạc Phong đỏ ngầu, vẻ mặt đầy tức giận nhìn Lâm Thần, bị một võ giả tu vi thấp hơn mình hai cấp đánh thành bộ dạng như vậy, đối với một võ giả cấp cao mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể lóe lên, tiếp tục hướng Lâm Thần vọt tới, cùng lúc đó, chân khí trong cơ thể hắn điên cuồng lưu động, nhất thời một cơn cuồng phong nổi lên, thổi tung bào trên người của hắn phồng lên hết cỡ.

Chỉ một thoáng, một luồng khí thể trên người Mạc Phong cuồng bạo, bao phủ toàn bộ đường cái.

Sắc mặt thống lĩnh Hắc Giáp Vệ biến sắc, bị khí thể cường hãn của Mạc Phong ngăn chặn. Mà sắc mặt của Hắc Giáp Vệ cường tráng trắng bệch, thân thể không kịp được hướng về sau lùi hai bước.

Nhưng Hoa Vô Phong lại không bị ảnh hưởng, tu vi Mạc Phong cường đại như thế, là Thiên Cương cảnh đỉnh cao, nhưng bàn về thực lực, Hoa Vô Phong vẫn có thể đè ép Mạc Phong.

Cảm nhận được khí thể cường hãn của Mạc Phong, sắc mặt Lâm Thần cũng biến sắc, tu vi của Lâm Thần là thấp nhất trong đám người này, mà khí thể của Mạc Phong bây giờ chủ yếu xung kích về chính hắn, bị cơn khí thể này bao trùm, Lâm Thần chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể có chút không được trôi chảy.

- Khí thể thật mạnh.

Về mặt Lâm Thần nghiêm túc.

- Chết đi.

Mạc Phong nổi giận gầm lên một tiếng, hai con mắt đỏ ngầu, trong bàn tay lưu chuyển ánh bạc óng ánh, quát lên cuồng phong gào thét, hướng Lâm Thần đập xuống liên tục.

Đòn đánh này của Mạc Phong rõ ràng là vận dụng hết toàn lực, võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh cao toàn lực công kích, nếu như bắn trúng Lâm Thần, cho dù không chết cũng sẽ trọng thương khó mà nhúc nhích.

- Người chết chính là ngươi mới đúng.

Lâm Thần cười lạnh một tiếng, Hắc Sắc trường côn trong tay Lâm Thần giờ lên, từng sợi đồng mạnh mẽ pha thêm kiếm kính từ trong cơ thể thả ra, bao trùm trên Hắc Sắc trường côn, hướng về phía Mạc Phong đập xuống ầm ầm.

Mặc dù nói tu vi của Mạc Phong là Thiên Cương cảnh đỉnh cao, nhưng Lâm Thần hiện giờ đã nắm được một nửa kiếm ý, thực lực không hề tầm thường. Ầm..

Hắc Sắc trường côn trên tay Lâm Thần cùng bàn tay của Mạc Phong giao nhau, chỉ một thoáng ở chỗ hai người tương giao, tuôn ra một luồng ánh sáng màu đồng óng ánh bạc, mờ hồ trong đó còn lưu chuyển từng đạo kiếm ý.

Lâm Thần rên lên một tiếng, thân thể bị đánh bay, bay ngược về phía sau mười mấy trượng mới dừng lại.

sắc mặt của hắn trắng xám, trường côn cầm trên tay run rẩy một trận, từng tia máu tươi tràn ra từ bàn tay của hắn chảy xuống.

Một bên khác, Mạc Phong há miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nặng nề bay ngược ra ngoài, có điều không giống với Lâm Thần, thân thể của Mạc Phong bị đánh bay, đồng thời một lượng lớn kiếm kính tràn vào thân thể của hắn, điên cuồng tàn phá đan điền kinh mạch hắn.

Bịch một tiếng, thân thể Mạc Phong nặng nề đập vào trên đất, cơ thể hơi co giật, chết tại chỗ.

Kiểm kính là hình thái ban đầu của kiếm ý, chặt đứt tất cả tàn ác trong thiên hạ, uy lực vô cùng, thời điểm Lâm Thần nắm giữ tám phần mười kiếm kính đã vô cùng mạnh mẽ, có thể dễ dàng chém giết võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ, cùng yêu thú cấp năm bậc thấp độ sức, giờ khắc này kiếm kính của Lâm Thần đã đạt đến mười phần, uy lực của nó có thể tưởng tượng được.

Mấy chiêu liền chém giết võ giả tu vi Thiên Cương cảnh đỉnh phong.

- Chuyện này...

Sắc mặt của Hoa Vô Phong kinh ngạc, khó có thể tin nhìn Mạc Phong ngã trên đất hoàn toàn không còn chút khí tức nào, lain quay đầu nhìn vào trên người Lâm Thần.

- Mạc Phong trường lão chết rồi.

Sắc mặt Hắc Giáp Vệ cường tráng biến sắc, run cầm cập kinh hoàng nói một câu.

Thống lĩnh Hắc Giáp Vệ xoay tay một cái, loảng xoảng một tiếng gỡ đại đao xuống, sắc mặt lạnh lẽo nhìn Lâm Thần, chỉ cần Lâm Thần tiến lên một bước uy hiếp Hoa Vô Phong, hắn tất nhiên sẽ ra tay không do dự liều mạng cùng Lâm Thần.

- Rất tốt, tốt vô cùng...

Sắc mặt Hoa Vô Phong âm trầm, trầm giọng nói:

- Dám giết trưởng lão của Tội Ác Chi Thành, ngươi chuẩn bị chịu đựng trừng phạt của Tội Ác Chi Thành đi.

Nói xong, Hoa Vô Phong từng bước tiến về phía trước, vẻ mặt lạnh lẽo. Theo từng bước đi của hắn, khí thế trên người của hắn càng ngày càng mạnh mẽ.

Ào ào...

Từng luồng cuồng phong thổi bay, trực tiếp thổi phồng trường bào trên người Hoa Vô Phong lên, một luồng khí thế so với Mạc Phong còn ác liệt hơn, uy thế trong phút chốc bao phủ Lâm Thần.

Tu vi của Mạc Phong cùng Hoa Vô Phong là cùng một cấp bậc, mặc dù nói thực lực của Mạc Phong không qua mạnh mẽ, nhưng không phải một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ như Lâm Thần có thể đỡ được, Hoa Vô Phong lại nhìn thấy Mạc Phong bị Lâm Thần chém chết mà không phải Lâm Thần bị Mạc Phong chém chết.

Mà giờ khắc này, Mạc Phong bị Lâm Thần chém giết, Hoa Vô Phong vô cùng giục dữ, Mạc Phong là thuộc hạ của hắn, mà Mạc Phong lại bị Lâm Thần chém giết trước mặt hắn, đây không phải là đánh vào mặt Hoa Vô Phong sao?

Nhìn Hoa Vô Phong từng bước hướng chính mình đi tới, trên mặt Lâm Thần không khỏi lộ ra vẻ nghiêm túc.

Hoa Vô Phong tư chất thông minh, mới hơn hai mươi tuổi đã tăng tu vi lên tới Thiên Cương cảnh đỉnh phong, thiên phú, tư chất so với các đệ tử nội môn thiên tài của các tông môn lớn trong Nhận Nam vực cũng không thua kém chút nào.

Quan trọng hơn là, Hoa Vô Phong là thiếu chủ của Tội Ác Chi Thành, đương nhiên hắn sẽ được bồi dưỡng, tu luyện võ kỹ cũng là thứ tốt nhất, vì lẽ đó Hoa Vô Phong so với các đệ tử thiên tài của tông môn lớn e rằng sẽ còn mạnh hơn.

Đây là một cường địch.

Có điều tuy rằng như vậy, nhưng Lâm Thần cũng không sợ chút nào, hần cười một tiếng, lạnh lùng nhìn Hoa Vô Phong, thấp giọng nói:

- Ta nói rồi, các người sớm rời đi thì ta có thể coi như các người chưa từng xuất hiện, nhưng các người lại không coi lời nói của ta ra gì, nếu muốn giết ta, hiện tại bị ta chém giết, lại trách ai?

Nghe Lâm Thần nói xong, Hoa Vô Phong sững sờ, Lâm Thần nói không sai, từ đầu tới cuối Lâm Thần đều không có chủ động công kích, bốn người Hoa Vô Phong muốn chém giết Lâm Thần, Lâm Thần phản kháng mới dẫn tới Hoa Vô Phong bị bỏ mạng.

Thế nhưng..

Hoa Vô Phong là thiếu chủ của Tội Ác Chi Thành.

Thời điểm bình thường nếu hần muốn giết một người quả thật dễ như ăn cháo, trừ phụ thân của hần là Thành chủ Tội Ác Chi Thành ra, không ai dám ngăn cản hần. Một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ chỉ cần một ánh mắt của hần là có thể khiến họ hoảng sợ, trong lòng run rẩy mấy ngày, mà giờ khắc này, Lâm Thần không hề sợ hần chút nào, hoàn toàn không để thân phận của hần vào trong mắt.

- Rất tốt, thật sự là rất tốt.

sắc mặt Hoa Vô Phong âm trầm, con mắt của hần nhìn Lâm Thần không chớp, cắn răng nói:

- Nơi này là địa bàn của ta, ta muốn ai chết, thì người đó phải chết. Hôm nay, ta muốn người chết.

Vừa dứt lời, thân hình Hoa Vô Phong lóe lên, mang theo một cơn gió, hóa thành một bóng người hoa lệ chạy thẳng về phía Lâm Thần, tốc độ cực nhanh, chớp mắt Hoa Vô Phong đã đến trước mặt Lâm Thần.

Tốc độ của Hoa Vô Phong thực sự quá nhanh, giác quan của Lâm Thần mặc dù nhạy cảm, nhưng chờ Hoa Vô Phong xuất hiện trước mắt hần, Lâm Thần mới nhìn rõ được tình hình.

- Hôm nay người chắc chắn phải chết.

Hai mắt Hoa Vô Phong âm u lạnh lẽo, một chương nhẹ như mây gió hướng Lâm Thần đập xuống.

So với một chương của Mạc Phong đánh ra trước đó, một chương này của Hoa Vô Phong cũng chỉ là nhẹ nhàng, phảng phất như không hề có uy lực, hình như là không hề sử dụng tới chương pháp. Nhưng rơi vào trước mặt Lâm Thần lại làm cho Lâm Thần ứa ra cả mồ hôi lạnh.

- Giết..

Một bên khác, thống lĩnh Hắc Giáp Vệ gầm nhẹ một tiếng, hai chân hần dùng sức, phịch một tiếng trực tiếp nhảy lên giữa không trung, đại đao trong tay thống lĩnh Hắc Giáp Vệ giơ lên thật cao, ở giữa không trung hướng Lâm Thần đánh xuống.

Thấy tình hình như vậy, Hắc Giáp Vệ cường tráng biến sắc, hần chỉ là một Hắc Giáp Vệ tinh anh mà thôi, giờ khắc này Hoa Vô Phong cùng thống lĩnh Hắc Giáp Vệ đều hướng về Lâm Thần công kích, nếu như hần không động thủ, sau này thống lĩnh Hắc Giáp Vệ sẽ không tha cho hần, nhưng nghĩ tới Lâm Thần thả ra kiếm kính mạnh mẽ kia, Hắc Giáp Vệ cường tráng không khỏi hoảng sợ.

Không làm, sau đó thống lĩnh Hắc Giáp Vệ tất nhiên sẽ không do dự mà giết hần, nếu hần hướng về Lâm Thần công kích, cũng có khả năng bỏ mình dưới kiếm kính.

- Giết hần.

Hắc Giáp Vệ cường tráng cắn răng một cái, loảng xoảng rút ra đại đao bên hông, sau đó hần nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình lóe lên, chân khí trong cơ thể phun trào, điên cuồng hướng về Lâm Thần đánh ra một đao.

Bàn tay của Hoa Vô Phong đã rơi vào trên đầu Lâm Thần còn không tới một mét, cho nên trong chốc lát liền có thể vỗ vào trên đầu của hần, mà một khi bị đánh trúng, lấy thực lực của Hoa Vô Phong, một chương này đủ để lấy mạng Lâm Thần.

Sắc mặt Lâm Thần nghiêm túc, không do dự giơ lên Hắc Sắc trường côn trong tay trên đỉnh đầu.

Àm..

Bàn tay của Hoa Vô Phong mạnh mẽ đánh vào Hắc Sắc trường côn, vang ra một âm thanh nặng nề, ngay sau đó Lâm Thần chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường hần xung kích vào cánh tay của hần, sức mạnh khổng lồ trực tiếp làm hai cánh tay Lâm Thần bị chấn thương, hần há miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nặng nề bay ngược ra phía ngoài.

Chỉ là, thân thể Lâm Thần vừa bị đánh bay ra giữa không trung, lại xuất hiện hai thanh đao trước mặt hần.

sắc mặt thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng với Hắc Giáp Vệ cường tráng lạnh lẽo, đại đao trong tay mạnh mẽ chém xuống.

Thấy một màn này, sắc mặt Lâm Thần hoàn toàn biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Gặp đại địch

Lâm Thần không chút do dự, Hắc Sắc trường côn trong tay lại giơ lên, mang theo sức lực ngàn cân, hướng về thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng với Hắc Giáp Vệ cường tráng đâm xuống.

Ầm ầm hai tiếng, hai thanh đao của thống lĩnh Hắc Giáp Vệ và Hắc Giáp Vệ cường tráng chém ầm ầm xuống Hắc Sắc trường côn của Lâm Thần, cơ hồ là thời khắc hai thanh đao va chạm cùng Hắc Sắc trường côn, sắc mặt Lâm Thần trong nháy mắt biến sắc trắng bệch, thân thể hắn bay ngược về phía sau đùng vào trên vách động, vang lên một đạo âm thanh ầm ầm, một lượng lớn nham thạch trên vách động bị đánh rơi xuống.

Hít...

Lâm Thần hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy hai bàn tay đau đớn một hồi, máu từ hai cánh tay hắn bắn tung tóe.

- Ta nói hôm nay ngươi phải chết, thì ngươi hôm nay nhất định phải chết.

Hoa Vô Phong đứng tại chỗ, sắc mặt lạnh lùng nhìn Lâm Thần nói.

Thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng Hắc Giáp Vệ cường tráng đứng ở bên người Hoa Vô Phong, thống lĩnh Hắc Giáp Vệ vẫn mang bộ mặt không đổi, một bộ dáng lạnh như băng, mà Hắc Giáp Vệ cường tráng thấy Lâm Thần bị đánh bay, nhất thời trên mặt lộ ra một vẻ thoải mái, trước kia hắn bị Lâm Thần đánh bay, suýt chết ở trên tay Lâm Thần.

Lâm Thần ở trên vách động, hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nhìn Hoa Vô Phong nói:

- Chết đi...

Hoa Vô Phong cười lạnh một tiếng, bước ra một bước, thân thể trong phút chốc xuất hiện trước mặt Lâm Thần, hắn chợt mở bàn tay ra, muốn vỗ một chưởng xuống Lâm Thần. Thấy tình hình như vậy, sắc mặt Lâm Thần cũng không sợ hãi, thời khắc bàn tay Hoa Vô Phong mở ra, thân thể hắn đột nhiên chấn động, một lượng lớn kiếm kính từ trong cơ thể hắn bạo phát, bao phủ cả người Lâm Thần.

Thấy một màn này, Hoa Vô Phong sợ giật bắn người. Hắn quay người nhìn kiếm kính xung quanh cơ thể Lâm Thần, chỉ cảm thấy một trận mồ hôi lạnh ứa ra từ đáy lòng, nếu như bị những kiếm kính này công kích, mặc dù tu vi Hoa Vô Phong đã là Thiên Cương cảnh chỉ sợ cũng chắc chắn phải chết.

Bàn tay Hoa Vô Phong sắp đập xuống đột nhiên thu về, thân thể cũng từ chỗ đang đứng hướng lui về phía sau, kéo dài khoảng cách với Lâm Thần.

Một bên khác, hai chân thống lĩnh Hắc Giáp Vệ dùng sức, hướng phía trước nhảy ra, trong phút chốc Hoa Vô Phong xuất hiện trước mặt, cầm đại đao trong tay nghiêm túc nhìn lượng lớn kiếm kính xung quanh Lâm Thần.

- Là kiếm kính, thiếu chủ cẩn thận.

Mà hai chân Hắc Giáp Vệ cường tráng run lên, trên mặt hoảng sợ vô cùng, trong lúc hốt hoảng, Hắc Giáp Vệ cường tráng nhảy một cái, vọt tới trước mặt Hoa Vô Phong, cầm đại đao trong tay nhìn Lâm Thần.

Như là gặp đại địch.

Có điều cũng không thể trách ba người phản ánh như vậy, phải biết kiếm kính là hình thái ban đầu của kiếm ý, uy lực vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa giờ khắc này Lâm Thần lại nắm giữ mười phần kiếm kính, đạt đến cảnh giới một nửa kiếm ý, uy lực của nó càng thêm tăng vọt, mặc dù là ba người Hoa Vô Phong cũng không thể không nghiêm túc.

- Người chết chính là ngươi.

Ngay lúc ba người chuẩn bị tốt phòng bị, Lâm Thần đột nhiên bước ra phía trước một bước, thân thể giống như một con ung già vậy, bỗng nhiên hướng ba người Hoa Vô Phong vọt tới.

Cùng lúc đó, hai tay Lâm Thần mở ra, trường côn trong tay hung hãn từ trên không trung đánh xuống.

Kiểm kính mãnh liệt bao trùm trên hai tay Lâm Thần, lưu chuyển chung quanh làm cho người ta có cảm giác quỷ dị.

Hoa Vô Phong nhìn Lâm Thần chăm chăm không chớp mắt, khi nhìn thấy kiếm kính khổng lồ xung quanh bàn tay Lâm Thần, sắc mặt hắn biến đổi lộ ra

một tia sợ hãi.

- Đây là... kiếm kính.

Dù sao tu vi của Hoa Vô Phong cũng mạnh mẽ, chịu thêm sự giáo dục vô cùng ưu tú, một khắc khi Lâm Thần thả ra kiếm kính, Hoa Vô Phong có hơi hoài nghi kiếm khí mà Lâm Thần thả ra chính là kiếm kính, nhưng mà hắn không dám khẳng định, giờ khắc này nhìn thấy Lâm Thần sử dụng kiếm kính không lồ công kích, Hoa Vô Phong nhất thời khẳng định, Lâm Thần sử dụng kiếm khí không lồ chính là kiếm kính.

Mà phải biết rằng, kiếm kính là hình thái ban đầu của kiếm ý, mô hình, uy lực to lớn vô cùng, hình thái của kiếm ý uy lực của nó cũng không kém.

Lâm Thần nắm giữ kiếm kính, rõ ràng đã đạt tới cảnh giới viên mãn, đạt tới cảnh giới một nửa kiếm ý.

Như vậy, Hoa Vô Phong có thể không thể khiếp sợ sao.

Từ xưa tới nay, toàn bộ Nhậm Nam vực, thiên tài có thể lĩnh ngộ được kiếm kính đã ít lại càng ít, không nghĩ tới Lâm Thần lại là thiên tài tuyệt thế có thể lĩnh ngộ kiếm kính.

Àm ầm..

gay tại thời khắc ba người Hoa Vô Phong khiếp sợ, đại đao trong tay thống lĩnh Hắc Giáp vệ cùng Hắc Giáp Vệ cường tráng hung hăng bỏ về phía trước, muốn chống lại kiếm kính của Lâm Thần.

Ngay sau đó, hai đạo âm thanh nặng nề vang lên.

- A...

Cơ hồ là một khắc sau khi âm thanh vang lên, liền nhìn thấy Hắc Giáp Vệ cường tráng kêu thảm một tiếng, thân thể bay thẳng ra ngoài, cuối cùng ngã trên mặt đất, tro bụi bắn lên mù mịt, hân hoi co giật, chết tại chỗ.

Thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cũng kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, cũng ngã trên mặt đất, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, đầu lệch đi, ngã trên mặt đất không hề nhúc nhích, khí tức toàn thân đều mất hết.

- Người...

Thấy tình hình như vậy, sắc mặt Hoa Vô Phong trong nháy mắt tái nhợt, nháy mắt lại trắng xám.

Thực lực Lâm Thần biểu hiện ra đã hoàn toàn ra khỏi dự liệu của Hoa Vô Phong.

Mạc Phong, thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng với Hắc Giáp Vệ cường tráng ở trước mắt Lâm Thần cũng không thể chống đỡ được bao lâu liền chết ngay tại chỗ.

Nghĩ tới đây, trên mặt Hoa Vô Phong không khỏi lộ ra một vẻ không cam lòng, lâm Thần làm sao có khả năng lĩnh ngộ được kiếm kính? Phải biết rằng toàn bộ Nhậm nam vực mấy trăm năm qua, thiên tài có thể lĩnh ngộ được kiếm kính đã ít lại càng ít.

Hắn chỉ là một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Có tư cách gì mà lĩnh ngộ kiếm kính?

Hoa Vô Phong tức giận tới mức môi run cầm cập. Hắn là một người vô cùng tự tin, giờ khắc này nhìn thấy Lâm Thần lĩnh ngộ được kiếm kính, trong lòng hắn không khỏi nổi lên một trận ước ao cùng đố kỵ. nếu hắn cũng có thể lĩnh ngộ kiếm kính, đối mặt với một võ giả Chân Đạo cảnh sơ kỳ cũng không sợ chút nào.

Bỗng dưng hai mắt Hoa Vô Phong sáng ngời, hắn nhớ tới lời của Hắc Giáp Vệ cường tráng kia nói "bảo vật vô cùng quan trọng."

Hai mắt Hoa Vô Phong nhìn Lâm Thần nóng rực, nếu như hắn có được bảo vật như vậy, thực lực của hắn tuyệt đối có thể tăng lên nhanh chóng trong thời gian ngắn.

- Hiện tại, tới phiên ngươi.

Ngay tại lúc Hoa Vô Phong lo lắng, sợ hãi, nhìn Lâm Thần với ánh mắt nóng rực, Lâm Thần bỗng hướng phía trước bước ra một bước, thấp giọng mở miệng nói.

Lúc trước ba người Hoa Vô Phong tấn công Lâm Thần điên cuồng, đánh lâm Thần chật vật không ngớt, Lâm Thần căn bản không kịp thả kiếm kính trong cơ thể ra ngoài, giờ khắc này tình thế đã đổi ngược, trong nháy mắt Lâm Thần đã chém giết thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng Hắc Giáp Vệ cường tráng, chỉ còn lại một mình Hoa Vô Phong.

Nghe lâm Thần nói, Hoa Vô Phong hừ lạnh một tiếng, trong mắt hắn hiện lên một tia nóng rực, trầm giọng nói:

- Ta mặc kệ người có bảo vật gì mới có thể không chế được kiếm kính, hay là chính mình lĩnh ngộ được kiếm kính, thế nhưng... coi như người có thể lấy kiếm kính công kích thì người cũng không phải là đối thủ của ta.

Trong mắt Lâm Thần lóe lên một tia bất ngờ, Hoa Vô Phong dĩ nhiên là nhìn thấu tâm Thần thả ra kiếm kính.

Có điều, lúc trước Lâm Thần thả ra kiếm kính trong cơ thể quay xung quanh thân thể của hắn, cùng với kiếm kính bao trùm trên hai tay, dùng kiếm kính công kích thủ lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng Hắc Giáp Vệ cường tráng kia đều không có ẩn chứa khí tức của kiếm kính cùng hình thái của nó. Hoa Vô Phong là thiếu chủ của Tội Ác Chi Thành không thể nào không biết kiếm kính, như vậy hắn có thể nhận ra Lâm Thần sử dụng kiếm kính cũng không có gì kỳ quái.

Lâm Thần cười một tiếng, lạnh lùng nhìn Hoa Vô Phong nói:

- Người có thể thử xem.

- Hừ...

Hoa Vô Phong hừ lạnh một tiếng, xoay tay một cái lấy ra một thanh bảo kiếm lập lòe ánh bạc, bảo kiếm ở giữa không trung không ngừng xoay tròn.

Thanh Hồng kiếm.

Ngay sau đó, Hoa Vô Phong gầm nhẹ một tiếng, bảo kiếm trong tay bỗng dung tuôn ra một luồng ánh sáng màu xanh, quét lên từng luồng gió hướng Lâm Thần đâm tới.

Mặt Lâm Thần cũng không sợ hãi, nhưng tay vẫn thủ lấy đại kiếm, mở bàn tay hướng phía trước đánh xuống.

Chỉ một thoáng, đại lượng kiếm kính phun trào, phảng phất biến thành một thanh bảo kiếm sắc bén không thể gãy.

Phịch một tiếng, Lâm Thần và Hoa Vô Phong đều hướng về sau lui mấy bước, có điều cũng trong lúc đó, Hoa Vô Phong lại gầm nhẹ một tiếng, tay nắm chặt bảo kiếm nhắm về phía Lâm Thần.

Tu vi của Hoa Vô Phong cao hơn Lâm Thần rất nhiều, cho dù Lâm Thần nắm giữ được một nửa kiếm ý cũng không phải dễ dàng chém giết Hoa Vô Phong.

Quan trọng hơn là, nếu như tiếp tục cùng Hoa Vô Phong liều mạng như thế, một khi động tĩnh nơi đây truyền tới các Hắc Giáp Vệ, Lâm Thần muốn rời đi khỏi di tích Chân Bảo Môn sẽ phiền phức vô cùng.

- Chết đi.

Hoa Vô Phong gầm nhẹ một tiếng, bảo kiếm trong tay hóa thành một vệt cầu vồng màu xanh, mũi kiếm vô cùng sắc bén nhắm ngay Lâm Thần đâm tới.

Thấy tình hình như vậy, sắc mặt Lâm Thần nghiêm túc, không dự định kéo dài nữa, thân thể của hắn chấn động một cái, kiếm kính bao phủ trên người Lâm Thần đột nhiên rời khỏi, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ đường cái.

Xoạt xoạt xoạt...

Chỉ một thoáng, toàn bộ đường cái đều lập lòe óng ánh tia sáng của kiếm kính, làm cho người ta có cảm giác thần thánh.

Nhìn thấy xung quanh đường đều là kiếm kính cản quấy, trong lòng Hoa Vô Phong căng thẳng, phải biết rằng đây chính là kiếm kính, uy lực lớn vô cùng, tuy rằng tu vi của hắn cao hơn Lâm Thần rất nhiều, nhưng đối mặt với kiếm kính khổng lồ như vậy cũng vô cùng nguy hiểm.

Có điều giờ khắc này Hoa Vô Phong muốn lùi về sau đã không còn kịp nữa.

Chỉ có nhắm mắt tiến lên.

Mà chỉ cần hắn chặn được đòn đánh này của Lâm Thần, như vậy liền có thể giết được Lâm Thần, lấy được bảo vật trên người Lâm Thần, nếu như bảo vật này giống như suy đoán của Hoa Vô Phong, có thể giúp hắn không chế kiếm kính khổng lồ, như vậy thực lực của Hoa Vô Phong sẽ tăng lên mạnh mẽ vô cùng.

Rầm rầm rầm rầm..

Bảo kiếm trong tay Hoa Vô Phong không ngừng công kích, cùng kiếm kính xung quanh va chạm vào nhau.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đường hầm vang lên âm thanh kim loại va chạm vào nhau liên tiếp, chỗ bảo kiếm của Hoa Vô Phong cùng kiếm kính va chạm lập lòe từng trận tia lửa, nhìn rực rỡ vô cùng.

Nhìn công kích không ngừng của Hoa Vô Phong, hai mắt Lâm Thần nhắm lại. Hoa Vô Phong này tuyệt đối là một thiên tài, phải biết rằng Lâm Thần đã nắm giữ mười phần kiếm kính, đạt đến cảnh giới một nửa kiếm ý, uy lực lớn vô cùng, nếu đối lại là võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh Phong khác đối mặt với kiếm kính khổng lồ của Lâm Thần, giờ khắc này e là đã bỏ mình rồi.

Mà Hoa Vô Phong vẫn có thể chống lại, xem đáng vẻ hình như vẫn còn dư lực.

Lâm Thần không suy nghĩ nhiều, mở bàn tay lấy ra đại kiếm, hướng về phía trước bỏ ra mấy kiếm.

Vù vù...

Cuồng phong nổi lên, từ bàn tay của Lâm Thần lao ra mấy đạo kiếm kính, thẳng tắp chém xuống phía Hoa Vô Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Chấn động di tích chân bảo môn

Kiểm kính mạnh mẽ điên cuồng càn quấy, phảng phất có vài Cự Mãng đồng thời hướng Hoa Vô Phong công kích.

Thấy tình hình như vậy, Hoa Vô Phong hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm trong tay xoay một cái nặng nề hướng Lâm Thần chém ra mấy kiếm, mỗi một kiếm đều phun trào chân khí, ánh sáng bắn ra bốn phía, rõ ràng đã vận dụng toàn bộ sức lực.

Rầm rầm rầm rầm...

Bốn đạo âm thanh nặng nề vang lên, đại kiếm trong tay Lâm Thần chém ra mấy kiếm, cùng với bảo kiếm của Hoa Vô Phong chạm vào nhau.

Cơ hồ là trong lúc chạm vào nhau, một đạo âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

Nghe được âm thanh này, mặt Hoa Vô Phong biến sắc, bảo kiếm trong tay hần lập lòe ánh bạc, sau khi đánh đòn này cùng Lâm Thần thì gãy vỡ làm hai đoạn.

- Chuyện này...

Sắc mặt Hoa Vô Phong khó coi.

Bảo kiếm trong tay hần chỉ giống như một phàm khí, có thể chống đỡ công kích của kiếm khí của Lâm Thần đến hiện tại đã là rất tốt rồi, phải biết rằng thượng phẩm phàm khí Hàn Thiết kiếm cũng không chịu đựng được kiếm khí này quá lâu, bảo kiếm của Hoa Vô Phong giờ khắc này đã vỡ thành hai đoạn, hoàn toàn là trong dự liệu.

Nhưng đây không phải là vấn đề quan trọng nhất, quan trọng hơn là Hoa Vô Phong am hiểu nhất là kiếm pháp, bảo kiếm trong tay đối mặt với kiếm kính điên cuồng công kích của Lâm Thần, hần còn có thể miễn cưỡng chống đối, nhưng nếu không còn bảo kiếm, thực lực của hần sẽ bị hạ thấp rất nhiều, một khi Lâm Thần tiếp tục công kích như vậy...

Lâm Thần cười một tiếng, mặt không biến sắc nhìn Hoa Vô Phong, lạnh nhạt mở miệng:

- Hiện tại, ngươi còn có thể ngăn cản công kích của ta sao?

- Muốn chết.

Nghe Lâm Thần nói xong, sắc mặt Hoa Vô Phong trong nháy mắt thay đổi đến cực kỳ, hần gầm nhẹ một tiếng, cầm trong tay bảo kiếm đã gãy vỡ bỏ qua một bên, mở bàn tay ra, muốn dùng bàn tay chống lại công kích của Lâm Thần.

Thấy đáng vẻ như vậy, trên mặt Lâm Thần lộ ra một vẻ châm chọc:

- Điếc không sợ súng.

Hừ lạnh một tiếng, đại kiếm trong tay Lâm Thần vẫn hướng Hoa Vô Phong bổ tới một chiêu.

Xi xì...

Từ trên bàn tay của Lâm Thần bắn nhanh ra một đạo kiếm kính thẳng tắp bắn về phía Hoa Vô Phong. Về mặt Hoa Vô Phong phẫn nộ, đồng thời mở bàn tay lấy chưởng pháp công kích, chỉ là kiếm kính của Lâm Thần vừa đụng vào lòng bàn tay của Hoa Vô Phong, nhất thời liền truyền đến một âm thanh xì xì giống như âm thanh cắt thịt.

- A! Không...

Sau một khắc, Hoa Vô Phong kêu thảm một tiếng, sắc mặt tái nhợt vô cùng dùng tay trái nắm chặt tay phải của hắn, mà bàn tay phải của hắn giờ khắc này lấy lòng bàn tay làm làm ranh giới gây vỡ làm hai đoạn.

Lượng lớn máu tươi từ trên bàn tay Hoa Vô Phong rách rách chảy xuống, sồn cả tóc gáy.

Về mặt Hoa Vô Phong phần nộ, sợ hãi hướng về phía sau lui mấy bước, có thể hơi run rẩy, cũng không biết vì hoảng sợ hay là vì đau nhức.

- Hiện tại, ngươi có thể chết rồi.

Lâm Thần lạnh lùng nhìn Hoa Vô Phong, động tĩnh của hắn cùng Hoa Vô Phong tranh đấu vô cùng lớn, mà hiện tại đã làm trễ rất nhiều thời gian, nếu cứ tiếp tục như thế e rằng Hắc Giáp Vệ phía trước không lâu nữa sẽ tới đây. Lấy thực lực của Lâm Thần bây giờ, đối phó với mười mấy Hắc Giáp Vệ thì không thành vấn đề, nhưng quan trọng là nơi này nằm trong phạm vi của Tội Ác Chi Thành, Lâm Thần chém giết một Hắc Giáp Vệ, rất nhanh sẽ có rất nhiều Hắc Giáp Vệ tới đây.

Không có suy nghĩ nhiều, Lâm Thần bước một chân ra, từng bước đi về phía Hoa Vô Phong, sắc mặt của hắn bình thản, mặt không hề có cảm xúc, nhưng mỗi một bước đi của Lâm Thần thân thể của Hoa Vô Phong không kim được mà run rẩy, chỉ thấy một luồng khí thể bạo phát từ trên người Lâm Thần, ép Hoa Vô Phong tới mức không thở nổi.

Trên trán của hắn tràn đầy mồ hôi lạnh, nghe được Lâm Thần nói, ánh mắt Hoa Vô Phong lộ ra một vệt sợ hãi.

Hắn là thiếu chủ của Tội Ác Chi Thành, tư chất thông minh, từ nhỏ hắn đã biểu hiện ra thiên phú cực kỳ cường hãn, nhưng hắn lại có một loại sở thích biến thái, yêu thích giết người.

Ở Tội ác Chi Thành, Hoa Vô Phong đã chém giết rất nhiều võ giả.

Giết người rất nhiều, trong lòng Hoa Vô Phong tự nhiên sợ hãi từ trong, nhưng hắn lại vạn lần không nghĩ tới, có một ngày hắn sẽ bỏ mình trên tay người khác.

Hoa Vô Phong không muốn chết, hắn nhìn Lâm Thần đi tới từng bước một, khuôn mặt đỏ mồ hôi lạnh.

- Không, ngươi không được tới đây. Ngươi không thể giết ta, ngươi giết ta tuyệt đối sẽ không thể đi ra khỏi di tích Chân Bảo Môn.

Trong lúc kinh hoàng, Hoa Vô Phong không kim được mà cầu xin tha thứ.

- Giết ngươi, ta tuyệt đối không đi ra khỏi di tích Chân Bảo Môn sao?

Hai mắt Lâm Thần nhắm lại, lạnh lùng nhìn Hoa Vô Phong.

Đầu Hoa Vô Phong đầy mồ hôi lạnh, nghe Lâm Thần nói xong, hắn vội vàng nói:

- Đúng! Ta là thiếu chủ Tội Ác Chi Thành, ngươi giết ta, một khi Hắc Giáp Vệ biết được, tuyệt đối sẽ bao vây toàn bộ di tích Chân Bảo Môn, đến lúc đó cho dù ngươi có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể chạy thoát.

Hơi dừng lại một chút, Hoa Vô Phong dường như nhớ ra cái gì đó nói:

- Còn có, trưởng lão của Tội Ác Chi Thành, thời điểm những cường giả Chân Đạo cảnh kia lại đây, ngươi cho rằng ngươi có thực lực để chống lại công kích của cường giả Chân Đạo cảnh sao?

- Ngươi đây là đang uy hiếp ta?

Lâm Thần lạnh lùng nhìn Hoa Vô Phong.

Nếu như những trưởng lão Chân Đạo cảnh của Tội Ác Chi Thành lại đây, Lâm Thần muốn thoát thân xác định cũng rất khó khăn.

- Không không không! Ta không có uy hiếp ngươi, chỉ cần ngươi không có giết ta, ta có thể mang hết tất cả bảo vật trên người ta cho ngươi, bao gồm cả bản đồ chân truyền của nơi này. Ngươi nên biết, lần này Tội Ác Chi Thành chúng ta làm lớn chuyện, điều động Hắc Giáp Vệ phong tỏa di tích Chân Bảo Môn chính là vì trấn bảo di tích Chân Bảo Môn, bản đồ chân truyền.

Hoa Vô Phong mau chóng lắc đầu, khuôn mặt đỏ mồ hôi lạnh, không do dự báo toàn bộ mọi chuyện cho Lâm Thần, có điều lúc nói lời này, trong mắt hắn hiện lên một vệt sát ý.

Chỉ cần tránh được một kiếp này, Hoa Vô Phong tất nhiên sẽ triệu hồi đến một lượng lớn Hắc Giáp Vệ, điên cuồng vây giết Lâm Thần. Hắn không tin dưới hàng ngàn hàng vạn công kích của Hắc Giáp Vệ, Lâm Thần còn có thể không chết.

Trong lòng Hoa Vô Phong suy nghĩ mạnh mẽ.

Chỉ là, sát ý của hắn ẩn giấu vô cùng tốt, nhưng linh hồn lực của Lâm Thần rất mạnh mẽ vẫn bao phủ trên người Hoa Vô Phong, sau khi thoáng biểu hiện ra một tia sát ý, Lâm Thần liền lập tức cảm nhận được.

Hướng chỉ, cái gọi là nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc, hiện tại hấn cùng Hoa Vô Phong đã kết thù hận, Lâm Thần làm sao có thể buông tha cho hấn.

- Giết người, ta cũng có thể lấy được bảo vật trên người người.

Lâm Thần lạnh lùng nói một câu, chậm rãi đưa tay lên. Hoa Vô Phong nhắc tới bản đồ chân truyền của di tích Chân Bảo Môn, Lâm Thần đương nhiên là muốn có được, có điều, lâm Thần vẫn không có ý định lưu lại Hoa Vô Phong.

Nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, tranh gió xuân thổi lại xảy ra.

- A... khốn nạn, người nhất định không được chết từ tể.

Hoa Vô Phong nghe được câu này, nhất thời sợ hãi đến hồn bay phách tán, hấn đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể hấn nhảy lên một cái, thương thế trên tay hấn bỗng nhiên bị va chạm, làm hấn đau đến nhe răng.

Cổ nén đau nhứt trong tay, Hoa Vô Phong đột nhiên lấy ra một quả cầu mà đỏ, ném về phía Lâm Thần.

- Khốn nạn, người chờ ta.

Cũng trong lúc đó, Hoa Vô Phong tức giận gầm lên một tiếng, thân thể xoay một cái, hướng phía xa muốn chạy trốn.

Không để ý đến Hoa Vô Phong đang chạy trốn, hai mắt Lâm Thần nghiêm trọng nhìn hấn ném tới một viên hỏa cầu. Thời điểm Hoa Vô Phong ném ra hỏa cầu này đã truyền vào bên trong một lượng lớn chân khí, mà những chân khí này đi vào hỏa cầu làm cho hỏa cầu nhất thời lập lòe ra một trận ánh lửa óng ánh vô cùng, rọi sáng toàn bộ đường hầm, giống như một ánh mặt trời.

Viên hỏa cầu ở giữa không trung xoay tròn, ánh sáng ngày càng mạnh mẽ, bỗng dung viên hỏa cầu nhẹ nhàng phát ra một tiếng răng rắc, từ trung tâm của viên hỏa cầu xuất hiện các vết nứt vô cùng nhỏ bé.

- Đáng chết.

Thấy tình hình như vậy, mặt Lâm Thần biến sắc, không chút do dự xoay thân thể một cái, hướng về phía Hoa Vô Phong đang chạy trốn bay đi, cùng lúc đó thân thể của hấn chấn động, trong phút chốc triển khai Cổ Đồng Luyện Thể quyết, từng luồng ánh sáng màu đồng bao phủ toàn bộ thân thể Lâm Thần.

Ầm..

Ầm ầm..

Cơ hồ là Lâm Thần vừa mới đi được mấy bước, phía sau vang lên một trận âm thanh chấn động thiên địa.

Toàn bộ di tích Chân Bảo Môn đều chấn động, một luồng sóng khí đột nhiên từ phía sau Lâm Thần vọt tới, đánh Lâm Thần đang lao nhanh đột nhiên lăn mười mấy vòng trên mặt đất, cánh tay, ngực, đùi và thân thể đều nứt ra từng đạo vết thương, máu tươi róc rách chảy xuống, cả người Lâm thần trong nháy mắt biến thành một người toàn máu.

Một luồng đau nhứt từ xung quanh thân thể truyền đến, làm hấn nhe răng nhếch miệng.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Thần ngẩng đầu nhìn bốn phía, giờ khắc này toàn bộ đường hầm hỗn loạn triệt để, phần lớn vách động hai bên đều sụp xuống, một lượng lớn đất đá nhỏ vụn rơi trên mặt đất, cảnh tượng giống như một phế tích.

Thấy tình hình này, trong lòng Lâm Thần không khỏi hiện lên một trận sợ hãi, Hoa Vô Phong tung viên hỏa cầu kia tuyệt đối là một chân khí mang theo uy lực to lớn.

Hoa Vô Phong là thiếu chủ của Tội Ác Chi Thành, bảo vật hộ thân trên người tuyệt đối sẽ không ít, quả cầu này chính là một chân khí, nếu là ở trung tâm của vụ nổ mặc dù là võ giả Chân Đạo cảnh cũng sẽ bị trọng thương.

Vừa rồi Lâm Thần phản ứng rất nhanh, Hoa Vô Phong vừa tung viên hỏa cầu hấn liền phản ứng lại, trong nháy mắt chạy trốn, cũng sử dụng tới cổ Đồng Luyện Thể quyết, toàn lực phòng ngự, nhưng dù vậy Lâm Thần vẫn bị vụ nổ làm bị trọng thương.

Về mặt Lâm Thần lạnh lẽo, thả linh hồn lực ra ngoài bao phủ toàn thân. Giờ khắc này sau lưng Lâm Thần bị bay một lớp da, huyết nhục trên cơ thể đều lộ ra, đầu hấn, lông mày vừa nảy ở trong ngọn lửa kia dĩ nhiên đã bị đốt rụi một phần lớn, cả người vô cùng chật vật.

Cổ nén đau nhứt trên người, Lâm Thần đứng lên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn về lối đi phía trước.

- Đây, người làm sao có khả năng chưa chết?

Cách Lâm Thần ngàn mét cũng là một bộ dạng chật vật không ngớt, Hoa Vô Phong cầm trong tay một khối Ngọc Thạch. Từ lúc Hoa Vô Phong tung viên hỏa cầu cho tới khi hỏa cầu nổ tung cũng chỉ là trong chớp mắt, vì lẽ đó Hoa Vô Phong đã sớm đào tẩu, cũng chưa có đi được bao xa, cho nên cũng nhận lấy ảnh hưởng của vụ nổ.

Có điều Hoa Vô Phong rõ ràng là có phòng bị, khối Ngọc Thạch trong tay hẳn chính là một Ngọc Thạch phòng ngự, ở trên người Hoa Vô Phong hình thành một cái giới hạn, lúc này mới có thể chống lại uy lực của vụ nổ. Chỉ là Ngọc Thạch phòng ngự này bị trùng kích của vụ nổ phá vỡ, hiện tại không còn dùng được nữa.

Nhìn thấy Lâm Thần không chết chỉ bị thương, nhất thời Hoa Vô Phong lộ ra một tia kinh hãi.

- Ngươi, ngươi...

Hoa Vô Phong tròn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Thần, uy lực nổ của hỏa cầu hẳn rất rõ ràng, võ giả Chân Đạo cảnh tứ xuống đối mặt với đòn công kích này chắc chắn phải chết.

Mà Lâm Thần, tuy rằng trên người bị thương rất nặng nhưng đã chặn lại xung kích của vụ nổ rồi.

Về mặt Lâm Thần càng lạnh lẽo, một luồng sát khí bao phủ trên người hắn bạo phát, trong nháy mắt bao phủ trên người Hoa Vô Phong.

Cảm nhận được luồng sát khí kia, sắc mặt Hoa Vô Phong nhất thời thay đổi đến trắng xám, hắn đứng lên xoay người muốn chạy.

- Chết đi.

Chỉ là Hoa Vô Phong còn chưa bước được bước thứ hai, bóng người Lâm Thần đã xuất hiện phía sau hắn, sắc mặt lạnh lẽo mang theo kiếm kinh trực tiếp vỗ một chưởng vào lưng Hoa Vô Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Khiếp sợ

Xì xì!

Kiếm kinh liên tiếp chém lên lưng Hoa Vô Phong, sắc mặt hắn biến sắc, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như điều đứt dây bay thẳng ra phía sau Lâm Thần.

Phịch một tiếng, Hoa Vô Phong đột nhiên ngã nhào xuống đất, va chạm kịch liệt vào vết thương trên tay hắn, làm hắn lại phun thêm một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Hai con mắt của hắn tròn lên, cảm hận nhìn về phía Lâm Thần, há miệng, dường như vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng trong miệng tràn đầy máu, chỉ có thể hít ra tiếng.

Chỉ sau chốc lát, thân thể của Hoa Vô Phong co quắp lại, ngã trên mặt đất và chết ngay tại chỗ.

Nhìn thấy Hoa Vô Phong chết, Lâm Thần thở nhẹ một hơi, sắc mặt thả lỏng ra, nhưng ngay lập tức vết thương trên người do vụ nổ bị thương nứt ra khiến cho hắn đau buốt thấu xương.

Trước đây chuyên tâm đối phó với Hoa Vô Phong, Lâm Thần cường chế đè nén vết thương của mình, mà lúc này thoải mái một chút thì vết thương làm cho đau đớn khiến hắn chỉ cắn răng chịu đựng.

Lâm Thần xoay một tay, lấy ra một viên đan dược trị thương há miệng nuốt xuống, khoanh chân ngồi trên đất chuyên tâm trị thương.

Vốn dĩ theo như kế hoạch của Lâm Thần là lập tức rời khỏi di tích Chân Bảo Môn, trở về Thiên Linh trấn, nhưng ở nơi này bất ngờ gặp phải bốn người Hoa Vô Phong, thực lực bốn người Hoa Vô Phong rất mạnh, cho dù Lâm Thần nắm giữ một nửa kiếm ý thì toàn thân cũng bị thương.

Mà nếu như không gặp phải bốn người Hoa Vô Phong, lúc này Lâm Thần là đã rời khỏi di tích Chân Bảo Môn, trở về Thiên Linh trấn rồi.

Uống đan dược vào, lập tức một luồng khí tức mát lạnh phun vào trong thân thể hắn, nhanh chóng chữa trị vết thương, một lát sau thấy vết thương trên người đã đỡ rất nhiều, Lâm Thần lập tức đứng dậy.

Trước đây đại chiến với bốn người Hoa Vô phong đã làm lỡ rất nhiều thời gian, mà động tĩnh tranh đấu quá lớn, đặc biệt là Hoa Vô phong đã ném ra viên cầu hỏa hồng sắc, có sức mạnh nổ tung ghê gớm, toàn bộ di tích Chân Bảo Môn đều bị chấn động, e là không bao lâu, sẽ có rất nhiều võ giả, Hắc Giáp Vệ chạy tới nơi đây.

Lâm Thần phải mau chóng rời khỏi đây.

Không nghĩ nhiều, thân hình Lâm Thần lóc lên, đi tới bên cạnh thi thể của Hoa Vô Phong, linh hồn lực của hắn bao trùm ra ngoài, bao phủ thi thể của Hoa Vô Phong...

Một lát sau, trong tay Lâm Thần có thêm một viên nạp giới hạ phẩm cất ở trong Trữ Giới Linh Vật.

Nhìn Trữ Giới Linh Vật hạ phẩm trong tay, đôi mắt Lâm Thần lộ ra vẻ hài lòng, Hoa Vô Phong là thiếu chủ của Tội Ác Chi Thành, trong tay đương nhiên sẽ không thiếu bảo vật. Linh hồn lực của Lâm Thần được thả ra ngoài, quét qua Trữ Giới Linh Vật hạ phẩm trong tay. Bên trong ngoại trừ một đồng linh thạch lớn ra, còn có rất nhiều những thứ quý giá khác, lúc này thời gian cấp bách, Lâm Thần cũng không nhìn kỹ, cất Trữ Vật Linh Giới hạ phẩm, chọt thân thể Lâm Thần lóc lên, đi thẳng tới Mạc Phong, thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng với Hắc Giáp Vệ cường tráng kia.

Mạc Phong là võ giả Thiên Cương cảnh đỉnh phong, những thứ trên người chắc chắn sẽ không kém. Quan trọng hơn là theo như suy đoán của Lâm Thần, trong miệng của Hoa Vô Phong có báu vật của Chân Bảo Môn, bản đồ chân truyền có lẽ là ở trên người Mạc Phong, dù sao Hoa Vô Phong là thiếu chủ của Tội Ác Chi Thành, chuyện xem bản đồ như vậy hắn chắc sẽ không làm, thông thường đều là để cho thuộc hạ làm.

Mà tu vi của Mạc Phong cao thâm, thực lực chỉ đứng sau Hoa Vô Phong, như vậy hắn chính là người lựa chọn tốt nhất để cất giữ bản đồ.

Cho tới hai người thống lĩnh Hắc Giáp Vệ và Hắc Giáp Vệ cường tráng, thân phận địa vị và tu vi của bọn họ đều không bằng Mạc Phong và Hoa Vô Phong, nhưng những thứ trên người Lâm Thần cũng không muốn bỏ lỡ.

Chỉ là...

Lâm Thần đi tới trước mặt thi thể ba người Mạc Phong, nhìn ba thi thể này một lúc hơi nhíu mày.

Trải qua vụ nổ kịch liệt của viên cầu hỏa hồng sắc vừa nãy, ba thi thể này dĩ nhiên đã hoàn toàn thay đổi, cho dù là Hoa Vô Phong cũng sợ không nhận ra hình dáng của bọn họ.

Quan trọng là, nạp giới trên tay ba người cũng là trong vụ nổ vừa nãy bị nổ tan tành, biến mất không còn tăm hơi.

Đáng tiếc, Chân Bảo Môn là tông môn lớn luyện chế vũ khí ở thời kỳ thượng cổ, báu vật được cất giấu cẩn thận chắc chắn sẽ không ít, đáng tiếc bản đồ đã bị thiêu hủy.

Lâm Thần cảm thấy hơi hối hận, vốn dĩ Lâm Thần không có dự định chờ qua đại hội nội môn, đến nơi này một chuyến vết sạch bảo vật được cất giữ cẩn thận ở Chân Bảo Môn, nhưng bây giờ không có bản đồ, ở đây giống như mê cung, bên trong di tích Chân Bảo Môn vô cùng nguy hiểm, Lâm Thần rất khó tìm được những báu vật khác được giấu kín.

Thực sự hết cách rồi, Lâm Thần chỉ có thể coi như vậy.

Sau khi vớt tài sản trên người bốn người này một lần nữa, Lâm Thần xác nhận kỹ phương hướng, vận chuyển chân khí trong cơ thể triển khai Thanh Vân bộ đi thẳng ra cửa di tích Chân Bảo Môn.

Thời gian trôi mau.

Nháy mắt đã qua mấy canh giờ.

Lâm Thần dựa theo lộ trình mà đi, trên con đường này các cơ quan, người rồi đều bị hắn dọn dẹp sạch sẽ, cho nên Lâm Thần đi qua rất dễ dàng, qua mấy canh giờ hắn đã đến quảng trường bên ngoài di tích Chân Bảo Môn.

Đi về phía trước chính là cửa ra của di tích Chân Bảo Môn.

Có điều nơi đây lúc này có rất nhiều Hắc Giáp Vệ đóng đô ở đây, Lâm Thần ẩn nấp trong một đường hầm không có đánh rần động cỏ.

Nhìn mấy chục Hắc Giáp Vệ trên quảng trường, hai con mắt Lâm Thần kinh ngạc.

Hắn ở trong thạch trận Thái Dương đối kích một chương với Mã Phong, lúc đó rất nhiều người nhìn thấy rõ tướng mạo của Lâm Thần, nếu Lâm Thần cứ như vậy đi ra, đảm bảo là sẽ bị những tên Hắc Giáp Vệ này nhận ra, cuối cùng sẽ điên cuồng đuổi giết.

Lâm Thần trầm ngâm.

Mặc dù nói thực lực của Lâm Thần tăng mạnh so với trước đây nhưng đối mặt với hàng trăm Hắc Giáp Vệ tu vi Thiên Cương cảnh trung kỳ, hậu kỳ vẫn sẽ có rất nhiều phiền toái, huống chi nếu thông tin về cái chết của Hoa Vô Phong bị truyền ra, Tội Ác Chi Thành tuyệt đối sẽ có cường giả Chân Đạo cảnh tới, đến lúc đó Lâm Thần có chạy đằng trời.

Trầm ngâm một lúc, hai mắt Lâm Thần bỗng sáng ngời lên. Hiện tại có không ít võ giả tìm kiếm bảo vật ở trong di tích Chân Bảo Môn, trong đó không thiếu võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, Lâm Thần chỉ cần hơi thay đổi diện mạo một ít, đồng thời làm cho tình hình bị thương nặng một chút, dù sao tu vi của võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ tới dò thám di tích Chân Bảo Môn vẫn là rất nguy hiểm, nếu như vậy, chắc chắn Hắc Giáp Vệ sẽ không nhận ra Lâm Thần.

Lâm Thần nghĩ là làm, thân hình hắn lóc lên, đi thẳng đến nơi sâu trong đường hầm này, sau đó tìm kiếm những bụi bẩn bôi lên trên người. Sau khi bôi

xong, chân khí đan điền của Lâm Thần phun trào bao phủ khắp mặt hắn, theo những chân khí này bao trùm, khuôn mặt Lâm Thần rất nhanh bắt đầu vặn vẹo, một lúc sau mặt hắn thay đổi, hoàn toàn không giống với diện mạo trước đây của hắn.

Xem ra khoảng chừng hai mươi ba tuổi mà thôi.

Phối hợp với thân hình nhếch nhác của mình, lúc này Lâm Thần trông giống như một thanh niên không biết trời cao đất dày là gì, muốn lấy tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ để tới tìm bảo vật trong di tích Chân Bảo Môn.

Lúc đó ta đã đối mặt một kích với người trung niên kia, thời gian trôi rất nhanh, Hắc Giáp Vệ có lẽ sẽ không nhìn quá rõ. Lâm Thần đánh giá mình một chút, chợt lộ ra vẻ hài lòng, sau đó Lâm Thần làm ra một dáng vẻ đen đui không gặp may, chậm rãi đi về phía quảng trường.

Khi đi dọc theo quảng trường, sắp ra khỏi đường hầm, Lâm Thần hơi dừng lại một chút, bước chân của hắn loạng choạng, cả người trong nháy mắt đã xuất hiện ở quảng trường.

Xoạt xoạt xoạt...

Toàn bộ mấy chục Hắc Giáp Vệ liền quay đầu lại, sắc mặt lạnh lùng nhìn Lâm Thần.

Lâm Thần lại giả vờ làm bộ như không nhìn thấy những người này, dường như vẫn còn đắm chìm trong việc tìm kiếm bảo vật vừa này, tức giận mắng một tiếng:

- Thật là xui xẻo, cái gì cũng không tìm thấy, còn thiếu chút nữa là bị cơ quan bắn trúng!

Nói xong, Lâm Thần ngẩng đầu lên, dường như vừa mới phát hiện những tên Hắc Giáp Vệ này, há hốc mồm thật to, giật mình kinh ngạc nhìn về phía những tên Hắc Giáp Vệ trước mặt.

Nghe thấy giọng Lâm Thần, lại nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Lâm Thần, không ít Hắc Giáp Vệ nhếch miệng lộ ra vẻ chế nhạo mỉa mai.

Tu vi của Thiên Cương cảnh sơ kỳ mà cũng dám tới đây tìm kiếm bảo vật di tích Chân Bảo Môn, thật là không biết trời cao đất rộng!

Hiển nhiên, rất nhiều Hắc Giáp Vệ cũng nhận định như vậy, Lâm Thần chính là một thanh niên có lòng tự tin quá độ, mới đến đây tìm bảo vật.

Một Hắc Giáp Vệ tu vi Thiên Cương cảnh hậu kỳ bước ra một bước, sắc mặt lạnh lùng nhìn Lâm Thần, trầm giọng nói:

- Hiện tại đang phong tỏa di tích Chân Bảo Môn, người lập tức ra ngoài, bằng không, giết không tha!

- Phong tỏa?

Lâm Thần lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhìn thấy Lâm Thần lộ ra vẻ chút bất mãn, Hắc Giáp Vệ Thiên Cương cảnh hậu kỳ đó loảng xoảng một tiếng liền rút đao lớn ra, dường như là muốn chém chết Lâm Thần.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Thần vẻ mặt sợ hãi, vội vàng nói:

- Ta ra, ta đi ra, đừng giết ta, ta bây giờ ra luôn.

Nói xong, Lâm Thần bước nhanh ra khỏi di tích Chân Bảo Môn, những tên Hắc Giáp Vệ xung quanh nhìn Lâm Thần trôi trượt, sau đó không nhìn Lâm Thần nữa.

Mà Lâm Thần khi đi đến cửa di tích Chân Bảo Môn, lại lắc đầu thở dài một tiếng, tự mình làm ba làm bầm nói:

- Ôi, phong tỏa cũng tốt, chỗ quỷ quái này, sau này ta cũng sẽ không tới nữa.

Nói xong, Lâm Thần thả người nhảy một cái, nhảy lên lối ra di tích Chân Bảo Môn.

Trên quảng trường không ít võ giả nghe thấy tiếng thì thầm của Lâm Thần, đều lộ ra vẻ cười châm biếm. Mặc dù không phong tỏa di tích Chân Bảo Môn, chỗ này cũng không phải là nơi võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ có thể đến, hắn là một võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ vẫn nên trở về tu luyện mấy năm rồi hãy trở lại.

Lắc đầu một cái, những tên Hắc Giáp Vệ này không có hoài nghi một chút nào, vẫn đứng trên quảng trường nhìn chằm chằm không chớp mắt, cảnh giác nhìn bốn phía.

...

Nơi sâu thẳm di tích Chân Bảo Môn, viên cầu hỏa hồng sắc nổ tung trên đất.

Mười mấy Hắc Giáp Vệ mau chóng lao nhanh vào trong đường hầm, một lát sau, toàn bộ mười mấy người này xuất hiện tại nơi vụ nổ của viên cầu hỏa

hồng sắc.

Một bãi hỗn loạn.

Đường như là có cường giả Chân Đạo cảnh đại chiến qua ở chỗ này, toàn bộ đường hầm khắp nơi là đá vụn, hai bên vách động của đường hầm có dấu hiệu lở mờ của sự sụp đổ.

Còn ở trong lòng đất, là những vết máu khô mờ nhạt.

- Đây là... Ông trời, đây là thiếu chủ!

Khi mười mấy người tìm kiếm nơi này, bỗng một tiếng hô thất thanh từ phía thông đạo vang lên, trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mười mấy người này.

Toàn bộ mười mấy tên Hắc Giáp Vệ cùng tiến lên trước, xuất hiện trước mặt là thi thể của Hoa Vô Phong.

Mất Hoa Vô Phong trọn to, hai con mắt oán hận, không cam lòng nhìn về phía trước.

Mười mấy Hắc Giáp Vệ nhìn thấy thi thể của Hoa Vô Phong, hai mắt nhìn nhau không ít người lộ ra vẻ mặt tái xám.

Phải biết Hoa Vô Phong là thiếu chủ của Tội Ác Chi Thành, hẳn lúc này bỏ xác ở di tích Chân Bảo Môn, như vậy nếu bị thành chủ Tội Ác Chi Thành trách tội xuống... những tên Hắc Giáp Vệ này, e là một người cũng chạy không thoát, tất cả đều phải chết!

- Lập tức thông báo cho phó lĩnh, thỉnh cầu trợ giúp!

- Thông báo thành chủ, nói cho thành chủ sự việc lúc này!

- Đi tìm trưởng lão Mạc Phong và thống lĩnh cho ta!

Một tên Hắc Giáp Vệ Thiên Cương cảnh hậu kỳ hít sâu một cái, ánh mắt lộ ra vẻ sợ sệt, hắn kìm nén sự hoảng sợ lại, lập tức hạ lệnh.

- Vâng!

Tên Hắc Giáp Vệ này vừa dứt lời thì những tên Hắc Giáp Vệ còn lại cũng nhất thời khiếp sợ theo, lấy lại tinh thần nghe theo lời người trước, nhanh chóng thông báo và bắt đầu tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Thảm Sát

Mười mấy Hắc Giáp Vệ điên cuồng ra sức tìm kiếm bên trong đường hầm. Không gian bên trong đen như mực, xò tay không thể nhìn thấy được năm ngón, đồng thời tìm thấy thi thể Mạc Phong, thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cùng với thi thể của Hắc Giáp Vệ cường tráng kia.

Nhưng chứng kiến ba xác chết này ở đây thì toàn bộ Hắc Giáp Vệ liền gục ngã.

Hoa Vô Phong chết rồi.

Mạc Phong, thống lĩnh Hắc Giáp Vệ cũng chết rồi.

Mà căn cứ theo hiện trường, thì ở đây vẫn còn một người. Nhưng người đó là ai?

Mười mấy Hắc Giáp Vệ không dám suy diễn lung tung bên mang tin tức này truyền ra bên ngoài.

Trong lúc mười mấy Hắc Giáp Vệ đang truyền tin tức ra bên ngoài, Lâm Thần đột nhiên đi ra từ di tích Chân Bảo Môn, xuất hiện bên trong thạch trận Thái Dương.

Giờ khắc này bên trong thạch trận kia vẫn còn mấy trăm Hắc Giáp Vệ đang bao vây mà bên ngoài thạch trận Thái Dương thì lại có đến mấy trăm võ giả đang có ý muốn đi vào di tích Chân Bảo Môn. Thời gian thoi đưa, tới nay võ giả phía trước ngày một nhiều.

Võ giả tập trung bên ngoài tuy đông nhưng khi đối mặt với Hắc Giáp Vệ của Tội Ác Chi Thành thì lại không có một ai dám ứng chiến. Dù sao thì đây cũng là những Hắc Giáp Vệ thuộc vào Tội Ác Chi Thành, chém giết một người trong đó sẽ thành công bị hàng vạn Hắc Giáp Vệ điên cuồng truy sát.

Không ai dám làm ra chuyện này.

Bóng hình của Lâm Thần hiện lên trước mặt Hắc Giáp Vệ.

Thấy Lâm Thần xuất hiện, hàng trăm con mắt của Hắc Giáp Vệ liền khẽ quay qua nhìn Lâm Thần. Tại lối vào của di tích Chân Bảo Môn chính là quảng trường mà lúc trước Lâm Thần đã đi qua, cũng có Hắc Giáp Vệ thủ hộ. Vì thế các võ giả đi vào di tích Chân Bảo Môn thông thường nhất định sẽ đi qua khu quảng trường nơi có những Hắc Giáp Vệ đang trấn thủ kia.

Vì thế vào giờ khắc này các võ giả bên trong thạch trận Thái Dương nhìn thấy Lâm Thần nhưng cũng không có một chút hoài nghi.

Một vị Hắc Giáp Vệ lãnh đạm từ tốn đi ra, lạnh lùng nhìn Lâm Thần, khẽ nói:

- Ngươi, lập tức rời khỏi đây. Nếu không giết không tha!

Lâm Thần toi tã, sau khi nghe Hắc Giáp Vệ nói xong, không nói một lời liền từ trong đám đông tiến ra. Trong đám võ giả nhìn thấy Lâm Thần tu vi chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ mà cả người hắn toi tã, không ít người đều lộ ra vẻ chế nhạo.

- Tiểu tử, tu vi chỉ vừa mới đến Thiên Cương cảnh sơ kỳ lại dám đến đây tìm bảo vật, phải nói ngươi ngông cuồng tự kiêu hay nói ngươi ngốc đến độ không biết trời cao đất dày.

- Ha ha, tiểu tử này không có gì gọi là cao cường cả. Chỉ vì não đã bị lấy đi mất rồi.

- Nhưng hắn có thể từ bên trong di tích Chân Bảo Môn còn mạng để đi ra, thật sự là nhờ may mắn. Lần trước ta cùng một vài người bằng hữu đi vào nhưng rốt cuộc chỉ còn mình ta đi ra.

- Vậy xem ra khí vận của ngươi không tồi.

Rất nhiều võ giả bàn luận sôi nổi, cũng có người nghĩ đến những chuyện đã qua. Ai nấy đều tỏ vẻ hoài niệm chuyện xưa.

Lâm Thần không nhìn xung quanh mà đi tới phía sau đoàn người, chân khí trong người Lâm Thần bỗng tuôn trào. Trong nháy mắt đã bao phủ đến tận mặt, Lâm Thần nhanh chóng hồi phục lại như cũ, lộ ra dung mạo khôi ngô tuấn tú.

Hoàn thành xong, Lâm Thần không ngừng nghỉ một mạch hướng về núi Thiên Linh trấn mà đi.

Mà dường như Lâm Thần vừa mới đi không lâu đột nhiên bên tai vang lên từng tiếng cuồng phong. Lâm Thần liền theo quán tính mà ngẩng đầu nhìn lên.

Bên nhìn thấy, trên không trung ngưng tụ khí tức cực lớn, xem ra thì là một trưởng lão ngoài sáu mươi, sắc mặt âm trầm phần nội nhảm thẳng đến thạch trận Thái Dương.

Trên người mặc một bộ trường bào màu tím, tu vi rõ ràng đã đạt đến Chân Đạo cảnh đỉnh phong mạnh mẽ cực kỳ, công lực phi thường. Chỉ là trong lúc này, gương mặt đầy vẻ phẫn nộ, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng tuôn ra ngoài, tốc độ nhanh vô cùng, trong nháy mắt vị tiên bối mặc Tử Kim trường bào liền đáp xuống bên trong thạch trận Thái Dương.

Trong thạch trận Thái Dương này tập hợp rất nhiều Hắc Giáp Vệ, sau khi Hắc Giáp Vệ nhìn thấy vị tiên bối này trong lòng liền thấy sợ hãi, cùng nhau quỳ rạp xuống đất nói:

- Bái kiến Thành chủ!

- Bái kiến Thành chủ?

Âm thanh vang dội từ phía.

Lâm Thần nghe được liền cảm thấy hồi hộp. Thành chủ ư? Đây chẳng phải là Thành chủ của Tội Ác Chi Thành sao!

Hoa Vô Phong lại là thiếu chủ của Tội Ác Chi Thành nhưng đây lại là Thành Chủ của Tội Ác Chi Thành, nói cách khác thì đây chính là phụ thân của Hoa Vô Phong.

Chỉ e rằng chuyện Hoa Vô Phong chết đã truyền ra bên ngoài rồi.

Cũng may Lâm Thần rời đi sớm, nếu như lúc này vẫn còn ở trong di tích Chân Bảo Môn, lỡ như Thành chủ Tội Ác Chi Thành vì buồn đau tột độ mà trút giận lên Lâm Thần, thì e rằng có muốn đối phó cũng không dễ.

- Một đám phế vật!

Quả nhiên, các Hắc Giáp Vệ vừa mới cất lời lên, lão tiên bối mặc Tử Kim trường bào liền phẫn nộ gầm lên một tiếng. Sau đó bèn vung tay lên, một luồng khí dữ dội kịch liệt tỏa ra từ trong tay của lão nhanh chóng bắn ra.

Ào ào ào..

Cuồng phong thay phiên nhau gào thét lên.

Rất nhiều Hắc Giáp Vệ cùng với những võ giả bên ngoài nhìn thấy tình hình bên trong thạch trận Thái Dương đều biến sắc, ai nấy đều tỏ vẻ hoảng sợ, không ít võ giả lại muốn bỏ chạy.

Nhưng lại không biết tại sao Hắc Giáp Vệ lại mất chữ a miệng chữ o nhìn tiền bối Từ Kim trường bào.

Xi xì xì...

Sóng khí tỏa ra, công kích từ phía lên các võ giả và Hắc Giáp Vệ trong trận thạch Thái Dương.

- A...

- Không...

- Thành chủ tha mạng. Thành chủ tha mạng...

...

Trong nháy mắt, từ phía vang lên những tiếng kêu thảm thiết trong thạch trận Thái Dương. Một lượng lớn Hắc Giáp Vệ và võ giả bị luồng khí hất tung, bị trọng thương. Một số võ giả vì tu vi thấp nên đã bỏ mạng tại chỗ.

Máu tươi chảy khắp nơi trong thạch trận Thái Dương, hiện trường tàn khốc.

- Thảm sát!

Tiền bối Từ Kim trường bào chỉ xuất một chiêu mà đã có thể giết chết hàng trăm võ giả cùng với làm trọng thương Hắc Giáp Vệ.

Ở cách xa đoàn người kia, Lâm Thần há hốc miệng nhìn cảnh tượng khốc liệt của thạch trận Thái Dương liền hít một hơi lạnh, khuôn mặt toát lên vẻ sợ hãi.

Tiền bối này quả thật lợi hại, tu vi cao cường. Một chiêu của hắn không phải là võ giả Thiên Cương cảnh có thể đỡ được.

Nếu như Lâm Thần không phải đã rời đi trước đó thì có lẽ bây giờ sẽ giống như những Hắc Giáp Vệ và võ giả kia, gục ngã xuống đất bị trọng thương đến nỗi không nhúc nhích được gì.

Phù phù...

Trong lúc Lâm Thần đang tự an ủi bản thân, lại xuất hiện một luồng khí sức mạnh giữa không trung tạo ra tiếng gió xé trời. Năm vị cao nhân Chân Đạo cảnh toàn bộ đều xuất hiện tại thạch trận Thái Dương.

Năm vị cao nhân Chân Đạo cảnh này cũng vì kinh ngạc mà nhìn lên thạch trận Thái Dương nhưng có điều năm người này biết vị tiền bối Từ Kim trường bào đang đứng bên trong ngọn lửa phần nộ kia nên cũng không dám làm càn. Vì thế chứng kiến lão tiền bối tàn sát Hắc Giáp Vệ và võ giả cũng không dám lên tiếng mà chỉ dám đứng nhìn mặt nhau mà thôi.

- Là kẻ nào! Là kẻ nào dám cả gan giết chết con trai ta. Mau ra đây!

Nhìn trên mặt đất, Hắc Giáp Vệ và võ giả nằm chết la liệt, người chết người bị thương lại càng khiến lão tức giận hơn. Lão gầm lên một tiếng, hai mắt đỏ ừng nhìn chăm chăm vào các Hắc Giáp Vệ và võ giả.

Răng rắc...

Dường như trong lúc phần nộ, toàn bộ đá truyền tin dùng để liên lạc của Hắc Giáp Vệ liền vỡ ra thành từng mảnh, khiến các Hắc Giáp Vệ không khỏi lo lắng, sắc mặt thay đổi nhanh chóng.

Nhưng khi nghe thấy lão Từ Kim trường bào nói, ai nấy đều tỏ vẻ lo sợ và kinh hãi.

- Hoa Vô Phong chết rồi ư?

Tu vi của Hoa Vô Phong xem ra cũng đã đạt đến Thiên Cương cảnh đỉnh phong, uy lực vô song, và lại bên cạnh hắn lại có Mạc Phong và thống lĩnh Hắc Giáp Vệ. Nhưng tại sao vẫn bỏ thầy bên trong được?

- Đã bị ai sát hại ư?

Hoa Vô Phong công lực mạnh như thế, ai lại có năng lực giết chết hắn, người đó quả thật không tầm thường.

Có khả năng nhất giết chết Hoa Vô Phong nhất đó chính là đệ tử Chân Đạo cảnh. Nếu không phải như vậy, trên người hắn lại còn rất nhiều bảo vật cứu

mạng, bên cạnh lại còn có Mạc Phong, không thể nào lại bị đệ tử Thiên Cương cảnh ra tay sát hại được. Bọn họ không thể nào là đối thủ của hắn được.

Trừ khi...

Hoa Vô Phong đã kích hoạt cơ quan bí mật trong di tích nên vô tình chết chẳng...

Mặc kệ mọi chuyện đi, cuối cùng Hoa Vô Phong cũng đã chết.

Một số đệ tử nghe Hoa Vô Phong tử trận, có người vui mừng khôn xiết, có người lại tỏ vẻ bất ngờ và sợ hãi.

Chính Hắc Giáp Vệ phong tỏa di tích Chân Bảo Môn, nếu như Hắc Giáp Vệ không phong tỏa thì Hoa Vô Phong có thể chết được sao?

- Gió thổi thì bão thôi!

- Đáng đời! Ai bảo các người ý mạnh phong tỏa di tích Chân Bảo Môn. Chết là tốt!

Một số võ giả trong lòng vui mừng khôn xiết, có điều chỉ dám vui mừng trong bụng không dám làm càn. Nếu không lão Từ Kim trường bào mà nghe được, chắc chắn sẽ lấy mạng bọn họ mà tuần táng theo Hoa Vô Phong.

- Thành chủ, sát thủ tất nhiên vẫn còn trong di tích Chân Bảo Môn. Chỉ cần chúng ta phong tỏa Chân Bảo Môn kỹ càng nhất định sẽ bắt được thôi.

Một đám người Hắc Giáp Vệ nằm la liệt trên đất, lớn tiếng nói với lão Từ Kim trường bào.

Mặc dù nói là trước đây cũng có rất nhiều võ giả đi ra từ di tích Chân Bảo Môn, khoảng cách cũng không xa bọn họ. trong đó lại có Lâm Thần.

Thế nhưng những đệ tử võ giả này tu vi chỉ đạt đến Thiên Cương cảnh trung kỳ, làm sao có thể là đối thủ của Hoa Vô Phong được chứ? Đặc biệt là Lâm Thần, chỉ là một đệ tử Thiên Cương cảnh sơ kỳ, hấn vào được di tích Chân Bảo Môn, không bị chết bởi cơ quan bí mật kia thì cũng xem như là mệnh lớn rồi. Nếu như sát hại Hoa Vô Phong, thì đó là chuyện không thể.

- Phế vật!

Môi lão Từ Kim trường bào run run, găm một tiếng, hai mắt như xuyên thủng các Hắc Giáp Vệ, ai nấy nhìn lão đều không tránh khỏi bị kinh hồn bạt vía.

Hít một hơi thật sâu, hai mắt lão trắng bệch nhìn vào Hắc Giáp Vệ quát lớn:

- Truyền lệnh ta, giết toàn bộ những ai còn ở trong di tích Chân Bảo Môn này không chừa một ai!

- Chuyện này...

Hắc Giáp Vệ khiếp sợ nhìn lão tiền bối khẽ nói:

- Thành chủ, bên trong Hắc Giáp Vệ...

- Giết hết cho ta!

Lão găm rít lên một tiếng trong miệng phát ra một luồng khí tức dữ dội, hất tung tên Hắc Giáp Vệ xuống đất lăn mấy vòng toi tã.

- Thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Lão ngừng lại rồi tiếp tục nói:

- Hiện tại lập tức phong tỏa chu vi trăm dặm, tất cả võ giả toàn bộ đều bắt về thiên lao của Tội Ác Chi Thành chờ xét xử!

- Vâng, Thành chủ!

Hắc Giáp Vệ chặt vật ngồi dậy, không dám kháng lệnh, cung kính vâng lời.

Theo sự căn dặn, Hắc Giáp Vệ bao vây thạch trận Thái Dương đến mức cả một giọt nước cũng không thể lọt vào.

Trong lúc đó, một đám Hắc Giáp Vệ tiến vào di tích Chân Bảo Môn, tiến hành thám sát bên trong Chân Bảo Môn.

Chỉ là khi tất cả những việc này xảy ra, Lâm Thần đã cao chạy xa bay đến Thiên Linh trấn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Xuất phát... thiên lĩnh trấn

Hoa Vô Phong là thiếu chủ của Tội Ác Chi Thành, là người nối dõi Thành chủ Tội Ác Chi Thành, lúc này hắn bỏ mình ở bên trong di tích Chân Bảo Môn, Thành chủ Tội Ác Chi Thành không nổi giận mới là lạ.

Lâm Thần hiểu rõ điều này nên mới tận lực rời xa di tích Chân Bảo Môn.

Một đường lao nhanh không dám dừng lại.

Phong Lập trấn.

Nơi này vẫn là phạm vi của Tội Ác Chi Thành nhưng lại cách di tích Chân Bảo Môn mấy ngày đi đường. Trong trấn có không ít võ giả, phần lớn là tu vi Thiên Cương cảnh, trên thân thể sát khí nồng nặc, trên mặt, trên tay không ít võ giả đầy vết thương, hiển nhiên ở tại nơi này đều là một đám côn đồ hung hãn.

Lâm Thần trực tiếp đi vào trong Phong Lập trấn, hắn không có nhìn đông nhìn tây mà đi thẳng tới khách điểm lúc trước hắn ở.

Lúc Lâm Thần rời Phong Lập trấn đi tới thạch trận Thái Dương từng ở lại khách sạn này, đêm hôm khuya khoắc gặp phải võ giả tập kích, may mắn là Lâm Thần phản ứng nhạy bén, giết ngược lại người tập kích. Nhưng Phong Lôi báo lại bị trộm đi trong lúc đó, Phong Lôi báo là Lâm Thần đi thay ngựa, nếu không có Phong Lôi báo, hắn muốn dùng Thanh Vân bộ đi từ đây về Thiên Lĩnh trấn e là sẽ phải hao phí hơn một tháng.

Vì vậy, Lâm Thần muốn trở lại khách điểm này lấy lại Phong Lôi báo. Chương quỹ của khách điểm đã đáp ứng hắn, cho dù có tìm được Phong Lôi báo hay không đều sẽ trả lại một con ngựa không kém Phong Lôi báo cho Lâm Thần.

Ở cửa khách điểm, một võ giả mang dáng vẻ của tiểu nhị đang buồn bực ngán ngẩm nhìn đoàn người qua lại, bỗng dưng hai mắt hắn sáng ngời, hai mắt nhìn chăm chăm vào người thanh niên đang hướng khách điểm mà đi tới.

Trên người thanh niên này mặc áo vải thô, tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, xem ra cũng giống như các võ giả khác, nhưng thanh niên này hướng về khách sạn mà đi tới, đơn giản chính là muốn dùng bữa hoặc là ở trọ, mà tiểu nhị tiếp đón sẽ có được một ít phần trăm hoa hồng.

Thanh niên đó chính là Lâm Thần.

Tiểu nhị bước nhanh tới trước mặt Lâm Thần, cười tủm tỉm nói:

- Thiếu hiệp đến ở trọ ạ?

Lâm Thần nhìn tiểu nhị một lát, nói:

- Không cần, ta tới tìm chương quỹ của các người.

Lâm Thần vừa ở trong di tích Chân Bảo Môn chém giết Hoa Vô Phong, mặc dù nói Lâm Thần từ trong di tích Chân Bảo Môn đi ra không có gây ra sự chú ý, nhưng cũng khó đảm bảo là Thành chủ Tội Ác Chi Thành ở bên trong Chân Bảo Môn không phát hiện được sát thủ chân chính, do đó sẽ phong tỏa tới đây.

Hướng chỉ hiện tại cách đại hội nội môn Thiên Cực tông chỉ còn có mấy tháng, thời gian cấp bách, Lâm Thần cần trở về Thiên Lĩnh trấn mời Vương gia trưởng lão Vương Thiên Minh rèn đúc một thanh bán chân khí, vì lẽ đó, Lâm Thần không dự định ở lại đây lâu, hắn lựa chọn lập tức trở về Thiên Lĩnh trấn.

Nghe Lâm Thần nói xong, trong mắt tiểu nhị lóe lên một tia nghi ngờ, tìm chương quỹ khách điểm.

Người trước mặt bất quá chỉ là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, võ giả tu vi thấp như vậy chẳng lẽ còn có thể quen biết chương quỹ.

Phải biết chương quỹ khách điểm này có thể ở tại Phong Lập trấn hỗn tạp này mở khách điểm làm ăn, cũng nhất định là có quan hệ cùng thực lực, võ giả bình thường căn bản không có khả năng để chương quỹ nhớ tới.

Có điều, tiểu nhị bỗng nhớ tới hơn nửa tháng trước, một thanh niên tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ ở trọ tại đây bị mất một con Lôi Phong báo...

Nghĩ tới đây, trong mắt tiểu nhị chợt bừng tỉnh, vẻ mặt sợ hãi, Lâm Thần mặc dù là tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhưng ngày đó võ giả Thiên Cương cảnh trung kỳ đánh lên Lâm Thần trái lại bị Lâm Thần chém giết, có thể tưởng tượng được thực lực của hắn mạnh đến chừng nào.

- Thiếu hiệp, xin mời vào, ta lập tức đi gọi chương quỹ.

Tiểu nhị cung kính vội vã nói một câu với Lâm Thần, không đợi Lâm Thần đồng ý, hắn lập tức đi vào trong khách điểm mời chương quỹ tới.

Lâm Thần không có tiến vào trong khách điểm mà là ở cửa khách sạn chờ.

Đợi không bao lâu thì một ông lão mặc trang phục tươi sáng bước ra, khi nhìn thấy Lâm Thần đang lẳng lặng đứng thẳng vẻ mặt không có cảm xúc, trong mắt hần lóe ra một tia kinh ngạc.

Trước khi Lâm Thần rời Phong Lập trấn có nói muốn đi ra ngoài một khoảng thời gian, mặc dù không nói cụ thể là đi chỗ nào nhưng ông vẫn có thể suy đoán ra, Lâm Thần là muốn đi Tội Ác Chi Thành.

Mà phải biết, Tội Ác Chi Thành là nơi vô cùng nguy hiểm, đừng nói là võ giả Thiên Cương cảnh sơ kỳ, mặc dù là võ giả Thiên Cương cảnh hậu kỳ cũng có thể sẽ chết.

Lâm Thần đi hơn nửa tháng, ông ta còn cho rằng Lâm Thần đã chết, sẽ không trở về, nhưng không nghĩ tới lâu như vậy Lâm Thần lại bình yên vô sự xuất hiện ở đây.

Quan trọng hơn là, giờ khắc này Lâm Thần chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhưng trên người lại tỏa ra một luồng sát khí làm cho người ta có một cảm giác kinh hãi, khí tức trên người hần so với nửa tháng trước đây cũng cường đại hơn rất nhiều, tu vi lại có dấu hiệu đột phá.

Biến hóa quá lớn.

Trước khi Lâm Thần tiến vào di tích Chân Bảo Môn, tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ của Lâm Thần cũng đã vững chắc, mà ở trong di tích Chân Bảo Môn Lâm Thần không ngừng thả ra chân khí, sau đó lại bổ sung, lâu dần số lượng chân khí trong đan điền ngày càng nhiều, chỉ thiếu ít nữa là Lâm Thần có thể đột phá đến Thiên Cương cảnh trung kỳ.

- Thiếu hiệp, mời đi bên này, Phong Lôi báo của ngài chúng tôi đã tìm thấy, bất cứ lúc nào ngài cũng có thể lấy đi.

Chương quỹ cười nói.

Nghe vậy, Lâm Thần khẽ gật đầu, người lão giả có thể ở trong Phong Lập trấn hỗn tạp này mở khách điểm, nhất định thực lực không nhỏ.

Thấy vậy, ông lão cười ha ha nói:

- Xem ra thiếu hiệp hần là từ bên ngoài trở về, không bằng nghỉ ngơi ở trong khách điểm này một đêm, bản điểm miễn phí cho công tử.

Lâm Thần lắc đầu một cái nói:

- Đa tạ ý tốt của chương quỹ, tại hạ còn có việc gấp cần xử lý, sẽ không tính toán chuyện cũ nữa.

Hiện tại ở đây nhiều hơn một ngày là thêm một phần nguy hiểm, Lâm Thần nhất định phải mau chóng rời khỏi đây.

Không tán gẫu cùng chương quỹ nữa, Lâm Thần được dẫn tới nơi đặt Phong Lôi báo.

Một con yêu thú cao ba thước, dài năm mét, lông trên người lấm tấm đỏ giống như tiểu báo xuất hiện trước mặt Lâm Thần, trải qua nửa tháng điều dưỡng, hiện tại con Phong Lôi báo này sinh khí dồi dào, khí tức hùng hần.

Nó nhìn Lâm Thần, trong mắt lộ ra một vẻ thân thiết, nhào tới trước mặt Lâm Thần, trong mũi hừ hừ, đáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

Chương quỹ nhìn thấy đáng vẻ con Phong Lôi báo hiện tại không khỏi lắc đầu một cái cười nói:

- Công tử quả nhiên lợi hại, thuần phục được Phong Lôi báo này vô cùng ngoan ngoãn. Trước đó vài ngày, lúc ta tìm được Phong Lôi báo, nó còn đã thương ta cũng vài thủ hạ, thật vất vả lắm mới bắt được nó.

- Lâm phiên chương quỹ rồi.

Lâm Thần cười cười, có một vài thời điểm, giữa người và người vẫn không tin tưởng nhau bằng giữa người và thú.

Trong lòng có cảm nhận, Lâm Thần chợt nghĩ tới tiểu Bạo Hùng, tiểu Bạo Hùng đi vào nơi thí luyện, không biết hiện tại tiểu Bạo Hùng thế nào rồi.

Sau khi cáo từ chương quỹ, Lâm Thần sải bước lên Lôi Phong báo, xác định phương hướng thẳng đến Thiên Linh trấn mà đi.

Cất bước trên đường phố Phong Lập trấn, võ giả trên đường vẫn rất nhiều, bọn họ lần thứ hai nhìn thấy Lâm Thần, trên mặt từng người không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên, hơn nửa tháng trời qua, Lâm Thần vẫn sống sót xuất hiện trước mặt bọn họ.

Phải biết rằng tu vi của hần chỉ là Thiên Cương cảnh sơ kỳ.

Phong Lôi báo lao nhanh hóa thành một luồng ánh sáng đỏ rực.

Cảnh tượng bốn phía một mảnh hoang vu không một bóng người, nhìn khắp nơi chỉ thấy toàn bộ là đại địa màu vàng sẫm.

Mấy ngày sau, Lâm Thần dần thấy được một mảnh núi cao, xanh tươi mơn mơn xuất hiện trước mặt hần, trong đó mơ hồ có bóng người lay động, bên

tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng yêu thú rống giận.

Nơi này là cực bắc dãy Mặc Liên sơn của Nhạn Nam vực, chỉ cần Lâm Thần đi về phía nam hơn mười ngày nữa là có thể tiến vào khu vực Thiên Cực tông, cuối cùng tới Thiên Linh trấn.

Một đường đi không dừng lại, hơn mười ngày sau.

Thiên Linh trấn.

Nơi này tọa lạc sát biên giới của Mặc Liên sơn, bởi vậy cái trấn này tuy không lớn nhưng vẫn là vô cùng náo nhiệt, đương nhiên, cũng do một phần nguyên nhân là Vương gia tọa lạc ở nơi này.

Vương gia là gia tộc rèn đúc vũ khí, bọn họ rèn đúc vũ khí, áo giáp bán ra cho võ giả ở khắp nơi, thậm chí có một số tông môn cũng sử dụng vũ khí của họ.

Ngày hôm đó, xuất hiện một con Phong Lôi báo trên đường phố Thiên Linh trấn.

Võ giả trên đường phố tò mò đánh giá con Phong Lôi báo này, một số võ giả hít vào một ngụm khí lạnh, ước ao nhìn Lâm Thần ngồi trên lưng con Phong Lôi báo này.

Phong Lôi báo là vật cưỡi cao cấp cực kỳ hiếm thấy, võ giả có thể có được một con Phong Lôi báo là võ giả có thân phận và thực lực cực cao.

Hao phí hơn mười ngày, Lâm Thần cuối cùng cũng từ Tội Ác Chi Thành nằm ở cực bắc của Nhạn Nam vực chạy tới Thiên Linh trấn.

Mà tất cả sự việc phát sinh bên trong di tích Chân Bảo Môn giống như mới vừa trải qua ngày hôm qua vậy, ký ức của Lâm Thần vẫn còn vô cùng rõ ràng.

Lần này, đi vào bên trong di tích Chân Bảo Môn tìm kiếm Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh phát sinh quá nhiều chuyện, đặc biệt là suýt chút nữa bị Hắc Giáp Vệ phát hiện, khiến cho Lâm Thần nghĩ tới vẫn còn thấy sợ.

Phải biết rằng một khi Lâm Thần bị Thành chủ Tội Ác Chi Thành phát hiện thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Đương nhiên quan trọng nhất không phải là cái này...

Lần này ở trong di tích Chân Bảo Môn phát hiện được Thiết Phiến của cổ kiếm là một bất ngờ.

Lâm Thần đi tới di tích Chân Bảo Môn là vì tìm kiếm Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh, hắn cũng không biết bên trong di tích Chân Bảo Môn có Thiết Phiến của cổ kiếm.

Có điều bên trong di tích Chân Bảo Môn đã có Thiết Phiến của cổ kiếm, ngoài ra chắc sẽ có các mảnh vỡ của cổ kiếm.

Chẳng qua lúc đó tình huống quá khẩn cấp, Lâm Thần cũng không thể ở lại bên trong di tích Chân Bảo Môn, sau này nếu có cơ hội sẽ đi tới di tích Chân Bảo Môn cẩn thận tìm kiếm một lần nữa.

Lâm Thần không suy nghĩ nhiều, khoe miệng của háng cong lên lộ ra một nụ cười. Kiếm kính của ta đã đạt đến một nửa kiếm ý, tin tức này nếu như lan ra ngoài không biết sẽ khiến cho bao nhiêu người chấn động đây?

Kiếm ý lúc ẩn lúc hiện, không ai có thể định nghĩa được hình thái cụ thể của nó, nhưng uy lực của nó là mạnh vô cùng, nếu võ giả nắm giữ được nó thì thực lực sẽ tăng lên vô cùng.

Nhưng muốn lĩnh ngộ kiếm ý thì không hề đơn giản. Mấy trăm năm qua ở Nhạn Nam vực cũng chưa chắc có võ giả nào lĩnh ngộ được kiếm ý hay đao ý.

Chỉ có thiên tài trong thiên tài mới có thể lĩnh ngộ được kiếm ý.

Lâm Thần cười một tiếng, vỗ nhẹ con Phong Lôi báo đi thẳng tới đại viện của Vương gia.

Dường như Vương gia nhận được tin tức có Phong Lôi báo xuất hiện ở trong trấn, lúc Lâm Thần cưỡi Phong Lôi báo xuất hiện trước cửa đại viện Vương gia thì trưởng lão của Vương gia cũng với mười mấy chấp sự đã đứng ở cửa đại viện Vương gia tùm tùm cười nhìn Lâm Thần.

- Lâm Thần, hoan nghênh trở về.

Hai mắt đại trưởng lão Vương gia Vương Thiên Minh hí lại nhìn Lâm Thần, trên mặt tràn đầy ý cười.

Lâm Thần cười lớn một tiếng, có thể bình yên vô sự trở về Thiên Linh trấn nên Lâm Thần rất cao hứng, hơi gật đầu một cái nói:

- Nhờ phúc của trưởng lão, lần này tiểu bối mới có thể tìm được Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 174: Đệ tử lam sơn môn

- Lâm Thần, mời vào?

Vương Thiên Minh cười ha ha, chấp tay nói.

- Xin mời.

Lâm Thần nhảy một cái từ trên lưng Phong Lô báo xuống, hướng Vương Thiên Minh chấp tay đi vào trong đại viện của Vương gia.

Tiến vào bên trong đại viện của Vương gia, bên tai vẫn là một trận âm thanh leng keng, hiển nhiên giờ khắc này vẫn đang có rất nhiều đệ tử của Vương gia đang rèn đúc vũ khí.

Trong một gian sương phòng.

Lâm Thần cùng với Vương Thiên Minh đi vào, hai người ngồi ngay ngắn. Vương Thiên Minh nâng chén trà lên, nhẹ nhàng uống một hớp, cũng không phí lời, trực tiếp nói:

- Lâm Thần, lần này ngươi đi di tích Chân Bảo Môn, đã tìm được Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh rồi sao?

Không có hai thứ đồ này, cho dù Vương Thiên Minh có bản lĩnh thế nào cũng không có cách nào rèn đúc ra bán chân khí.

Quan trọng hơn là, dùng Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh rèn đúc ra bán chân khí là có thể lên cấp trở thành chân khí thật sự, mà uy lực của nó so với chân khí được trực tiếp rèn đúc cường đại hơn mấy lần.

- Còn cần phải cảm ơn Đại trưởng lão nhắc nhở, nếu không tiểu bối không có cách nào tìm được Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh.

Trên mặt Lâm Thần lộ ra nụ cười, lần này đi tới di tích Chân Bảo Môn, ngoại trừ tìm được Thiên Tàn Minh Tinh cùng Lưu Ly Linh Nham, Lâm Thần còn tìm được mảnh vỡ của cổ kiếm, do đó tăng kiếm kính lên tới mười phần, đạt tới cảnh giới một nửa kiếm ý.

Có điều, bây giờ cách đại hội nội môn còn không tới hai tháng, Lâm Thần không có nhiều thời gian để chờ đợi, nhất định phải mau chóng rèn đúc ra bán chân khí.

- Không biết Đại trưởng lão rèn đúc ra bán chân khí mất bao nhiêu thời gian?

Lâm Thần nói xong, xoay tay lấy ra Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh to bằng nửa cái nắm đấm.

Vương Thiên Minh nhìn thấy Lâm Thần lấy ra Lưu Ly Linh Nham và Thiên Tàn Minh Tinh thì không khỏi hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mặc dù nói Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh ở thời kỳ thượng cổ chỉ là đồ vật bình thường, nhưng đó là thời kỳ thượng cổ, ở hiện tại, hai đồ vật này vô cùng ít ỏi hiếm thấy, cho dù chỉ lớn bằng ngón tay cũng là cực kỳ quý giá.

Mà Lâm Thần lấy ra Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh đều to bằng nửa nắm đấm, Lưu Ly Linh Nham và Thiên Tàn Minh Tinh to như vậy hiện tại có tiền cũng không mua được.

Về mặt Vương Thiên Minh đầy kinh ngạc, hắn dừng lại một chút rồi nói:

- Rèn đúc vũ khí, trước tiên cần phải nung nấu vật liệu, điều này cần không ít thời gian, còn lại đều dễ nói. Nói một cách toàn diện, rèn đúc một thanh bán chân khí, đại khái cần khoảng một tháng.

Thời gian một tháng.

Vẫn kịp.

Bây giờ cách đại hội nội môn chưa tới hai tháng, rèn đúc bán chân khí cần một tháng, nói cách khác Lâm Thần chỉ còn một tháng chuẩn bị, vậy là đủ rồi.

Vương Thiên Minh nói xong, dừng một chút lại nói:

- Có điều... Lâm Thần, rèn đúc ra một thanh bán chân khí cần có Lưu Ly Linh Nham và Thiên Tàn Minh Tinh chỉ cần lớn bằng ngón cái thôi, phần còn lại người thu hồi lại đi.

Lâm Thần lắc đầu một cái nói:

- Phần còn lại, coi như thù lao hỗ trợ cho Đại trưởng lão rèn đúc bán chân khí, làm phiền Đại trưởng lão rồi.

Rèn đúc một thanh vũ khí tốt nhất cũng giống như luyện chế đan dược cao cấp vậy, cũng cần một vị Đoán Tạo Sư cực kỳ xuất sắc, nếu không cho dù có vật liệu nếu không có kinh nghiệm rèn đúc, cũng sẽ rèn đúc thất bại, do đó sẽ làm tổn thương tới vũ khí.

Vương Thiên Minh là Đại trưởng lão của Vương gia, kinh nghiệm rèn đúc vũ khí thì không cần phải nói, Lâm Thần mời Vương Thiên Minh rèn đúc bán chân khí thì Vương Thiên Minh cũng tiêu hao tinh lực rất nhiều, lại nói tới tác dụng của Thiên Tàn Minh Tinh và Lưu Ly Linh Nham đối với Lâm Thần cũng không lớn, không bằng dùng nó làm thù lao cho Vương gia.

- Không được, không được, Lâm Thần, Lưu Ly Linh Nham cùng với Thiên Tàn Minh Tinh vô cùng quý giá, ở bên ngoài không có giá cả nào mua nổi, bảo vật như thế ta không nhận nổi.

Vương Thiên Minh lắc đầu, nghiêm túc nói.

Lâm Thần cười cười, hắn biết Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh vô cùng quý giá, nhưng hắn cũng không phải Đoán Tạo Sư, giữ lại hai thứ đồ này cũng không có tác dụng, huống chi, nếu hắn đổi linh thạch, Trữ Vật Linh Giới còn có một khối Hỏa Phượng Song Đồng to bằng đầu người, hai con người Hỏa Phượng Song Đồng còn quý giá hơn so với hai thứ này còn quý giá hơn, kích thước cũng lớn hơn mười mấy lần.

Lâm Thần lắc đầu nói:

- Vương gia là người rèn đúc vũ khí, Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh ở trong tay mọi người mới có giá trị, để trên người tiểu bối chỉ là lãng phí, Đại trưởng lão không cần phải khách khí.

Nghe Lâm Thần nói xong, Vương Thiên Minh hơi dừng lại, há miệng muốn nói điều gì nhưng lại không biết nên nói như thế nào, hắn dừng lại một chút rồi nói:

- Lưu Ly Linh Nham cùng Thiên Tàn Minh Tinh là vật liệu vô cùng quý hiếm, nếu như người cho ta, ta cũng không thể không công chiếm món hời của người được. Lâm Thần, ta lại dùng Thiên Tàn Minh Tinh và Lưu Ly Linh Nham rèn đúc cho người một cái phẩm khí cực phẩm Nhuyễn Giáp, người xem thế nào?

- Đương nhiên là có thể, vậy thì đa tạ Đại trưởng lão rồi.

Vương Thiên Minh trước đây cũng có rèn đúc cho Lâm Thần một cái Nhuyễn Giáp, có điều trong trận chiến loạn thú ở Kim Dương thành đã bị phá vụn không còn mặc được nữa, mà sau đó Lâm Thần cũng không có mua lại Nhuyễn Giáp khác.

Nếu như có một cái Nhuyễn Giáp có sức phòng ngự, như vậy tính mạng Lâm Thần ở trong chiến đấu cũng được bảo đảm nhiều hơn.

Thấy Lâm Thần đồng ý, Vương Thiên Minh không khỏi thoải mái cười lớn:

- Vậy thì ta sẽ không khách khí nữa.

Nói xong, Vương Thiên Minh cẩn thận cầm lấy Lưu Ly Linh Nham và Thiên Tàn Minh Tinh to bằng nửa nắm đấm cất đi.

Vương Thiên Minh an bài cho Lâm Thần một gian sương phòng ở trong phủ.

Lâm Thần dự định ở đây một thời gian, chờ rèn đúc xong bán chân khí mới trở về Thiên Cực tông.

Mà an bài cho Lâm Thần xong, Vương Thiên Minh cũng cáo từ Lâm Thần, vội vã đi tới đại viện của Vương gia, chuẩn bị bắt đầu rèn đúc bán chân khí.

Dựa theo yêu cầu của Lâm Thần, lần này Vương Thiên Minh muốn rèn đúc là một thanh bảo kiếm bán chân khí.

...

Sân sau Vương gia.

Lâm Thần cầm trong tay một thanh Tinh Cương kiếm, lẳng lặng đứng trong sân.

Nơi này là sân sau của Vương gia, Vương gia Đại trưởng lão Vương Thiên Minh đã dọn dỏ, nơi này là nơi Lâm Thần luyện kiếm, bất cứ ai cũng không được quấy rầy.

Tinh Cương kiếm trong tay Lâm Thần, cũng là Vương gia cho Lâm Thần sử dụng để luyện kiếm.

Loại Tinh Cương kiếm này căn bản không chịu nổi kiếm kính mạnh mẽ ác liệt của Lâm Thần, có điều Vương gia cho Lâm Thần mượn chuôi Tinh Cương kiếm được trải qua gia công đặc biệt, có thêm Hàng Băng thạch thượng phẩm, vì lẽ đó cho dù Lâm Thần toàn lực triển khai, chuôi Tinh Cương kiếm này vẫn đủ để cho Lâm Thần luyện kiếm.

Cầm Tinh Cương kiếm trong tay, Lâm Thần đứng ở giữa sân, nhanh chóng giơ Tinh Cương kiếm trong tay lên, ở giữa không trung xẹt qua từng đạo ánh kiếm.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm.

Từ bên trong Tinh Cương kiếm bắn ra một đạo kiếm khí dài năm mét xông thẳng tới chân trời, một áng mây ở giữa bầu trời bị kiếm khí trong Tinh Cương kiếm bắn nhanh ra chém thành hai đoạn.

Thất Tinh Liên Hoàn kiếm chỉ là võ kỹ Hoàng Mịch cấp thấp, nhưng ở trong tay Lâm Thần, uy lực triển khai ra có thể sánh ngang với võ kỹ Hoàng Mịch đỉnh cao.

Sức lĩnh ngộ của Lâm Thần vô cùng mạnh, hẳn có thể thay đổi một loại võ kỹ, hơn nữa chân khí trong cơ thể hẳn cực kỳ tinh khiết, uy lực triển khai võ kỹ tự nhiên cũng vô cùng lớn.

Không dừng lại, Lâm Thần khẽ quát một tiếng:

Huyền kiếm.

Vung Tinh Cương kiếm lên, chỉ một thoáng ở giữa không trung tất cả đều là kiếm ảnh rực rỡ vô cùng, nhìn hoa cả mắt.

Ầm.

Tinh Cương kiếm chém về tảng đá phía trước, tảng đá nổ ra một tiếng nổ cực mạnh, theo tiếng nổ vỡ thành vô số khối.

So với Thất Tinh Liên Hoàn kiếm, uy lực của Huyền kiếm càng mạnh hơn, võ kỹ bên trong Hoàng Mịch cấp thấp cũng rất mạnh.

Nhìn thấy tảng đá bị đánh nát, trong mắt Lâm Thần lộ ra vẻ hài lòng.

Hai chiêu thức võ kỹ này đều là Huyền Mịch võ kỹ, có điều được Lâm Thần triển khai ra uy lực cũng tăng gấp mấy lần, so với những võ giả khác triển khai cường đại hơn rất nhiều.

Hít vào một hơi, Tinh Cương kiếm trong tay Lâm Thần lần thứ hai giơ lên, chân khí trong đan điền hẳn điên cuồng vận chuyển, đại lượng chân khí phun trào ra hình thành một cơn cuồng phong, thổi trường bào trên người hắn kêu soàn soạt.

Hàng Ma.

Tinh Cương kiếm lao về phía trước với tốc độ cực nhanh, cũng trong lúc đó ở trên Tinh Cương kiếm biến ảo ra một bóng dáng Cự Mãng gào thét, Cự Mãng há cái miệng to như chậu máu hướng về phía trước cắn tới.

- A...

Đang lúc này, bên tai Lâm Thần vang lên một âm thanh của nữ tử, tiếng kêu cực kỳ sợ hãi.

Nghe được âm thanh này, vẻ mặt Lâm Thần lạnh lẽo, khẽ quát:

- Ai?

Đồng thời, Tinh Cương kiếm trong tay Lâm Thần cũng mau chóng dừng lại, Cự Mãng trên Tinh Cương kiếm cũng mau chóng biến mất không thấy hình dáng.

Trước đây Lâm Thần vẫn chuyên tâm luyện tập kiếm pháp, hơn nữa Vương Thiên Minh đã cố ý phân phó, bất cứ ai cũng không được đến nơi đây phá rối Lâm Thần tu luyện, Lâm Thần cũng cho rằng sẽ không có ai cho nên đối với bốn phía cũng không quá để ý, nhưng mà lại không nghĩ tới lại có người ở trong sân này.

Thu hồi Tinh Cương kiếm, Lâm Thần quay đầu vừa vặn nhìn thấy một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, vẻ mặt đầy bối rối đứng ở bên cửa, nàng nhìn thấy Lâm Thần nhìn sang càng thêm hoảng loạn.

Nhìn thấy thiếu nữ này, Lâm Thần nhíu mày trầm giọng nói:

- Người là ai, tại sao lại ở chỗ này?

Thiếu nữ trước mắt này, tu vi cũng là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, cả người mặc một bộ y phục màu trắng, hiện ra một vóc dáng vô cùng nhuần nhuyễn, mái tóc thật dài tết thành bím, xem ra cực kỳ hoạt bát đáng yêu.

Lâm Thần đánh giá thiếu nữ này một chút, cuối cùng ánh mắt rơi vào hình thù ngọn núi màu xanh lam trên góc áo.

Hình thù ngọn núi màu xanh lam là biểu tượng của đệ tử nội môn Lam Sơn môn. Lam Sơn môn là một tông môn trong Nhạn Nam vực, tuy rằng không sánh bằng Thiên Cực tông và các tông môn lớn ở Nhạn Nam vực, nhưng cũng có chút danh tiếng.

Trước đây lúc Lâm Thần làm nhiệm vụ cũng gặp được vài đệ tử Lam Sơn môn.

- Ta, ta là Vương Hinh...

Vương Hinh Nhi có hơi sợ hãi nhìn Tinh Cương kiếm trong tay Lâm Thần, lúc này nhìn thấy Lâm Thần triển khai uy lực của kiếm kỹ, chỉ cần uy thế của Cự Mãng kia lan ra cũng đủ làm cho võ giả kinh hoàng.

Có điều, nàng như là nhớ ra gì đó, về mặt sợ hãi lộ ra vẻ cảnh giác nhìn Lâm Thần nói:

- Câu này hẳn là ta hỏi ngươi mới đúng. Nơi này là cấm địa của Vương gia, ngươi là ai, ai cho ngươi vào đây?

Lâm Thần sửng sốt, kinh ngạc nhìn Vương Hinh Nhi.

Vương Hinh Nhi này là con cháu của Vương gia, tu luyện ở Lam Sơn môn hôm nay vừa mới trở về, bởi vậy nàng không biết tin tức Lâm Thần ở Vương gia, cho nên trong lúc vô tình mới đi tới sân sau của Vương gia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Kiếm pháp tâm đắc của lâm thần

Lâm Thần cười một tiếng nói:

- Ta là Lâm Thần, lần này tới Vương gia là xin Vương đại trưởng lão hỗ trợ rèn đúc một thanh bảo kiếm, chờ rèn đúc xong ta sẽ đi.

- Ngươi mời đại bá của ta rèn đúc bảo kiếm?

Nghe Lâm Thần nói xong, về mặt Vương Hinh Nhi vẫn là một bộ dáng cảnh giác, có hơi hoài nghi nói:

- Đại bá ta là Vương gia Đại trưởng lão, người bận rộn công sự, làm sao có khả năng có thời gian rèn đúc bảo kiếm cho ngươi?

Hiển nhiên, Vương Hinh Nhi còn chưa có tin Lâm Thần. Có điều, chuyện này cũng không kỳ lạ, cho dù là ai về đến nhà cũng không thể giải thích được vì sao trong nhà lại có thêm một người lạ, thực lực người này còn rất mạnh, khiến cho người ta hoài nghi mục đích của hắn là đúng rồi.

Huống chi, Vương Thiên Minh là Đại trưởng lão của Vương gia, tuy rằng kỹ thuật rèn đúc cực cao, nhưng cũng đã rất lâu không có rèn đúc vũ khí cho người khác, trừ khi người này có đại ân với Vương gia, hoặc là người có thể lực ở Nhạn Nam vực...

Mà Lâm Thần chỉ có tu vi Thiên Cương cảnh sơ kỳ, tu vi như thế cho dù thực lực của hắn mạnh hơn cũng chẳng mạnh được bao nhiêu, như vậy làm sao làm sao có khả năng lại có đại ân với Vương gia? Nói tới người có quyền lực ở Nhạn Nam vực, nhìn Lâm Thần một thân áo vải thô, không hề có một chút quý khí nào ở trên người.

Lâm Thần lắc đầu một cái nói:

- Không tin, ngươi có thể đi hỏi Đại trưởng lão.

Nghe vậy, Vương Hinh Nhi càng thêm nghi hoặc, nhìn chằm chằm Lâm Thần cả nửa ngày mới lên tiếng:

- Được, nếu để ta biết ngươi có ý đồ gì với Vương gia, ta nhất định sẽ xử lý ngươi.

Vương Hinh Nhi vừa nói xong, bỗng dừng truyền đến tiếng bước chân từ bên ngoài sân.

Liền nhìn thấy một người trung niên Vương gia trưởng lão cùng vội vàng mang theo mấy chấp sự từ ngoài sân đi vào, mấy người nhìn thấy Hinh Nhi đang đứng đối diện với Lâm Thần ở trong sân, người trung niên kia lập tức đi tới quát:

- Hinh Nhi, không được làm loạn.

- A, phụ thân.

Nghe được âm thanh của người trung niên, Vương Hinh Nhi lập tức quay đầu, nhìn thấy người trung niên kia không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Trang phục trên người Vương gia trưởng lão chính là phụ thân của Hinh Nhi, cũng là Vương gia Tam trưởng lão. Làm trưởng lão cấp cao, người trung niên tự nhiên là biết rõ thân phận của Lâm Thần, cùng với ân tình của Lâm Thần với Vương gia, vừa nãy hẳn nghe có người xông vào nơi Lâm Thần luyện

kiếm, liền vội vã dẫn theo mấy người tới đây.

Thứ nhất là sợ Lâm Thần bị quấy rầy, thứ hai là lo lắng có người xâm nhập bị Lâm Thần làm bị thương, vậy thì kẻ xâm nhập này chỉ có thể là tự rước lấy xui xẻo rồi.

Người trung niên trông Hình Nhi một cái, nàng bị phụ thân trông như thế, nhất thời chu cái miệng nhỏ, đáng vẻ vô cùng ủy khuất.

Thấy tình hình như vậy, người trung niên không có để ý tới Vương Hình Nhi, nói với Lâm Thần:

- Lâm công tử, đây là tiểu nữ Vương Hình Nhi vô ý mạo phạm, hy vọng công tử thứ lỗi... Hình Nhi không có quấy rầy công tử luyện kiếm chứ?

Lâm Thần là khách quý của Vương gia, không chỉ là đệ tử thiên tài trong Thiên Cực tông, mà hắn là là dòng dõi gia tộc lớn Lâm gia ở Chân Vũ thành, bất kể là thân phận nào cũng có thể chen ép Vương gia rồi.

Wương gia không thể đắc tội.

Nghe người trung niên nói xong, Lâm Thần lập tức lắc đầu cười nói:

- Không sao không sao, thúc thúc không cần để ý, vừa nãy tại hạ cũng là đang cùng Vương cô nương thảo luận kiếm pháp, không thể nói là quấy rầy được.

Lâm Thần nói như vậy là muốn giúp Vương Hình Nhi, nếu không Vương Hình Nhi sẽ chịu trách phạt của gia tộc.

Có điều, Vương Hình Nhi nghe Lâm Thần nói xong, nhất thời mặt mày dựng đứng lên, âm thanh mang theo một tia oan ức quát nói:

- Ai thảo luận kiếm pháp với ngươi, ta không có.

- Hình Nhi, không được hỗn láo.

Vốn dĩ người trung niên nghe Lâm Thần nói xong, vẻ mặt vẫn đầy vui mừng, nhưng vừa nghe Vương Hình Nhi nói xong, không khỏi nhướng mày, khẽ quát:

- Lâm công tử là đệ tử thiên tài của Thiên Cực tông, chỉ với tu vi Luyện Thể cảnh tầng thứ sáu xông vào Thiên La sơn bí cảnh liền đứng ở vị trí thứ ba, Lâm công tử chỉ giáo kiếm pháp cho ngươi, ngươi nên khiêm tốn thỉnh giáo.

Càng nói, người trung niên càng tức giận, hắn một mặt chỉ tiếc mài sắt không nên kim nên nói:

- Tư chất thiên phú của ngươi cũng được coi là ưu tú, nhưng gia tộc đưa ngươi đến Lam Sơn môn đã mấy năm, ngươi cũng không có tu luyện nên hình dáng gì, hiện tại đã mười sáu tuổi rồi vẫn còn đang ở Thiên Cương cảnh sơ kỳ, ngươi đây là muốn cha tức chết a.

Wương Hình Nhi càng thêm oan ức, nhìn thấy Lâm Thần đang nhìn nàng cười, giống như là đang chế giễu nàng vậy, Vương Hình Nhi trừng mắt nhìn Lâm Thần một cái, tức giận nói:

- Cái gì mà... Hắn cũng không phải chỉ mới là Thiên Cương cảnh sơ kỳ thôi sao?

Người trung niên sững sờ.

Lâm Thần cũng sững sờ, cái này làm sao lại kéo tới trên người mình rồi.

- Hồ đồ.

Người trung niên khẽ quát một tiếng, chợt hướng Lâm Thần nói:

- Lâm công tử, tiểu nữ không hiểu chuyện, xin lượng thứ.

Lâm Thần vung vung tay ra hiệu không có gì.

Người trung niên trông Vương Hình Nhi một cái nói:

- Thực là hồ đồ, Lâm công tử chỉ là tu luyện muộn hơn ngươi một chút, mặc dù thực lực là Thiên Cương cảnh sơ kỳ, nhưng thực lực không thể so sánh với ngươi. Vừa đúng lúc Lâm công tử ở chỗ này tu luyện một thời gian ngắn, ngươi liền theo công tử tu luyện kiếm pháp cho tốt.

- Lâm công tử, không có làm phiền chứ?

Người trung niên này là phụ thân của Vương Hình Nhi, làm sao có khả năng không suy nghĩ cho Vương Hình Nhi chứ. Sở dĩ hắn làm như vậy chính là hy vọng Lâm Thần có thể chỉ giáo cho Hình Nhi một phen, nếu hai người có thể trở thành một đôi uyên ương vậy thì càng tốt.

Phải biết rằng Lâm Thần là đệ tử thiên tài của Thiên Cực tông, là trưởng tử dòng dõi Lâm gia, nếu mà Vương gia leo lên hai cây đại thụ này, thế lực tất

nhiên sẽ tiến thêm một bước dài.

Lâm Thần sống hai kiếp nên đối với tâm tư của phụ thân Vương Hình Nhi hiểu rất rõ ràng, nhưng nơi này là Vương gia, Lâm Thần tới là mời Vương gia Đại trưởng lão hỗ trợ rèn đúc bán chân khí, hiện tại lại đang ăn không ở không ở Vương gia, người trung niên nói Lâm Thần chỉ dẫn cho Hình Nhi tu luyện cũng không phải chuyện gì quá lớn, Lâm Thần tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Lâm Thần khẽ gật đầu nói:

- Đương nhiên là có thể.
- Không được, ta từ chối.

Lâm Thần vừa mới nói xong, Vương Hình Nhi lập tức phản đối.

- Không được cũng phải được, không được phép từ chối. Ngươi ở đây tu luyện cho tốt.

Người trung niên quát một tiếng, rồi hướng Lâm Thần nói:

- Vậy thì làm phiền Lâm công tử rồi.

Nói xong, người trung niên mang theo mấy chấp sự trong chớp mắt biến mất toàn bộ không thấy tăm hơi, chỉ còn lại hai người Lâm Thần và Vương Hình Nhi ở trong sân.

Vương Hình Nhi dậm chân một cái muốn rời khỏi, nhưng lời nói của phụ thân vẫn còn ở bên tai, nếu bây giờ nàng rời đi, phụ thân chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng.

- Đáng ghét.

Vương Hình Nhi nói thầm một tiếng, vẻ mặt đầy tức giận đi đến một cái thạch đình bên trong sân, ngồi ở đó không thèm quan tâm đến Lâm Thần.

Âm thanh của Vương Hình Nhi mặc dù nhỏ, nhưng linh hồn lực của Lâm Thần vốn dĩ rất mạnh, dĩ nhiên là nghe được rất rõ ràng, có điều hắn cũng không có ý định tính toán với một tiểu cô nương, Lâm Thần khẽ lắc đầu, rút Tinh Cương kiếm tiếp tục tu luyện.

Phục Ma Kiếm Quyết tổng cộng chia làm ba thức, Lâm Thần chỉ tu luyện thức thứ nhất Hàng Ma, thức thứ hai Lâm Thần mới chỉ vừa chạm tới, uy lực triển khai không lớn, Lâm Thần dự định trước khi trở về Thiên Cực tông sẽ tu luyện thành công thức thứ hai.

Dù sao bây giờ cách thi đấu nội môn chỉ có hai tháng, thời gian cấp bách, nhất định phải mau chóng tăng cao thực lực.

Hàng Ma.

Lâm Thần khẽ quát một tiếng, Tinh Cương kiếm trong tay chênh chếch đâm về phía trước, tốc độ cực nhanh quét lên một trận cuồng phong, Tinh Cương kiếm ở giữa không trung hiện lên từng đạo kiếm ảnh óng ánh rực rỡ cực kỳ.

Gào...

Cùng lúc đó, ở trên Tinh Cương kiếm biến ảo ra một Cự Mãng như ẩn như hiện, Cự Mãng há to cái miệng lớn như chậu máu hướng về phía trước mạnh mẽ cắn xuống.

Xi xi..

Tinh Cương kiếm đâm thủng không khí, kịch liệt công kích mãnh không gian phía trước, trực tiếp chém rách không gian phía trước, làm cho không gian khẽ chấn động.

Lâm Thần không có dừng lại, Tinh Cương kiếm tiếp tục đâm ra, triển khai thức thứ hai của Phục Ma Kiếm Quyết.

Trảm Ma.

Rống..

Một cái bóng mờ giống như yêu thú Giao Long xuất hiện bên trên Tinh Cương kiếm, Giao Long này so với Cự Mãng lúc trước Lâm Thần triển khai ra Hàng Ma bất kể là khí tức, uy thế hay khí thế đều cường đại hơn mấy lần.

Ầm..

Tinh Cương kiếm dắt Giao Long chém ra phía trước không gian, công kích kịch liệt làm không gian phía trước vang lên một trận chấn động nhẹ nhàng, không gian rung động như muốn tan vỡ.

Phục Ma Kiếm Quyết là võ kỹ Huyền Mịch cấp thấp, uy lực to lớn, nếu như võ giả bình thường triển khai ra sẽ không có cách nào có thể có uy lực lớn

như thế, mà chân khí trong đan điền cực kỳ tinh khiết, uy lực của võ kỹ khi triển khai cũng mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng nguyên nhân chính là hần vừa mới triển khai thức thứ hai của Phục Ma Kiếm Quyết cũng chỉ là nắm giữ bước đầu, vì vậy cũng không thể xem như là uy lực thật sự của thức thứ hai được.

- Hí, kiểm thật nhanh, uy lực thật mạnh, Lâm Thần, đây là kiếm pháp gì?

Lúc Lâm Thần triển khai xong thức thứ hai Trảm Ma của Phục Ma Kiếm Quyết, thời khắc dừng lại bỗng nghe được âm thanh kinh ngạc của Vương Hinh Nhi truyền đến. Nhưng không biết từ lúc nào mà Vương Hinh Nhi bị kiếm pháp của Lâm Thần hấp dẫn, không kìm hãm được mà quay đầu xem Lâm Thần luyện kiếm.

Vừa nãy Lâm Thần thi triển Phục Ma Kiếm Quyết thức thứ hai Trảm Ma, tuy rằng còn chưa có nắm giữ, nhưng uy lực so với những võ giả kia cũng mạnh hơn rất nhiều.

- Phục Ma Kiếm Quyết.

Lâm Thần cười một tiếng trả lời.

Nghe Lâm Thần nói xong, sắc mặt Vương Hinh Nhi khẽ biến thành màu hồng, vốn dĩ nàng còn xem thường Lâm Thần, nhưng bây giờ, bất tri bất giác bị kiếm pháp của Lâm Thần hấp dẫn.

Vương Hinh Nhi có hơi không muốn đề ý tới Lâm Thần, nhưng vừa nghĩ tới khi nãy Lâm Thần sử dụng kiếm pháp, trên mặt nàng không khỏi lộ ra vẻ do dự, hồi lâu mới nói:

- Ngươi xuất kiếm tốc độ rất nhanh, ngươi làm như thế nào vậy? Ta cũng am hiểu kiếm pháp nhưng so với ngươi quả thực là... quá yếu.

Sắc mặt của nàng đỏ hơn, dường như nhìn Lâm Thần tỏ ý xin lỗi.

Có điều lời nàng nói là thật, kiếm pháp của Lâm Thần ở trong Thiên Cực tông cũng được coi là cao cấp nhất, bất quá Vương Hinh Nhi là đệ tử nội môn Lam Sơn môn, so với Lâm Thần tự nhiên có chỗ không bằng.

Lâm Thần cười nói:

- Ngươi mỗi ngày luyện kiếm một ngàn lần, xuất kiếm một ngàn lần, thu kiếm một ngàn lần, một tháng sẽ có hiệu quả.

Năm đó Lâm Thần bắt đầu tu luyện kiếm pháp cũng là dựa theo phương pháp này luyện tập mỗi ngày. Mặc dù nói biện pháp này luyện tập quá khổ cực, nhưng hiệu quả tuyệt đối là rất lớn.

Nghe Lâm Thần nói xong, Vương Hinh Nhi không khỏi gật gật đầu, kiếm pháp của nàng ở nội môn Lam Sơn môn cũng không phải là quá kém, nhưng so với tốc độ xuất kiếm của Lâm Thần thì Lâm Thần tuyệt đối có thể giết chết nàng.

Nếu dựa theo biện pháp tu luyện của Lâm Thần, một tháng sau, thực lực Vương Hinh Nhi tất nhiên sẽ tăng lên rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Kiếm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.